

மதுரைத் திருக்கோயில்

THE MADURAI TEMPLE COMPLEX

திருக்குட நன்னீராட்டுப் பெருவிழா மலர்

KUMBABHISHEKA SOUVENIR

அணிந்துரை

டாக்டர் மு. வரதராசனார்,
எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல்., பி.எச்.டி., டி.லிட்.,
துணை வேந்தர், மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்.

Foreword

Dr. M. VARADARAJAN,
M. A., M. O. L., Ph. D., D. Litt.,
Vice-Chancellor, Madurai University.

அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில், மதுரை

Arulmighu Meenakshi Sundaresvarar Tirukkoil, Madurai

மதுரைத் திருக்கோயில்

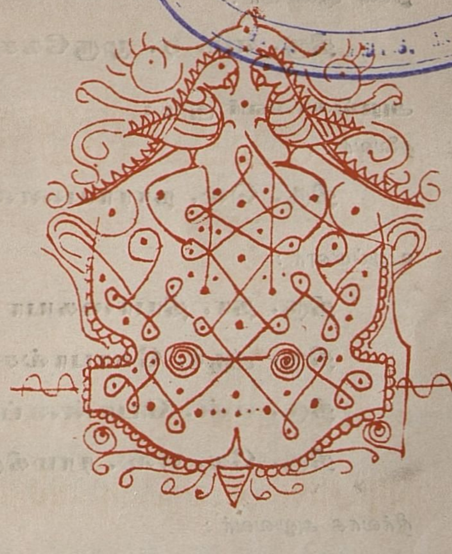
THE MADURAI TEMPLE COMPLEX

KUMBABHISHEKA SOUVENIR

திருக்குட நன்னீராட்டுப் பெருவிழா மலர்

Foreword
Dr. M. VARADARAJAN,
M. A., M. O. L., Ph. D., D. Litt.,
Vice-Chancellor, Madurai University.

அணிந்துரை
டாக்டர் மு. வரதராசனர்,
எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல்., பி.எச்.டி., டி. லிட்.,
துணை வேந்தர், மதுரைப் பல்கலைக்கழகம்.

1974

தொகுப்பாசிரியர்
ஏ. வி. ஜயசந்திரன், எம். ஏ., பி. எல்.

Edited by
A. V. Jeyechandrun, M. A., B. L.

அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில், மதுரை

ulmighu Meenakshi Sundaresvarar Tirukkoil, Madurai

டாக்டர் மு. வரதராசன்,
எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல், பி.எச்.டி., டி.லிட்.,
துணைவேந்தர், மதுரை பல்கலைக்கழகம்.

துணைவேந்தர் அலுவலகம்,
மதுரைப் பல்கலைக் கழகம், மதுரை-21,
ஆகஸ்டு 21, 1974

அணிந்துரை

உலகத்திலேயே தொன்மை வரலாறு உடைய ஒருசில நகரங்களுள் மதுரை ஒன்று. மதுரைக்கு உள்ள வேறு பல சிறப்புகளுள், புலவர் பலர்கூடி ஆய்ந்து செந்தமிழை வளர்த்த தலைநகராக விளங்கியது ஒன்று; பழம்பெருங் கோயிலாகிய மீனாட்சியம்மன் திருக்கோயிலைக் கொண்டு விளங்குவது மற்றொன்று; பாண்டியர் வளர்த்த பண்பாட்டை இன்றுவரையில் போற்றி வளர்த்து வருதல் இன்னொன்று.

மீனாட்சி திருக்கோயிலின் குட முழுக்கு விழாவை ஒட்டி வெளியிடப்படும் மலரில் இம் முப்பெருஞ் சிறப்புப் பற்றிய கட்டுரைகளும் பொலிவுற அமைந்திருக்கின்றன. கட்டுரைகளில் பல, ஆராய்ச்சி முறையில் தக்க சான்றுகளுடன் அமைந்திருத்தல் போற்றத் தக்கது. கோயிலின் அமைப்பு, திரு முழுக்குப்பற்றிய விளக்கம், மீனாட்சியம்மையின் மாண்பு ஆகிய இப்பொருள்பற்றிய கட்டுரைகள் கடவுளன்பர்கள் கற்றுப் போற்றத்தக்கன.

மதுரையின் பழங்காலச் சிறப்பு இன்றைய மாட்சி, நகரத்தின் சீரிய அமைப்பு, மதுரையில் ஆண்ட பாண்டியரின் வரலாறு, நாயக்க மன்னர்களின் தொண்டு, தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி ஆகியன பற்றிய கட்டுரைகள் பலரும் கற்று இன்புறத்தக்கன. மதுரையைச் சார்ந்து வளர்ந்த இலக்கியங்களாகிய பரிபாடல், திருக்குறள், பிள்ளைத்தமிழ், குறம், கலம்பகம், தமிழ் விடுதூது, கொங்குதேர் வாழ்க்கை என்ற தனிப்பாட்டு, வாய்மொழிப் பாடல்கள் ஆகியன பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அறிஞர்க்கு நல் விருந்து ஆவன. இந்நகரம் தந்த நாடக மேதை சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் கலைத்தொண்டு பற்றிய கட்டுரையும், இந்நகர்க்கு வந்தபோது உடைமாற்றம் செய்து கொண்ட சான்றோர் காந்தியடிகள் தீண்டாமை ஒழிக்கும் நோன்பில் உறுதி கொண்டவராக விளங்கியதால் தயங்கி நின்று பிறகு மீனாட்சி கோயிலுக்குள் புகுந்து வழிபாடு ஆற்றிய பெருநிலை பற்றிய கட்டுரையும் மலர்க்கு அணி செய்வன ஆகும்.

மலர்க்குச் சிறப்புச் செய்யும் வகையில் கட்டுரைகள் தந்து உதவிய அறிஞர்கள் பலரும் பாராட்டுக்கு உரியவர்கள். இதை அழகிய முறையில் உருவாக்கித் தந்த நற்றொண்டு கோயிற்கலையில் வல்ல அறிஞர் ஏ. வி. ஜயசந்திரன் ஆற்றியதாகும்.

அன்னை மீனாட்சியின் திருவடிகளுக்கு உரிய இந்த அறிவு மலர் தமிழர்தம் நெஞ்சங்களுக்கு ஆர்வம் ஊட்டும் நறுமலராக விளங்கும் என நம்புகிறேன்.

மு. வரதராசன்.

Contents

II. Religion & Philosophy: சமயமும் தத்துவமும்

III. Legends and Folk Lore on Madurai Temple: திருவிளையாடல்கள்

IV. Literature: இலக்கியம்

உ

சிவமயம்

நன்றியுரை

அருண்மிகு மீனாட்சி சுந்தரர் திருக்கோயில் குடமுழுக்கு நன்னீராட்டுப் பெருவிழா, ஆனந்தஆண்டு ஆனித்திங்கள் 5ஆம் நாள் 26—6—1974 புதன்கிழமைக் காலை 6.00 மணிக்குமேல் 7-15 மணிக்குள் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. முந்திய குடமுழுக்கு நன்னீராட்டுப் பெருவிழாவினை 1963-ல் தமிழவேள் உயர்திரு பி. டி. இராசன் அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட திருப்பணிக் குழு சிறப்பாக நடத்தியது.

இப் பெருவிழாவில் திருக்கோயில் மேல்தளங்கள் பூராவும் தட்டோடுகள் பரப்பி, மழை பெய்யும் சமயத்தில் பரவலாக ஏற்பட்ட ஒழுக்கினை நிவர்த்தி செய்ததும், கோபுர கலசங்களில் பழுதடைந்தவைகளைப் புதுப்பித்ததும், அம்மனுக்குச் சுவர்ண பந்தனம் (தங்கத் தகடு பொருத்தியும்), அம்மன், சுவாமி மற்றும் 363 பரிவார தேவதைகளுக்கும் அஷ்ட பந்தனம் பொருத்தியதும் (மருந்து சாத்தியும்), நந்தவனக் காப்புச் சுவர் எழுப்பியதும் முக்கியப் பணிகளாகும்.

ஆகம விதிகளின்படி யாகசாலை 22—6—74உ முதல் 26—6—74உ வரை 5 நாட்கள் நடைபெற்றது. தமிழ் நாட்டின் அனைத்துக் கோயில்களிலிருந்தும் ஏறத்தாழ 125 சிவாச்சாரியர்கள், 30 வேத பாராயணர்கள், 50 திருமுறை வாணர்கள் கலந்துகொண்டு யாகசாலை நிகழ்ச்சியினைச் சிறப்பித்தனர்.

அங்கயற்கண்ணியின் அருளாலும், தமிழக அரசின் ஒத்துழைப்பாலும், பொதுமக்களின் பேராதரவாலும் இத் திருப்பணி செவ்வனே நிறைவேறியது.

இத் திருப்பணியில் ஈடுபாடுகொண்டு பெரும் துணையாக இருந்த அறங்காவலர் குழு உறுப்பினர் திரு. கே. எஸ். இராமகிருஷ்ணன், எம். எல். ஏ., அவர்களுக்கும், திரு டி. தியாகையா அவர்களுக்கும், திரு என். பொன்னப்பன் அவர்களுக்கும், திரு. ஆர். கோபால்சாமி அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

இத் திருப்பணி சிறப்பாக நடைபெற அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்த திருக்கோயில் நிருவாக அதிகாரி திரு என். எஸ். இராமச்சந்திரன் அவர்களுக்கும், மின் பொறியாளர் திரு. அர்த்தநாரி அவர்களுக்கும், கட்டிடப் பொறியாளர் திரு. ராம்ராசு அவர்களுக்கும் மற்றும் அலுவலர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந் நன்னீராட்டுப் பெருவிழா மிகச் சிறந்த முறையில் நடைபெறுவதற்குப் பெரிதும் துணை புரிந்த ஆணையர், திரு. கே. எஸ். நரசிம்மன் அவர்களுக்கும், துணை ஆணையர் திரு. எம். ஏ. முருகேசன் அவர்களுக்கும், பொறியியல் வல்லுநர் திரு. எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களுக்கும் என் நன்றியினை உரித்தாக்கிக் கொள்ளுகின்றேன்.

இத் திருப்பணி சிறப்பாக நடைபெற ஒத்துழைப்பு நல்கிய வணக்கத்திற் குரிய மதுரை மாநகர மேயர், மதுரை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், காவல் துறைத் துணைக் கண்காணிப்பாளர், மற்றும் காவல் துறை அதிகாரிகள், நிகழ்ச்சிகளை ஒலிபரப்பிய அகில இந்திய வானொலி நிலையத்தார், தமிழகச் செய்தித் துறையினர், பொதுப் பணித் துறையினர், மற்றும் இதர தமிழக அரசு அதிகாரிகள், செய்தி யாளர் ஆகிய அனைவருக்கும் எங்களது நன்றி உரித்தாகுக.

இந் நன்னீராட்டு விழாவினை முன்னிட்டுச் சிறப்பு மலர் வெளியிட்டுள் ளோம். இச் சிறப்பு மலர் சிறப்பாக அமையப் பொறுப்புடன் பணியாற்றிய திரு. ஏ. வி. ஜயசந்திரன் அவர்களுக்கு என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இம் மலருக்கு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் நல்கி உதவிய வரலாற்றுப் பேராசிரியர்களுக்கும், தத்துவ மேதைகளுக்கும், அறிவியலாளர்களுக்கும், கலைஞர் களுக்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இச் சிறப்பு மலருக்கு முன்னுரை வழங்கிய மதுரைப் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர் டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர்களுக்கு என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆண்டவன் அருளாலும், எல்லோரின் கூட்டு முயற்சியாலும் இக்குட முழுக்கு நன்னீராட்டுப் பெருவிழா சிறப்பாக நடைபெற்றது குறித்துத் திருக் கோயில் சார்பில் என் நன்றியினை உரித்தாக்கிக் கொள்கின்றேன்.

இது போன்று திருக்கோயிலை நன்கு பாதுகாத்து வரும் பொருட்டு இனிமேல் 12 ஆண்டுகட்கு ஒருமுறை திருக்குட நன்னீராட்டுப் பெருவிழா நடத்த முடிவு செய்துள்ளோம். அதனை அங்கயற்கண்ணியின் அருள் நிறைவு செய்ய வேண்டும் என இறைஞ்சுகிறேன்.

விசாலாட்சி,
மதுரை–625 002.

லெ. நாராயணன் செட்டியார்

முன்னுரை

அங்கயற்கண்ணியொடு எழுந்தருளிய சொக்கரின் திருக்கோயில் பெருஞ் சாந்தியையொட்டி உருவாகிய இம்மலர் இன்று மலர்கின்றது புதுமணத்துடன்.

மதுரைக் கும்பாபிடேக மலர், பொதுக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக அமையாமல், மதுரைக் கோயிலைப்பற்றி உருவாகிய கருத்தோவியங்களாக அமைய வேண்டுமென்பது எம் அவா. இதனை வரவேற்று உறுதுணையாக நின்றார் துணை ஆணையர் திரு. எம். ஏ. முருகேசன் அவர்கள். அல்லும் பகலும் அயராது கோயில்களில் இறையுணர்வைப் பெருக்க உழைக்கும் உத்தமர் இவர். இறைமணம் கமழும் இலக்கிய வெளியீட்டுகள் பல உருவாக்கி உலகுக்கு உதவவேண்டும் என்ற எண்ணம் மிகக் கொண்டவர். மலரின் அகத்தே என்ன இடம் பெறுதல்வேண்டும் என்ற திட்டம் வகுத்தோம். ஆகமங்கள், இலக்கியம், வரலாறு, கலை, நாட்டுப் பாடல், இசை முதலிய துறைகளில் வல்லுநர்களாக விளங்கும் அறிஞர் பெருமக்களுக்குப் பொருள் குறிப்பிட்டுக் கொடுத்து ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வழங்க இறைஞ்சினோம். திட்டமிட்டதுபோல் கட்டுரைகளினைச் சேர்க்க முடியாவிடினும் சேர்ந்த கட்டுரைகளில் கோயிலைப்பற்றிய பல புதிய செய்திகளும், விளக்கங்களும் பெறுகிறோம். ஆணையர், துணை ஆணையர், அறங்காவலர்கள், நிருவாக அலுவலர் ஆகியோர் எனக்குப் பேராதரவு நல்கியதோடு கட்டுரைகளும் வழங்கினர். இப்பெருமக்களுக்கும் கட்டுரைகள் வழங்கிய பேராசிரியப் பெருமக்கள், அறிஞர் பெருமக்கள் யாவருக்கும் எங்கள் நன்றி உரித்தாகட்டும். இம்மலருக்கு அணிந்துரை அருளி என்னை ஊக்குவித்த தமிழ் மூதறிஞர் டாக்டர் மு. வரதராசனார் அவர்களுக்கு நான் என்ஞான்றும் கடமைப்பட்டவனாவேன். 1939-ல் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராக சேர்ந்தபோது அவருடைய முதல் வகுப்பில் மாணவனாகத் தொடங்கி இன்றும் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அவரிடம் மாணவனாக இருக்கும் நான் பெரும் பேறு பெற்றவன்.

சொற்சித்திரங்களோடு உறவாடி நிற்கும் ஓவியச்சித்திரங்களைப் படைத்துத் தந்த பெம்மான் திரு. ஆர். கிருஷ்ணராவ் அவர்கள் மதுரையைச் சேர்ந்தவர். சென்னையில் இயங்கும் தமிழ்நாடு ஓவியக் கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர்; மதுரை மண்டபங்கள், கோபுரங்களுடன் பல மணி நேரங்களை கழித்து அவற்றுடன் ஒன்றியவர். அவருடைய ஓவியங்கள் மலரின் அழகுக்கு அழகு செய்வன.

மலர் வெளியிடும்போது உறுதுணையாக நின்று எனக்குப் பேராதரவுபுரிந்து தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் அச்சுப்படிகளை ஒப்புநோக்கிப் பிழைதிருத்தித் தந்தும் உதவிய தமிழ்கடல் பண்டித மீ. கந்தசாமிப் புலவர் அவர்கட்கும், நல்லாசிரியர் திரு. டி. வி. சிவசுப்பிரமணிய ஐயர் பி. ஏ., பி. டி., அவர்கட்கும் என் நன்றி உரித்

தாகும் தமிழ்நாடு செய்தித்துறை நூலகராக விளங்கும் திரு. கு. மகாலிங்கம் அவர்கள் இம்மலருக்கு அணியாக விளங்க ஒரு பொருளடைவு ஆக்கித் தந்து என் உள்ளத்தில் சிறப்பிடம் பெற்றார். இப்பெரும் பணியில் எனக்குக் காலத்தைக் கருதாது, நோக்கறிந்து, அயராது உழைத்து உதவிய செல்வி ஆர். பாக்கிய லட்சுமிக்கு அன்னை மீனாட்சி எல்லா நலனும் அளிக்க வேண்டுகிறேன்.

நூலின் சிறப்பு அதன் கருத்து மலிந்த வாசகத்தோடு மட்டுமன்றி அதன் உருவத் திருமேனியின் அழகாலும் அமைந்துள்ளது. மலரின் சிறப்பையுணர்ந்து மேலும் அது அழகுடன் மிளிர அச்சடித்துத் தந்த மதுரைக் கூட்டுறவு அச்சகத் தாருக்கும் மற்றைய பணியாளருக்கும், சிறப்பாக அதன் அலுவலராக விளங்கும் திரு. எம். இராசாராம் அவர்களுக்கும், விஜயா அச்சகத்தின் உரிமையாளர் திரு. கே. இராமன் அவர்களுக்கும், புகைப்படங்களைச் சீரிய முறையில் தயாரித்துத் தந்த திரு. கு. இராமச்சந்திரன், திரு. இரத்தினம், திரு. காசிவிசுவநாதன் ஆகிய யாவருக்கும் நன்றி.

வாடும் மலரினைப் போன்று தோன்றி மறையாது வாடாமலராக இந்நூல் விளங்கிக், காலந்தொட்டு அருண்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசப் பெருமானின் ஆலயச் சிறப்பினை விளக்கி வருமெனக் கருதுகிறேன். இந்த மலரினை உருவாக்க எல்லாக் குறைபாடுகளும் கொண்ட அடியேனை அன்னை மீனாட்சி ஏன் ஆட்கொண்டாளோ அறியேன். அந்த அம்மையின் அருளையும், சோமசுந்தரப் பெருமானின் கருணை யையும் இந்நூலினைப் பார்வையிடும் எல்லா அன்பர்களும் எந்நாளும் பெற வேண்டுகிறேன்.

மதுரை
9—8—1974

ஏ. வி. ஜயசந்திரன்

INTRODUCTION

The idea of bringing under one volume all vital information culled out from various disciplines bearing on the Madurai Temple Complex was there in my mind for a long time, ever since the Temple Art Museum was set up in 1965 and little did I expect that an opportunity to weave out my dream into a reality would offer itself in the shape of the Editorship of this souvenir. I am indeed thankful to the Chairman of the Board of Trustees, Thiru L. Narayanan Chettiar, the members, of the Board of Trustees, the Executive Officer Thiru N. S. Ramachandran for the confidence they have reposed in me. Thiru M. A. Murugesan, the indefatigable Deputy Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowment Department has helped me considerably. To his credit goes a number of temple publications ably brought out by the temples under his control in the southern region of Tamil Nadu. To go to him with a problem is a pleasure for he has developed an uncanny instinct in sorting them out and in readily finding solutions for them. My thanks are specially due to him.

A scheme was drawn up to collect materials on the temple from several perspectives: literary, historical, religious, social, art, architectural, legendry, and cultural. The authorities on these subjects were requested to contribute articles and a galaxy of them had readily consented and sent materials. The souvenir had to be for obvious reasons bi-lingual. Nevertheless, it has not lost its aim in projecting a continuous account, through multifaceted sources, of the great temple. I am grateful to the learned scholars for having acceded to my request and sent articles in time. I am indeed thankful to the Vice-Chancellor, Madurai University Dr. M. Varadarajan, M. A., M. Litt., Ph. D., D. Litt. for his encouraging foreword.

Repetitions and overlapping cannot be totally avoided in a volume like this where several authors dealt with the same temple complex, nor can there be discussion in the rigid seclusion of one discipline alone.

Many scholars could not send their valuable contributions for want of time for the entire work was rushed through a very short segment of time, say, sixty days. Much against my wish the articles go without rigid rewriting, foot notes and bibliography, the the last two of which I intended to add to enhance the usefulness of the materials. Atleast I am happy that Thiru K. Mahalingam, Librarian, Information Centre gladly helped me in the preparation of a useful index.

The Madurai Co-operative Printing Press and Vijaya Printers have done their best in bringing out the souvenir in the shortest possible time. Our thanks are due to Thiru K. Raman Chettiar and Thiru M. Rajaram, Special Officer, Madurai Co-operative Printing Press. Professor R. Krishna Rao, Retired Principal, College of Arts & Crafts, Madras has ably illustrated this souvenir with his soulful sketches.

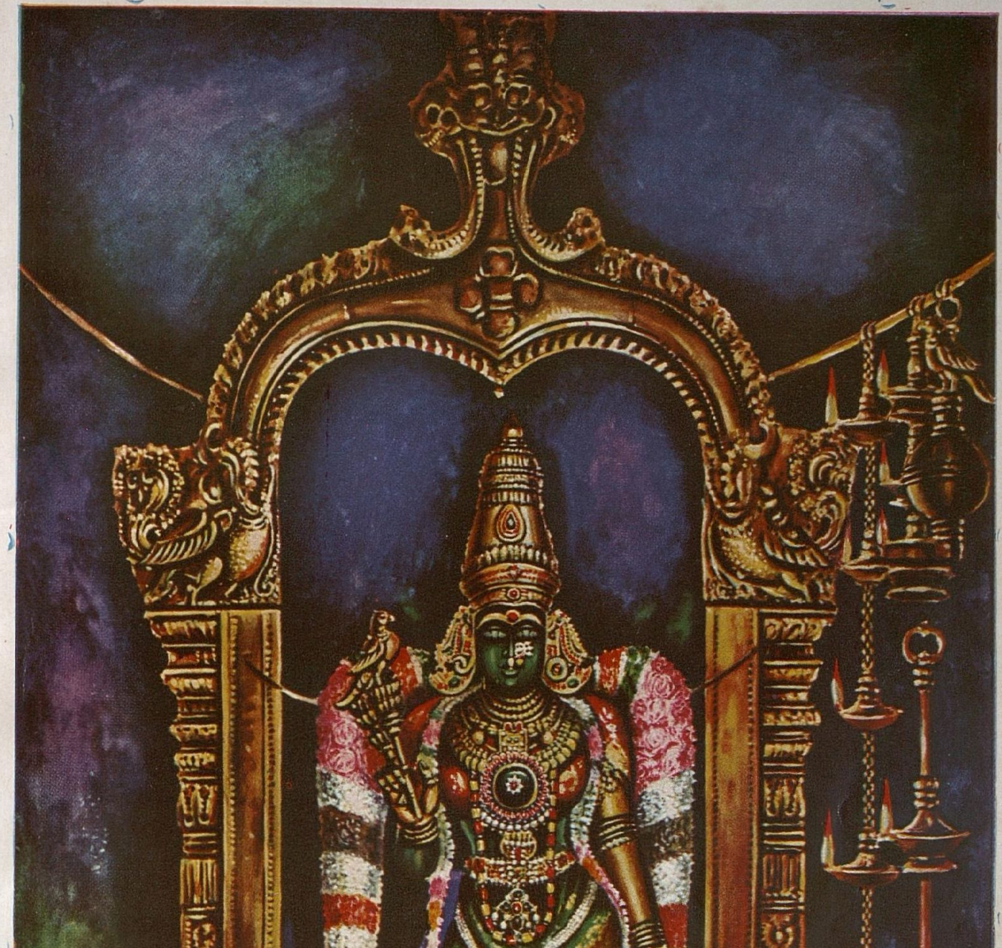
Photographs were prepared by Thiru K. Ramachandran, Thiru M. Ratnam and Thiru Kasi Viswanathan and our thanks are due to them too.

Lastly I should acknowledge the unstinted help I have profusely received from Selvi R. Bagyalakshmi, who sat with me through this stupendous work of collecting and editing the voluminous material within this short space of sixty days.

Rarely does one get this opportunity of dedicating oneself in this way to the cause of Meenakshi and Sundaresvarar and I feel that though I may have limitations, I have not been unaware of the great responsibility that has fallen to my lot. In thoughtful humility I have tried to face this challenging and pleasant responsibility.

MADURAI,
9—8—74

A. V. Jeyechandrun,

மதுரை ஸ்ரீ மீனாக்ஷி அம்மன்

ANANDA VIKATAN PRESS
MADRAS-2.

His Excellency V. V. GIRI
PRESIDENT OF INDIA.

திரு. வி. வி. கிரி
பாரதக் குடியரசுத் தலைவர்.

His Excellency K. K. SHAH
GOVERNOR OF TAMIL NADU

மேதகு. கே. கே. ஷா
ஆளுநர், தமிழ் நாடு,

Honb'le Kalaignar Dr. M. KARUNANIDHI
CHIEF MINISTER, TAMIL NADU.

மாண்புமிகு கலைஞர் டாக்டர் மு. கருணாநிதி
தமிழக முதல்வர்.

Honb'le M. KANNAPPAN
MINISTER FOR ENDOWMENTS

மாண்புமிகு மு. கண்ணப்பன்
அறநிலைய அமைச்சர்.

MESSAGES

வாழ்த்துரைகள்

Press Secretary to the President.
Rashtrapati Bhavan,
New Delhi - 110004.
May 25, 1974.

The President thanks you for your letter of the 18th May, 1974. He sends his best wishes for the success of the Souvenir which you are bringing out on the occasion of the Kumbhabishekam of Sri Meenakshi Sundaresvarar Temple, Madurai.

K. K. SHAH
Governor of Tamilnadu.

RAJ BHAVAN
Madras 600 022,
3rd May 1974.

I am glad to know that the Kumbhabishekam of Arulmigu Meenakshi Sundaresvarar Thirukkoil will be held on the 26th June 1974. I have offered worship at this temple many times and I am full of admiration for its magnificent architectural beauty. I wish the celebrations success.

மு. கண்ணப்பன்,
அறநிலைய அமைச்சர்.

சென்னை-9,
ஆகஸ்டு 6, 1974.

தென் பாண்டி நாட்டின் தலைநகராய் சரித்திரப் புகழ் பெற்றதும் சமயக் குரவர்களால் பாடப் பட்டதுமாகிய கூடல் மாநகரில் அமைந்துள்ள அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில் திருக்குட நன்னீராட்டுப் பெருவிழா ஜூன் 26, 1974 அன்று நடந்ததை ஒட்டி சிறப்பு மலர் ஒன்று வெளியிடயிருப்பதை அறிந்து மெத்தவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். மலர் இறை மணம் கமழ்ந்து மிளிறும் என்பதில் ஐயமில்லை. திருக்கோயில் நிர்வாகிகளின் இந்நன் முயற்ச்சி வெல்க என்று வாழ்த்துவதில் பெருமையடைகிறேன்.

Justice T. RAMAPRASADA RAO — May 20, 1974.

Judge, High Court, Madras.

I feel it is a blessing that I should be called upon to send a message touching on the importance of Arulmigu Meenakshi Sundaresvarar Temple and more particularly on the occasion of the *performance of* Kumbhabhishekam in the ancient and honoured temple.

The Divine but All Pervading Eyes of — Goddess Meena Akshi (Meenakshi) has such — global potential Grace that it is not history, *it is not archaeology,* it is not culture alone that attracts Pilgrims and tourists towards the Lotus Feet of Paramathmini and Paramatma. May be the mundane materialistic values of the Temple have exhibited an earthly charm so as to make them the cynosure of attraction. Personally I am of the view that the Divya Darsan of Matha Meenakshi and Pitha Sundaresvarar and their supreme and superhuman influence have indeed a magnetic effect which by itself explains the centre being the haven of the citizens of the universe. This historic shrine shines by itself as the very foundation of love and sympathy is visible everywhere within the Divine precints of the Temple. No doubt, the carvings in it have an aesthetic attraction besides proclaiming our heritage, tradition, culture, etc., which are spoken by the carvings themselves.

Kindly accept my humble but sincere good wises for the great success of the celebration.

Justice S. MAHARAJAN — June 5, 1974.

Judge, High Court, Madras.

I am happy to learn that the Kumbabishekam of Meenakshi Sundaresvarar Temple is one of the ancient temples in the South and is charged with a high mystic potency, as any devotee of Mother Meenakshi would know. The proposed Kumbabishekam is bound to reinforce and further strengthen the aura of the temple. Please convey my Namaskarams and felicitations to the members of the Kumbabishekam Committee.

Justice N. S. RAMASWAMI May 2, 1974

Judge, High Court, Madras.

I am very happy to know that souvenir is being brought out on the auspices occasion of the Mahakumbhabhishekam of Arulmigu Meenakshi Sundaresvarar temple. It is gratifying to know that the Mahakumbhabhishekam of this ancient historic and holy temple is coming off with in a comparitively short interval after the last Kumbhabhishekam. Considering the greatness of the temple which is known the world over and attracting men and women from many foreign countries it is quite befitting the occasion that a souvenir is brought out which, I am sure, would proclaim our ancient Culture and Tradition.

Justice S. RATNAVEL PANDIAN June 10, 1974.

Judge, High Court, Madras.

I am very glad to know that a Souvenir is being released in connection with the Kumbhabhishekam of Arulmigu Meenakshi Sundaresvarar Thirukkoil to be held on May 26, 1974.

I pray the God Almighty to bless you in all efforts in this connection.

Justice V. SETHURAMAN,
Judge, High Court, Madras.

May 22, 1974.

When Swami Vivekananda was asked as to how he reconciled the proposition that the God head was omnipresent with conception of pilgrimage to holy places, as if divinity was centred there, he asked for a lens to be brought and demonstrated that cotton kept under it caught fire when the sun's rays passed through it while cotton remained as it was when exposed to the sun. His point was that in these holy places, divinity was concentrated just as the sun's rays though present everywhere concentrated under a lens. Madurai is a place of historic importance and this temple has been the centre of worship for centuries. It has been sanctified by the Saivite Saints and Adi Sankara has composed verses in his inimitable style on Meenakshi. Those dedicated to the Devi cult attach great importance to worshipping in this temple.

Bhagwan Ramana has testified to his early spiritual experiences in this temple. Saint Manickavasagar and Neelakanta Dikshita have been associated with the temple. It is a place which has thus a continuous spiritual history about it. The anonymous sculptors spread over centuries of Pandyan and Nayak rule have lavished their skills in embellishing the tall and beautiful towers, the Mantapams in front of and around the main deities and also the ornate Kilimandapam. The temple presents a magnificent blend of the continuous process of the evolution of the art and architecture of our country. Thus any person interested in spiritual advance or studying the art treasures of this land needs no invitation to this temple.

The periodical sanctification cermonies have the effect of keeping this spiritual battery under continuous charge so that the divine grace continues to beam its current towards its devotees. The renovation keeps the art treasures away from the ravages of time. Let us all pray to the Goddess for her blessings for peace and prosperity.

கே. ராஜா, பி.ஏ., பி.எல்.,
துணை ஆணையாளர்,
இந்து சமய அறநிலைய (ஆட்சி)த் துறை.

சென்னை,
ஜூலை 25, 1974.

"மீன்கண் ணுடைய மீனும்பிகை போற்றி!
ஏழையின் ஏழ்மையை அகற்றினை போற்றி!"

என்று பலரும், தேவியை நன்கு உணர்ந்து 'சதாசிவனின் திருத்துணைவி! தாயே! பராசக்தி! சரசுவதியாய் இலட்சுமியாய், பார்வதியாய் ஆகிவீற்றிருக்கும் ஜோதி' என்றும் ஆகம நூல்களைக் கற்றறிந்த சிலரும் போற்றுவர். எல்லோரும் அருண்மிகு மீனாட்சியை 'எந்நிலையிலும் நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும் இடையறாது நினைத்துக் கைவிடாது காத்தருளல்வேண்டும்' என்று பிரார்த்தனை செய்வதே பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. அந்தச் சாதனையைப் பெறவேண்டும் என்பதே வாழ்க்கையின் குறிக் கோளாக இருக்க வேண்டும். மிக எளிதில் மனத்தில் பதியக்கூடியது அன்னையின் உருவம். உலகில் எல்லா உயிரையும் ஈன்று, அருள்சுரந்து காக்கும் கருணைத் திறனை நினைந்து, நினைந்து உருகி, அவள் திருவடிகளைப் போற்றுவதால் நம் கருத்தில் அன்னையின் அளவிலாப் பெருமைதான் முழுமையாக இடங் கொண்டிருக்கும்.

இம்முறையில் நாம் பக்தியுடன் இருந்தால் நமக்குக் குறைகள் உண்டாகும்பொழுது அன்னையிடத்தில் முறையிடுவது என்ற பழக்கம் வந்துவிடுகிறது. நம் திறமையால் ஆவது ஒன்றுமில்லை என்ற நிலையும் வாழ்க்கையில் ஏற்படுகிறது. இதுவே அவளிடம் சரண் புகுந்து திருவடிகளைப் பற்றுவதற்குச் சிறந்த வழியாக அமைகிறது. நம் கவலைகளை யெல்லாம் நாம் பொருட்படுத்துவது இல்லை. இவ்வாறு நாம் பக்தி செய்வதற்கு உறுதுணையாகத் திருக்கோயில் நிர்வாகத்தில் உள்ளவர்கள் சிறப்பாக வழிபாடு செய்வதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்தும் வந்திருக்கின்றார்கள், செய்து வருகின்றனர். அந்த நல்ல பாதையிலே தற்சமயம் செயலாற்றும் அறங்காவலர்களின் பணி, மக்களுக்கு மிகவும் பயன்படும் வகையில் அமைந்திருப்பதை நினைத்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அவர்கள் அன்னையின் அருளால் திருப்பணிகள் செய்தும், முக்கியமாகச் சுவர்ணபந்தனம் செய்தும் அஷ்டபந்தனம் செய்தும், மூர்த்திகளுக்குக் குடமுழுக்குச் செய்வித்திருப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கது, பாராட்டத் தக்கது. இதுவும் மேலும் மேலும் மக்களை இறைவழிபாட்டில் ஈர்ப்பதற்குப் பேருதவியாயிருக்கும் என்று நம்புகிறேன். அறங்காவலர் குழு நிர்வாக அதிகாரி, ஆலய ஊழியர்கள் மற்றும் இந்த நற்பணியில் ஈடுபட்டோர் யாவருக்கும் எல்லா நலன்களும் கிடைக்கப்பெற அன்னை அருள்மிகு மீனாட்சியம்மன் திருவடிகளை வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

அ. வெங்கடாசலம், பி. எஸ்ஸி., பி. எல்.,
துணை ஆணையாளர்,
இந்து சமய அறநிலைய (ஆட்சி)த் துறை.

சென்னை-34,
மே 30, 1974.

நம் தமிழ்நாட்டில் விளங்கி வரும் பழமையும் பெருமையும் மிக்க, நகரங்களில் தலைசிறந்த ஒன்றாகக் கருதப்படுவது மதுரைமா நகரமாகும். ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்து, இன்றளவும் அந்நகரம் மிக்க பெரும் சிறப்புடனும், தெய்வீக நலத்துடனும் விளங்கி வருகின்றது. சங்கப் பாடல்களிலும், சங்கம் மருவிய நூல்களாகிய சிலப்பதிகாரம் - மணிமேகலை என்னும் காப்பியங்களிலும், சைவ சமய ஆச்சார்யர்களாகிய அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் முதலிய சான்றோர்கள் பாடியருளிய திருமுறைப் பாடல்களிலும் மதுரைமா நகரம் பெரிதும் புகழ்ந்து பாராட்டப் பெற்றுள்ளது.

இவற்றிற்கு எல்லாம் காரணம், அந்நகரில் அருள்மிகு மீனாட்சியம்மையும் சுந்தரேசுவரப்பெருமானும் கோவில் கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பதேயாகும். நம் தமிழகத்தில் உள்ள கோயில்களில் எல்லாம், மேலைநாட்டினரும் வந்து கண்டு வியந்து போற்றிப் பாராட்டும் நிலையில், மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோவில் மிகச் சிறப்பாக அமைந்து திகழ்கின்றது. தமிழர்களின் ஒப்புயர்வற்ற கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை முதலியவற்றுக்கெல்லாம், மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயில் மிகச் சிறந்ததொரு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கி வருகின்றது.

இத்தகைய அளப்பெரும் சிறப்பு வாய்ந்த மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயிலில், மேலும் பல புதிய திருப்பணிகள் செய்யப் பெற்றுத், திருக்குட நன்னீராட்டு விழா அண்மையில் 1974 ஜூன் 26 தேதியன்று நிகழவிருப்பது, நம் அனைவருக்கும் மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தரும் சிறந்ததொரு நிகழ்ச்சியாகும் என்பது திண்ணம். அங்கயற் கண்ணி உடனுறை ஆலவாய் அண்ணலின் திருவருளால் விழா மிகவும் சிறப்புற நடைபெறவும், அதன் நினைவாக வெளியிடப்பெறும் மலர் நன்கு இனிது அமையவும். என்னுடைய மனமார்ந்த நல் வாழ்த்துதல்களை, அன்புடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

வி. சௌ. கோதண்டபாணி, பி.எஸ்ஸி., பி.எல்.,
துணை ஆணையர் & நிர்வாக அதிகாரி,
அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி திருக்கோயில்.

பழனி,
மே 5, 1974.

"ஞாலம் நின்புக ழேமிக வேண்டும்தென்
ஆல வாயில் உறையும்எம் ஆதியே"

"மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற், பதிமிசை நிலவு பால்நிற வரிச்சிற கன்னம் பயில் பொழில் ஆலவாய்" என்று இறைவனாலேயே பாடப்பெற்ற சிறப்பு வாய்ந்ததும், "பொங்கழல் உருவன் பூத நாயகன் நால்வேதமும் பொருள்களும் அருளி, அங்கயற் கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த ஆலவாய்" எனத் திருஞானசம்பந்தரால் ஏத்தப் பெற்றதும், "தொடுக்கும் கடவுட் பழம் பாடற்றொடையின் பயனே நறைபழுத்த துறைத்தீந் தமிழின் ஒழுகு நறுஞ்சுவையே" எனப் புலவர் பாடும் புகழ் சால் மீனாட்சியம்மையார் அருட்செங் கோலோச்சும் பேறு பெற்றதுமான மதுரை மாநகர், மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூன்று சிறப்பும் ஒருங்கே கொண்டது. ஆன்மாக்கள் உய்ய ஆண்டவன் அறுபத்து நான்கு அருள் விளையாடல் புரிந்த இம்மதுரைத்தலம் தமிழும் சைவமும் தழைத்தினி தோங்கக் கலைநலம் கொழிக்கும் கவின்மிகவுடையது.

தமிழகத்தின் மையமாய் இலங்கும் இந்நகரின் நடுவே வானுர்ந்த கோபுரங்கள் சிவம் பெருக்க விளங்கும் அருள்மிகு மீனாட்சியம்மை—சுந்தரேசுவரர் ஆலயம், தமிழ் மக்களின் சமயம் கலைகள் ஆகியவற்றைக் காட்டியும், காத்தும் நிற்கும் கருவூலமாகும். இஃது அன்று மன்னர்களாலும், இன்று மக்களாலும், தங்கள் கண்ணெனப் போற்றிக் காக்கப்பட்டு வருகின்றது.

அம்மையும் அப்பனுமாய்த்திகழும் மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில் திருப்பணிகள் பலவற்றை நிறைவேற்றி, அண்மையில் திருக்குட நன்னீராட்டு விழா நடைபெற விருப்பது போற்றுதற்குரியதாகும்.

"மண்ணினில்பிறந் தார்பெறும் பயன் மதி சூடி அண்ணலார்......நல்விழாப் பொலிவுகண் டார்தல்" என்றபடி அவ்விழாவைக் கண்டு களிப்பது கண்படைத்தோர் பெறும் பயனாகும்.

குடநீராட்டு விழா நினைவாக வெளிவரும் மலர், சிறப்புற மலர்ந்து, ஆலவாய் இறை மணத்தை ஞாலமெல்லாம் பரப்ப அருள்புரியுமாறு, அருள்மிகு ஞானதண்டாயுத பாணி சுவாமியின் திருவருளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றேன்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த தேசிக
பரமாச்சாரிய சுவாமிகள்
மதுரை ஆதீனம்.

மதுரை.
ஏப்ரல் 30, 1974.

எல்லாம் வல்ல எம்பெருமானது இன்னருளால் எல்லா நலங்களும் எய்துக.

27-ம் தேதி எழுதிய அன்புருவாய கடிதம் கிடைத்து, அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயிலில் நடைபெறவிருக்கும் கும்பாபிஷேகத்தை ஒட்டி, ஒரு மலர் கொண்டுவர நிச்சியத்திருப்பதையறிந்து மகிழ்கிறோம்.

கும்பாபிஷேகம் யாதொரு விக்கினமுமின்றிச் சிறப்பாக நடந்தேறவும், அதனை ஒட்டி வெளியிடக்கருதியிருக்கும் மலர், மக்களிடையே பகதியையும், பண்பாட்டையும், அருள் நாட்டத்தையும் உண்டாக்கக்கூடியதாக அமையவும், அது சம்பந்தமாக தாங்கள் ஏற்றிருக்கும் பணி சிறக்கவும், திருவருள் பாலிக்குமாறு எல்லாம் வல்ல எம் அங்கயற் கண்ணி பங்கனும் ஆலவாய் அண்ணலைப் பிரார்த்தித்து ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

தருமையாதீனம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாச்சாரிய சுவாமிகள்

தருமபுரம், மாயூரம் P. O.
மே 16, 1974.

மதுரை மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் மூன்றாலும் சிறந்து விளங்குவது. விராட்புருடனுக்கு இத்தலம் துவாதசாந்தத்தானமாக விளங்குவது. சீவன் முத்தித்தலம், பூலோக சிவலோகம் என்று புகழ்ப்பெறுவது. இறைவன் திருநடனம் புரியும் ஐந்து சபைகளில் இது வெள்ளியம்பலமாக விளங்குவது. பாண்டியன் ஒருவனது விண்ணப் பத்திற்கு இணங்க இறைவன் கால்மாறி ஆடிய சிறப்புடையது. மற்றும் 63 திருவிளையாடல்களை இறைவன் அடியார்கள் பொருட்டு அவ்வப்பொழுது எளிவந்து செய்த திருத்தலம், சக்தி பீடங்களிலும் இஃது ஒன்றாக விளங்குகின்றது. பாண்டி நாட்டின் தலைநகராக இருந்து பாண்டிய மன்னர்களால் சங்கம் நிறுவித் தமிழ்வளர்த்த பெருமை உடையது. இங்குள்ள இலிங்க மூர்த்தி மற்றைய அனைத்து மூர்த்திகளுக்கும் முதலாவதான சுயம்புலிங்கம். இதனை 'முளைத்தானை எல்லார்க்கும் முன்னே தோன்றி' என்னும் அப்பர் திருவாக்கு வலியுறுத்துகின்றது. இதுபற்றியே நம் ஆதீன முதற்குரவ ராகிய ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர்,

"ஆலந் தரித்தலிங்கம் ஆலவாய்ச் சொக்கலிங்கம்
மூலமாய் எங்கும் முளைத்தலிங்கம்—பாலொளியாம்
மத்தனே கடல் மதுராபுரி உமையாள்
அத்தன ஆலவாயா"

என்று போற்றியுள்ளார்கள்.

நம் ஆதீன முதற்குரவர் இறையருள் பெற்ற திருத்தலம் மதுரையம்பதியே. ஆலவாய்ச் சொக்கன் இவர்களுக்கு ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாகப் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலிருந்து இவர்கள் கையில் எழுந்தருளினான். அதைக்கண்டு திருவருளை வியந்த அவர்கள்

"கண்ணுக் கினிய பொருளாகி யேயென் கரத்தில் வந்தாய்
விண்ணும் பரவிடும் அற்புத மேயென்ன விஞ்சை யிதான்
மண்ணும் புகழ்ந்திட என்னையும் பூரண வாரியுள்ளே
நண்ணும் படிசெய் மதுரா புரிச்சொக்க நாயகனே"

என்று பாடித் துதித்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் ஞானாசிரியர் கமலை ஞானப்பிரகாசர் அருளாணையின் வண்ணம் தருமைக்கு எழுந்தருளி ஞானபீடம் நிறுவி விளங்கியிருந்த பொழுதும் அவர்கள் அருள்வழித்தோன்றல்களாகிய குருமகா சந்நிதானங்கள் இப்பீடத்தில் வீற்றிருந்து அருளாட்சி செலுத்தியபோதும் இன்றும் ஆதீனத்தின் ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாகப் பூசிக்கப் பெற்று வருபவர் ஸ்ரீ சொக்கலிங்கப்பெருமானே. ஆதிபரமாசாரியர் தங்கள் அருள் வாழ்க்கையில், தருமையும் கமலையும் விரி தமிழ்க்கடலும் திருநகராக அரசு வீற்றிருந்தருளினார்கள். அத்தகைய அருட்பெருமை இன்றும் நம் ஆதீனத்திற்கு உள்ளது. இத்தலத்தில் நமது ஆதீன அடியவர் ஸ்ரீ குமரகுருபரர் பாடிய பிள்ளைத்தமிழை மீனாட்சியம்மை குழந்தை வடிவில் இருந்து கேட்டு முத்தாரத்தை அவர் கழுத்திலிட்டுச் சிறப்பித்தருளினார்கள். இவ்வாறு பல்லாற்றானும் தொடர்புடைய மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சிசுந்தரேசுஸ்வரர் திருக்கோயிலுக்கு இதுபொழுது அஷ்டபந்தன சுவர்ணபந்தன மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெறுவதை அறிய நமக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி விளைகின்றது. பதினோராண்டுகட்கு முன்பு மதுரைச் சொக்கநாதர் ஆலயத்திற்கு மகா கும்பாபிஷேகம் நிகழ்ந்த பொழுது 25வது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ கயிலைக்குருமணி அவர்கள் ஒரு லட்ச ரூபாய் வழங்கி மகாகும்பாபிஷேகம் இனிது நிகழச் செய்து தரிசித்து மகிழ்ந்தார்கள். ஆதிபரமாசாரியர் ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தருடைய திருவுருவத்தை அவர்கள் சொக்கநாதர் கோபுரக் குடவரையில் அதிகார நந்திகேசுரருக்குரிய இடத்தில் பிரதிட்டை செய்வித்தார்கள்.

குருஞானசம்பந்தர் தாய்தந்தையரோடு மதுரைச் சொக்கநாதர் ஆலயத்திற்கு வந்து இறைவனை வழிபட்டுத் தமது ஊருக்குத் திரும்பும்போது சொக்கநாதரைப்பிரிந்து வருதற்கு மனமின்றித் தம் தாய்தந்தையரிடம் என் 'உயிர்க்குத் தொடர்ந்து தாயும் தந்தையுமாய் விளங்கும் இறைவன் இங்குள்ளான்; உங்களுளோடு வர இசையேன் என்று கூறி ஆலவாய்த் திருக்கோயிலியே தங்கினார் என்னும் வரலாற்றை நினைவூட்டுவதாக இப்பிரதிஷ்டை விளங்குகின்றது.

ஆதீனத்தின் ஆன்மார்த்த மூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீ சொக்கநாதரை ஆதிபரமாசாரியர் அன்போடு துதித்த அருட்பாமாலையாகிய சொக்கநாத வெண்பா நாடு முழுவதும் போற்றப்பெற்று வரும் அரிய தோத்திரநூல். அவர்கள் அரிய உபதேசங்கள் பலவற்றை அருளியுள்ளார்கள்.

உனக்குப் பணி செய்ய உன்றனை யெந்நாளும்
நினைக்க வரமெனக்கு நீதா—மனக்கவலை
நீக்குகின்ற தென்மதுரை நின்மலனே எவ்வுலகும்
ஆக்குகின்ற சொக்கநாதா.

ஆறுதலை இல்லை அடியேனுக்கு அன்பாகத்
தேறுதலை சொல்வார் சிலரில்லை — வேறெனக்குத்
திக்காரும் இல்லை சிவனே பழிக்கஞ்சி
சொக்கேநின் தாளே துணை

இவைபோன்ற திருப்பாடல்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. இத்தகைய நம் ஆதீன ஆன்மார்த்த நாயகர் மதுரைச் சொக்கலிங்கப்பெருமானது மகாகும்பாபிஷேக விழா பல்லாற்றானும் சிறப்புற நிகழ்ந்து பலர்க்கும் திருவருட்பேற்றினை வழங்க அப்பெருமானது திருவடிகளையே சிந்தித்துப் போற்றுகின்றோம்.

இத்திருப்பணிகளில் ஈடுபடும் திரு. எல். நாராயணன் செட்டியார் உள்ளிட்ட அறங்காவலர் குழுவினர்க்கும், நிர்வாக அலுவலர் திரு. என். எஸ். இராமச்சந்திரன் முதலிய தொண்டர்கட்கும் நமது நல்லாசி.

ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி
முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள்
அதிபர் ஸ்ரீ காசிமடம்.

திருப்பனந்தாள் 612504
(தஞ்சை ஜில்லா)
மே 6, 1974.

" போற்றியோர் குருவை யருள்கென வேண்டப்
புகலுரை தடைப்படும் யாங்கப்
புங்கவன் றனையே கொள்கென வசா
ரியிற்பகர் தலும்புற விடைகொண்
டாற்றல்சால் மதுரைக் கயற்கண்ணு யகிபிள்
ளைத்தமி ழியற்றுபு கைக்கொண்
டடைதலும் பரங்குன் றதுதிரு மலைநா
யகர்க்கம்மை கனவினி லருளத்
தேற்றிய வாறே யெதிர்கொடு பணிந்தன்
னவர்திரு முறையொடு மவரைக்
திறல்கயத் தேற்றிச் சந்நிதி சேர்க்கத்
திகழ்ந்தரங் கேற்றிழி வருகை
சாற்றுறு பருவத் துமையளைங் கோலந்
தயங்கநா யகர்மடி யமர்ந்து
தானுவந் தருளி மணிவிடந் தரிக்கும்
தகைபெறீஇ முற்றுவித் தனரே "

என்று ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் சரித்திர சார பஞ்சகத்தில் கூறியுள்ள வண்ணம் மதுரை மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ் அரங்கேற்றுங்கால் அம்மை பிள்ளைத்தமிழ் கேட்டு உள்ளம் உவந்து ஸ்ரீ குமரகுருபரசுவாமிகளுக்கு

ஒள்ளிய முத்துமாலை அருளிய அற்புதம் நிகழ்ந்த பதி மதுரையாகும். மதுரையில் எழுந்தருளியிருந்தபொழுது ஸ்ரீ குமரகுருபரசுவாமிகள் பாடியருளியவையே மதுரைக் கலம்பகம், நீதிநெறி விளக்கம், மதுரை மீனாட்சியம்மைக் குறம், மதுரை மீனாட்சியம்மை இரட்டை மணிமாலை ஆகிய நூல்களாகும். ஸ்ரீ குமரகுருபரசுவாமிகள் மீனாட்சியம்மையை, மலைவல்லி, கர்ப்பூரவல்லி அபிராமவல்லி, மரகதவல்லி, அபிடேகவல்லி என்றும்;

தேக்கமழ் மதுரமொழுகிய தமிழின் இயல்பயில்
மதுரை மரகதவல்லி என்றும்
செஞ்சடைக் கருமிடற்றுத் தேவுக்குமுன்னின்ற தெய்வம் என்றும்
கடம்பாடவிக்குள் விளையாடும் ஒரு மடப்பிடி,
தென்னற்கும் அம்பொன்மலை மன்னற்கும் ஒரு செல்வி,
தெளிதமிழ் மதுரையில் வளருமோர் இளமயில்,
அருள்சூல் கொண்ட அங்கயற்கண் அமுது,
சங்கம் வளர்த்திட நின்ற பொலன்கொடி,
தமிழொடு பிறந்து பழமதுரையில் வளர்ந்த கொடி,
தொடுக்கும் கடவுட் பழம்பாடற்றொடையின் பயன்
நறைபழுத்த துறைத்தீந்தமிழின் ஒழுகு நறுஞ்சுவை,
அகந்தைக்கிழங்கை யகழ்ந்தெடுக்கும் தொழும்பர்
உளக்கோவிற்கு ஏற்றும் விளக்கு,
புவனங் கடந்து நின்ற ஒருவன் திருவுள்ளத்தில் அழகொழுக
எழுதிப்பார்த்திருக்கும் உயிரோவியம்

—என்றும் இன்னோரன்னவாறு புகழ்ந்து பாடுவார்.

மீனாட்சியம்மையார்,
கிள்ளைக்கு மழலைப்பசுங்குதலை யொழுகு தங்கிளவி கற்பித்தனள்
மயிலுக்குக் கிளரிளஞ்சாயலை அளித்தனள்
நவ்விக்கு நோக்கைத் தந்தனள்;
அரசு அனப்பரவைக்கு மடநடைபயிற்றுவித்தனள்;

—என்று குமரகுருபர முனிவர் அருளுவர், இத்தகைய மீனாட்சியம்மையின் உடனுறை சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில் குடமுழுக்கு விழா ஜூன் 26, 1974-ம் தேதி நடைபெறுவதறிந்து மகிழ்ச்சி. இக்குடமுழுக்கு விழாவையொட்டி வெளியிடப்பெறும மலா வடகலையலபலகலையொடு தமிழ் வளரும் கூடலம்பதியின் சிறப்புகளும் தமிழ்மதுரையில் ஒரு குமரியை மருவு சவுந்தரமாறர் — பாட்டுக்குருகும் தமிழ்ச்சொக்கர் தம் மாண்புகளும் பிறவும் கொண்ட வனப்பினதாய்ச் சிறந்து மிளிர்வதாகுக என்று செந்திலாண்டவன் திருவருளைச்சிந்திக்கின்றோம்.

இக்கும்பாபிஷேகப் பணியில் ஈடுபட்டு அயராது உழைத்துச் சிறப்புற நடாத்தும் கோயில் அறங்காவலர் நிர்வாகிகள் கும்பாபிஷேகக் குழுவினர் முதலிய யாவருக்கும் மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் திருவருள் மல்குவதாக. சுபம்.

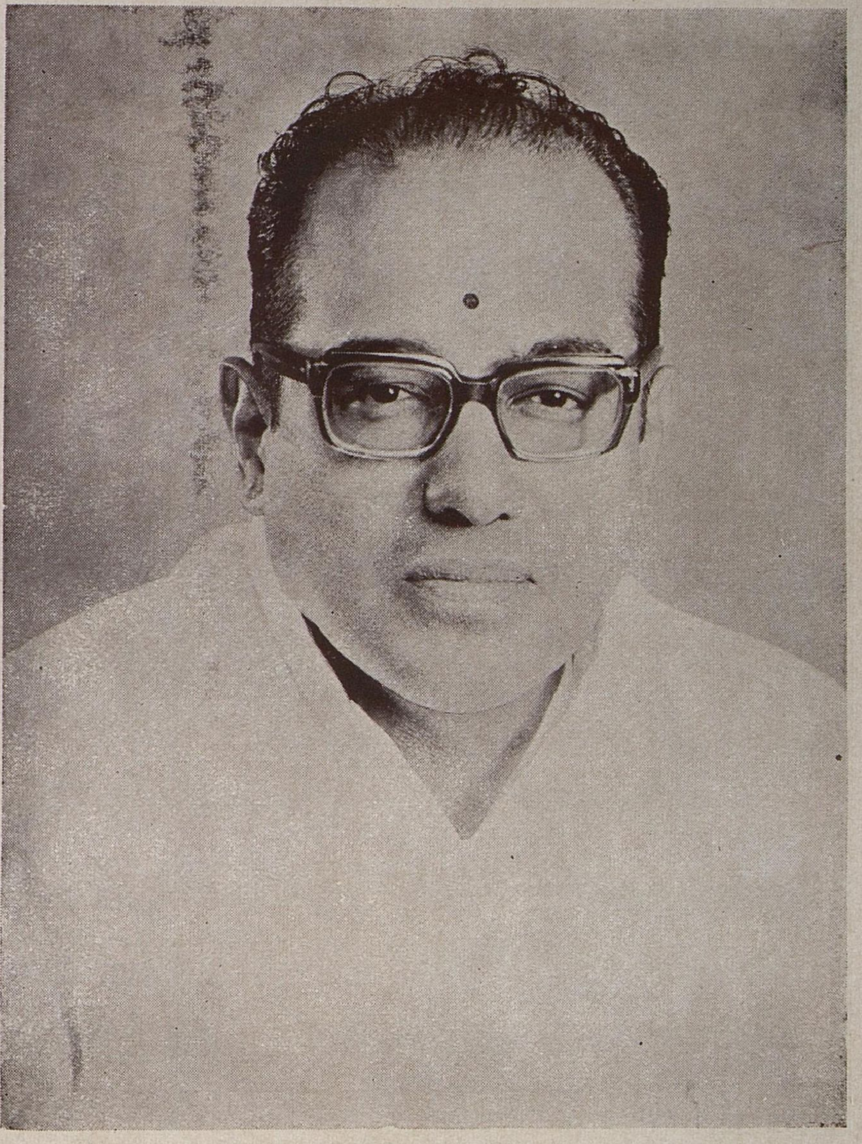
Thiru K. S. NARASIMHAN, B. A., B. L., I. A. S.,
COMMISSIONER, HINDU RELIGIOUS & CHARITABLE ENDOWMENT DEPARTMENT.

திரு. கே. எஸ். நரசிம்மன். பி. ஏ, பி.. எல்., ஐ. ஏ. எஸ்.,
ஆணையர், இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை.

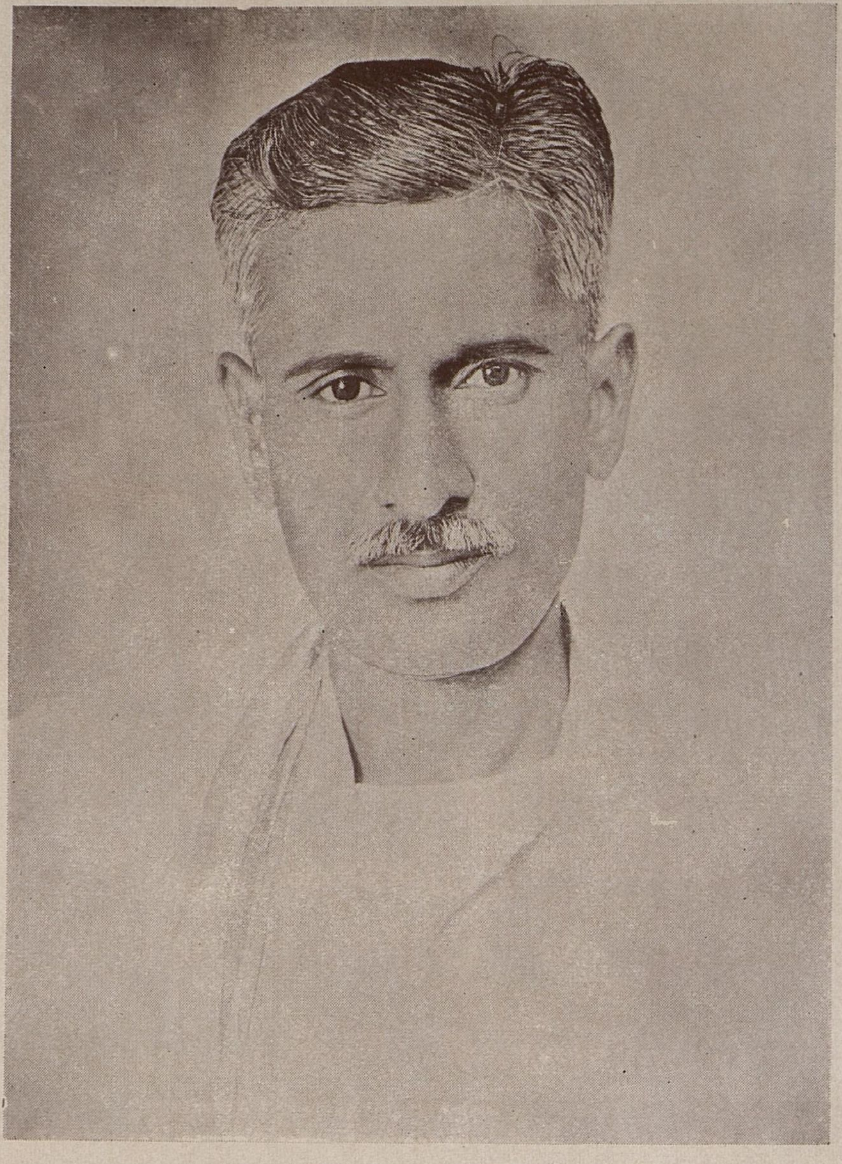
Thiru M. A. MURUGESAN, B. A., B. L.,
DEPUTY COMMISSIONER,
HINDU RELIGIOUS & CHARITABLE ENDOWMENT (ADMINISTRATION) DEPT.

திரு. எம். ஏ. முருகேசன், பி ஏ., பி. எல்.,
துணை ஆணையர், இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித் துறை.

Thiru L. NARAYANAN CHETTIAR, B. Sc.,
Chairman, Board of Trustees
Arulmigu Meenakshi Sundaresvarar Thirukkoil.

திரு. லெ. நாராயணன் செட்டியார், பி. எஸ். ஸி.,
தலைவர், அறங்காவலர் குழு,
அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில்

Thiru T. THIAGIAH

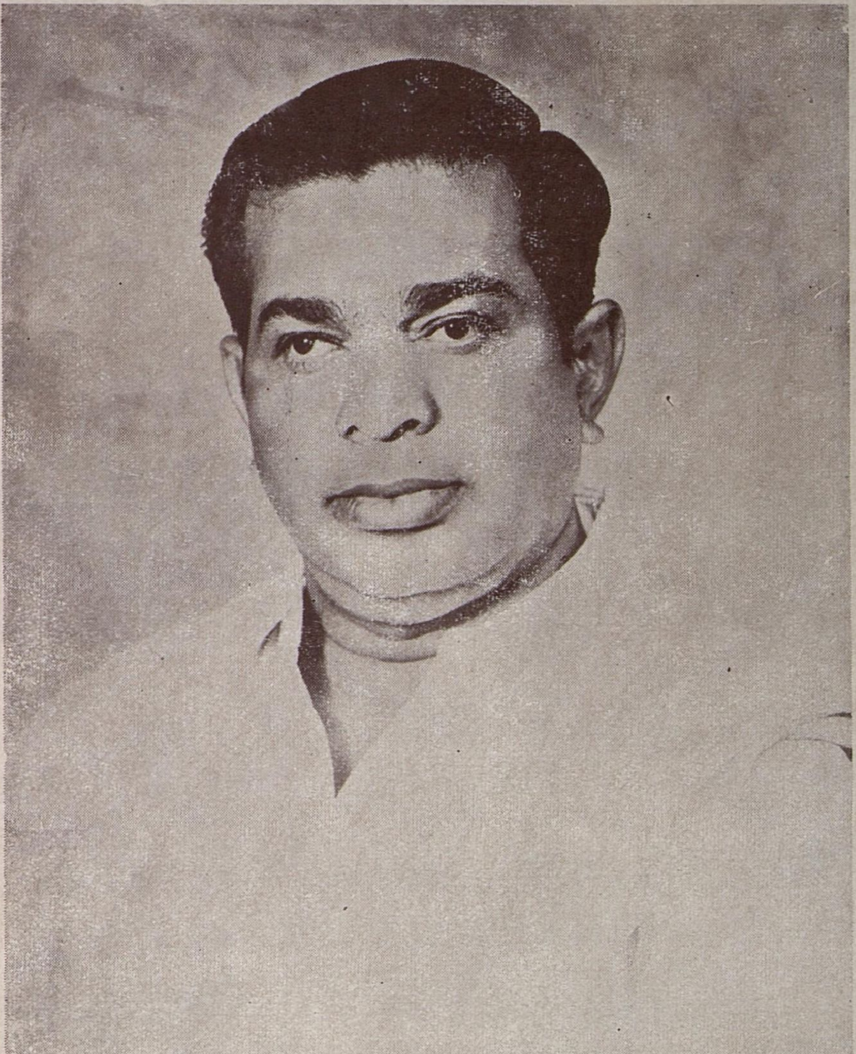
MEMBER, BOARD OF TRUSTEES

ARULMIGU MEENAKSHI SUNDARESVARAR THIRUKKOIL.

திரு. தா. தியாகையா

உறுப்பினர், அறங்காவலர் குழு,

அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில்

Thiru R. GOPALSAMY

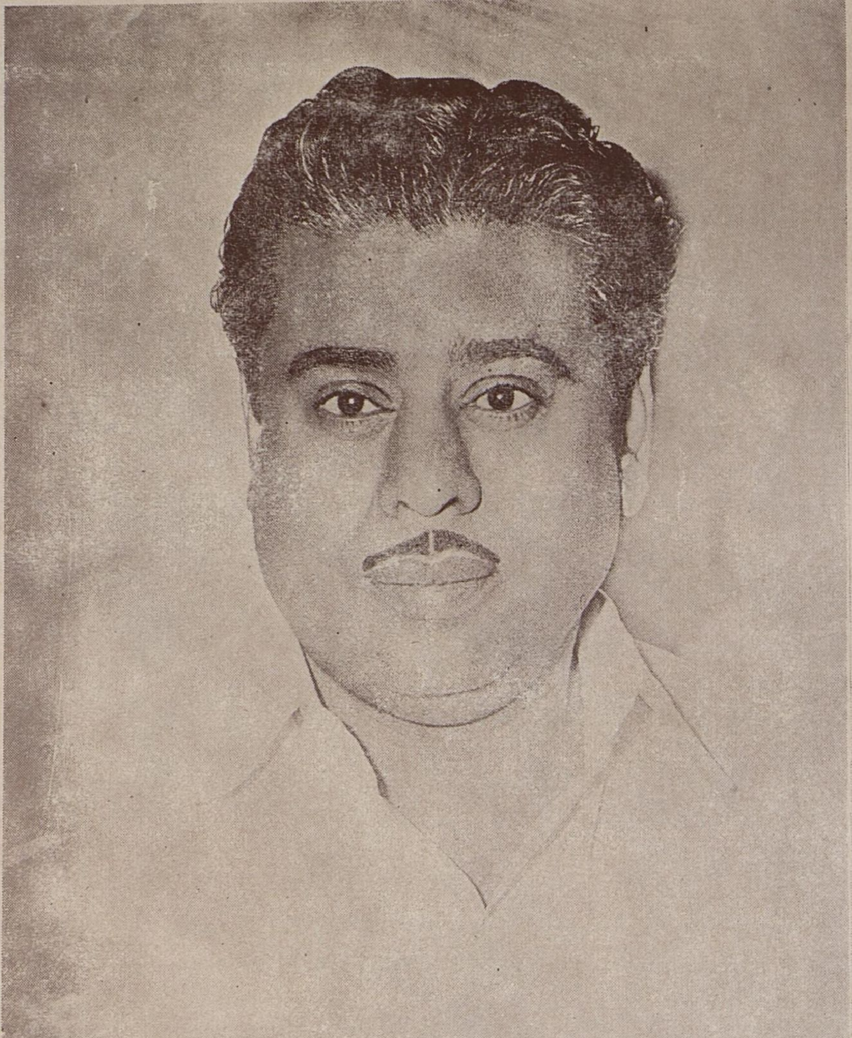
MEMBER, BOARD OF TRUSTEES

ARULMIGU MEENAKSHI SUNDARESVARAR THIRUKKOIL

திரு. இரா. கோபால்சாமி

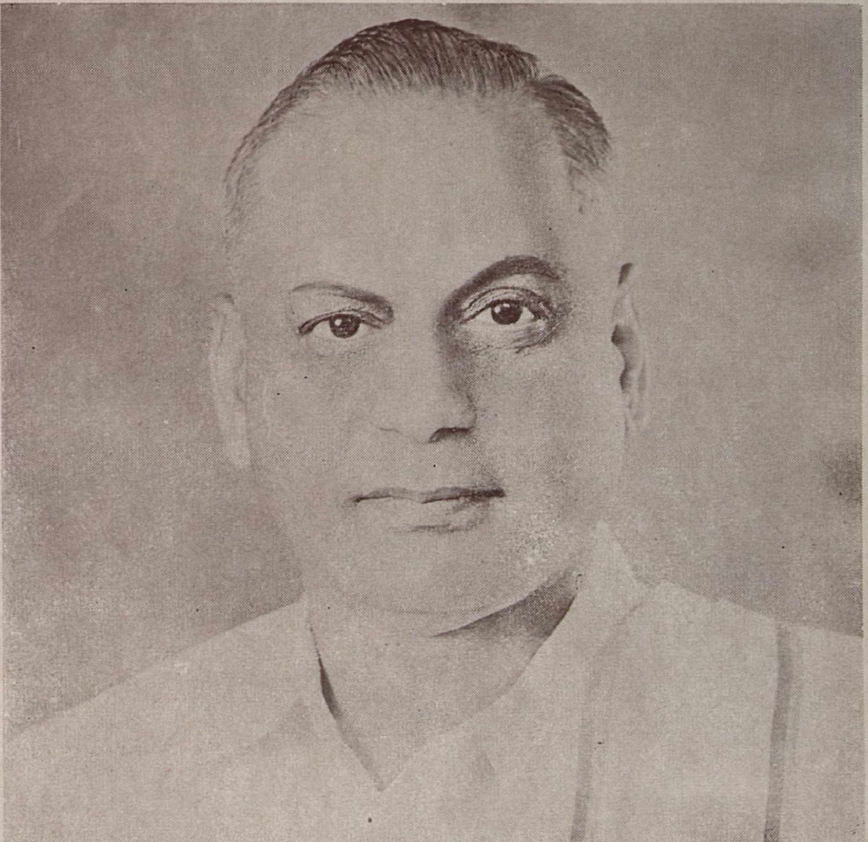
உறுப்பினர், அறங்காவலர் குழு,

அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில்

Thiru N. PONNAPPAN
MEMBER, BOARD OF TRUSTEES
ARULMIGU MEENAKSHI SUNDARESVARAR THIRUKKOIL

திரு. நெ. பொன்னப்பன்
உறுப்பினர், அறங்காவவர் குழு
அருள்மிகு மீனுட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில்

Thiru K. S. RAMAKRISHNAN

MEMBER, BOARD OF TRUSTEES

ARULMIGU MEENAKSHI SUNDARESVARAR THIRUKKOIL

திரு. கே. எஸ். இராமகிருஷ்ணன்

உறுப்பினர், அறங்காவலர் குழு

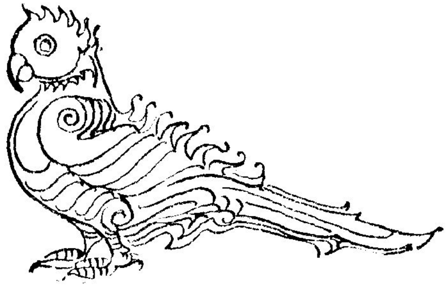
அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில்

Thiru N. S. RAMACHANDRAN, B. A., B. L.,
ASSISTANT COMMISSIONER / EXECUTIVE OFFICER,
ARULMIGU MEENAKSHI SUNDARESVARAR THIRUKKOIL

திரு. என். எஸ். இராமச்சந்திரன், பி ஏ., பி எல்,
உதவி ஆணையர் நிர்வாக அதிகாரி
அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில்

மதுரைக்கோயில் அமைப்பும் மாட்சிமையும்

கே. எஸ். நரசிம்மன்,
பி.ஏ.,பி.எல்., ஐ.ஏ.எஸ்.
ஆணையர், அறநிலைய ஆட்சித்துறை.

நம் செந்தமிழ்த் திருநாடு, கோயில்களுக்கும் கோபுரங்களுக்கும் மிகவும் புகழ் பெற்றது, தமிழ் நாட்டிலுள்ள சிறந்த பல திருக்கோயில்களில், மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயில், சிறப்பும் முதன்மையும் மிக்கதாகும். தமிழ் மக்களின் பண்பட்ட உள்ளம் பரந்து விரிந்திருப்பது போல, மதுரைக் கோயிலும் பெரிதும் பரந்து விரிந்து, சிறந்த நிலையில் அமைந்துள்ளது,

அதன்கண் உள்ள கலையழகும் சிலையழகும் அளவிடற்பாலன அல்ல. அக் கோயிலினுள் இருக்கும் பல மண்டபங்களும், அரிய பல சிற்பத் திருவுருவங்களும், பொற்றாமரைக் குளமும், வானளாவ ஓங்கி விளங்கும் விமானங்களும், கண்பெற்ற பயனாகக் கண்டு களிக்கத் தக்கவை. அங்குள்ள ஒவ்வொரு கல்லும் கவிபாடும்; இசை மிழற்றும். அங்கேயுள்ள சுவர்கள் எல்லாம் காவியங்களும், ஓவியங்களும் நிறைந்திருக்கும். மதுரை நகரில் இறைவன் நிகழ்த்திய திருவிளையாடல்களை நினைவுறுத்தும் பற்பல சிற்பங்களையும், சித்திரங்களையும் அங்கே காணலாம். தமிழர் நாகரிகத்திற்கும், சிறந்த பண்பாட்டிற்கும் ஒரு பெரிய நிலைக்களனாகவும், எடுத்துக்காட்டாகவும் மதுரை மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோவில் விளங்குகின்றது.

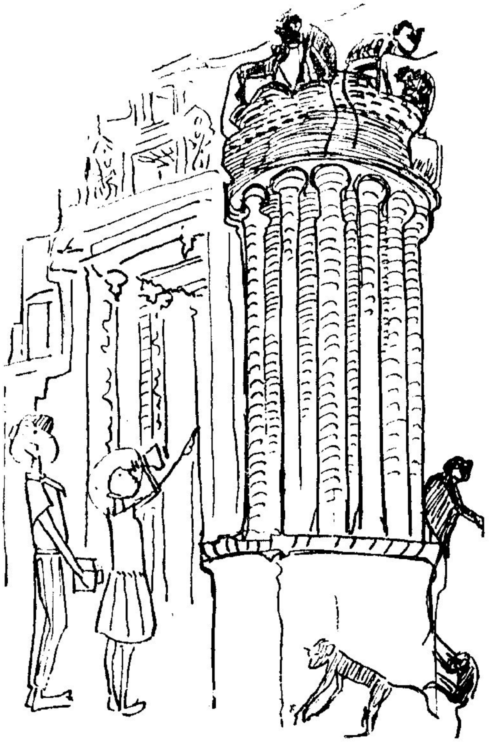
மதுரை நகரின் நடுவில் கிழக்குத்திசை நோக்கிக் கோயில் அமைந்துள்ளது. கோயிலின் நான்கு பெரிய கோபுரங்களும்; தொலைவில் இருந்து காணும்போதே, கண்களுக்குப் பெருவிருந்து அளிக்கும். மேற்குக் கோபுரம் வருகின்றவர்களை யெல்லாம் வரவேற்கும். இதிற் புராணக் கதைகள் பல, சுதையால் எழிலுறத் தீட்டப்பெற்றுள்ளன. தெற்குக் கோபுரம் மிகவும் உயரமானது. அதன் உயரம் 150 அடி. வடக்குக் கோபுரத்துக்குப் பக்கத்தில் 5 இசைத் தூண்கள் வரிசையாய் நிறுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொன்றிலும் 22 தனித்தனி தண்டுகள் இருக்கின்றன. அவைகளை மெல்லெனத் தட்டினால், பல வியக்கத்தக்க ஓசைகள் தோன்றும். கோயிலுக்குள்ளே 8 கோபுரங்களும், 2 விமானங்களும் உள்ளன. வலப்புறம்

மீனாட்சியம்மை கோயிலும், இடப்புறம் சுந்தரேசுவரர் கோயிலும் அழகுற அமைந்துள்ளன.

அம்மையின் கோயிலுக்கு முன்னே வளைவுள்ள அஷ்டசக்தி மண்டபமும், சுந்தரேசுவரர் கோயிலுக்கு முன்னே பெரிய கோபுரமும் இருக்கின்றன. இதன் பக்கத்தில் கறுப்பண்ண சுவாமி கோயில் உள்ளது. மதுரை 64 சக்தி பீடங்களுள் தலைசிறந்ததொன்றாதலின், அருண்மிகு மீனாட்சியம்மையை முதலில் கண்டு தரிசித்துக்கொண்டே, அன்பர்கள் சுந்தரேசுவரப்பெருமானை வணங்கச் செல்வது வழக்கம். கோயிலுக்குள் ஆடி வீதியும், வெளியிற் சித்திரை வீதி, ஆவணிமூல வீதி, மாசி வீதி முதலிய பல வீதிகளும் உள்ளன. திருவிழாக் காலங்களில் முறையே அந்தந்த வீதிகளில் சுவாமி புறப்பாடு நிகழும். கோயிலின் சுற்றளவு கிழக்கும் மேற்குமாக 847 அடி. தெற்கு வடக்காக 730 அடி.

மீனாட்சியம்மை கோயில்

அம்மை கோயிலுக்கு முன்புள்ள அஷ்டசக்தி மண்டபத்தில், கௌமாரி, ரௌத்திரி, வைஷ்ணவி, மகாலட்சுமி, எக்குரூபிணி, சாமளை, மகேசுவரி, மனோன்மணி என்னும் எட்டுச் சக்தியின் வடிவங்கள் உள்ளன. மீனாட்சியம்மை வரலாறு முழுவதும், அழகிய ஓவியங்களாகத் தீட்டப் பெற்றுள்ளது.

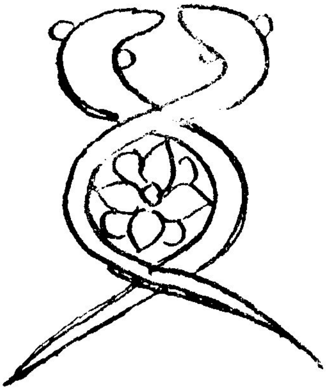

இதனையடுத்தது மீனாட்சி நாயக்கர் மண்டபம்; திருமலை நாயக்கரின் அமைச்சர்களுள் ஒருவர் கட்டியது. 130 அடி நீளமும், 6 வரிசைகளில் அமைத்த தூண்களும் உடையது. இதன் மேல்விட்டத்தில் 12 இராசிகள் சதுர வடிவில் அமைக்கப்பெற்றிருப்பது, கண்டு மகிழ்தற்குரியது. இங்குப் பூக்கடைகள் முதலியன உள்ளன.

இதற்கு அடுத்து முதலியார் மண்டபம் இருக்கின்றது. அங்குப் பிட்சாடனர் தாருகா வன முனிவர், மோகினி, கடந்தை முதலியார் ஆகியோரின் சிலைகள் உள்ளன. இதனைக் கடந்து உள்ளே சென்றால் பொற்றாமரைக் குளம் காணப்படும். இதிலேயே சங்கப்பலகை இருந்ததாகக் கூறுவர். இக்குளத்தின் தெற்குச் சுவரில் திருப்பனந்தாள் காசி மடத்தின் பொருளுதவியால், 1330 திருக்குறட் பாடல்களும், வெண்சலவைக் கற்களில் தீட்டிப் பதிக்கப்பெற்று இருத்தலைக் காணலாம்.

அழகிய சிற்பங்கள்

பொற்றாமரைக் குளத்திற்கு மேற்கில் அம்மை சந்நிதிக்கு எதிரில், கிளிக் கட்டு மண்டபம் உள்ளது, யாளிகளின் சிற்பங்கள் இருப்பதனால், இதனை யாளி மண்டபம் என்றும், சங்கிலி மண்டபம் என்றும் கூறுவர், இங்குப் பஞ்ச பாண்டவர் சிலைகள் இருக்கின்றன. இம்மண்டபத்தில் அருண்மிகு மீனாட்சி யம்மை சந்நிதியின் பிரதான வாயில் உள்ளது. சித்தி விநாயகர் வலப்புறமும், குமரர் சந்நிதி இடப்புறமும் உள்ளன. தெற்கு வாயிலை அடுத்துக் காசி விசுவ நாதர் விசாலாட்சி சந்நிதியும், செவ்வந்தீசுவரர் கோயிலும், கிளிக்கூடும் உள்ளன. வடபுறத்தில் சுவாமி கோயிலுக்குச் செல்லும் நடுக்கட்டுக் கோபுர வாயில் உள்ளது. இங்குப் பல அழகிய சிற்பங்கள் உள்ளன.

அம்மையின் கோயிலுக்குள், இரண்டாம் பிரகாரத்தில் கிழக்கில் திருமலைநாயக்கர் மண்டப மும், மேற்கில் நவராத்திரி கொலு மண்டபமும், கூடற் குமரர் சந்நிதியும் இருக்கக் காணலாம். இப் பிரகாரத்துக்கு அடுத்து, அறுகாற் பீடவாயில் உள் ளது. இவ்விடத்தில்தான் குமரகுருபர சுவாமிகள் அருளிய ''மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்'' அரங் கேற்றப்பெற்றதாகக் கூறுவர். மூலத்தானத்தில் அருண்மிகு மீனாட்சியம்மை கண்கொள்ளாப் பேரழ குடன், கடைக்கண் நோக்கில் கருணை பொழிய, இரண்டு திருக் கைகளுடன், இளமைநலம் பொலிய இனிது எழுந்தருளிக் காட்சி யளித்து நலம் புரிந்து வருகின்றாள்.

சுந்தரேசுவரர் கோயில்

கிழக்குத் திசையில் உள்ள பெரிய கோபுரத்தைக் கடந்து உள்ளே சென்றால், வீரவசந்தராய மண்டபம் உள்ளது இது முத்துவீரப்ப நாயக்கரால் கி. பி. 1609-இல் கட்டப்பெற்றது. இதன் வடபுறத்தில் ஆயிரக்கால் மண்டபம் உள்ளது. இது கி. பி. 1559ல் மதுரையில் நாயக்க மரபினரின் ஆட்சியினை முதன் முதலில் நிறுவிய விசுவநாத நாயக்கர் அவர்களின் முதலமைச்சரும் படைத் தலைவருமாக விளங்கிய அரியநாத முதலியார் என்பவர் இதனைக் கட்டினார். அற்புதமான சிற்ப வேலைப்பாடுகள் இங்குக் காணப்படும்.

வீரவசந்தராய மண்டபத்துக்குத் தென்புறத்தில் திருக்கலியாண மண்டபம் உள்ளது. இது விசயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் அவர்களாற் கட்டப்பெற்றது. இதில் சித்திரை மாதத்தில் அருண்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருமண விழா நடைபெறும். இதற்கு எதிரில் மருதப்ப சேர்வைகாரர் கட்டிய சேர்வைகாரர் மண்டபமும், முத்துராமையர் மண்டபமும் அமைந்துள்ளன.

கோயிலிலுள்ள மண்டபங்களிலெல்லாம் மிகவும் சிறப்புற்றுக் காணு டொறும் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்வதாகத் திகழ்வது, கம்பத்தடி மண்டபம், கொடித்தூண் மண்டபம் என்றும் இதனைக் கூறுவர். சகம் 1495-இல், கிருஷ்ண வீரப்ப நாயக்கர் என்பவரால், முதன் முதலில் கட்டப்பெற்ற அம்மண்டபம், அண்மையிற் சில காலத்திற்கு முன்பு நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் பெருமக்களாற் புதுப்பிக்கப்பெற்றது. அக்கினி வீரபத்திரர், அகோர வீரபத்திரர், ஊர்த்துவ தாண்டவர், பத்திரகாளி ஆகியோரின் திருவுருவங்கள் இங்கு மிகவும் நயத்தகு நிலையிற் பெரிய அளவில் விளங்குகின்றன.

கொடி மரச் சிற்பங்கள்

கொடிமரத்தின் இருபுறங்களிலும் பல சிற்பங்களைக் கொண்ட எட்டுப் பெரிய தூண்கள் உள்ளன, அவற்றில் கைலாசரூடர், சந்திரசேகரர், இடபாந்திகர், இலிங்கோற்பவர், சாமதகனர், நடராசர், சுகாசனர், காலசம்மாரர், மார்க்கண்டேயர், சோமசுந்தரர், கலியாணசுந்தரர், திரிபுராந்தகர், சங்கரநாராயணர், அர்த்தநாரீசுவரர், இடபாரூடர், ஏகபாதமூர்த்தி, சக்ரதரர், சலந்தரானுக்கிரகர், தட்சிணாமூர்த்தி, கஜசம்மாரர், சண்டேசானுக்கிரகர், சோமாஸ்கந்தர், கிராதார்ச்சுனர், உருத்திரர், பிட்சாடனர் என்னும் திருவுருங்கள் சிற்பத்திறன் அமையச் சிறந்து விளங்குகின்றன.

கம்பத்தடி மண்டபத்திற்கு வடக்கில், மண்டப நாயக மண்டபம் உள்ளது. இதனை நூற்றுக்கால் மண்டபம் என்பர், இது சின்னப்ப நாயக்கர் என்பவரால், சகம் 1448–இல் கட்டப்பட்டது.

இதற்குத் தென்புறம் உள்ளது திருஞானசம்பந்தர் மண்டபம். இதனைக் கட்டியவர் கிருஷ்ண வீரப்ப நாயக்கர். சுவாமி கோயிலின் பிரதான வாயிலைக் கடந்து, தென் பிராகாரத்துக்குச் சென்றால், முக்குறுணிப் பிள்ளையார் சந்நிதியைக் காணலாம். இப்பிராகாரத்தின் வடமேற்கில் கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதலிய சங்கப்புலவர் மண்டபம் உள்ளது, வடக்குப் பிராகாரத்தில் சங்கப் புலவர் உலா மண்டபம் இருக்கின்றது. உள்ளே தலவிருட்சம் ஆகிய பழைய கடம்ப மரம், வெள்ளித் தகடு பொருத்தப் பெற்றுள்ளது.

வெள்ளியம்பலம்

இக்கோயிலில் வெள்ளியம்பலம் உள்ளது, இங்கு நடராசப் பெருமான் கால்மாறி ஆடிக் காட்சி தருகின்றார், சாதாரணமாக, வலக்காலை ஊன்றி, இடக்

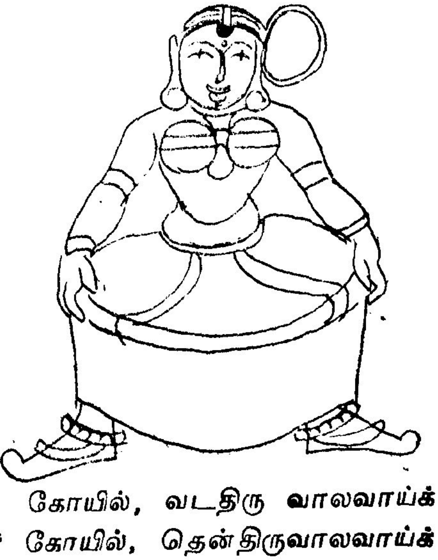
காலைத்தூக்கி ஆடுவதனையே, நடராசப் பெருமானின் திருவுருவங்களிற் காணலாம். ஆனால் இராசசேகரன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் ஒருவனின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க, இங்குப் பெருமான் இடக்காலை ஊன்றி, வலக்காலைத் தூக்கி நடனம் ஆடுகின்றார்.

இக்கோயிலில் நடராசருக்குப் பஞ்ச சபைகள் உள்ளன. முதற் பிராகாரத்தில் கனகசபையும், இரத்தினசபையும், வெள்ளியம்பலத்தில் இரசித சபையும், நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் தேவ சபையும், ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் சித்திர சபையும் உள்ளன.

மூலத்தானத்தில் சொக்கலிங்கப் பெருமான் (அருண்மிகு சுந்தரேசுவரர்) எழுந்தருளியுள்ளார், இங்குள்ள விமானம் இந்திர விமானம் எனப்படும். அஃது எட்டு யானைகளால் தாங்கப்பெறுவது. 6 யானைகள் வெளிப்புறத்திலும், 2 யானைகள் மூலவர் பக்கத்திலும் உள்ளன. மூலவருக்கு சொக்கலிங்கர் என்றும், உற்சவருக்குச் சோமசுந்தரர் என்றும் பெயர்கள் வழங்கும்.

மற்றும் உள்ள மண்டபங்கள்

அருண்மிகு சுந்தரேசுவரர் கோயிலின் கீழ்ப்புறக் கோபுரத்துக்கு எதிரில் உள்ளது, புதுமண்டபம், இதனை 'வசந்த மண்டபம்' என்றும் கூறுவர். திருமலை நாயக்கர் கட்டியது இது. 333 அடி நீளமும் 105 அடி அகலமும், 25 அடி உயரமும் உள்ளது. 4 வரிசைகளில் 124 தூண்கள் உள்ளன. தூண்களிற் பலவகைச் சிறந்த சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன.

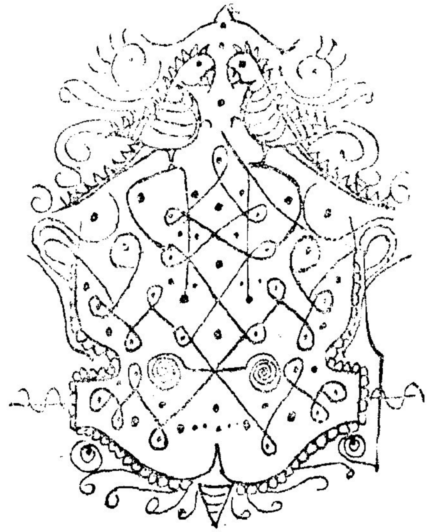
புது மண்டபத்துக்குக் கிழக்கே இராய கோபுரம் உள்ளது. 174 அடி நீளமும், 107 அடி அகலமும், நுழைவாயில் 22 அடி அகலமும் உள்ளது, 60அடி உயரமுள்ள நான்கு தூண்கள், மிகவும் சிற்ப வேலைப்பாடுகளுடன் விளங்குகின்றன. மற்றும் நகரா (மேள வாத்தியம்) மண்டபம், தேரடி மண்டபம், மைய மண்டபம் முதலிய பிறவும் உண்டு, இவைகள் அனைத்தும் கண்டு களிக்கத்தக்க சிறப்புடையவை.

மதுரையில் மற்றுமுள்ள கோயில்கள்

திருவாப்புடையார் (திருவாப்பனூர்க்) கோயில், வடதிரு வாலவாய்க் கோயில், காஞ்சனமாலை கோயில், ஆஞ்சநேயர் கோயில், தென்திருவாலவாய்க் கோயில், பைரவர் கோயில், செல்லத்தம்மன் கோயில், சப்தமாதர் வீரபத்திரர் கோயில், மாரியம்மன் கோயில். முத்தீசுவரர் கோயில், இம்மையிலும் நன்மை தருவார் கோயில், கூடலழகர் கோயில், சீனிவாசப்பெருமாள் கோயில், மதனகோபாலசாமி கோயில், முனீசுவரன் கோயில், பிரசன்ன வேங்கடேசப்பெருமாள் கோயில் முதலிய வேறு பல கோயில்களும் மதுரையில் உள்ளன. இவைகள் அனைத்தும் நாம் பலகால் தரிசித்து மகிழத்தக்கவை.

யார் அறிவார்? என்று குமரகுருபர அடிகள் பாடுகிருர். திருவிளையாடற் புராணம் தமிழ்ச் சங்கம் மதுரையில் இருந்ததை உறுதிப்படுத்துகிறது. எனவே, மதுரையும் தமிழும் இணைந்த ஒன்று என்பது ஐயத்திற்கு அப்பாற்பட்ட உறுதி.

மதுரைக்குப் பலபெயர்கள் இலக்கியங்களிலே காணப்படுகின்றன. விழாமலி மூதூர், கம்பலை மூதூர், ஆலவாயில், ஆலவாய், கடம்பவனம், கன்னிபுரம், கூடல், நான்மாடக்கூடல், பூலோக சிவலோகம், சிவபுரம், சீவன் முத்திபுரம் என்பன அவற்றுள் சில. அவற்றுள் ஆலவாயில் என்ற பெயர் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. அது புராணச் செய்தி. ஆயினும், 'ஆலக்கோயில்' என்று நாவுக்கரசர் தேவாரம் குறிக்கின்றது. ஆலமரத்து நீழலில் இறைவன் எழுந்தருளியதால் ''ஆலக்கோயில்'' என்று வழங்கப்பட்டு, அதுவே ''ஆலவாய்'' ஆயிற்ருே என்று கருதவும் இடமிருக்கிறது. ''மாடம் மலி மறுகிற் கூடல்'' என்பது நெடுநெல்வாடை. ''மாடமலி மறுகிற் கூடலாங்கண்'' என்பது அகநானூறு. ''நான்மாடக் கூடல் நகர்'' என்பது பரிபாடல்.

''மடுவார்தென் மதுரைநகர் ஆல வாயில்
மறிகடல்சூழ் புனல்வாயில் மாட நீடு
குடவாயில் குணவாயில் ஆன தெல்லாம்
புகுவாரைக் கொடுவினைகள் கூடா வன்றே''

என்பது திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்.

'அருளும் பொருளும் புலமையும் நிறைந்த காரணத்தால் இம்மாமதுரை மீதமுள்ள உலகைக்காட்டிலும் பெருமை பெற்றது' என்று பரிபாடல் கூறுகிறது.

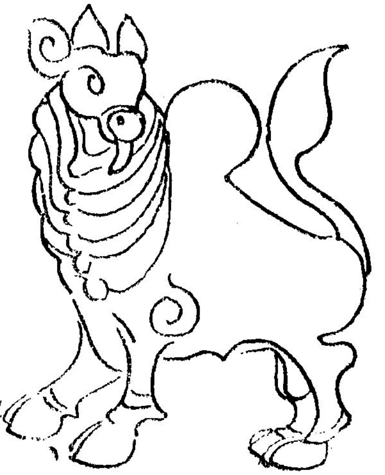
''உலகம் ஒருநிறைத் தாஞேர் நிறையாப்
புலவர் புலக்கோலால் தூக்க — உலகனைத்தும்
தான்வாட வாடாத தன்மைத்தே தென்னவன்
நான்மாடக் கூடல் நகர்'' (பரிபாடல் திரட்டு 6-ஆம் பாடல்)

சேரரின் வஞ்சியும், சோழரின் புகாரும்போல் அழிந்துபடாமல் இன்றும் நிமிர்ந்து நிற்பது மதுரையின் மற்றுமொரு சிறப்பு. இது தமிழகத்தின் பெரும் பேறு. கோழியும், புகாரும் இன்று சிற்றூர்களாகச் சிதைந்துவிட்டன. வஞ்சியின் இருப்பிடம் ஆராய்ச்சியில் உள்ளது. ஆனல், மதுரை அன்றுபோல் இன்றும் தமிழினத்தின், தமிழ்ச்சாதியின் தலைநகராய் இருக்கிறது. அன்றுகூடக், கோழியிலும், வஞ்சியிலும், மற்ற நகரங்களிலும் உள்ள மக்கள், சேவல் கூவியே

எழுந்தனர். ஆனால் இம்மாமதுரை மக்கள் ''நான்மறைக் கேள்வி நவில்குரல் எழுப்ப ஏம மின்றுயில்'' எழுந்தனராம்.

''கோதி லாதசெஞ் சூட்டுடை வாரணம் கூவ
ஓத ஞாலத்து மற்றைய தலத்துளார் விழிப்பார்
ஈத லேற்றலோ டறுதொழி லிருபிறப் பாளர்
வேத நாதத்தின் விழிப்பரிவ் வியனகர் மாக்கள்'' (திருவாப்பனூர்ப் புராணம்)

பாண்டியர்க்குப்பின்பு, நாயக்க மன்னர்கள் மதுரையைத் தலைநகராகக்'' கொண்டு கி. பி. 14 முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆட்சி புரிந்தனர். அவர்கள் காலத்தில் மதுரையும், அங்கயற்கண்ணி ஆலயமும் பலவாற்றானும் வளர்ந்திருக்கின்றன. கீழாவணிமூலவீதியில் இன்று 'மார்க்கெட்' இருக்கும் இடம், பழைய நாயக்கர்காலத்தில் அரசப்பிரதிநிதிகள் தங்குமிடமாக இருந்திருக்கிறது. கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள மாவட்டக் காவல் நிலைய அலுவலகங்கள் உள்ள இடம், பழைய நாயக்கர் காலத்துக் கட்டிடப் பாணியில் இருக்கிறது. விட்டவாயில் உள்ள பழம்பெரும் வாயிலும், மாநகராட்சிக் கட்டிடம் உள்ள இடமும் மதுரையில் பழம்பெரும் சின்னங்களாகும்.

அன்றும் இன்றும் அங்கயற்கண்ணி திருக்கோவில் மதுரையின் நடுநாயகமாக இருக்கிறது. வானுயர்ந்துவிளங்கும் வண்ணக்கோபுரங்கள், இக்கோவில் மாநகருக்குப் பெருமை அளிக்கின்றன. கோவிலைச்சுற்றியுள்ள திருமதிலும், திருச் சுற்றுகளும், சொக்கநாதர் திருமுன்பும், அம்மையின் திருமுன்பும், எழில்மிகு மண்டபங்களும் கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் பெருவிருந்து. மதுரைக் கோவில் கலைச் செல்வம் மலிந்த மூல பண்டாரம். அன்றும் இன்றும் மக்களின் வாழ்வில் கோவில் பின்னிப் பிணைந்து உள்ளது. இன்றும் மாலை நேரத்தில் சாரைசாரையாக ஆடவரும் பெண்டிரும் குழந்தைகளும் வழிபாட்டுப் பொருள்களைக் கையிலேந்தி அம்மையையும் அப்பனையும் முறையோடு வழிபட்டுவருவது கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும். இந்த நிலை அன்றும் இருந்திருக்கிறது.

''சூடக முன்கை மடந்தை மார்கள்
துணைவரொடும் தொழுதேத்தி வாழ்த்த
ஆடக மாட நெருங்குகூடல் ஆலவாயில்''

என்பது சம்பந்தர் தேவாரம். இந்தக் கருத்து மதுரைக் காஞ்சியிலும் பேசப்படுகிறது.

''திண்கதிர் மதரணி யொண்குறு மாக்களை
ஓம்பினர்த் தழீஇத் தாம்புணர்ந்து முயங்கித்
தாதணி தாமரைப் போதுபிடித் தாங்குத்

தாமு மவரும் ஓராங்கு விளங்கக்
காமர் கவினிய பேரிளம் பெண்டிர்
பூவினர் புகையினர் தொழுதனர் பழிச்சிச்
சிறந்துபுறங் காக்கும்'' (மதுரைக் காஞ்சி)

வரலாறும் புராணமும் பேசுகின்ற மதுரைதான் இன்றைய மதுரையோ என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியது. பாண்டியரின் தலைநகராகிய மதுரை, திருப்பரங் குன்றத்திற்குக் கிழக்கே இருந்ததாக ''மாடமலி மறுகில் கூடற் குடவயின்,' என்ற திருமுருகாற்றுப்படை வரி தெரிவிக்கிறது.

''கூடற் குடவையில் பரங்குன்று'' என்பது நக்கீரர் வாக்கு. ஆகவே, மதுரை பரங்குன்றின் கிழக்கே இருந்திருக்கவேண்டும். அனால், இன்றிருக்கும் மதுரை திருப்பரங்குன்றத்திற்குக் கிழக்கில் இல்லை. ''வைகையின் வடகரை மருவிய ஏடகத் தையனை'' என்ற சம்பந்தர் தேவாரம் திருவேடகத்தைக் கூறுகிறது. ஆனால், இன்று ஏடகம் வைகை வடகரையில் இல்லை; இடக்கரையில் இருக்கிறது. இதிலிருந்து வையை வழிமாறிப்போயிருக்கலாம் என்று எண்ண இடம் இருக்கிறது. வைகையின் வழிமாற்றமும், மதுரையின் திசைமாற்றமும் ஆராய்ச்சியாளருக்கு நல் விருந்து. கோவலன் கொலையுண்ட இடம், பழங்காநத்தம் என்ற இடத்தில் ''கோவலன் பொட்டல்'' என்று இன்றும் வழங்கிவருகின்றது. கோயில் இருந்த இடம் 'ஆலவாய்' என்று அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவைகளிலிருந்து மதுரைநகரமும் அங்கயற்கண்ணி ஆலயமும் தனித்தனியே இருந்திருக்கலா மென்று தோன்றுகிறது.

இன்றைய மதுரை, அங்கயற்கண்ணி ஆலயத்தை மையமாகக்கொண்டு நகரமைப்புகளுக்கெல்லாம் முன்மாதிரியாக அமைந்திருக்கிறது. இந்த அமைப்புப் பரிபாடல் காலத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

''மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்
''பூவோடு புரையும் சீருர் பூவின்
இதழகத் தனைய தெருவம் இதழகத்
தரும்பொகுட் டனைத்தே அண்ணல் கோயில்
தாதின் அனையர் தண்டமிழ்க் குடிகள்
தாதுண் பறவை அனையர்.. ......பரிசில் வாழ்நர்''

என்பது பரிபாடல் திரட்டு 7ஆம் பாடல். இப்பாடல் மதுரையைத் திருமாலின் கொப்பூழில் மலர்ந்த தாமரையாகவும், நகரத்தெருக்களை அத்தாமரையின் இதழ்களாகவும், தெருக்களின் நடுவேயமைந்த சொக்கரின் திருக்கோயிலை, அவ்விதழ்களின் நடுவில் உள்ளகாயாகவும் காட்டுகிறது. இதில் ''அண்ணல்'' என்று சோமசுந்தரைக் குறிப்பிட்டிருப்பதும், அங்கயற்கண்ணியைக் குறிப்பிடாததும் ஆய்ந்து உணரத்தக்கன.

'நாகரிகத்தின் தொட்டில்கள்' என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் புகழ்ந்து பேசும் பலநகரங்கள், இன்று பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்வரலாற்றுஏடுகளில்தான் இருக்கின்றன. எம்மாமதுரை அன்றுதொட்டு இன்றுவரை உயிர்ப்புள்ள தலை நகராய்ச் செல்வமலி திருநகராய்ச், சமயத்தின் ஊற்றாய் விளங்குகிறது. தமிழகத்தின் திருக்கோயில்களிலெல்லாம் இன்று மிகுந்த உயிர்ப்புள்ள கோயிலாக (Most living Temple) விளங்குவது அங்கயற்கண்ணி ஆலயமே.

திருமுழுக்குப் பெருவிழா

லெ. நாராயணன் செட்டியார்
தலைவர், அறங்காவலர் குழு

மதுரைத் திருக்கோவில் மிகப்பழங்காலந்தொட்டே பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்தது. பாண்டிய மன்னர்களின் புகழ்மிகுந்த ஆட்சிக்காலத்தில் இதனைத் தமிழின் உறைவிடமாகவும், சங்கத்தின் தங்கத் தொட்டிலாகவும், பக்தியின் தாயகமாகவும் அவர் பேணிக்காத்தனர். உலகப்பொதுமறையாம் திருக்குறள் அரங்கேறிய இடமும் இத்திருக்கோயிலில் உள்ள பொற்றாமரைக் குளத்தில்தான் உள்ளது. சுற்றிலும் அமைந்த நாற்புற வீதிகள், தாமரை இதழ்கள்போலவும், நடுவே பொலிவுடைய திருக்கோயில் அமைந்திருந்த காட்சி, அதன்நடுவே இருக்கும் பொகுட்டுப் போலவும் இருந்தனவென மதுரைக்காஞ்சியில் ஆசிரியர் மாங்குடி மருதனார் பாடியுள்ளார்.

இடைக்காலத்தில் இத்திருக்கோயில், சைவத்தின் திகழிடமாக இலங்கிற்று. ஆலவாய் என்ற பெயரால் இதனைத் தேவார மூவர் பாடியருளினர். மாணிக்கவாசகர்பொருட்டு மண்சுமந்த திருவிளையாடலையும் இங்கேதான் இறைவன் நிகழ்த்தினான். ஞான சம்பந்தப் பெருமான் இக்கோயிலை வழிபட்டுச் சமண இருள் நீக்கிச் சைவ ஒளி பரவச் செய்தார். பிற்காலத்தே மதுரையை ஆண்ட நாயக்க மன்னர்கள், இக்கோயிலை மிகப் பெரிதாக்கிப் பற்பல திருப்பணிகளை மேற்கொண்டனர்; ஊருக்குக் கிழக்கே மிகப்பெரிய மாரியம்மன் தெப்பக்குளத்தையும், கோவிலின் முன்பு கலைச் செல்வங்கள் நிறைந்த புதுமண்டபத்தையும் செப்பமுற அமைத்தனர்; கோயில் விமானங்களுக்குப் பொன் வேய்ந்தனர்; திருவிழாக்களை அமைத்து நிவந்தங்களும் அளித்தனர்.

திங்கள்தோறும் திருவிழா நடைபெறும் திருக்கோயில், இதுபோல எங்குமில்லை. ஆவணிமூல விழாவில் இறைவனது திருவிளையாடல்களை இன்றும் நடத்தி வருவதும், சித்திரைத் திருவிழாவைச் சைவ-வைணவ ஒருமைப்பாட்டு முத்திரைத் திருவிழாவாகக் கொண்டாடுவதும் இவ்வூரின் தனிச் சிறப்பு.

பொற்கிழிக் கவிஞர்

தருமிக்குப் பொற்கிழி அளிக்க இறைவன் தோன்றி நடந்த மண் இந்த மண். இந்நிலையை இன்றும் உயிர்ப்பிக்கக் கருதி அருண்மிகு மீனாட்சியம்மை மீது அருள்கவிதையாக்கும் போட்டியொன்றை அறிவித்து, வரப்பெற்ற கவிதைகளைப் பார்வையிட்டுச் சிறந்தவற்றைச் தேர்ந்துள்ளனர். பரிசுபெற்ற கவிஞர்க்குப் 'பொற்கிழிக் கவிஞர்' என்ற பட்டமும் முறையே 1001, 501, 201 பொற்காசுகளும் அளிக்க இருக்கின்றனர்.

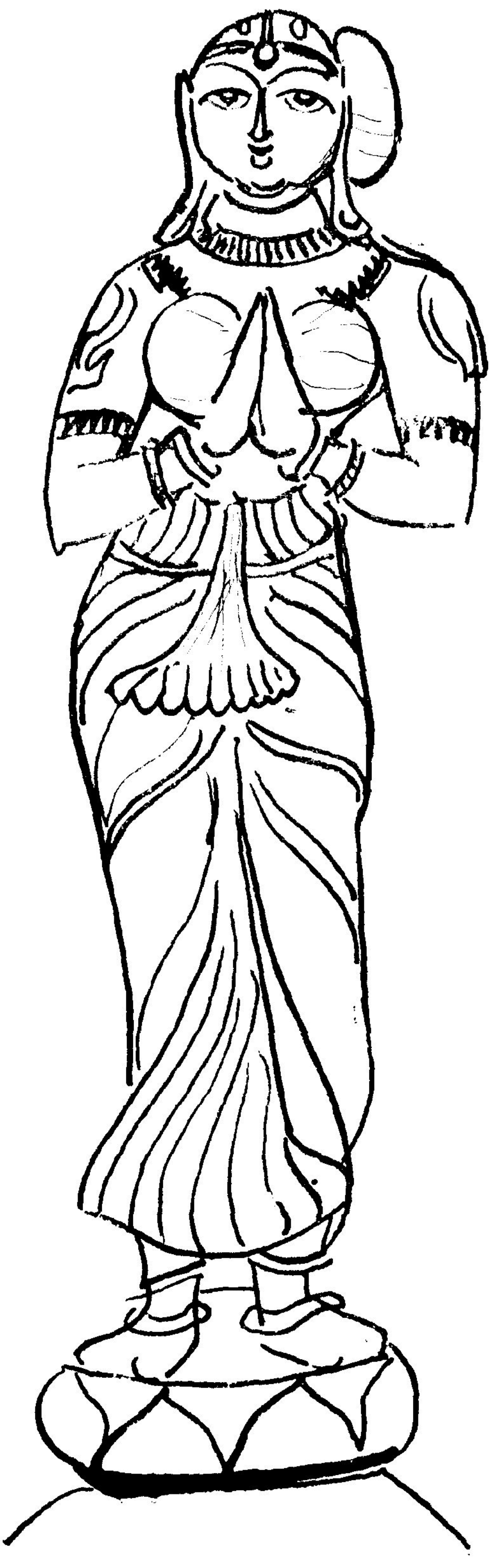
பின்னர் நகரத்தார் பெருமக்கள், குறிப்பாக வயிநாகரம் குடும்பத்தினர், வடக்குக் கோபுரப் பணியும், தளங்களில் கல்பரப்பும் பணியும், திருக்கலியாண மண்டபம் எழுப்பும்பணியும் மதிலையொட்டி நந்தவனம் அமைக்கும் பணியும் பெரும்பொருட் செலவில் செய்து முடித்துள்ளனர்.

1963ஆம் ஆண்டு தமிழவேள் பி.டி. இராசன் அவர்கள் தலைமையில் அமைந்தகுழு சிறப்பாகக் குடமுழுக்கு விழாவினைச் செய்தது.

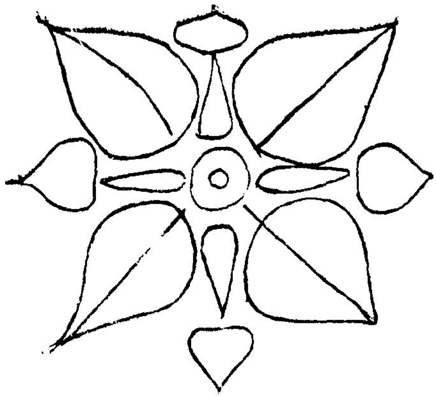
திருக்கோயில் இயங்கும் முறை

தமிழர் நாகரிகத்தினையும், பண்பாட்டினையும் கட்டிக்காப்பதற்காக நமது முன்னோரால் வேத விதியின் அடிப்படையில் ஆலய நன்னூல்களின் முறைப்படி எழுப்பப் பெற்று இயங்கி வருவது இத்திருக்கோயில்.

தென்னகத்திலேயே மிகப் பெரிய இத் திருக்கோயில் நிருவாகப் பொறுப்பு

அறங்காவலர் குழுவினிடத்திலும், இந்து அற நிலைய அமைச்சிடமும், ஆணையாளர், துணை ஆணையாளர் தொடக்கத் தவராகிய பொறுப் பாளர்களிடமும் ஒப்படைக்கப் பெற்றுள்ளது. இத்தன்மையே இதன் சீரான இயங்கு முறைக்கு அடிப்படைக் காரணமாக இலங்குகிறது.

வழிகாட்டிப் பயிற்சி :

வழிகாட்டிகள் இன்றியமையாதவர் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு பல துறைகளில் ஈடுபட்டுள்ள ஏறத்தாழ 120 பேர்களுக்குப் (வேலையில் இருப்பவர்கள், ஆசிரியர்கள், பட்டதாரிகள், மாணவர்கள்) பேரறிஞர்களைக் கொண்டு பயிற்சி (Tourist Guide—வழிகாட்டிப் பயிற்சி) அளிக்கப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத் தக்கது.

அறங்காவலர் குழு :

தலைவர் ஒருவர் உள்ளிட்ட ஐந்து உறுப்பினர் கொண்ட அறங்காவலர் குழு இக்கோயிலை நிருவகிப்பதில் கருத்துடன் இயங்கி வருகிறது. மாதத்திற்கு ஒரு முறை அறங்காவலர் குழுவினர்கூடித் திருக்கோவிலின் நடைமுறைகளுக்கான திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையும் ஆற்றி வருகின்றனர்.

நிருவாகம் :

கோயிலின் அன்றாடப் பணிகளை நிருவாக அதிகாரி அவர்கள் ஆற்றி வருகிறார்கள். கோயிற் பணியாளர்களை மேற்பார்த்தல், திருச்சுற்றுகளையும், திருக்கோயிலையும் தூய்மையாக வைத்திருக்கச் செய்தல், போக்கும் வரவுமில்லாப் புண்ணியனின் திருக்கோவில் வரவு செலவுக் கணக்குகளைப் பாதுகாத்தல், நந்தவனம் பேணிக்காத்தல் முதலிய அனைத்துப் பணிகளும் இவரால் செவ்வன் இயற்றப்பெறுகின்றன.

நித்தியவழிபாடு :

திருக்கோயில்களில் நித்தமும் வழிபாடு சிறப்புற நடக்க மிகப்பழமையான நெறிமுறைகள் கையாளப் பெறுகின்றன. பக்தர்கள் மன ஆறுதலுக்குக் காரண மாம் நமது இறைவி திருக்கோவிலில் ஆறுகால பூசையும் வேறுவேறு சிறப்புடன் நடைபெறுகின்றன. திருவனந்தல், காலசந்தி, திரிகாலசந்தி, உச்சிக்காலம், சாயரட்சை, அர்த்தசாமம் என்ற ஆறுகால பூசையும் பள்ளியறை என்ற நிறைவுப் பூசனையும் இங்கு நித்தலும் நிகழ்கின்றன.

தொன்றுபடு நன்னெறி :

திருக்கோயில்களைக் கட்டும் முறைகளும், தெய்வத் திருமேனிகளைப் பிரதிட்டை செய்யும் நெறிகளும், வழிபாட்டு நிலைகளை வகுக்கும் வழிகளும், என்று தோன்றியதென உணர முடியாத இயல்பிற்றுய வேதங்களையும், ஆகமங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே நிகழ்வன. நீள நின்று, நினைந்துபார்த்து, மூலப் பொருளாம் உண்மையை ஓர்ந்து கடைப்பிடிப்பதே நமக்கே உரிய சமயமும் பண்பாடும் பொலிவுற்றுத் திகழச் சிறந்த வழி. தொன்றுபடு இந்நன்னெறியில் நாம் நின்றுபட உறுதி கொள்ள வேண்டும்.

திருமுழுக்குப் பெருவிழா :

பன்னிரண்டாண்டிற்கு ஒரு முறை திரு முழுக்குப் பெருவிழா நிகழ்த்த வேண்டுவது ஆகம விதி. பழமைக்குப் பழமையாய்ப் புதுமைக்குப் பொலிவு தரும் இறைவனது பழம் பெருங்கோயிலைப் புனைந்து புதுமையாக்கும் பணி முற்றிலும் ஏற்புடையது. இப்பணியில் ஈடுபடுத்திய இறையருளை இறைஞ்சுவன். நம்மைச் சுற்றிலும் நிற்கும் எல்லாப் பிணிகளும் அகல, நன்மையும் வளமும் சுரக்க, இன்பமும் எழிலும் எங்கணும் தங்க எங்கள் தாய் அங்கயற்கண்ணியும், ஆலவாய்ச் சொக்கரும் அருள் தருவாராக.

பார்வையாளர் புத்தகம்: கோயிற் கலைக்கூடம்

மதுரைக் கோயில் கலைப் பொருட்காட்சி சாலையைக் கண்ணுறும் வாய்ப்பினை இன்று பெற்றுப் பெருமகிழ்வுற்றேன். பொருட்காட்சிச்சாலை மிகச்சிறப்பாகவும், தமிழகத்தின் தொன்மையான சிற்பக்கலைச்சிறப்பையும், நாகரிக மேம்பாட்டையும், பண்பாட்டு உயர்வையும் தெளிவாகக் காட்டுவதாகவும் அமைந்திருப்பது பாராட்டுவதற்குரியது. இந்தப் பொருட்காட்சிச்சாலை உலகோர் கண்ணையும், கருத்தையும் பெரிதும் ஈர்த்து, அவர்களை வியப்பில் ஆழ்த்தும் என்பதில் ஐயமில்லை. வாழ்க இந்தக் காட்சிச்சாலை! வளர்க இதன் சிறப்பு! ஓங்குக இதன் புகழ்!

இரா. நெடுஞ்செழியன்,
கல்வி, தொழில் – அறநிலையப்
பாதுகாப்பு அமைச்சர்,
தமிழ்நாடு.

டிசம்பர் 15, 1967

தொடரட்டும் பணி

தா. தியாகய்யா, அறங்காவலர்

" தண்டமிழ் வேலித் தமிழ்நாட் டகமெல்லாம்
நின்று நிலைஇய புகழ்பூத்தல் அல்லது
குன்றுதல் உண்டோ மதுரை கொடித்தேரான்
குன்றம்உண் டாகும் அளவு" என்பது—பரிபாடல்

பாண்டிமன்னன் உரிமை பூண்டொழுகும் பொதியமலைபோல் ஏற்றமும் சிறப்பும் கொண்டுவிளங்குவது மதுரை மாநகரமாகும். பாடல்பெற்ற பாண்டி நாட்டுப் பதினான்கு தலங்களுள், மதுரைக்கு முதன்மையும் தனிச் சிறப்பும் உண்டு. சைவத் தலங்கள் அறுபத்தெட்டினுள் திருவாலவாய் என்னும் மதுரை தலை சிறந்தது. இத்தகைய சிறப்புப் பெற்றது மதுரை.

மதுரம் என்றால் இனிமை என்று பொருள்தரும். தமிழ் என்ற சொல் இனிமை அழகு என்ற பொருளைத் தரும். மதுரைக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள பிணைப்பு இரண்டறக் கலந்த பிணைப்பாகும். முதலிடைகடை என்ற முச்சங்கங்களில் கடைச்சங்கங் கண்டு இயல், இசை, கூத்து என்ற முத்தமிழையும் போற்றி வளர்த்த பெருமை மதுரைக்கே உண்டு.

இம்மதுரை மாநகரின் நடுநாயகமாக விளங்குவது அடியவர்கட்கு அருள் சுரக்கும் அம்மை அங்கயற்கண்ணியின் அருண்மிகு திருக்கோயிலாம். ஆலயத்தைச் சுற்றி நாற்புறமும் அமைந்த அழகான திருவீதிகள். ஆடிவீதி, சித்திரை வீதி, ஆவணி மூல வீதி, மாசி வீதி, பெருமாள் மேஸ்திரி வீதி, மாரட் வீதி, வெளி வீதி என்பன. அன்று அணிதேர்களும் கரியும் பரியும் வலம் வந்த சாலைகளில் இன்று மிதி வண்டிகளும், கரும்புகை ஊதிச் செல்லும் பேருந்துகளும், பிற வண்டிகளும் செல்லுவது கண்கொள்ளாக் காட்சி. இவை பற்றிச் சிறிது எண்ணுவோமேயானால் நகரின் தொன்மையும் புதுமையும் விளங்கும்.

அடுக்கடுக்காக இதழுடன் அமைந்த அழகிய செந்தாமரை மலர்நடுவே உள்ள மகரந்தம் உண்ண விரைந்துசெல்லும் வண்ணச் சிறகுடன் கூடிய

வண்டுகள்போல், அம்மையின் அருள்நாடி ஆலயத்திற்குள் சென்று திரும்பு கின்றார்கள் அடியவர்கள். ஆலயத்தின் அமைப்பு, அடுக்கடுக்காகத் தாமரை மலர் போன்ற அமைப்பாகும்.

இத்திருக்கோயிலினுள் அமைந்த கலைச்செல்வங்கள், பழந்தமிழ் மக்களின் மொழி, கலை, பண்பாடு பழக்கவழக்கங் களை, பிற்கால மக்கட்கு எடுத்து விளக் கும் எழிலோவியங்களாகத் திகழ்வன. மக்களின் அணிகலன், ஆடை, படைக் கலங்கள், மற்றும் கருவிகள் முதலிய வற்றை எடுத்துக்காட்டும் சிற்பங்கள் பலப்பல. பொற்றாமரைக் குளச் சுற்றுச் சுவரில் காணப்படும் வண்ணச் சுவ ரோவியங்கள் கருத்தாழமும், கைத் திறனும், காண்போரை ஈர்க்கும் பேரழகும் கொண்டவை; வரலாற்றுச் சிறப்புங் கொண்டவை.

'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற உலக ஒருமைப்பாட்டை உலகுக்கு உணர்த்தியவர்கள் தமிழர்கள். அவர்கள் உள்ளம் விண்போன்று பரந்தது. திங்கள் போன்ற தண்மைகொண்டது. இதுபோன்றே அங்கயற்கண்ணியின் கோயிலும் பரந்து விரிந்து அமைந்த கோயிலாகும். கலையின் வடிவமாகக் கயற் கண்ணியின் கோயில், காட்சி அளிக்கின்றது. கோயிலினுள்ளே எத்தனை எத்தனை எழில் தூண்கள்! சிலைகள்! சிற்பங்கள்! அழகின் சிரிப்பை ஆயிரங்கால் மண்டபத் துள் காண்கின்றோம். இத்தனைக்கும் மேலாக விண்ணைமுட்டும் கோபுரங்கள், கோபுரங்களின் முடிகட்கு அழகூட்டும் கோபுரக் கலசங்கள், திருமுழுக்குப் பெறும் திருக்குடங்கள், இத்தனையும்கொண்டு ஏற்றமுடன் விளங்கும் இத்திருக்கோவிலி னுள் இருந்து மக்கட்கு அருள் சுரக்கும் ஆலவாய் அண்ணல், அம்மை அங்கயற் கண்ணியின் திருக்கோலந்தான் என்னே!

கடைக்காலப் பாண்டிய மன்னர்களாலும், பிற்கால நாயக்க மன்னர் களாலும் கட்டிமுடிக்கப்பட்டது இத்திருக்கோயில். முடிமன்னர் கட்டிமுடித்த இத்திருக்கோயிலுக்குக் குடியரசு இன்று குடகுழுக்கு விழாவெடுத்துச் சிறப்புச் செய்கிறது. எத்தனையோ குடமுழுக்கு விழாக்கள் எடுக்கப்பட்டுவிட்டன, இத் திருக்கோயிலுக்கு.

அந்தக்கோடையில், பன்னிரண்டு ஆண்டுகட்கு ஒரு முறை பூத்துக்குலுங்கி இனிமைதரும் குறிஞ்சிமலர்போலப் பன்னிரண்டாண்டைக் கடந்து நாம் பொறுப்பேற்றுச் செயல்படும் இந்தக்கோடையில், ஆண்டு அறுபதில் தனிச் சிறப்புக்கொண்ட இந்த ஆனந்த ஆண்டு, ஆனித்திங்கள் பன்னிரண்டாவது

நாளில் நடைபெறும் ஆலவாய்ச் சொக்கர், அங்கயற்கண்ணியின் ஆலயத் திருக்குடமுழுக்குவிழா, நாட்டுக்கு நன்மையும், மக்கட்கு நல்வாழ்வும் நல்குவதொன்ருகும். கலைத்திறனும் கட்டிடத்திறனும்கொண்ட திருக்கோயில்களெல்லாவற்றுள்ளும் அங்கயற்கண்ணியின் ஆலயம் தனித்ததொரு சிறப்புக்கொண்டதாகும்.

எழிலுமிழும் இத்திருக்கோயிலை நன்முறையில் தொடர்ந்து பேணிக்காத்து வருகின்ருேம், என்பதைக் காட்டுவதுதான் இன்று சீராகவும், சிறப்பாகவும், கடமை உணர்வோடும் செய்யும் இத்திருப்பணியாகும்.

நாம் இன்று செய்துவரும் இத்திருப்பணி பாழ்பட்ட சிற்பங்களுக்கும் சுவர்கட்கும், ஒளி மழுங்கிய கோபுரக் கலசங்களுக்கும் மட்டும் தான். இதுவரை நாம் செய்திருக்கும் பணி, நம்மால் இயன்ற திருப்பணி, இன்னும் செய்ய எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் திருப்பணி ஏராளம், ஏராளம்!

''என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே'' என்பது பெரியார் அப்பரடிகளின் திருவாக்கு. அதற்கிணங்கத் தொடரட்டும் பணி! மக்கள் உள்ளத்தில் அரும்பட்டும் தொண்டுள்ளம்.

பார்வையாளர் புத்தகம்: கோயிற் கலைக்கூடம்

காலத்தையும் கடந்து, தொன்மையின் உயர்வையும் கலையின் அழியாத்தன்மையையும் என்றென்றும் எடுத்துக்காட்டி நிலைத்து நின்று உள்ளம்கவர் கலையின் பெருமையை புகன்று நிற்கும் இக்கலைக்கூடம் காண்பவர் மனதில் நிலைத்து நிற்கும். அமைத்தவர் தமிழர். அனைவரின் மறவா நன்றிக்கும் பாராட்டிற்கும் உரியவர். உயர்ந்தவர் பிறரை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு.

டிசம்பர் 2, 1971

கா. து. நடராசன்,
செயலாளர்,
தமிழ் சட்டப் பேரவை.

திருமலை மன்னனை நினைவு கொள்வோம்

ஆர். கோபால்சாமி நாயக்கர், அறங்காவலர்.

இந்தியத்துணைக்கண்டத்தில் "ஏதென்ஸ்" என அழைக்கப்படும் மாமதுரையில் அன்னை மீனாட்சி ஆலயம் தமிழனின் தனிப்பெரும் பெருமைக்கு அறிகுறி. தன்னிகரில்லாத திராவிடக் கலாச்சாரத்தின் தனிச்சிறப்புக்கு ஓரடையாளம். உலகெங்கும் இத்தகையதோர் ஆலயமோ, நகரமோ மட்டுமன்று; அதை ஆளும் சக்திமிகுந்த பெண் தெய்வமோ எங்கும் இல்லை.

" தொடுக்கும் கடவுட் பழம் பாடல்
தொடையின் பயனே நறைபழுத்த
துறைத்தீந் தமிழின் ஒழுகுநறுஞ்
சுவையே அகந்தைக் கிழங்கையகழ்ந்
தெடுக்கும் தொழும்பர் உளக்கோயிற்
கேற்றும் விளக்கே "

எனக் குமரகுருபரர், மதுரை மீனாட்சியைப் போற்றிப் பாடுகிறார். தமிழின் ஒழுகும் நறுஞ்சுவையின் சின்னமான மீனாட்சி, தன்னிடம் பக்திகொண்ட மன்னனையும், பாடிய பாவலனையும் ஒரு நிகழ்ச்சியால் பெருமைப்படுத்துகிறார். நாயக்கரின் சமூத்திலிருந்த முத்துமாலையை உரிமையோடு கழற்றிக் குமரகுருபரருக்கு மாசுமறுவற்ற சின்னஞ்சிறு சிறுமி உருவுகொண்ட கயல்விழியாள் சூட்டுகின்றாள். மீன்போன்ற விழியால் அருள்சுரக்கும் அன்னையாதலால் அங்கயற்கண்ணி என மீனாட்சியை அழைக்கிறோம். பாண்டியர் அவளது அருளில் தஞ்சமடைந்து அரசாட்சி செய்யக் கயலையே சின்னமாகக் கொண்டனர்.

மதுரை அமைப்பு

தாமரை மலரின் பொகுட்டைப் போன்ற கோயிலும், அடுக்கடுக்காகவுள்ள இதழ்களைப்போன்ற வீதிகளும், வீடுகளும் அமைந்துள்ள ஆலவாய் நகரின் அழகே தனிஅழகு.

இம்மதுரையம்பதியை எத்தனையோ அரச பரம்பரையினர் ஆண்டிருக்கிறார்கள். பாண்டியர்கள், சோழர்கள், பின் நவாபுகள், நாயக்கர்கள் இன்னோரன்ன பிறர். ஆனால் இவர்கள் காலங்களிலே பொற்காலமாக ஒளிவீசித் திகழ்வது விஜயநகர சாம்ராஜ்ய மன்னர்கள் காலமே! பொற்காலத்தின் ஆட்சிகளில் மணி மகுடமாகத் திகழ்வது மாமன்னர் திருமலையின் முப்பத்தேழு ஆண்டுக்கால ஆட்சிதான். திருமலை செங்கோல் நடத்திய பௌர்ணமி நாட்களில்தான் கோயில் நகரமாக மட்டுமன்று, மதுரை ஒரு ''Festival City'' எனப் பறங்கியர்கள் குறிப்பிடுவதுபோல விழா நகராக மாறிற்று. நாள் எல்லாம் திருநாளாகவும், வீதியெல்லாம் விழாவாகவும், திங்கள்தோறும் திருவிழாவாகக் கொண்டாடத்தக்க வகையில் சித்திரைவீதி, ஆடிவீதி, ஆவணிமூலவீதி, மாசிவீதி ஆகியவைஅமைந்தன. அன்னையின் மங்கலவிழா அந்தந்த மாதங்களில், அந்தந்த வீதிகளில் திக்குவிஜயம் நடந்து வருவதை முன்னிட்டே அவற்றின் பெயர்களும் இடப்பெற்றுள்ளன.

இப்புனித ஆலயத்தின் தோற்றம், முகப்பு, ஈர்ப்பு திக்கெட்டும் தெரியும். கல்லால்ஆன கவிதை வடிவத்தின் வடிவமைப்பு (Blue Print) விசுவநாத நாயக்கரால் தீட்டப்பட்டது.

அந்த எண்ணக்கருவை உருவாக்கித் 'திரு'வாக்கித் தந்தவர் திருமலை. இத்திருக்கோயிலில் வெளிப்புறப் பாதுகாப்புச் சுவர்களில்கூட வெண்மையும் செஞ்சாந்தும் பட்டைபட்டையாகப்பூசிச் சக்தியும் சிவனும் ஒன்று என்பது மட்டுமன்று, ஒன்றானால்தான் வாழ்வுசிறக்கும் என்பதற்கு அறிகுறியாக ஒன்றிணைந்து இருக்கும் மீனாட்சியும், சொக்கரும் பக்தர்களுக்குச் சொல்லும் சமுதாயச் செய்தியை எழில் மிளிரச் சொல்லவைத்த கலைஞர் அவர்.

இன்றைய தெரு, வீதி அமைப்புகள் நான்கு வெளி வீதிகளுக்குள் அடங்கிய மதுரைக் கோட்டையின் அமைப்பு ஆகியவை நாயக்க மன்னர்களின் கால அமைப்பை ஒட்டியவையே. கோட்டை (மதிலு)க்கு வெளியே அமைந்தவை வெளி வீதிகள். கோட்டையின் நான்கு வாயில்களில் ஒன்றான மேலவாயிலின் ஒரு பகுதியே இன்று மாநகராட்சி அலுவலகமாகத் திகழ்கின்றது. இன்றைக்கும் தெற்குவாயில், கீழைவாயில் என்னும் பெயர்கள் வழங்கிவருகின்றன. வடக்குவாயில் செல்லத்தம்மன்கோவில் பகுதியில் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். 'மாரட்' எனும்

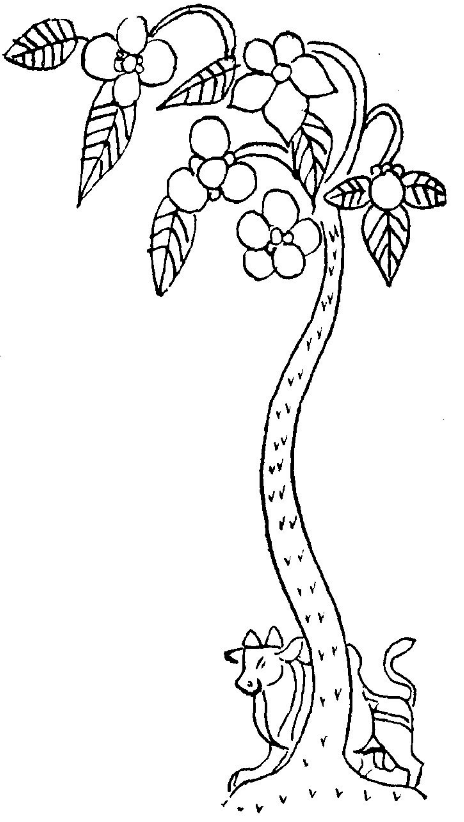

ஆங்கிலேயரால் கோட்டையின் அகழி தூர்க்கப்பட்டது. அப்பணியை முன்னின்று நடத்தியவர் பெருமாள் மேஸ்திரி. எனவே இவர்கள் பெயரால் நான்கு மாரட் வீதிகளும், நான்கு பெருமாள் மேஸ்திரி வீதிகளும் அமைந்துள்ளன.

திருவிழா :

மன்னர் திருமலே காலத்திற்கு முன் அருண்மிகு மீனுட்சி சுந்தரேசுவரர் 'பெரிய திருவிழா' மாசிமாதத்தில் நடைபெற்றது. அருண்மிகு கள்ளழகர் விழா மதுரையை அடுத்த தேனூர் வைகை ஆற்றில் நடைபெற்றது. அருண்மிகு கள்ளழகரை மதுரைக்கு அழைத்து வரச்செய்து, இரண்டு விழாவையும் ஒரே விழாவாக்கி, விவசாயிகள் ஓய்வு பெற்றிருக்கும் சித்திரைப் பௌர்ணமியில் நடைபெறச் செய்தவர் திருமலே மன்னர்.

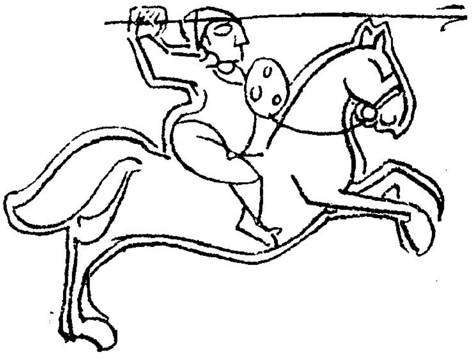
மேலும் அங்கயற்கண்ணியின் வசந்த உற்சவத்திற்காக சுமார் 1000 அடி சுற்றளவும், பல சிற்பவேலைப்பாடமைந்த தூண்களுமுடைய புது மண்டபம அமைத்து, அதனைச் சுற்றிய பள்ளமான பகுதியில் நிரம்பத் தண்ணீர் விட்டுக் கோடையிலும் குளிர்ச்சியாக இருக்கச் செய்தார் திருமலே. இவ்விழாச் செலவுகளுக்குத் திடியன்புதூர்க் கிராமத்தை மானியமாகக் கொடுத்துள்ளார். தெப்பத்திருவிழா நடைபெறுவதற்கு 4000 அடி சுற்றளவில் மாரியம்மன் தெப்பக்குள அமைப்பும் இவருடைய திருப்பணி. இக்குளத்தின் அழகும் அமைப்பும் தனிச் சிறப்புடையன. மைய மண்டபமும் அதனின்று இசைக்கப்படும் பாடல் தண்ணீரைக் கடந்து கரையிலிருப்போர்களுக்குக் கேட்கும் படியான ஒலி அமைப்பும் போற்றத்தக்கன. இவை போக இறைபணிக்காக மானியங்களை வழங்கியதால் ''மான்ய ராஜா'' என வரலாற்று ஆசிரியர்களால் இவர் சிறப்பெய்துகிருர்.

சைவத்திற்கும் சமணத்திற்கும் எத்தனேயோ போட்டிகளும், பூசல்களும் நடந்த கடம்பவனத்தில், தீவிர வைஷ்ணவ பக்தரான மன்னர், சைவத் தெய்வ நெறியினேயும் கண்ணுகக் கருதித் தம் நெஞ்சத்தின் ஆவல் துடிப்புகளை மதுரைத் திருப்பணிகளில் பிரதிபலிக்கச்செய்து நிறைவு பெற்ருர்.

மன்னருக்கு அன்னேயின்மீதுள்ள ஈடுபாட்டுக்குக் கர்ணபரம்பரையாகச் சொல்லப்படும் செய்தியாவது: திருமலே மன்னர், திருச்சியிலிருந்து மதுரைக்கு

முடிசூட்டு விழாவிற்காக வரும்வழியில் திண்டுக்கல்லில் உடல்நோய் மிகுதிப்பட்டு மிகவும் துன்பம் அடைந்தார். அன்றிரவு அவர் கனவில் மீனுட்சியம்மை தோன்றி ''மதுரையை உன் தலைநகராகவும், நிலையான இருப்பிடமாகவும் ஏற்படுத்தினுல் உன் நோய் நீங்கும்'' என உரைக்க மன்னரும், அவ்வாறே நெஞ்சத்தில் உறுதி செய்ய நோய் குணமாகியது. அன்றுமுதல் நன்றிக் கடனுக அரசர் மீனுட்சியைத் தம் குலதெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டு வந்ததுடன் கோயிலை விரிவுபடுத்திப் புகழ் பெறவும்செய்தார்.

நகரா மண்டபம்

அம்மன் சன்னிதியில் காணப்படும் ''நகரா மண்டபம்'' இராணி மங்கம்மாவின் திருப்பணி என்பது அம்மண்டபத்தில் காணப்படும் இராணியின் உருவச் சிலையால் உறுதி செய்யப்படுகின்றது.

எழுகடல்

எழுகடல் என்னும் தடாகம் சாளுவ அரசரான நரசையன் என்பவரால் சீர்திருத்தி அமைக்கப்பட்டது என்பது கி. பி. 1516ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டு ஒன்றினுல் தெரியவருகிறது.

அவரது வழியில் இன்றும் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் எத்தனை திருப்பணிகள் நிறைவேறினுலும் திருமலை மாமன்னரின் திருப்பணியின் தொடர்ச்சிதான் அத்தனையும்.

இந்தத் தெய்வத் திருப்பணி யாவும், நம் தென்னகத்தின் புகழைத் திராவிடக் கலாச் சாரத்தின் தனிச்சிறப்பை, உலகு உள்ளளவும் எடுத்துக்காட்டும் அதன் சீரிய பெருமையினைக் கலை உலகின் உச்சியில் பொதிந்து வைத்த பொற்கலசங்களாகத் திகழும்; நமது வருங்காலச் சந்ததிக்கும் நினைவூட்டும்.

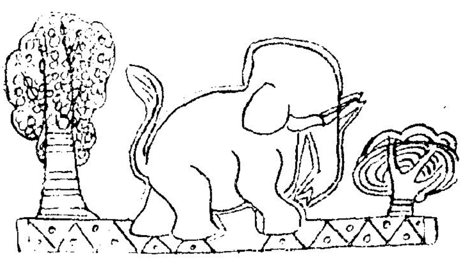
இறைப்பணியும் திருப்பணியும் தொடரட்டும். முதல் திருப்பணி செய்த மாமன்னருக்கு இதுவே நன்றிக் கடன்.

வளர்க கோவில் ! வெல்க கோயிற் பணி ! !

ஆடல் இன்பம்

தெ. பொன்னப்பன், *அறங்காவலர்*

உலகம் இன்பம் துன்பம் கலந்தது. ஆனால் உயிர்கள் அனைத்தும் துன்பத்தை விரும்புவதில்லை. இன்பமும் முடிவில் துன்பமாக முடிகின்றது. ஆதலால் பேரறிவுடைய அறிஞர் பெருமக்கள் இறை உணர்வால் பெறுகின்ற இன்பமே அழியாதது என்று முடிவு செய்தனர். இறைவன் திருவடியை வழிபடுவது இன்பம் பயக்கும் என முடிவு கண்டனர். நடராசர் தாண்டவத்தில் உலகம் இன்பம் கண்டது. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் என ஐந்து தத்துவங்கள் ஆடல் இன்பத்தில் பிறந்தன.

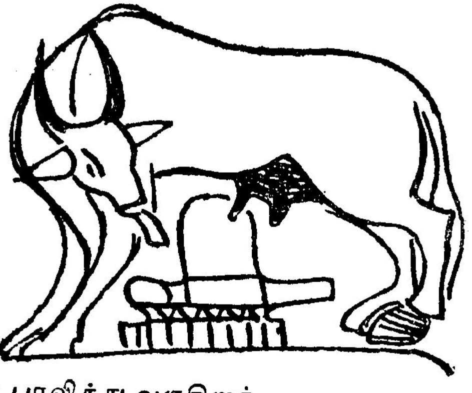
வெள்ளியம்பல நடனம்

வெள்ளியம்பலம், அதில் ஒரு மாணிக்க பீடம், ஞானப் பேரொளி வடிவினனை சோமசுந்தரக் கடவுள் தோன்றினது எப்படி? பூதகணங்கள் மொந்தையையும் தண்ணுமையையும் முழக்கின. திருநந்தி தேவர் முழவந்தாக்கினர். விட்டுணு இடக்கையார்த்தார். தும்புரு நாரதர் இசை பாடினர். பஞ்ச துந்துபிகள் ஒலித்தன. சரசுவதி சுதி கூட்டினள். பிரமன் யாழ்கொண்டு இசை மழை பொழிந்தார். தேவர்கள் கற்பக மலர் பொழிந்தனர்.

நடனத் தோற்றம்

சிவபெருமான் முயலகன்மேலே வலப்பாதத்தை வைத்து, இடப் பாதத்தைத் தூக்கி, சற்றே வளைத்து ஆடலானர். பத்துத் திருக்கரங்கள். வலக் கரங்கள் ஐந்தில், தாக்கும் கரத்தில் சூலம், மற்றவற்றில் தமருகம், பாணம், வாள், மழு என்பவைகளும், இடக்கரம் ஐந்தில் வரதஹஸ்தத்திலே பாம்பும், மற்றவற்றில் அக்கினி, வில், கேடகம், தண்டு என்பவைகளும் ஏந்தினர். கழுத்தில் திருநீலகண்டமும், திருச்செவியில் சங்க குண்டலங்களும் இலங்கின. செஞ்சடையில்

கங்கையும் பிறைச்சந்திரனும் பிறங்கின. திருவெண்ணீறணிந்த திருமேனி! நாக யக்ஞோப வீதம்! மூன்று திருக்கரங்கள்! உமா தேவியார் ஒருபுறம் ஒதுங்கி நிற்க அவள்மேல் வைத்த திருநோக்கமும் திருநகையும் விளங்கின. அதிர வீசி ஆடினார். யாருக்காக?

திருக்கலியாணந் தரிசிக்க வந்த பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாத முனிவர் இருவரும் சிதம்பரத்திலே நியதமாய் இறைவனது நிருத்த தரிசனம் செய்து உண்பவர்கள், இன்று அவ்வாறு தரிசித்த பின்னர்த்தான் உண்போம் என்று பிரார்த்தித்தனர். இவர்கட்காகவே மேற்கூறிய ''பரமானந்த தாண்டவம்'' ஆடினார். அவர்கள் வேண்டுகோளின் படி என்றும் அவ்வாறே நின்று ஆடி அருள் பாலித்து வருகிறார்.

பாண்டியன் வரம்

பிற்காலத்திலே இராசசேகர பாண்டியன் பரதக்கலை தவிர ஏனைய கலைகளைப் பயின்றிருந்தான். கரிகாற் சோழனின் அவைப் புலவன் ஒருவன் வந்து 'இவனுக்குத் தெரியாத 'பரதக்' கலை சோழனுக்குத் தெரியும்' என்று கூறினான். மானம் ஏற்பட்டுப் பரதக் கலை கற்கலானான் பாண்டியன். பரத சாத்திரத்தில் 'சிவபெருமான் ஒருவருக்குத்தான் சிரசின்மேல் அஞ்சலி செய்யவேண்டும்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. என்னை? அவனே முழுமுதற் கடவுளாகலான். மற்றையோருக்கு நெற்றிக்கு நேரே அஞ்சலி விதிக்கப்பட்டது.

இராசசேகரன் பரதம் பயிலுங்கால் தன் கால் நோவுறுவதைக் கண்டு இந்த வருத்தம் வெள்ளியம்பலக் கூத்தாடிக்கும் உண்டே, என்று இரங்கினான்.

அன்று சிவராத்திரி. இரவு நான்கு யாமமும் விசேட பூசை நிகழ்வித்தான். வணங்கிக் கண்ணீர் சோரச் சிரசின்மீது கை கூப்பி ''எம்பெருமானே! நின்ற திருவடியை எடுத்து வீசி, எடுத்த திருவடியைக் கீழேயூன்றி இன்றைக்கு அடியேன் காணும்படி மாறியாடித் தமியேனுடைய வருத்த முழுவதையும் தீர்த்தருள வேண்டும். இல்லையேல் இறந்துவிடுவேன்'' என்று கூறித் தன் உடைவாளை நாட்டி அதன் மேலே குப்புற விழப்புகுந்தான்.

அன்பர்க்கெளியராகிய சிவபெருமான் கால் மாறியாடிக் காட்சி தந்தனர், இராசசேகரன் வணங்கி ''இந்தத் திருநடனம் யாவருந்தரிசிக்கும்படி எக்காலத்தும் இப்படியே நின்றருளல் வேண்டும்''—என வேண்டினான். அவ்வாறே இன்றும் அருள் செய்கின்றார்.

பரமானந்தம் :

பத்துத்திருக்கரங்களுடன் ஆடுங் காட்சி எங்குமில்லை. எழுவகைத் தாண்டவங்களுள் "பரமானந்த தாண்டவம்" இதுவேயாகும், "சொக்க தாண்டவம்" என்றும் கூறுவர் இதனை. இறைவன் உயிர்களை ஆட்டுவிக்கும் நட்டுவர். அவர் ஆடவில்லை எனில் உயிர்கள் ஆடி ஓடா.

"காட்ட வனல்போல் கலந்துயிரை யெல்லாம்
ஆட்டுமொரு நட்டுவன்எம் மண்ணவென
எண்ணுய்"

என்பது வாதவூரடிகள் புராணம். எனவே ஆடுங்கடவுளும் பரத சாத்திரத்துக்குத் தலைவரும் "பரதன்" எனப் படும் இறைவரே! இதனுல் சிவபெருமான் விளங்கும் நாடாகிய நமது தேசத்திற்கும் "பரத நாடு" என்ற பெயரும் உண்டாயிற்று.

இந்தத் தாண்டவத்தைக் கண்ட ஞானசம்பந்தர் பாடுகிருர்:—

"முதிருநீர்ச் சடைமுடி முதல்வன்! முழங்கழல்
அதிரவீசி யாடுவாய்! அழகனீ! புயங்கனீ!
மதுரனீ! மணுளனீ! மதுரையால வாயிலாய்!
சதுரனீ! சதுர்முகன் கபாலமேந்து சம்புவே!" என்று நாமும் பாடுவோமாக

அதிர வீசியாடுகின்ற அழகனின் ஆடலே ஆடல். அந்த ஆடலே இன்ப வடிவமானது. அவ்வின்பத்துள் முழுகுவோரே துன்பத்தை வெல்ல வல்லவர். துன்பம் போக்க விரும்புபவர்கள் ஒருமுறை வெள்ளியம்பலத்திருக்கூத்தினை வழிபட்டு அழியாத பேரின்பத்தினை அடைவாராக.

பார்வையாளர் புத்தகம்: கோயிற் கலைக்கூடம்

கலைச் செல்வம் கண்டேன்
களிபெருவகை கொண்டேன்

செப்டம்பர் 9, 1971.

கலைஞர் கருணாநிதி,
முதல்வர்,
தமிழக அரசு,

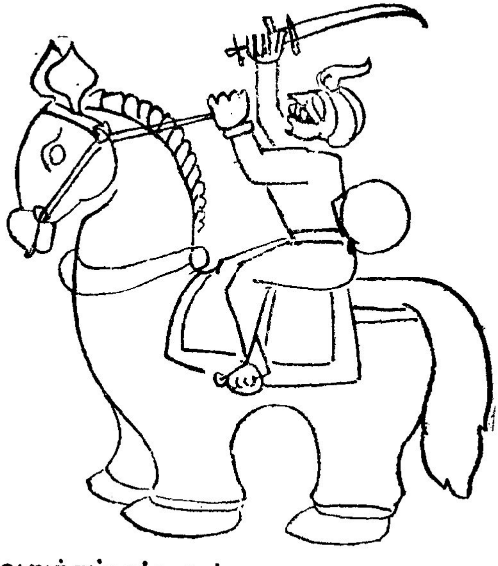
அறிவுப் பயன்

கே. எஸ். இராமகிருஷ்ணன், *அறங்காவலர்*

மானிடப் பிறவி, எல்லாப்பிறவிகளிலும் சிறந்தபிறவி. மானிடன் மற்றைச் சீவராசிகளைக் காட்டிலும் அதிக அறிவு பெற்றவன்; ஆறறிவு பெற்றவன் என்ற பெருமை எல்லா மானிடனுக்கும் உண்டு. இந்த அறிவு வளர்ச்சியை எப்படி மனிதன் பயன்படுத்துகிறான் என்று எண்ணும்போது சில சமயங்களில் சந்தோஷமும் சில சமயங்களில் துக்கமும் கொள்ள வேண்டியதிருக்கிறது.

சிலர் தம் அறிவுத்திறனை விஞ்ஞானத்தில் செலுத்தியும் பலவித ஆராய்ச்சிகளிலும் சந்திர மண்டலம், சூரிய மண்டலம் நட்சத்திர மண்டலம் என்று வானுலக ஆராய்ச்சியிலும், தொழில் நுட்பங்களிலும், தேசப்பாதுகாப்பு, அணுசக்தி, உணவு உற்பத்திகளிலும் செலுத்தியும் அதனை வெளிக்காட்டுகிறார்கள்.

சிலர் தம் அறிவுத்திறனை, தேச நலனுக்கும் மனிதனின் உயர்வுக்கும் பயன்படுத்தி மக்கள் எண்ணத்தில் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுகிறார்கள். இதற்கு மகாத்மா காந்தி, புத்தர்பிரான், இயேசு போன்றவர்களை நாம் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

சிலர் தம் அறிவுத்திறனை, தன் சுயநலனுக்காகவே பயன்படுத்திப் பிறர் நலத்தினைச் சற்றும் கவனிக்காமல் பொது மக்கள் நலனுக்கு விரோதமாக பயன்படுத்தி மக்களுக்கும் தேசத்திற்கும் துரோகம் செய்து திருட்டு வாணிகம் செய்து கறுப்புப்பணம் ஏராளமாகச் சேர்த்து சுகபோகிகளாக மக்களால் வெறுக்கப்பட்டவர்களாக வாழ்வதற்கு பயன்படுத்துகிறார்கள்.

அறிவு மக்கள் நலனைப் பேணிச்செயல்படும்போது பாராட்டுகளையும் மக்கள் நலத்துரோகப் பணிகளில் ஈடுபடும்போது அருவருப்பையும் தேடிக் கொள்கிறார்கள்.

சன்மார்க்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் (இறைவனிடம் பக்தி உள்ளம் படைத்த பெரியோர்கள்) தமக்குக் கிடைத்த அறிவின் பயன் பிறவியை நீக்கப் பயன்படவேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். இந்தத் துறையில் ஈடுபட்ட பல பெரியோர்களான நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் ஆகிய இவர்களைப் பின்பற்றிப் பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்திவிடவேண்டும் என்று முனைந்து செயல்படுகிறார்கள். அப்படி செயல்பட்டவர்களுள் ரமண மகரிஷி, மதுரை ஸ்ரீமன் நடன கோபால சுவாமிகளை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். இப்படி ஈடுபடுபவர்களுக்கு இந்த உலகில் சாதாரணமாய் அனுபவிக்கப்பட்டு வரும் சிற்றின்பங்கள் சுகமாகவோ, துன்பங்கள் கஷ்டமாகவோ படுவதில்லை. சுகத்தையும் துக்கத்தையும் சமமாகப் பாராட்டும் தன்மையைச் சனக மகரிஷிபோல் பெறுகிறார்கள். இந்த நிலையை அடைந்த பெரியவர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள் என்பதை நாம் ஊகித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், இந்த நிலையில் உள்ள ஒருமகான் சொன்ன உபதேச மொழியினைக் கேட்டால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஞானம் என்ற அறிவுக் களஞ்சியம் ஒவ்வொரு மானிடனுடைய ஆத்மா வினுள்ளும் இருக்கிறது. அதைக் காமம், குரோதம், லோபம் என்னும் திருடர்கள் உள்ளே நுழைந்து அபகரித்துக் கொண்டுபோக எண்ணுகிறார்கள். ஆறறிவு பெற்ற மானிடர்களே ஜாக்கிரதையாக இருங்கள்; ஜாக்கிரதையாக இருங்கள்.

காம; க்ரோதஸ்ச லோபஸ்ச தேஹே திஷ்டந்தி
தஸ்கரா; ஞானரத்ன அபஹ்ராய தஸ்மாஸ் ஜாக்ரத; ஜாக்ரத;

மேலும் சொன்னார்; இந்த உலகத்தில் நமக்குத் தாய்தந்தையர்கள் பார்வதி பரமேச்வரர்தான். தாய் என்றும், தந்தை என்றும், சுற்றத்தார் என்றும் நாம் நினைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள் உண்மையில் தாயுமல்லர், தந்தையு மல்லர்; சுற்றத்தாரும் அல்லர்; உனக்கு வித்து ஒன்றுமே வித்துமில்லை. வீணாகச் சொத்தைச் சேர்ப்பதிலேயே அறிவை வீணாக்காதே; ஜாக்கிரதை யாக இரு. ஜாக்கிரதை.

மாதா நாஸ்தி பிதா நாஸ்தி நாஸ்தி பந்து சகோதர:
அர்த்தம் நாஸ்தி கிருஹம் நாஸ்தி தஸ்மத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:

தொடர்ந்து சொன்னார்? மானிடன் பலவித ஆசைகளை மனத்தில்கொண்டு அவற்றை அடைவதிலேயே பலவித வழிகளில் அறிவைச் செலுத்திக் காலத்தை வீணாக்குகிறான். ஆயுள் குறைந்து கொண்டே போவதை உணருகிறான் இல்லை.

ஆகையால் ஆறறிவுபடைத்த மானிடன் ஆயுட்காலத்தில் எதை அடையவேண்டுமோ அதை அடைய முயலலாம் காலம் பொன்போன்றது என்று முடிகிறது,

ஆசயா பத்யதே லோகா: கர்மணு பஹி இந்தயா
ஆயுக்ஷீணம் நஜாநாதி தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத;

இறுதியாக இம்மாதிரி வியப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டே வந்து கடைசியில் மானிடனுக்குப், பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு. பிணி எல்லாம் துக்கத்தை கொடுக்கக் கூடியன! இந்த துக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு நிரந்தரமாய்ச் சுகம் அனுபவிக்க மறுபிறவி எடாமல் இருக்க அறிவைப் பயன்படுத்து, என்று எடுத்துக் கூறுகிறுர்.

ஜன்ம துக்கம் ஜராதுக்கம் ஜாயாதுக்கம் புந; புந;
ஸம்ஸார ஸாகரம் துக்கம் தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:

இப்படிப்பட்ட அறிவுரைகளை நாம் மனத்தில் கொண்டு, அடைந்த பிறவியின் பயன்பெற பிறவாமைக்கு வழிகோலவும் வேண்டும்; அந்தப் பணியில் எல்லாம்வல்ல ஸ்ரீமீனலோசனித் தாயார் மீனுட்சியம்மைத் தன் கண் பார்வையால் கடாஷித்துப் பிறவிப்பயன் எய்த அருள் புரிவாளாக;

நிதம் தாளிணைப் பணிகுவன்

இராகம்: கரகரப்பிரியா தாளம்: ஆதி

பல்லவி

ஆண்டுகொண் டருள்வாயே ஆலவாய்
அமர்ந்திடும் என்தாயே நீயே (ஆண்டு)

அனுபல்லவி

இந்திர விமானத்தில் சுந்தர ரோடும்
இருந்தே நாளும் இன்புறும் சிவையே (ஆண்டு)

சரணம்

தருமி பொற்கிழி தான்பெறப் பாசுரம்
தமிழினில் சொன்ன தற்பரன் தேவி
தரணிபுகழும் சத்தி சாம்பவி கௌரி
தண்மலர் கொடுநிதம் தாளிணை பணிகுவன் (ஆண்டு)

—மீ. இராமநாதன்.

அங்கயற்கண்ணி பங்கரின் திருக்குடமுழுக்கு விழா நிகழ்ச்சி

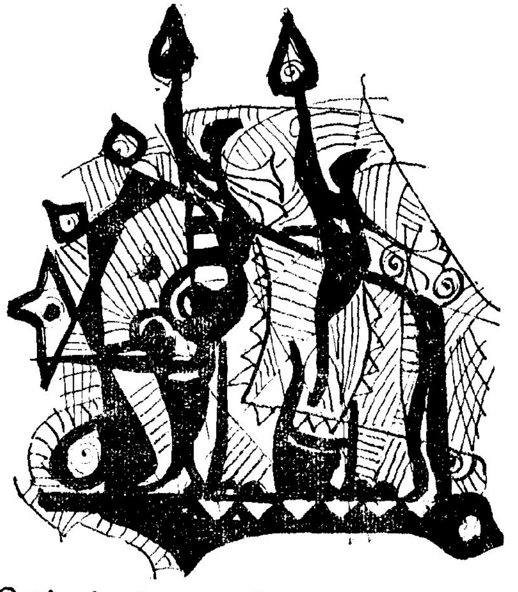
திரு. என். எஸ். இராமச்சந்திரன், பி.ஏ.,பி.எல்.

திருவாலவாயில் கோயில்கொண்டுள்ள அருண்மிகு மீனாட்சிசுந்தரர், எல்லார்க்கும் முன்னே தோன்றாமல்தோன்றியவர். மூர்த்தியின் கீர்த்தியும், அன்னையின் அருளும், தீர்த்தத்தின் தெளிவும், தூய்மையும் உலகறிந்த உண்மை நிகழ்ச்சிகள். பாண்டிய மன்னர்களாலும், நாயக்க மன்னர்களாலும், மதுரை நகர்ப் பெருமக்களாலும், நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் சமூகத்தாலும், மதுரை அருண்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயில் திருப்பணிகள், காலங்கள்தோறும் நிகழ்ந்து காப்பாற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. 1963-ஆம் ஆண்டு, தமிழவேள் ஐயா திரு. பி. டி. இராசன் அவர்கள் தலைமையில் அமைந்த திருப்பணிக்குழுவால் மீண்டும் சிறப்புப் பெற்ற திருப்பணி செய்து முற்றுப்பெற்றது.

சிறப்புப்பெற்ற இத்திருப்பணி நடந்துமுடிந்த பின்பு, தற்சமயம் ஒரு குடமுழுக்குப் பெருவிழா நடைபெறுகின்ற நிகழ்ச்சி விபரம், பலர் 'ஆச்சரியத்தோடு மீண்டும் அதற்குள் ஒரு கும்பாபிடேகமா என்று' வினவுகின்றனர். 'குடமுழுக்குப் பெருவிழா என்பது 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடைபெற வேண்டிய நிகழ்ச்சி' என்று ஆகம விதி கூறுகிறது. இப்பொழுது நடைபெற்ற குடமுழுக்கு விழா, 12வது ஆண்டு ஆரம்பத்திலே நடைபெற்று முடிந்தது. அருண்மிகு அங்கயற்கண்ணி பாதத்தில் அமைந்துள்ள பத்மபீடத் தகட்டினுள், அபிடேக திரவியங்கள் செல்லுவதாக ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை ஆணையர் திரு. கே. எஸ். நரசிம்மன், பி. ஏ., பி. எல்., ஐ. ஏ. எஸ்., அவர்கள் மதுரைக்கு வருகை செய்து திருக்கோயிலைப் பார்வையிடும்போது அவர்களிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது. ஆணையர் அவர்கள் 'பத்மபீடத் தகட்டினைமட்டும் எடுத்து மறுபடியும் மருந்து சாத்தித் தகட்டினை நன்றாகப் பொருத்தி அருண்மிகு அங்கயற் கண்ணிக்கு மட்டும் சிறிதளவில் குடமுழுக்கு விழாச் செய்துவிடலாம்' என்று கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். அது சமயம் ஆலயம், திருக்கோயில் மண்டபங்கள் முழுவதிலும் மழைநீர் தேங்கி ஒழுகிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ணுற்று மேல்தளம் முழுவதையும் மராமத்துச் செய்யவேண்டும் என்றும் கருத்துத் தெரிவித்தார்கள்.

'அப்படியே அன்னை மீனாட்சியின் திருவுருவச்சிலையின்கீழ் அபிடேகம் செய்யும் நீர்புகுந்து கொண்டிருப்பதனாலும், மற்றை எல்லாச் சுற்றுப் பரிவார

மூர்த்திகளுக்கும் மருந்து சாத்தி அன்னைக்கும் சுவாமிக்கும் அஷ்டபந்தனம், சுவர்ணபந்தனம் செய்வது மரபு ஆதலாலும் மேல்தளங்களுக்குத் தட்டோடு போட்டுத் திருக்குடமுழுக்குச் செய்வது நல்லது' என்று துணை ஆணையர் திரு. எம். ஏ. முருகேசன் பி. ஏ., பி. எல்., அவர்களும் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

திருப்பணிக்குழு என்று தனியாக ஓர் அமைப்பு இல்லாமல் அறங்காவலர் குழுவும், குழுத் தலைவரும் இத்திருப் பணியை எப்படியும் நடத்தியே தீர வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்து. திருக்கலியாண மண்டபத்தில் நகரப் பெருமக்கள், கோயிற் காப்பாளர் சில ரோடு கலந்து ஒரு கூட்டம் கூட்டிக் கோயிலின் மேல்தளம் முழுவதும் தட் டோடு போட்டு முடிப்பது என்றும், சுவாமிக்கும் அம்மனுக்கும் அஷ்ட பந்தன சுவர்ணபந்தனம் செய்வதோடு, பரிவார மூர்த்திகட்கும் மருந்து சாத்திக் கும்பாபிஷேகம் செய்வது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. திருக்கோயிலின் நிதி நிலையில் இருந்தே முழுவதும் திருப்பணி செய்ய முடியாவிடினும், பொதுமக்க ளிடமிருந்து நிதி திரட்டி இப்பணியைச் செய்து முடிப்பது எனத் திட்டமிட்டு வேலை தொடங்கப்பட்டது, பணம் தேவைப்படும்போதெல்லாம் அன்னை எங்கிருந்தோ வழங்கி எங்கள் மலைப்பைப் போக்கித் திருப்பணியை நிறைவு செய்து கொண்டிருந்தாள்.

காலங்கள்தோறும் வளர்ந்து அன்பர்கட்கு அருள் வழங்குகின்ற திருக் கோயிலைப் பதினோராண்டுகட்குப் பின்பு மீண்டும் புனருத்தாரணம் செய்து, இலமானவற்றைப் பழுதுபார்த்தும், தளங்கள் ஒழுகுவதைத் தட்டோடுபோட்டும், கோபுர கலசங்களை நிலைநிறுத்தியும், திருமதிலைச் சுற்றியுள்ள பகுதிக்குப் புதிதாக வேலிச்சுவர் அமைத்தும், திருக்கோயிலைச் சகல மரம், இரும்பு கட்டிடப் பொருள் களுக்கு வர்ணம் பூசியும், சுவாமி, அம்மன் கோயில் விமானங்களில் பழுதடைந்த சுதை வேலைகளைச் சீர்திருத்தி. விமானங்கள் இரண்டுக்கும் பூராவும் வர்ணம் தீட்டி யும், அஷ்டசக்தி மண்டப சித்திரங்களுக்கு வர்ணம் தீட்டியும், நகரா மண்டபம், புதுமண்டபம், மங்கையர்க்கரசியார் மண்டபம், திருமதில்களில் ரிஷபம், பூத கணங்கள் ஆகிய சுதை வேலைகளைப் பழுதுபார்த்தும், பூராவும் வர்ணம் தீட்டியும், கோபுரங்களின் உள்புற ஓரங்களில் பழுதடைந்த கட்டைகளைப் புதுப்பித்தும், பழுது பார்த்தும், அம்மன், சுவாமி கோயில் விமானங்களையும் கோபுர வாயில் முகப்புகள், நகராமண்டபம், பொற்றாமரை மண்டபம் முதலிய இடங்களில் உள்ளசுதை வேலைப்

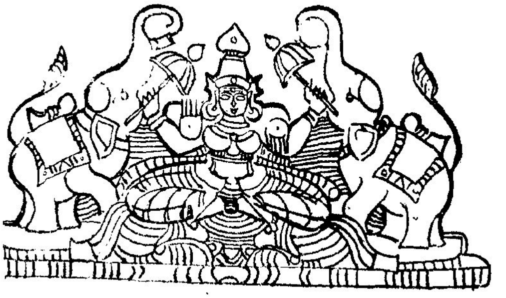
பாடுகளைப் பழுதுபார்த்தும், வர்ணம் வைத்தும் திருப்பணி செய்யப்பெற்றுள்ளன. கோயில் முழுவதும் வெள்ளையடிக்கப்பட்டுப், பொற்றாமரைத் தீர்த்தமும் தூய்மை செய்யப்பட்டுள்ளது. மூலவிக்கிரகங்கட்கும், பரிவார தேவதைகளுக்கும் அஷ்ட பந்தன மருந்து சாத்தியும், கோயில் மீண்டும் புதுப்பித்தும் பொலிவு பெற விளங்கும்படி இன்று செய்து முடிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்செயல்களோடு திருக்கோயிலின் திருப்பணி முற்றுப் பெற்றுவிட்டது, என்று கூறமுடியாது. காலங்கள் தோறும் தேவைப்படும் திருப்பணியைச் செய்துதான் ஆகவேண்டுமென்பது இத்துறையில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு நன்கு தெரியும்.

திருக்கோயிலின் திருப்பணிக்கும், குடமுழுக்கு விழாவிற்கும் பொருளுதவ வேண்டுமென்ற எங்கள் விண்ணப்பத்தையேற்று, நாட்டின் நாலா பாகங்களிலும் உள்ள பெருமக்கள் பலர், மனமுவந்து அஞ்சலிலும், நேரிலும் வழங்கினர். தருமபுர ஆதீனம் ஸ்ரீலஸ்ரீ குருமகா சந்நிதானம் அவர்களையும், திருவாவடுதுறைக் குருமகா சந்நிதானம் அவர்களையும் நேரில் தரிசனம் செய்து கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சிகளை விவரித்து உரிய உதவிகளைப் பெற்றோம். எங்களின் பல அலுவல்களிடையே பல பெருமக்களை நாங்கள் சந்திக்க முடியவில்லை; எனினும் அன்னை மீனாட்சியின் திருப்பணிக்குப் பழனி அருண்மிகு தண்டாயுதபணி திருக்கோயில், திருச்செந்தூர் அருண்மிகு சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயில், திருத்தணி அருண்மிகு சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயில் நிர்வாகத்தினரும், இராமநாதபுரம் ராஜா அவர்களும், மதுரை மில் நிர்வாகத்தினரும், திரு. எல். நாராயணன் செட்டியார் அறக்கட்டளையினரும், திரு, கருமுத்து தியாகராசச் செட்டியார் அவர்களும், சிறந்த முறையில் பொருள் உதவி செய்தனர். சென்னை சுப்பாத்தாள் அழகப்பா டிரஸ்ட் மூலம், திருவாச்சி பீடம் ஆகியவைகளுக்கு 750 கிராம் தங்கம் நன்கொடையாகக் கிடைத்தது. எல்லா வங்கியினரும் நிதி வசூல் செய்தும், மற்றும் சகல தரப்பினரும் உரிய வகையில் நிதி உதவி ஆதரவு தந்தும் ஊக்கித், திருப்பணி, திருக்குட நன்னீராட்டுப் பெருவிழா இனிதே நடைபெற நல்லாசி கொடுத்துள்ளனர். அவர்கள் அனைவருக்கும் எங்கள் நன்றியை எவ்வாறு கூறுவது என்பது தெரியவில்லை.

குடமுழுக்கு நன்னீராட்டுப் பெருவிழாவின் யாகசாலை, திருக்கோயில் நூற்றுக்கால் நடராஜர் மண்டபத்தில் சுவாமி, அம்மன் பிரதான கும்பங்கள், குண்டங்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பெற்றது. சுவாமி கோயில் வடபுறம் 2-ஆம்

பிரகாரத்தில் பரிவார மூர்த்திகள், கோபுரங்களுக்குக் கும்பங்களும்; குண்டங்களும் அமைக்கப்பெற்றன. சுவாமி குண்டம் 9, அம்பாள் குண்டம் 9, பரிவார குண்டங்கள் 32, ஆக 50 குண்டங்கள் அமைக்கப்பெற்றுச் சித்திர வேலைப் பாடுகளுடன் யாகசாலை பொலிவுற உருவாக்கப்பட்டது. யாகசாலையின் அலங்கார வேலைகள் அமைப்பும் பராமரிப்பும் திண்டுக்கல் அங்குவிலாஸ் புகையிலைக் கம்பெனியாரால் இலவசமாக ஏற்கப்பட்டன. யாகசாலை அமைக்கவேண்டிய செங்கற்கள் அறங்காவலர் குழுத்தலைவர் லெ. நாராயணன் செட்டியார் டிரஸ்ட் மூலம் இலவசமாகக் கொடுக்கப்பட்டது, யாகசாலைப் பூசைக்குத் தமிழ்நாட்டு அனைத்துக் கோயில்களிலிருந்தும் 128 சிவாச்சாரியார்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். வேதபாராயணங்கள் செய்ய 30 சாஸ்திரிகள் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். திருமுறைப் பாராயணத்துக்கென 50 திருமுறை ஓதுவார்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். சிவாச்சாரியார்கள், சாஸ்திரிகள், பரிசாரகர்கள் ஆகியவர்களுக்கு உணவு அளிப்பதற்காகத், திரு. ஹரிஹர அய்யர், அட்வகேட், மதுரை அவர்கள்மூலம் ரூ. 6,900/- நன்கொடை வசூலிக்கப்பட்டது. ஷியார்களுக்குச் சன்மானம் வழங்கச் சென்னை பத்மஸ்ரீ வைத்தி சுப்பிரமணியஐயர் நண்பர்களால் ரூ. 11,000/- நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டது. ஓதுவாமூர்த்திகளுக்கு உணவு, சன்மானம், புத்தாடை ஆகியவைகள் வழங்க ஏற்பட்ட தொகை ரூ. 7,911/- மதுரை ஆர். எம். முத்துப் பழநியப்ப செட்டியார் வகையறுவினரால் நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டது. யாகசாலைச் சமித்து வகையறுவும், யாகசாலைச் சாமான்களில் சில வகைகளும், பொள்ளாச்சி திரு. வி. சுப்பிரமணியச் செட்டியாரால் இலவசமாகக் கொடுக்கப்பட்டன.

குடமுழுக்கு நன்னீராட்டு விழாவின் நிகழ்ச்சிகளைத் திருச்சி வானொலி நிலையத்தார் வர்ணனையாக வானொலி மூலம் வெளியிட்டு உதவிபுரிந்தார்கள்.

குடமுழுக்கு விழாவிற்குத் தமிழக அரசுத் தலைமைச் செயலர் உயர்திரு. பி. சபாநாயகம், ஐ. ஏ. எஸ்., அவர்களும், தமிழவேள் ஐயா திரு. பி. டி. இராசன் அவர்களும், தமிழக உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி பி. ஆர். கோகுலகிருஷ்ணன், பி. ஏ., பி. எல். அவர்களும், இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை ஆணையர் திரு. கே. எஸ். நரசிம்மன், பி. ஏ., பி. எல்., ஐ. ஏ. எஸ்., அவர்களும், மதுரை இந்து சமய அறநிலை ஆட்சித்துறைத் துணை ஆணையர் திரு. எம். ஏ. முருகேசன், பி. ஏ., பி. எல்., அவர்களும், திருமதி சௌந்தரம் கைலாசம் அவர்களும், தருமை ஆதீனகர்த்தரும், வருகை புரிந்து விழாவினைச் சிறப்பித்தனர்.

விழாச் சிறப்புற நடைபெற வருவாய்த்துறையினர், காவல் துறையினர், மதுரை நகராட்சியினர், மின்துறையினர், பொதுப்பணித் துறையினர், இரயில்வே

நிர்வாகத்தினர், பாண்டியன் போக்குவரத்துக் கழகத்தினர், ஊர் காவல் படையினர், சமூகநலத் தொண்டர்கள், சாரணர்கள் ஆகியோரும், மற்றும் எல்லாத் துறையினரும் உதவிபுரிந்தனர்.

குடமுழுக்கு நன்னீராட்டு விழாவினை ஒட்டி வெளியிடப்பெறும் மலரில் பல அன்பர்கள் விளம்பரங்கள் கொடுத்தும், பல அறிஞர்கள் கருத்துச் சிறந்த கட்டுரைகள் வழங்கியும் உதவிபுரிந்தனர்.

அறங்காவலர் குழுவினர் முழு ஒத்துழைப்பும் நல்கித்திருப்பணி, குடமுழுக்கு நன்னீராட்டு விழாச் சிறப்புற நடைபெறச் செய்தனர்.

		ரூ. பை.
பலதரப்பட்ட நன்கொடை வரவு	...	6,81,911—84
திருக்கோயில் திருப்பணி நிதி வரவு	...	2,75,000—00
ஆக மொத்த நிதி வரவு	...	9,56,911—84

பழுதானவற்றைப் புதுப்பித்துப் பாதுகாத்தல் இத்தலைமுறையில் வாழ்கின்ற நமக்குக் கடன் என்பதை நன்கு உணர்ந்த பெருமக்கள் அனைவருக்கும் அன்னையின் திருவருள் கிடைத்து அவர்கள் சிறப்படைவதில் வியப்பில்லை. திருப்பணியில் கலந்துகொண்ட அனைவருக்கும் வாழ்த்தும் நன்றியும் கூறுவது என் தலையாய கடமை. திருப்பணி, திருக்குட நன்னீராட்டுப் பெரு விழாச் சிறப்பாக நடைபெற எல்லா வழிகளிலும் உதவிய பொதுமக்கள், அரசு ஊழியர்கள், திருக்கோயில் அலுவலர் ஆகியோர்க்கு மீண்டும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

தன்கடன் அடியேனையுந் தாங்குதல்
என்கடன் பணி செய்துகிடப்பதே.

பார்வையாளர் புத்தகம்: கோயிற் கலைக்கூடம்

தமிழரின் கலைச்செல்வம் கண்டேன்;
நாகரிகமும் பண்பாடும் இன்றைய தலைமுறைக்கு
விளக்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது
கண்டு மகிழ்வெய்தினேன்.

மு. கண்ணப்பன்,
அறநிலைய அமைச்சர்,
தமிழக அரசு.

செப்டம்பர் 12, 1971

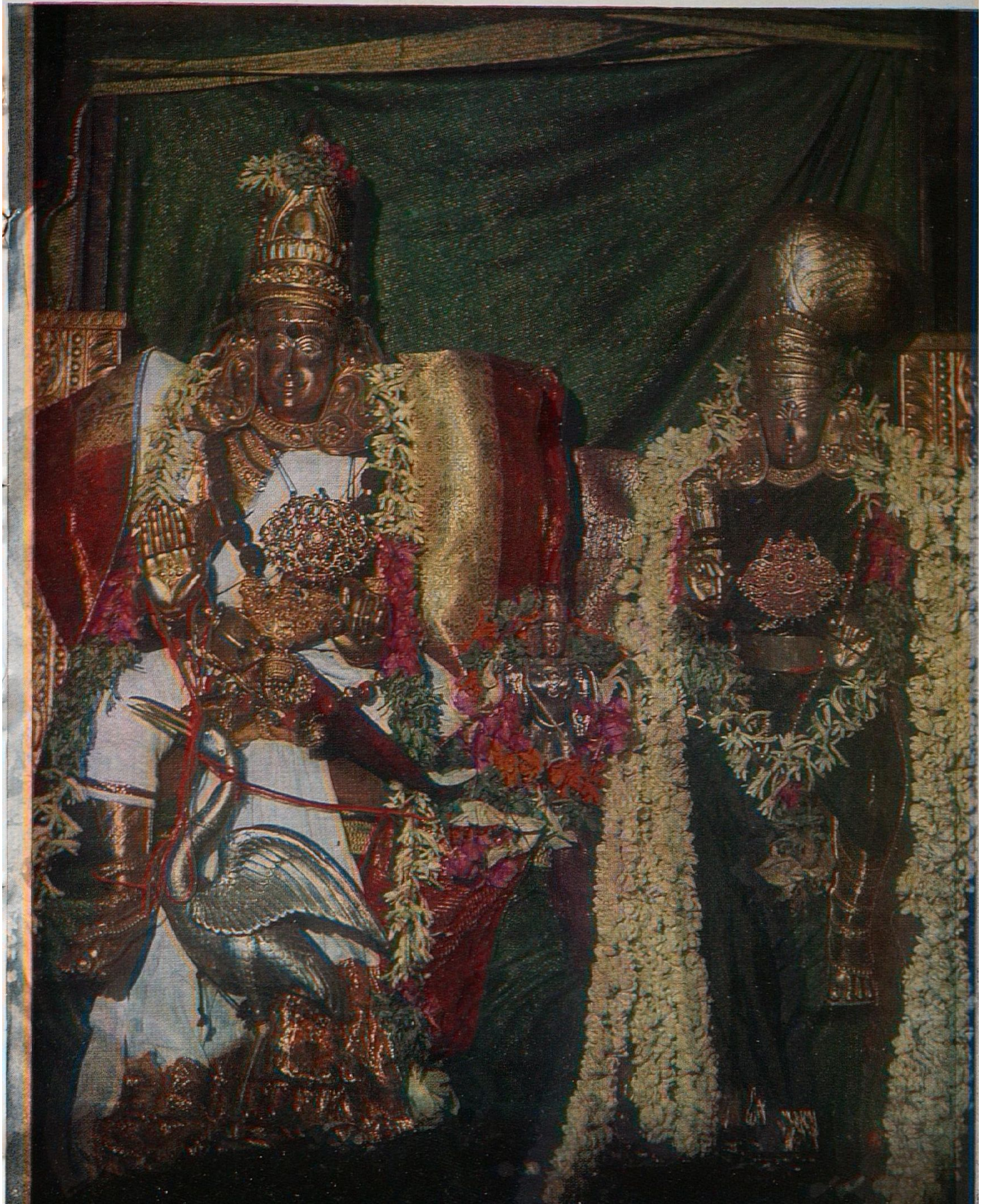
அருள்வாய் மீனாட்சி

சீ. அன்பானந்தம் (பிறுங்கு)

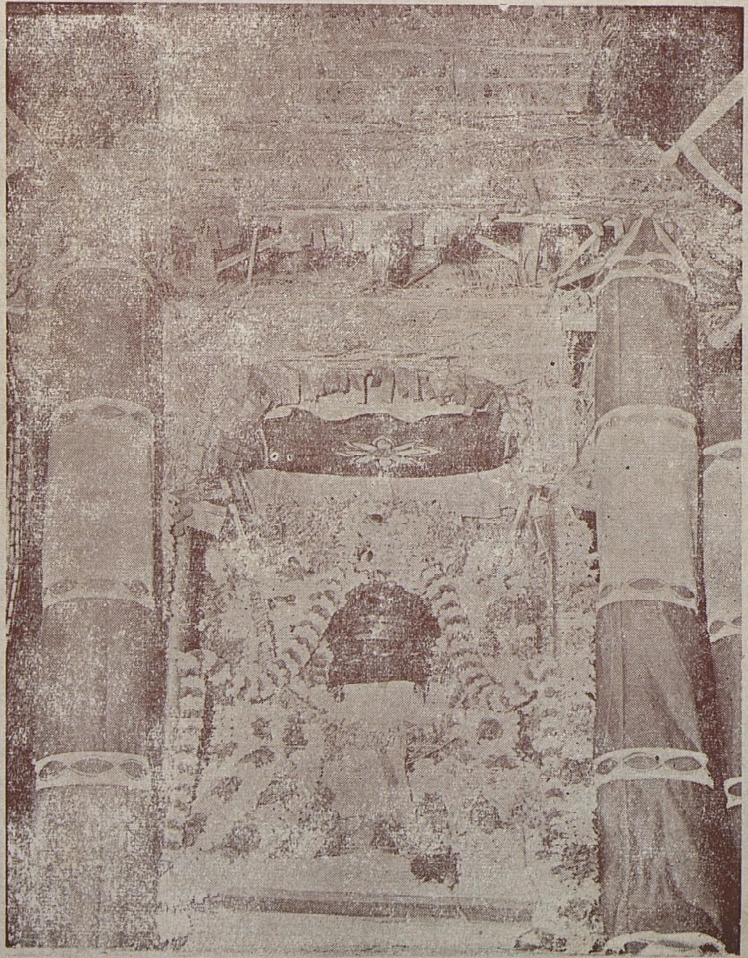
கதவம் திறந்து வாழ்வெனும் இல்லம்
கதிக்க ஒளியைத் தரற்கென்றே
உதயம் புரியும் கதிரை விழிக்குன்
ஒதுக்கிக் கடைக்கண் வழிநல்கி
இதயம் என்ற பொற்ரு மரையில்
இருக்கின் றவளே ! எம்தாயே !
உதவும் கொடையே ! ஓமென் சக்தி !
உமையே ! அருள்வாய் மீனட்சி !

மடங்கா மனத்தை மடக்கும் திறத்தை
மதியில் வைத்த மாமதியே !
தொடங்கா நிலையில் துடைத்தே பிறவித்
துயரைப் போக்கும் தொல்பொருளே !
அடங்காப் புவனம் அனைத்தும் அடியில்
அடங்கக் கொண்டாய் ! கயற்கண்ணல்
நுடங்கா துலகை நொடியில் காக்கும்
நுவலரும் தண்ணளி மிகவுற்ருய் !

விதித்தே பிறந்த வினையின் கொடுமை
விலக்கி இனிமை புரிபவளே !
துதித்தே கவிதை தொடுப்பார் தமக்குத்
துணையாய் விளங்கும் தூயவளே !
பதித்தே இதயப் பனிமலர் நின்ருள்
பரிந்தே தொழுதோம்; எமைக்காக்க
மதித்தே வருவாய் மதுரைத் தாயே !
மனமகிழ் சொக்கர் மனையாளே !

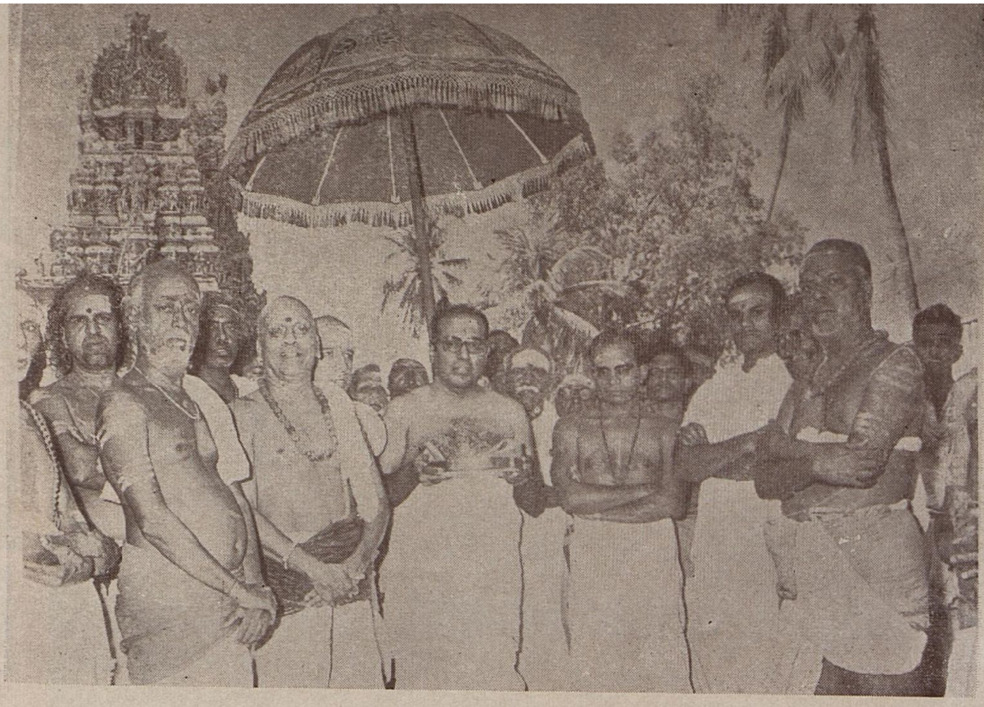
'' நாரைக்கு முத்தி கொடுத்தது ''

Pradhana Kumbham — Sundaresvara, decorated
அலங்கரிக்கப்பட்ட சுவாமி — பிரதான கும்பம்

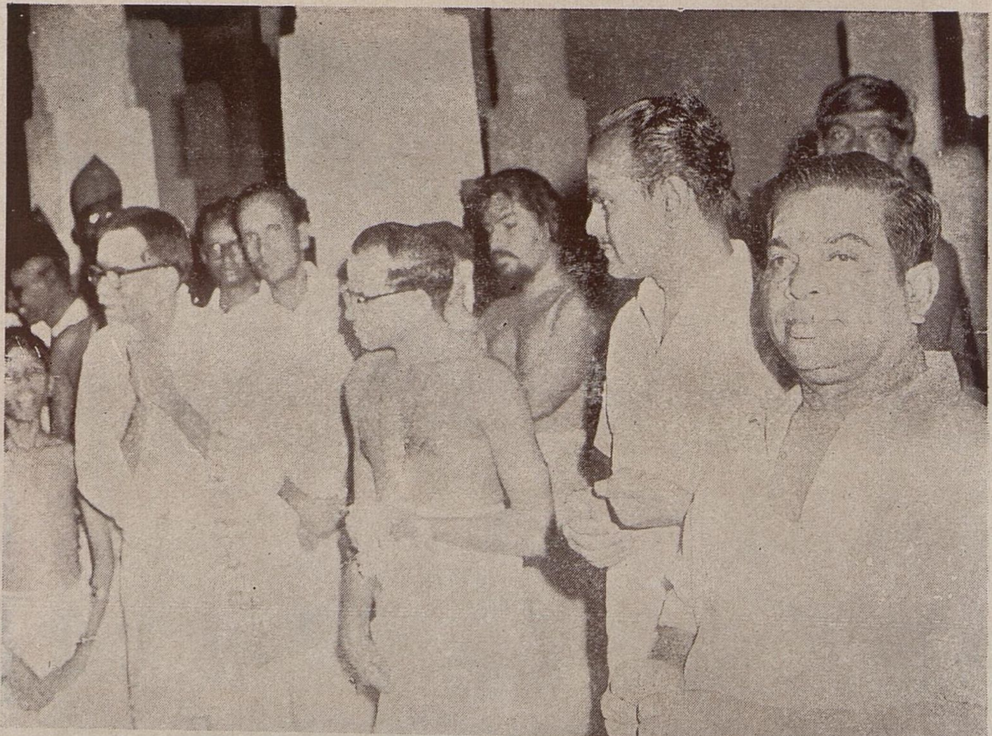

Pradhana Kumbham — Meenakshi, decorated
அலங்கரிக்கப்பட்ட அம்பாள் — பிரதான கும்பம்

The commencement of the Kumbhabhishekam – a procession to the yagasala

கும்பாபிடேகத் தொடக்க ஊர்வலம்

The Commissioner and the Deputy Commissioner praying in front of the Pradhana Kumbha

ஆணையர், துணை ஆணையர் பிரதான கும்பத்திற்கு அஞ்சலி செய்தல்

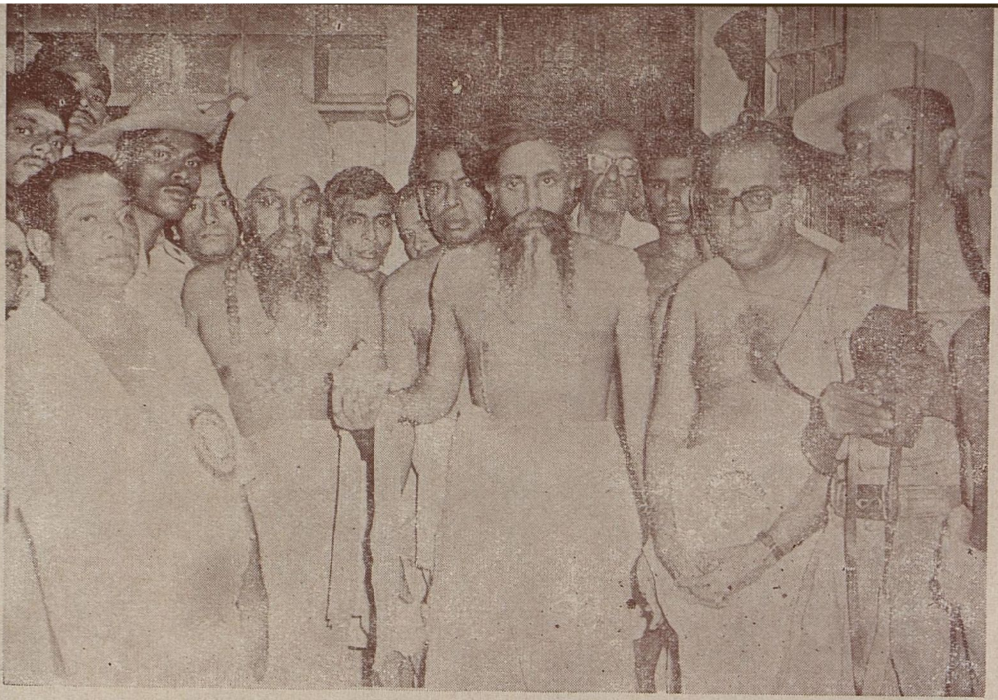
Procession of the priests participating in the Kumbhabhishekam

கும்பாபிடேகத்தில் கலந்துகொண்ட சிவாச்சாரியார்கள்

To the towers with Pradhana Kumbha

பிரதான கும்பத்துடன் கோபரத்துக்குப் புறப்பாடு

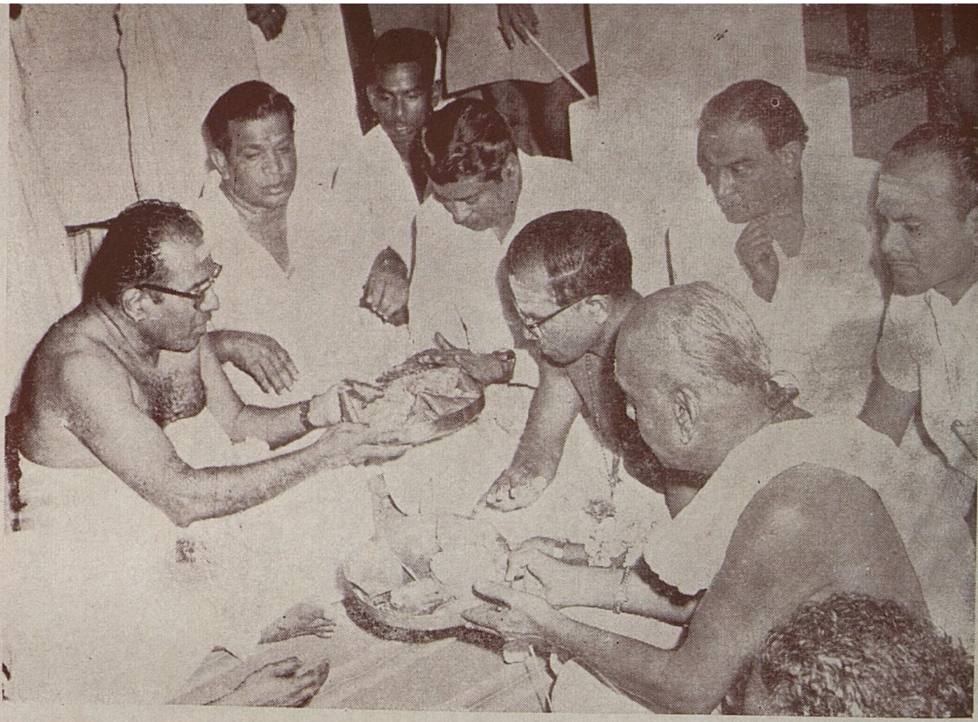

The Pontiff of Dharmapuram Mutt at the Madurai temple during Kumbhabhishekam

தருமை முதல்வர் குப்பாபிடேகத்தில் கலந்து கொள்ளுதல்

The Chairman, and Members of the Board of Trustees and Officials honoured by the Sivachariars of Arulmighu Meenakshi Sundaresvarar Tirukkoil

Honouring the Sivachariars
சிவாச்சாரியார்களுக்குச் சன்மானம் வழங்குதல்

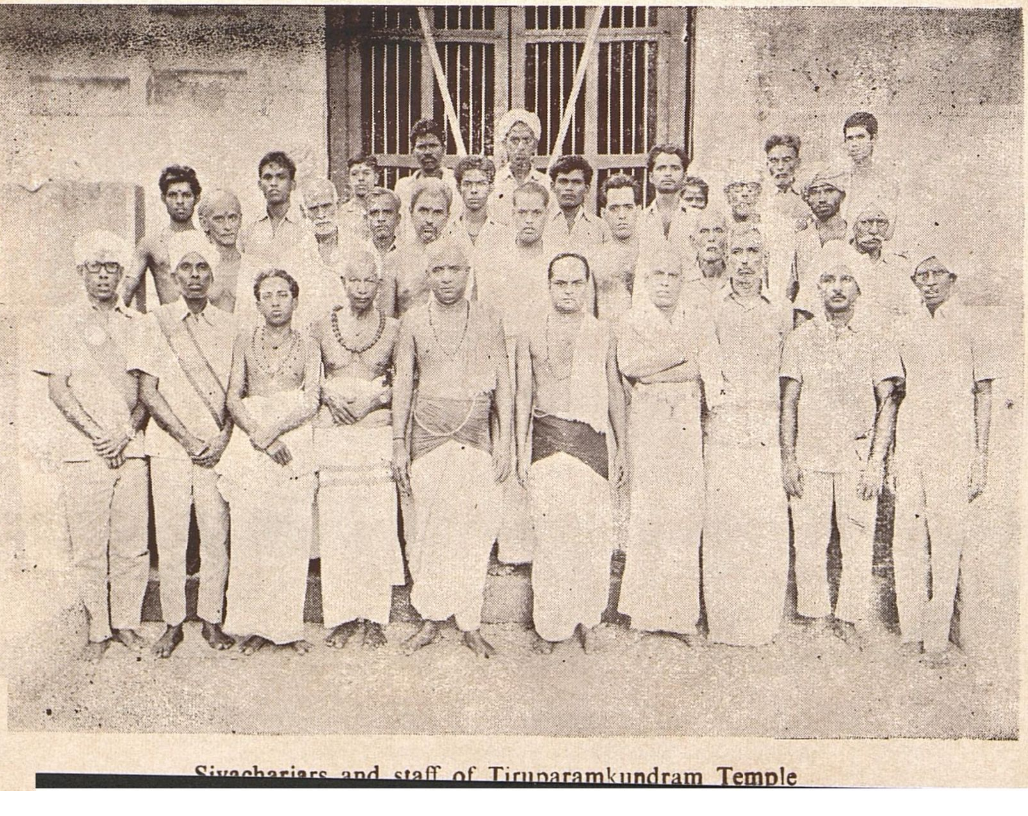

Thanking the participants in the Kumbhabhishekam of Arulmighu Meenakshi Sundaresvarar Tirukkoil

Sivachariars and Odhuvars of Arulmighu Meenakshi Sundaresvarar Tirukkoil with the Executive Officer, Peishkar and Assistant Peishkar

சிவாச்சாரியார்கள், ஓதுவாமூர்த்திகள், பேஷ்கார், உதவி பேஷ்கார், நிர்வாக அலுவலர்

Sivachariars and staff of Tiruparamkundram Temple

Officials of Arulmighu Meenakshi Sundaresvarar Tirukkoil

அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில் அலுவலர்கள்

Indoor Mirasu and other Servants

Staff of the Thiruppani Office, Arulmighu Meenakshi Sundaresvarar Tirukkoil
திருக்கோவில் திருப்பணி அலுவலர்கள்

The hereditary accountants, mirasus and watch and ward staff of Arulmighu Meenakshi Sundaresvarar Tirukkoil with the Executive Officer

வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்

டாக்டர் சித்தலிங்கம்,
எம்.ஏ., பி.எச்.டி.,

உலகப் பொதுமறையாம் திருக்குறளை இயற்றிய வள்ளுவர், இவ்வுலகில் வாழவேண்டிய முறைபற்றி அந்நூலில் கூறியுள்ளார். அம்முறையில் வாழ்ந்தால் பெறவேண்டிய பேறுகளனைத்தையும் பெறலாம். அப்பேறுகள் யாவை என்பதனையும் அவற்றை எய்தும் வழிகளையும் வள்ளுவர் வகுத்தும் தொகுத்தும் விளக்கியுள்ளார். அவ்வழியை மேற்கொள்வோர் இம்மை, மறுமை இரண்டிலும் இன்பம் எய்துவர் என்பது திண்ணம்.

வாழ்க்கை விளக்கமாகிய திருக்குறளில் நூலின் முகப்பாக ஒரு பாயிரத்தையும் அதன் முகப்புமணியாகக் 'கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் அதிகாரத்தையும் அமைத்திருக்கிறார். திருவள்ளுவர் [1] கடவுள் என்னும் கருத்துக்கோளையும் (concept) கடவுளின் விளக்கத்தையும் அதன் இன்றியமையாமையையும் எடுத்துக் கூறுவதே இவ்வதிகாரத்தின் நோக்கமாகும். 'கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் இப்பகுதியில் 'ஆதிபகவன்', 'வாலறிவன்,' 'மலர்மிசை ஏகினான்', 'வேண்டுதல் வேண்டாமையிலன்', 'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்,' 'தனக்குவமையில்லாதான்,' 'அறவாழி யந்தணன்,' 'எண்குணத்தான்,' 'இறைவன்' என்னும் ஒன்பது பொருள் பொதிந்த சொற்களை—கருத்துக்களை — வள்ளுவர் ஆண்டுள்ளார். இவையனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து 'கடவுள்' என்னும் கருத்துக் கோளைத் தெளிவாக்க முயல்கின்றன.

முதல் ஒன்று உண்டு.

உலகம் தோன்றி நிலைத்து ஒடுங்குவதற்குரிய முதல் ஒன்று உண்டு. அது தொடக்கமின்றி என்றும் நிலைத்திருத்தலால் அதுவே தொடக்கமாக—ஆதியாக—அமைகிறது. உலகம் இயங்கச் செய்யும் அறிவும் ஆற்றலும் அந்தமுதலுக்குண்டு. அது அறிவின் வடிவாக—தூய தேர்ந்த அறிவாக—விளங்குகிறது. வெற்றறி

1 பாயிரம் முழுவதுமே பிற்சேர்க்கை என்றும், 'கடவுள் வாழ்த்து' இடைச்செருகல் என்றும் கூறுவார் கருத்தை இங்கே ஆயவேண்டுவதில்லை. ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பாடவேறுபாடின்றி இயங்கிவந்துள்ள ஒருநூலில் எவரேனும் ஏதேனும் இடையில் சேர்த்திருக்கக் கூடுமா என்பதை எண்ணிப்பார்த்தாலே இதற்கு விடை கிடைக்கும்.

வர்க் அமையாது அருளுருவாக—அன் பின் நிலைக்களமாக—அது திகழ்கிறது. அன்புருவாதலின், தன்னிடத்து அன்பு கொண்டவர் அனைவரின் உள்ளத்திலும் நிலைபெறுகிறது அம்முதல். உள்ளே நிலைபெறுவதேயன்றி, உயிர்களின் துன் பத்தைத் துடைக்கிறது, துன்பம் வாராது காக்கின்றது. துன்பத்துக்குக் காரணமாகிய ஐம்புலன்களின் சேட்டையை அடக்கியதாகலின், உயிர் கள் ஐம்புலனால் உறும் துன்பங்களைத் தவிர்த்து, அவை (துன்பமின்றி) நீடு வாழச் செய்கிறது. அம்முதற்பொருள் ஒப்பற்றதாகலின், அதனையடைந்தார் மனக்கவலையின்றி வாழ வழிபிறக்கிறது. துன்பத்துக்குக் காரணமாய் அமையும் அறியாமை, அதன் விளைவாகிய இரு வினையாகியவை, அம்முதலை வணங்கு வாரைத் தீண்டுவதில்லை. துன்பங்களில் மிகக் கொடியதாகிய, பிறவித் துன் பத்தை அறக்கடலாகிய அது நீக்குகிறது. எல்லாம் வல்ல பேராற்றலாகிய அதனை நினையாத வாழ்க்கை பயனற்ற வாழ்க்கை யாகும்.

'கடவுள் வாழ்த்து' என்னும் பிரி வில் கூறப்படும் கருத்துக்கள் இவையே யாம். கடவுள் என்னும் பெயரைச் சூட்டாமல், அதன் இயல்புகளை வள்ளுவர் இப்பத்துக் குறளில் தெளி வாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். 'ஆதிபகவன்' முதல் என்பதனையும், 'வாலறிவன்' என்பது அதன் அமைப்பை யும் விளக்குகின்றன. 'மலர்மிசை ஏகி னான்,' 'வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலான்,' 'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்', 'அறவாழி யந்தணன்' 'எண்குணத் தான்,' 'இறைவன்' என்பன அதன் இயல்பைக் குறிக்கின்றன. 'தனக்குவமை யில்லாதான்' என்பது அதன் உயர் நிலையைக் காட்டுகிறது. கடவுள் என் னும் ஒரு கருத்துக் கோளை முதல், அறி வின் வடிவு என நுண் பொருளாகவும், பிறவற்றால் பருப்பொருளாகவும் குறளா சிரியர் காட்டுகின்றார். மலர்மிசை ஏகு தல், குணமுடைமை முதலியன இப்பருப் பொருள் தன்மையைக் குறிக்கின்றன.

கடவுள் எத்தன்மையது?

எல்லாவற்றையும் கடந்தும், எல்லா வற்றிலும் நிறைந்தும் உள்ள முதல், பண்புகளின் வடிவமா அல்லவா என்ற கேள்வி மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே தொடர்ந்து வந்துள்ள ஒன்று. நன்மை, தீமை, இனிமை, மேன்மை முதலியன நுண்ணிய பண்புகள். உயரம், பருமை முதலியன பருமைப் பண்புகள். பண்பு களின் வடிவம் (சகுனம்) என்றால் இரு வகையும் ஒன்றியிருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறல்ல (நிர்க்குணம்) என்றால் அவற்றுள் ஒன்றேனும் அன்றி உள் பொருளாக—சத்தாக—மட்டுமே இருத் தல்வேண்டும், அவ்வாறாயின் கடவுள் எத்தன்மையது?

மனிதன் வாழ்க்கையில் இன்பத்தை விரும்புகிறான், துன்பத்தை வெறுக் கிறான். இன்பத்தை விரும்புவதற்குக் காரணம், அது தனக்கு இனிமையை—இதத்தைத் தருகிறது என்பதுதான். துன்பத்தை வெறுப்பதற்கு, அது தனக்கு இனிமையின்மையை—அகிதத் தைத் தருகிறது என்பதே காரண மாம். எனவே மனிதன் தனக்கு இதம் தரும் செயலை விரும்பி மேற்கொள் கிறான்; அகிதம் ஆகியவற்றை வெறுத்து ஒதுக்குகிறான். இவ்வாறான இதம், அகிதம் என்பன விருப்பு வெறுப்புக்

களால் உண்டாவன. ஒன்றின்பால் விருப்பு ஏற்படுவதற்கும் மற்றொன்றின் பால் வெறுப்பு தோன்றுவதற்கும் அடிப் படையாய் அமைவன இதம், அகிதங் களேயாம். இவ்விருப்பு வெறுப்புக் களுக்கு எது காரணம்? அறியாமை என் பர் மேலோர். அறியாமையின் இயற்கை அவா தோற்றுவித்தலாம். அவா இயல் பாகவே பிறப்பது. இவ்வவாவினை நீத் தால் விருப்பு, வெறுப்புக்கள் அழியும். இவை அழிய 'இருள் சேர் இருவினை' தொடரா; பேரின்பநிலை (பேரா இயற்கை) எய்தும்.

அவா இருவகையில் செயல்படும். ஒன்றில் விருப்பினையும், மற்றொன்றில் வெறுப்பினையும் அது தோற்றுவிக்கிறது. அஃதாவது, ஒன்றை வேண்டச்செய் கிறது, மற்றொன்றை வேண்டாததாக்கு கிறது. வேண்டிய பொருளை எய்தப் பல்வேறு செயல்களை மேற்கொள்ள நேரிடுகிறது; வேண்டாத பொருளை நீக்க வும் பல்வேறு செயல்கள் தேவைப்படு கின்றன. செயல்கள் தம் விளைவைத் தோற்றவே செய்யுமாகையால், இரு வகைச் செயல்களாலும் இறுதியில் துன்பமே நிலைக்கிறது. எனவே இன்ப ஆக்கமும் துன்ப நீக்கமும் வேண்டுவார் அவாவினை அறுத்தல் வேண்டும்.

வேண்டாமை—பற்றுக் கொள்ளாமையே

ஒருபொருளை வேண்டுதலும், மற் றொன்றை வெறுத்தலும் அவாவினை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்று கண்டோம். அவாவினை அழிப்பதற்கு வேண்டாமை ஒன்றே வழியாகும். எதனை வேண்டாமை என்னும் கேள்வி இங்கே எழுகிறது. இதம் என்று கருது வனவற்றைச் செய்தலும், அகிதம் என்று கருதுவனவற்றை விலக்குதலும் ஆகிய விருப்புவெறுப்புணர்ச்சிகளை மேற் கொள்ளாமை (வேண்டாமை) என்பதே இதற்குரிய விடையாகும். தீய (இனிமை யின்மையைப்) பயக்கும் செயல்களிலும் பொருள்களிலும் மட்டும் 'வேண்டாமை' யைக் கடைப்பிடிப்பது மனித இயல்பு, இனிமை பயக்கும் செயல்களிலும் பொருள்களிலும் கூட இவ் 'வேண் டாமை' தேவை, வேண்டாமை என்பது வெறுப்புணர்ச்சியன்று; அதில் பற்றுக் கொள்ளாமையே ஆகும். அப்பற்று நீங்கினுல் பிறவாமையாகிய பேரின்ப நிலை வந்தெய்தும். இதனை ''வேண்டுங் கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது வேண்டாமை வேண்டவரும்'' என்று திருக்குறள் குறிப்பிடுகிறது.

வேண்டாமை என்பதே பெருஞ் செல்வம் (வேண்டாமையன்ன விழுச் செல்வம்) ஆகும். இன்பதுன்பங் களிலிருந்து விலகியிருத்தலே நிறைவு (அமைதி) ஆகும். இவ்வாறின்றி இன்ப துன்பங்களால் அலைப்புண்டுகிடப்பதே வறுமை. இதனைக் குமரகுருபரர்,

> "செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே
> அல்கா நல்குரவு அவாவெனப் படுமே''—

என்று தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

செல்வம் சிந்தையின் நிறைவு

சிந்தையின் நிறைவு (ஆனந்தம்) செல்வம். அதனை உடையவன்— அதுவே வடிவாக அமைபவன்—செல்- வன். அச்செல்வனை அடைந்தால் நாமும் செல்வம் பெறலாம். அவனை வணங் குவதாகிய பேறே நாம் பெறும் செல்வம் ஆகும். ''செல்வன் கழலேத் தும் செல்வமே செல்வம்'' என்பது திருமுறை கூறும் வழியாகும்.

இவற்றால் யாதொன்றிலும் விருப்பின்றி—பற்றின்றி—வேண்டாது—இருத்தலே பெருஞ்செல்வம் என்பது தெளிவு. இயல்பாகவே இவ்வேண்டாமையை உடையவன் ஒருவன் உண்டு. அவனையே கடவுள் என்கிறோம். அவன் வேண்டாமை உடையவன்; ஏனெனில் அவனிடம் எல்லாம் நிறைந்திருக்கின்றன. அவன் 'சென்றடையாத திரு'வுடையவன். இனி அவன் பெறுதற்குரிய பொருள் ஏதுமில்லையாகையால் வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் இல்லாததனாலேயே அவன் இன்பதுன்பமின்றிப் பெருநிலையில் இயல்கின்றான். தன்னையடைந்தவர்க்கும் அந்நிலையை அருளுகிறான். வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் இல்லாத காரணத்தால்தான் இரச

வாதம் செய்தான்; எல்லாம்வல்ல சித்தனாக வந்தான்; ஏதுமற்ற வறியனாய்வந்து வந்திக்காக மண் சுமந்து பிரம்படியும்பட்டான், இதில் எதுவுமே அவனைத் தாக்கவில்லை.

இந்தநிலைதான்—வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதவனாகவுள்ள நிலைதான்—அவனை 'ஆதிபகவானா'கவும் 'வாலறிவ'னாகவும் திகழவைக்கிறது; 'அறவாழியந்தண'னாகவும் அருள், காரணமாக 'மலர்மிசையேகினவ'னாகவும் அவனைக்காட்டுகிறது. வேண்டுதல் வேண்டாமையின்றி யிருப்பதனால்தான் ''பொறிவாயில் ஐந்தவித்து. 'தனக்குவமையில்லாத'வனாக அவன் விளங்குகிறான். எல்லாமே சென்றடையும் பேராற்றல் மிக்கவனாக இருப்பதற்கும் இதுவே காரணம்,

இறைமையின் இயற்கை

விருப்பு வெறுப்பற்ற நிலையை எய்திய சான்றோர். அருள் காரணமாகப் பிறவுயிர்கள் இன்புறுதலை வேண்டினர். 'எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவேயல்லாமல் வேறொன்றறியேன் பராபரமே' என்று அவர்கள் விரும்பினர். அவர்கள் வேண்டியவற்றை இறைவன் அருளுகின்றான். இவ் வேண்டுதலும், இறைவனை ஒன்றிய நிலையில்—தமக்கென எதையும் விரும்பி வெறுக்காதநிலையில் — தோன்றுகிறது. எனவே அது நிறைவேற்றப்படுகிறது. இவ்வாறு வேண்டுவதும் (விரும்புவதும்) அவன் விருப்பினால்—உயிர்களிடம் கொண்ட கருணையால்—தோன்றுகிறது.

இவற்றால், திருவள்ளுவர், கடவுள் என்னும் கருத்துக்கோளை விளக்க, பல் வேறு சொற்றொடர்களை ஆண்டிருப்

பினும் அவற்றின் அடிப்படையாய் வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாத தன்மையை அமைத்து, அதுவே இறைமையின் இயற்கையெனக்கருதினர் என்று கொள்ளலாம்.

வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ
வேண்ட முழுதும் தருவோய்நீ
வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்நீ
வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
வேண்டி நீயாது அருள்செய்தாய்
யானும் அதுவே வேண்டினல்லால்
வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில்
அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே

—(திருவாசகம்)

பிட்டுக்கு மண் சுமத்தல்.

உ

அருள்திரு சுப்பிரமணியசுவாமி திருக்கோயில்

திருச்செந்தூர்

பன்னெடுங் காலமாக பக்தர் வணங்கும் திருத்தலம். சிற்பங்கள் மலிந்த ராஜகோபுரங்கள், கண்ணைக்கவரும் கடற்கரை காட்சிகள் தமிழ்நாடு சுற்றுலாவில் கண்டு களியுங்கள்.

முருகப்பெருமான் அசுரன் சூரபத்மனை போரில் வென்று தேவர்களை விடுத்து உலகெலா முணர்ந்து வழிபட்ட தலமும் இதுவே. கருங்கல் திருப்பணியாலான கண்கவர் மண்டபங்களும் சுற்றுப்பிரகாரங்களும் ஆழ்ந்த இறையுணர்வு கொண்ட மாபெரும் துறவிகளால் அமைக்கப் பெற்றவை.

மூலவர் சுப்பிரமணியருக்கும் வள்ளி, தேவசேனா சமேத சண்முகருக்கும் தினமும் 9 கால பூசைகளும், மூன்று கால அபிஷேகங்களும் சிறப்புற நடைபெறுகின்றன.

விழாக்காலங்களில் பொன்னாலும், நவரத்தினங்களாலும், விலை உயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் மூர்த்திகளுக்கு அலங்கரிக்கப்பட்டு கண்ணுறுவோர் களிப்படைவதோடு மனதில் என்றுமில்லா அமைதி நின்று நிலவும் பெருமளவில் பக்தர்கள் கண்டுகளிக்கும் விழாக்கள் ஆவணி மூலம், ஆகஸ்ட்-செப்டம்பர், கந்தசஷ்டி, அக்டோபர்-நவம்பர், மாசி மகம், பிப்ரவரி–மார்ச்சு, வைகாசி விசாகம், மே-ஜூன்.

உதயமார்த்தாண்ட கட்டளை ரூ. 1,000/- செலுத்தினால் இதன் வட்டியிலிருந்து கட்டளைதாரர் விரும்பும் தமிழ் நாளில் ஒவ்வொரு வருடமும் மேற்படி கட்டளை நடைபெற்று பிரசாதம் நேரிலோ, தபாலிலோ பாரம்பர்யமாக அனுப்பப்படும்.

தவிரவும் எல்லா மூர்த்திகளுக்கும் புஷ்ப அலங்காரம் செய்யும் பொருட்டு, 'புஷ்ப கட்டளை' ஒன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. கட்டளை செய்ய விரும்புவோர் ரூ. 750/– அனுப்பினால், அவர்கள் விரும்பும் ஆங்கில தேதியில் ஒரு நாள் ரூ. 750/-க்குள்ள வட்டியிலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் அவர்கள் பெயரில் கட்டளை, அர்ச்சனை செய்யப்பட்டு பரம்பரையாக திருவருட் பிரசாதம் தபாலிலோ, நேரிலோ வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்படும்.

பிரயாணிகள் தங்குவதற்கு வசதியான அறைகளும், சிறு குடில்களும் கிடைக்கும்.

ஆ. நல்லகண்ணு,
தலைவர், தர்மகர்த்தர் குழு.

வி. கே. வேலுசாமி,
நிருவாக அதிகாரி.

எஸ். கே. ராமச்சந்திரத் தேவர்
பொ. கண்ணபிரான்
ஆ. கருப்பையா, எம். எல். ஏ.,
டி. ஆர். சுப்ரமண்யம்
} தர்மகர்த்தர்கள்

தமிழ் விடு தூது

அ. பாண்டுரங்கன், எம். ஏ., டிப். லிங்., (மொழியியல்)

தமிழ்மொழியிலுள்ள பிரபந்தங்களுள் தூது என்பதும் ஒன்று. பிரிவுத் துன்பத்தால் வருந்துகின்ற தலைவன் தலைவிகளுள் ஒருவர் மற்றொருவர்பால் தம்முடைய வருத்தத்தைத் தெரிவிக்கும்படி உயர்திணைப்பொருள்களையேனும் அஃறிணைப்பொருள்களையேனும் தூதுவிடுப்பதாகப் பாடப்படும் சிற்றிலக்கிய வகை தூது.

தமிழ்விடுதூது மதுரைச் சோமசுந்தரக்கடவுள்பாற் காதல் கொண்ட தலைவி ஒருத்தி, தமிழை அவர்பால் தூது விடுத்ததாக இயற்றப்பெற்றது. இது புறத்திணைத்துறைகளுள், கடவுண்மாட்டு மானிடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தின்பாற்படும். இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் பெயர் தெரிந்திலது. எனினும், நூலாசிரியர் தமிழ்க்கல்வியில் மிக்க பயிற்சியுடையவரென்பதும், பரந்த கேள்வியறிவு வாய்க்கப் பெற்றவர் என்பதும், சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடல்களிலும் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவரென்பதும் வடநூற்பயிற்சி மிக்கவரென்பதும், இந்நூலின்அமைப்பிலிருந்து தெளிவாகின்றன,

கவிதைக் கொள்கை

தமிழ்விடுதூதென்னும் இச்சிறு நூலிலே கவிதைபற்றிய கொள்கைகள் ஆங்காங்குச் சிதறிக் கிடக்கின்றன. அவற்றைத் தொகுத்துவைத்து ஆராய்வோமாஞல் அவர் காலத்திய கவிதைக் கொள்கையை ஓரளவிற்கு நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். அவ்வகையில் இக்கட்டுரை முதல்முயற்சியாக அமைகின்றது.

வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்ற நால்வகைப் பாக்களை யும், துறை, தாழிசை விருத்தம் என்ற மூன்று பாவினங்களையும், யாப்பருங் கலக் காரிகை போன்ற யாப்பிலக்கண நூல்கள் கூறுவதையுட்கொண்டும்

" திகழ்பா ஒருநான்கும் செய்யுள்வரம்பு
ஆகப்
புகழ்பா வினங்கள் மடைப் போக்கா"

—கண்ணி 63

என்று பாடுகிறார் புலவர். வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா என்று பாக்களை ஐவகைப் படுத்தி, அவற்றை ஐந்து குலங்களாகப் பகுத்து, ஒவ்வொரு குலத்துக்கும் ஒரு பாவினை உரிமைப்படுத்துகின்ற போக்கு பன்னிருபாட்டியல் என்ற பிற்கால நூலிற் காணப்படுகின்றது. இப்புலவர் பெருமானும் அக்கருத்தைப் பின்பற்றி

" ஒருகுலத்தும் வாராது உயிர்க்குயிராய்
நின்றாய்
வருகுலமோர் ஐந்தாயும் வந்தாய்"

—கண்ணி 19

என அமைக்கின்றார்:

இயற்சொல், திரிசொல், திசைச் சொல், வடசொல் என்று நால்வகைச் சொற்களைச் செய்யுட் சொற்களாகத் தொல்காப்பியம் காட்டுகின்றது. இவரும் அக்கருத்தையொட்டியே

" செய்யுள்சொல் நான்கும்
செந்தமிழ்ச்சொல் ஓர்நான்கும்"

—கண்ணி 28

என்று பாடுகிறார்,

தமிழை மணமகனாக உருவகித்துச் செப்பல், அகவல், துள்ளல், தூங்கல் என்ற நால்வகை ஓசைகளையும் தமிழ் அரசனின் பட்டத்தரசியராகவும், சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்படுகின்ற நூற்றுமூன்று பண்களையும் பின்முறை வதுவைப் பெருங்குலக் கிழத்தியர் ஆகிய கலியாணப் பாவையராகவும், ஒன்பான் சுவைகளைத் தமிழின் பிள்ளை களாகவும் உருவகித்து, தமிழ் என்னும் அரசன் பண்களாகிய இப்பெண் களோடும், ஒன்பது சுவைகளாகிய பிள்ளைகளுடனும் கூடிக் கொலுவீற்றி ருக்கும்போது நாடகமாகிக் கொலு வீற்றிருக்கிறது என்பர்.

" உற்றகலாப், பண்கள்முதல் பெண்க
ளொடும் பாலரொடு நாடகமாம்
பெண்கொலுவில் வீற்றிருக்கப்
பெற்றாயே"

—கண்ணி 33

பத்துவகைப் பொருத்தங்கள்

பாக்களுக்குரிய பத்துவகைப் பொருத்தங்களான மங்கலம், சொல், எழுத்து, தானம், பால், உண்டி, வருணம், நாள், கதி, கணம் என்பன வற்றைக் குறிப்பாக,

" பொருத்தம் ஒரு பத்துப் பொருந்தும்
உனைத் தானே
விருத்தம்என்று சொல்லல் விதியோ"

—கண்ணி 83

என்று வினவுகின்றார். தண்டியலங் காரம் வைதருப்பம், கௌடம் என்ற இரண்டு நெறிகளையும் கூறப் பிற்கால அணிநூல்கள் பாஞ்சாலம், மாகதம் என்ற இரண்டினையும் சேர்த்துச் செய்யுள் நெறி நான்கு எனக்கூறின. இப்புலவர் இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, நால்வகை உறுதிப்பொருள்

களையும் நால் நெறியின் பலனாகப் பெறுவதாகக் கூறுகிறார்:

> நல்லநெறி, நாலே விதையா நனி
> விதைத்து நாற்பொருளும்
> மேலே பலன்பெறச் செய்விக்குநாள்''
>
> —கண்ணி 65

பால், முந்திரிகை, வாழை, கரும்பு, தெங்கு என்ற ஐவகைப் பாகங்களாகச் செய்யுள் பக்குவங்களைக் கூறுகின்றார். உயர்ந்த செய்யுள் பால் போன்றது; அடுத்த நிலையில் உள்ள செய்யுள் முந்திரிகை போன்றது. தோலை நீக்கி உண்டால் சுவைதரும் வாழைக்கனி போன்றது அடுத்த நிலையில் உள்ள கவிதை. நெருக்கிப் பிழிந்து பருகினால் இனிக்கின்ற கரும்பு போன்ற கவிதைகளும் உண்டு. இறுதியில் அமைவது தேங்காய். முதலில் மட்டையைப் பிரித்துப், பின்னர் ஓட்டை உடைத்து, அதிலுள்ள பருப்பைத் தனியே பிரித்தெடுத்து மென்று தின்றால் சுவைதருகின்ற தேங்காய்போன்ற கவிதைகளும் உண்டு.

செய்யுட்குரிய குணங்கள் பத்து எனத் தண்டியலங்காரம் கூறுவதை இவரும் ஏற்றுக்கொண்டு பாடுகிறார். செறிவு, தெளிவு, சமநிலை, இன்பம், ஒழுகிசை, உதாரம், உய்த்தலில் பொருண்மை, காந்தம், வலி, சமாதி என்னும் பத்துக் குணங்களையும் சிலேடையாக அமைத்து,

> " முற்றுணர்ந்த தேவர்களும் முக்குணமே
> பெற்றார் நீ
> குற்றமில்லாப் பத்துக் குணம்பெற்றாய்''
>
> — கண்ணி, 73

என்று தமிழைப் போற்றுகின்றார்.

முப்பத்தைந்து அலங்காரம்

செய்யுட்கு அலங்காரம் அஃதாவது அணி வேண்டும் என்ற கருத்தை உடன்படுகின்றார் இப்புலவர் பெருமான்.

> " துலங்கு ஆரம் கண்டசரம் தோள்வளைமற்
> றெல்லாம்
> அலங்கார மேஉனைப்போல் ஆமோ''
>
> — கண்ணி 86

எனத் தமிழை அணியிலக்கணமாகக் கூறுகிறார். மேலும், தண்டியலங்காரம் கூறுகின்ற முப்பத்தைந்து அலங்காரங்களையும் உடன்பட்டு, அவை தமிழ் என்ற மணமகனின் அழகை, அவை அணிகளாக இருப்பினும், பேதிப்பது குறைப்பது இல்லை என்று கூறுகிறார். வடமொழி அலங்கார நூல்களையும், நாடக நூல்களையும் பெருங்காப்பியங்களையும் தமிழின் தோழர்களாகப் புனைந்துரைக்கின்றார்.

> " நல்லபெருங் காப்பியங்கள் நாடகா
> லங்காரம்
> சொல்லரசே! உன்னுடைய தோழரோ''
>
> — கண்ணி, 43

மெய்ப்பாடுகள் எட்டு என்று தொல்காப்பியம் கூறும். மெய்ப்பாடுகளைச் சுவை என்று தண்டியலங்காரம் கூறுகின்றது. தண்டியலங்காரம் சுவைகளை எட்டு என வகுத்தாலும், பிற்கால நூல்கள் சுவை ஒன்பது எனக் கூறுகின்றன. நடுவு நிலைமையென்ற சாந்தம் என்பதை அவை ஒரு சுவையாகக் கூறுகின்றன. தமிழ்விடுதூது ஆசிரியரும் இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ஒன்பது வகைச் சுவைகளைக் கூறுகின்றார். அவற்றைத் தமிழ் என்ற அரசனின் பிள்ளைகளாக அமைக்கிறார். உணவுக்குரிய அறு சுவைகளைக் காட்டினும் தமிழ் நவரச

மாக விளங்குவதாகப் புகழ்கின்றார்:

"நாக்கு உலவும்
ஊனரசம் ஆறு அல்லது உண்டோ?
செவிகள் உண
வான நவரசம் உண்டு ஆயினாய்"

— கண்ணி 75

பெருங்காப்பியங்கள் தண்டி கூறும் இலக்கண வகையில் அமைகின்றன; பெருமைக்குரிய இலக்கிய வகையாகத் தண்டியால் குறிக்கப்படுகின்ற பெருங் காப்பியத்தை இப்புலவர் பெருமானும் "கண்ணியம் மிக்க பெருங்காப்பியம்" என்று பாராட்டுகின்றார். தமிழில் உள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்களையும் உட்கொண்டு அவற்றைக் "கற்றார் வழங்கு பஞ்ச காப்பியம்" என்று சிறப்பிக்கின்றார். பெருங்காப்பியத்திற்குரிய வர்ணனைகளைத் தண்டியலங்காரம் மலை, கடல், நாடு, நகர், சிறுபொழுது, பெரும்பொழுது, சூரியோதயம், சந்திரோதயம் எனக் குறிக்கின்றது. இவற்றை எண்ணிப் பதினெட்டு வருணனைகள் என மாறனலங்காரம் கூறுகின்றது. இந்நூலாசிரியரும் இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, "அட்டாதச வன்னனை" களைத் தமிழ் கண்டு மகிழ்வதாகச் சொல்லி, "எண்ணிய வன்னனைகள் ஈரொன்பதும்" எனக் காப்பிய உறுப்பாக்கியும் கூறுகின்றனர்.

தமிழுக்கு அழியா வனப்பு எட்டு

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் கூறும் வனப்புகள் எட்டனையும் உட்கொண்டு சிலேடையாக மற்றவருக்கு ஒரு வனப்பு மட்டுமே உண்டு என்றும், தமிழிற்கோ அழியா வனப்பு எட்டு உண்டென்றும் கூறுகின்றார்.

"ஏனோர்க்கு, அழியா வனப்புஒன்று
அலது அதிகம் உண்டோ?
ஒழியா வனப்புஎட் டுடையாய்!"

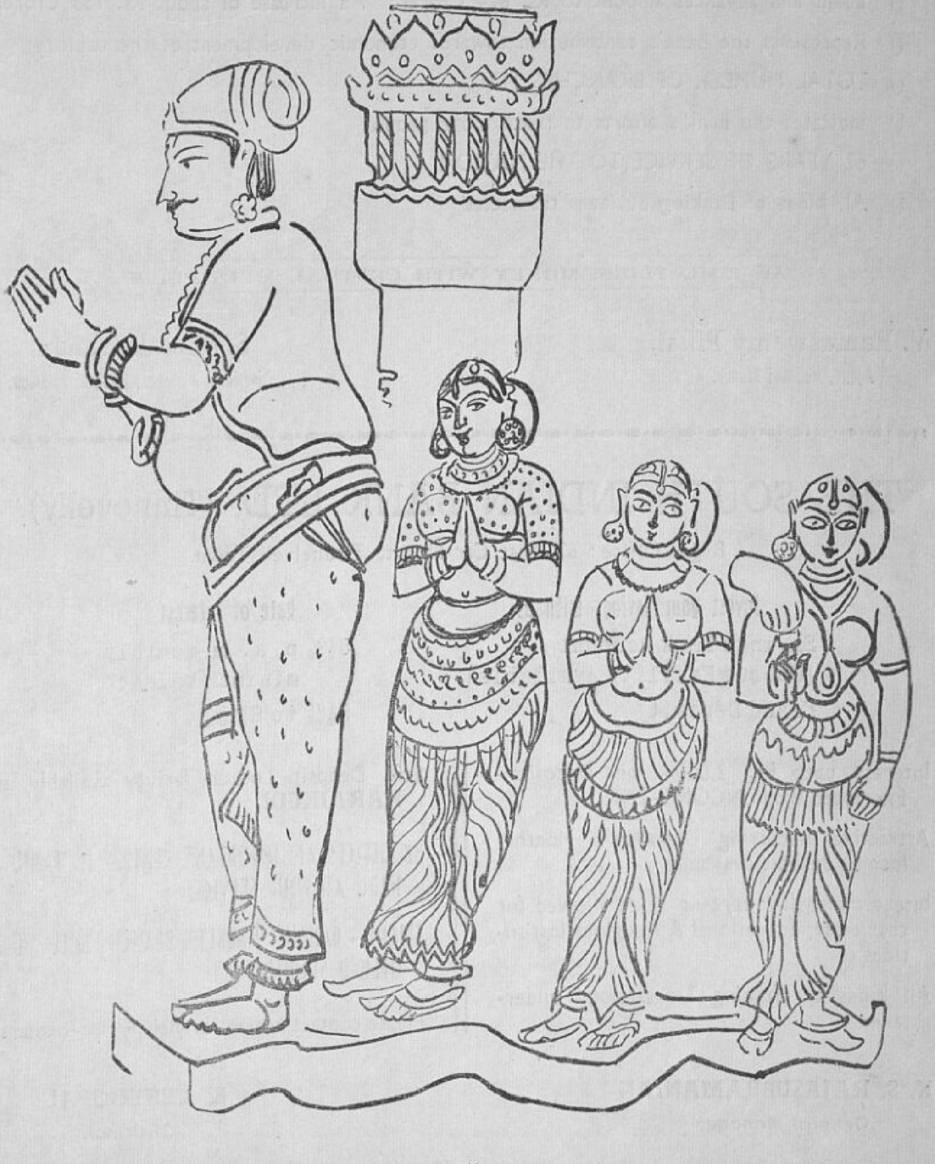
— கண்ணி 76

அதேபோன்று இயற்கையில் உள்ள வண்ணங்கள் வெண்மை, செம்மை, கருமை, பொன்மை, பசுமை என ஐந்தாக இருக்கத் தமிழோ நூறு வண்ணங்களைக் கொண்டதாக இருக்கிறதென்று கூறுகின்றார். இங்கே கூறப்படுகின்ற வண்ணம் ஒருவகை ஓசை நயம். அதனைத் தொல்காப்பியர் இருபது என வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

யாப்பருங்கலவிருத்தி முதலிய நூல்களில் இவை விரிவாக ஆராயப்பட்டு நூறு எனக்குறிக்கப்பெறுகின்றன. இவ்வாறு நூறு வண்ணங்களைக் கொண்டது தமிழ் என்று பாராட்டுகின்ருர்:

"நீ, நோக்கிய வண்ணங்கள்
நூறுடையாய்"
—கண்ணி 74

இவ்வாறு ஆங்காங்குக் கூறப்பெற்றுள்ள கருத்துகளை ஒன்று திரட்டி ஒப்பு நோக்கி ஆராயின் நம்முடைய கவிதைக் கொள்கை, காலப் போக்கில் விரிவு பெற்று வளர்ந்திருப்பதும், வடமொழி அலங்கார நூற்கருத்துகளும் பிறவும் தமிழிற்கும் ஓரளவு ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டன என்பதும் புலனுகின்றன.

பரிபாடலில் மதுரை

பண்டித வித்துவான் ச. சாம்பசிவன், பி. ஏ.,

‘அன்னை தந்த பால் ஒழுகும் குழந்தைவாய், தேனொழுக ‘அம்மா’ என்று சொன்னதுவும் தமிழ்; அக் குழந்தை செவியினிலே தோய்ந்ததான பொன்மொழியும் தமிழ்; புதிது புதி தாய்க் கண்ட பொருளினோடு மின்னியதும் தமிழ்; பாரடர்ந்த இருட் கடலிற் படிந்த மக்கள் கண்டுவந்த திருவிளக்கும் தமிழ்!’. இத்தகு இனிமைத் தமிழ் மொழியின் கண் தோன்றிய இலக்கியங்கள் எண்ணில; அவற்றுள் ஒன்று ‘‘பரிபாடல்’’. எட்டுத் தொகையுள் ஐந்தாவதாக நின்று ‘‘ஓங்கு பரிபாடல்’’ எனும் பெயர்கொண்டு இலங்கும் பெருமை பெற்றது இது! பரிந்துவரும் பாடல் ஆதலின் ‘பரிபாடல்’ ஆயிற்று. இஃது ஓர் இசைப்பாட்டு. தெய்வத்தமிழ்த் தேவாரப்பாக்களுக்கு இசைவகுத்தாற் போலப் பரிபாடலுக்கும் கண்ணகனார், கேசவனார், நல்லச்சுதனார் முதலான சான்றோர்கள் இசை வகுத்துள்ளனர். ‘‘பரிபாடல்’’ என்பதற்கு உரையாசிரியர் பலரும், பலவிதமான விளக்கம் தருவர்! அகப்பொருளைப் பாடவந்த தமிழ்ச்சான்றோர், நாடக வழக்கொடும் உலகியல் வழக்கொடும் பொருந்தக் கலியும், பரிபாடலும் ஆகிய இருபாவகையினாற் பாடுதல் மரபு என்பர் தொல்காப்பியர். (தொல்: அகத் 52) இத்தகு பரிபாடலுக்குச் சிற்றெல்லை இருபத்தைந்து அடி; பேரெல்லை நானூறு அடி, பரிபாடல் எழுபது பாடல்களைக்கொண்டது. ஆனால், தமிழர்தம் தவக்குறைவால் இன்று நமக்குக்கிடைத்தன இருபத்திரண்டேயாம்! இவை தவிர உரையாசிரியர்களின் மேற்கோள், புறத்திரட்டு இவற்றால் நாம் அறியும் பரிபாடல்கள் பதினொன்று. இப்பதினொன்றில் ‘‘மதுரை’’யைப்பற்றியன ஆறு! இந்த ஆறுபாடல்களையும், பிற பரிபாடல்களையும் துணையாகக்கொண்டு ‘‘பரிபாடலில் மதுரை’’ என்ற பொருள்பற்றி ஈண்டுச் சிறிது காண்போம்.

மதுரைப் பேரூரின் சீரிய அமைப்பு

மதுரை மாநகரின் சீரிய அமைப்பினைப் பற்றிப் பரிபாட்டொன்று விரிவாக எடுத்து விளக்குகின்றது. மதுரை என்னும் சீரூர், திருமாலின் கொப்பூழி

னின்றும் தோன்றி மலர்ந்த அழகிய தாமரைப் பூவினைப் போன்றது. இச் சீரூரின் தெருக்கள், அத் தாமரை மலரின் அகவிதழ்கள் போன்றன; இத் தெருக்களுக்கு நடுவண் 'அண்ணல் கோயில்' அழகுறக் காட்சியளிக்கின்றது; இத்தோற்றம், அத்தாமரை அகவிதழ்களின் நடுவே உள்ள அரிய தாமரைப் பொகுட்டினைப் போலுள்ளது! இந்நகரிலுள்ள குளிர்ந்த தமிழ் மொழியினைப் பேசும் குடிமக்கள், அத் தாமரை மலரிலுள்ள மகரந்தப் பொடியினைப் போன்றவராவர்! இத் தண்டமிழ்க்குடிமக்களிடத்துப்பரிசில்பெற்று வாழ்வதற்காகப் பிற இடங்களிலிருந்து வரும் மக்கள், அம் மகரந்தப்பொடியினை உண்ணவரும் வண்டினம்போல்வர்.

''சேரனுக்குரிய தலைநகரம் 'வஞ்சி'; சோழனுக்குரிய தலைநகரம் 'உறையூர்'; இவ்விரு நகரங்களிலும் உள்ள மக்கள், விடியற்காலையில் கோழி கூவும் ஒலியினைக் கேட்டே தம் தூக்கத்தினின்றும் எழுந்திருப்பர்; ஆனால், மதுரையாகிய இப்பெரிய ஊரில் உள்ள மக்களோ, வஞ்சி, உறந்தை நகர மக்களைப்போல் கோழியின் குரல்கேட்டுக் கண் விழியார்!''

''திருமாலின் கொப்பூழில் தோன்றிய தாமரை மலரில் தோன்றியவன் நான்முகன்; அவனது நாவினின்றும் பிறந்தவை நான்மறைகள். இம்மறை ஒலி, மாநகர் மதுரையில், நாட்காலையில், செந்தண்மை பூண்ட அந்தணர் நாவினின்று ஒலிக்கப்பெறும். இம் மறைநந ஒலிகேட்டு மதுரை மக்கள் துயில் எழுவரேயன்றிக் கோழியின் கூவுதல் கேட்டு எழுவதில்லை!''

இவ்வழகிய கருத்தமைந்த பாடல் காண்மின்:

> "மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்
> பூவொடு புரையுஞ் சீரூர்; பூவின்
> இதழகத் தனைய தெருவம்; இதழகத்து
> அரும்பொகுட் டனைத்தே அண்ணல்
> கோயில்;
> தாதின் அனையர் தண்டமிழ்க் குடிகள்;
> தாதுண்
> பறவை யனையர் பரிசில் வாழ்நர்;
> பூவினுள் பிறந்தோன் நாவினுள் பிறந்த
> நான்மறைக் கேள்வி நவில்குரல் எடுப்ப
> ஏம இன்றுயில் எழுதல் அல்லதை
> வாழிய வஞ்சியும் கோழியும் போலக்
> கோழியின் எழாதுஎம் பேரூர் துயிலே!

இப்பாடலில் வரும் 'அண்ணல் கோயில்' எனும் தொடர், இருவிதப் பொருள் பயக்கும் சீரிய தொடராய் அமைந்துள்ளது. 'அண்ணல்' என்பது தலைநகராய்க் கொண்ட பாண்டியப் பெருவேந்தனையும், கோயில் என்பது அவன் வதியும் பேரரண்மனையினையும் குறிக்கும். ஒரு காலத்தே மன்னனது மாளிகை, நகர் நடுவண் அமைந்து நலம் பயந்தது! இன்றோ, மாநகர் மதுரையில், மன்னன் மாளிகை இல்லை. ஆலவாய் அண்ணலின் அழகுறு கோயில் காட்சியளிக்கின்றது! எனவே 'அண்ணல் கோயில்' எனும் தொடருக்கு 'எம்பெருமானாகிய சொக்கநாத அண்ணல் கொலுவீற்றிருக்கும் திருக்கோயில்' என்ற பொருளும் கொள்ளலாம்! இம்முறையில் இவ்வழகிய தொடரை அமைத்த செந்நாப் புலவரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்தை எங்ஙனம் போற்றுவது?

இப்பாடல், மதுரையின் அமைப்பு மட்டுமா விளம்புகின்றது? அன்று அன்று! இந்நகரில் வாழும் தண்டமிழ்க் குடிகளையும், தம்மை நாடிவரும் பரிசில்

மாக்கட்கு மனமுவந்து கொடுக்கும் வள்ளன்மையையும் இஃது இயம்புகின்றது! கோழி கூவுதற்கு முன்பே, அந்தணர் மறை ஒலி எழுப்புவர். அவ்வொலி கேட்டே மக்கள் எழுவர் என்பதால் மதுரை நகர மக்களின் சமய உணர்வையும் செப்புகின்றது! இத்தகைய உணர்வு பிற சோழ, சேரநாட்டு மக்கள்பால் இல்லை என்பதையும் குறிப்பாற் சுட்டுகிறது! ''பூவின் இதழகத் தனைய தெருவம்'' என்பதால், தெருக்கள் அடுக்கடுக்காகமட்டுமல்லாமல், அழகாகவும், கண்ணுக்கு விருந்தாகவும், தூய்மையாகவும் அமைந்துள்ளன, என்பதையும் அறிய முடிகின்றது! முறை வேண்டினர்க்கும், குறை வேண்டினர்க்கும், காட்சிக்கெளியனாய்க் கடுஞ்சொல்லன் அல்லனாய் நீதி வழங்கும் இறைவன், நகரின் ஒதுக்குப்புறத்தே தனித்து வாழாமல் நகர்நடுவண் இருந்து நல்லவனாய், வல்லவனாய் இருக்க வேண்டும், அத்தகு நிலைமை மதுரையில் இருந்தது என்பதை, 'இதழகத்து அரும்பொகுட் டனைத்தே அண்ணல் கோயில்' என்பது இனிது எடுத்து மொழிகின்றது! படைப்புக் காலந் தொட்டு மேம்பட்டு வந்த பழந்தமிழ்க் குடிகள் வாழுமிடம் மதுரை என்பதைத் 'தண்டமிழ்க் குடிகள்' என்பது காட்டுகிறதன்றோ! 'தண்' எனும் அடைமொழி, தமிழை மட்டுமன்றிக் குடிகளையும் சிறப்பித்தல் சிந்தனைக்குரியது. மறை ஒலி கேட்டெழும் மதுரை மக்கள் மட்டுமே வாழவேண்டும் என்பதன்று, வஞ்சியிலும் கோழியூரிலும் (உறையூர்) கோழி ஒலி கேட்டெழும் மக்களும் வாழ்வாங்கு வாழவேண்டும் என்பதற்காக 'வாழிய வஞ்சியும் கோழியும்' என்கின்றது இப்பாட்டு! இங்ஙனம் பல்வகை நயங்களும் பாங்குறப் பெற்ற இவ் வழகிய திருப்பாட்டுப் பன்முறையும் பாடிப் பாடிப் பரவுதற்குரித்தாய் அமைந்துள்ளது! ஆனால் இத்திருப் பாட்டைப் பாடிய புலவரோ, தம் ஊரும் சொல்லாமல், பேரும் சொல்லாமல், ஐயகோ மறைந்து விட்டார்! அவர் தம் பெருமையே பெருமை!

வாழ்வாரே வாழ்வார்

இம்மதுரை நகரின் மாண்பினை ஐந்து பரிபாடல்கள் அழகுற எடுத்தோதுகின்றன. அவற்றின் சுருக்கம் வருமாறு: ''புலவர்கள் தம் அறிவாகிய துலாக்கோலில், மதுரை நகரை ஒரு தட்டிலும், மதுரை தவிர உலக முழுவதையும் ஒரு தட்டிலும் வைத்து நிறுப்பார்களானால், உலகம் இடப்பட்ட தட்டு வலிமை குறைந்து மேலெழும்; ஆனால், தென்னவனுக்குரிய நான் மாடக் கூடலோ, வன்மை குறையாது பெருஞ் சுமையாய்த் தாழும் தன்மையதாய்க் காட்சியளிக்கும். அத்தகு பெருமையுடையது இம்மதுரை.

''கொடி கட்டப்பட்ட தேரினையுடைய பாண்டியனுக்கு உரியதாகிய பொதிகை மலையும், அம்மலையில் வாழும் தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியரும் இருக்கும் வரையில், மதுரை நகரமானது, தண்டமிழ் மொழியினையே எல்லையாகக் கொண்ட தமிழ்நாட்டின் இடமெல்லாம் தன் புகழ் பரவுமாறு நின்று நிலைத்து, அப்புகழால் பொலிவு பெற்றுத் தோன்றுமேயல்லாமல், அது தன் பெருமையில் குறைதல் உண்டாகுமோ? உண்டாகாது.

"இம்மதுரை, திருமகளுக்கு இட்ட திலகம் (பொட்டினைப்) போலச் சிறப்புப் பெற்று இலங்குவது!" அழகிய தேரினை யுடைய பாண்டியனது வையையுள்ள வரை, இம்மதுரையானது, இவ் வுலகத்தே புகழால் பொலிவு பெற்று விளங்குமே யன்றிப் பெருமை கெட்டு அழிதல் ஒருகாலும் இல்லை.''

"இம்மதுரை, கார்த்திகைப் பெண்டிர் காதுகளில் உள்ள, பொன்னலான மகர குண்டலம்போல் பொலிவுடன் திகழ்வது! கொடி கட்டப்பட்ட தேரினை உடைய பாண்டியனின் மொழியாகிய தமிழ் உள்ளவரை, இம்மதுரையானது, சிறப்புடன் செல்வம் பூத்துப் பொலியுமேயன்றிக் குற்றம் உண்டாக இருத்தல் ஒருநாளும் இல்லை!''

"மதுரை நகர மக்கள், பண்பு உடையர்! தம்மை நாடி வந்த இரவலர்க்கு இல்லையென்னாது கொடுக்கும் வள்ளல்களைக் கொண்டாடுவர்; தம்மிடம்கேட்க யாரும் வரமாட்டார்களா? என ஏற்பாரை எதிர்பார்த்திருந்து, பின்பு அவர்களைக் கண்டபோது அகம் குளிர்வர்! இத்தகு மக்கள் வாழும் இம் மதுரைக்கு அருகில் உள்ளது, செவ்வேள் பரங்குன்று! இம் மதுரையிலும், இத் திருப்பரங்குன்றத்திலும் வாழ்பவரே, மறுமை இன்பம் பெறத்தக்கவர் ஆதலின், 'வாழ்வார்' எனப்படுவர் இவரேயாவர்! ஏனையோருக்கு இத்தகு இன்பம் கிட்டாதாதலின், 'வாழ்வார்' எனப்படுதற்குரியராகார்!''

''ஈவாரைக் கொண்டாடி ஏற்பாரைப்
பார்த்துவக்கும்
சேய்மாடக் கூடலும் செவ்வேள்
பரங்குன்றும்
வாழ்வாரே வாழ்வார் எனப்படுவார்;
மற்றையார்
போவாரார் புத்தே ளுலகு.''

வையைப் பரிபாடல்

மதுரைக்கு அணி செய்யும் ஆறு 'வையை', வையை என்று சொல்லும் போதே நமது நாவில் தமிழ் அமிழ்தம் சுரக்கின்றது! ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகூட்டுவது-வையை; புலவர் நாவிற் பொருந்திய பூங்கொடி - வையை; பிட்டுக்கு மண் சுமந்த பெம்மான் பிரம்படி பட்ட இடம் - வையை; பொருப்பிலே பிறந்து, தென்னன் புகழிலே கிடந்து, சங்கத் திருப்பிலே இருந்து வளர்ந்த நம் தமிழன்னை, ஏட்டிலே தவழ்ந்த இடம் - வையை! எனவேதான் பைந்தமிழ்ப் புலவர் பாரதியார். 'தமிழ் கண்டதோர் வையை' என வாயார வாழ்த்தலானார்! இத்தகு வையை, இன்று அரசு இழந்த அரசன் போலப், பொருள் இழந்த புலவன் போல வெறு மணற்பரப்பாய்க் காட்சியளிக்கின்றது! ஆயினும், இவ்யாறு ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு, வற்றா வளஞ் சுரக்கும் வன்மையதாய்ப் 'புனல்யாறு அன்று பூவாறு' என்று சொல்லத்தக்கதாய், என்றும் குன்றா நீர்மையதாய் இலங்கிற்று என்பதைப் பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம் முதலான இலக்கியங்கள் பகரும்! இத்தகு வையையைப் பற்றிப் பாடிய பரிபாடல்கள் இருபத்தாறு; இன்று கிடைத்தவையோ எட்டு! இவ்வெட்டுப் பாடல்களின்மூலம், அக்காலத்தே மதுரையில் வாழ்ந்த மக்கள் பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்க வழக்கம் முதலானவற்றை நாம் அறிந்து இன்புற

முடிகின்றது. இப்பாடல்களைப் பாடிய சான்றோர் நல்லந்துவனார், மையோடக் கோவனார், கரும்பிள்ளைப் பூதனார், நல் வழுதியார், நல்லழிசியார் ஆகியோர் ஆவர்!

பாட்டின்பம்

வையைப் பரிபாடல் அனைத்தும், தொல்காப்பிய விதிக்கேற்பக் காமப் பொருள் குறித்து வரும் புனல் விளையாட்டின்பாற்படும். ஆதலின் இப்பாடல்கள் பயில்தொறும், பயில் தொறும் தொட்டனைத்தூறும் மணற் கேணி போல நறுஞ்சுவை பயக்கும்? பாட்டின்பச் சாற்றில் சில துளி பருகுவோம்!

முகில்கள், பனிக் கடலிற் படிந்தன; நீரை முகந்தன; சைய மலையை மணந்தன; மழையாகப் பொழிந்தன; மலைவாழ் விலங்குகள் கலங்கின; மயில்கள் அகவின; மலைமாசு நீங்கியது! அருவி இழிந்தது; பாண்டியனின் படை போல எங்கும் பரந்தது; பாய்ந் தது; வையை யாற்றில் தண்ணம் புனல் தாயிற்று! பாண்டியனைப் போலவே இவ் வையையும், தன் தலைமையைச் செல்லுமிடமெல்லாம் பரப்பி, நன்செய் நிலங்களில் நென் மணிகளாம் பொன் மணிகளைக் கொழிக்கச் செய்யும்; வருந் தாமல் விருந்தயரும்; இதன் வள்ளன்மை கண்டு புலவரும் பாணரும் கூத்தியரும் பாவால் இசைத்துப் போற்றுவர்! போர்க்குச் செல்லும் முன்னணிப் படைவீரர் போன்று நறும்புனலில் நீராடித் திளைக்க மதுரை மக்கள் விரைவர். அவருள், இளையரு முண்டு; முதியருமுண்டு. இளையருள், மலரும் மொட்டுப்போன்ற பருவப் பெண்கள் உண்டு; புதிதாக மலர்ந்த மலர்போன்ற மங்கையரும் உண்டு; அவ்வாறே முதியருள்ளும், இடையிடை நரைத்த தலைமயிர் உடையார் உண்டு; முற்றும் நரைத்த தலைமுடியாரும் உண்டு! வசதி படைத்தோர் 'வங்கப் பாண்டில்' முதலான வண்டிகளிலும், பல்லக்குகளிலும், குதிரைகளிலும், யானைகளிலும், செல்வர்! நீராடுதற்கு

உரிய பொருள்களையும், நீராடியபின் கூந்தலை உலர்த்துதற் பொருட்டு அகில் முதலான நறுமணப் பொருள்களையும், இறைவனை வழிபடற்குரிய ஆராதனைப்

பொருள்களையும், விளையாடுதற்குரிய பீச்சாங்குழல் முதலான கருவிகளையும் கொண்டு செல்வர். நீர்விளையாட்டு எனப்படும் போர்க்கு உரிய களமாக வையை யாற்றைக் கொள்வர். இதில் ஆடல் பாடல் உண்டு; ஊடலும் கூடலும் உண்டு! ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் விரும்பும் நீர்த்துறையைப் பற்றிக் கொள்வர்! இத்துறைகளில் ஆடுவார் சிலர்; பாடுவார் சிலர்; ஆர்ப்பார் சிலர்; நகுவார் சிலர்; நக்கு ஓடுவார் சிலர்; ஓடித்தளர்வார் சிலர்; உற்றவரைப் போய்த் தேடுவார் சிலர்! வையையின் இருகரை என்னுமாறு கூட்டம் நிறைந்து தோன்றும்! குழல் ஒலி, முழவு ஒலி, தடாரி ஒலி, தண்ணுமை ஒலி-இவ்வாறு பலவித ஒலிகள்! நாள ஓசைகள், வந்தவர் மொழியும் பேச்சொலிகள், இப்படிப் பலவித ஒலிகள் ஒரே காலத்தில் எழுவனவாதலின் பொருள் புலப்படமாட்டா! ஆடவர் ஒருபுறம் விளையாடுவர்; மகளிர் ஒருபுறம் விளையாடுவர்; காதலர்கள் களிப்புடன் ஒருபுறம் விளையாடுவார்! செல்வச் செருக்குடையார், பரத்தையருடன் ஆடுவதும் நிகழும்!

வையையில் நீராடுவதைத் திருநாளாகக் கொண்டாடுவர்! மகளிர், இந்தத் திருநாளுக்கென்றே சில அணிகலன்களை அணிந்து கொள்வர்! எப்போதும் அணிவனவற்றை அகற்றிவிட்டுத் திருநாளுக்குரிய தோடு, தோளணி, சுடரிழை, நித்திலம் முதலாயின அணிந்துகொள்வர். சூடுவார் சூடுவர்; பாடுவார் பாடுவர்; பரவுவார் பரவுவர்; ஆடுவார் ஆடுவர்; பண்ணுக் கேற்பப் பாணி ஒலிக்கும்! மார்கழித்திங்களில் 'திருவாதிரை' வரும். விரிநூல் அந்தணர் விழாத் தொடங்குவர்; புரிநூல் அந்தணர் பொலங்கலம் ஏந்துவர்; ஆய்தொடிக் கன்னியர் 'வியனில வரைப்பு வெம்பாதாக' என வாழ்த்தி நீராடுவர். அக்கன்னியர்க்கு முனித்துறை முதல்வியர் ஆடும் முறைமை காட்டுவர். பனி புலரும் விடியற்போதில் நீராடுவர்; வாடையால் நடுங்குவர்; ஈர ஆடையை உலர்த்த, வேதியர் வளர்க்கும் அழலருகே நிற்பர்! கன்னியர், தம் தாயர் அருகே நின்று தைந்நீராடுவர். 'இது, முற்பிறப்பில் வையையில் நீராடியதன் பயனோ?' எனப் போற்றுவர். இளமகளிர், மலர் மாலைகளை நீரில் இட்டு வழிபடுவர். வசதி பெற்றோர், பொன் மீன், பொன் நண்டு இவற்றை ஆற்றில் இட்டு வணங்குவர். வையையினை நோக்கி, "வானம் மலிதந்து மறுஅற்க! விளைபொருள்கள் விளைக! நாடு பொலிக!" என வேண்டுவர். மற்றும் சிலர், "தைந்நீரே! எம் கழுத்தில் வைத்த கைகளை நெகிழவிடாமல் எம் காதலர் எம்மைத் தழுவுமாறு பேறு பெறுவோமாக!", "இவர் கிழவர் கிழவியர் என்னாது, என்றும் இளமையுடனும் செல்வத்துடனும், கேளிருடனும் பொருந்த வாழ்வோமாக!" "மறுபிறவியினும் இப்பேறு யாம் பெறுக! அருள்புரிக!" என வேண்டுவர்!

> "கிழவர் கிழவியர் என்னாதுஏழ் காறும்
> மழவீன்று மல்லல்கேள் மன்னுக
> என்மரும்
> ....
> முன்முறை செய்தவத்தின் இம்முறை
> இயைந்தேம்
> மறுமுறை அமையத்தும் இயைக!"
>
> —(பரி. 11)

இவைபோன்ற எண்ணிலாக் கருத்துகள் வையைப் பரிபாடலிற் கண்டு மகிழலாம்.

பரங்குன்றப் பரிபாடல்

பரிபாடலில், 'செவ்வேள்' எனப் படும் செந்தமிழ் முருகனுக்குரிய பாடல்களாக இப்போது உள்ளன இருநான்காகும். இவற்றைப் பாடியோர் இளவெயினனுர், ஆசிரியர் நல்லந்துவனுர், ஆசிரியர் குன்றம்பூதனுர், கேசவனுர், நல்லழிசியார், நப்பண்ணனுர், நல்லச்சுதனுர் முதலியோராவர். இப்பாடல்களின் வழியாக மதுரைக்கு அருகே உள்ள தண்பரங்குன்றத்தின் தன்மையும், ஆங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் திருமுருகனின் மேன்மைகளும் விளக்கமாக அறியலாம். அவற்றில் ஈண்டுச் சில காணுதல் சாலும்!

திருமால் முதற்கொண்ட தேவர்கள் அனைவரும், விழுத்தவ முதல்வரும் முருகப்பெருமானை வணங்கும் பொருட்டுத் திருப்பரங்குன்றத்தே வந்து தங்கியிருத்தலால் அஃது இமயக் குன்றினை ஒத்திருக்கும்! முருகனை ஈன்றெடுத்த சரவணப் பொய்கைபோன்ற, அருவி தாழ் மாலைச்சுனை, ஈங்கும் உண்டு! இத்தகு பரங்குன்றத்துக்கருகில் தான் மாநகர் மதுரையும் உள்ளது! திருப்பரங்குன்றத்திலிருந்து மதுரைக்கு வரும் வழியில் தும்பியும், வண்டும், மிஞிறுமாகிய தேன் வண்டுகள் ஒலிக்கும். அவ்வொலி, குழலிசையையும், யாழிசையையும் ஒத்திருக்கும். வழி நெடுகிலும் உள்ள சுனைகளில் பூக்கள் மணம் பரப்பும். கொன்றை, காந்தள் முதலான மலர்கள், நன்கு மலர்ந்து எங்கும் நறுமணம் வீசும். அம்மலர்களிலிருந்து தேன்துளி கீழே சிந்தும்; அதன் மணத்தைத் தென்றற் காற்றுத் தாங்கிக்கொண்டு மெதுவாக அசையும்.''

''மதுரைமா நகரில் திருமண விழாவின்போது அழகிய முரசுகள் ஒலிக்கும். அவ்வொலியானது, கடல் ஒலி போன்றும், முகில் ஒலிபோன்றும், இடி ஒலி போன்றும் இருக்கும். இத்தகைய திருமண முரசொலிக்கு மாருகப் பரங்குன்றத்தே, பலவித ஓசை எழும்!

" குன்றம் உடைத்த ஒளிர்வேலோய்! கூடல்
மன்றல் கலந்த மணிமுரசின் ஆர்ப்பெழக்
....
குன்றம் குமுறிய உரை''

—(பரி. 8)

''மதுரையும், திருப்பரங்குன்றமும் புலவர் பலராலும் பாடப்பெற்ற பாடல்களைக்கொண்டவை; பலவிதப் புகழால் நிறைந்தவை. இவ்விரண்டு ஊர்கட்கும் இடையே அமைந்த தூரம் மிக மிகக் குறைவே! எனினும், அவ்வழி நெடுகிலும், நறுமணங் கமழும் சந்தனக் குழம்பணிந்த ஆடவரும் மகளிரும் நெருங்கிக் கிடந்தமையால், மிகவும் தூரமுடையதுபோற் காணப்பட்டது! பெண்களின் கூந்தலினின்றும் ஆண்களின் குஞ்சியினின்றும் சோர்ந்துவிழும் மலரிதழ்களால், மக்கள் நடந்து செல்வதற்கே வழியில்லாமல் இருந்தது! திருப்பரங்குன்றத்தில் பூசை செய்வதற்காக அன்பர்கள் இட்ட நறுமணப்புகையால் தேவர்களும் கண் இமைத்து விலகினர்; பகலவனும் ஒளி மழுங்கித் தோன்றினன். ஆங்குள்ள சுனைகளில் ஆடவரும் மகளிரும் பாய்ந்து நீராடலால், அச்சுனைமலர்களின் தேனை

உண்ண வண்டுகளும் வாராவாயின! பரங்குன்றத்து வெள்ளிய அருவிகள் வயல் நிலங்கட்குப் பாய்ந்து ஓடும்; மலையின்மேல் மகளிர் விளையாடுவர்; அவர்தம் அணிகலன்களினின்று வீழ்ந்த நீலமணிகளை அருவிகள் அடித்துக் கொண்டு வயல்களிற் போடுவதால், வயல்நிலம் பாழாகும்! பொருள்தேடச் சென்ற தம் கணவர் விரைவில் திரும்பி வரவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளும் மங்கையர், முருகனுக்கு விழாச் செய்வர்! அதன் பயனாகத் தம் கணவர் விரைவில் திரும்பி வந்தபின், வையையில் விளையாட்டுவிழா மேற் கொள்வர்! பின்னர் மதுரையில் உள்ள தம் இல்லங்களில், தம் தலைவர் கொண்டுவந்த பெரும் பொருளால் ஏழை எளியவர் எல்லோர்க்கும் பெருஞ் சோறு நல்கும் பெருவிழாக் கொண் டாடுவர்! கொய்யுளை மான்தேர்க் கொடித்தேரானின் கூடலில் நடக்கும் இத்தகு விழாக்கள், இல்லற ஒழுக்கத் திற்கு ஏற்ற முறைமையுடையன!

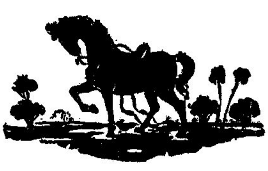
இங்ஙனம் விழாக் கொண்டாடு தற்கு உரிய இடமாகத் திகழும் மதுரையையும், அதன் அருகே விளங்கும் தண்பரங்குன்றத்தையும் பலபடப் புகழும் புலவர்கள் முருகப் பெருமானை மனங் கனிந்து ஏத்துகின்றனர்.

“குருகொடு பெயர்பெற்ற மால்வரை உடைத்து, மலையாற்றுப் படுத்த மூவிரு கயந்தலை! முந்நான்கு முழவுத் தோள், ஞாயிற்றேர் நிறந்தகை நளினத்துப் பிறவியை! காஅய் கடவுள் சேஎய்! செவ்வேள்! சால்வ! பெரும்பெயர் முருக! நயத்தகு மரபின் வியத்தகு குமர! மணிநிற மஞ்ஞை ஓங்கிய புட் கொடிப் பிணிமுகம் ஊர்ந்த வெல்போர் இறைவ! நின்பால் யாம் இரப்பவை, பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல! வட்டமாகப் பூக்கும் பூங்கொத்து களைக் கொண்ட கடம்பினது தழைத்த மாலையினை அணிந்த முருகப் பிரானே! வீடு பேற்றினைத் தருதற்குரிய நின் அருளும், அதனை யாம் பெறுதற்குரிய நின் திருவடிக்கண் அன்பும், அறநெறியு மாகிய இம் மூன்றுமேயாம்!”

“......யாஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல
நின்பால்;
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதா ரோயே!

(பரி. 5.)

பரிபாடலில் மதுரையின் மாண்பினைக் கண்ட யாமும், பரங்குன்றத்துப் பெருமானிடம், “ஒலி தாரோயே! நின்பால் வேண்டுவன அருளும், அன்பும், அறனுமாகிய இம்மூன்றுமே!” என வேண்டுவோமாக!

பிள்ளைத்தமிழ்

புலவர் சு. இலக்குமணப பெருமாள், பி. எ.,

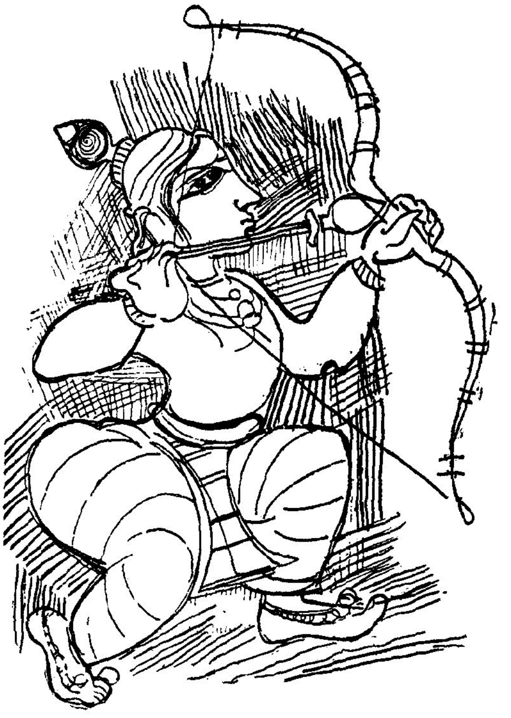
> "குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
> மழலைச்சொல் கேளா தவர்"

என்பது குறள். குழந்தைகள் மொழியும் மழலையே ஈன்ருர்க்கு இன்பம் தருவது. ஈடு இணையில்லாத குழந்தை இன்பமே பெற்ருேர்க்கு அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிது, குறுகுறு நடந்து, சிறு கை நீட்டி, இட்டும், தொட்டும், கவ்வியும், துழந்தும் மயக்குறு மக்கள் இன்பமே அவனிக்கண் ஆற்றல் சான்ற பேரின்பமாம். இதனையே கவிமணி அவர்கள கூறும்போது "குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில்" எனக் குறிப்பிடுகின்ருர். அதனுல்தான ஆன்ருேர் செய்யுள் இலக்கணம் வகுக்குங்கால் தாம் போற்றும் கடவுளரையோ, அரசரையோ, சான்ருேரையோ நேரிடையாகப் பாடுவதை விடுத்து, நிகரற்ற குழந்தையராய்க் கொண்டு அவர்தம் செயல்களைத் தாம் விரும்பிய வாறுஏற்றிப்பாடுவாராயினர். குழந்தையராய்க் கொண்டாடும்போது அவர் தம் குண நலன்கள், கொஞ்சும் மழலையில்-விஞ்சு தமிழில் நெஞ்சை அள்ளும்-பான்மையவாய் அமைந்து கற்பார்க்குக் களிபேருவகை நல்கும்.

பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கணம்

தொல்காப்பியர் காலத்து எழுந்த இவ்விலக்கணம் பிற்காலத்தில் 96 வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்ருக அடக்கப்பட்டது. மேலும் ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ், பெண்பாற்பிள்ளைத் தமிழ் என இரு கூருகப் பகுக்கப்பட்டு முறையே காப்பு, செங்கீரை, தால், சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி என்னும் இவ்வேழும் இருபாற் பிள்ளைத் தமிழுக்கும், சிற்றில், சிறுபறை, சிறு தேர் என்னும் இம்மூன்றும் ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழுக்கும் அம்மானை, நீராடல், ஊசல் என்னும் இம்மூன்றும் பெண்பாற் பிள்ளைத்தமிழுக்கும் அமைத்துப் பாடுவர்.

இங்ஙனம் அமைத்துப் பாடும் பிள்ளைத்தமிழ் பல, தமிழ் மொழிக்கண் மிளிர்தலை நாம் காணலாம். அவை

அனைத்தையும் எடுத்து விளக்குதல் ஒல்லாதெனினும் ஈண்டு வரைந்து கோடற்குக் குமரகுருபரரால் பாடப் பெற்ற முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ், மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத்தமிழ் ஆகிய இரண்டிலும் பின்னதை நம் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளுதல் சாலப் பொருந்தும்.

இம்மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழை இயற்றிய குமரகுருபரர் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தாமிர பருணி ஆற்றின் வடகரையிலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற ஊரில் சண்முக சிகாமணிக் கவிராயருக்கும், சிவகாம சுந்தரி அம்மையாருக்கும் திருமகனாகப் பிறந்தார். ஐந்தாண்டுகள் வரை பேசாதிருந்த அவர் நிலைக்குப் பெற்றோர் மனம் மிகக் கவன்று சீரலைவாய் சென்று எந்தை முருகன் இணையடிக் கிடத்தித் தவம் இருந்தனர். செந்திற் பெருமான் திருவருளால் அருள்வாக்கு அமையப்பெற்ற குருபரர் முதற்கண் கந்தர்கலிவெண்பாப் பாடினர். எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லவராய்த் திகழ்ந்த இவர், ஞானாசிரியரை அடைந்து சைவசமய சாத்திரங்களைக் கற்றுணர உள்ளம் அவாவினார்; கைலைக் கலம்பகம் பாடினார். மதுரையில் சில காலம் தங்கியிருந்தபோது அரசாண்டிருந்த திருமலை நாயக்கரது வேண்டுகோளால் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ், மதுரைக் கலம்பகம் என்ற நூல்களைப் பாடினார். மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழில் வருகைப் பருவத்து அரங்கேற்றத்தில் 'தொடுக்குங்கடவுள்' என்னும் பாட்டுப்பாடி விளக்கும்போது அம்மை, சிறு பெண் வடிவத்தில் தோன்றித் திருமலை நாயக்கரது மடியில் அமர்ந்து அக்கவியின் சுவையுணர்ந்து தன் கழுத்திலிருந்த முத்துமாலையைக் கழற்றிக் குமரகுருபரரது கழுத்தில் அணிவித்து மறைந்தாள். பின் திருவாரூர்த் தியாகேசர் மீது திருவாரூர் நான்மணி மாலை பாடினார்.

தருமை முதல்வருடன்

சிவஞானம் பெற விரும்பிய இவர் தருமபுரம் அடைந்து திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனத்தில் 4-வது பட்டத்திலிருந்த மாசிலாமணி தேசிகரை அணுகித் தம் உளக் கருத்தைப் புலப்படுத்தி நின்றார். இதனை உணர்ந்த குருமணியும் தம் ஆதீன மரபுப்படி காசிக்குத் தலயாத்திரை சென்றுவரப் பணித்தார். அதனால் சிவஞான உபதேசம் பெறக் காலம் தாழ்க்குமெனக் குருபரர் மனம் வருந்த

வும், சிதம்பரமாவது சென்றுவருமாறு கூறினர். அவ்வாறு சிதம்பரம் செல்லும் வழியில் வைத்தீசுவரன் கோவிலில் தங்கி அவ்விறைவன்மீது முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத்தமிழ் பாடினுர். சிதம்பரம் சென்று கூத்தப்பெருமானை வழிபட்டுச் சிலகாலம் தங்கினுர். அப்போது சிதம்பர மும்மணிக் கோவை, சிதம்பர செய்யுட் கோவை, நீதிநெறி விளக்கம் ஆகிய நூல்களை இயற்றினுர்.

மீண்டும் ஞானுசிரியரை யடைந்து தம் விருப்பத்தைக்கூற அவர்தம் பரி பக்குவ நிலையை உணர்ந்த குருமணி ஞானுேபதேசம் அளித்துத் துறவறம் வழங்கினுர். அப்போது தம் ஞானுசிரியர் மீது பண்டார மும்மணிக் கோவை இயற்றினுர்.

குருமணியிடம் விடைபெற்றுக் காசி சென்றுர்; அப்போது தம் கல்வி அறி வாலும், தவவலிமையாலும் தில்லியை ஆண்ட பாதுஷாவின் அன்பைப் பெற்றுர். இந்துஸ்தானி மொழியை அறியக் கலைமகள்மீது சகலகலாவல்லி மாலை பாடினுர். அதனுல் பாதுஷாவின் அன்பு பெருகி அவரால் காசியில் மடம் கட்டுவதற்குரிய இடத்தைப் பெற்றுர். அங்குக் காசிவிசுவநாதரை எழுந்தருளச் செய்து நித்திய பூசைகள் நிறைவுற ஆவன செய்தார். காசித் துண்டி விநா யகர் பதிகம், காசிக் கலம்பகம் ஆகிய நூல்களைப் பாடினுர். காசியில் வாழ்ந்து வந்தபோது ஒரு வைகாசித்திங்கள் கிருஷ்ணபட்சத் திருதியையில் இறைவன் திருவடி நீழல் எய்தினுர்.

முத்திதரும் திருத்தலங்கள் பல இருப்பினும் மூர்த்திவிசேடம், தலவிசேடம், பொய்கை விசேடம் மூன்றும் சிறந்து மிளிர்வது மதுரையாம். அதனுல் "முத்திக்கு வித்தாகும் சொக்கேசர்' என இறைவர் போற்றப்படுகிருர். அத் திருத்தலத்தில் ஆட்கொண்டருளும் அங்கயற்கண்ணம்மையின் அருள் நோக்கை அழகுபடப் பிள்ளைத்தமிழில் குருபரர் குழைத்து இனிது தருகின்றுர்.

சொற்பொருட்சுவை

செங்கீரைப்பருவத்தில் மீனுட்சி யம்மைக்குக் காஞ்சனமாலை நீராட்டி அணி புனைவிக்கும் மாண்பினை அழகுபடச் சித்திரிக்கின்றுர். குளிப் பாட்டி, வாசனைப்பொடியினை உடலிற் பூசி, வெண்மையான திலகத்திற்கு ஏற்பத் திருநீற்றினை அழகுபட அணிவித்து, அதற்குத்தகுந்தாற்போல முத்தாலிலங்கும் சுட்டிசாத்தித்

தலைமாலையினை உச்சிக்கொண்டையில் பொருந்துமாறு சூடித் தலையாபரணம் புனைந்து, முத்துஒளிவிடும் காதணியோடு பொற்கொப்பும் பொருத்திக் காஞ்சன மாலை தன் முலைப்பால் அமுதம் ஊட்டி, அதனால் வாயிலிருந்து வழிந்தொழுகும் அப் பாலாகிய தேன், பட்டாடையை நனைக்கவும் சீராட்டி, முத்தமிடும் கிளி போன்றவளே! செவ்விய சொற்களைச் சொல்லி அருள்செய்வாயாக, எனக் கூறும் பாடல் படிக்குந்தோறும் இன்பம் நல்குவதாம்.

''நீராட்டி யாட்டுபொற் சுண்ணந் திமிர்ந்தள்ளி
நெற்றியிற் றொட்டிட்டவெண்
ணீற்றினொரு புண்டரக் கீற்றுக்கு மேற்றிடவொர்
நித்திலச் சுட்டிசாத்தித்
தாராட்டு குழியக் கொண்டையு முடித்துத்
தலைப்பணி திருத்திமுத்தின்
தண்ணொளி ததும்புங் குதம்பையொடு காதுக்கொர்
தமனியக் கொப்புமிட்டுப்
பாராட்டு பாண்டிப் பெருந்தேவி திருமுலைப்
பாலமுத மூட்டியொருநின்
பானூறு குமுதங் கனிந்தூறு தேறறன்
பட்டாடை மடிநனைப்பச்
சீராட்டி வைத்துமுத் தாடும் பசுங் கிள்ளை
செங்கீரை யாடியருளே''

என்பது அப்பாடலாம்.

இனி, அகப் பொருட்சுவை நயம் அரும்ப, அவர் ஆக்கியுள்ள பாடல்கள் பல உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றை மட்டும் நோக்கின் ஆசிரியர்தம் கவிதைமாண்பினை இனிது அறியலாம்.

தலைவன், தலைவியை எதிர்ப்படுகின்றான். அவர்கள் மனம் ஒன்றுபடுதலை உள்ளப்புணர்ச்சி என்று கூறுவர் தடாதகைப் பிராட்டியாகிய மீனாட்சியம்மை திக்குவிசயம் செய்தபோது திருக்கயிலாயத்தில் சிவபெருமானைக் கண்ட அளவில் அவர்தம் திருமார்பிலிருந்து மூன்றாவது முலைமறைந்த செய்தியைத் 'தலைவனோடு கொண்ட காதலால் உள்ளப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு அக்கருத்தால் உள்ளே ஒடுங்கியது, என ஆசிரியர் புனைந்துரைக்கின்றார்.

''பொய்வந்த நுண்ணிடை நுடங்கக் கொடுஞ்சிப்
பொலந்தேரொ டமரகத்துப்
பொன்மேரு வில்லியை யெதிர்ப்பட்ட ஞான்றம்மை
பொம்மன்முலை மூன்றிலொன்று
கைவந்த கொழுநரொடு முள்ளப் புணர்ச்சிக்
கருத்தா னகத்தொடுங்க''

என்பதால் உள்ளப்புணர்ச்சி என்ற அகப்பொருளிலக்கணத்தை அமைத்துக் கூறியுள்ளார்.

நயம்பட உரைத்தல்

ஆசிரியர் தம் நுண்மாண் நுழைபுல அறிவால் புறப்பொருட் செய்தியையும் நயம்பட உணர்த்தும் செவ்வி அறிந்து இன்புறற் பாலதாம்.

போர் நிகழுங்காலத்துப் படையின் மிகுதியால் தூளிப்படலம் உண்டாகும். இதற்குச் சேனுபராகம் என்று பெயர். அங்கயற்கண்ணம்மை அம்மானை ஆடுங்காலத்துச் சோலையிலுள்ள வண்டுகள் எழும். அச்செயலால் மலர்களிலுள்ள மகரந்தப்பொடி எங்கும் பரந்து இருள்செய அதைக்கண்டு விண்ணுலகத்தார் 'தடாதகைப்பிராட்டி, தம்மைநோக்கி மீண்டும் படையெடுத்து வருகின்றார்; அந்தச் சேனுபராகம் இது'

எனநினைக்கும் கற்பனையில் புறப் பொருட் செய்தியை அமைத்துள்ளார்.

"இமிரா வரிச்சுரும் பார்த்தெழப் பொழிலூ
டெழுந்தபைந் தாதுலகெலாம்
இருள்செயச் செய்துநின் சேனை பராகமெனும்
ஏக்கமள காபுரிக்கும்
அமரா பதிக்குஞ்செய் மதுரா புரித்தலைவி
அம்மானை யாடியருளே"

என்ற இவ்வரிகள் நினைந்து நினைந்து இன்புறற்பாலவாம்,

போர்புரியும் போர்க்களம் குருதி வெள்ளம் படிந்து செந்நிறம் தோற்றி நிற்பது என்பதைப் பரணிபோன்ற நூல்களில் காணலாம். இதனைச் செங் களம் என்று கூறுவர். இதனையே குமர குருபரரும்,

"கார்க்கோல நீலக் கருங்களத் தோடொருவர்
செங்களத் தேற்றலுமலர்க்
கட்கணை துரக்குங் கரும்புருவ வில்லொடொரு
கைவிற் குனித்துநின்ற
போர்க்கோல மேதிரு மணக்கோல மானபெண்
பொன்னூச லாடியருளே."

என்று கூறியுள்ளார்.

மீனாட்சியம்மையை ஆசிரியர், உருவகமாகப் பாடியுள்ள பாடல் அம்மையின் அருட்பெருக்கைத் தெள்ளிதின் விளக்குவதாம்.

மீனாட்சியம்மை, தொடுக்கும் கடவுட் பழம்பாடற் றொருடையின் பயனாகவும், நறை பழுத்த துறைத் தீந்தமிழின் ஒழுகு நறுஞ்சுவையாகவும், அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந்தெடுக்கும் தொழும்பர் உளக் கோயிற்கு ஏற்றும் விளக்காகவும், வளர்சிமய இமயப் பொருப்பில் விளையாடும் இளமென்பிடியாகவும், எறிதரங்கம் உடுக்கும்புவனம் கடந்து நின்ற ஒருவன் திருவுள்ளத்தில் அழகு ஒழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும் உயிரோவியமாகவும், மதுகரம் வாய் மடுக்கும் குழற்காடு ஏந்தும் இளவஞ்சிக் கொடியாகவும் விளங்குகின்றாள்.

அம்மையின் அருள் உடன் கூடும்

இத்தகைய பிள்ளைத் தமிழை நாம் பலகாலும் நன்கு ஓதி உணர்ந்து உள்ளத்து அமைத்து வழிபடின் அம்மையின் அருள் உடன்கூடும் என்பது ஒருதலை. இங்ஙனம் அருட் பெருக்கால் நிறைந்தொளிரும் அங்கயற்கண்ணம்மையொடு எழுந் தருளியுள்ள ஆலவாய் அண்ணலை வழிபடின் பிறவிப்பிணி நீங்கி என்றும் பிறவாப்பேரின்பப் பெருவீடு, போற்றுவார் அனைவருக்கும்கிடைக்கும்.

குமரகுருபரர் பாடியுள்ள கருத்துகள் உள்ளுதொறும் உள்ளுதொறும் உணர்வின் வயமாய் நின்று தெள்ளு தமிழ்ச் சுவையினை அள்ளித்தரும் ஆற்றல் உடையன. அவற்றுள் "ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறே பதம்" என்றாற்போல ஒருசில இடங்களே என்னால் ஈண்டுச் சுட்டப்பெற்றன. அவற்றை மையமாகக் கொண்டு பிள்ளைத்தமிழின் சுவை முழுதையும் உணர்தல் சைவமும், தமிழும் போற்றும் சான்றோர்க்கு ஏற்ற பெற்றியதாகும்.

மணம் இயற்கையா? செயற்கையா? மதுரை காட்டிய முடிவு

கு. மகாலிங்கம், பி. ஏ., பி. லிப். எஸ்ஸி.

சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐம்புலனறிவுகளுள் உயிர்த்தறியும் புலனறிவே நாற்றம். இந்நாற்றத்திற்கு ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டு. உயிர்த்துணரும் புலன், உயிரோடு தொடர்புடையது. உயிரின்றி உடல் இயங்காது.

'நாற்றம்' என்ற இச்சொல் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் 'நறுமணம்' என்ற பொருளில்தான் வழங்கிவந்தது. காலம் செல்லச் செல்லச் சொல்லின் பொருள் மாறித் தீய மணத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாக இச்சொல் வழங்குவதாயிற்று.

> "இணருழ்த்து நாறு மலரனையர் கற்றது
> உணர விரித்துரையா தார்"

என்ற குறளடியிலும், "நறுந்தார் நாற்றம் பொதிர்ந்த நறுமலர்" என்ற பெருங்கதை யடியிலும் நாற்றம் என்ற சொல், நறுமணம் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மணத்தைக் குறிக்கும் ஒருசொல், தமிழ்மொழியில் வழங்கி வருவதுபோலவே ஆங்கிலத்திலும் முன்பு ஒருபொருள் குறித்துப் பின்பு வேறு பொருள் குறிக்கும் சொல்லாக மாறி வழங்கிவருகிறது. 'Smell' என்ற சொல் முன்பு நறுமணத்தைக் குறித்தது. தற்பொழுது தீயமணத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாக மாறி இருந்து வருகிறது. 'Fragrance' என்ற சொல் தான் இப்பொழுது நறுமணத்தைக் குறிக்கின்றது.

இயற்கை மணமா?

பொருள்கட்கு இயற்கையாக மணம் இருக்கின்றதா? செயற்கை முறைகளினால்தான் மணம் பிறக்கின்றதா? என்றால் இயற்கையே மணமாகத்தானே காட்சி அளிக்கின்றது! இயற்கை இல்லையேல் செயற்கைதான் ஏது? இயற்கை அன்னை படைத்த ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் தனித்தனி மணமிருக்கக் காண்கின்றோம். ஒரு செடியையோ மரத்தையோ எடுத்துக்கொண்டால் வேர், தண்டு, இலை, காய், கனி, மலர் அத்தனைக்கும்

தனித்தனி மணமுண்டு. மணமுள்ள மலர்களன்றோ வண்டுகளைத் தம்பக்கம் இழுக்கின்றன. கற்றவற்றை மற்றவர்க்கு எடுத்துக்கூறும் ஆற்றல் இல்லாதவர்களை நாறா மலரென்றல்லவா வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். கண்ணால் காணமுடியாத பொருள்களைக்கூடப் புலனாகிய மூக்கால் உயிர்த்தறிய முடிகின்றதல்லவா.

இயற்கையே இறைவனின் தோற்றமாகத்தானே காட்சி அளிக்கின்றது. இறைவனையே மணமாக மணிவாசகர் காணுகின்றார்;

“ நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய்
நணியானே ”

என்று பாடுகிறார். மாணிக்கவாசகர் இறைவனை நறுமணமாக உணர்ந்து பாடுகிறார். எனவேதான் நாமெல்லாம் இறைவனை நறுமணப்புகை கமழ நறுவிரைப் பொருள்பலகொண்டு வணங்குகின்றோம். இம்மணம் அகத்தைக் குளிர்விக்கின்றது; இன்பமூட்டுகின்றது. இத்தகைய மணத்தின் காரணமாக வன்றோ பெற்றமூர்ந்த பெம்மானின் திருவிளையாடல் அன்று நிகழ்ந்தது! கண்ணுதற் கடவுளுக்கும் கழகப் புலவர் நக்கீரருக்கும் அன்று சொற்போர் நடந்தது. தருமிக்குப் பொற்கிழி கிடைத்தது. தருமிக்குப் பொற்கிழி கிடைத்த வரலாறாவது:

தருமிக்குப் பொற்கிழி :

பாண்டிய மன்னன், தன்தேவியோடு வேனிற்பருவத்தில் இளமரக்காவிலமர்ந்து நாள்களை இன்பமாகக் கழித்த வண்ணமிருந்தான். அப்போது ஒரு நாள் மன்னன் பக்கம் நறுமணங்கமழத் தென்றல் வீசியது. இந்த நறுமணக் காற்று எங்கிருந்து வருகின்றது என்று அவன் எண்ணிப் பார்க்கையில் தன் தேவியின் கூந்தலினின்றுதான் வீசுகிறது என்பதைப் பாண்டியன் உணர்ந்தான். மலரணியா மங்கையின் கூந்தல், மணம் கமழ்ந்த திறத்தை நினைந்து மன்னவன் வியந்து மகிழ்ந்தான். கூந்தலுக்கு இயற்கையாக எப்படி மணம் வந்தது? கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டா? இல்லையா? என்ற ஐயம் அவன் உள்ளத்தில் அரும்பிற்று. தன் மனத்துக்கண் எழுந்த ஐயம் களைய அவன் விரும்பினான். தன் உள்ளக் கருத்தைப் புறத்தே மன்னன் வெளியிடவுமில்லை. தன் உள்ளக் கருத்தை உணர்ந்து அதனைப் புலப்படுத்திப் பாடுபவர்க்கு ஆயிரம் பொற்காசுகள் அளிக்கப்படும் என்று அறிவித்தான். பொற்கிழி பெறுவதற்குக் கழகப் புலவர் பலர் மன்னவன் கருத்தை அறிந்து தெரிவிக்க முயன்றனர். முயற்சி பயனளிக்கவில்லை. இவ்வாறிருக்க இறுதியில் தருமி என்னும் இறைவனடியான் இறைவனைப் பாடிப் பரவிப் பொற்கிழி பெற விரும்பினான். இறைவன் வையை நாடன் மனக்கருத்தை உரைக்கும் பாடல்ஒன்று எழுதி அளித்தான். பெற்றதருமி கற்றநாவலர் கழகம் நண்ணினான். தான் பெற்றுவந்த பாடலைத் தருமி பாடிக்காட்டினான். அப்பாடல் மன்னன் கொண்டிருந்த மனக் கருத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல் அமைந்திருந்தது. வியப்பும் பெருமகிழ்ச்சியும் பெற்ற புரவலன், தருமிக்குப் பொற்கிழி அளிக்குமாறு ஆணையிட்டான்.

நக்கீரர் வாதம் :

தருமியும் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அதனைப்பெறச் சென்றபோது கழகப் புலவர் நக்கீரர் இத்தருமிக்குப் பொற்கிழி அளித்தல் தகாது என்று சொன்னார். அவர் பாடலில் பொருட்குற்றம் இருப்பதாகக்கூறிப் பரிசிலையும் தடுத்து நிறுத்தினார். நாணமும் ஏமாற்றமும் அச்சமும் அடைந்த தருமி விரைந்து ஓடிக்கோயில்புகுந்து இறைவனடி விழுந்து நிகழ்ந்ததை உரைத்து அழுது புலம்பினான். நாடிவரும் அடியவர்க்கு அருள்சுரக்கும் ஆலவாயண்ணல் தானே நன்பாட்டுப் புலவனாகத் தமிழ்ச்சங்கம் வந்து பாடலின் குற்றத்திற்கு விளக்கம் கேட்டு நின்றான். கழகப்புலவர் நக்கீரர் பாடல் குற்றமுடையது என்று கூற, இறைவனுக்கும் புலவருக்கும் கடுமையான சொற்போர் தொடங்கியது.

இறைவன் : என் பாட்டில் குற்றமென்ன கண்டீர்?

நக்கீரர் : பாட்டில் சொற்குற்றமில்லை; பொருட்குற்றமுண்டு.

இறைவன் : பொருளில் யாது குற்றம்?

நக்கீரர் : பெண்கள் கூந்தலுக்குச் செயற்கைமணம் உண்டேயொழிய இயற்கைமணம் ஒருபோதுமில்லை.

இறைவன் : சங்கினி பதுமினி ஆகிய உயர்ந்த இனப் பெண்கட்குக் கூந்தல்மணம் உண்டென்பது உமக்குத்தெரியாதா!

நக்கீரர் : அப்படி ஒன்றும் கிடையாது. நீர் சொல்வது முற்றிலும் தவறு.

இறைவன் : வானுலக மகளிர்க்கு உண்டென்பது உமக்குத் தெரியாது போலும்!

நக்கீரர் : அவர்கட்கும் வானுலக மலர்களைச் சூடுவதால் ஏற்பட்ட மணமேயன்றி இயல்பான கூந்தலுக்கு மணம் ஒருபோதும் கிடையாது. இல்லாததைச் செப்பலாகாது.

இறைவன்; உலகுபுரக்கும் உமையம்மையின் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டு என்பதையாவது ஒப்புக்கொள்வீரா?

நக்கீரர் : இல்லை; அப்படி ஒருபோதும் இல்லை.

இறைவன் : நான் யார் தெரியுமா?

நக்கீரர் : நீர் யாராயிருந்தாலும் சரி, மெய் மெய்யே.

ஆலவாய்க் கடவுள் அருள்பாலித்தல் :

இதனைக் கேட்டுச் சீற்றங்கொண்ட இறைவன் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து காட்டினான். அது கண்ட நக்கீரர், நெற்றிக்கண் திறக்கினும் குற்றம் குற்றமே என்று முடிவாக உறுதியோடு சொன்னார். சொல்லவே, இறைவன் நுதல்விழிவழிவந்த தீ, நக்கீரர் மீது பாய்ந்தது. அதன் விளைவாக வெப்பம் தாங்க முடியாது நக்கீரர் பொற்றாமரைக் குளம் போய் அதில் வீழ்ந்து ஆழ்ந்தார். தமிழ்ப்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கம் ஏறி வழக்காடிய இறைவன் மறைந்தான். உடனே ஆண்டுள்ள புலவர் பெருமக்கள் அனைவரும், இறைவன் அருள் விளையாடலை வியந்து கீரனைக் காப்பாற்றுவான்

வேண்டி இறைவனைத் தொழுது முறையிட்டனர். அடியவர்க்கு இரங்கும் அருட்கடலாகிய ஆலவாய் அவிர்சடைக் கடவுள் அருள்பாலித்து நக்கீரரைக் கரையேற்றினான். இலக்கண நூல்களை அகத்தியனிடம் வரன்முறையாகக் கற்றுத் தெளிகவென்று ஆண்டவன் கீரனார்க்குக் கூறி மறைந்தான்.

நடந்த வாதம் கூந்தலுக்கு இயற்கைமணம், உண்டா? இல்லையா? என்பதுதான். இறைவன் கூறியது கூந்தலுக்கு இயற்கைமணம் உண்டு, என்பது. புலவர் கூறியது கூந்தலுக்கு இயற்கைமணம் கிடையாது என்பது.

இறைவன் கூறும் மணம் மனத்தோடு தொடர்புடைய புலனால் உணர்வது. கீரர் கூறிய மணம் புறப்பொறியோடு தொடர்புடைய புலனால் அடைவது. கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புல இன்பங்கள் அனைத்தும் இருநிலைபெறும். ஒன்று உள் நிலை. மற்றொன்று புறநிலை.

> "குழவி தளர்நடை காண்டல் இனிதே"
> (இனியவை நாற்பது)

குழவியின் தள்ளாடும் நடையால் பெற்றோர் பெறும் இன்பம் காட்சியின்பம்.

> "குழலினிது யாழினிது என்பதம் மக்கள்
> மழலைச்சொற் கேளா தவர் —(குறள்)

பெற்றோர்க்குத் தம்மக்கள் மழலைச் சொற்கள் செவிப்புலனின்பம்பயப்பன.

> "அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதேதம் மக்கள்
> சிறுகை அளாவிய கூழ்" —(குறள்)

மக்கள்தம் சிறுகைகொண்டு அளாவிய கூழ் அமிழ்தினும் சுவையுடையது. இது உண்டுணரும் இன்பம்.

> "மக்கள்மெய் தீண்டல் உடற்கு இன்பம்"
> —(குறள்)

இது உற்றறிந்துணரும் இன்பம். அது போலவேதான் உயிர்த்தறியும் இன்பமாகிய மணமும். தலைவியின் கூந்தல், தலைவனுக்கு மணம் தந்தது. அரசியின் கூந்தலில் மணமிருப்பதை மன்னன் உணர்ந்தான்; அதுவும் இயற்கையான மணத்தையே அறிந்தான். தாம் விரும்பும் தலைவிக்கு மணம் இயற்கையே என்பதை,

> "முறிமேனி முத்தம் முறுவல் வெறிநாற்றம்
> வேலுண்கண் வேய்த்தோ ளவட்கு"

என்ற குறள் எடுத்தியம்புகிறது. அழகை எடுத்துக் கூறுமுகத்தான் மணத்தைக் குறிக்க வெறிநாற்றம் என்றார் வள்ளுவர்.

புலனின்பங்கள் அனைத்தும் மனத்து வழித்துய்ப்பவர்க்கு ஒருவித இன்பமும், மற்றவர்க்கு வேறுவித இன்பமும் அளிக்கின்றன. பாண்டிய மன்னன் பெற்றது தனது மனைவியின் கூந்தலின் மணம். இஃது உணர்ந்துகொண்ட மணம். உள்ளத்தால் நினைக்க, நினைத்த இன்பம் மனத்தில் உருவெடுக்கிறது.

"வேட்ட பொழுதின் அவைஅவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினாள் தோள்"

என்பது குறள்.

இறைவன் தன் திருவிளையாடல் மூலம் கீரனுக்கு மெய்ப்பொருள் உணர்த்தினான். நக்கீரர் இறைவன் பாடலில் பொருட்குற்றமிருப்பதாகக் கண்டார். நக்கீரர் பொருளை உணர்ந்ததில் தான் குற்றம் என்று இறைவன் எடுத்து விளக்கினான். அகநிலை, புறநிலை இவற்றை இறைவன் எடுத்து விளக்கிச் சொன்னான். இந்த இருவேறு நிலைகளை வேர்ட்ஸ்வொர்த் (Wordsworth) என்ற ஆங்கிலப் புலவரும் தமது டேபோடில்ஸ் (Daffodils) என்ற பாடலில் கூறியிருக்கக் காண்கின்றோம்.

"They flash upon the *inward* eye
Which is the bliss of solitude
And then my heart with pleasure fills
And dances with the Daffodils"

கவிஞர் முன்பு ஒருநாள் புறக்கண் கொண்டு கண்ட காட்சி, பின்பு உள்ளுதொறும் உள்ளுதொறும் கவிஞரின் அகக்கண்முன் தோன்றி அவருக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுகிறது.

ஆலவாய்க்கடவுளுக்கும் கழகப் புலவர் நக்கீரருக்கும் சொற்போர் ஏற்பட்டு, இறைவன் தன் திருவிளையாடலை நிகழ்த்துவதற்கு ஏதுவாக அமைந்த பாடலே இறையனார் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடல். இப்பாடல் குறுந்தொகையில் இரண்டாவது பாடலாக அமைந்துள்ளது.

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயில்இயல்
செறிஎயிற்று அரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோநீ யறியும் பூவே"

— இறையனார்

மாபெரும் குடமுழுக்கு

கி. பழநியப்பன், பி.ஏ., பி.எல்.,

அங்கயற்கண்ணி யம்மையுடன் அமர்ந்த ஆலவாயண்ணல் திருக்கோயிலில் 1963 ஜூன் 28 ஆம் நாள் மாபெரும் குடமுழுக்கு விழா நடைபெற்றது. ஒரு கோயிலில் நடைபெற்ற குடமுழுக்கு மாபெரும் குடமுழுக்காக விளங்குமாயின் அக்கோயிலுக்கு நடைபெற்ற திருப்பணியும் மாபெரும் அளவில் நடைபெற்றிருக்கவேண்டும்.

மதுரை மீனாட்சி கோயிலில் 1959-63ல் நடைபெற்ற திருப்பணி, உண்மையில் எல்லா வகையிலும் ஒரு மாபெரும் திருப்பணியாகவே விளங்கிற்று. அழகிய சுதை வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த 12 பெரிய கோபுரங்களும், 2 விமானங்களும் ஒரே காலத்தில் புதுப்பிக்கப்பெற்றமை, கோயில் வரலாற்றில் அதற்கு முன் நடைபெற்றிராத ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். மேலும் திருப்பணி தொடங்கிய காலத்தில் கோபுரச்சுதை வேலையில் அனுபவம்பெற்ற ஸ்தபதிகள் கிடைப்பது மிகவும் அரிதாக இருந்தது. பரம்பரையாக அத்தொழிலில் ஈடுபட்டுவந்தவர்கள், அதில் போதுமான வருவாய் கிடையாததால், வேறு தொழில் துறைகளுக்குச் சென்று விட்டனர். அவர்களை எல்லாம் தேடிப் பிடித்து ஒன்றுசேர்த்துத் திருப்பணி வேலையில் ஈடுபடச் செய்தது, அன்னையின் அருளால் திருப்பணிக் குழுவிற்குக் கிடைத்த முதல் வெற்றியாகும்.

பலர் நினைப்பதுபோன்று கோபுரங்களில் இருந்த பழைய உருவங்களையெல்லாம் அகற்றிவிட்டு, மனத்தில்தோன்றியவாறு புதிய உருவங்களை அமைத்து விட்டார்கள் என்பது முற்றிலும் தவறாகும். கோபுரத் திருப்பணி தொடங்குமுன், அதிலுள்ள ஒவ்வொரு சிற்பமும் புகைப்படம் எடுக்கப்பெற்றது; ஓவியர்களைக்கொண்டு தனித்தனியாக வரைபடங்களும் தயாரிக்கப்பெற்றன. அவைகளைக் கையில் வைத்துக்கொண்டுதான் ஸ்தபதிகள் வேலையைத் தொடங்கினார்கள்.

சுதை வேலைகள் முடிந்தபின் கோபுரங்களுக்கு வர்ணம் பூச வேண்டுமா? வேண்டாமா? என்றதொரு பிரச்னை எழுந்தது. அதுபற்றிப் பல நிபுணர்களின் கருத்துகள் கோரப் பெற்றன. தேசியக் கட்டிட ஆராய்ச்சிக் கூடம்-ரூர்கி; பழம்பொருள் ஆராய்ச்சித் துறை—சென்னை; காட்சிச்சாலை இயக்குநர்—சென்னை போன்ற நிறுவனங்களின் கருத்துகளும் தெரிந்துகொள்ளப் பட்டன. மேலும் பழைய சுதைகளைச் செப்பனிடும்பொழுது, அவைகள் ஏற்கனவே ஆதியில் வர்ணம் பூசப்பட்டவை என்பதற்கான அறிகுறிகளும் தென்பட்டன. நிபுணர்களும், வர்ணம் பூசுதல் சுதைகளுக்கு நல்ல பாதுகாப்பாகும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தனர்.

கோபுரங்களுக்கு வர்ணம் பூசுவது என்று முடிவு செய்தபின் எத்தகைய வர்ணம் பூசுவது என்ற கேள்வி எழுந்தது. அத்துறையில் புகழ் பெற்ற விஞ்ஞான நிபுணர்களை அழைத்து, அவர்களுடைய கருத்துகள் கோரப் பெற்றன. அதற்காகச் சில இரசாயனங்கள் கலந்து தனியாகத் தயாரித்த வர்ணங்களைப் பூசுவதே சிறந்தது என்று அவர்கள் கூறினார்கள். அதன் பின் பிரபல வர்ண உற்பத்தியாளர்களை அணுகி அத்தகைய வர்ணங்களைத் தயாரிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றது. அவர்கள், பளபளப்பானதும் சற்று அடக்கமானதுமான இரண்டுவகையான வர்ணங்களைத் தயாரித்து மாதிரிக்காகக் கொடுத்தனர். அவைகளைப் பயன்படுத்திப்பார்த்த பின்பே, அதுபற்றி முடிவு செய்ய வேண்டுமென்று குழுவினர் கருதினர். அதற்காக மேலை ஆடி வீதியில் உள்ள ஐந்துநிலைக்கோபுரங்கள் இரண்டில், ஒன்றிற்குப் பளபளப்பான வர்ணமும் மற்றொன்றிற்கு அடக்கமான வர்ணமும் பூசப்பெற்றன. பொதுமக்களின் கருத்தை அறிவதற்காக, அக்கோபுரங்களில் கட்டப்பெற்றிருந்த சாரங்களை நீக்கி அவை திறந்துவைக்கப்பெற்றன. கோயில் வழிபாட்டிற்கு வரும் பலதிறப்பட்ட மக்களிடம் இரண்டில் எது நன்றாக இருக்கிறது? என்று கேட்டு அவர்கள் கருத்துகள் திரட்டப்பெற்றன. பெரும்பாலோர் பளபளப்பான வர்ணத்தையே விரும்பினர், அதன் பிறகே எல்லாக் கோபுரங்களுக்கும் பளபளப்பான வர்ணம் பூசப்பெற்றது.

அடுத்துக் கோயில் மேல்தளத்தை எவ்வாறு செப்பனிடுவது? என்பது ஆராயப்பெற்றது. தமிழக அரசின் தலைமைப் பொறியாளர் இதற்கு ஒரு தக்க முறையைக் கூறுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். அரசாங்கத்தின் அனுமதியுடன் அவர் தம் சகாக்களுடன் வந்து மேல்தளத்தில் பல பரிசோதனைகள் நடத்திப் பார்த்துக் கீழ்க்கண்ட கருத்தைத்தெரிவித்தார்.

1) ''மேல் தளத்தை அரையடி அல்லது ஓரடி இடித்துவிட்டு அந்த அளவிற்குப் புதிதாகத் தளம் போடலாம்; ஆனால் இடிக்கும்பொழுது தளத்தைத்தாங்கிநிற்கும் பழைமையான கற்கள் அதிர்ச்சியைத்தாங்காமல் உடைந்துவிடக்கூடும். (2) இருக்கும் தளத்திற்கு மேலேயே தளம்போடுவது மற்றொரு வழி; அதுவும் ஆபத்தானதே, கூடுதலான பாரத்தைப்பழைய கற்கள் தாங்கும், என்று உறுதியாகக்கூற முடியாது. (3) ஆகவே அதிக கனமில்

லாத, இதற்கென்றே தயாரிக்கப்படும் ஒருவகைத் தார்ச் சாக்குகளைத் தளத்தின்மேல் விரித்து அதன்மேல் சலித்த மணலைப்பரப்பிக் கட்டி செய்வதே சிறந்த முறையாகும். 20 வருடங்களுக்குப் பழுது ஏற்படாது'' என்பதே அவர்கள் கூறிய கருத்து. அக்கருத்துப் படி அத்தகைய தார்ச்சாக்குகளைத் தயார் செய்யும் பம்பாய் நிறுவனம் ஒன்றின் பொறியியலர் மேற்பார்வையில் அவ்வேலை நடைபெற்றது

இவ்வாறு திருப்பணியின் ஒவ்வொரு வேலையும், அவ்வத்துறைகளில் அனுபவமும் பயிற்சியும் பெற்றவர்களின் கருத்துகளை அறிந்தே நடைபெற்றது. 23 இலட்ச ரூபாய் செலவில் நடைபெற்ற இத்திருப்பணி, குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு முன்னதாகவே திருவருளால் செவ்வனே நடைபெற்று முடிந்தது. நான்கு ஆண்டுகள் எவ்வித மான தடங்கலும் இல்லாது தொடர்ந்து நடைபெற்ற இப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்த நூற்றுக்கணக்கான ஆண், பெண் தொழிலாளர்களில் ஒருவருக்கேனும் ஒரு சிறு விபத்தும் ஏற்படாமல் நடைபெற்றது அன்னையின் அருளே என்று கூறவேண்டும்.

திருப்பணி வேலைகள் முடிந்து குடமுழுக்கு விழாவிற்கு நாள் குறிப்பிடப் பெற்றது. அதற்கு ஏறக்குறைய 3 இலட்ச ரூபாய் செலவாகும் என்பது மதிப்பீடு. அதற்கான நிதி திரட்டும் முயற்சியில் திருப்பணிக்குழு ஈடுபட்டது. தெய்வபக்தியில் சிறந்த சில தனவந்தர்கள், குடமுழுக்கை நடத்தும் பொறுப்பை முற்றிலும் தங்களிடம் விட்டுவிட்டால், தாங்களே பொருள் திரட்டி அதை நடத்துவதாகக் கூறினர், ஆனால் திருப்பணிக்குழுவினர் அக்கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை; 23 இலட்ச ரூபாய்நிதி திரட்டித் திருப்பணி செய்து முடித்துவிட்டு, 3 இலட்ச ரூபாய் திரட்டிக் குடமுழுக்கை நடத்தாது, பிறரிடம் அப்பொறுப்பை விடுவது சரியன்று என்று கருதினார்கள். மக்களும் இக் கருத்தையே கொண்டிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மதுரைத் திருக்கோயில் தோன்றியது முதல் பல குட முழுக்குகள் நடைபெற்றுள்ளன. ஆனால் பதினான்கு கோபுரங்களும் செப்பனிட்டு, அவைகளுக்கு ஒரே நேரத்தில் குடமுழுக்குச் செய்ததாக வரலாறு இல்லை. அத்தகைய ஓர் அரிய நிகழ்ச்சி 1963 சூன் 28 ஆம் நாள் நடைபெற்றதால் அதனை 'மாபெரும் குடமுழுக்கு' என மக்கள் போற்றியது மிக மிகப் பொருத்தமாகும்.

குடமுழுக்கு நடைபெறும்பொழுது விக்கிரகங்களைப் பீடங்களில் இணைப்பதற்கு மந்திரத் தகடுகள், பொன் முதலியன வைத்து மருந்து சாத்துவது மிக முக்கியமும் நுட்பமுமான பணியாகும். அம்மருந்து தயாரிப்பதில், அகில உலகிலும் தர்மபுர ஆதீனத்தார்கள் மிகவும் கைதேர்ந்தவர்கள் என்று புகழ் பெற்றவர்கள். மதுரைத் திருக்கோயிலுக்கு வேண்டிய மருந்துகளைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பு தருமபுர ஆதீனகர்த்தர் அவர்களிடமே ஒப்படைக்கப்பெற்றது. அதுபோன்று மருந்து சாத்துவதில் அனுபவம் பெற்றவர்கள் நகரத்தார் சமூகத்தினர் என்று புகழ் பெற்றிருந்தனர். அதனால் திருக்கோயிலிலுள்ள எல்லா மூர்த்தி

களுக்கும் மருந்து சாத்தும் பொறுப்பு அனுபவம் மிக்க நகரத்தார் நண்பர்களிடமே ஒப்படைக்கப்பெற்றது. அவர்களும் அப்பணியைச் சிறப்பான முறையில் செய்து முடித்தனர்.

குட முழுக்கு விழாவிற்கு ஏறக்குறைய 10 இலட்சம் மக்கள் வருவார்கள் என்று எதிர்பார்த்ததால் வந்தவர்கள் யாதொரு சிரமமுமில்லாது கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பெற்றன. வடக்கு ஆடி வீதியின் கீழ்க்கோடியில், பதினாறுகால் மண்டபத்திற்கு வடபுறம், ஆயிரக்கால் மண்டபத்திற்கு மேல்புறம் உயரமான திடல் அமைத்து அதில் பிரமாண்டமான யாகசாலை நிறுவப்பெற்றது. எட்டு வரிசையில் மக்கள் யாகசாலையை வலம்வரச் சுற்றிலும் அகலமான பாதைகள் அமைக்கப்பெற்றன. முன்புறம் 20 ஆயிரம் பேர் அமர்ந்து யாகங்கள் நடைபெறுவதைப் பார்ப்பதற்கு அலங்காரக் கொட்டகை போடப்பெற்றிருந்தது. யாகசாலையின் ஒரு மருங்கில் 100 அந்தணர்கள் வடமொழி வேதங்கள் நான்கையும் இடைவிடாது ஓதுவதற்கு நான்கு அரங்குகள் அமைக்கப்பெற்றிருந்தன. அது போன்று மற்றொரு மருங்கில் நால்வர் பாடல்களான தேவாரம் திருவாசகங்களை ஓத 100 ஓதுவார்களுக்கு நான்கு அரங்குகள் அமைக்கப்பெற்றன. ஒரே விழாவில் ஒரே இடத்தில் கூடி 100 ஓதுவார்கள் தேவாரப் பாடல்களைப் பண்ணுடன் இசைத்தது, அதுவரை எங்கும் கண்டிராத ஓர் அரிய காட்சியாக இருந்தது.

காஞ்சி காமகோடிபீட ஆச்சாரிய சுவாமிகள் புதுப் பெரியவர்களுடன் வருகை தந்தார். திருவாவடுதுறை, தருமபுரம், திருப்பனந்தாள், மதுரை ஆதீனகர்த்தர்கள் எழுந்தருளினர். சென்னை, கேரள ஆளுநர்களும் பல அமைச்சர்களும் வந்திருந்தனர். குடியரசுத்தலைவர் திரு. இராதாகிருஷ்ணன் வருவதாக இருந்தார். ஆனால் கடைசி நிமிடத்தில் உடல் நலமின்மை காரணமாக அவரால் வர இயலவில்லை. சிறப்பு அழைப்புப் பெற்ற விருந்தினர்களும் பொதுமக்களும் இந்தியாவின் பல பாகங்களிலிருந்தும், மலேயா, இலங்கையிலிருந்தும் வந்திருந்தனர். அனைவரும் மேல்தளத்தில் அவரவர்களுக்கு ஒதுக்கப்பெற்ற இடங்களில் சென்று அமர்வதற்கு நான்கு இடங்களில் உறுதியான படிக்கட்டுகள் செங்கல்—சிமிண்டால் கட்டப்பட்டிருந்தன.

குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு அரை மணிக்கு முன்பே, பட்டுப்பீதாம்பரங்களும், உருத்திராட்ச மாலைகளும் அணிந்த ஆதி சைவர்கள், கும்பத்துடன் 14 கோபுரங்களிலும் ஏறித் தயாராக இருந்தனர். வேதபாராயணத்தையும் தேவார இன்னிசையையும் ஒலிபெருக்கிகள் எங்கும் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. மக்களும் இசையில் ஆழ்ந்து மெய்ம்மறந்து அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர். குறிப்பிட்ட நேரம் வந்தவுடன் மாநிலக் காவல்துறைத் தலைவர் ஒரு கைத்துப்பாக்கியால் வானை நோக்கிச் சுட்டார், வெடிச்சத்தத்துடன் அத் துப்பாக்கியிலிருந்து பச்சை நிற நெருப்புப் பந்தமொன்று வானை நோக்கிச் சென்றது. அதைக்கண்டவுடன் மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கின. ஹரஹர என்று இலட்சோபு

லட்சம் பக்தர்கள் எழுப்பிய குரல் (ஒலி) வானைப்பிளந்தது. 14 கோபுரங்களிலும் குருக்கள் கும்பநீரைக் கலசங்களில் அபிஷேகம் செய்தனர். அதைக் கண்ணுற்ற மக்கள் பேரானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கினர்; வாழ்க்கையில் பெரும்பேறுபெற்றதாக எண்ணி வீடு திரும்பினர்.

பொதுவாகக் குடமுழுக்கு விழாவுடன் திருப்பணிக்குழுவின் வேலைகளும் முற்றுப்பெறும். ஆனால் மதுரையில் அதற்குப்பின்னும் 10 ஆண்டுகள் திருப்பணிக்குழு செயல்பட்டு வந்தது. அப்பொழுது அது மேற்கொண்ட பணிகளில் சில கீழே காண்பனவாகும்.

1) கோயிலின் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களும், வௌவால்களும் அடைந்திருந்த ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் ஒரு கலைக்கூடம் அமைத்தது. அக்கலைக்கூடம் இன்று பெருவாரியான வெளிநாட்டுப் பயணிகளை ஈர்க்கின்றது; தமிழர் சிற்பக் கலையையும் சமயக் கருத்துகளையும் நன்கு விளக்கக்கூடிய வகையில் கலைக்கூடம் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. அதன் மூலம் இன்று, நாள் ஒன்றிற்குச் சராசரி கோயிலுக்கு ரூ. 300/- வருவாய் வருகின்றது.

2) 12 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ் அருச்சனைப் புத்தகங்கள் வெளியிட்டு நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பெற்றன. கூட்டுவழிபாட்டு முறையில் தினசரி காலை ஏழு மணிக்குச் சந்நிதியில் நூற்றுக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் அமர்ந்து இலட்சார்ச்சனை நடத்துதல் இன்றும் தொடர்ந்து அன்றாட நிகழ்ச்சியாக நடந்து வருகின்றது.

3) பாண்டிய நாட்டில் சைவ நெறியை நிலைநிறுத்திய பாண்டிமாதேவிக்கும், அமைச்சர் குலச்சிறையார்க்கும் ஒரு நினைவுச்சின்னம் எழுப்பியது. ஆயிரக்கால் மண்டபத்திற்கும் கலியாண மண்டபத்திற்கும் இடையேயுள்ள இடத்தில் முழுவதும் சிமிண்டினால் கட்டப்பெற்ற ஓர் அழகிய மண்டபமே அச்சின்னம். தற்காலக் கட்டடக் கலையைக் குறிப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே அது சிமிண்டினால் கட்டப்பட்டது.

4) அம்மன் கோயில் உட்பிரகாரத்திலிருந்து இரண்டாம் பிரகாரத்திற்கு வருவதற்கு ஒரு பாதையும், இரண்டாம் பிரகாரத்திலிருந்து சுவாமி கோயில் வெளிப் பிரகாரத்திற்குச் செல்ல ஒரு பாதையும் திறந்துவிடப் பெற்றன. முதலில் அவைகளைத் திறப்பதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்த சிலரும், இன்று அதன் பயனைக்கண்டு பாராட்டுகின்றனர்.

5) கோயில் வரலாற்றுநூல் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளியிட்டதுடன், ஒவ்வொரு கோபுரவாயிலிலும் அக்கோபுரம் பற்றிய குறிப்புகளைக் கொண்ட கல்வெட்டுகள் பதிக்கப்பெற்றன.

6) கோயிலில் எந்தப் பகுதியில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சியையும் கோயிலினுள்ளும், சித்திரை வீதியிலும் எங்கிருந்தாலும் கேட்கும்படியாக ஒலி பெருக்கி நிலையம் அமைக்கப்பெற்றது.

7) திருப்பணிக் குழுவின் இறுதிப் பணியாயினும் தலைசிறந்த பணி, மதுரை அரசி மீனாட்சிக்கு 14 இலட்ச ரூபாயில் ஒரு சிறந்த வைரக்கிரீடம் செய்து, 11—12—72-ல் சூட்டி மக்கள் அனைவரையும் மகிழ்வித்ததேயாகும்.

உ

வடபழநி அருள்மிகு ஆண்டவர் திருக்கோயில்

வடபழநி, சென்னை-26.

தொலைபேசி: 421676

திருமுருகன் தலங்களுள் தொன்மை வாய்ந்த தென் பழநியில் பழநியாண்டியாகவும், சென்னை, வடபழநியில் வேண்டுவோர்க்கு வேண்டும் வரமளித்துக்கொண்டு கலியுக வரதனாய் எழுந்தருளியிருப்பவர் வடபழநி ஆண்டவர். வடபழநி ஆண்டவருக்கு வைகாசியில் விசாகப் பெருவிழா, கந்தசஷ்டி பெருவிழா, பங்குனி உத்திர பெருவிழா முதலியவை இவ்வாலயத்தில் முக்கிய விழாக்களாகும். கந்த சஷ்டி, பங்குனி உத்திர பெரு விழாக்களில் இலட்சார்ச்சனைகள் மிக விமரிசையாக நடைபெறும். மாதாந்திர கிருத்திகைக்கும், ஆடி, கார்த்திகை மற்றும் தை மாதங்களில் விசேஷ கிருத்திகைக்கும் பெருவாரியான பக்தர்கள் தரிசனத்திற்காக வருகிறார்கள். பிரதி தினமும் ஆண்டவனுக்குச் சந்தனக் காப்பு, விபூதி, பஞ்சாமிர்த அபிஷேகம், பால் அபிஷேகம் முறையே ரூ. 101/- ரூ. 31/- ரூ. 10/- கட்டணங்களில் செய்யப்பட்டுகின்றன. திருமணங்கள் அதிக அளவில் நடைபெறுகின்றன. திருப்பணி வேலைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. திருப்பணிக்கு நிதி உதவி அளிப்பவர்கள் "நிர்வாக அதிகாரி" முகவரிக்கு அனுப்பி வடபழனி ஆண்டவர் அருளுக்குப் பாத்திரராகுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

அறங்காவலர் குழு:

திரு. வி. டி. முனுசாமி செட்டி
திரு. ஏ. எஸ். இராமன்
திரு. லீ. பாலகிருஷ்ணன்

சி. வீ. இராசாராம், பி.ஏ., பி.எல்.,
நிர்வாக அலுவலர்.

மதுரைக் கும்பாபிஷேகம் சிவப்பிரபாவம்

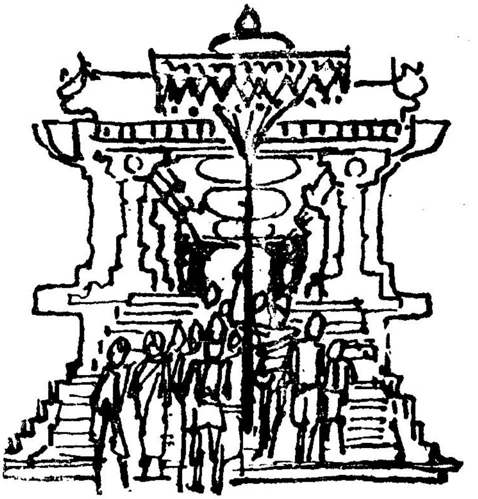
தெ. தெக்ஷிணாமூர்த்தி பட்டர்

மதுரைக் கும்பாபிஷேகம் என்று சொன்னால் அது மதுரக் கும்பாபிஷேகம் என்று பொருள்படும். அஃதாவது அழகான குடங்களால் நீராட்டுதல் என்று பொருள். நீராட்டுதல் கடவுளுக்கே. எங்கும் பிரகாசமாய், ஆனந்த பூர்த்தியாகி, ஆன்ம கோடிகளுக்கும் அபூதமாய் இருந்து ஆண்டருள் புரிபவன் கடவுள்.

''உருமேனி தரித்துக் கொண்ட தென்றலு முரு விறந்த
வருமேனி யதுவுங் கண்டோ மருவுரு வான போது
திருமேனி யுபயம் பெற்றோஞ் செப்பிய மூன்று நத்தங்
கருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவு நாமோ''.

மூர்த்தி பேதங்கள்

''கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான் மறையா றங்கமுதற் கற்ற கேள்வி, வல்லார்க ளல்வர்க்கும் வாக்கிறந்த பூரண

மாய் மறைக்கப்பாலா, யெல்லாமாயல்லவுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்து காட்டிச், சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாம னினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்வாம்'' என்றபடி ஆன்மாக்கள் உஜ்ஜீவனார்த்தம், மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தமாயும், குருலிங்க சங்கமமாயும்,

அடியாருள்ளக் குறிப்பிற் கேற்கப், பல்வேறு வடிவங்களாயும் திருவுருக்கொண்ட மூர்த்த பேதங்களும், லீலா வைபவங்களும், திருவருட்பிரபாவங்களும் அதிகமாகும். அனந்த திருவுருவங்களைப் பூண்டு கடாக்ஷிக்கப் புறப்பட்டு ஷெ பரார்த்தங்களையடையும் படிக்கு, அவைகளைத் தெரிந்து அனுபவிக்கத் தக்க விவேகத்தையும், அறிவிற் கெட்டாவிடத் தறிந்து நடக்குமாறு வேதாதி கலைகளையும், அக்கலைகளில் சந்தேகந் தோன்றிய விடத்தில் தெரியுமாறு ஆசார்ய பீடங்களையும், இன்னும் உலகிற்காதாரமான எவ்வகைப் பொருள்களையுமளித்து, ஆன்மாக்களுள்ளந்தோறும் அபூதமாயிருந்தும், ஆன்மாக்கள் உணராவிடத்துத்தாமே, அவரவர்க்கது வாயுமிருந்த திருக்கோலங்களே மூர்த்த பேதங்களாகும்.

மதுரைக் கோயில் வரலாறு

அப்பேர்ப்பட்ட மூர்த்தங்களைக் கொண்ட ஹாலாஸ்ய க்ஷேத்திரம் என்று சொல்லப்பட்ட மதுரையம்பதியில் அரசு செய்பவர் மீனாக்ஷிசுந்தரேஸ்வரராவர். அப்பேர்க்கொத்த மீனாக்ஷி சுந்தரேஸ்வரருக்கு வருகிற ஆனி மாதத்தில் நடைபெறவிருப்பது கும்பாபிஷேகம் என்று சொல்லுகிற குடமுழுக்கு விழாவாகும். அக்கும்பாபிஷேகமும் பதினெண் கிரியையோடு கூடியதாகும். மேற்படி கும்பாபிஷேகமும் ஆகம சாஸ்திர முறைப்படி செய்வதாகும். த்வாதசாந்த க்ஷேத்ரம் என்று சொல்லுகிற மதுரையம்பதியில் 1-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 19-ஆம் நூற்றாண்டு வரை சாஸ்திர ரீதியிலும், அப்போதைக் கப்போது ஏற்பட்டிருக்கிற இடையூறுகளைத் தவிர்த்தும், முகமதியர் ஆட்சிக் காலமுதல் இன்றுவரை சட்டதிட்ட வட்டங்களுடனும் பூஜைகளும் விழாக்களும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. நாயக்கமன்னர் காலத்தில் சாஸ்திர ரீதிக்கு எதுவும் முரண்பாடானது இல்லாது நடந்து வந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மதுரையில் முதன் முதலில் கோயிலையும் நகரத்தையும் அமைத்துக் கோயில் பூஜை முதலிய வழிபாடுகளை நடத்துவதற்கென ஏற்பாடுகள் செய்து, நிர்வாகம் ஆறு பேர்களிடம் இருந்து வந்தும் அன்றும் இன்றும் பல மாறுதல் ஏற்பட்டுத் தவிர்த்தும், அவை முறைப்படி நடந்து வந்துள்ளன. ஆறுபேர் நிர்வாகங்களில் சுந்தரபாண்டிய பிரமாதிராயர் பூஜா காரியமும், தேவகாரியமும், மனுநீதி கண்ட பிரமாதிராயர் பிரதான மூர்த்திகளின் இரண்டு சன்னிதிகளில் பரிசாரகமும் செய்துவந்தவையே தற்சமயமும் நடந்துகொண்டு வருகின்றன என்பது அன்பர்கள்அறிந்த விஷயமாகும்.

மதுரைக் கும்பாபிடேகங்கள்

சிவன், சக்தி என்ற இரண்டின் இணைப்பைச் சேர்ப்பதற்கு எட்டுவித மருந்து வகைகளாலும், கிரியா ரூபமாகவும், மந்திர ரூபமாகவும் குடங்களை வைத்து இளங்கோயில் (பாலாலயம்) எழுந்தருளி அதன் பிறகு அபிஷேகம் செய்வதே கும்பாபிஷேகம் என்று சொல்லும் குட முழுக்கு விழாவாகும். இதற்கு முன் கும்பாபிஷேகம் செய்ததாகக் குறிப்பொன்றும் கிடைத்ததாகத் தெரியவில்லை என்று சரித்திர ரீதியில் தெரியவருகிறது. கி. பி. 1708ல்

விஜயரெங்க சொக்கநாதர் காலத்தில் சுந்தரேஸ்வரருக்கு மட்டும் அஷ்ட பந்தன கும்பாபிஷேகம் நிகழ்ந்துள்ளது. அதன்பிறகு கி. பி. 1877ல் ஏழு கோவில் நகரத்தார்களாலும், கி. பி. 1923-ல் கோவில் ரிசீவராக இருந்த முத்து. கரு. வெ. அழகப்ப செட்டியார் அவர்களாலும், 1963-ல் தமிழ்வேள் பி. டி. இராஜன் அவர்கள் தலைமையிற் கூடிய குழுவினராலும் நடந்ததைத் தவிர வேறில்லை. தற்சமயம் குழுத் தலைவர் அவர்களுடைய தலைமையிலும் இறைபணியாளர் திரு. இராமச்சந்திரன் அவர்கள் முயற்சியாலும் நடைபெற விருக்கிறது என்பது அன்பர்கள் அறிந்த செய்தியாகும்.

கும்பாபிஷகம் செய்வது என்பது எளிதான காரியமாகாது. பூர்வ ஜன்ம நிகுதி இருந்தால்தான் நடத்த முடியும் என்பது சாஸ்திர சம்மதமாகும்.

ஆகமங்கள்

ஆகமங்கள் இருபத்தெட்டு. அவை: காமிகம், யோகஜம், சிந்தியம், காரணம், அஜிதம், தீப்தம், சூக்ஷ்ம், சகஸ்ரம், அம்சமான், சுப்ரபேதம், விஜயம், நிசுவாசம், சுவாயம்புவம், அனலம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சர்வோத்தரம், பாரமேஸ்வரம், கிரணம், பேதம், வாதுளம் என்பவைகள். இவ்விருபத்தெட்டும் சகுண கிரியா மார்க்கங்களை விசேஷமாய் நிருபிக்கும். இவ்விருபத்தெட்டினுள், காமிகம் முதல் அஜிதம் வரை ஐந்தும் கௌசிக முனிவர்க்காகவும், தீப்தம் முதல் சுப்ரபேதம் வரை ஐந்தும் பாரத்வாஜ முனிவர்க்காகவும், ரௌரவம் முதல் விபவம்வரை ஐந்தும் கௌதம முனிவர்க்காகவும், புரோத்கீதம் முதல் வாதுளம் வரை எட்டும் அகஸ்த்யமுனிவர்க்காகவும், ஈஸ்வரரால் கூறியருளப்பெற்றன, அவைகளில் காமிகம், காரணம் முதலிய ஆகமங்களால் கூறப்படும் கிரியா மார்க்கமே கும்பாபிஷேக விஷயம் ஆகும். அதில் கூறப்பட்ட சமயம் சைவ சமயமே. சைவம் என்பது சுத்தம் எனினும் சிவபெருமானைப்பற்றிய வைகளையும் இலக்ஷணங்களையும் சொல்லி வழிபடுவோர்களைக் குறிப்பதேயாகும். இவர்கள் விபூதி ருத்ராக்ஷ காவ்யாதிகளை அணிந்து வேதாகம நெறியே வழிபட்டிருப்பவர்கள். அதில்,

ஆகமநெறியாகச் சொல்லும் சமயம்	7
சாங்கிஷத்தோடு அஷ்டாவதானம்	8
இதில் பேதமாயுள்ளது	16
புறச் சமயம்	3
பாட்டன் முதலிய சமயம்	38
பாஷண்டபதம்	90

அவற்றுள் சைவம், சிவாத்விதம், சம்மேளனம், பாசுபதம், மாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம் இவைகள் அஷ்ட சைவம். சைவபேத மாயுள்ளது ஊர்த்வ சைவம், அனுதி சைவம், ஆதி சைவம், மகாசைவம், சைவம், அபேத சைவம், அந்தர சைவம், குணசைவம், நிர்க்குண சைவம், அத்வாசைவம், யோக சைவம், ஞான சைவம், அவாந்தர சைவம், கிரியா சைவம், சுத்த சைவம், நாலுபாத சைவம், பேத சைவம் என்னும் பதினுறு சைவமாம். இவையன்றி அஷ்ட வாமாவது, சிவசமவாதி, ஐக்கிய வாதி, சங்கிராந்தவாதி, பிரவாகேஸ்வர வாதி, காபாலிகவாதி, அவிகாரரவாதி, பேதாபேத வாதி, அநேகேஸ்வரவாதி என்பனவாம். வேதாங்கீசாரமான வைதீகத்திற் பேதமானது நியாயம்,

வைசேஷிகம், மீமாம்சம், சாங்க்யம், வைணவம், பாட்டம், பிரபாகரம், வியாகரணம். இவ்வெட்டுடன் அன்றி மாயாவாதம், பாஸ்கர்யம், சப்தபிர்மவாதி, புராணிகன் என்பனவாம். மேற்சொன்ன சப்த சைவங்களுள் சைவத்தின் பகுதியே சப்தவிதமாயிருக்கின்றது. அவை அனுதி சிவம், ஆதிசைவம், மகாசைவம், அனுசைவம், அவாந்தர சைவம், பிறவாசைவம், அந்தரசைவம், என்ற ஏழுவிதமாயிருப்பதால்,

1) சிவனே அனுதிசைவன்.
2) சிவபெருமான் முகம் ஐந்தில் தீக்ஷிதரான சுகாதி ரிஷிகளே ஆதி சைவர்கள்.
3) ருஷிகளின் கோத்திரரும் தீக்ஷிதருமான சிவதத்வங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களே மகா சைவர்கள்.
4) சிவ சம்ஸ்காரங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களான க்ஷத்திரியர்களே அனு சைவர்.
5) சைவதீக்ஷா சம்பன்னரான ப்ரேஷ்யகாரர்களே அவாந்திர சைவர்கள்.
6) சைவதீக்ஷா சம்பன்னரான அம்பரிஷ்டுலாவாதிகளே பிறவா சைவர்.
7) தீக்ஷாவிதாரவைர்களே அந்தர சைவரென்று ஆகமங்கள் சொல்லுகின்றன.

சிவபெருமான் முகம் ஐந்தில் தோன்றித், தீக்ஷிதரான சுகாதி ரிஷிகளான ஆதி சைவர்கள்மட்டுமே பரார்த்தாலாய பூஜைக்கு அருகதை உள்ளவர்கள். வேறு எவருக்கும் அதிகாரம் கிடையாதென்றும்; மற்றவர்கள் ஆத்மார்த்த பூஜைக்கு அருகதை உள்ளவர்கள் என்றும் ஆகமங்கள் கூறுகின்றன.

ஆதலால் வரப்போகும் கும்பாபிஷேகத்தில் ஈசன் முகத்தில் தோன்றிய தீக்ஷிதர்களாகிய ஆதிசைவப் பெருமக்கள் பல இடங்களிலிருந்து வந்து கலந்துகொண்டு நடத்திவைப்பது மீனுக்ஷி சுந்தரேஸ்வரருடைய அருளேயாகும். அதில் அனுக்ஞை, விக்னேஷ்வர பூஜை, வாஸ்து பூஜை, மிருத்சங்கிஹணம், ரக்ஷாபந்தனம், கிரஹமகம், கிராமசாந்தி, ப்ரவேச பலி, ரக்ஷோக்நஹோமம், சாந்தி ஹோமம், மூர்த்தி ஹோமம், திசாஹோமம், கலாகர்ஷணம், யாகசாலாப்ரவேசம், யாக பூஜை, அஷ்டபந்தனம், பிம்பசுத்தி, திரிகண்ட ஸ்பர்சாகுதி, யாத்ரா தானம், கும்பாபிஷேகம், மஹாபிஷேகம், முதலானவைகள் விரிவாக நடத்தத் தர்ம கர்த்தாக்குழுத்தலைவர்களும், நிர்வாக அதிகாரிகளும் ஏற்பாடு செய்வது சாலச்சிறந்ததாகும்.

தவிர எல்லா க்ஷேத்திரங்களைக் காட்டிலும் த்வாதசாந்தமான மதுரையம்பதியானது மீனுக்ஷி பீடமாகவும், ச்யாமள பீடமாகவும் விளங்கிவருகிறது யாவரும் அறிந்த விஷயமாகும். ஏனெனில் மீனுக்ஷி சுந்தரேஸ்வரர் தேவ மானுடர்கட்குத் திருவருள் செய்யத் திருவுள்ளங்கொண்டு இக்கலியுகத்தில் சிவபெருமானுக்குள்ள சின்னங்கள் இவ்வளவுதானே என்று கூறுதற்கடங்காது, அடியார் வீஷ்டப்ராப்தராக, மாணிக்கம் விற்கச் செட்டியாராகவும், வைகை அடைக்க ஒட்டராகவும், விறகு

சுமந்து வில்லியர் போலவும், மாமனுக வந்து தவசி போலவும், அரசாள மன்ன ராகவும், அருச்சுனனுக்காக வேடராக வும், எல்லாம் வல்ல சித்தராகவும், கௌரி என்பார்க்கு விருத்த வேதிய ராகவும், சிரகிரியில் மருத்துவச்சியாக வும், பன்றிக் குட்டிகளுக்காகப் பன்றி வடிவாகவும் தனக்காகத் தூதுவராக வும், திருமால் மச்சாவதாரத்தில் வலைஞராகவும், தமிழ்ச் சங்கத்திற்குப் புலவராகவும், பிர்ம விஷ்ணுகளுக்காக மலைவடிவாகவும், பிரபுலிங்க லீலையில் மத்தளம் வாசிப்பவராகவும், வளையல் விற்பார் போலவும், சிறுத்தொண்ட ரிடத்து ஜங்கமராகவும், தாருகா வனத்தில் அதிதியைப் போலவும், யோகியாயும், முனிவராயும், குதிரை யோட்டியும், ஓலை காட்டியும், தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தும், சோறளித் தும், ஆசாரியராயும், சிஷ்யராயும் திருவுருவங்கொண்டு அவரவர்கள் இஷ்டம்போல் வேண்டிய போகங்களை அளித்தும் இடுக்கண்களை ஒழித்தும் எல்லாச் சித்திகளையும் உதவியவர், ஒப்புயர்வில்லாத சிவனேயாவர்.

ஆனதால் எம்பெருமானுக்கு எல்லாம் சொந்தமேயாயினும் ஒன்று மில்லாதவரேயானதால் அறிஞர்கள் உலகமெல்லாம் இறைவனின்றி வேறில்லை, உலகத்திலுள்ள சமயங்கள் எல்லாம் இறைவனையே குறிக்கும் என்பர். மீனாக்ஷி சுந்தரேஸ்வரர், பிண்டிகை சக்தியும், லிங்கம், சிவமு மாகும். எனவே கிரியா ஞான சக்தி ஸ்வரூபம் சிவலிங்கம் எனப்படும். ஆதலால் எல்லாவற்றிற்கும் காரண ரூபமாயுள்ளது அது. (லிங்-லயம், கம்-தோற்றம்) சிவபெருமான், புறத்தே சிவலிங்க முதலிய திருமேனிகளுங் குருவுஞ் சங்கமும் ஆதாரமும் ஆகக் கொண்டு நின்றும், அகத்தே உயிர் இடமாகக் கொண்டு நின்றும், ஆன்மாக் கள் செய்யும் வழிபாட்டைக் கொண்டு அருளுவர் ஆனதால், சங்காரகாலம் வரையும் சாந்நித்யராய் இருந்து ஆன் மாக்களுக்கு அனுக்கிரஹிக்கும்படி செய்வார் என்பதில் ஐயமே இல்லாத தால் இக்குடமுழுக்கு விழா அவசியம் செய்யவேண்டியது.

"விரிவிலா அறிவிஞர்கள் வேறொரு
சமயஞ் செய்தே
எரிவினாற் சொன்னா ரேனும் எம்பிராற்
கேற்ற தாகும்"
"கோடி மறைகளினுங் கூறரிய
வான்பொருளைத்
தேடி யறியுந் திடமெங்கே—நாடகத்தா
லவனேநா மாகியறிவ ரவரே
சிவமென்பார் வேறில்லை தேர்"

என்று கூறப்பட்டதால் இறைவரது திருவுருவங்களையும் திருச்சின்னங்களை யும் கூறுது, இவ்வளவிலேயே விட்டு அவரது சைவசமயக் கொள்கையே கடைப்பிடிப்போமாக. ஹிந்து மதத் திற்குப் பிரதானமாக விக்ரஹ ஆரா தனைகள் ஆகமங்களில் அதிகமாக இருப் பதால் அவ்விக்ரஹங்களுக்கு அடிக்கடி கும்பாபிஷேகங்கள் செய்தால் தான் சான்னித்யங்கள் ஏற்படும். மனுஷ்ய மானத்தில் 12 வருஷமாகத் தெரியும். தேவமானத்தில் 12 நாளேதான்.

சொக்கேசன் அருளும் தருமை பிறந்த வரலாறும்

அ. கல்யாணசுந்தர தேசிகர்

''உன்னைச் சிங்காரித்து உனது அழகைப் பாராமல் என்னைச் சிங்காரித்து இடர்ப்பட்டேன்......அன்பிலேற்கு உன் தாள், தருகுவையோ சொக்கநா தா'' என்று தாம் செய்யும் தவறுணர்ந்து அவன் திருவருள் வேண்டி ஏங்குகிறது ஓர் அருளுள்ளம். அதே அருளுள்ளம் சொக்கநாதரையே நோக்கித் ''தேவரீர் இம்மாமதுரையின் மாமன்னர்; இம் மதுரையிலே திருவிளையாடல்கள் பல புரிந்துள்ளீர்; அவற்றிலே சிறப்பாகக் கொள்ளத்தக்கதும் அருமையானதும் 'எல்லாம் வல்ல சித்தராக' வந்து நிகழ்த்தியதுதான். தேவர்களும் நல்லவர்களும் தொழுதேத்தும் மதுரைக்குத் தலைவராக உள்ள தேவரீர், உம்மையே நினைத்துருகும் அன்பர்களுக்கு அருள் புரிவதல்லால் வன்பருக்கு துன்மார்க்கர்க்கு அருள்புரியமாட்டீர். அப்படியானால் தேவரீரை எல்லாமும் வல்ல சித்தர் என்று புகல்வது ஏன்? அது எவ்விதம் பொருந்தும்? எல்லாம் வல்ல சித்தர் என்றக்கால் என்னுடைய பொல்லாக் கருத்தை அகற்றப் போகாதோ?'' என்று வினா எழுப்பியது.

எல்லாம் வல்ல சித்தர்

சொக்கநாதர் திருவாய் மலர்ந்து விடை சொல்லவில்லை. சொல்லாமற் சொல்லி விளங்கவைக்கும் சித்தரல்லரோ அவர்? ஆகவே வினாக்களை எழுப்பிய அவ்வுள்ளத்தே ஒரு தெளிவையும் உண்டு பண்ணினார் அவர். அந்த அருள் உள்ளம் அமைதி கண்டது. அத்தெளிவுக்கு இவ்வினா எழுப்பிய திருவுள்ளத்திற்குடைய அந்த அடியவரையே கருவாக ஆக்கிக் காட்டினார். அவரையே; சிந்திக்க வைத்தார். ''என் போலே மல கடினர் எவ்விடத்தும் கண்டதுண்டோ? அன்பு ஏதும் இல்லாத எனை ஆண்ட எண்ணத்தால், இன்பே, மதுரைக்கு இறைவரே, தேவரீர் நீர் எல்லாம் வல்ல சித்தரே! சிறிதும் ஐயுறவு கொள்ளுவது பொருந்தாது;

நீர் உணர்த்தில் உணர்வேன். உணர்த்திரேல் நாயேன் கணத்தும் உணரும் வகை காணேன். புன்கட்டுத் தோலைப் புதுக்கி மயக்கமறக் கண்கட்டு வித்தை போல் காட்டுவீர், பண்கட்டுப் பூணுவேன் தன்னை இன்பப் பூரணத்தில் பூண அருளுவீர்,'' என்பது அதுகண்ட தெளிவு.

இதன் விளைவாக இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் ஓர் அற்புதத்தை நிகழ்த்திக் காட்டியிருக்கிறார், அந்தச் சொக்கநாதப்பெருமான். அதுவும் நமது பழம்பெரும் தென்பாண்டி நாட்டிலே அவராண்ட மதுரையம்பதியிலே நாமும் காண, அதன் விளக்கமாக உள்ளது தான் இந்த வரலாறு, இதில் கண்ட பெரியவர் தருமை ஆதீனத்தை நிறுவிய குருஞானசம்பந்த பரமாசாரியரே யாவார்.

அக்காலத்திலே தமிழ் பிறந்தது. முச்சங்கம் வைத்து அதனை வளர்த்தது, இப்போதும் வளர்த்து வருகிறது என்ற பெருமை உடையது மதுரை மூதூர். அதனை ஆண்ட தமிழ் மன்னர்கள் பாண்டியர்கள். கயிலையை விட்டு இங்கு வந்து அவ்வரச பீடத்தில் சோமசுந்தரராக அமர்ந்து, அந்தத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் இறையனார் என்ற ஒரு புலவராக இருந்து தமிழ் வளர்த்தாரா சொக்கநாதர். இப்பெருமை அவருக்கு மட்டுமேயென்றில்லாமல் அம்மை அங்கயற்கண்ணியும், குமரனும் (உக்கிர குமரன்) இங்கு எழுந்தருளி வந்து நாட்டாட்சி, மொழியாட்சி நடத்தி மக்களையும், நம் தமிழ் மொழியையும் வளர்த்தனர் இம்மாமதுரையிலே. அதனாலே பழம்பெரும் நாடு, தமிழ்நாடு என்ற சிறப்புகள் பல பெற்றது இப்பாண்டி நாடு.

தருமை முதல்வர்

எந்த நாட்டுக்கும் இல்லாத இத்துணைச் சிறப்புகள் பல பெற்ற பாண்டி நாட்டிலே அமண் மாசறுத்து அற்புதம் நிகழ்த்தினார் திருஞானசம்பந்தர் இறை அருள் துணைக்கொண்டு. வந்திக்குக் கூலியாளாக வந்து வெளிப்பட்டார் சொக்கநாதர்; மண் சுமந்தார்; பிரம்படியும் பட்டார்; பாரோர் அறிய மாணிக்கவாசகர் புகழ் பரவியது. சைவ வைணவ குரவர்களாகப் பலர் இந்த நாட்டிலே தோன்றிச் சமயம் வளர்த்திருக்கிறார்கள். இந்த நெறியிலே வந்தவர் தருமை ஆதீனத்தின் முதற் குரவர், குருஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள். குமரகுருபரர் சொல்லுவார், 'அமண் மாசறுத்த அந்தத் திருஞானசம்பந்தரே பிள்ளைமை விடுத்துத் தள்ளரும் பருவத்தில் குருஞானசம்பந்தராக வந்தருளியுள்ளார்'

என்று. சோழநாட்டிலே அவதரித்துப் பாண்டிநாட்டிலே சைவ சமயத்தை மீளவும் நிலை நாட்டினுர் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான், ஓராயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன்னுலே. மீண்டும் 16-வது நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியிலே பாண்டி நாட்டிலே செல்வச் சீவில்லிபுத்தூரிலே சைவ வேளாள மரபிலே சுப்பிரமணிய பிள்ளை, மீனுட்சி அம்மை என்பார்க்கு ஒரு தவப்புதல்வராக வந்துதித்தார் ஞானசம்பந்தர் என்னும் பிள்ளைத் திரு நாமத்தோடு நம் குருஞானசம்பந்தர். திருவருள் துணைக்கொண்டு சோழ நாட்டிலே தஞ்சைத் தரணியிலே தருமையம்பதியிலே எழுந்தருளி வந்து தங்கி ஒரு மாபெரும் சமய பீடத்தை உண்டாக்கிச் சமயம் காத்து வளர்த்து வருகிறுர் சந்தான சாரியாராக, திருக் கயிலாய பரம்பரையிலே, நந்தி மரபிலே மெய்கண்ட சந்தானத்திலே.

இவ்வாருக அவதரித்த ஞான சம்பந்தர், தமது பதினுருவது பிராயத் திலே தம் தாய் தந்தையரோடு மதுரை யம்பதிக்கு அங்கயற்கண்ணி உடனுறை ஸ்ரீ சொக்கநாதப் பெருமானை வழிபட வந்தார், ஒரு சமயம். அங்குத் தங்கிச் சிறப்பாக வழிபாடுகள் நிகழ்த்தினர் அவர்கள். இவ்வாருக வழிபாடுகளை இனிதே முடித்துக்கொண்டு இறைவ ரிடம் பிரியா விடைபெற்றுத் தம்மூர் (சீவில்லிபுத்தூரு)க்குத் திரும்ப விரும் பினர் பெற்றேர். தம் மகனுரையும் உடன் வர அழைத்தனர். உடன் வர மறுத்தார் அவர். தனியே விட்டுச் செல்ல மனம் துணியவில்லை அப் பெற்றேருக்கு; மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தி அழைத்தனர். அதற்கு விடையாக "இந்த உடல் தந்த உத்தமர்கள் தாம் இருவீரும். ஆனுலும் இந்த உடலுக்கு உயிர் தந்த எனது தாயும் தந்தையுமாகிய அங்கயற்கண்ணி யும் சொக்கநாதப் பெருமானும் இங்குள்ளனர். நீங்கள் அழியும் தன்மை யுடையவர்கள். என்றும் அழியாது என்னைக் காக்கும் பெற்றேர் இவரே யாவர்—யான் இங்கேயே இவரடியில் தங்கி இருக்கவே விரும்புகிறேன் இவரைப் பிரிந்திருக்க ஆற்றகில்லேன். கவலற்க. உடன்வர ஒருப்படேன். செல்க'' என்று உறுதியாகச் சொல்லி விட்டார். இவ்வுறுதிகண்ட பெற்றேர் தமது மகனுடைய மெய்யான நிலை கண்டு அதனைத் தடுக்க அஞ்சி ஒருவாறு மனம் தேறி அவரை அங்கே விட்டுப் பிரிந்து சென்றனர்.

பெட்டகம் பெற்றுர்

அது முதல் ஞானசம்பந்தர் மதுரை யிலே நாள் முழுவதும் சொக்கநாதர் ஆலயத்திலேயே தங்கியிருந்து வழிபட்டு வருவாராயினர். விடிவதற்கு முன்னரே விழித்தெழுந்து, நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, பொற்ருமரைத் தடத்திலே மூழ்கி, நீறணிந்து ஆலய வழிபாட்டுக்குச் செல்லுவார். அந்த நேரத்திலேயே அடியவர்கள் பலரும் அத்தீர்த்தத்தின் கரைகளிலே சிவபூசை வழிபாடியற்றி நெக்குருகி அமர்ந்திருக் கும் நிலையும் கண்டு செல்லுவார். அதே போலச் சிவபூசை செய்து சிறப்புப்பெற விரும்பியது அவருள்ளம். அந்நன்நெஞ் சத்திலே ஏக்கம் குடிகொண்டது. வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவாராகிய சொக்கநாதரின் சந்நிதியிலே நின்று தம் ஏக்கத்தை வெளியிட்டு வேண்டிக் கொண்டார். அவர் உள்ளத்து விழை வின் முதிர்ச்சிகண்டு அன்றிரவு அவர்

நித்திரையில் சொக்கநாதர் ஓர் அடியவர் உருவில் எழுந்தருளி ''அன்பனே உனது விழைவுக்கேற்ப நாம் பெட்டகக் கோயிலோடு பொற்றாமரை வாவியின் ஈசானத் திக்கிலே நீரினுள்ளே எழுந்தருளியிருப்போம். எடுத்துப் பூசிப்பாயாக'' என்றருளிச் செய்தார். இது உற்றது தேவகாலமாகிய அதிகாலை நேரத்தில். உடனே விழித்தெழுந்து, பெருமான் கருணையை வியந்து போற்றி, விரைந்து தம் காலைக் கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, பொற்றாமரைக் குளத்திலே பெருமான் அருளிச் செய்தபடியே ஈசானத் திக்கிலே சென்று நீரில் மூழ்கி எழுந்தார். அவர் திருக்கரத்தில் பெட்டகக் கோயிலோடு சிவலிங்கத் திருவுருவொன்று மின்னிற்று. கரை காணாத உவகை மேலீட்டால் கரைந்தொழுகும் கண்ணீர் வார அதனை எடுத்துச் சென்று சொக்கநாதப் பெருமான் திருச்சந்நிதியில் இட்டார். அப்பொழுது அவர் நின்ற நிலையை அவர் வாய்மொழியாலேயே அறியலாம்.

''கண்ணுக் கினிய பொருளாகி யேஎன்
கரத்தில்வந்தாய்
விண்ணும் பரவிடும் அற்புத
மேஎன்ன விஞ்சையிதான்
மண்ணும் புகழ்ந்திட என்னையும்
ஓர்பூரண வாரியுள்ளே
நண்ணும் படிச்செய் மதுரா
புரிச்சொக்க நாயகனே''

''அடியேன் விண்ணப்பம் கேட்டருளி அதன் வண்ணமே அருளியுள்ளீர். இனி இதனைப் பூசித்துய்தற்கேற்ப ஞானாசாரியரையும் தேவரீரே எனக்கு அனுக்கிரகிக்கவேண்டும், பெருமானே, என்று வேண்டி நின்றார். முன்போலவே அன்றிரவும் அவர் கனவில் பெருமான் வந்து தோன்றித் ''திருவாரூரின்கண் சென்று நமது உபதேச பரம்பரையில் வந்துள்ள ஞானப்பிரகாசனை நாடு'' என்றருளிச் செய்து மறைந்தார். அதே நேரத்தில் திருவாரூரிலுள்ள ஞானப்பிரகாசர் கனவிலும் எழுந்தருளி ''என் அன்பன் ஞானசம்பந்தன் உனை நாடி வருகின்றான். அவனுக்கு முறையாகச் சிவஞான உபதேசம் செய்துவைப்பாயாக'' என்றருளிச் செய்தார். இவ்விதமாக இருவருள்ளும் ஒருவரை ஒருவர் காணும் வகையில் தொடர்பு படுத்தி வைத்தார் சொக்கநாதர்.

சிவஞான உபதேசம்

இக்கனவு நிகழ்ந்ததும் பிரம முகூர்த்த காலமாகவே ஞானசம்பந்தர் துயில் நீங்கி இறைவர் தம்பொருட்டு எளிவந்து உணர்த்தியருளிய செய்தியை நினைத்து ஆனந்தம் மேலிட, வழக்கம் போலவே பொற்றாமரையில் நீராடித் தூயராகிப் பெருமான் சந்நிதியிற் சென்று வணங்கி, அவர் நிகழ்த்திய அற்புதத்தை வியந்து போற்றி, அவரிடம் பிரியா விடை பெற்று, மதுரையை விட்டு அரிதின் நீங்கி, வழியில் திருவானைக்கா, திருச்சிராப்பள்ளி, திருவாஞ்சியம் முதலிய பல தலங்களையும் வழிபட்டுக்கொண்டு, அடுத்த சோமவார நன்னாளில் அதிகாலை நேரத்தில் திருவாரூரை வந்து அடைந்தார். கமலாலயத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கித் தூய்மை செய்துகொண்டு, தம் குருமூர்த்தியைத் தேடி ஆரூர்ப்பூங் கோவிலினுள்ளே விரைந்து சென்றார். அங்கே சித்தீஸ்வரத்தலத்தில் உள்ள மேதா தட்சிணாமூர்த்தி சந்நிதியில் தமது மாணவரின் வருகை நோக்கி ஞானப்பிரகாசர் ஆவலோடு எழுந்

தருளியிருந்தார் தம் ஞானாசாரியரைக் கண்டதும் காந்தம் கண்ட இரும்பு போல விரைந்து சென்று அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கித் தாம் கொண்டுவந்திருந்த பூசாமூர்த்தியையும் அவர்முன் இட்டுப் பேச்சற்ற மோன நிலையில் நின்றார். அதே நேரத்தில் பெருமான் பணித்தபடியே அந்தச் சந்நிதியிலே சிவபூசையை முறையாக எழுந்தருளப் பண்ணி வைத்துச் சிவஞானோபதேசமும் செய்துவைத்தார் ஞானப்பிரகாசர். தமது குருமூர்த்தியைக்கண்ட நிலையில் தமது உணர்வு எவ்விதம் இருந்ததென்பதை ஞானசம்பந்தர் உரையாலேயே கண்டு மகிழ்வது சிறப்பாகும்.

"கண்டேன்இப் பாசம் கழிந்தேன் அமுதைமுகந்து
உண்டேன் சுகாநந்தத் துள்ளிருந்தேன்—வண்டிமிர்காத்
தேனைப் பொழிகமலைச் செங்கமலப் பொற்பாத
ஞானப்பிர காசனையே நான்" என்றும்,
"வான்பார் கமலைத் திருஞான சம்பந்த மன்னனெங்கோன்
ஊன்பார் உடற்பவ நீக்கிடவோமொழி யோர்வசனம்
தேன்பாகு கற்கண்டு இளநீர் வளைமுறி சீனிகன்னல்
ஆன்பா லினும்தித்தித்து ஊற்றாய்ப் பெருகல் அதிசயமே" என்றும்

தாம் கண்ட ஆனந்தானுபவ நிலையை விளக்கியுள்ளார். இந்த நிலையிலே அவ்விடத்தமர்ந்து தம் குருபணிவிடை இனிது செய்திருந்தார்.

"நிற்க" என்றதும் நின்றிருந்தவர்

அக்காலத்திலே ஞானப்பிரகாசர் திருவாரூர் ஆலய நிர்வாகத்தையும் மேற்கொண்டிருந்தார். ஆகலின் அவர் தம் அடியார்கள், மாணவர்கள் புடைசூழ அவ்வாலயத்திலுள்ள ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்து பூஜா கால தரிசனமும், அன்பர்களுக்கு ஞானோபதேசமும், சாத்திர தோத்திர விசாரணைகளும் பண்ணியிருப்பது வழக்கம். அர்த்த சாம பூசை முடியும் மட்டும் இவ்விதம் அங்குத்தங்கியிருந்து அந்தத் தரிசனத்தை முடித்துக்கொண்டு சம்பிரதாயப்படி கைவிளக்கு, கைத்தீவர்த்தி முன்செல்லச் சிவ சிந்தனையில் திளைத்தவராய் அவர் திருமடத்துக்கு வந்தருளுவதும் வழக்கம். இவ்விதமாக நிகழ்ந்து வருங்காலத்தில் ஒருநாள் அர்த்தசாம பூசை முடிந்து குருமூர்த்திகள் திருமடத்திற்கு எழுந்தருளும் நேரத்தில் கைவிளக்குப்பணிவிடை செய்யும் தொண்டர் ஏதோ காரணத்தால் அங்கில்லை இது போன்றதொரு வாய்ப்பினை ஆவலோடு எதிர்நோக்கியிருந்த நம் குருஞானசம்பந்தர் ஓடோடிச் சென்று அப்பணிவிடையைத் தாமே மேற்கொண்டு முன் சென்றார். குருமூர்த்திகள் வழக்கம் போலத்தமது திருமடத்து முன்னிலையை அடைந்ததும் கைவிளக்கேந்தி நிற்பாரிடம் "நிற்க" எனப்பணித்து உட்சென்று துயில்கொண்டார். குருவாணையின் வண்ணமே ஞானசம்பந்தரும் அவ்விடத்தே நிலையாகக் கையில் விளக்கேந்திச் சிவசிந்தனையில் திளைத்தவராக நின்றிருந்தார், அன்றிரவு பெருமழை பொழிந்தது. அவ்வுணர்வு பெற்றாரில்லை நம் ஞானசம்பந்தர்.

மறுநாட் காலையில் திருமடத்து முன்னிடத்துக்குச் சாணந் தெளித்துத்

தூய்மை செய்வதற்கு வந்த குரு பத்தினி, முதல்நாளிரவு பெருமழை பெய்திருத்தலையும், ஞானசம்பந்தர் நின்றிருந்த இடத்தில் அவரைச்சுற்றி ஒரு சில அடித்தொலைவுவரை தரையில் தண்ணீரே படாமல் மழைக்கு முன்பு எவ்விதம் தரை காய்ந்திருந்ததோ அவ்விதமே இருப்பதையும், ஞான சம்பந்தர் சிவசிந்தனையில் திளைத்தவராக நிகழ்ந்ததேதும் அறியாராகக் கையில் விளக்கேந்தி நிற்பதையும், அவரேந்தியுள்ள விளக்கு ஒளிமங்காது பிரகாசமாக எரிந்துகொண்டிருப்பதையும் கண்டு உள்ளே ஓடோடிச் சென்று ஞானப்பிரகாசருக்கு உணர்த்தினர். ஞானப்பிரகாசர் வெளியே வந்து தமது மாணவர் நிற்கும் நிலைகண்டு சென்று தழுவி அவரை வாழ்த்தி "நீர் நம்மைப் போலவே உம்மை நாடிவரும் பக்குவர்களுக்கு அருளுபதேசம் செய்யும் குருராயராகும் நிலையை அடைந்துவிட்டீர். உம்மால் பல ஆன்மகோடிகள் பல்லூழிக் காலம்வரை ஈடேற இருக்கின்றன. ஆகவே உமது விருப்பம் போலச் சென்று தொண்டுசெய்வீராக" எனப் பணித்தார். இவ்வுரை கேட்ட ஞானசம்பந்தர் மனம் பதைத்து "அடியேன் என்ன பிழை செய்தேன்! எவ்வாறு உம்மைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பேன்! என்று கசிந்துருகி, "எனக்கெனச் சுதந்திரம் ஏது! எல்லாம் என் குருவாணையின்படிதானே நிகழும்" என்று உருகிக் கேட்டார். அவர் சொல்லால்—

"கனக்கும் பொதிக்கும் எருதுக்கும்
தன்னிச்சை கண்டதுண்டோ
எனக்கும் உடற்கும் எனதிச்சை
யோ இணங் கார்புரத்தைச்
சினக்கும் கமலையுள் ஞானப்ர
காசசிதம்பர இன்று
உனக்கிச்சை எப்படி அப்படி
யாக உரைத்தருளே"

என்று விநயமாகக் கேட்டார். இதற்கு மறுமொழியாக ஞானப்பிரகாசர் "இங்கிருந்து வடக்கே இரண்டு யோசனைத் தொலைவிலுள்ள மாயூரத்துக்குக் கீழ்பால் தருமராஜன், அகத்திய முனிவர் போன்ற அடியார்கள் பலராலும் வழிபடப்பெற்றதும், வில்வாரண்யம் என்று வழங்கப்பெறுவதுமான தருமபுரத்தில் சென்று மடம் உண்டு பண்ணிச் சிவஞான சித்தாந்த பரிபாலன பீடாதிபதியாகச் சந்தானம் வளர்த்து வாழ்வீராக" என ஆணை தந்தார். இதனை ஏற்றுத் தருமபுரம் வந்தடைந்தார் குரு ஞானசம்பந்தர்.

தருமையின் தொடக்கம்

தவஞானச் செல்வர் ஒருவர் வருவார். அவரிடம் தம்மிடமுள்ள ஆலய நிர்வாகம் முதலிய பொறுப்புகளை அளித்துவிட்டுச் செல்லவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்து அங்குத் தருமபுரத்தில் அகத்திய முனிவரின் மாணவர்கள் காத்திருந்தனர். அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்தது வீண்போகவில்லை. ஞானபானுவாக நமது ஞானசம்பந்தர் அங்கு வருவதைக் கண்டார்கள். அவரை எதிர் ஏற்றுத் தம்மிடமுள்ள ஆலயபரிபாலனம் முதலிய பொறுப்புகளை எல்லாம் அவரிடம் அளித்துவிட்டு, அவற்றை நிர்வாகம் செய்யத்தக்கதாக அட்டமாசித்திகளையும் அவருக்கு உபதேசம் செய்து கொடுத்து அவ்விடம் விட்டு அகன்றனர் அத்தபோதனர்கள். அன்று முதல் இன்றுவரை தருமபுரத்தில் இவ்

வாதீனத் திருமடம் ஒரு ஞான அரசாக நின்று சிறப்புப்பெற்று வருகிறது. அது ஒரு சிவஞான ராஜதானியாக, அதனை நாடி வருவோருக்கு ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக ஒளிசிந்தி வருகிறது. இது நிகழ்ந்தது கி. பி. 1565ல் என்று கால எல்லை வகுக்கின்றனர், காலக் கணக்கர்.

உயிரால் ஞான சம்பந்தரே

இவ்வாதீன அவிச்சின்ன பரம்பரை தொடர்ந்து வளர்ந்து வருகிறது. இப்போது இவ்வருட் பீடத்தில் 26வது குருமூர்த்திகளாக எழுந்தருளி ஞானச் செங்கோல் ஏற்று நடத்தி வருபவர்கள் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் ஆவார்கள். இவ்வருட் பீடத்தில் உருவால் யார் வந்து அமர்ந்தாலும் உயிரால் குருஞான சம்பந்தரே இங்கிருந்து ஆட்சி நடத்துவதாகக் கொள்ளப்படுவதால் எல்லோரும் 'ஞானசம்பந்தர்' என்றே வழங்கப் பெறுவர். ஆனாலும் ஆட்சிக்கு விளக்கமாகத் தெரிய, இன்ன ஞானசம்பந்தம் என்று விளங்கவைக்க, அவர்கள் தீட்சா நாமத்தையும் சேர்த்து இன்னின்ன ஞானசம்பந்தம் என்று குறிப்பிடுவது வழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது.

குமரகுருபரர், வெள்ளியம்பல வாணர், தமிழாகரர், சம்பந்தசரணாலயர், அழகியதிருச்சிற்றம்பலவர், படிக்காசு முனிவர் முதலிய பல அருளாளர்கள் இவ்வாதீனத் திருக்கூட்டத்தில் இருந்து சமயத்தொண்டு, மொழித் தொண்டுகள்செய்து சிறப்பித்திருக்கிறார்கள். சிவபோகசாரம், சொக்கநாத வெண்பா, சொக்கநாதக் கலித்துறை, ஞானாவரணம், முத்திநிச்சயம், தசகாரிய அகவல், சோடசகலாப் பிரசாதசட்கம் முதலிய முதல் நூல்களை குருஞானசம்பந்தர் அருளிச் செய்துள்ளார். பின்வந்த பல ஆசாரியப் பெருமக்களும், திருக்கூட்டத்து அடியவர்களும் பலப்பல சாத்திர தோத்திர நூல்களை இயற்றி உள்ளார்கள். இறைவர் திருவருள் துணைக்கொண்டு பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தி அவ்வப்போதும் மக்களுக்கும் நாட்டுக்கும் உற்ற துன்பங்களைப் போக்கிக் காத்திருக்கிறார்கள். விரிக்கிற் பெருகும், இச் செய்திகள் இப்போது பலரும் அறிந்தவை. ஆகவே விளக்கமாகச்சொல்லாது விடப்படுகின்றன.

உன்னைவிட நீங்குமுயிர் ஒன்றில்லை
ஆதலினால்
என்னைவிட நீங்குவதும் இல்லைநீ—
பொன்னைவிடப்
பூந்தேன் அலருடையாய் பொங்குமது
ராபுரியில்
வேந்தே பிரியா விடை......

என்று ஏங்கி நின்ற குரு ஞானசம்பந்தரை இப்போது பலரும் காணத் தம் திருக்கோவிலின்கண்ணே அழைத்து அமர்த்திக்கொண்டு ஓர் திருவிளையாடல் புரிந்திருக்கிறார் சொக்கநாதர் அண்மையிலே. அவர் ஆலயத் திருப்பணிகள் பல செய்து 1963ல் மகாகும்பாபிஷேகம் நிகழ்த்தச், சென்றமுறை முயற்சிகள் மேற்கொண்டபொழுது திருப்பணித்தலைவர் இங்குத் தருமைக்கு வந்து அச்செய்தி சொல்லித் 'திருப்பணி, மகாகும்பாபிஷேகம் குறித்தபடியே சிறப்பாக நிறைவேற ஆசி வழங்க வேண்டு'மென்று அப்போது இவ்வருட் பீடத்தமர்ந்திருந்த கயிலைக் குருமகா சந்நிதானத்தினிடம் வேண்டிக்கொண்டார். ''சொக்கன் திருவருள் வழியே வளரும் இவ்வாதீனம் அவன் பணியில்

ஓரளவு ஈடுபடும். அதற்கான உதவிகள் செய்வோம். அங்கயற்கண்ணி உடனுறை நம் தெய்வம் சொக்கநாதன் துணையிருக்கத் தாங்கள் மேற்கொண்டிருக்கும் பணி செம்மையாகவே நிறைவுறும்; கவலற்க '' என்று துணிவு தந்தார்கள் கயிலைக் குருமகா சந்நிதானமவர்கள்.

ஓர் அற்புத நிகழ்ச்சி

அப்பணியில் 'சொக்கநாதர் முன்னுள்ள இராஜகோபுரம் திருப்பணிக்காகும் செலவு முழுவதும் ஒரு லட்சத்துக்குமேல் உள்ளதை இவ்வாதீனச் செலவில் நடத்திடுக' எனப் பணித்தார்கள். அதனை ஏற்றுச் சென்ற திருப்பணிக் குழுவினர் திருவருள் வேறுவிதமாக எண்ணியிருந்ததென்பதை அப்போது அறியாத நிலையில் இங்குச் சொல்லிய வண்ணமே செய்துவிடுவதாகச் சொல்லிச் சென்றார்கள். ஆனால், நடந்தது வேறொன்று. அக்கோபுரப் பணிக்கான செலவை வேறொருவர் கொடுக்க முன்வந்ததை ஏற்று அவர் பெயரிட்டு அதற்கான பணத்தையும் அவரிடம் பெற்று முடித்துவிட்டனர். இதனை அறிந்த கயிலைக் குருமூர்த்திகள், குறை ஒன்றும் சொல்லாது ''சொக்கனுக்கென்று எடுத்துவைத்த பணத்தை அவன் பணிக்கே கொடுத்துவிடுகிறோம் எதற்கேற்புடையதாக இருக்கிறதோ அவ்விதமே செய்க'', என்று பணித்துப் பணமும் வழங்கினார்கள். பணம் பெற்றுச் சென்றபின் திருப்பணித் தலைவர் மனத்தில் புகுந்து தம்முடைய சந்நிதி இரண்டாம் கோபுரப் பணிக்கென அத்தொகையை ஏற்றுக்கொண்டார் சொக்கநாதர் அதே நேரத்தில் மேலே கண்ட குருஞானசம்பந்தரின் குறையையும் நிறைவேற்றி வைத்தருளினார். பெரும்பாலும் சுவாமி சந்நிதிக் கோபுரக்குடைவறைகளில் அதிகாரமுடையாராகிய நந்தியம் பெருமான் திருவுருவைப்பதே வழக்கம். ஆகம சம்பிரதாயம் அது. அவ்விதம் அத்திருவுரு மூன்றும் கோபுரக் குடைவறையில் எழுந்தருளப் பண்ணிவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சொக்கநாதப் பெருமான் சந்நிதியில். மேலே சொல்லியிருப்பது போலக் குருஞானசம்பந்தர் கயிலாய பரம்பரையில் நந்தி மரபில் வந்தவரல்லரா? ஆகவே, அந்தக் குரு சந்தானத்தில் வந்தவருக்கு அதற்குரிய இடத்தைத் தம் முன்னிலையில் அளித்தருளத் தருணம் பார்த்திருந்திருக்கிறார் அப்பெருமான். அத்தருணம் வந்துவிட்டது, இப்போதென்று அதனை அத்திருப்பணிக் குழுவினர் மூலமாகவே எளிதில் செய்து முடித்துவிட்டார், அவர் ஆணையின் வழியே அந்த இரண்டாம் கோபுரக்குடைவறையில் குருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவுரு ஒன்றைச் செய்தமைத்திருந்தார்கள் யாரும் நினையாதே. இவ்விதமாக அற்புதம் நிகழ்த்திய சொக்கநாதர் குருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குத் தம் சந்நிதியிலே கோவிலும் கொடுத்து நித்திய நைமித்திக வழிபாடுகளும் நடைபெறச் செய்திருக்கிறார். அந்தச் சந்நிதி இப்போது விளக்கம் பெற்று வருகிறது. பலர் அங்கு வந்து தம் குறையிரந்து வேண்டி, வேண்டிய வேண்டியாங்கு அருளப்பெற்று மகிழ்கிறார்கள். அது ஒரு பிரார்த்தனைத் தலமாக இக்கோவிலில் இப்போது விளங்கி வருகிறது. அந்த அருள் உள்ளத்தின் ஏக்கத்தை இவ்விதமாகப் போக்கிவிட்டார் சொக்கநாதப்பெருமான். இன்னும் பல நிகழ்ந்திருக்கின்றன. விளக்கவேண்டுமேயானால் அஃது ஒரு தனிநூலாகும்,

ஆலந் தரித்தலிங்கம், ஆலவாய்ச்
சொக்கலிங்கம்
மூலமாய் எங்கும் முளைத்தலிங்கம்—
பாலொளியாம்
அத்தனே கூடல் மதுரா புரிஉமையாள்
அத்தனே ஆலவா யா—

ஆலவாய் ஆலயமும் ஆகம விதிகளின் அமைப்பும்

எம். ஐயாமணி சிவம்

ஆலவாய்ப்பதியில் ஆன்மகோடிகள் உய்யும்வண்ணம், திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிராநிற்கும் அருண்மிகு அங்கயற்கண்ணம்மையை ''ஆகம விபின மயூரீம்'' என்று பெரியோர்கள் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளார்கள். அஃதாவது ''ஆகாயம் என்ற மேகத்தைக்கண்ட மயில்'' என உவமையிட்டார்கள். வேதமாகிய பசுவினிடத்துப் பொழியும் பாலாகிய சிவாகமக் கடலுள் எளியேன் புகுந்து ஆலவாய்ச் சொக்கர் ஆலய அமைப்புகளையும் அங்கயற்கண்ணம்மை ''எண்ணி லாகமம் இயம்பிய இறைவர் தாம் விரும்பும், உண்மையாவது பூசனை'' என்ற பேருண்மை உணர்ந்து பாண்டியன் மகவெனத்தோன்றிச்செங் கோலோச்சி'' நான்மாடக் கூடலென நலந்திகழ் நகரமைக்க அருள்பாலித்த போதே, அண்ணலார் அமைத்த ஆகம நெறி வழுவாமேயமைத்த திருநகர அமைப்பை ஒரு சிறிது விளக்க முன் வந்துள்ளேன்.

காமிக ஆகம அமைப்பு

சைவ ஆகமங்களில் முதலாவதாக உள்ள 'காமிகம்' என்ற ஆகமத்தில் காணப்பெறும் நகர பேதங்களில் சர்வ தோபத்ரம்'' என்ற அமைப்பில் எழுந்த நகரம் மதுரை என்று கூறிடின் மிகை யாகாது.

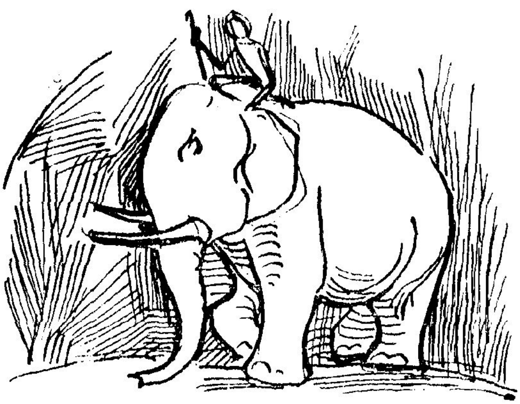
நந்தியாவர்தஞ்ச பத்ரஞ்ச ப்ரகீர்ணகம்
க்ராமாக்ர ஹாரயோர் ந்யாஸமேவம்
பரோக்தம் விசேஷக:

என்று ஆகமங்களில் கண்டபடி சுற்றிலும் நான்கு வீதிகளுடனும், சம சதுர அமைப்புக்களுடனும் நகர நிர்மாணம் செய்யப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். திருக்கோயில் அமைப்பும், ஆலவாய் அண்ணலின் இலிங்கமான அளவைக்கொண்டு உபபீடம், அதிஷ்டானங்களும், நாகர, திராவிட, வேசர

பேதத்துடன் கைலாசம் என்றமுறை யில் விமானமும் அமைத்துள்ளதையும் காணமுடியும். இதே அமைப்பை விமான இலக்ஷணத்தில்,

"சதுஸ்சாலா சதுஷ்கூட
யுக்தை : கைலாஸ ஏவஹி"

என்று காமிகாகமம் கூறுகிறது. இதனையே "நான்மாடக்கூடல்" என்று தமிழில் கூறுவர். சைவ, ஆகம முறைகளில் இருந்து சிறிதும் வழுவாது அமைக்கப்பெற்ற திருக்கோயில் ஆலவாய்ச் சொக்கேசர் திருக்கோயிலே ஆகும். "ஆகமம் ஆகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க' என்பது தண்டமிழ் வாசகம்.

1. ஆலய நித்ய வழிபாட்டு நெறிகளிலும் ஆகமச் செறிவைக்காணலாம்.

"பாஸ்கரேதயாத் பூர்வம்
ஸ த்ரிபாத த்ரி ணடிகா l
உஷ: கால மிதிப்ரோக்தா
பூர்வான்னஸ்து தத: பரம் ll
பாஸ்கரோதய மாரப்ய
சார்த்த ஸப்ததச நாடிகா : l
பூர்வசந்திரி திப்ரோக்தா
உபசந்நிர்த்த தர்த்தக : ll
உபசந்தியாத மாரப்ய யாமோ
மத்யன்ஹ உச்யதே ll
பாஸ்கராஸ் தமயாத்பூர்வம்
த்ரிபாதேநத்ரி நாடிகா l
ப்ரதோஷ இதிவிக்யாதா
ஸாயங்கால மதஸ் ருணு ll
ப்ரதோ ஷாந்தம் ஸமாரப்ய l
த்ரிபாதேந த்ரி நாடிகா l
ஸாயங்கால மிதிப்ரோக்தம்
அர்த்தயாமந் தஸ்ருணு ll
ஸாயான் ஹாந்தம் ஸமாரப்ய
த்ரிபாதேநத்ரி நாடிகா l
அர்த்தசாமம் இதிப்ரோக்தம்
இதிஷட்கால நிர்ணயம் ll

என்ற ஆகம வாக்கியத்தின்படி சூரியஉதயத்திற்கு முன், அஃதாவது 5 மணி அளவில் திருவனந்தலும், 7 மணி முதல் 12 மணி வரை காலசந்தி திரிகாலசந்தி, உச்சிக்கால பூஜைகளும் சூரிய அஸ்தமன வேளையில் சாயங் காலபூஜையும், இரவு 9 மணிக்கு அர்த்தஜாமபூஜையும் நடைபெற்று வருகின்றன. இவைகள் காரணம், காமிகம் என்ற சிவாகமமுறைகளின் படி உள்ள பூஜா முறைகள் ஆகும்.

2. உற்சவங்கள்

காரணாகமம் மகோற்சவ விதிப் படலத்தில் கூறியுள்ளபடி

1 "உத்ஸவம் காரயேத்நீமான் புஷ்யார்ந்தம் ஹிபுஷ்யகே"
தை மாதத்தில் பூச நன்னாளிலும்,

2 "மாகமாஸே மகாந்தம் வாஷஷ்டியந்தம் வாப்ரஜாயதே"
மாசிமாதத்தில் 8 த்வஜங்களுடன் கூடிய மண்டலத் திருவிழாவும்,

3 "உத்ராந்தந்து பால்குன்யாம் சித்தாந்தந்து சைத்ரமாஸகே"
சித்திரை மாதத்தில் சித்திரையில் தீர்த்தம் வரும் திருக்கல்யாண விழாவும்

இப்படி 12 மாதங்களும் ஆகமங்களில் கூறிய முறைகளின் படிக்கே திருவிழாக்கள் நடைபெறுதலும் காணலாம்.

அவ்வப்போது நடைபெறும் குடமுழுக்கு விழாக்களும் நல்ல சிவாகம பண்டிதர்களைக் கொண்டு சிறிதும் வழுவாராத வண்ணம் நடத்தப்பெற்று வருகின்றது.

கர்ப்பக்கிருஹத்திலுள்ள ஆலவாய் அண்ணல், அங்கயற்கண்ணம்மை திருவுருவங்களைச் சைவ, ஆகம முறைகளின்படி சமய, விசேட, நிர்வாண திக்ஷைகளும், ஆசாரிய அபிஷேகமும் பெற்றவர் தவிர, ஏனையோர் ஆதி சைவரே ஆயினும் (பட்டர்) தீண்டுவதில்லை என்ற நியதியில் ஒவ்வொரு சிறிய விஷயமும் சைவ, ஆகமக் கலைவளர்க்கும் கருவூலமாகத் திகழ்ந்துவரும் பெற்றிமைகாணலாம். சைவ ஆகமங்களில் அன்றி வேறு எந்த நூல்களிலும் காணப்பெறாத 100 கால் மண்டபங்கள், 1000 கால் மண்டபங்கள் முதலிய மண்டபங்களும், சிவாகமங்களில் காணப்படும் 25 மூர்த்திகளின் த்யானவடிவ அமைப்புகளும், ஐந்துவிதமான நிருத்த மூர்த்திகளின் ஸ்தானங்களும், தங்கம், வெள்ளி, செம்பு, சிலை, சுதையாக ஐந்து முறைகளில் அமைக்கப்பெற்ற திருவுருவப் படிவங்களும் ஒருசேரக் காணும் வாய்ப்பு மதுரைத் திருக்கோயிலில்தான் காணக் கிடைக்கிறது.

மேலும் சைவாகம சிற்பசாஸ்திரங்களில் காணுகின்ற பாதபந்தம், பத்மபந்தம், பிரதிசுந்தரம் முதலிய வர்க்க பேதமான உபபீட அமைப்புகளும், விமானங்களில் கைலாசம், மேரு, மந்தரம் முதலிய சித்ர விசித்ரபேதங்களும் காணமுடிகிறது. உலகிற்கே ஒரு கலைக்கூடமாக விளங்குகின்ற இந்த ஆலவாய்த் திருக்கோயில் மதுரையில் முன்னாளில் ஆகம சாஸ்திரங்களில் கற்றுத்தேர்ந்த பண்டிதராக விளங்கிய பட்டர் அகிலாண்ட சிவாசாரியார் என்பவர் தொகுத்துள்ள மூலாகமச் செறிவு நிறைந்த ''அகிலாண்ட சிவாசாரியம் பத்ததி'' என்ற பத்ததி வழியே நித்யநைமித்திக வழிபாடுகளும், அகோர சிவாசாரியார், ஈசான குரு

தேவர் முதலிய பத்ததிக்காரர்களின் பத்ததிகளின் படிக்கும், சைவ புராணத்தில் உள்ள 'ஹாலாஸ்ய மகாத்மியம்' என்ற நூலின் படிக்கும் திருவிழாக்களும் நடைபெற்று வருகின்றன. இவை முழுவதும் ''மன்னும மாயேந்தரத் திருந்து சொன்ன'' ஆகம முறைகளின்படியே நடைபெற்று வருகின்றன இதனை மாற்றவோ, வேறு முறைகளைப் புகுத்த

வோ முயல்பவர்கள், தங்கள் எண்ணம் கைகூடப்பெறாமல் செல்லும் வழியறியாது "குறிக்கோளிலாது கெட்டேனே" என்ற அப்பரடிகள் திருவாக்கின் வண்ணம் நலம் கிடைக்கப்பெறார் என்பது திண்ணம். கலைநுட்பமும், கல்வியறிவின் திறமை நிறைவும் காண ஆலவாய்ச் சொக்கர் கோயில் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக நிற்கின்றது. இடையே புதுமை புகுத்துதல் என்ற இடையூற்றால் பழமைச்சிறப்புக் குன்றாமல் என்றும் நின்று நிலவத் திருவருளை வழுத்துகின்றேன்.

"ஒழுக்கம் அன்பு அருள்ஆ சாரம் உபசாரம் உறவு சீலம்
வழுக்கிலாத் தவம்தா னங்கள் வந்தித்தல் வணங்கல் வாய்மை
அழுக்கிலாத் துறவுஅ டக்கம் அறிவொடர்ச் சித்தல் ஆதி
இழுக்கிலா அறங்கள் ஆனால் இரங்குவான் பணிஅ றங்கள்"

(சித்தியார்—செய். 113)

அரங்கம்

மதுரை மாநகரில் திருக்குறள் அரங்கேற்றம்

பண்டித மீ. கந்தசாமி புலவர்

மக்கள், வாழ்க்கையில் குறைவின்றி வாழவேண்டும். கண்டும் கேட்டும், உண்டும் உயிர்த்தும், உற்றும் நிலவவேண்டுமெனப் பெரும்பாலான பெற்றோர் கருதுவர். அவர் நிலமும் புலமும், தோட்டமும் தோப்பும், வீடும் வாயிலும், ஆடும் மாடும், நெல்லும் புல்லும், பொன்னும் மணியும் தம் மக்களுக்கெனச் சேர்த்துவைப்பர். அங்ஙனமே கடவுட் பற்றுக்கொண்டு, ஒழுக்கநெறியிலுயர்ந்து, கள்ளுண்ணாது, பொய்பேசாது, சூதாடாது, பிறர்மனை விரும்பாது, அயலாரை வஞ்சியாது, இம்மையின்பமும், மறுமையின்பமுமெய்தி மக்கள் சிறக்கவேண்டுமெனப் பெரும்பாலான சான்றோரெண்ணுவர். அதனால் அவர் அறம்பொருளின்பம் வீடுபற்றிய ஆயிரமாயிரம் நூல்களை யியற்றி யுதவுவர்.

சான்றோர் நூற் செல்வம்

தம் புதல்வர் புதல்வியர்கள் பெருவாழ்வு வாழவேண்டுமென்னும் உயர் நோக்கத்தாலே பெற்றோர், உண்ணாதும் உறங்காதும் இரவு பகலாகப் பெரும்பாடுபட்டு அச்செல்வ வகைகளை இம்மியிம்மியாக முயன்று ஈட்டித் தொகுத்து வைப்பர். அவ்வாறே சான்றோரும் தம் நுண்ணறிவால் மக்கள் கடைப்பிடிக்கக்கூடிய உயர் கருத்துக்களை நுனித்து நுனித்து, ஆய்ந்து ஆய்ந்து, பல நாளாகப் பாடுபட்டுணர்ந்து, அவற்றைத்தாமும் கைக்கொண்டு, அவற்றின் விளைவுகளைக் கண்டு தொகுத்து நூலாக்குவர். பெற்றோர் தொகுக்குஞ் செல்வம் பொருட்செல்வம். சான்றோர் தொகுக்குஞ்செல்வம் நூற்செல்வம். பெற்றோர் தம்மக்கட்கென்று தொகுப்பர். சான்றோர் பொதுமக்கட்கென்று தொகுப்பர்.

செல்வத்தொகுப்பு வழி

இவ்வாறாய செல்வ வகைகளில் பொருட்செல்வம் தன்னல நோக்காய்த் தொகுக்கப்படுவது. நூற்செல்வம் பொதுநல நோக்காய்த் தொகுக்கப் படுவது. தம் மக்கள் பன்னெடுங் காலம் பொன்னும் பொருளும் படைத்தவராய்ப் பெருவாழ்வு வாழ வேண்டுமென்னுங் கருத்தால் நல்வழி யானன்றி யல்வழிக் கலப்பானும் பொருள் தொகுப்பர் பெற்றோர். சான்றோரோ பொதுமக்கள் வழிவழி யாகப் பெருவாழ்வு வாழவேண்டுமென எண்ணி, மறந்தும் அல்வழிப் பொருள் கலந்துவிடலாகாதெனக் கண்ணுங் கருத்துமாகக் கருத்துப் பொருளைத் தொகுப்பர். அங்ஙனந் தாந்தொகுத்த கருத்துப்பொருட் குவியலில் மக்களைத் தீவழிப்படுத்தும் வேண்டாத கருத்தும் இருத்தல் கூடுமெனச் சான்றோர் அஞ்சுவர். சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினராகத் தாம் இருத்தலான் அவர் அங்ஙனம் அஞ்சுதல் இயல்பு.

பழுதறு நூல்களாக்க முயற்சி

மேலும் உயிரினம், அமைதி தெளிவு மயக்க நிலைகளில் மாறி மாறிச் செல்லும் வழக்குள்ளது. எனவே அமைதியும் தெளிவும் உள்ளபோது நற்கருத்தும், மயக்க நிலையுள்ளபோது தீக்கருத்தும் ஒருவர்வழித் தோன்றும். அதனாலேதான் எப்பொருள் யார் யார்வாய்க் கேட்பினு, மப்பொருண் மெய்ப்பொருள் காணவேண்டு மென்பார் தெய்வப் புலவர்செம்மல். ஒருவர் தொகுத்த கருத்துப்பொருட் களஞ்சியத்திலுள்ள மெய்ப்பொருள் பொய்ப்பொருள்களைப் பகுத்துணர்ந்து பொய்ப்பொருளைக்களைந்து மெய்ப்பொருளாகவே நிலைக்கச் செய்யவேண்டும். இம்மியளவேனும் பொய்ப் பொருட் கலப்பிருக்குமேற் பயில்வார் பாழ்படுவ ரென்றுகொண்டு அப்பொய்ப்பொரு ளொழிப்புக்கு யாது செய்யவேண்டு மென்று எண்ணலாயினர். சான்றோர், காலப்போக்கில் தம் நூல்களைப் பழுதறு நூல்களாக்க ஒரு முடிவுகொண்டனர்.

சான்றோர்க்குத் தோன்றிய முடிவு

முன்னர்க் கூறிய மூன்று நிலைகளில் மாறி மாறிச் செல்லும் இயல்பினரான சான்றோரை யொருங்கு கூட்ட வேண்டும். அவர்கள் கூடும் அவ்விடத் திற்கு அரங்குஎன்று பெயரிடவேண்டும். அவ்வரங்கில் தம் நூலையேற்ற வேண்டும்'' என்று முடிவு செய்தனர். அரங்கிற் கூடிய பலரிற் சிலர், மயக்க நிலையிலிருந்தாராயினும் ஏனையோர் தெளிவு நிலையிலிருப்பார். மயக்க நிலை யிலுள்ளோர்க்கு நூலின் பொய்ம்மை மெய்ம்மை தெரியாது போயினும் தெளிவு நிலையிலுள்ளோர்க்கு அவை தெரியாமற்போகா. அவை பொய்ம்மை மெய்ம்மைகளை யுணர்த்துதலான் அல்லன நீக்கி நல்லன வாக்குவர் எனக் கருதினர். இங்ஙனம் செய்தமையால் நூல்கள் யாவும் பழுதறு நூல்களாயின. அவற்றை மாணவர் பயின்றனர். நாட்டிற் பண்பாடு வழிதழி நிலவினது.

அரங்கேற்ற முறை

இம் முறையே அரங்கேற்ற முறை யாம். அரங்கேற்றத்திற் கலந்து கொள்ளுமறிஞர், கல்விகேள்வியறிவு ஒழுக்கம் குடிப்பிறப்பு கடவுட்பற்று களில் மிக்காராய்ச், செப்பம்படைத்

தாராய்த் திகழ்வர். நண்பர் பகைவர் அயலாராகிய இம்முத்திறத்தாரில் எத் திறத்தார் நூலாயினும் ஒருபாற் கோடாது நூலில்வரும் எழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணிகளைத் துருவிக் கேட்டுத் தமக்குத் தோன்றும் ஐயப் பாடுகளை ஆசிரியர்பால் வினவி அமைதி நோக்குவர். தக்க அமைதி வாராமற் போயின் மாற்றுவர். நாட்டு நன்மை கருதி, நாட்டிற் பல நல்ல பழைய கருத்துகள் நிலவுதல் கருதி நாடாளும் மன்னர் அரங்கைக் கூட்டி யுதவுவர். புலத் துறை முற்றியிருப்பின் மன்னரும், இன்றேற் புலவரும் அரங்குத் தலைமையேற்பர். தலைமையேலாது போயினும் முன்னின்று நடாத்தி முடிக்கும் பொறுப்பை யேற்பர் அந்நாளைய மன்னர்.

அரங்கேற்றத்தின் பயன்

அரங்கேறிய நூல்களே சிறுவர் சிறுமியர்க்குப் பாட நூல்களாகி வந்துள்ளனவென அறிகிறோம். ஒரு நூல் பற்றி, அதனைக் கற்கப்புகும் ஒருவர், இஃது எவரான் ஆக்கப்பெற்றது? இதன் முதனூலெது? இஃது எவ் வெல்லைக்கண் வழக்கிலுள்ளது? இந் நூற்குப் பெயரென்னை? இஃது இயன்ற முறையெது? இந்நூல் எப்பொருள் நுவல்வது? இதனைக் கேட்டற்குரியா ரெவர்? இதுகற்பதால் கைவரும் பயன்யாது? என இங்ஙனம் எட்டு வகையால் தமக்குள் வினவி அறிந்து கோடல் வேண்டு மென்பர் சான்றோர். மேலும் அவர், இவ்வெட்டனையும் அறிதலோடமையாது அந்நூல் தோன்றிய காலமும், அஃது அரங்கேறிய களமும், அது தோன்றக் காரணமுமாகிய இம் மூன்றனையுந் தெரிந்து கோடலும் சாலு மென்பார். இவர் தலைமையில், இவரிவர் கூடிய வரங்கில், இவர் காலத்தில் இஃது அரங்கேறினதெனத் தெரிந்து கொள்ளின் அந் நூலியல்பை முன்னரே துணிந்துகொள்ளக் கூடும்.

சிறப்புப் பாயிரம்

மேற்கூறிய பதினொருவகை வினக் களுக்குரிய விடையாகிய செய்திகளைக் கொண்ட பகுதிக்குப் பாயிர மென்பது பெயர். ஆயிரம் விதத்தாற் சிறந் திருந்தாலும் பாயிரமில்லாது போயின் அது பனுவலாகாது. பனுவ லென்பது பன்னிப்பன்னி அஃதாவது சொல்லிச் சொல்லிக் கற்பதற்கேற்ற நூலாம். ஓவியமில்லாத மாடமும், கோபுர மில்லாத மாநகரும், அணிகலமில்லாத மாதரும் போலும் பாயிரமில்லாத நூல். பாயிரமென்பது முகவுரை, பதிகம், அணிந்துரை, நூன்முகம், புறவுரை, தந்துரை, புனைந்துரை யென்றெல்லாம் வேறுவேறு பெயர்பெறும். இப் பலபெயர்களாலே பாயிரத்தின் சிறப்பு இனிது விளங்கும். இது பொதுவும் சிறப்பும் என இருவகைப்படும் இங்குச் சொன்ன இவையடங்கிய பாயிரம் சிறப்புப்பாயிரமாம். ஒன்றற்குக் கூறியது பிறிதொன்றற் கேலாது தனித்தனி யொவ்வொரு நூலுக்கே பொருந்துதலால் சிறப்புப்பாயிர மெனப்படும். நூலாசிரியனுக்கு ஆசிரியன், உடன்கற்றோன், மாணுக்கன், உரையாசிரியன் என்னும் இவர்களுள் எவனேனும் ஒருவனாற் சிறப்புப் பாயிரங் கூறப்படும்.

அரங்கேற்றத்தில் தொல்காப்பியம்

ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல் காப்பியமே இந்நாளைய தமிழ் நூல்களில்

தொண்டு கிழமானது, அந்நாள் தொல்காப்பியமும் அரங்கேறியுள்ளது. அஃது அரங்கேறிய செய்தி அதன் சிறப்புப் பாயிரத்தால் நன்கு விளங்கும். அச் சிறப்புப்பாயிரம் அகத்தியர் மாணவர் பன்னிருவரில் ஒருவரும், தொல்காப்பியர்க்கு இன்னுயிர் நண்பராகியும் உடன் மாணவராகியும் அமைந்தவரும், மாபெரும் புலமையாளருமான பனம்பாரனாரால் அருளப்பெற்றது. ஆழி வடிம் பலம்பநின்ற பாண்டியன் முன்னிலையில் புலத்துறை முற்றிய அதங்கோட்டாசான் தலைமையில், இடைச் சங்கத்தில் தொல்காப்பியம் அரங்கேறியது. இவ்வாசான் அதங்கோடென்னு மூரினர்; அகத்தியர் மாணவர்; தொல்காப்பியர்க்கு நண்பர்; பனம்பாரனார் பாராட்டுப் பெற்றவர். "அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய அதங்கோட்டாசா னென்பார், பனம்பாரனார்: அதங்கோடு குமரிமாவட்டத்துள்ளதோரூர், அதங்கோடு, இதாங்கோடென மரீஇ இந்நாள் 'திருவிதாங்கோடு' என வழங்குவதுமாகலாம்.

சங்ககாலத்தேயன்றிச் சங்கமரீஇய காலத்தும் அரங்கேற்றம் வழக்கத்திலிருந்தது புதுமையானதன்று. செந்தமிழ்த்தாய் அணிமேகலையாய்த் திகழும் மணிமேகலையும், அவட்கேற்ற கலம்பலவற்றுள் நலம்பல தரூஉம் சிலம்பும் அரங்கேறிய செய்தி, அவ்வந் நூல்களாற் போதரும், "இவ்வாறைந்து முரைசா லடிகளளரு மதுரைக் கூல வாணிகன் சாத்தன் கேட்டனன்" எனச் சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தொடர்கள் சாத்தனார் தலைமையிற் சிலப்பதிகார அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்தது விளக்கும். "இளங்கோ வேந்த னருளிக் கேட்ப, வளங்கெழு கூல வாணிகன் சாத்தன், மாவண் டமிழ்த்திறம் மணிமேகலை துறவு, ஆறைம் பாட்டினு ளறிய வைத்தனன்" என்ற மணிமேகலைத் தொடர்கள், இளங்கோவடிகள் தலைமையில் மணிமேகலை அரங்கேறினது புலப்படுத்தும். தலைமைபற்றித் தொல்காப்பிய அரங்கேற்றத்துக்கு அதங்கோட்டாசான் பெயரும், சிலப்பதிகார மணிமேகலை அரங்கேற்றங்களுக்கு முறையே சாத்தனார் இளங்கோவடிகள் பெயர்களுங் கூறப்பெற்றன.

வேறொருவகை யரங்கேற்றம்

இனிப் புதுவகையானதோர் அரங்கேற்றமும் ஒருகால் நிகழ்ந்தது. அஃது இறையனா ரகப் பொருளுரை யரங்கேற்றம். இறையனார் இயற்றித்தந்த அகப்பொருளுக்கு மதுரை மருதனிள நாகனார், மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் முதலானோர் உரை கண்டனர். அவ்வுரைகளில் மெய்யுரை பொய்யுரை காணவியலாது புலவர் குழாம் மயங்கியபோது வானகத்து ஒரு திருச்சொல்லெழுந்தது. அதன்படி உப்பூரி குடிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மனென்பானைப் பைங்கண்ணன்,

புன்மயிரன், ஐயாட்டைப் பருவத்தான் ஒரு மூங்கைப்பிள்ளை யென்றிகழாது, அவனுழைப் போந்து வேண்டியழைத்துக்கொடு வந்து, வெளியது உடீஇ, வெண்பூச் சூடி, வெண்சாந்தணிந்து, கன்மாப் பலகை யேற்றி, அவனை மேலிரீஇத் தாங்கீழிருந்து, தத்தம் உரையை யுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே யுரைப் பக்கேட்டு வாளாவிருந்து, இளநாகனுர் உரைத்தவிடத்துக் கண்ணீர் ஒரோ வழி வார்ந்து, மெய்ம்மயிர் நிறுத்தி, நக்கீரர் உரைத்த போது சொற்ரொறும் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப் பவிருந்தான். அதனுல் மெய்யுரை பெற்ரும் இந்நூற்கென்ருர்.

பொதுமறை யரங்கேற்றம்

மதுரையில் திருக்குறள் அரங் கேற்றம் பற்றி இறுதியாக அறிய லுறுவோம், தொண்டைநாட்டுத் திருமயிலையில் பிறந்துவளர்ந்து வாழ்ந்த தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் தாம் யாத்த திருக்குறள் அரங்கேற்றத்துக் கென மதுரை வந்தா ரென்னுங் கூற்றுப் பசுமலை நாவலர், கணக்காயர், டாக்டர் பாரதியாரவர்களால் தக்க சான்றுகள் காட்டி மறுக்கப் பெற்றுள்ளது. பாண்டிநாட்டுக் கோநகராகிய மாமதுரைக்கட் டோன்றிப் புலத்துறை முற்றிப் பல்கலைக் குரிசிலாய் வாழ்ந்த பொய்யாமொழியார், பழியில்வழிச் செல்லும் செழியர் வேண்ட, அவர் வேண்டுகேட் கிணங்கி யாட்சிக் குழுத் தலைவராயமர்ந்து, சிங்களஞ் சோனகஞ் சாவகமாதிய தீவுபலவினும் வானவர் தலைவரென வாழ்ந்த அம் மீனவர் கொடிபறக்க உதவினுர். அங்ஙனம் வாழும்போது தமது பல்றலையாய நுண்ணறிவு தமிழகத்துக்கும் உலகுக்கும் உதவக்கருதிக் கழியநெடியநாண் முயற்சியால் அவருள் திருக்குறள் கருவாகி உருக்கொண்டது.

திருக்குறள் அரங்கேற்றத் தலைவர்

மக்களுக்கிடையில் திருக்குறள் ஆட்சி வலுத்தது. கேட்டோர் கடுகைத் துளைத் தெழுகடலைப் புகட்டிய காட்சி போல்வ தென்றனர். மற்றுஞ் சிலர் அணுவைத்துளைத் தெழு கடலைப் புகட்டிய மாட்சிக் கொத்ததென வாயாரப் பாராட்டினர். அக்காலத்துப் பாண்டியனுன உக்கிரப்பெருவழுதி, பொதுமறையாகிய திருக்குறள் மாசு மறுவற்றதெனப் புலப்படுத்தற்கு அரங்கேற்ற ஏற்பாடு செய்தான். அரசியல் முறையானே நாடெங்கும் அறியப் பெற்றிருந்த நாயனுர், தம் கருத்துக் கருவூலமான திருக்குறளை அறிஞர் பலர் முன்னிலையில் விரித்துக் கூறுவரென்னுஞ் செய்தி யெங்கும் பரவினது. ஆடவரும் பெண்டிருமான புலமை நலம் படைத்தவரும், பொது மக்களுமானவர் மாநகரி லொருங்கு குழுமினர். திருவள்ளுவர்க்கு ஒப் பாரும் மிக்காருமான வேறு புலவர் எவரு மின்மையான் தலைமை தாங்கற் குரியார் இலராயினர். ஆகவே அறிவுத் தலைமகளாகிய கலைமகள் திருவுருவும், அங்கிங்கெனுதபடி யெங்கும் நிறைந்த ஆண்டவன் திருவுருவும் அரங்கில் தலைமையிடத்தை யழகுறுத்தின.

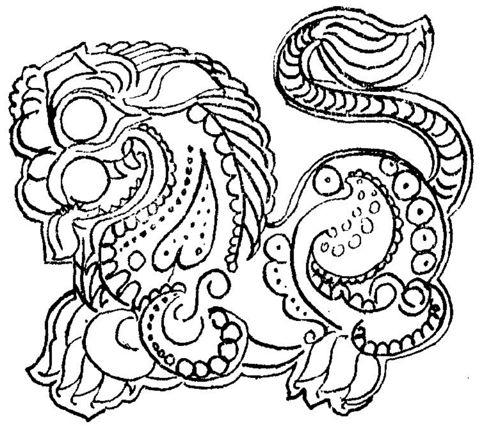
கேட்டவர் உவகையும் சொல்லியோர் பூரிப்பும்

தெய்வப்புலவர், ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது பாட்டுகளையும்

பாயிரத்துடன் படிப்படியாக விளக்கிக் கூறினர். வள்ளுவர் தெள்ளுரை கேட்டு அங்கு உள்ளவர், 'நாநலம் படைத்த இவர், மாசற்ற சில சொல்லல் தேற்றியவர். எனவேதான் தாம் பல சொல்லக் காமுற்றுரிலர். இவர் கருத்துகள் கேட்டாரைப் பிணிக்க வல்லன. கேளாரும் வேட்பமொழியுஞ் சிறப்பின. இம்மிக்காரொடு தலைப்பெய்து யாம் அறியாதனவெல்லாம் அறியப் பெற்றேம்; யாண்டு பலவாக நரையில வாயினேம், என்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லி மகிழ்ந்தனர். விளக்கங்கூறுந் திருவள்ளுவர் நிகழ்வின்கண் சொற் பொருள்களின் சுவைநுகர்வானும், புகழ் பொருள் பூசை பெறுதலானும், எதிர்வின்கண் அறம் வீடு எய்தலா மென்னும் உணர்வானும் இடையறாத இன்பம் உற்றனர், திருக்குறள் தெளிவுரை கேட்டவர்கள், கடலமுதுண்டவர் போலக் களிப்புற்று உடலும் உயிரும் தளிர்த்தனர்.

பொய்யாமொழிக்குப் புலவர் புகழுரை

அரங்கேற்றத்திற் பங்குகொண்டார் பலராயினும், தமிழகப் புலவர் குழுவினராய்த் தமிழகராய்ந்த சங்கப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மரும், தலைமை தாங்கிய இரு திருவுருவங்களுக்குரிய நாமகளும், இறைவரும் திருக்குறள் பற்றிய தமது கருத்துக்களை யொவ்வொரு வெண்பா வாயிலாக வெளிப்படுத்தினர். நான்முகன் நாவிலிருந்து படைப்புக்காலத்தில் நான் மறை பகர்ந்து, இடைக் காலத்தில் வியாசன் நாவிற்றங்கிப் பாரதம்பாடி, இக்காலத்தில் திருவள்ளுவர் நாக்கில் வீற்றிருந்து திருக்குறள் கூறினேன்' என நாமகள் சொன்னாள். திருக்குறள் தெய்வத்தன்மை படைத்த கற்பக மரத்து மலர் போன்றது. கற்பகப்பூ எக்காலத்தும் தன்னழகு கெடாது; நெடிய பல காலமாயினும் ஒரே நிலையிலிருந்து தேனைச் சொரியும். அங்ஙனமே திருக்குறளும் பொலிவு

குன்றாமல் உயர்ந்த கருத்தை வழங்கிய வண்ணமிருக்குமென இறைவர் பாராட்டினர்.

செம்மன வழுதியின் விம்மிதப் பேருரை

துணை புரிந்து அரங்கேற்றத்தைச் சிறப்பித்த உக்கிரப்பெருவழுதி, திருக்குறள் விளக்கவுரை கேட்டு விம்மிதங் கொண்டான். கவியரங்கேறிய சங்கத் தலைவனுதலால் தானும் தன் கருத்தை வெண்பாவால் விளம்பினான். நான்முகன் திருவள்ளுவராகப் பிறரறியாமல் உருக்கொண்டுவந்து நான் மறையாகத் தான் வடமொழியிற் சொன்ன உயர்ந்த பொருள்களை முப்பாற் பொருளாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளித் திருக்குறளாகத் தென்மொழியிற் றந்தானெனப்புனைந்து பாடினான். கல்வியிற் பெரியராகிய கபிலர், திருக்குறளரங்கேற்றத்திற் கலந்துகொண்ட பெரும் புலவர்களி

லொருவர். அவர் திருக்குறட் கருத்துகளை நினைக்கிறார். அவை யாழ்ந்து கொண்டே செல்கின்றன. அக்கருத்துகளைத் தாங்கியுள்ள பாட்டுகளைக் கருதுகிறார். அவை ஒன்றே முக்காலடியுடையனவாக அறிகிறார்.

ஒப்புயர்வற்ற திப்பிய உவமை

இந்த ஏற்றத் தாழ்வை யெண்ண வெண்ண அவர்க்கு வியப்பு எல்லை மீறியது. அவர் தம் வியப்புணர்ச்சியைத் தக்க வெடுத்துக்காட்டால் விளக்க முனைந்தார். வைகறைப் போதில் வையை வடகரைப் பகுதிக்குச் சென்றனர். சென்றவர், சிறிய புல்லின் நுனியில் தினையளவுக்கும் போதாத பனிநீரைக் கண்டார். அருகில் வானளாவிய கரிய நெடிய பசிய ஓலை காய்களைக்கொண்ட பனை, அவர் கண்ணுக்குப் புலனாயது. பனித்துளி இளங்கதிரிற் கபிலர் பார்வையிற் பட்டது பனையுருவத்தோடு. அவர் கண்ணுக்குச் சிறிய துளியில் நீண்ட பனை வடிவம், பசிய ஓலை குரும்பைகள் உருவம் ஆகியவை தெளிவாய்த் தெரிந்தன. அப்போது ஒன்றே முக்காலடியில் உயர் கருத்துகள் தோன்றும் திருக்குறள் நினைவுகொண்டார். இதற்குமேல் திருக்குறட் பெருமை விளக்க வேறு எவர் என்ன சான்று காட்ட முடியும்? சிறிய பாட்டுகளில் அரிய கருத்துகளைக் கூறும் திருக்குறள் சிறிய வடிவில் பெரிய பனையுருவை யடக்கிக் காட்டும் பனித்துளிபோல்வது என்றார் கபிலர்.

நுண்ணிய கருத்துகள்

கபிலருக்கு இளைத்தவரல்லர் அவர் நண்பர் பரணர். திருவள்ளுவர் ஒரு வகையில் உலகளந்தார். திருமால் ஒரு வகையில் உலகளந்தார். திருவள்ளுவர் அளந்தது எவராலும் அளக்கப்படாத கருத்துப் பொருள். திருமாலளந்தது மிக வலியவரில் ஒரு சிலர் அளக்கும் காட்சிப்பொருள். திருமால் உலகளக்கத் தாமே குறளானார். திருவள்ளுவர் உலகளக்கத் தாம் குறளுருவை உருவாக்கினார். குறளுருவைக் கொண்ட திருமால் அவ்வுருவாலேயே உலகளக்க முடியாதென நெடுமாலானார். திருவள்ளுவர் தாந் தோற்றுவித்த குறளுருவாலேயே உலகளத்தற்றொழிலைச் செய்து முடித்தார். இம் முறையால் திருமாலை நோக்கத் திருவள்ளுவரே சிறப்புடையரென்றார் பரணர். இத்தனை யரிய பெரிய கருத்துகள் கொண்டது இப் பாட்டு.

> மாலுங் குறளாய் வளர்ந்திரண்டு
> மாணடியான்
> ஞால முழுது நயந்தளந்தான்—
> வாலறிவின்
> வள்ளுவருந் தங்குறள்வெண் பாவடியால்
> வையத்தா
> ருள்ளுவவெல் லாமளந்தா ரோர்ந்து.
> —இதனை

நுனித்துணர்ந்து படிக்கப்படிக்கப் பல நுண்ணிய கருத்துக்ள் புலனாகும்.

தீராத நோய்தீர்த்த திருக்குறள்

திருக்குறளரங்கேற்றத்தால் தீராத தலைவலி யொருவருக்குத் தீர்ந்துள்ளது. தீராத நோய்களைச் சிறந்த கருத்துள்ள நூல்களைக் கேட்பித்து இன்று வெளி நாடுகளில் மருத்துவர் தீர்க்கின்றனர். அன்றே சாத்தனார்க்கிருந்த ஒரு பக்கத்துத் தலைவலியைத் திருக்குறள் தீர்த்துள்ளது. சீந்திச் சருக்கரை, சுக்குத்தூள், தேன் என்னும் மூன்றுங் கலந்த கலப்பு, மருந்தாய்த் தலைவலி தீர்க்கும்.

அவ்வாறே அறம் பொருளின்பமாகிய முப்பாலுங் கலந்த கலப்பாகிய திருக்குறள், சாத்தனுர் தலைவலிக்குமருந்தாகி அதனைத் தீர்த்தது. இந்நிகழ்ச்சியை உடனிருந்து கண்டவர் ஒரு புலவர். அவர் மருத்துவர்; தாமோதரனுரென்னும் பெயரினர். அம்மருத்துவப் புலவர் பாடிய,

சீந்திநீர்க் கண்டந் தெறிசுக்குத் தேனளாய்
மோந்தபின் யார்க்குந் தலைக்குத்தில்— காந்தி
மலைக்குத்து மால்யானை வள்ளுவர்முப் பாலாற்
றலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு,—என்னும்

இந்தப் பாட்டு அதற்குச் சான்ருகத் திருவள்ளுவ மாலையிலுள்ளது.

முடிப்புரை

மேலும் புலவர் பலர் திருக்குறளிற் ருந்தாங் கண்ட சிறப்பியல்புகளை நல்ல பல உவமைகள்கொண்டு விளக்குவர். மதுரைப் புலவராதலால் வையையாற் றிற் கண்ட காட்சியை உவமை கூறுவர். மணலைத் தோண்டுந்தோறும் நீர் சுரக்கும். அதுபோலத் திருக்குறளை ஆராயுந்தோறுங் கருத்துச் சுரக்கும். இன்னமும் புதல்வர்கள் வாய் வைத்துச் சுவைக்குந்தோறும் தாய் மார்பிற் பால் சுரக்கும். அதுபோல் குறட்பாக்களை நினைக்குந்தோறும் புத்தம்புதிய கருத்துச்சுரக்கும் என ஒரு புலவர் கூறுவர். பல புலவர்கள் திருக்குறளின் பால் இயல் தலைப்புகளை அளவிட்டுரைப்பர். மற்றுஞ் சிலர் வடமொழி நான்மறைக் கிணையானது திருக்குறளென்பதைப் பலவகையான் வற்புறுத்துவர். அரங்கேறிய நூல் களிலே திருக்குற ளொன்றுக்குத்தான் அரங்கேற்றத்திற் கலந்துகொண்ட புல வர்களின் பாராட்டுப் பாடல்களின் ருெகுப்புத் "திருவள்ளுவ மாலை" யென்னும் பெயரால் இன்றளவும் நின்று நிலவுகிறது. இதனுலே அது மாசுமறு வற்ற தென விளங்கும். இவ்வாறு திருக்குறளரங்கேற்றம் இம்மாட மதுரையில் பெருக்கமாக நிகழ்ந்தது. இங்ஙன மில்லாமல் புலவர்களைத் தாழ்த்தும் பொருந்தாச் செய்திகள் சில இவ்வரங் கேற்றம் பற்றிச் சிலர் கூறுவர். அவை விரிவஞ்சி விடப்பெற்றன.

யாம் இரப்பதை
பொருளும் பொன்னும் போகமுமல்ல நின்பால்
அருளும் அன்பும் அறனு மூன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதாரோயே.

(பரிபாடல் 5-ம் பாடல்)

மதுரையின் மாண்பு

வ. பெருமாள், எம்.ஏ.,பி.டி.,

மதுரை, மதுராபுரி, மருதை, கூடல், நான் மாடக் கூடல், ஆலவாய், நெடு மாடக் கூடல் முதலிய பொருள் பொதிந்த பெயர்கள் மதுரைமாநகர்க்கு உண்டு. மதுரம் என்னும் சொல் இனிமையைக் குறிக்கும். மதுரமான தமிழ், இந்நகரில் எப்போதும் (எக்காலத்திலும்) சிறப்பாகச் செழித்து வாழ்வதால் இது மதுரைஎனப் பெயர் பெற்றது. இறைவன் சடாமகுட அமிழ்து சிந்தி எங்கும் மதுரம் கமழ்ந்ததால் இந்நகர், மதுராபுரி என்னும் பெயர் பெற்றது. மருத வளம் மிகுந்து விளங்குவதால் இப்பேரூர்க்கு மருதை என்னும் பெயரும் தோன்றிற்று. தமிழ்ப்புலவர்கள் பலரும் இந்நகரில் கூடித் தமிழ் ஆய்ந்ததால் இந்நகர் கூடல் எனவும் பெயர் பெற்றது.

"உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்"

என்னும் வள்ளுவர் வாய்மொழிக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தார்கள் சங்ககாலப் புலவர்கள். கூடு என்னும் வேர்ச்சொல்லிலிருந்து தோன்றியது 'கூடல்'. இந்நகருக்கு நான்மாடக் கூடல் என்னும் பெயரும் உண்டு என்பதை,

"வன்றிறல் வருணன் விட்ட மாரியை
விலக்க ஈசன்
மின்திகழ் சடையி னின்று நீங்கிய
மேக நான்கும்
குன்றுபோல் நிவந்து நான்கு
கூடமாக் கூடலாலே"

என்னும் பாடலால் அறியலாம். ஆலமரத்தை முகப்பில் எல்லையாகக் கொண்டதாலும், சிவபெருமான் ஆணையின்படி தலையும் வாலும் கூடுமாறு ஆலகால நாகம் வளைத்துக் காட்டியதாலும் இந்நகர், ஆலவாய் என்றும் ஆலவாய்க் கோயில் என்றும் வழங்கலாயிற்று. அனைத்து வளமும் ஒருங்கே பெற்ற மதுரை மாநகர்க்கு 'நெடுமாடக் கூடல்' என்னும் பெயரும் உண்டு. இவ்வுண்மையைப் பின் வரும் பாடல் வாயிலாக நன்கு அறியலாம் :

"பைந்தரோ டுடி மகளிர் திமிர்ந்திட்ட
குங்கும ஈர்ஞ்சாந்தின் சேறிழுக்கி—
எங்கும்
தடுமாற வாகிய தன்மைத்தே தென்னன்
நெடுமாடக் கூடல் அகம்,

மேற்குறிப்பிட்ட பெயர்களைத் தவிர இந்நகர் கன்னிபுரம், சீவன் முத்தித் தலம், துவாத சாந்தம், பூலோக சிவலோகம் முதலிய பெயர்களாலும் குறிக்கப்படுகின்றது. மதுரை என்னும்

சொல்லில் பொருட் செறிவும் நயமும் அமைந்திருக்கும் பெற்றி அதனை நுணுகி ஆய்ந்தால் புலனாகும். மதுரை என்னும் சொல்லில் மது, துரை, மரை ஆகிய மூன்று நயம் வாய்ந்த பொருட் கூறுகள் அமைந்திருப்பது மகிழத்தக்கது. (மது- தேன், அமுதம், பால், வசந்தம்; துரை - பெருமகன்; மரை-மான், தாமரை) சுருங்கக் கூறுமிடத்து மதுரையில் மது உண்டு; துரை உண்டு; மரை உண்டு. செழுமையின் சின்னமாக மதுவும் (தேன்), பெருமையின் அறிகுறியாகத் துரையும் (பெருமகன்), தெய்வீகத்தின் அடையாளமாக மரையும் (தாமரை) மதுரையில் திகழ்வது சிந்திக்கச் சிந்திக்க நயம் தந்த வண்ணம் இருக்கின்றது.

புலவர் சிறப்பு

வேறு எந்த நகரிலும் தோன்றியிராத அளவிற்கு மதுரை மாநகரில் புலவர் பலர்தோன்றி மிகச்சிறப்பாக வாழ்ந்தனர். பாண்டி நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளிலிருந்தும், சேர சோழ நாடுகளிலிருந்தும் மதுரைக்கு வந்த புலவர்களைத் தவிர, மதுரையிலேயே புலவர் பலர் பிறந்து வளர்ந்து பெரும் புகழுடன் வாழ்ந்தனர். அவர், தம் பெயர்களுக்கு முன்னால் தம் ஊர்ப் பெயராகிய மதுரையை இணைத்தே குறிப்பிடுவது மரபு. மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார், மதுரை ஆசிரியர் கோடங் கொற்றனார், மதுரை இளங்கண்ணிக் கௌசிகனார், மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன் உற்றனார், மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன் பூதனார், மதுரை ஓலைக்கடைக்கண்ணம் புகுந்தாராயத்தனார். மதுரை ஓலைக்கடையத்தார் நல்வெள்ளையார், மதுரைக் கடையத்தார் மகன் வெண்ணாகனார், மதுரைக் கண்டர தத்தனார், மதுரைக் கண்ணத்தனார், மதுரைக் கண்ணனார், மதுரைக் கணக்காயனார், மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், மதுரைக் கதக்கண்ணனார், மதுரைக் கவுணியன் பூதத்தனார், மதுரைக் கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணாகனார், மதுரைக் காஞ்சிப் புலவர், மதுரைக் காமக்கணி நப்பாலத்தனார், மதுரைக் கூத்தனார், மதுரைக்கொல்லன் புல்லர், மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணாகனார், மதுரைச் சுள்ளம் போதனார், மதுரைத்தத்தங்கண்ணனார், மதுரைத் தமிழ்க் கூத்தன் நாகன் தேவனார், மதுரைப் பள்ளி மருதங் கிழார் மகனார்சொகுத்தனார், மதுரைப் பாலாசிரியர் நப்பாலனார், மதுரைப் பாலாசிரியர் நற்றாமனார், மதுரைப் புல்லங்கண்ணனார், மதுரைப் பூவண்டல் நாகன் வேட்டனார், மதுரைப் பெருங் கொல்லனார், மதுரைப் பெருமருதனார், மதுரைப் பெருமருதிள நாகனார், மதுரைப் போத்தனார், மதுரை மருதங் கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார், மதுரை மருதனிள நாகனார், மதுரை வேளாசான், மதுரை வேளாதத்தர் ஆகிய புலவர்கள் மதுரை மாநகரில் வாழ்ந்தவர்கள் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இவர்கள் சங்கப் புலவர்கள். இவர்கள் எல்லோரையும் மதுரைப் புலவர்கள் என்றும், மதுரையைப் புலவர் நகரம் என்றும் குறிப்பிட்டால் முற்றிலும் பொருந்தும். சங்க கால மதுரை முதுபெரும் புலவர்களால் அணி செய்யப்பெற்றுச் சிறப்புடன் விளங்கிற்று. இப்புலவர்களின் மாண்பினையும்

நுண்மாண் நுழைபுலத்தையும் எடுத்துரைப்பின் இக்கட்டுரை விரியும்.

முத்துச் சிறப்பு

தமிழர்கள் உவந்து போற்றிய மணிகள் ஒன்பது. அவற்றை நவமணி என்று குறிப்பிடுவது மரபு. அவற்றுள் முத்து தலையாயது. அது தமிழர் வாழ்வில் நிலையான இடம் பெற்றுவிட்டது. ஆரம், தரளம், நித்திலம் முதலிய சொற்கள் முத்தைக் குறிக்கும். பாண்டிய நாடு முத்துக்குப் பெயர் பெற்றது என்பதைத் 'தென்னாடு முத்துடைத்து' என்னும் தொடரால் அறியலாம். பாண்டிய நாட்டு முத்து, பார் புகழும் நன்முத்தாகச் சிறந்து விளங்கிற்று, என்பதை இலக்கியச் சான்றுகளும் வரலாற்றுச் சான்றுகளும் தெளிவாக மெய்ப்பிக்கின்றன. பழங்காலத்தில் கொற்கையிலும், இடைக்காலத்தில் காயல்பட்டினத்திலும் முத்துக் குளித்ததைப்போல் இன்றும் தூத்துக்குடியில் முத்துக் குளித்தல் மிகச் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது, என்பது ஈண்டு நினைவுகூறத்தக்கது. தூய வெண்மையான பல்லிற்கு முத்தை உவமையாகக் குறிப்பிடுவதைத் தமிழிலக்கியத்தில் பரக்கக் காணலாம். உலக வழக்கிலும் காணலாம். தாம் பெற்றெடுத்த அருமைக் குழந்தைகளுக்கு முத்தான முத்துப் பெயரைச் சூட்டிப் பெற்றோர் அகமகிழ்வதை நாம் இன்றும் காண்கின்றோம். முத்து, முத்துக்குமரன், முத்துக்குமாரசாமி, முத்துரங்கன், முத்துராமன், முத்துராமலிங்கம், முத்துக்கிருட்டிணன், முத்துசாமி, முத்துவேல், முத்துவேலு, முத்தையா, முத்தையன், முத்தப்பா, முத்தப்பன், முத்துக்கறுப்பன், முத்தண்ணன், முத்துமாரி, முத்துலிங்கம், முத்தரசன், முத்தரசு, முத்துமாணிக்கம், முத்திருளாண்டி, முத்துக்கண்ணன், முத்துக்கண்ணு, முத்தம்மா, முத்தாயி, முத்துநாயகி, முத்துலட்சுமி, முத்தரசி, முத்துமாலை, முத்துமணி ஆகிய முத்து முன்னிடுகைப் (Prefix) பெயர்களும் இன்பமுத்து, பேரின்பமுத்து, காத்தமுத்து, சோதிமுத்து, ஞானமுத்து, நல்லமுத்து, நாகமுத்து, நாச்சிமுத்து, பேச்சிமுத்து, பச்சைமுத்து, பிச்சைமுத்து, சுடலைமுத்து, சவுரிமுத்து, மதுமுத்து, மதுரமுத்து, மருதமுத்து, மதலைமுத்து, மாரிமுத்து, வீரமுத்து, செயமுத்து, அங்கமுத்து, தங்கமுத்து, அல்லிமுத்து, வேதமுத்து, செல்லமுத்து, சின்னமுத்து, பெரியமுத்து ஆகிய முத்து பின்னிடுகைப் (Suffix) பெயர்களும் மக்கட் சிறப்புப்பெயர்களாகத் தமிழர்களிடையே வழங்கி வருவதைக் காணலாம். இவற்றுள் சில ஆண்களுக்கு மட்டும் உரியவை. சில பெண்களுக்கு மட்டும் உரியவை; சில இருபாலர்க்கும் உரியவை. தமிழரின் சிறப்புப் பெயர்களில் முத்து எவ்வளவு ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கின்றது என்பதற்கு இவை போதிய சான்றாகும்.

முத்து முத்தாகக் கண்ணீர் சிந்தினான் என்று கண்ணீர்க்கு முத்தை உவமையாகக் கூறுவது தமிழ் வழக்கு. குழந்தை தாய்க்கு இடும் வாய்முத்தமும் தாய் குழந்தைக்கு இடும் முத்தமும் முத்துப் போன்று விலை மதிக்க முடியாதவை. எனவேதான் முத்தம் என்னும் சொல் வாய் முத்தத்திற்கும் முத்துக்கும் பொதுப் பெயராக அமைந்திருக்கின்றது.

யானைத் தந்தம், பன்றிக் கொம்பு சிப்பி, கமுகு (பாக்கு), வாழை, நந்து (நத்தை), சங்கு, மீன், கொக்கு, நங்கையர் கழுத்து, செந்நெல், மூங்கில், கரும்பு, பசுவின் பல், பாம்பு, மேகம், சந்திரன், உடும்பு, முதலை, தாமரை ஆகிய இருபது இடங்களிலிருந்து முத்துகள் கிடைக்கின்றன. இவ்வுண்மையை,

" தந்திவராக மருப்பிப்பி பூகந் தனிக்கதலி
நந்து சலஞ்சலம் மீன்றலை கொக்கு நளினமின்னார்
கந்தரம் சாலி கழைகன்னல் ஆவின்பல் கட்செவிகார்
இந்து உடும்பு கராமுத்தம் ஈனும் இருபதுமே"

என்னும் செய்யுளால் அறியலாம்.

பாண்டியனின் வெண்கொற்றக் குடை, பேரொளி வாய்ந்த நன்முத்துகளால் ஆகியது. அவன் நாட்டில் சங்குகள் ஈன்ற கடல் முத்துகள் குவிந்து கிடக்கும். இவற்றைத்தவிரப் புன்னை மரங்களிலிருந்து உதிர்ந்து குவிந்த அரும்புகளும், பந்தலைப்போல் அழகு செய்யும் பாக்குமரப்பாளையிலிருந்து கீழே உதிர்ந்த மணிகளும் சிதறிக்கிடக்கும் இவை யாவும் பார்ப்பதற்கு உண்மையான முத்துகள் போலத் தோன்றும். இவ்வாறு பாண்டி நாடு பண்டைய நாடாக விளங்கியதோடு முத்து நாடாகவும் திகழ்ந்தது. முத்தமிழ் வளர்த்த முத்து நாட்டின் முத்துக்காட்சியை முத்தொள்ளாயிரம் நன்கு விளக்குகின்றது. இதோ அச் சொல்லோவியம் :-

" நந்தின் இளஞ்சினையும் புன்னைக் குவி மொட்டும்
பந்தர் இளங்கமுகின் பாளையும்—சிந்தித்
திகழ்முத்தம் போற்றோன்றும் செம்மற்றே தென்னன்
நகைமுத்த வெண்குடையான் நாடு"

கோவலனைக் கள்வன் எனத் தவறாகஉணர்ந்து ஆராயாது கொன்றான் பாண்டிய வேந்தன். அவன் மனைவி (கோப்பெருந்தேவி) அணிந்திருந்த சிலம்பு முத்துப்பரல் கொண்டது என்பது ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது. ' யாமுடைச் சிலம்பு முத்துடை அரியே' (சிலப்பதிகாரம்: மதுரைக் காண்டம்: வழக்குரை காதை: 69) என்னும் பாண்டியன் வாக்கு நோக்கத்தக்கது.

சுருங்கக் கூறுமிடத்துத் தென்னாட்டு முத்து, தமிழர் பெருவாழ்வில் மிக ஆழமாக வேர் ஊன்றிவிட்டது.

மதுரைப் பழமொழி

மதுரையைப் பற்றியும் மதுரையை ஒட்டியும் தமிழ்மொழியில் பல பழமொழிகள் எழுந்துள்ளன. அவை மதுரையின் பல்வேறு சிறப்புகளை

எடுத்துரைக்கும் வகையில் அமைந்திருக் கின்றன. தொன்று தொட்டு மதுரை தலைசிறந்த திருத்தலமாக விளங்கு கின்றது. ''மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோவிலுக்குச் சென்றால் புண்ணியம் கிடைக்கும்'' என்னும் தெய்வீக நம்பிக்கை இந்நாட்டில் தொன்று தொட்டு நிலவி வருகின்றது. 'மதுரை யைப் பார்ப்பது பெருமை; பாராமல் இருப்பது சிறுமை, 'மதுரை பாராதவன் கழுதை', 'மதுரை பாராதவன் மாபாவி' ஆகிய இரு பழமொழிகளும் மதுரையின் தெய்வீகப் பெருமையை எடுத்துரைக்கின்றன. பாண்டி நாடு மரியாதை மிகுந்த நாடு; அதற்கு வடக்கில் மரியாதை சிறிது குறைவு, என்னும் பொருள்பட 'மதுரைக்கு வடக்கே மரியாதை இல்லை' என்னும் பழமொழி அமைந்துள்ளது. 'இந்தி யாவில் உள்ள தலைசிறந்த சக்தித் திருத் தலங்களில் மதுரையும் ஒன்று' என் பதைக் 'காஞ்சி காமாட்சி, மதுரை மீனாட்சி, காசி விசாலாட்சி' என்னும் பழமொழி வாயிலாக அறியலாம். உங்கள் வீட்டில் அம்மா ஆட்சியா? அப்பா ஆட்சியா? என்னும் பொருளில் உங்கள் வீடு மதுரையா? சிதம்பரமா? என்று விடுகதைப் பழமொழியாகக் கேட்பது மரபு. 'மதுரை என்றால் அம்மையார் ஆட்சி' என்று பொருள் 'சிதம்பரம் என்றால் அப்பா ஆட்சி என்று பொருள். மதுரையில் குடிகொண்டுள்ளவள் இறைவி (மீனாட்சி). தில்லையில் (சிதம்பரம்) குடிகொண்டுள்ளவன் இறைவன் (நடராஜப்பெருமான்). 'மதுரைக்கு வழி வாயிலிருக்கிறது' என்பது மதுரையைப் பற்றிய மற்றொரு பழமொழி. 'அழகர் மலை ஊறுகாய் என்றால் அழுத பிள்ளை யும் சோறு உண்ணும்' என்பது பாண்டி நாட்டு மதுரை மாவட்டப் பழமொழி யாகும். பாண்டி நாடே பழம்பதி யாகும், என்பதும், 'மங்கலப் பாண்டி வளநாட்டு மதுரை, என்பதும் வரலாற் றுடன் தொடர்புடைய பழமொழி களாகவே நிலைத்து விட்டன. இவ்வாறு மதுரை, தமிழர் பழமொழிஇலக்கியத் தில் நன்கு நிலைபெற்றுவிட்டது. முற் காலத்தில்கிரேக்க நாட்டின் தலைநகராக விளங்கிய 'ஏதென்ஸ்' பண்பாட்டின் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தது. மதுரை யும் ஏதன்ஸைப் போலப் பண்பாட்டின் இருப்பிடமாக விளங்குவதைக் கண்ட மேனாட்டார் 'மதுரை இந்தியாவின் ஏதன்ஸ்' என்று குறிப்பிட்டனர். அது மதுரையைப் பற்றிய வரலாற்றுப் பழ மொழியாக நிலைத்து விட்டது.

'' அன்பேஎன் அன்பேஎன் றன்பால் அமுதரற்றி
அன்பேஎன் பாக அறவழியும்—அன்பன்றித்
தீர்த்தம் தியானம் சிவார்ச்சனைகள் செய்யுமவை
சாற்றும் பழமன்றே தான் ''

(திருக்களிற்றுப் –செய். 55)

கேட்டது கிடைக்கும்! நினைப்பது நடக்கும்!

அருள்மிகு வள்ளிநாயகி தேவகுஞ்சரி உடனுறை அருள்மிகு சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயில், குமாரவயலூர்.

திருச்சி மாவட்டம்.

ஆதி நாதர் ஆதிநாயகி அமர்ந்த திருக்கோயில், அருணகிரிநாதர், பொய்யா கணபதியின் புகழ்பாடி வயலூர் பெருமானின் பேரருளால் திருப்புகழைப் பொழிந்திட்ட புனித தலமாகும்.

பழமையான தலவிருட்சம் வன்னிமரம் உள்ளது. ஆதிநாதர் ஆதிநாயகியை பூசனை செய்ய தனது ஞானவேலால் உருவாக்கிய சக்தி தீர்த்தம் உள்ளது. திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் தலைமையில் ஐந்து லட்ச ரூபாய் செலவில் திருமண மண்டபம், யாத்திரிகர் விடுதி, கோபுரங்கள் அண்மையில் திருப்பணி செய்யப்பட்டு, வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன வரங்களை நல்கி வினைதீர்க்கும் அழகு வேலவன் கண்கண்ட தெய்வமாக விளங்கி வருகின்றார்.

ஊன் உடம்பை அலங்கரிக்கும் ஆபரணங்கள் வயலூரானின் அருள் உருவை அலங்கரிக்கும் தங்க கவசத் திருப்பணியில் சேர்ந்தால் எத்துணை சிறந்த பயன் நமக்கு ஏற்படும். நினைத்தாலே மெய் சிலிர்க்கின்றது.

வாருங்கள் வயலூரை நோக்கி, தாருங்கள் தங்கத்தை, தங்கக் கவச திருப்பணிக்கு.

அறங்காவலர்கள்:
திரு. வி. எம். கணேசன்
பேரூர். திரு. எம். தருமலிங்கம்
திரு. ஆர். சி. லிங்கையயன் செட்டியார்
திரு. பொ. கிருஷ்ணன்

திரு. அ. தருமலிங்கம்,
அறங்காவலர் குழுத்தலைவர்.

திரு. இரா. சிவதேவு
செயல் அலுவலர்.

அருள்மிகு தண்டாயுதபாணி சுவாமி திருக்கோயில், பழனி, (மதுரை மாவட்டம்).

தரிசனம்: மலைக்கோவில் பூஜை வகைகளுக்கு

	சாதாரண நாட்களில்	திருவிழா நாட்களில்
நுழைவு:	ரூ.	ரூ.
1. நுழைவு (அர்த்த மண்டபத்திற்கு அருகில்) நபர் 1க்கு	1/-	1/-
2. சிறப்பு அனுமதி (அர்த்த மண்டபம் அருகே)	10/-	10/-
3. விளா பூஜை	2/-	2/-
4. உச்சிக்காலம்	2/	5/-
5. சாயரட்சை	2/-	10/-
6. இராக்காலம்	2/	5/-
அபிஷேகம்:		
1. பஞ்சாமிர்த அபிஷேகம் பால் உள்பட	10/-	10/-
2. பால் அபிஷேகம்	2-25	2-25
3. தீர்த்தம்	1-50	1-50
அர்ச்சனை:		
1. அஷ்டோத்திரம்	1/-	1/-
2. சகஸ்ரநாமம்	1-50	1-50

	சாதாரண நாட்களில்	திருவிழா நாட்களில்
3. தீபாராதனை (சூடம் உள்பட)	ரூ. 0-25	ரூ. 0-25
அலங்காரம்:		
1. ராஜ அலங்காரம்	10/-	10/-
2. வேட அலங்காரம்	10/-	10/-
3. தங்க கவசம்	250/-	250/-
இதர இனங்கள்:		
1. காவடி காணிக்கை	1/-	1/-
2. காதுகுத்து	1/-	1/-
3. பள்ளியறை தீவட்டி	3/-	5/-
4. பள்ளியறை வெண்சாமரம்	1/-	3/-
5. அபிஷேக பஞ்சாமிர்தம் கிலோ 1க்கு	4/-	4/-
6. ஆண்டவரை தங்கரதத்தில் புறப்பாடு செய்ய	750/-	750/-
7. ஆண்டவரை தங்கமயில் வாகனத்தில் புறப்பாடு செய்ய	200/-	200/-
8. முடிகாணிக்கை	1-25	1-25

துணை ஆணையர் — நிர்வாக அதிகாரி.

மதுரைத் திருவிழாக்கள்

S. சந்திரசேகர பட்டர்

திருவிழா என்று தென்மொழியிலும், உற்சவம் என்று வடமொழியிலும் வழங்கப் பெறும் தெய்வத்திரு உலாவானது, பாசச் சேர்க்கையால் மயக்கமுறும் மக்களைப் பாசமயக்கத்தில் இருந்து விடுபடச் செய்யும் சாம்பவீ தீட்சையாக ஆகமங்கள் கூறுகின்றன. முன்செய்வினை காரணமாக, அங்கம் நலிவுற்று, நோயுற்றுக் கோவில் சென்று வழிபட இயலாதோர்க்கும், மற்ற எல்லா வகையினருக்கும் ஆண்டவனின் அருள் நோக்கையும், ஆண்டவன் மூலமான ஆசார்யனின் அருள் நோக்கையும் அடையச் செய்வதே சாம்பவீ தீட்சையான உற்சவங்களாகும். இதையே,

> "மண்ணி னிற்பிறந் தார்பெறும்
> பயன்மதி சூடும்
> அண்ண லார்அடி யார்தமை,
> யமுதுசெய் வித்தல்
> கண்ணி னல்அவர் நல்விழாப்
> பொலிவுகண் டார்தல்
> உண்மை யாமெனி னுலகர்முன்
> வருகென வுரைப்பார்"

எனச் சேக்கிழார்பெருமான், விழாக்களின் இன்றியமையாமைபற்றியும் அவற்றின் புண்ணியம்பற்றியும் கூறியுள்ளார்கள். ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப் பெருமான் அவர்களும், பூம்பாவைப் பதிகத்தில் உற்சவத்தின் பெருமையைப் பாடியருளியிருக்கிறார்கள்.

> "உற்சவ விளக்கந் தன்னை
> யுரைத்திடினுயிர தற்கு
> முற்சன னங்கள் விட்ட
> முகிழ்த்ததோர் கருணை யாலே
> தற்பரந் தரும மாகித்
> தனிக்கொடி கட்டி உண்மைச்
> சிற்பரத் துயிர்க்கண் முத்தி
> சேர்த்திடச் செய்வார் மன்னே"

என உற்சவத்தின் பலனைப், பணிமா சாத்திரம், என்னும் நூலில் கூறியிருக்கிறார்.

பாண்டி நாட்டுப் பதினான்கு திருத்தலங்களில்,சிறப்புற்றமதுரைத்தலத்தில் ஒரு வருடத்தில் 13 விழாக்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டுப் பல நூற்றாண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்றன. அவைகளாவன:

சித்திரை விழா :

சித்திரை மாதத்தில் நடைபெறும் திருக்கல்யாண விழாவாகும் இது. இந்த

விழாவில்தான், ஸ்ரீ மீனாட்சியம்மன் பட்டாபிஷேகம், திக்விஜயம், திருக்கல்யாணம், திருத்தேர் உலா ஆகியன கண்கொள்ளாக் காட்சியாக நிகழ்கின்றன. நாயக்கர் காலத்திற்கு முன்னதாகத் திருத்தேர் உலாவும், திருக்கல்யாண விழாவும், தைமாத மக நக்ஷத்திரத்தில் துவங்கி நடந்துவரும், மாசிமண்டல உற்சவத்தில்தான் நடந்து வந்தனவாம். சித்ரா பௌர்ணமி தினத்தில் மதுரை மாநகரில் ஓடும் வைகை நதிக்கு எழுந்தருளிக் காட்சி தரும் ஸ்ரீகள்ளழகர் பெருமான், மதுரைக்கு மேற்கில் இருக்கும் 'தேனூர்' என்னும் சிறு கிராமத்தின் வழியாக ஓடிவரும் இதே வைகை நதியில் எழுந்தருளிக் காட்சிதந்து வந்தாராம்.

மாசி மாதத்தில் அறுவடைகள் பூர்த்தி பெறுத நிலையில், அம்மை மீனாட்சிக்கும், ஸ்ரீ சொக்கநாதப் பெருமானுக்கும் நடக்கும் திருக்கல்யாண விழாவையும், திருத்தேர்விழாவையும் தொடர்ந்து காணவர இயலவில்லையே என்ற வேளாண்மைப் பெருமக்களின் குறையை நீக்கவேண்டும் என்றும், ஸ்ரீ கள்ளழகர் சித்ரா பௌர்ணமிக்கு எழுந்தருளும் தேனூர்க் கிராமத்தில் கூடும் மக்களுக்கு வேண்டிய எல்லா வசதிகளும் செய்து கொடுக்க இயலவில்லையே என்றும் எண்ணினார் மன்னர் திருமலை நாயக்கர்.

அவர் எண்ணத்தின் பூர்த்திதான் நாம் இன்று ஸ்ரீமீனாட்சியம்மை திருக்கல்யாணவிழாவும் திருத்தேர் உலாவும், ஸ்ரீகள்ளழகர் வைகைக் காட்சியும் ஆகிய எல்லா விழாக்களையும் ஒருங்கே பார்க்கும் பாக்கியமாகும். இந்தச் சித்திரைவிழாவும், பன்னிரு நாள்களிலும் மாசிவீதியிலேயே ஸ்ரீமீனாட்சி சொக்கேசப் பெருமான் எழுந்தருள்வார்கள்.

வைகாசி விசாக விழா :

திருக்கல்யாணவிழாக் கொண்டாடிய ஸ்ரீமீனாட்சி சொக்கேசருக்கு வைகாசி வசந்த விழா எடுக்க எண்ணினார் மன்னர். அந்த விழா முழுவதும் தம் செலவிலேயே, முழுவதும் தம்மதான ஒரு மண்டபத்திலேயே நடத்தவும் அவர் எண்ணினார்.

எனவே சுவாமி சன்னிதித்தெருவில் கோவிலுக்கு மிகவும் அருகில் உள்ளவீடுகளில் வசித்திருந்து பூஜாகைங்கர்யங்களைச் செய்து வந்தார்கள் ஆதிசைவ மரபிலுதித்த அர்ச்சகர்கள். அவர்களைச் சந்தித்தார் திருமலை மன்னர். பின் அம்மன்னர் ஸ்ரீசொக்கநாதர் கோவிலின் வடக்கு வாயிலில் அர்ச்சகர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்துச் சுவாமி சன்னிதித்தெருவில் தற்போது, 'புது மண்டபம்' என்று வழங்கப்பெறும் வசந்த மண்டபமும், அதன் இருபுறத்தே நீராழிமண்டபமும், கிழக்கே வசந்த விழாநீர்த் தொட்டியும் அமைத்தார். வைகாசி மாதம் விசாக நட்சத்ரத்தோடு முடிவுபெறும் 10 நாள் விழா சிறப்புற அங்கு நடைபெற்றுவருகின்றது, அன்றுமுதல்.

ஆனி விழா :

அடுத்து ஆனி மாதம் நடைபெறும் ஊஞ்சல் விழா மூலநட்சத்ரத்தோடு முடிவடையும் 10 நாள் விழா.

ஆடி விழா :

ஆடிக் கேட்டை நட்சத்ரத்தோடு முடிவடையும் 10 நாள் விழாவான முளைக் கொட்டு விழா முழுவதும் ஸ்ரீ மீனாட்சிக்கேதான். இந்த விழாவை முடித்த பின்தான் விவசாயப் பெரு மக்கள் விவசாய வேலைகளைத் துவங்கு வார்களாம் பண்டை நாள்களில். இந்த விழா கோவில் ஆடி வீதிப் பிரகாரத் திலேயே கொண்டாடப்படுகிறது. இந்த விழாவில் நடைபெறும் குதிரை வாகனக் காட்சியும், புஷ்பவிமானக் காட்சியும், சைத்யோபசாரக் காட்சியும் மிகச் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாகும்.

ஆவணி விழா :

அடுத்து வரும் ஆவணி விழா அவிட்ட நட்சத்ரத்தோடு பூர்த்தி யாகும் 18 நாள் விழாவாகும். இந்த விழா ஐந்து கொடிகள் ஏற்றிச் சிறப் பாகத் துவங்கப்படும். துவக்கத்தின் 6 நாள்கள் சந்திரசேகரர் உத்ஸவ மாகும். தொடர்ந்து மீனாட்சி சொக்கேசர் ஆவணிமூலவீதியில் எழுந் தருளுவார். பிட்டு உத்ஸவம் என்றும் இதைச் சொல்லுவார்கள். பிட்டுக்காகச் சிவன் கூலியாளான நிகழ்ச்சிகளும் இந்த உத்ஸவத்தில் சிறப்புற நடித்துக் காட்டப்படுகின்றன. உலகநன்மைகளுக் காகவும், மக்களின் பாச நீக்கத்திற் காகவும் நடைபெறும் எல்லாவிழாக்களை யும்விட இந்த விழாச் சிறப்புமிக்கது.

ஒவ்வொரு நாள் விழாவிலும், மதுரையம் பதியில், பக்தர்கள் பொருட்டுச் சொக்கநாதப் பெருமானுல் ஆற்றப்பட்ட திருவிளையாடல்களின் பெருமையை விளக்கும் முறையில் ஓதுவார் மூர்த்திகளாலும், அர்ச்சகப் பெருமக்களாலும், மற்ற எல்லாச் சமூக ஊழியர்களாலும், பாவனுரூபமாக நடித்துக் காட்டவும், பாடலாகப் பாட வும், உரையாக நிகழ்த்தவும் செய்து அவர்களுக்கு யானை ஏற்றம், பல்லக்கு ஏற்றம் முதலான சகல மரியாதை களும் கொடுத்து ஆண்டவனின் திருவிளையாடல் தத்துவங்களைப் புரிய வைப்பதோடு, வேற்றுமையற்று எல்லா நிலைஊழியர்களுக்கும் கௌரவமளிக்கப் படும் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வை உலகத்தோர்க்கு அளிக்கும் உயர் உணர்வு விழாவாக இது திகழ்கிறது.

முதல் நாள் விழா	—	கருங்குருவிக்கருளியது
2ஆம் நாள் விழா	—	நாரைக் கருளியது
3ஆம் நாள் விழா	—	மாணிக்கம் விற்றருளியது
4ஆம் நாள் விழா	—	தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்தருளியது
5ஆம் நாள் விழா	—	உலவாக்கோட்டையருளியது
6ஆம் நாள் விழா	—	பக்த பாணனுக்கு உதவியருளியது
7ஆம் நாள் விழா	—	வளையல் விற்றது; ஸ்ரீசொக்கநாதர் பட்டாபிடேகம்
8ஆம் நாள் விழா	—	நரிபரியாக அருளியது
9ஆம் நாள் விழா	—	பிட்டுக்கு மண் சுமந்தது; பிட்டு வாணிச்சிக்கு அருளியது
10ஆம் நாள் விழா	—	விறகு விற்றருளியது

மேற்கூறிய திருவிளையாடற் புராணத் தொடர்பான உற்சவங்களில், கோவில் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள அந்த அந்த இனமக்களின் பிரதிநிதிகளைத் தக்கமரியாதையுடனும்மேளதாளங்களுடனும் அழைத்துவரச் செய்து சொக்கநாதப் பெருமான் திருவுலாவோடு உடன் வரச்செய்து குறிப்பிட்ட திருவிளையாடல் பற்றி விவரிக்கப்பட்டபின் யானை, குதிரை, பல்லக்கு ஆகியவற்றில் இருக்கச்செய்து அவரவர்கள் இருக்கைகளில் மரியாதையுடன் விட்டு வருவது பாண்டிய மன்னர்கள் காலந்தொட்டு நடந்துவரும் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாகும்.

புரட்டாசி விழா :

அடுத்துப் புரட்டாசி மாதத்தில் நடைபெறும் நவராத்திரி விழாவில் மீனாட்சி உற்சவமூர்த்திக்கு விசேட அபிடேக அலங்கார ஆராதனைகள் நடைபெறுவதுபோல் மூலமூர்த்திக்கும் விசேட அபிடேக அலங்கார ஆராதனைகள் நடந்துவருகின்றன.

ஐப்பசி விழா :

ஐப்பசி மாதம் சுக்ல ஷஷ்டியோடு முடிவடையும் தேவியின் கோலாட்ட விழா. புது மண்டபத்தில் நடைபெற்று வரும் இந்த விழாவில் மீனாட்சி அம்மை உலாவரும்போது உடன் இசையோடு கோலாட்ட ஒலி முழக்கிவரும் கன்னிப் பெண்கள் எல்லோருக்கும் விநியோகம் முதலியன நடந்துவருகின்றன.

மேலும் இந்த மாதத்தில் பௌர்ணமி அன்றோடு முடிவு பெறும் ஐந்துநாள் பவித்ர உற்சவம் மிகப்புனித மிக்கது. சுவாமியின் விழாவிலும் பூஜாகாரியங்களிலும் ஏற்படும் குறைகளை நீக்கக் கூடியதாகவே இந்த விழாக் கொண்டாடப்படுகிறது. இந்த ஐப்பசி மாதத்தில் இருவிழாக்கள் தனித்தனியே நடைபெறுகின்றன.

கார்த்திகை விழா :

கார்த்திகை மாத தீப உற்சவம் திருவாதிரை நட்சத்ரத்தோடு முடிவு அடையும் 10 நாள் விழாவாகும் இது. 6ஆம் நாள் விழாவன்று இடபவாகனக் காட்சியும், 7ஆம்நாள் திருக்கார்த்திகையன்று ஓர் இடபவாகனக் காட்சியும், 10ஆம் நாள் விழா அன்று ஓர் இடபவாகனக் காட்சியும் காணக் கூடியது இந்த விழாவின் சிறப்பு அம்சமாகும்.

மார்கழி விழா :

மார்கழி மாதம் முழுதுமே விழாக் கோலம்தான். ஏறத்தாழ 15 ஏக்கர் அளவில் கட்டப்பட்டுள்ள இந்தக் கோவிலையே சிறியதாக ஆக்கும் அள

விற்குக் காலை 4 மணிக்கே தினம் பக்தர்கள் கூட்டம் பெருகுகிறது. திருவாதிரை அன்றோடு முடிவுபெறும் 10 நாள் எண்ணெய்க்காப்பு விழாவும், அதே நாள் 10 நாள் காலையில் மாணிக்க வாசகப் பெருமானை எழுந்தருள்வித்து ஓதுவார் மூர்த்திகளால் திருவெம்பாவை இன்னிசை முழங்கச்செய்விக்கும் விழாவும் நடைபெறுகின்றன. இந்த மாத அஷ்டமியன்று இடபவாகனத்தோடு திருத்தேரில் மீனாட்சி சொக்கேசப்பெருமான் எழுந்தருள்வதும் பக்தர்கள் கூட்டமும் காணக்கண் கொள்ளாக் காட்சியாகும்.

தை விழா :

தை மாதம் திருவாதிரை நக்ஷத்திரத்தைத் தீர்க்கமாகக் கொண்டு 10 தினங்கள் நடைபெறும் திருவிழா இது. பின் புனர்பூசத்தன்று கதிரறுப்புத் திருவிழாவும், பூசநட்சத்திரத்தன்று நடைபெறும் தெப்ப உற்சவமும் ராஜ உத்ஸமாகும்.

திருமலைமன்னரின் மந்திரியார் நீலகண்டதீட்சதர் புதுமண்டபம் சிற்ப வேலைப்பாடு நடக்கும்போது கூறப்பட்ட யோசனையின்போது ஏற்பட்ட ஐயத்தால் நடந்த நிகழ்ச்சி வரலாற்றில் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது இது. நீலகண்ட தீட்சதர், திருமலைமன்னரிடம் வேண்டிக்கொண்டபடியே திருமலை மன்னர் மதுரையின் கிழக்கே தெப்பக்குளம் எடுப்பித்துத் தம்பிறந்தநாளில் பெருமானைத் தெப்ப உற்சவம் சொள்ளச்செய்து பரிகாரம் செய்தார்.

மாசி விழா :

தை மாதம் மகநட்சத்ரத்தில் துவங்கி எட்டுக்கொடிகள் ஏற்றி விநாயகர், சுப்பிரமணியர், அப்பர், சுந்தரர், மணிவாசகர் ஆகிய முதல்மூவருக்கும், சந்திரசேகரப் பெருமானுக்கும், மீனாக்ஷி சொக்கநாதப் பெருமானுக்கும், சண்டேசுரருக்கும் மாகவிழா எடுத்து மௌன உற்சவத்தோடு பூர்த்திபெறும் 40 நாள் விழா. (திருமலை மன்னர் காலத்திற்கு முன்புவரை இந்த விழாவின் போதுதான் கல்யாணம், திருத்தேர் உலா ஆகியன நிகழ்ந்தன.)

பங்குனி விழா :

பங்குனி உத்திரத்தோடு முடிவடையும் 10 நாள் விழா. தெற்குச் சித்திரை வீதியிலுள்ள வெள்ளியம்பல மண்டபத்திற்கு எழுந்தருளி விசேட சைத்யோபசாரங்களுடன் உலா நடைபெறும். 10ஆம் நாள் விழா அன்று திருவாப்புடையார் கோவிலுக்கு எழுந்தருள்வார் மீனாட்சி சொக்கேசர்.

பாண்டிய மன்னர்கள் காலத்தில் பொன்னனையாளுக்குக் காட்சியளித்த இந்தப் பங்குனி உத்திர நன்னாளில் சொக்கநாதப்பெருமான் மதுரையின் கிழக்கில் 12 மைல் தூரத்திலுள்ள திருப்பூவணம் சென்று வருவாராம். (எந்த ஊருக்கு மீனாக்ஷிசுந்தரேசுவரர் எழுந்தருளினாலும் சுவாமிக்கு வேண்டிய அபிஷேக சாமான்கள், திருமஞ்சனம், நிவேதனம், புஷ்பங்கள் எல்லாமே மதுரையிலிருந்து தான் செல்லும். தற்போது திருப்பரங்குன்றத்தில் நடைபெறும்ஸ்ரீ ஆண்டவர் சுப்பிரமணியர்க்கு நடக்கும் திருக்கல்யாண விழாவுக்கு எழுந்தருளும்போதும் இந்த முறையே நடந்துவருகின்றது) தினமும் ஸ்ரீ மீனாக்ஷி கோவில் அர்த்தயாம பூஜை ஒலிகேட்ட பின்பே உணவு அருந்திப் படுக்கச்செல்

வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார் திருமலைமன்னர். ஒரு பங்குனி உத்திரத் தன்று ஸ்ரீமீனாக்ஷிசுந்தரேஸ்வரர் திருப்பூவணம் எழுந்தருளியபின் வைகையில் இருகரையும் புரள வெள்ளம் பெருக்கெடுத்துவிட்டது. ''சொக்கர் இராத் தங்கார்'' என்ற பழமொழியை நாம் காப்பாற்ற வேண்டுமே என நாயக்கர் எண்ணினார். மதுரையிலும் சுற்றுப்புறக் கிராமங்களிலும் பங்குனி உத்திர நன்னாளுக்காகத் திருப்பூவணம் எழுந்தருளியிருக்கும் மீனாக்ஷி சொக்கநாதப்பெருமானை இன்று வைகையில் பெருகி ஓடும் வெள்ளத்தினால் எந்தக் குறையும் நேர்ந்துவிடாது இக்கரை கொண்டுவந்துசேர்க்கும் தீரர்களுக்குத் தக்க சன்மானம் வழங்கப்படும் என்று பறைசாற்றப்பட்டது.

வீரர்கள் புறப்பட்டார்கள். பொங்கிப் பாய்ந்துவரும் வெள்ளத்தைப் பொருட்படுத்தாது எதிர்க்கரை சென்று மீனாட்சி சொக்கேசப்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் வாகனங்களைத் தோளில் சுமந்து இக்கரை கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். தக்க சமயத்தில் சொக்கநாதர் அர்த்தயாமபூஜை நடைபெறத் துணிந்து உதவிய தீரர்களின் குடும்பத்திற்கென்றே ''சாமநத்தம்'' என்ற கிராமம் விடப்பட்டது திருமலை மன்னரால். இதுபோன்று ஓரிரு முறை நடைபெற்றதால் திருமலை மன்னர் ஆட்சிக்குப்பின், திருப்பூவணம் செல்லாமல் பங்குனி உத்திர நன்னாளில் மதுரை வைகை நதிக்கு எதிர்க்கரையிலிருக்கும் திருவாப்புடையார் கோவிலுக்கு ஸ்ரீமீனாட்சி சொக்கநாதரை எழுந்தருளச்செய்து திருவிழா கொண்டாடப்படுகிறது.

இங்குக் கொடியேற்றம் நடந்து சொக்கநாதப் பெருமானுக்கும் மீனாக்ஷியம்மனுக்கும் காலை, மாலை நடக்கும் விழாக்கள் 5.

ஸ்ரீ அம்பிகை மீனாட்சிக்கு மட்டும் கொடியேற்றம் செய்து காலை மாலை நடைபெறும் விழா ஒன்று.

கொடி ஏற்றம் இன்றி இரக்ஷா பந்தனத்துடன் மாலை மட்டும் நடத்துவன ஸ்ரீ மீனாட்சிக்கும் சொக்கநாதருக்குமாக மூன்று விழா (வைகாசி - ஆனி - பங்குனி).

தனியாக ஸ்ரீ மீனாட்சிக்கு மட்டும் நடத்தப்பெறும் திருவிழாக்கள் மூன்று (புரட்டாசி-ஐப்பசி-மார்கழி).

சந்திரசேகரர் புறப்பாட்டுடன் நடைபெறும் பவித்ரோற்சவம் ஒன்று.

இதைத் தவிர, ஆனி உத்திரத்தன்று நடராஜப் பெருமான் வீதியுலா, திருவாதிரையன்றுநடராஜப்பெருமான் வீதி யுலா, நாயன்மார்கள் அறுபத்து மூவர்க்கும் அவரவர்கள் திரு நட்சத்திரத்தன்று திருவுலா நடைபெற்று ஓதுவார் மூர்த்திகளால் அந்தந்த நாயன்மாரின் திருச்சரித்திரத்தைப் பாடலாக நிகழ்த்துவது ஆக என்றுமே திருவிழாவாக நடைபெறும் பதி மதுரையம்பதி ஒன்றே.

திருஞானசம்பந்தரும் ஏழாம் நூற்றாண்டுச் சமணமும்

ச. கங்காதரன், எம்.ஏ., எம்.லிட்.,

திருஞான சம்பந்தர் வேற்றுச் சமயத்தவருடைய உடை, நடை, உரை, ஒழுகலாறு முதலியவற்றைக் குறித்துப் பாடியருளியதை நோக்க, 'அவர் வேற்றுச் சமயத்தவர்பால் தீராத வெம்மையுற்றுப் பாடுகிறார், என்பது தெளிவு. சமணர், புத்தர் முதலிய வேற்றுச் சமயத்தவர் நூல்கள், அருளையே பெரும் பொருளாகக் கொண்டு திகழ்கின்றன. அங்ஙனம் அந்த அருளையும் சிறந்த பொருளாகக் கொண்ட திருஞான சம்பந்தர், அவர்களைப் பெரிதும் வெகுண்டு பேசுவானேன் என்ற கேள்வி உடனடியாக நம் உள்ளத்தில் எழுகிறது. இந்தக் கேள்வியைத் தாமே எழுப்பிக்கொண்டு விடை காண முயன்ற பேராசிரியர் திரு. பெ. சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் பின்வருமாறு கருதுகின்றார்கள்.

"ஞானசம்பந்தர் முதலிய அருளாளர் உள்ளத்தில் சமணர், புத்தர்களாகிய பிற சமயத்தவர்பால் மாற்றருஞ்சீற்றம் உண்டானதற்குக் காரணம் ஒன்று இருத்தல் வேண்டும். எனினும்இத்துணை நெடுங்காலம் கழிந்த பின்பு நாம் அதனைக் காண்பதென்பது அரியதொரு செயலாகும். புத்த சமயம் அசோக மன்னரது ஆதரவால் வடநாட்டிலும், அவருக்குப் பின் வந்த வல்லாளர் சிலருடைய முயற்சியால் தென்னாட்டிலும் பரவி, நிலை பேறு பெற்றுப் பின்னர் நாளடைவில் சீர் குலைந்து போயிருக்கலாம். அரசியற் கட்சிகள் போலச் சமயங்களும், அரசியல் வலி பெறும் வரையில் மக்கட்கு நல்லன வாகத் தோன்றும்; அவ்வலியற்றதும் அவை தம்முடைய நலங்குன்றிச் சீரழிவது உலகியலில் இயல்பு. கௌதமருடையசமயமும் இவ்வாற்றால் சீரழிந்து போயிற்று எனலாம். ஆயினும் அவருடைய புத்தசமயமும் பிறவுமாகிய வேற்றுச் சமயங்களிடத்துத் தீராத செற்றமுண்டானதற்கு அஃது ஒன்று மட்டில் காரணமாக முடியாது." அக்கால நிலையினை நாம் தெளிய அறிந்து கோடற்கு வேண்டிய சான்றுகள் நிரம்பக் கிடையாத இக்காலத்தில் அது பற்றி நாம் பலவேறு காரணங்களைக் கற்பித்துக் கொள்வது நேரிதன்று, தெளிவும், மெய்ம்மையும் நிறைந்த சான்றுகளால், அக்கால நிலை விளங்கப் புலப்படுமாயின், அதுகொண்டு உண்மை

தெளிந்து நாம் பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளலாம்.

சேக்கிழாரின் பெரிய புராணத்திலும், திருஞானசம்பந்தரின் திருவாக்குகளிலும் மதுரைத் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளால் நாம் பல செய்திகளை அறியலாம்.

1. சேக்கிழார், மதுரையில் பரவியிருந்த சமணசமயத்தைப் பற்றிக்கூறும் போது "மெய்வகை நெறியில் நில்லா வினையமண் சமயம்" என்று கூறுகின்றார். (பெ. பு. 2502) அரசன் முன் செய்தீவினைப் பயத்தினாலே, வினையை வற்புறுத்தும் சமணசமயச் சார்பினை அறமென நினைந்து நிற்கவே, மன்னிய சைவ வாய்மை ஆகிய வைதிக வழக்கமாகும் நன்னெறி திரிந்தது; சூழிருட் குழுக்கள் போல அமணர் மேவும் பாழிகளும், பள்ளிகளும் பூழியர் நாடு முழுதும் பெருகின.

'பாழி' என்பது சமணர், கடவுள் வழிபாட்டுக்கு அமைத்த கோயில்கள். 'பள்ளி' என்பது சமணர் குருமார்கள் கூடிப்பயின்று தங்குமிடங்கள். 'பாழி', 'பள்ளி' என வழங்குதல் பழைய சைவ மரபு என்பதைத் 'திருவரதைப்பெரும் பாழி, 'திருச்செம்பொன்பள்ளி' என்னும் தலங்களின் பெயர்கள்மூலம் அறியலாம்.

2. திருஞான சம்பந்தர் வருகையைச் சார்ந்து எண்பெருங்குன்றம், மேவும் அமணர் தங்கட் கழிவு அறிவுறுக்குமாறு தீக்கனுக்களும், தீய நிமித்தங்களும் தோன்றின. இதில் 'எண்பெருங்குன்றம்' என்பது மதுரையைச் சூழ்ந்துள்ள ஆனைமலை, முதலான எட்டுக் குன்றுகள். இவை ஒவ்வொன்றிலும் சமணர்கள் பள்ளிகள் அமைத்து ஆயிரமாயிரம் அமணக் குருமார்கள் தங்கித் தங்கள் சமயம் பரப்பினர். 'ஆனை மாமலை யாதி யாய விடங்களில் பல வல்லல் சேர்' (சம்பந்தர்)

"அஞ்சனங் கௌஞ்சங் கோவர்த் தனகிரி
கூடங் காஞ்சி
குஞ்சரஞ் சையமே கூடமே விந்த மென்னு
மஞ்சிவர் வரைக ளெட்டும் வைகுறு
மமணர்"
(திருவிளையாடற்புராணம்—யானையெறிந்த
படலம் 7)

ஈண்டுத் திரு. வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளை அவர்கள் குறிக்கும் பெருந்தொகைப் பாடலும் நாம் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

"பரங்குன் றொருவகம் பப்பாரம் பள்ளி
அரங்குன்றம் பேராந்தை யானை—
யிருங்குன்றம்
என்றெட்டு வெற்பும் எடுத்தியம்ப
வல்லார்க்குச்
சென்றெட்டு மோபிறவித் தீங்கு"

சிவபிரான், கருணைத்திறத்தினால் தீய நிமித்தங்கள், தீய கனவுகள் மூலம் சமணர்க்கு முன்னறிவிப்புச் செய்தார். 'இவை சைவத்துக்குத் தாம் செய்த தீமைகளின் பயனாக வருவன' என்றறிந்து அவற்றினின்று நீங்கி உய்யும் வழியைத் தேடிச் சமணர்கள் தப்பித்திருக்கலாம். அவ்வாறு செய்யவொட்டாது தடுத்தது ஆணவ மறைப்பும், கன்ம நிலையுமாம். 'அறிவிக்க அறிதல் ஆன்ம இயல்பு; அறிவித்தாலும் அறியாமல் செய்தல் ஆணவவலியும், கன்ம நிலையுமாம் என்பது சைவசாத்திர உண்மைகள்.

திருஞான சம்பந்தரின் மதுரை வருகையைக் குறிக்கும்போது அமணெனும் பாவ இருஞ்சேனை இரிந்தோடப், புண்ணியத்தின் படையெழுச்சி போலவும் (பெ. பு. 2553) அமண் மாசு கழுவுதற்கும் (பெ. பு. 2554), அமணென்னும் வல்லிருள் போய் மாய்வதற்கும் அண்டமெலாம் கொண்டதொரு ஞானமணி விளக்கெழுந்து வருவது (பெ. பு. 2555)

போலவும் திருஞானசம்பந்தர் வந்தார் எனக் குறிக்கின்றார். ஈண்டுச் சமண் சமயச் சார்பால் தமிழ்ச்சமுதாயத்துக்கு உற்ற இருளைக் குறிக்கவே இவ்வாறு கூறியிருக்கலாம்.

4. பாண்டி நாட்டமைச்சர் குலச்சிறையார் பிள்ளையாரின் வருகையால் மதுரை மாநகர் பெற்ற பயனைக் குறிக்கும்போது,

"சென்றகா லத்தின் பழுதிலாத் திறமும்,
இனிஎதிர் காலத்தின் சிறப்பும்
இன்றெழுந் தருளப் பெற்றபே றிதனால்
எற்றைக்கும் திருவரு ளுடையேம்
நன் றியில் நெறியில் அழுந்திய நாடும்
நற்றமிழ் வேந்தனும் உய்ந்து
வெற்றிகொள் திருநீற்று ஒளியினில்
விளங்கும்
மேன்மையும் படைத்தனம்'' என்பார்
—(பெ. பு. 2562)

ஈண்டுச் சமண் சமயச் சார்பு கொண்ட நாட்டையும், மன்னனையும்; சேக்கிழார் "நன்றியில் நெறியில் அழுந்திய நாடும், நற்றமிழ் வேந்தனும்'' என்று குறிப்பிடுகின்றார். தம்முணர்வின் தமியாகிய இறைவனே குருவாய் வந்து உயிர்கட்குச் செய்விக்கும் காட்டும் உபகாரம், காணும் உபகாரம் முதலியவற்றை அறிவிக்கும் இறைவனையும் அவரது செயலையும் உள்ளவாறு அறியா நிலை 'நன்றியில் நெறி' என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. சிவஞான பாடியம் கண்ட சிவஞான முனிவர் 12ஆம் சூத்திரத்தில் "தன்னை அறிவித்துத் தான்தானாச் செய்தானைப், பின்னை மறைத்தல் பிழை'' என்னும் வெண்பாவுக்கு உரை வகுக்கும் போது "எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு'' என்னும் திருக்குறளை மேற்கோள் காட்டிச் 'செய்ந்நன்றி மறவாச் சமயம் சைவம்' என்று எடுத்துக்காட்டியிருப்பது ஈண்டு நினைந்து மகிழ்தற்குரியது.

5. செற்றம் மீக்கொண்ட சிந்தையும், செய்கையும் உடைய அமணர், அரசனிடம் ஞானசம்பந்தர் மடத்தில் 'வெந்தழற்பட விஞ்சை மந்திரத்

தொழில் விளைத்தால் போதும்; அவர் இந்நகரத்தில் இருந்து ஓடுவார்' என அனுமதி பெற்றுப்பின் மந்திரத்தால் தீ உண்டாகாததனால், மன்னனிடம் தங்களது செல்வாக்கு அழியும் என்று பொதி தழல் கொண்டு தந்தொழில் புரிந்தனர். விஞ்சை மந்திரத்தால் வருங்கழல் அணிமையில் தீ மூள்வது போலவே காட்டுதலின்றிப் பெருங்கேடு விளையாது என்பது அத்தொழிலினர் கண்டது. இதை உணர்ந்தே மன்னன் ஒப்புதல் அளிக்கக் கொல்லாமை மறைந்துறையும் அமணர், மன்னன் அனுமதிக்கு மாறாக மடத்துக்கு வெந்தழல் வைத்தனர்.

6. 'பையவே சென்று பாண்டியற்கா'கெனப் பிள்ளையார் பணித்தவாறே (பெ. பு. 2607) வெப்பு நோயால் மன்னன் துன்புறும்போது சமணர்கள் "நின் அறநெறியை நீயே காத்தருள் செய்தி; உன் நோயை யாமும், அவரும் ஒக்கத்தீர்க்க மொழிந்து, பின் அவரால் தீர்ந்ததெனினும் யாமும் தீர்த்தோமாகவும் இசைவாய்" என்றனர். இதனால் சமணரின் பொய்ம்மை நெறி புலப்பட்டது. சமயக் கொள்கைக்கு மாறுபாடானதொரு அடாத செயலைச் செய்ய நேர்ந்தபோது, மேலும் சமய நெறி வழுவாது அதனைத் தீர்க்க வல்லதொரு உபாயம் கைக்கொள்ளத் தக்கது என்பது முறை, 'அத்தகைய உபாயம் இதுவேயாம்' என்று அரசனுக்குப் புகட்டினர். இக்கூற்றால் அக்காலச் சமணர், உண்மைச் சமணத்தின் செந்நெறியினின்று வழுக்கி வீழ்ந்தனர் என்பதும் நன்கு புலனாகிறது.

7. இறைவனது ஞானப் பாலுண்டு, திரு இலம்பையங் கோட்டூர்ப் பதிகத்தில் சிவபிரானது உரையையே தாம் பாடுவதாக "எனதுரை தனதுரை யாகப்" பாடிய திருஞான சம்பந்தர், சமணர்களை வெல்லுமுன் இறைவன் திருவுளமறியத் திருக்கோயிலுக்கு எழுந்தருளிக், 'காட்டுமாவதுரி' என்னும் பதிகத்தால் பரசமய நிராகரித்தலையும், 'வேத வேள்வி'யினால் நீற்று நெறியினை ஆக்குதலையும் வேண்டிப் பதிகம் பாடுகின்றார். முற்பதிகத்தில் 'வாது செய்யத் திருவுள்ளமே' என்று பாடித் திருவுள்ளமறிந்த பிள்ளையார், அவ்வாதில் கடைபோக வெல்லக்கருதிப் பிற்பதிகத்தில் 'வாதில் வென்றழிக்கத் திருவுள்ளமே' என்று பாடுவதன் கருத்து உற்று நோக்கி மகிழ்தற்குரியது.

8. காலை எழுங் கதிரவனைப் புடைசூழும் கருமுகில்போல், பீலிசேர் சமண்கையர் பலரும் பிள்ளையார் ஒருவரை முன் சூழ்ந்து தமது நூற்பொருளை உரைத்தனர். வளவர்கோன் பாவையார் அஞ்சவும், ஆளுடைய பிள்ளையார் அம்மையாரைத் தேற்றி 'நீ நனி அஞ்ச வேண்டா, நிலையிலா அமணர்க்கென்றும் யானெளியேனலேன்' என்று கூறி 'மந்திரமாவது நீறு' என்னும் திருநீற்றுப் பதிகம் பாடி வலப்பக்க வெப்பு நோயைத் தணித்தார்.

9. சுர வாதத்திலும், அனல் வாதத்திலும் தோல்வி கண்ட அமணர்களைப் 'பொய்யினால் மெய்யை ஆக்கப் புகுந்தீர் போமின் (பெ. பு, 2695) என மன்னன் கூறவும், தம் சமயத்தில் ஆழ்ந்த உறவுகொண்ட அமணர், சம்பந்தரைப் புனல் வாதத்திற்கு அழைத்தனர். அதுகண்டு அமைச்சர் 'இவ்வாதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு

வரவேண்டும்' என்று சொன்னபோது பொங்கிய வெகுளிகூரப் பொறுமை காரணமாகத், தங்கள் வாய் சோர்ந்து தாமே 'தனிவாதில் அழிந்தோ மாகில் வெங்கழு வேற்று வானிவ் வேந்தன்' என்று சமணர்கள் கூறினர். இதில் திருந்தி உய்யும் வகையையும், தாமே அழித்துப் பின்வரும் செயல் களுக்குந் தாமே காரணமாயினர்.

திருஞான சம்பந்தர் மதுரைத் தொடர்பான பதிகங்களில் அக்காலச் சமணம்பற்றிக் கூறும் கருத்துகள்:-

1. தடுக்குடைக் கையருஞ் சாக்கியருஞ்
சாதியி னீங்கிய அவத்தவத்தவர்-1-7-10.

2. ஆர நாகமாம், சீர ஞலவாய்த்
தேர மண் செற்ற வீர னென்பரே
—1-94-10.

3. குண்டிகைக் கையர்களோடு சாக்கியர்
கூட்டமும் கூடக்
கண் திகைப்பிப்பது நீறு—2-66-10.

4. குண்டிகைக் கையினர் குணமிலாத்
தேரர்கள்
பண்டியைப் பெருக்கிடும் பளகர்கள்
பணிகிலர் —3-32-10.

5. ஆனை மாமலை யாதி யாய இடங்களிற் பல
அல்லல்சேர்
ஈனர் கட்கெளி யேனலேன் திரு வாலவாய்
அரன் நிற்கவே—3-39-1.

6. மாகதக் கரிபோற் றிரிந்து புரிந்து
நின் றுணும் மாசுசேர்
ஆகதர்க் கெளியே னலேன் திரு வால
வாய் அரன் நிற்கவே—3-39-2.

7. அத்தகு பொருளுண்டு மில்லையு மன்று
நின் றவர்க் கச்சமா
ஒத்தொவ் வாமை மொழிந்து வாதிலழிந்
தெழுந்த கவிப்பெயர்ச்
சத்திரத்தின் மடிந்தொடிந்து சனங்கள்
வெட்குற நக்கமே
சித்திரர்க் கெளியேனலேன் திரு வால
வாய் அரன் நிற்கவே—3-39-3.

8. மந்திபோல் திரிந்து ஆரியத்தொடு
செந்தமிழ்ப்பய னறி கிலா
அந்தகர்க்கெளி யேனலேன் திரு வால
வாயர னிற்கவே —3-39-4.

8. ... ... எக்கர் தங்களைப் பல்லறம்
காட்டி யேவரு மாடெ லாங்கவர்
கைய ரைக் கசி வொன்றிலாச்
சேட்டை கட்கெளி யேனலேன் திரு வால
வாய் அர னிற்கவே—3-39-5.

10. ... . அவமே தவம் புரிவோமெனும்
சினகருக் கெளியேனலேன் திரு வாலவாய்
அரனிற்கவே—3-39-6.

11. சிந்தனர்க் கெளியேனலேன் திரு வால
வாய் அரனிற்கவே—3-39-7.

12. ... ... பொய்த்தவங்கொடு குண்டிகை
பீலி கைக் கொடு பாயிடுக்கி நடுக்கியே
பிறர் பின்செலும்
சீலிகட் கெளியேனலேன் திரு வாலவாய்
அரனிற்கவே—3-39-8.

13. வேமவத்தைச் செலுத்தி மெய்ப்பொடி
யட்டி வாய் சகதிக்கு நேர்
ஆமவர்க் கெளியேனலேன் திரு வாலவாய்
அரனிற்கவே—3-39-9.

14. பொங்கும் நூல்வழியின்றியே புலவோர்
களைப் பழிக்கும் பொலா
அங்கதர்க் கெளியேனலேன் திரு வாலவாய்
அரனிற்கவே—3-39-10.

15. வேட்டு வேள்வி செய்யா அமண் கையரை
ஓட்டி வாது செய்யத்திரு வுள்ளமே
—3-47-1.

16. பொய்த்தவ வேடத்தராஞ் சமண்
சித்தரை யழிக்கத் திரு வுள்ளமே—3-47-2

17. ஓதி யோத்தறி யாவம ணாதரை
வாதில் வென்றழிக் கத்திரு வுள்ளமே
—3-47-4.

18. கையி லுண்டுழ லும்மண் கையரைப்
பைய வாது செய்யத்திரு வுள்ளமே
—3-47-5

19. வீறி லாதவ மோட்டமண் வேடரைச்
சீறி வாது செய்யத்திரு வுள்ளமே
—3-47-6

20. பரக்கு மாண்புடை யாயமண் பாவரைக்.
காக்க வாது செய்யத்திரு வுள்ளமே
—3-47-8.

21. மேலை வீடுண ராவெற் றரையரைச்
சால வாது செயத்திரு வுள்ளமே
—3-47-9.

22. கழிக்க ரைப்படு மீன்கவர் வாரமண்
அழிப்ப ரையழிக் கத்திரு வுள்ளமே
—3-47-10.

23. பொய்ய ராமம ணர்கொளு வுஞ்சுடர்
பையவே சென்று பாண்டியற் காகவே
—3-51-1.

24. எத்த ராமம ணர்கொளு வும்சுடர்
—3-51-2.

25. எக்க ராம் அமணர் கொளுவும் சுடர்
—3-5-13.

26. துட்டராம் அமணர் கொளுவும் சுடர்
—3-51-4.

27. எண்ணிலா அமணர் கொளுவும் சுடர்
—3-51-5.

28. வஞ்சஞ் செய்து அமணர் கொளுவும் சுடர்
—3-51-6.

29. கங்கு லாரமண் கையரிடுங் கனல்-3-51-7.

30. ஏத்தி லாவமணர் கொளுவுஞ்சுடர்
—3-51-8.

31. தூவி லாவமணர் கொளுவுஞ்சுடர்
—3-51-9.

32. குண்ட ராமமணர் கொளுவுஞ்சுடர்
—3 51-10.

33. தேற்றமில் வினைத்தொழிற் றேரருஞ் சமணரும்
போற்றிசைத்து நின்கழல் புகழ்ந்து புண்ணியங்கொளார் —3-52-10.

34. வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல்
ஆத மில்லி அமணொடு தேரரை
வாதில் வென்றழிக் கத்திரு வுள்ளமே
—3-108-1.

35. வைதி கத்தின் வழியொழு காதவக்
கைதவ முடைக் காரமண் தேரரை
—3-108-2.

36. மறைவ ழக்கமில் லாதமா பாவிகள்
பறித லைக்கையர் பாயுடுப் பார்களை
—3-108-3.

37. அறுத்த வங்கமா றுயின நீர்மையைக்
கறுத்த வாழமண் கையர்கள் தம்மொடும்
—3-108-4.

38. அந்த ணாளர் புரியும் அருமறை
சிந்தை செய்யா அருகர் திறங்களை—
—3-108-5.

39. வேட்டு வேள்வி செயும்பொரு ளைவிளி
மூட்டு சிந்தை முருட்டமண் குண்டரை
—3-108-6.

40. அழல தோம்பு மருமறை யோர்திறம்
விழல தென்னு மருகர் திறத்திறம்
—3-108-7.

41. நீற்று மேனிய ராயினர் மேலுற்ற
காற்றுக் கொள்ளவு நில்லா அமணரை
—3-108-8.

42. நீல மேனி யமணர் திறத்துநின்
சீலம் வாது செயத்திரு வுள்ளமே
—3-108-9.

43. அன்று முப்புரஞ் செற்ற வழகநின்
துன்று பொற்கழல் பேணு வருகரை
—3-108-10.

44. தேரரோ டமணருக்கு நல் காணையே
—3-1C5-10.

45. குண்ட ராயுள்ளார் சாக்கியர் தங்கள்
குறியின்கண் நெறியிடை வாரா
—3-120-10.

ஈண்டுச் சேக்கிழார், சம்பந்தர் ஆகிய இரு சைவப் பெரியார்களின் கூற்றுப்படி சமணரின் சமய வாழ்க்கை, சமுதாய அமைப்பு, நடைமுறை, வாழ்க்கை ஆகியவைகளைப் பற்றிச் சிறிது சிந்திப்போம்.

சமய வாழ்க்கை:—திருஞான சம்பந்தர் திரு இரும்பூளைப் பதிகத்தில்,

"இணையில் இரும்பூளை இடங்கொண்ட ஈசன்
அணைவில் சமண்சாக்கிய மாக்கிய வாறே"

என்று கூறுவதால், சமண், சாக்கியமும் இறைவன் அருளால் தோன்றின, என்பது தெளிவாகும். இந்து சமுதா

யத்தின் செல்வச் சீரழிவாலும், வேள்வி களைப்பற்றிய உண்மை அறிவின்மை யாலும் தோன்றிய சமண், சாக்கிய சமயங்கள் காலப் போக்கில், தம் கொள்கைகளை நன்கு பின்பற்ற முடியாத மக்களையுடைமையால், சமு தாயத்துக்குத் தீங்கு விளைத்தன.

சமண் சமயத்தின் கொள்கையாக, 'உலகத்தைப்பற்றிப் பல்வேறு வகைப் படக் கூறும் பல்வேறு கொள்கைகள் பிரபஞ்சத்தின் பலவகைப்பட்டவடிவங் களைத் தருகின்றன. அப்பல்வேறு கொள் கைகள் தம்முள் கலாமிட்டுக்கொள் வதற்குக் காரணம், ஒவ்வொரு கொள் கையும் பிரபஞ்சத்தை ஒரு கோணத் திலிருந்து பார்த்து (அதனுற் பிற கோணங்களிலிருந்துபார்க்கும் கருத்தை ஏலாமையின்) குறைபாடு உடைய தாகிறது என்னும் உண்மையை உணரா மையேயாகும், என்று 'இந்தியத் தத்து வத்திற்கு ஒரு முன்னுரை' என்னும் நூலில் திரு. சதீஷ் சந்திர சாட்டர்ஜி, திரு. D. M. தத்தா ஆகியோர் கூறுகின்றனர். இக் கொள்கைப்படி பார்த்தால், சமணம் மற்றுமுள்ள சமயங்களுடன் காழ்ப்புக் கொள்ளக் காரணமில்லை. ஆனுல் சமணர் காழ்ப்புக் கொண்டு, பிற சமயங்களைத் தாக்கி அழிக்க எண்ணங்கொண்டது. அவர்கள் சமயக் கொள்கையிலிருந்து வீழ்ந்த நிலையையே குறிக்கிறது. திருஞான சம்பந்தர் 'ஒருருவாயினே' என்று தொடங்கும் 'திருவெழு கூற்றிருக்கை' என்னும் திருப்பாடலில் 'ஐயுறு மமணர்' என்றே அமணரைக் குறிக் கின்ருர். 'கிரியை என மருவும் அவை யாவும் ஞானம் கிடைத்தற்கு நிமித்த மெனக் கிளக்கும்' என்னும் சிவப்பிர காசப் பாடல் கூறுவதுபோல, வேள்வி களின் உண்மைப் பொருளை உணர்ந் தால் ஞானம் வெளிப்படும். கிரியைகளை இந்நோக்குக்கொண்டு பார்க்கும் பார்வையின்மையாலேயே அமணர்கள் கிரியைகளைப் பழித்தனர்.

சமுதாய வாழ்க்கை: அமணர் சமய நிலையிலிருந்து வீழ்ந்தபோது அதன் தீய பயன்கள் தமிழரின் சமுதாய வாழ்க்கை யில் காணப்பட்டன, சுவேதாம் பரம், திகம்பரம் என்னும் இரு வகைப் பட்ட சமணத்தில் உடைகளை விலக்கிப் பெண்களுக்கு முக்தியில்லை என்று விலங் கிட்ட திகம்பர சமணமே தமிழ்நாட்டில் மிக்குப் பரவியிருந்தது. பெண்களுக்கு ஆன்ம உரிமையில்லை என்னும்போது சமுதாயத்தின் செம்பாதிக்கு-மழலைச் செல்வங்களை ஈன்று வளர்க்கும் மகளிர்க் குச் சமுதாய உரிமை மறுக்கப்படு கிறது; இறைவியின் ஞானப்பாலை உண்டவர் இக்குறைபாடுகளை நீக்கித், தமிழ்நாட்டுக்கு ஒளிவழி காட்டுகின் ருர். சமணர் செல்வாக்கால் தமிழ்நாடு பெற்ற இடுக்கணைக் குறிக்கும்போது 'அரும்பெறல் தமிழ்நாடு உற்ற தீங்கினுக்கு' என்று குறிப்பதால் சமணர் வாழ்க்கையால் தமிழ்ச் சமு தாயம் பெற்ற தீமையையே இவ்வாறு சேக்கிழார் குறிக்கிருர்.

'பாடக மெல்லடிப் பாவை' எனத் தொடங்கும் பதிகத்தில் 'தடுக்குடைக் கையருஞ் சாக்கியருஞ் **சாதியினீங்கிய அவத்தவத்தர்** என்று கூறுவது பொருள் பொதிந்த வாக்காகும். 'அவர்கள் கூறிய நெறியிலே நிற்கலாற்ருது, அதினின்றும் நீங்கிய அவத்தவத்தவர்கள்' என இத்தொடர் பொருள் தருகின்றது.

'நல்வினை நீக்கிய வல்வினையாளர்' என்று அச்சிறுப்பாக்கப் பதிகத்தில் குறிப்பிடுவதும் குறிக்கத் தக்கது. சமணர் தவத்தை 'வீறிலாத் தவம், அவத் தவம்' எனச் சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன, தவமாவது மனிதனுக்கு உறுதிப் பொருளை உணர்த்துவதாயிருத்தல் வேண்டும். சமணர் தவம், உறுதிப்பொருளை உணர்த்துவதில் தவறுதலல்லாமல் உடலுக்கும் மிகுந்த வருத்தம் தருவதால் அவத்தவம், வீறிலாத்தவம் எனப்பட்டது. 'பொங்கு வெண்' எனத் துவங்கும் திரு அரிசிலித் தேவாரத்தில் 'குருளை யெய்திய மடவார் நிற்பவே குஞ்சியைப் பறித்து' என்று கூறுவதால், இளமடவாரை முன்வைத்து வீண் அவத்தவம் செய்யும் நிலைமை குறிக்கப்பட்டது.

வளவர்கோன் பாவையை 'அஞ்ச வேண்டா, என்று அவரது அச்சத்தைத் தெளிவிக்கும்போது 'ஆரியத்தொடு செந்தமிழ்ப் பயன் அறிகிலா அந்தகர்' என்று சமணரைக் குறிக்கின்றார். இதனால் ஆரியம், செந்தமிழ் ஆகிய மொழிகளை நன்கு பயின்றும் 'கற்றதனால் ஆய பயன் என் கொல்' என்னும் குறளுக்கேற்ப அம்மொழிகளின் உண்மைப் பயனை அறியாதவர் அமணர் என்பது புலனாகிறது. சமணர்களில் ஆடவர் பொறை முதலாகிய நற்குணங்களை விட்டுச், சென்ற முதலாகிய தீக்குணங்களை முதலாகக் கொண்டது போலவே சமணமகளிராகிய கந்தியரும் தமக்குள் கலாங்கொண்டனர் என்பதைக்

> 'கந்தியர் தம்மிற் ருமே கனன்றெழு கலாங்
> கொள்ள
> வந்தவாறு அமணர் தம்மின் மாறுகொண்
> டுறுசெய்ய
> முந்தைய வுரையிற்கொண்ட பொறைமுத
> லாவையும் விட்டுச்
> சிந்தையில் செற்றமுன்னுந் தீக்குணம்
> தலைநின்றார்கள்— (2532)

என்ற பெரிய புராணப் பாட்டால் அறியலாம்.

வினைப்பயனைச் சமணர் அதிகமாக வற்புறுத்திக் கூறுகின்றனர். மனிதனே பிறதுணையின்றிப் பொறிகளை வென்று வீரராக (ஜினராக) வேண்டும் என்னும் கொள்கை, நாளாவட்டத்தில் வினைக்கே அடிமையாகி, வரும் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணமான வினையைக் கண்டு பிடிக்கும் கருத்திலேயே காலத்தை மக்கள் செலவிட்டனர். கொடிமாடச் செங்குன்றூரில் நளிர்சுரத்தால் துன்புறும் மக்களுக்கு உய்தி தெரிவிக்குமாறு 'அவ்வினைக் கிவ்வினை யாமென்று சொல்லுமஃதறிவீர், உய்வினை நாடாதிருப்பது உந்தமக்கு ஊனமன்றே, கைவினை செய்துஎம் பிரான்கழல் போற்றும் நாமடியோம், செய்வினை வந்தெம்மைத் தீண்டப் பெறுதிரு நீலகண்டம்' என்று பதிகம்பாடிக் கைவினை செய்வதன் மூலம் வினைச்சுழலிலிருந்து தெருள்நோக்கைக் (Optimism) காட்டி, மருள் நோக்கினின்றும் (Pessimism) மக்களை விடுபடச் செய்தார். மேலும் நீறணிந்த சைவர் முதலியோர் வரின், அவர் மேனிபட்ட காற்றுத் தீண்டினும் சமணர் அது பொறாது சினந்து கொண்டு ஓடுவர், (3.108.8) என்று கூறப்படுவதால் சமணர் நடைமுறை வாழ்க்கை நமக்கு நன்கு புலனாகிறது,

சம்பந்தர் வரலாறு மதுரையில் சமணர்களைக் காண்பதற்குமுன் அவர் வேறு எவ்விடத்தும் அவர்களைக் கண்டதாகக் கூறவில்லையாயினும், அவர்

அருளிச் செய்த பதிகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் (புத்த சமணம்பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படாத பதிகங்கள்—முதல் திருமுறை 57, 73, 78 இரண்டாம் திருமுறை 2, 20, 43, 44, 67, 78, 79, 111, 112, 117 மூன்றும் திருமுறை 58, 63, 72, 94, 112, 113) அவர்களைச் சாடியுள்ளார். திருஞானசம்பந்தர் பதிகங்களிலிருந்து அக்காலத்து இருவகையான சமணர் கூட்டம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. சமணக் கொள்கையைத் தமக்குப் பிழைப்பாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வருபவர்களைத்—தவமறைந்து அல்லவை செய்தொழுகுவாரைச்—சமுதாயப் பகைவர்களாகக் கடிகிறார். பிறிதொரு சமணர் கூட்டம் சமணத்தையே முடிந்த உண்மை நிலையாகக் கருதி, அவ்வாறு கருதியவாறே ஒழுகுவாரின் நிலைக்கு இரங்கி, உண்மை தெருட்டி, வெறும் விரதங்களால் பயனில்லை' என்பதை,

'வீடும் ஞானமும் வேண்டிரேல் விரதங்களால்
வாடின் ஞானமென் னவதெந்தை வலஞ்சுழி
நாடி ஞானசம்பந்தன் செந்தமிழ் கொண்டிசை
பாடு ஞானம் வல்லாரடி சேர்வது ஞானமே''

என வற்புறுத்தி, 'ஞானம் ஈசன்பால் அன்பே' என்று ஞானம் உண்டவர் அறிவுறுத்துகிறார். ஈண்டு சமணர்களது கொள்கையின் மெய்யில்லாத தன்மையைத் தெருட்டும் திருஞானசம்பந்தர் திருமணச்சிவச்சுடரில் கலக்குமுன் திருத்தொண்டு நெறியையே வற்புறுத்தி வாழ்க்கைக்கு வழியாக அமைத்ததை,

"அன்புறு சிந்தைய ராகி யடியவர்
நன்புறு நல்லூர்ப் பெருமண மேவிநின்
றின்புறு மெந்தை யிணையடி யேத்துவார்
துன்புறு வாரல்லர் தொண்டு செய்வாரே''
(3-125-3)

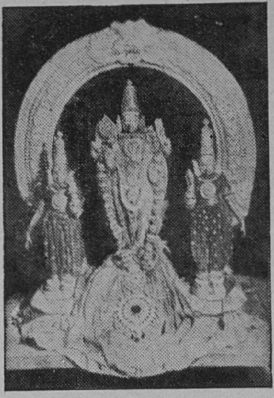
என்ற தேவாரத்தால் அறியலாம். இவ்வாறு எந்தையிணையடிகளைத் தொழுது தொண்டு செய்து துன்பமில்லா இன்ப வாழ்வை நாமெல்லாம் பெற ஆலவாய் அண்ணல் அருள் புரிவாராக!

"மனமது நினைய வாக்கு வழுத்தமந் திரங்கள் சொல்ல
இனமலர் கையிற் கொண்டங்கு இச்சித்த தெய்வம் போற்றிச்
சினமுதல் அகற்றி வாழும் செயல்அறம் ஆனல் யார்க்கும்
முனமொரு தெய்வம் எங்கும் செயற்குமுன் னிலையா மன்றே.''
(சித்தியார்—செய். 114)

அருள்மிகு சுப்பிரமணியசுவாமி திருக்கோயில்,

திருத்தணி.

செங்கை மாவட்டம், தமிழ்நாடு.

தொலை பேசி :

அலுவலகம் எண்.	25	மலைக்கோயில் எண்.	43
மலைப்பாதை எண்.	96	தங்கும் விடுதி எண்.	87

திருமுருகன் உறையுஞ்சிறப்புத் தலங்கள் ஆறுபடை வீடுகளில் ஐந்தாவது படைவீடு திருத்தணிகை. இத்தலம் நக்கீரர், அருணகிரிநாதர், அருட்பிரகாச இராமலிங்க அடிகளார், முத்துச்சாமி தீட்சிதர் போன்ற பெருமக்களால் பாடல் பெற்றதாகும்.

" நினைத்ததை அளித்திடும், மனத்தினை உருக்கிடும் வழித்துணை வந்திடும் திருத்தணி முருகனின் இன்னருள் பெற்றிட வாரீர் ! வாரீர் !!"

இத்தலம்

சென்னை — பம்பாய் இருப்புப் பாதையில் அரக்கோணம் சந்திப்பிலிருந்து

வடக்கே		14 கி. மீ.
சென்னை—திருப்பதிபாதையில்	"	84 கி. மீ.
திருப்பதியிலிருந்து	"	54 கி. மீ.
காஞ்சிபுரத்திலிருந்து	"	36 கி. மீ.

தரிசனம்

காலை 6 மணி முதல் இரவு 9 மணி வரை

விசுவரூப தரிசனம்	காலை 6 மணி
காலைசந்தி அபிஷேகம்	காலை 8 மணி
உச்சிக்காலம்	காலை 10 மணி
சாயரட்சை	மாலை 5 மணி
அர்த்தசாமம் பூசை	இரவு 8 மணி

விழாக் காலங்கள்

1.	ஸ்ரீவள்ளித் திருமணப் பெருவிழா	பிப்ரவரி, மார்ச்சு
2.	சிவராத்திரி 1008 சங்காபிஷேகம்	மார்ச்சு
3.	ஸ்ரீதெய்வானைப் பெருமணவிழா	ஏப்ரல், மே
4.	ஆடிக் கிருத்திகை தெப்பப் பெருவிழா	ஜூலை, ஆகஸ்டு
5.	சஷ்டிப் பெருவிழா	அக்டோபர், நவம்பர்
6.	திருப்புகழ் திருப்படிவிழா	டிசம்பர் 31 தேதி

வேண்டுதல்

பாதி நன்கொடை திட்டத்தின் கீழ் குடியிருப்பு இல்லங்கள் கட்டிக்கொடுக்க விரும்புவோர் ரூ. 10,000-00 செலுத்தவேண்டுகிறோம்.

தணிகை முருகனுக்குத் தங்கத் தேர்பணி 6 மாத காலமாக நடைபெற்று வருகிறது. பக்தர்கள் தங்கள் காணிக்கையைத் தங்கத் தேருக்கு தங்கமாகவும், பிறப்பொருளாகவும் திருக்கோயில் அலுவலகத்தில் செலுத்தி ரசீது பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுகிறோம்.

பொருள்	தங்கும் வசதி—பணி செலவு 24 மணி நேரத்திற்கு எண்ணிக்கை	பணிசெலவு ரூ.	நபர்கள்	கூடுதல் நபர்கள்	மணி செலவு கூடுதல் நபர் 1க்கு
தலைமுடி இறக்கும் இடம்	6	3.00	5	2	0.75
சரவணப் பொய்கை	37	5.00	5	2	0.75
தணிகை இல்லம் !					
பெரிய அறைகள்	7	6.00	5	2	0.75
சிறிய அறைகள்	41	5.00	5	2	0.75
மிக சிறிய அறைகள்	4	3.00	2	—	—
இல்லங்கள்	26	10.00	6	3	0.75
பெரிய அறை		6.00	4	2	0.75
சிறிய அறை		5.00	2	1	0.75
குளிர்ச்சாதன இல்லங்கள்	2	20.00	6	3	0.75

கி. சிதம்பரம் பி. ஏ.,
நிருவாக அதிகாரி.

அறங்காவல் குழுத்தலைவர் :
புலவர். மி. ச. நடேசன்,

அறங்காவலர்கள் :
வி. எம். துரைசாமி ரெட்டி,
கலவை. அ. கோபாலகிருட்டிணன்

மதுரை இலக்கிய மேதைகள்

'சோமலெ'

சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த மதுரை மாநகரம், நம் தலைமுறையிலும் பெரும் புலவர் பலரைத் தந்திருக்கிறது. அரசன் சண்முகனார், சோமசுந்தர பாரதியார், ஜெகவீரராம பாண்டியர், சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் ஆகியோரைப் பற்றிச் சில செய்திகளைத் தெரிவிப்போம்.

அரசன் சண்முகனார் :

சோழவந்தானூர் மகாவித்துவான் அரசன் சண்முகனார், பேரறிஞராகவும் இலக்கியப் புலவராகவும், இலக்கணக் கடலாகவும், பெரும் கல்வியாளராகவும் விளங்கினார். தொல்காப்பியம் சேனாவரையம் முதலிய நூல்களை மகாமகோபாத்தியாய பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியாருக்குக் கற்பித்தவர் இவரே ஆவார். இவர் அடிக்கடி மகிபாலன் பட்டிக்குச் சென்று தங்கிவந்தார்.

சண்முகனாரின் இலக்கியப் பணிகளுக்கு மதுரையே மையமாக இருந்தது. மதுரையில் வித்தியாபானு அச்சகத்தின் உரிமையாளரும், குமண சரித்திரம் முதலிய பல சிறந்த நூல்களின் ஆசிரியருமான மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர் அவர்களுடன் தங்கிச் சண்முகனார், அவருடைய இதழுக்கு விஷயதானமும் செய்து வந்தார். இப் பெரும் புலவரின் நண்பர்கள் ரா. இராகவையங்கார், வெள்ளகால் ப. சுப்பிரமணிய முதலியார், நாகை வேதாசலம் பிள்ளை (மறைமலை அடிகளார்) ஆகியோர் ஆவர்.

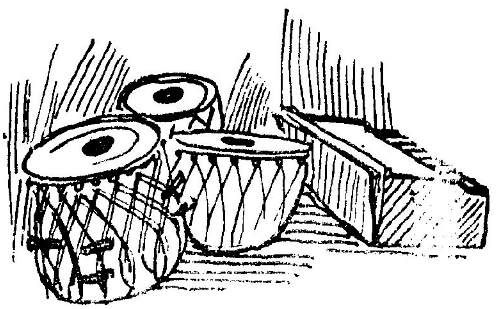
மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபையைத் தொடங்கிவைத்த பெரும் புலவரும் சண்முகனாரே. அந்த அமைப்பை நிறுவிய பழனியப்ப செட்டியார், அண்ணாமலை செட்டியார் ஆகியோர் அடிக்கடி இவரை அழைத்துப் பெருமைப்படுத்தினர்; இலங்கைக்கும் இவரை அழைத்துச் சென்றனர். சண்முகனாரின் படம் அச்சபையில் இன்றும் உளது.

சோமசுந்தர பாரதியார்:

எட்டையபுரத்தில் பிறந்த நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் (1879-1959) மதுரை மாநகரிலேயே வழக்கறிஞராகவும் தமிழறிஞராகவும் ஏறத்தாழ 50 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். ஹிந்தி

எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் முன்னோடி என்று இவரைச் சொல்லலாம்.

இவர் சிறந்த தமிழறிஞர்; பெரும் புலவர்; 'திருவள்ளுவர்', 'சேரர் பேரூர்', 'சேரவேந்தர் தாயவழக்கு'ப் போன்ற ஆராய்ச்சி நூல்களையும், 'மாரிவாயில்' 'மங்கலக்குறிச்சிப் பொங்கல் நிகழ்ச்சி' என்னுஞ் செய்யுள் நூல்களையும் எழுதியிருப்பவர். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், மெய்ப்பாட்டியல் ஆகிய மூன்று இயல்களுக்கு இவர் உரை

வகுத்துள்ளார். "தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்" என்ற நூலையும் இவர் படைத்துள்ளார். சோமசுந்தர பாரதியாருடைய பேச்சும் எழுத்தும் தமிழ் உணர்ச்சியை யூட்டும் ஆற்றல் பெற்றவை. பல அறிஞர்களுடைய நூல்களுக்கு வழங்கிய சிறப்புரைகளாலும் விழாக்களில் நிகழ்த்திய தலைமையுரைகளாலும் தமிழர்களைத் தட்டி எழுப்பிய சான்றோர் என்று இவரைக் கூறலாம். கடினமான நடையில் எழுதுவதில் இவருக்கு ஒப்பாவார் ஒருவரும் இல்லை எனலாம். சங்க காலத்துப் புலவர்களுடைய நடையைப்போலவே இவர் எழுதி வந்தார்.

நீதிமன்றங்களில் வழக்காடிப் பழகி இவருக்குக் கைவந்த ஆற்றலை இவர் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பயன் படுத்தினர். இவர் ஆராய்ச்சித் துறையில் இறங்கிய காலம், ஆராய்ச்சி என்பதே அரும்புவிடாத காலம். தொல்காப்பிய உரை ஆசிரியர்கள் சொல்லிவிட்டார்களென்றால், அதனை எதிர்க்க எல்லோரும் கலக்கம் அடையும் காலம். ஆனால் சோமசுந்தர பாரதியாரோ மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு, "நச்சினார்க்கினியர் சொல்லி விட்டால், நாம் கேட்க வேண்டுமோ?" என்று சிம்மக்குரலில் ஆவேசமாகக் கிளம்பிவிடுவார்; ஆராய்ந்து அந்த உரையாசிரியர்கள் சொல்லியதில் நயத்தையும் காட்டிக் குறையையும் காட்டுவார்.

பாரதியார், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் இருந்தபோது நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமிநாட்டார், பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார், மகாவித்துவான் இராகவையங்கார், சொல்லின் செல்வர் சேதுப்பிள்ளை ஆகியோர் ஒருங்கே பணி புரிந்தனர். அவர்களுக்குத் தலைவராகச் சோமசுந்தரப்பெருமான் இருந்தாரென்றால் அவர்க்கு எவ்வளவு ஆற்றல் இருந்திருக்கவேண்டும்!

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெள்ளி விழாவில், சோமசுந்தர பாரதியாருக்கு 'டாக்டர்' பட்டம் வழங்கப் பெற்றது. சிறு துரும்பும் பல் குத்த உதவுவது போல் பாரதியாருக்கு அந்தச் சிறப்பு வழங்குவதற்கு நானும் ஒரு சிறு காரணமாக இருந்தேன். "அவருக்குப் பட்டம் வழங்கப்பட்ட நேரத்தில் நான்

கேட்ட ஒலி, நான் கண்ட காட்சி இந்தத் தமிழ் நாட்டில் என்னுடைய வாழ்க்கையில் நான் கேட்டதும் இல்லை; கண்டதும் இல்லை;'' என்று ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் சொல்லியிருக் கிறார்கள்.

கப்பலோட்டிய தமிழர் வ. உ. சிதம்பரனார் தொடங்கிய கப்பல் வணிகக் கழகத்துக்கும் இயக்கத்துக்கும் இவர் உறுதுணையாக இருந்தார் என் பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜகவீரராம பாண்டியர் :

திக்கெல்லாம் புகழும் திருநெல் வேலிச் சீமையைச் சார்ந்த, ஜகவீரராம பாண்டியர், மதுரை மூதூரில் வாழ்ந்து நிலைத்த தொண்டு செய்து, தக்கவர் களிடத்தில் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கி னார். வீரபாண்டியக் கட்டபொம்முவின் வரலாற்றை மிக விவரமாகவும், தமிழ் நாட்டு மக்கள் நன்கு அறியும்படியும் செய்த பெருமை இவருக்கே உரியது. இவருடைய பேருழைப்பு ஈடும் இணையும் இல்லாதது. இவருடைய அடக்கமும் எளிமையும் இவ்வாறே போற்றத் தகுந்தவை.

இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் தமிழுக்கு அரசினரின் ஆதரவு சிறிதும் இல்லை. எந்த வள்ளலையும் நாடிச் செல்லும் இயல்பு ஜகவீரராம பாண்டியர்க்கு அணுவளவும் இல்லை. தமது பெரு நூல்களைப் பிறர் உதவியின்றி இவரே எழுதியதோடன்றி இவரே அச்சுக் கோத்தும் வந்தார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. மேற்கொள்வதற்கு எவரும் அஞ்சக்கூடிய மிகப் பெரிய இலக்கியப் பணிகளையும் தன்னம்பிக்கையுடன் ஏற்று, அதற்குரிய இன்னல்களையெல் லாம் தாங்கி விடா முயற்சியுடன் முழு வெற்றி கண்டவர் ஜகவீரராம பாண்டியர்.

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் :

இவர் காலம் 1870-1903 வரை ஆகும். இவர் மதுரை மாநகரின் தென்மேற்கு எல்லையிலுள்ள பசுமலையை அடுத்த 'விளாச்சேரி' யென்னும் ஒரு சிற்றூரில் பிறந்தவர். தமிழ் ஆர்வத்தால், தம் பெயரையே, 'பரிதிமாற் கலைஞர்' என்று மாற்றிக் கொண்டவர்.

'நாடக இயல்' என்ற இலக்கணத்தை வகுத்து இவர் சில நாடகங்களை எழுதி யுள்ளார். இவருடைய நாடகங்கள் சிலவற்றில் அழகிய பழமொழிகளையும் எதுகை, மோனை, அழகு, அணி ஆகிய வற்றையும் இனிமையான தமிழையும் காணலாம்.

இவருடைய தமிழ் ஆர்வம் எல்லை யற்றது. சென்னைக் கிருஸ்தவக் கல்லூரி யில் தமிழாசிரியராயிருந்து, இவருக்கு ஏற்பட்ட தொடர்புகளின் காரணமாய் மேனாட்டு முறையையொட்டித் தமி ழிலக்கிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டார். ஆங்கில இலக்கியப் பாணியில் இவர் சில புதிய செய்யுள் வகைகளையும் தமிழில் பரப்பியுள்ளார்.

அருள்மிகு சுவாமி நெல்லையப்பர் அருள்தரும் காந்திமதி அம்பாள்

திருக்கோயில், திருநெல்வேலி.

தொலைபேசி எண்: **30**

இத்திருக்கோயில் திருப்பணி 7—10—71-ல்

மாண்புமிகு அறநிலையத்துறை அமைச்சர் **மு. கண்ணப்பன்** அவர்களால்

துவக்கி வைக்கப்பட்டு

திருக்குட நீராட்டு விழா 3—5—74ல்

அறநிலையத்துறை அமைச்சர்

மாண்புமிகு **மு. கண்ணப்பன்** அவர்கள்

முன்னிலையில் நடைபெற்றது, என்பதை

மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

ப. இலக்குமணன், எம். ஸி.,
அறங்காவலர் குழுத்தலைவர்

வி. டி. ஏ. சேவுக பாண்டியன்
நிர்வாக அதிகாரி.

அறங்காவலர்கள்:
எஸ். கல்யாணசுந்தரம் பிள்ளை
வாமசுந்தரம் அம்மையார்
பி. சித்திரைப்பாண்டியன்
எஸ். எம். ஏ. நயினார்

தென்னிந்தியக் கூட்டுறவு நூற்பாலை லிமிடெட், பேட்டை,

திருநெல்வேலி - 627010.

தமிழகக் கூட்டுறவு நூற்பாலைகளில் முதன்மையானதும் பெரியதுமான இவ்வாலை, தமிழ்நாட்டில் உள்ள கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு தரமான நூல்களை உற்பத்தி செய்து தமிழ்நாடு நெசவாளர் சங்கத்தின் மூலம் விநியோகித்து அதன்மூலம் தன்னால் இயன்ற அளவு நெசவாளர் சமுதாயத்திற்குச் சேவை செய்து வருகிறது.

1.	மொத்தக் கதிர்கள்	—	29,696
2.	உற்பத்தியாகும் நூல் ரகம்	—	20ன் முதல் 100ன் வரை
3.	பங்கு முதலீடு	—	ரூ. 56 லட்சம்
4.	நிதி ஒதுக்கீடுகள்	—	ரூ. 85 லட்சத்திற்கு மேல்

தொலைபேசி அலுவலகம்: 234, 884 இல்லம்: 764
தந்தி: கூப்ஸ்பின், திருநெல்வேலி

ஆர். ஆறுமுகம், பி. ஏ., (ஆனர்ஸ்) பி. எல்.,
தலைவர்.

மு. திருநாவுக்கரசு, பி. காம்.,
நிர்வாக இயக்குநர்.

மதுரை - வாய்மொழி இலக்கியத்தில்

சரஸ்வதி வேணுகோபால், M. A.,

தென்னகத்துச் சிறப்புகளுள் தலையாயது மதுரை நகர். அதன் தொன்மை பற்றியும், பாண்டியர்கள் ஆண்ட மாண்பு பற்றியும், சங்கம்வைத் துத் தமிழ் வளர்த்த பாங்கு பற்றியும் அறிய எத்தனை எத்தனையோ இலக்கியச் சான்றுகள் உள. அவையெல்லாம் கற்றோரால் அறியப்பட்ட, நெடுங்கால மாக வாழ்ந்து வருகிற 'எழுத்து மொழி' இலக்கியங்கள். இக்கட்டுரை யில் அந்தச் சிறப்புச்செய்திகளை விடுத்து 'வாய் மொழி இலக்கிய' மாகத் திகழ்கின்ற, 'கல்வி' என்பதே என்னவென்றறியாத பாமர மக்கள் உள்ளங்களில் எதுகை மோனையோடு தோன்றிய - தோன்றுகின்ற - ஓர் அழகு இலக்கியத்தில் காணப்படும் 'மதுரை' பற்றிய செய்திகளை யான் அறிந்த அளவு எடுத்தியம்ப முற்படுகின்றேன்.

அவ்விலக்கியத்தில் சிறப்பாகத், 'தாலாட்டுப் பாடல்கள்' மட்டும் எடுத்துக் கொள்கிறேன். பல்வேறு சாதியினரையும் நாடி, இப்பாடல் களைத் திரட்டிப் பார்க்கையில், முதன்மையாக மீனாட்சியம்மன், பின்னர் மதுரை நகர், சித்திரைத் திருவிழா, திருப்பரங்குன்றம், முருகனது சிறப்புகள், அவனுக்குப் படைக்கப்படும் காணிக்கைகள், கருமாத்தூர்த் தெய்வங்கள், பாண்டியர், கறுப்பசாமி, மதுரை மருத்துவம், வையை, நீதிமன்றம், கடை கள் போன்ற பல பற்றிய விறுவிறுப் பான செய்திகளை அழகு தமிழில், வாழ் வில் அன்றாடம் பழகுதமிழில், கொஞ்சு மொழியில் கண்டேன்.

தாலாட்டுப் பாடல்களைப் பார்க் கையில், பொதுவாகப் பெண் குழந்தை யைப் பாராட்டும் பொழுது 'மீனா' என்று அன்போடு அழைப்பதைப் பலரது பாடல்களிலும் காணமுடிகின்றது.

முதலில் அரிசன வகுப்பைச் சேர்ந்த சமுத்திராயி என்ற அம்மையார் பாடல்களிலிருந்து கிடைக்கும் அருமையான செய்திகளைக் காண்போம்.

1. மீனாட்சி அம்மையின் பூப் பல்லக்கின் எழிலைக் காண்பதற்கு அந்த அம்மையார் நமக்களித்திருக்கும் இரு கண்கள் போதா. அந்தப் பல்லக்கின் எழிலைத் தாலாட்டில் இணைத்துப் பாடுகிறது அம்மையின் அழகில் மயங்கிய உள்ளம்.

" பொழுதே மினுமினுங்கும் — மீனாளுக்குப்
பூத்தேரும் சோதி மின்னும்
சருகை சலசலங்கும் — மீனாளுக்குச்
சப்பரமும் சோதிமின்னும்
ராராரோ ரீராட — கண்ணே
ரெண்டு கையும் செண்டாட "

2. மீனாட்சி அம்மனின் திரு நீராட்டினைப்பற்றிக் கூறுகையில் கண்ணெதிரில் அக்காட்சி நடப்பது போன்று தோன்றுகிறது. அம்மனையும் பாடி அப்படியே தன் குழந்தையையும் எண்ணுகிறது தாயின் உள்ளம்.

" நாழி நறுக்கு மஞ்ச — கண்ணே
நன்னாழி பச்சை மஞ்ச
அரைச்சு வழிப்பாளோ — கண்ணே
அஞ்சுவகைக் கிண்ணத்திலே
தேச்சுக் குளிப்பாளோ — மீனா
தெப்ப மெல்லாம் பூமணக்க
கொத்தோடு சீவக்காயோ — மீனாளுக்குக்
கொடத்தோட நல்லெண்ணெய்
அள்ளிக் குளிப்பாளோ — மீனா
அத்தனையும் பூமணக்க "

3. சித்திரைத் திருவிழாவில் நடக்கும் செய்திகள் அனைத்தையும் சுருக்கமாக எளிமையாகக் குழந்தை யையும் தூங்க வைத்துக் கொண்டே கூறிவிடும் அழகையும் இந்தத் தாலாட் டில் காணலாம்.

சித்திரைத் திங்கள் முழுநிலா நாளில் அழகர் மலையை விட்டுத் திருமால் வெளிவந்து 'அப்பன் திருப்பதி'க்கு வந்து, பல காணிக்கை களையும் வழியில் பெற்றுக்கொண்டு தல்லாகுளம் வரை வருகிறார். அங்குச் சிறிது தங்குகிறாராம். பிறகு மறுபடி பயணந் தொடர்கிறது; வண்டியூரில் முடிகிறது. வையையில் ஒவ்வோர் ஆண்டும் அழகர் இறங்குகிறார். அவரைக் கண்குளிரக் காண்பதற்கு வருகின்ற மக்கள் (காணமுடியாமல் தவிப்பது வேறு செய்தி!) மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் 'அழகர்' மீது தண்ணீர் அடித்தல் (பீச்சுதல்) அனைவரும் வழி படுதல், அழகர் தம் தங்கை மீனாவுக்கு எத்தனையோ சீர்வரிசைகள் செய்தும் அந்த அம்மையார் சினந்து கொள்ளல் போன்ற செய்திகளைக் கூறும் பாட்டைக் கீழே காணுங்கள் :—

" சித்திரை மாதமோ — மாயாவுக்குச்
செல்லப் பவுர்ணயோ (பௌர்ணமி)
வாராயோ மாயாவு — கண்ணே
மலையை விட்டு வெளிவாங்கி
அப்பன் திருப்பதியோ — மாயாவுக்கு
ஆயிரக்கால் மண்டபமோ
காணிக்கை சப்பரமோ — மாயாவுக்குக்
கல்லாலே மண்டபமோ
தங்கினா தல்லாகுளம் — மாயாவுக்குத்
தண்ணி பீச்சு ஆயிரமோ
தங்கினா தல்லாகுளம் — மாயாவுக்குத்
தருகினா வண்டியூரு
வையையிலே (இ)றங்குவாரு — மாயாவு
வந்தவுக கையெடுக்க

பொய்யையிலே றங்குவாரு — மாயாவுக்கு
எல்லோரும் கையெடுக்க
தல்லா குளமும் விட்டு — கண்ணே
தண்டிகளும் பாதிவிட்டு
ஓறைக் கிணறும் விட்டு — மீனாட்சிக்கு
உண்டியலும் பாதிவிட்டு
ஆத்திலே பாதிவிட்டு
அத்தனையும் பத்தலேண்டு — மீனா
அழுதே போறாளே ''

இதே திருவிழாவினைத் 'தேவர்' இனத்தைச் சேர்ந்த வனப்பேச்சியின் பாடலிலும் கண்டேன்.

'' சின்ன சிறுமதுரை சீருபெத்த
பொன்மதுரை
மதுரை அளகரோ மாமதுரைச் சொக்கரோ
திருமால் அளகரோ — மீனாளுக்குத்
திருப்பூட்ட வந்தவரோ
வருசம் ஒரு தேதி — அளகர்சாமி
மலையை விட்டுக் கீழெறங்கி
தங்கினார் தல்லாகுளம் தருகினாரு
வண்டியூரு
எறங்கினாரு வையைநதி — அளகர்சாமி
ஏனுலச்சம் கையெடுக்க ''

4. திருப்பரங்குன்றத்தினையும் அங்கு வாழும் சுப்பையாவுக்கு ஆவலுடன், பக்தியுடன் படைக்கும் காணிக்கைப் பொருள்களையும் கூறும் பாங்கினைக் கவனியுங்கள்:—

'' ஊசி படர்ந்த மலை — சுப்பையாவுக்கு
உத்திராசம் காய்க்கும் மலை
பாசி படர்ந்தமலை — சுப்பையாவுக்குப்
பகளத் தேர் ஓடும் மலை
சாஞ்ச மலையா — சுப்பையாவுக்குத்
தேனும் தெனைமாவோ
தேனும் தெனைமாவோ — சுப்பையாவுக்குத்
தெகட்டாத செங்கரும்போ
கண்ணுள்ள தேங்காயே — கண்ணே
கணுவுள்ள செங்கரும்பே
பாக்குப் பதிங்கலமும் — கண்ணே
பச்சரிசி முக்கலமும்
எள்ளு இருகலமும் — சுப்பையாவுக்கு
எளந்தேங்காய் முந்நூறும்

திருப்பரங்குன்றம் கோயில் அருகே அமைந்துள்ள ஊருணி, சுப்பையா சன்னிதியில் தூண்டாமல் எரியும் விளக்கு ஆகியவற்றைக் கூறும் வரிகளைக் கீழே காணலாம்.

'' மலையைத் துளைச்சு மண்டபங்கள்
உண்டுபண்ணி
சனத்தை வரவழைச்சு — முருகன்
சக்தி விளங்குறரோ
அடியும் படித்துறையே, அமிர்தமுள்ள
ஊருணியே
இரும்பாலே ஊருணியாம் இருபுறமும்
தாமரையாம்
தாமரையை நூலெடுத்துத் தனிப்பசுவின்
நெய்யுருக்கி
தூண்டாம வெளக்கெரியும் சுப்பையா
சன்னதியில்

5. தாலாட்டுப் பாடல்களில் மற்றொரு சிறப்பான கூறு, தாய்மாமனை உயர்த்திக் கூறுதல். மாமனைப் பற்றித் தருமர், வீமர், அருச்சுனர் என வருணித்து விட்டு இறுதியில் '**பாண்டியர்**' என்றும் கூறுதலைக் காணலாம். மாமன் — தாயின் உடன் பிறந்தான்; பெருவீரம் படைத்தவனும். அவனது வீரத்தைப் பற்றிக் கூறுகையில்தான் இந்தப் 'பாண்டியன்' என்ற சொல் வருகிறது.

'' பத்துத் தலைநாகரு — கண்ணே
படுத்திருக்கும் தாழையிலே
பாத்துப் பூவெடுக்கும் — கண்ணே
பாண்டியரு ஓங்கமாமன்

6. 'கறுப்பசாமி கோயில்' தமிழகத்தில் இல்லாத இடமில்லை. மதுரையிலும் தல்லாகுளம், தெற்குக் கோபுரம், பாண்டி கோவில் முதலியபல விடங்களில் இக்கோயில்கள் இருப்பதை அறிவோம். பிள்ளைப்பேறு இல்லாதோர் பாண்டி கோவிலுக்குச் சென்று

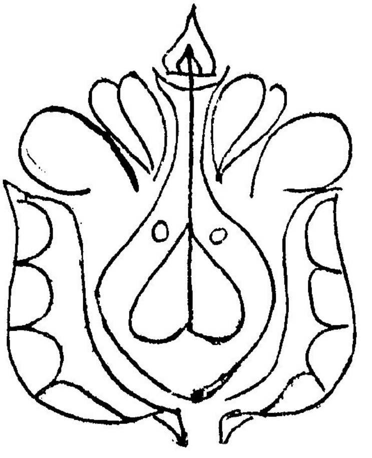
வேண்டிக்கொண்டு கோயிற் சன்னிதிக்கு அருகே உள்ள சிறு செடிகளில் சிறு சிறு துணித் தூளிகளைக் கட்டித் தொங்க விடுவது மரபென்றறிந்தேன். பாண்டி, முனியாண்டி, மதுரைவீரன் போன்ற பல பெயர்கள் கொண்ட இந்தச் சாமி பற்றியும் தாலாட்டில் காணலாம்.

தெக்கித்தி முனியன்சாமி— கண்ணே
வடக்கித்திக் காளைகளே
மையத்திலே கருப்புசாமி—கண்ணே
மக்கவரம் தந்தாரோ
கரும்புதிங்கும் காளைச்சாமி—கண்ணே
கனிதிங்கும் கருப்புசாமி
பேருவாங்கும் முனியன்சாமி – கண்ணே
பிள்ளைவரம் தந்தாரோ?

இதில் இறுதியாகச் சொல்லப்படும் 'பிள்ளைவரம் தந்தாரோ' என்ற முனியன்சாமி பாண்டியையே குறிப்பிடும். மற்ருேரிடத்திலும் ''கட்டுக் கடங்காத காளையோட கருப்புச்சாமி'' என்ற வரிகளைக் காணலாம்.

7. கருமாத்தூர்ச் சாமிகள் எழுவரைப் பற்றிக் கூறும் தாலாட்டு ஒன்றும் கிடைக்கப்பெற்றேன். பேயம்மா, ஒச்சம்மா, ஆங்காளய்யர், மூஞண்டி, விருமாண்டி, கோட்டை மந்தை ராமன், நல்லகுரும்பன் ஆகியன அத்தெய்வங்களின் பெயர்கள்.

கல்லிலே நாருரிச்சு—ஏழுபேரு வாச
கானலிலே பூ முடிச்சு
புல்லெல்லாம் மணக்குமுல்லே—எங்கப்பன்
புண்ணியரு போகும் பாதை
தங்கக் கொடையாம்—ஏழுபேரு வாச
தாங்காத ராணுதமாம்
ராணுதத்தை முன் னடத்தி — பேயம்மா
நாடுவந்து சேந்தாளாம்
முன் தூணும் பின் தூணும் — ஒச்சம்மா வாச
முன்னே பலாமரமாம்
முன் தூணு சாயுதெண்டு — பேயம்மா
பிள்ளைதோ ராட்டருளாம்
பின் தூணு சாயுதெண்டு — ஒச்சம்மா
மக்கதோ ராட்டருளாம்
முத்துக் கொடையாம் — பொண்ணுங்க வாச
முந்நூறு பூமரமாம்
பூமரம் சோம்புதெண்டு— ஆங்காளய்யர்
பிள்ளைமுடி தந்தாரோ?
தவமும் குடுத்தாக — மூஞண்டி
தம்பேரும் கொண்டாக
மாலே தந்தா வாடுதெண்டு — ஆங்காளய்யர்
மைந்தர் தந்தார் விளையாட
விருமாண்டி வாசலிலே — குருதைக்கு ஒரு முகமாம்
சன்னதி மேலெருந்து — விருமாண்டி
சதுரகிளி பாடுருரு
குயிலிருந்து கூகுதில்லே — கோட்டை மந்தை ராமன்
மண்டகத்து மேலெருந்து
மயிலிருந்து கூகுதில்லே — நல்ல குரும்பன்
மண்டகத்து மேலெருந்து

8. குழந்தையைக் கொஞ்சுகையில்,

" மாணுமதுரை லிங்கம் — நான் பெத்த செல்லம்
மாமதுரை சொக்கலிங்கம்—"

என்று கூறுவது எத்துணை இன்பம் பயக்கிறது!

மற்றொரு பாடலில்—

'காசி விசுவலிங்கம் — கடம்பவன
சொக்கலிங்கம்''

என்று காண்கிறோம்.

9. பார்ப்பன வகுப்பைச் சேர்ந்த பர்வதம் அம்மையார் பாடிய தாலாட்டில் நெடுநாட் சென்று பிறந்த குழந்தையைத் தாய் தாலாட்டுவது போன்று வரும்வரிகள் என்னைக் கவர்ந்தன. அவற்றுள் ஒரு வரி 'மீனாட்சி அம்மன் மணி மண்டபத்தைக் கூறுகிறது.

'' மாடாப் புறுவே மழைக்கெல்லாம்
எங்கிருந்தே?
மகிமையுள்ள மீனாட்சிமணி மண்டபத்தில்
வீற்றிருந்தேன்

அதே தாலாட்டில் குழந்தையைக் கண்ணே, செங்கரும்போ, முத்தோ என்றெல்லாம் கூறி மகிழுமிடத்தில்—

'' கண்ணான கண்ணே கரும்பான செங்
கரும்போ
முத்தான முத்தோ முறுக விளைஞ்ச
முத்தோ
மீனாட்சி யம்மனுக்கு மூக்குத்திக் கேத்த
முத்தோ
சாலாட்சி யம்மனுக்குச் சால விளைஞ்ச
முத்தோ''

என்ற வரிகள் இடம் பெறுகின்றன.

அம்மனின் சோலை, கிளிகள், கோபுரம், சொக்கட்டான் ஆடி வெல்லுதல் அனைத்தையும் கூறும் மற்றோர் இனிய பாடலைக் காண்போம்:

'' மந்தாரப் பிச்சி மலரும் இருவாச்சி
கொண்டாட்டம் போடுதில்லே — மீனா
கோலச் சடை மேலே
செவப்புக் கிளிகளெல்லாம் — மீனாகிட்டே
சேதிகளும் சொல்லுதில்லே
பச்சைக் கிளிகளெல்லாம — மீனாகிட்டே
பக்கம் இருந்து பேசுதில்லே
வெள்ளைக் கிளிகளெல்லாம் — மீனாகிட்டே
வித்தாரம் பேசுதில்லே
சுத்தித் திருமதிலாம் — மீனாளுக்குச்
சூதாடச் சோலைகளாம்
பக்கத் திருமதிலும் — மீனாளுக்குப்
பந்தாடச் சோலைகளும்
சொக்கட்டான் ஆடி — மீனாளுக்குச்
சோவி பெரண்டாடி
பன்னெண்டான் ஆடி — மீனா
பாண்டியரைத் தோக்கடிச்சா
கல்லுத்தி காய்க்க கதலி பழம்பழுக்க
தீரப் பழுக்குதில்லே — மீனா
திருமதிலும் உள்ளாக
குருதை அசைய —மீனா
கோபுரமே சோதி மின்ன
ஆனை அசையுதில்லே — மீனா
ஆசை அலைவாசல்லே

மணிவாசகர் காலத்து மன்னவன் யார்?

சீ. இலட்சுமணன்

கற்போர் நெஞ்சினை நெகிழ்விக்கும் பாமணிகளை யாத்தருளிய மாணிக்க வாசகப் பெருமானின் காலத்தையும், அவர் காலத்து மன்னவனையும் பற்றிக் கற்றோர் பலர் கருத்துகள் பல வழங்கு கின்றனர். தமிழ் மலையாகிய மறைமலை யடிகள் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டென ஆய்ந்துரைத்தார்கள். 'தமிழ்க்காசு' எனப் போற்றிப் புகழப்பட்ட தமிழறிஞர் திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள், "கி. பி. 3-வது நூற்றாண்டில் மலையாளக்கரைக்கு வந்த சீரியக் கிருத்துவப் பாதிரிமார்கள், மணிவாசக அடிகளைப்பற்றித் தமது நாட்டுக்கு வரைந்த கடிதங்களில் குறித் துள்ளனர். ஆகவே மூன்றாம் நூற்றாண்டி னிறுதியே அடிகள் காலமென்பது விளங்குகின்றது"[1] எனக் குறிக் கின்றார்கள். கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டிற் குப்பின் கி. பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரை அடிகள் காலத்தைக் கணிக் கின்றனர். "அடிகளார் அடைந்த முக்திநிலை முடிவில்லாததுபோல அடிகள் கால ஆராய்ச்சியும் முடிவு பெறாத வொன்று"[2] எனக் கொள்ள வேண்டியது போலும்.

பாண்டியர் வரலாற்றில் வரகுணன் என்ற பெயரினையுடையவர் இருவர் இருந்ததைக்கொண்டு, திரு. சதாசிவப் பண்டாரத்தார், திரு. ஔவை சு. துரை சாமிப் பிள்ளை போன்றவர்கள் மாணிக்க வாசகப் பெருமானை முதல் வரகுணன் காலத்தவர் எனக் குறிப்பர். இரண் டாம் வரகுணனே அடிகள் பாராட்டும் சம கால மன்னவன் எனத் திரு. மா. இராசமாணிக்கனார், திரு. K. G கிருஷ்ணன் போன்றவர்கள் கூறுவர்.

சிவபத்தியில் சிறந்தவனாகச் செப்புப் பட்டயங்களில் குறிக்கப்படுபவன் 2ஆம் வரகுணனே. அவனையே மணிவாசகர் "வரகுணனாந் தென்னவ னேத்து சிற்றம் பலத்தான்" எனப் பாராட்டு கின்றார் என்பர்." Varaguna II is according to us a great Siva devotee...... This is supported by statement in the Dalaway-puram plates that Varaguna II led a detached life devoted to the Lord having the crescent moon on his locks of hair. There fore we can conclude that Varaguna II who ascened the throne in 862 AD was

the contemporary of the Saint"[3] நம் பண்டைய மன்னவர்கள், ஒரு குறிப்பிட்ட சமய நெறிப்பட்டு ஒழுகினுலும் சமய வெறிப்பட்டார்களில்லை. ஆகவே கல்வெட்டுகள், செப்புப்பட்டயங்கள் துணைக்கொண்டு ஆய்வது மிகவும் நல்லது.

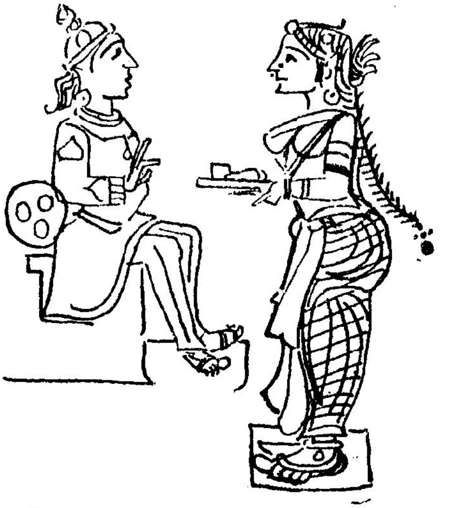
திக்கெல்லாம் புகழ் திருத்தொண்டத்தொகை பாடியவர் வன்றொண்டராய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். அவர் காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் எனக்குறிப்பிடுவது 3ஆம் நந்திவர்மனையே யாகும், என அறிஞர் குறிப்பிடுவர், மூன்றும் நந்திவர்மன் காலம் கி. பி. 825—850 ஆகும். 'மாணிக்கவாசகர் சுந்தரர்க்குப் பிற்பட்டவர்' என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வலுவுடைய கருத்தாகும்.

மேலும் மணிவாசகர் "ஈழம் சென்றது, ஏறத்தாழ கி. பி. 869 என "இராசநத்தகம்" என்ற சிங்கள நூல் குறிப்பிடுகிறது. ஆகவே கி. பி. 850க்குப் பிற்பட்டவனே மணிவாசகரின் சம காலத்தவனுகவேண்டும்.

வரகுணன் I ?

(1) முதலாம் வரகுணன் ஆட்சிக் காலம் கி. பி. 765-815 ஆகும். முதலாம் வரகுணன் ஜடிலன், ஜடிலவர்மன், நெடுஞ்சடையன், மாறஞ்சடையன், பராந்தகன், வரகுணன் என்றெல்லாம் கல்வெட்டுகளிலும் செப்பேடுகளிலும் குறிக்கப்படுகிறுன். திருப்பரன்குன்றம் கல்வெட்டுகளில் (E. P. ind Vol. VII No. 319 & 320) இவன் மாறஞ்சடையன் எனக் குறிப்பிடப்படுகிறுன். இக்கல்வெட்டின் காலம் கி. பி. 773—774 ஆகும். ஆனைமலையிலுள்ள இவன் காலத்து மாரன்காரியின் கல்வெட்டின் காலம் கி. பி. 770 ஆகும். ஆகவே இவற்றை ஊன்றுகோலாகக் கொண்டால் பராந்தகன் என்ற வரகுணன் (I) காலம் கி. பி. 765—815 ஆகும்.

(2) திண்டுக்கல் வட்டம் இராமநாதபுரத்தில் கல்வெட்டொன்றுளது. அக்கல்வெட்டில் காணப்படும் அதிகாரிகளைப்பற்றி Dr. K. V. இராமன் குறிப்பிடுவதாவது "Nakkan Pullan served king Varaguna II, his predecessor Pulla Nakkan served Sri Maran Sri Vallaban the Victor of Vilinjam, Idavai etc. his predecessor Parantaka Palli Velan served Nedunjadaian Parantakan.[4]

According Dalawaypuram plates "Sri Maran's father is mentioned as Jatila Parantaka. In the Sinnamannur bigger plates he is mentioned as Varaguna. There fore we are able to know that they refer to one and the same person is Jatila Parantaka was also called Varaguna. For us he is Varaguna. [5]

முற்கூறப்பட்ட மூன்று தலைமுறையினரும் முறையே வரகுணன் I, சீமாறன் சீவல்லபன், வரகுணன் II ஆகியோர் காலத்தவர் எனக் கல்வெட்டுப்படியும், செப்புப்பட்டயங்களின்படியும் சரியாக அமைகின்றனர். மேலும் வரலாற்று வல்லுநர் வேள்விக்குடி, சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகளை ஆய்ந்து பராந்தக நெடுஞ்சடையனும், வரகுணனும் (I) ஒருவரே என நிறுவியுள்ளார்.[6]

ஆக மாற்றார் கூறும் வரகுணனை பராந்தக நெடுஞ்சடையன் மணிவாசகர் காலத்தவன் என்பது ஏற்புடையதா?

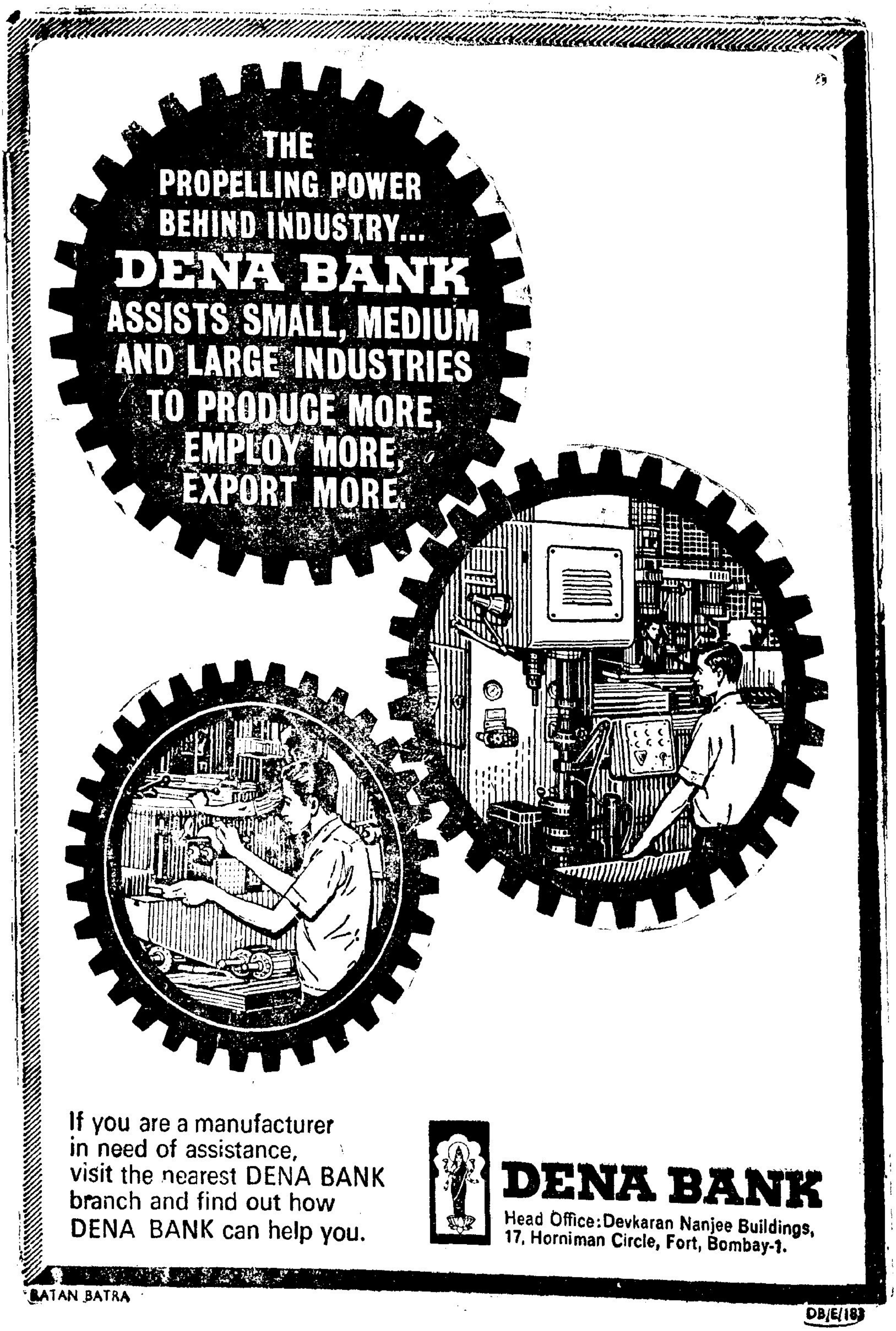
2ஆம் வரகுணனே

(1) இரண்டாம் வரகுணன் காலம் கி. பி. 862—880 ஆகும். இக்காலம் சுந்தரர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டதாகும். மாணிக்கவாசகர் ஈழம் சென்றதாகக் குறிக்கப்படும் கி. பி. 869 இம்மன்னவன் ஆட்சியாண்டிலேயேதான் அமைகின்றது. "இரண்டாம்வரகுணன் மாணிக்கவாசகர், பட்டினத்தடிகளால் பாராட்டப்பட்டவன். 2ஆம் வரகுணன், அபராஜிதவர்மனைத் திருப்புறம்பியத்தில் வென்று திருவிடைமருதூரில் தங்கியதை சுந்தரர் குறிப்பிடவில்லை"[7] என்பர் திரு. மா. இராசமாணிக்கனார்.

The description of this king in this (Dalawaypuram) copper plates as the king "meditating Siva" is taken as sufficient evidence to settle the date of Manickavasakar as the contemporary of Varaguna II i. e. the later part of the 9th Century A. D. என திரு. K. V. இராமன் அவர்களும் குறிப்படுகிறார்.[8]

References

1. இலக்கிய வரலாறு—கா. சு. பிள்ளை பக்கம் 301
2. திருவாசகம் " நூலாராய்ச்சி "—ச. தண்டபாணி தேசிகர் தருமை ஆதீன வெளியீடு— பக்கம் 102
3. K. G. Krishnan at Seminar on Pandian History held at Madurai on 22—8—1971— 24—3—71
4. Some aspects of Pandiyan history in the light of recent discoveries—Dr. K. V. Raman Page 7
5. ibid Page 9
6. History of Pandya kingdom—A. K. N. Page 39
7. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி—Dr. மா. இராசமாணிக்கனார்
8. Some aspects of Pandya history in the light of recent Discoveries—Dr. K. V. Raman

THE
PROPELLING POWER
BEHIND INDUSTRY...
DENA BANK
ASSISTS SMALL, MEDIUM
AND LARGE INDUSTRIES
TO PRODUCE MORE,
EMPLOY MORE,
EXPORT MORE.
If you are a manufacturer
in need of assistance,
visit the nearest DENA BANK
branch and find out how
DENA BANK can help you.
DENA BANK
Head Office: Devkaran Nanjee Buildings,
17, Horniman Circle, Fort, Bombay-1.
RATAN BATRA
DB/E/183

மதுரை நாயக்கர்களும் கோயில் திருப்பணிகளும்

அ. கி. பரந்தாமனார் M. A.,

மதுரை நாயக்கர்கள் என்பவர்கள், மதுரைப் பெருநாட்டைக் கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து கி. பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரைக்கும்—207 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தவர்கள். அப்போது மதுரை நாடு என்பது இப்போதுள்ள மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி, சேலம், கோயம்புத்தூர் மாவட்டங்களும் திருச்சிராப்பள்ளியும் அடங்கிய பெருநாடாய் இருந்தது. இப்பெருநாட்டை விஜயநகரப் பேரரசின் ஆளுநர்களாய் இருந்து ஆட்சி புரிந்தவர்கள் ஆறு நாயக்கர்கள். அவர்கள் விசுவநாத நாயக்கரும் 1529–1564) முதலாம் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரும் (1564—72), வீரப்ப நாயக்கரும் (1572—1595) இரண்டாம் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரும் (1595—1601) முத்துக் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரும் (1601—1609) முதலாம் முத்துவீரப்ப நாயக்கரும் (1609—1623) ஆவார்கள். ஏழாவது ஆட்சியாளராய் வந்த திருமலை நாயக்கர் (1623—59) அப்போது தலைக்கோட்டைப் போரில் தோற்றுச் சிதைந்துகிடந்த விஜயநகரப் பொம்மைப் பேரரசராய் இருந்த மூன்றாம் ஸ்ரீரங்கனோடு போராடிமுழுவுரிமை பெற்று அரசரானவர். இவரே விசுவநாதரை அடுத்து மிகுந்த புகழ்பெற்று விளங்கியவர். இவருக்குப் பின் வந்த இரண்டாம் முத்து வீரப்பர் (1659) முழுவுரிமை அரசராய் நான்கு திங்களே ஆண்டு மாண்டார். இவருக்குப் பின் வந்த சொக்கநாத நாயக்கர் (1659-82) மூன்றாம் முத்து வீரப்ப நாயக்கர் (1682—89), மங்கம்மாள் (1689-1706) விஜயரங்க சொக்க நாயக்கர் (1706-32) மீனாட்சி அரசி (1732—36) ஆகியவர்கள் முழுவுரிமை அரசர்களாய் மாமதுரை நன்னாட்டை ஆண்டவர்கள். விசுவநாதர் மதுரை நகரைத் தலைநகராய்க்கொண்டு நாட்டை ஆண்டார். திருமலை நாயக்கரும் மதுரையைக் கோநகராய்க்கொண்டு மதுரைப்பெரும் நாட்டைச் சீரும்சிறப்புமாக ஆட்சி செய்

தார் சொக்கநாதரும் முத்துவீரப்பரும், மங்கம்மாளும், விஜயரங்க சொக்க நாதரும், மீனாட்சியரசியும் திருச்சி ராப்பள்ளியைத் தலைநகராய்க்கொண்டு அங்கேயே இருந்து மதுரை நாட்டை ஆண்டார்கள். இவர்கள் மதுரை நகரி லிருந்து ஆட்சி செய்யவில்லை என்பது குறிப்பிடற்குரியது. சந்தா சாகிப்பின் சதிக்கு இரையாகி நஞ்சுண்டு மாண்ட மீனாட்சி அரசியோடு 1736-ல் மதுரை நாயக்கர் பரம்பரையே முடிவடைந்து விட்டது. பதின்மூன்று மதுரை நாயக் கர்கள் மதுரைப் பெரு நாட்டை ஆண் டார்கள். இவர்கள் விஜயநகரத்தைச் சேர்ந்த வடுகர்கள்.

முதல் நாயக்கர் ;

விஜயநகரப் பேரரசரான புக்கரின் மகனான இரண்டாம் கம்பணரே முதல்முதல் மீனாட்சியம்மன் திருக் கோயிலுக்குத் திருப்பணிசெய்து மதுரை நாயக்கர்களுக்கு வழிகாட்டி வைத்தார். 1311-ல் மாலிக்காபூர் தமிழ கத்தின்மீது படையெடுத்து வந்து பெரும் பொருளைக் கொள்ளையடித்துச் சென்றான். 1317-ல் குஸ்ருகான் என்ப வன் படையெடுத்து வந்து தில்லிக்குத் திரும்பினான். துக்ளக் என்னும் பெய ரோடு தில்லி சுல்தானான உலூகான் என்பவன் 1324-ல் தமிழகத்தின்மீது ஒரு பெரும்படையை அனுப்பினான். இம்மூன்று படையெடுப்புகளுக்குப் பின்பு தமிழகம் தில்லி சுல்தான் பேரர சுக்குள் அடங்கிவிட்டது. துக்ளக், அசன்ஷா என்பவனை மதுரை நாட்டுக்கு ஆளுநராய் அமர்த்தினான். தென்ன கத்தில் அப்போது தில்லிக்கு எதிராக ஏற்பட்ட விடுதலை இயக்கத்தினால் அசன்ஷா மதுரைநாட்டின் முழுவுரிமைச் சுல்தானாய் விட்டான். இவனுக்குப் பின் மதுரை நாட்டில் அல்லாவுதீன் டாடாஜி, குத்புதீன், கியாஸ் உத்தீன்- தம்சானி, நாசிர் உத்தீன், ஹசன்கங்கு, பக்ருதீன் முபாரக்ஷா, அல்லாவுதீன் சிக்கந்தர் ஆகியவர்கள் ஆட்சி செய் தார்கள். இச்சுல்தான் ஆட்சி 48 ஆண்டு கள் நடைபெற்றது. இக்காலத்தில் மீனாட்சியம்மன் கோயில் பாழ்பட்டது. புக்கரால் அனுப்பப்பட்ட இரண்டாம் கம்பணர் 1371-ல் இவ்வாட்சியை ஒழித் துக்கட்டித் தமிழகத்தை விஜயநகரப் பேரரசில் இணைத்துவிட்டார். இவரே மகா மண்டலேசுவரராய் (Viceroy) இருந்து தமிழகத்தைக் கண்காணித்து வந்து 1374-ல் காலமானார்.

இக்கம்பணர், சுல்தான் ஆட்சியில் பாழ்பட்ட மதுரை நகர மீனாட்சியம்மன் கோயில் மதிற்சுவரைக் கட்டி முடித்து முஸ்லீம் படையெடுப்புக் காலத்தில்

நாஞ்சில் நாட்டுக்குக் கொண்டுபோயிருந்த திருவுருவத்தைக் கொண்டுவரச் செய்து, அதனை இக்கோயிலில் திரும்பவும் வைத்து, அதற்குத் திருவாபரணங்கள் செய்தளித்து, நாள்தோறும் வழிபாடு செய்வதற்காகத் திருவிளையாடற் கிராமத்தை விட்டுக் கொடுத்தார். இச்செய்தியைத் தாண்டவ மூர்த்திக் கவிராயர் இயற்றிய மதுரைத் திருப் பணிமாலைச் செய்யுள் குறிப்பிடுகிறது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

பின்னொரு காலம் திருக்காப்பு
நீக்கித்தன் பேரன்பினால்
முன்னுள ஊர்களும் பின்புதி
தாய்விட்டு முக்கணர்க்கு
மன்னிய பூசை திருப்பணி
கூடல் வளரச்செய்தான்
கன்னியும் பொன்னியும் கங்கையும்
கொண்டருள் கம்பணனே.

இத்திருப்பணிமாலை நூல், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தால் பல ஆண்டில் பாண்டித்துரைத் தேவரால் வெளியிடப் பட்டது.

ஆயிரங்கால் மண்டபம்

கி. பி. 1374க்குமுன் இரண்டாம் கம்பணரால் திருப்பணி செய்யப்பட்ட மதுரை மீனாட்சியம்மன் திருக்கோயில் 1529ல் விசுவநாத நாயக்கர், மதுரை நகரிலிருந்துகொண்டு மதுரைப் பெரு நாட்டை ஆட்சி செய்தபோது, பழுது பட்டுக் கிடந்ததைக்கண்டு, தமது கைப் பொருளைச் செலவு செய்து அக்கோயிலைப் பழுது பார்த்தார்; பல நகைகளையும் செய்து கொடுத்துச் சில ஊர்களையும் அளித்தார். இவ்விசுவ நாதருக்கு மதியமைச்சராயும் திறன் மிக்க படைத்தலைவராயும் இருந்த தளவாய் அரியநாத முதலியார், மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தைக் கட்டினார். இவ்வாயிரக் கால் மண்டபந்தான் இன்று கலைக் காட்சிக் கூடமாக இருந்துவருகிறது.

முதலாம் கிருஷ்ணப்பர் பாளையங் கோட்டைக்கு அருகில் தம் பெயரால் கிருஷ்ணபுரம் என்னும் நகரத்தை அமைத்து, அங்கே திருவேங்கட நாதர் கோயிலைக் கட்டி, அதற்கு இறையிலியாகப் பல சிற்றூர்களை அளித்தார்; அக்கோயிலுக்குத் தேர் ஒன்றும் செய்து கொடுத்தார்; சிவன் கோயிலையும் அங்குக் கட்டினார்; தெப்பக் குளத்தையும் வெட்டுவித்தார். இவர் மீனாட்சியம்மன் கோயிலிலும் பல திருப் பணிகள் செய்தார்; வெள்ளியம்பலமும், வடக்குக் கோபுரமும், திருமடைப் பள்ளியும், மூர்த்தியம்மன் மண்டபமும், இரண்டாம் பிரகாரத் திருச்சுற்று மண்டபமும், கொடிக்கம்பத்துக்கு முன் இருக்கும் வீரப்பர் மண்டபமும் கட்டினார்; மேலும் மீனாட்சியம்மன் ஆலய மண்டபத்தின் தூண்களுக்குப் பொற் றகடு போட்டார்; மீனாட்சியம்மனுக்குப் பொற்கவசம் செய்தளித்தார்; திருப் பணிமாலை, 'மத்தகப்போர் விசுவ நாதன் குமாரன் மனுமுறைக்கு, ஒத்துறப் பார்புரக்கும் கிருஷ்ண பூப குணக்கொண்டல்' இத்திருப்பணிகளைச் செய்ததாய் விரிவாயும் திட்டவட்ட மாயும் கூறுகிறது.

வீரப்ப நாயக்கர், தில்லைச் சிதம் பரத்தில் கூத்தப்பெருமானது திருக் கோயிலைச் சுற்றி வலிமைமிக்க மதிலைக் கட்டுவித்தார்; மீனாட்சியம்மன் திருக்

கோயிலில் இடபவாகனமும் பல்லக்கும் செய்துகொடுத்ததோடு மண்டபம் அமைந்த தோப்பும் அளித்தார்.

திருமலை திருப்பணி

திருமலை நாயக்கர் பொதுவாகத் திருப்பரங்குன்றத்து முருகப்பெருமான் திருக்கோயில், திருமாலிருஞ்சோலைக் கள்ளழகர் கோயில், திருவில்லிபுத்தூர் ஆண்டாள் கோயில், திருவரங்கம் பெரிய கோயில், திருவானைக்காவிலிருக் கும் சிவன்கோயில், திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோவில் ஆகிய இக் கோயில்களிலும் திருப்பணிகள் செய் திருப்பினும், மிகச் சிறப்பாக மதுரை நகரிலிருக்கும் மீனாட்சியம்மன் திருக் கோயிலுக்குச் செய்த திருப்பணிகளே அளப்பரியவை; அற்புதமானவை. இவர் மீனாட்சியம்மன் சந்நிதியில் உள்ள சங்கிலி மண்டபத்தைக் கட்டினார். இது கிளிகளை வைத்திருக்கும் இடத்துக்குத் தெற்கு வடக்காய் இருக்கிறது. இது மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் கோயிலில் இருந்து சிதைந்துபட்ட கரியமாணிக்கப் பெருமாள் கோயில் தூண்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. கி. பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த சமண-சைவசமயப் பூசல்களுக்குப் பின் வைணவ-சைவப்பூசல்கள் நிகழ்ந்தன, இச்சைவ-வைணவ போராட்டங்களுக் குப் பின் சிவன் கோயில்களில் பெருமாள் சந்நிதிகளையும் அமைத்தற்குரிய இயக் கம் நடைபெற்ற காலத்தில் சிதம்பரத் தில்லைக்கூத்தப் பெருமான் திருக்கோயில் மதுரை மீனாட்சிசுந்தரர் கோயில் முதலிய பெருங்கோயில்களில் இருசமய ஒருமைப்பாடு ஏற்படப் பெருமாள் சந்நிதிகள் ஏற்பட்டன. இம்முறையில் மதுரை மீனாட்சிசுந்தரர் கோயிலிலும் கரியமாணிக்கப் பெருமாள் சந்நிதி ஏற் பட்டது. இது மாலிக்காபூர் படை யெடுப்பிலும், பின்வந்த வேறு இரண்டு படையெடுப்பிலும், மதுரை நாட்டில் நடைபெற்ற சுல்தான் காலத்திலும் அழிந்துபோய்விட்டது. இடிந்துபோய்க் கிடந்த இச்சந்நிதியிலிருந்த தூண்களைக் கொண்டே சங்கிலி மண்டபம் கட்டப் பட்டது. அம்மண்டபத் தூண்களி லிருக்கும் அனுமார், பஞ்சபாண்டவர் உருவங்களே, 'இத்தூண்கள் கரிய மாணிக்கப் பெருமாள் சந்நிதியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை' என்பதற்குப் போதிய சான்றுகளாகும். சிதைந்த கரியமாணிக்கப் பெருமாள் சந்நிதி, பிற் காலத்தில் ஒருவாறு செப்பனிடப் பட்டது. ஆனால் கரியமாணிக்கப் பெருமாள் உருவச்சிலை இப்போது அதில் இல்லை. இக்கரியமாணிக்கப் பெருமாள் சந்நிதி மண்டபம், கூட்டுவழிபாடு நடத்தப் பயன்பட்டு வருகிறது. இதற்கு வடக்காடி வீதியில் உள்ள திருவள்ளுவர் கழகத்துக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் மொட் டைக்கோபுரம் என்னும் வடக்குக் கோபுர வாயிலுக்கு எதிரில் பெரிய வாயில் இருப்பதைக் காணலாம்.

மேற்குறித்த மண்டபத்திற்குத் திருப்பணி செய்ததோடு திருமலை மன்னர் பின்னும் மீனாட்சியம்மன் திரு முன்பு அறுகாற் பீடத்தில் இருபெரு வாயிற் காவலர் (துவாரபாலர்) உருவங் களையும், சொக்கநாதர் திருமுன்பு அறுகாற் பீடத்தில் இருபெரு வாயிற் காவலர் உருவங்களையும் செய்துவைத் தார்; அந்த இரண்டு இடங்களிலும் பலி பீடங்களையும் கொடிக்கம்பங்களை யும் (துவஜஸ்தம்பங்களையும்) அமைத்து,

அவற்றைப் பொன்னால் கவசம் செய்து மாட்டி அழகு செய்தார். இத்திருப் பணிகளை மதுரைக் கோயில் திருப்பணி மாலைச் செய்யுள்கள் தெரிவிக்கின்றன.

தெப்ப விழா

திருமலை பூபதி வைணவராயினும் சோமசுந்தரப் பெருமான் மீது ஆழ்ந்த பக்திகொண்டிருந்தார். அவருக்கு நெடுநாள் இருந்த மண்டைச் சளிநோய் சோமசுந்தரப் பெருமான் திருவருளால் நீங்கியது என்பதே இதற்குக் காரணம். ஆதலால் அவர் மீனாட்சியம்மன் கோயில் ஆட்சியை அபிடேக பண்டாரம் என்பவரிடமிருந்து பணமும் நிலமும் கொடுத்து ஏற்றுக்கொண்டு அக்கோயிலில் பற்பல சீர்திருத்தங்களையும் தனிச் சிறப்புகளையும் செய்யலானார். அவர், கோயிலுக்கு 12,000 பொன் (24,000 ரூபாய்) வருவாய் கொடுக்கக்கூடிய ஐராவதநல்லூர் (அயிலனூர்), வலையபட்டி, வலையன்குளம், தொட்டியபட்டி. நெடுமதுரை, கொம்பாடி, பெரிய ஆலங்குளம், ஒற்றையாலங்குளம், சொக்கநாதன்பட்டி, ஆண்டிபட்டி, தாதன்பட்டி, சின்னமநாயக்கன்பட்டி, போடிநாயக்கன்பட்டி, கொண்டையன் பட்டி, தும்பிச்சிநாயக்கன்பட்டி, சண்பைக்குளம், விராலிபட்டி, கிள்ளி மங்கலம், சடைச்சிபட்டி முதலிய கிராமங்களை விட்டுக்கொடுத்துத் தம் பெயரால் ஒரு கட்டளை ஏற்படுத்தினார். இக்கட்டளை வருவாயிலிருந்து மீனாட்சியம்மனுக்கு முக்கால வழிபாடுகளும், சொக்கநாதப் பெருமானுக்கு உச்சி வேளை வழிபாடும், இளவேனிற்கால விழாவும் (வசந்தோற்சவம்), தெப்பத் திருவிழாவும் நடத்தப்படுகின்றனவாம்.

கோயில் வழிபாடு நடத்தி வந்தவர்களான விக்கிரம பாண்டியர் பட்டர் வகைக்கும் குலசேகர பாண்டியர் பட்டர் வகைக்கும் நீண்ட நாளாய்ச் சச்சரவு இருந்துவந்தது. கோயில் வழிபாடு செம்மையான முறையில் நடைபெற வேண்டுமானால் இச்சச்சரவு நீங்க வேண்டும். ஆதலால், திருமலை நாயக்கர் இன்ன இன்ன வகையினர் இன்னவை இன்னவை செய்யவேண்டும் என்று திட்டம் வகுத்துக் கொடுத்துத் தக்க முறையில் எல்லாம் நடைபெறுமாறு ஏற்பாடு செய்தார். இவ்வேற்பட்டால் கோயில் ஆட்சியில் ஒழுங்கும் அமைதியும் உண்டாயின.

நிர்வாகம் ஒழுங்குபட்டது

திருமலை, இவ்வாறு பட்டர்கள் நிருவாகத்தை ஒழுங்கு செய்தபின்பு சாத்திர வல்லுநரும், தமக்கு அமைச்சருமாக இருந்த நீலகண்ட தீட்சிதருடன் ஆராய்ந்து நான்கு பெருவிழாக்களையும், திருவிளையாடற் புராணத்தில் கூறப் பட்டுள்ள சில திருவிளையாடல்களை விழாக்களாக்கி அவைகளையும் நடத்த ஏற்பாடு செய்தார்; அவ்விழாக்களுக்கு வேண்டிய திருவாபரணங்களையும் செய்து வைத்தார். குதிரை வாகனத் தலைமுடிப்பாகை, இரத்தினக் கொண்டை, திருக்கலியாண முடி, நீலநாயகப் பதக்கம், குதிரை இரத்தின அங்கவடி, வீரகண்டை, இருதலைப் பட்சிப் பதக்கம், இரத்தின சூரிய காந்திப்பூ, இரத்தின வெண்டயம், நாகர் ஒட்டியாணம், குசாந்தரப் பதக்கம், துரைப்பதக்கம், சங்கு சக்கரப் பதக்கம், இரத்தினச் செங்கோல்,

பள்ளியறைக் காளாஞ்சி, சொர்ணக் கும்பா, பவளக்கொடி மாலை ஆகியவை திருமலை நாயக்கர் செய்துகொடுத்த வற்றுள் சிலவாம். இச்செய்திகளை மதுரைத் தூயமரியன்னை உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராய் இருந்த மு. கோவிந்தசாமி ஐயரவர்க்ளால் முன்புஆராய்ச்சி செய்து 1922ல் வெளி யிட்ட 'திருமலை நாயக்கர் சரித்திரம்' என்னும் நூலில் கூறப்பட்டிருப்பதால் அறியலாகும். மாசித் திங்களில் மீனாட்சி யம்மன் திருக்கலியாண விழாவும், தேரோட்ட விழாவும் நடந்துவந்தன. இம் மாசித் திங்கள் அறுவடை காலமாய் இருந்ததால் திருமலைநாயக்கர் கோயிலுக்காகச் செய்து கொடுத்த தேர்களை இழுக்க ஆள்கள் கிடைப்பது அரிதாகியிருந்தது. அக்காலத்தில் திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலிருந்து கள்ளழகர் எழுந்தருளி மதுரைக்கு மிக அருகிலிருக்கும் தேனூர் வரை சித்திரா பௌர்ணமியன்று வந்துபோவது வழக்க மாயிருந்தது. இவ்விழாவிற்கு மக்கள் ஆயிரக்கணக்காய் வருவதைக் கண்ட திருமலை மாசித் திங்களில் நடந்துவந்த திருக்கலியாண விழாவையும் தேரோட் டத்தையும் சித்திரைத் திங்களில் நடக் கவும், சித்திரையில் நடந்துவந்த விழாக்களை மாசியில் நடக்கவும் மாற்றி வைத்தார்; மீனாட்சியம்மன் கோயில் பெருவிழாவை ஒட்டிக் கள்ளழகர் தேனூர்க்குப் போவதை விட்டு மதுரை வண்டியூர் வரைக்கும் வருமாறு செய்தார்; சைவத் திருநக ராய் விளங்கிவந்த பெருமைமிக்க திருமதுரையில் சைவக்கோயில் பெரு விழாவும், திருமாலிருஞ்சோலைமலை வைணவத் திருவிழாவும் அடுத்தடுத்து வரச்செய்ததால் இரு சமய ஒற்றுமைக்கும் பெருந்திரளாக மக்கள் கூடுவதற்கு வழிசெய்துவிட்டார். இன்றும் சித்திரா பௌர்ணமி பெரு விழா இலட்சக்கணக்கான மக்களைக் கவரும் விழாவாக இருந்துவருகிறது.

திருவிளையாடல்கள்:

திருவிளையாடல் புராணத்தில் கூறி யுள்ள திருவிளையாடல்களை விழாக்க ளாக மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் நடை பெறவும் செய்தார் மன்னர் திருமலை. ஆதலால், திருவிளையாடல் விழாக்களுள் சில திங்கள்தோறும் இன்றும் நடை பெற்று வருவதைக் காணலாம்.

புரட்டாசித் திங்களில் அரண்மனை யில் நவராத்திரி விழா சிறப்பாய் நடை பெற்றதைப்போல மதுரைக் கோயி லிலும் நடைபெற மன்னர் திருமலை ஏற்பாடு செய்தார். இந்த விழா இன்றும் புரட்டாசித் திங்களில் சிறப் பாக நடைபெற்று வருகிறது.

மேலும் திருமலை பூபதி, தாம் பிறந்த தைமாதப் பூசநட்சத்திரத்தைக் கொண்டாடும் வகையில் வண்டியூர் மாரியம்மன் கோயிலுக்கு எதிரில் பெரிய தெப்பக்குளத்தை வெட்டுவித்து, அதில் அழகிய மைய மண்டபத்தை அமைத்து, அக்குளத்தில் தெப்பவிழா நடைபெற ஏற்பாடு செய்தார். இத் தைப்பூசத் திருவிழா மிகச் சிறப்பாகத் திருமலை பிறந்தநாளை ஒட்டிச் சித்திரைத் திருவிழாவுக்கு அடுத்த பெருவிழாவாக, ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடித் தரிசிக்கும் விழாவாக இன்றும் தைத் திங்களில் நடந்துவருகிறது.

புதுமண்டபம்:

திருமலை மேலும் சுந்தரேஸ்வரர் சந்நிதிக்கு எதிரில் மிக அழகிய சிற்ப வேலைகள் அமைந்த புதுமண்டபத்தைக் கட்டி அதில் வசந்தவிழா நிகழ்ச்சி நடத்தி வைத்தார். இப் புது மண்டபத்தைக் கட்டிய சிற்பி சுமந்திர மூர்த்தி ஆச்சாரி என்பர். இப் புது மண்டபத்தின் தூண்களில் திருமலை நாயக்கர் உருவமும் அவருக்கு முன்னிருந்தோர் உருவங்களும் செதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன.

புதுமண்டபத்தை முடித்துச் சில நாள்களானபின்பு திருமலை ஆவணிமூல வீதியைக் கோயிலுடன் சேர்த்து, அதையும் ஒரு பிரகாரமாக்கக் கருதி, ஆவணிமூல வீதியைச் சுற்றி மதிலெடுத்துப் புதுமண்டபத்துக்கு எதிரில் இராய கோபுரம் கட்ட எண்ணிக் கி. பி, 1654ல் நந்தன ஆண்டில் வேலையைத் தொடங்கினார். இதைப்போலவே 64 ஊர்களில் இராயகோபுரம்கட்ட வேலைதொடங்கப் பட்டது. மதுரை இராயகோபுரம் ஏறக்குறைய 60 அடி உயரமுள்ளது. "இக்கோபுரம் முடிந்திருந்தால் இந்தியாவிலிருக்கும் மிகச் சிறந்த கட்டடங்களுள் இதுவும் ஒன்றாக விளங்கும்" என்று மதுரை நகரவை ஆணையராய் இருந்த G. P. L. ஷெனாய் I. A. S., Bar-at-law அவர்கள் தமது 'கோயில் நகரம்-மதுரை' என்னும் சிறந்த நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த இராய கோபுர வேலை அந்த 64 ஊர்களிலும் நடைபெறாமல் நின்றுவிட்டது. மீனாட்சி-சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயிலைத் தமிழகத்தில் உள்ள மற்றைக் கோயில்களைவிட மிகமிகச் சிறந்த கோயிலாகச் செய்த பெருமை திருமலை வேந்தருக்கே உரியதாகும்.

விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் வில்லாபுரத்தில் மீனாட்சி அம்மனும் சொக்கநாதரும் எழுந்தருளுகிறபோது தங்கியிருக்க வசதியாய் இருக்கும் பொருட்டு எழில் மண்டபம் அமைத்தார். இதையும் மதுரைக் கோயில் திருப்பணிமாலைச் செய்யுள் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வாறு மதுரை நாயக்கர்கள் கோயில்களைக் கட்டி மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயிலில் பல திருப்பணிகள் செய்து விழாக்களை நடத்தி மக்கள் மனத்தில் இறைப்பற்று நின்று நிலவுமாறு செய்தார்கள். மதுரை நாட்டில் நாயக்கர் ஆட்சி இல்லாமலிருந்தால், சுல்தான் ஆட்சியே நீடித்திருந்தால், சைவமும், வைணவமும் என்னாகியிருக்கும்? சிவராஜதானியாகிய மதுரை என்னாயிருக்கும்? தமிழர் பண்பாடு எத்தகைய அவல நிலையுற்றிருக்கும்? கற்பனைக் கண்கொண்டு எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். எனவே இந்து சமயத்தையும் நந்தமிழர் பண்பாட்டையும் மதுரை நாயக்கர்கள் கோயில் திருப்பணிகளாலும், கோயில் விழாக்களாலும் பாதுகாத்து வந்ததை நன்றியுடன் தமிழர்கள் என்றும் மறவார்கள்.

மதுரை மீனாட்சியம்மை குறம்

பொ. முத்தரசு, எம். ஏ., பி. டி.,

'அமிழ்தினும் ஆற்ற இனியது' எனச் சிறப்பிக்கப் பெறுவது நம் தாய் மொழியாகிய தமிழ். அது அளவற்ற பல்வேறு வகையான இலக்கியச் செல்வம் வாய்ந்தது. அவற்றுள் இடைக்காலத்தில் இறைமணம் கமழப் புதுமை அழகோடு எழுந்தவை சிற்றிலக்கியங்கள் எனப் பெயர் பெற்றன; தொண்ணூற்றாறு வகையாக அவை பாகுபடுத்தப் பெற்றுள்ளன. இவ்வகை நூல்கள் அனைத்தும் இறைவனோடு உயிர்களுக்குள்ள இணைப்பை வற்புறுத்துவனவும், அவ்விணைப்புக்கு வழிவகுப்பனவும் ஆகும்.[1] இவ்வகை இலக்கியங்கள் பொருளாலும், வடிவாலும், அமைப்பாலும், நெறியாலும் புதுமை காட்டுவன. இப்பிரபந்தங்களில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன குறம், குறவஞ்சி, பள்ளு என்பன. இவற்றில் தாழ்ந்த மரபினர் எனப்படும் குறவர், பள்ளர் ஆகியவர்களுடைய வாழ்க்கை முறையும், பேச்சும், பண்பாடும் முழு அளவில் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.[2] இக் கட்டுரையில் "**மதுரை மீனாட்சியம்மை குறம்**" என்ற நூல் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

ஆசிரியர் யார்?

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் திகழ்ந்த ஆதி குமரகுருபர சுவாமிகளும், துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளும் பிரபந்த மன்னர்கள் என்று அறிஞர் களால் சிறப்பித்துக் கூறப்படும் சான்றோர்கள்.[3] ஆதி குமரகுருபர சுவாமிகள் இயற்றிய நூல்தான் "**மதுரை மீனாட்சியம்மை குறம்**". இதனைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ள தமிழ்த் தாத்தா டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள், இதன் ஆசிரியர் வேறு ஒரு புலவராக இருக்கக்கூடும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தாலும்,[4] மரபு வழிப்பட்டதொன்றை அவர்கள் விடாது போற்றும் இயல்புடையவர்

கள்ளாதலால், இந்நூல் ஆதி குமரகுருபர சுவாமிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்ட தென்பதில் கருத்து மாறுட்டத்திற்கு இடமில்லை எனலாம். மேலும் இந் நூலின் இறுதியிலுள்ள வாழ்த்துப்

பாடலில் "சீர்வாழி கச்சிநகர்த் திருமலை பூபதி வாழி"[5] என்பதினுலும், இதே கருத்துத் திருவாலவாயுடையார்கோயில் திருப்பணி மாலையில் (83) "புனவேலி தந்தனன் கச்சித் திருமலைப் பூபதியே" என வந்துள்ளமையாலும்,[6] திருமலை நாயக்க மன்னரால் சிறப்புச் செய்யப் பட்ட ஆதி குமரகுருபர சுவாமிகளே இதன் ஆசிரியர் என்று துணியலாம். இன்னும் இந்நூல் குறத்தி கூற்று என்பதற்கேற்ற முறையில் சற்று எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது என்பதால், இது அவர் இயற்றியதன்று என மறுத்தல் பொருத்தமில்லை; பல்வேறு தொடர்கள் இந்நூலில் உள்ளன போலவே அவரியற்றிய மீனுட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், காசிக் கலம்பகம் போன்றவற்றிலும் அமைந்துள்ளன.[7]

குறமகள் குறி கூறுவது ஒரு மரபு :

மதுரைக் கலம்பகத்தில் **குறம்** என்னும் உறுப்பில் அமைந்துள்ள (பாடல் 78) பாடலின்[8] விரிவே **மீனுட்சி யம்மை குறமாக** வடிவெடுத்துள்ளது, என்று கூற இடமுண்டு. இந்நூலின் பாட்டுடைத் தலைவி மதுரையில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் மீனுட்சி யம்மை. இது சொக்கப் பெருமான் மீது காதல் கொண்ட ஒரு பெண்ணின், கைக்குறியும், பிறநிமித்தங்களும் கொண்டு குறத்தி, அத்தலைவியின் எண்ணம் நிறைவேறும் எனக் குறி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இங்ஙனம் குற மகள் குறி கூறுவது தொன்று தொட்டு இன்றுவரை நாட்டுப்புறங்களில் இருந்து வரும் வழக்கமாகும். தொல்காப்பி யத்தில் வரும்,

"கட்டினும் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்
ஒட்டிய திறத்தால் செய்திக் கண்ணும்"
(தொல்-களவு-24)

என்னும் நூற்பாவால் சுளகில் நெல் லிட்டு எண்ணிப்பார்த்துக் குறி

சொல்லும் 'கட்டுப்பார்த்தல்' என்பதும், தெய்வத்தை அழைத்து (அகவி) அவ்வுணர்வு மேலிடக் குறி சொல்லுதலும், பழைய வழக்கங்கள் எனத் தெரியலாம். கட்டுவிச்சி, 'அகவன் மகள்' (குறுந்தொகை) என இக் குறப்பெண்கள் கூறப்படுகின்றனர். குறத்தி குறி கூறுவதாக அமையும் நூல்கள், குறம், குறவஞ்சி என இருவகைப்படும். குறவஞ்சியில் குறத்தி கூற்றுடன், ஏனையோர் கூற்றுகளும், இசைதழுவிய நாடகப் பாங்கும் இணைந்திருக்கும். குறத்தில் குறப்பெண்ணின் கூற்று மட்டுமே இருக்கும். இதுவே இரண்டிற்குமுள்ள அடிப்படை வேறுபாடு. இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும் முக்காலச் செய்திகளையும் திறப்பட எண்ணிப்பார்த்துக் குறத்தி குறி கூறுவதாக இப்பிரபந்தம் அமைந்திருக்கும். [9]நாட்டுப் புறத்தில் வாழும் மக்களின் பழக்க வழக்கத்தை அடியொற்றி எழுந்த இலக்கியமாதலின் எளிதில் பொருள் விளங்கத் தக்க ஆசிரிய விருத்தம், கொச்சகக் கலிப்பா, சிந்து, கண்ணிபோன்ற எளிய இன்னோசை மிக்க யாப்பு வடிவங்களாலே இது அமைந்திருக்கின்றது. இதனால் இன்புறுத்தலாகிய இலக்கிய நோக்கமும், நினைத்தவற்றை அடைவதற்கு இறைவன்பால் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று உணர்த்தும் அறிவுறுத்தலும், எளிய இனிய சொற்களில் இயற்கையெழில், கற்பனை, கருத்துச் செறிவு, உவமை, உருவகம் ஆகிய அணி நலங்கள் புனையப் பெற்றிருக்கும் சிறப்பும் மிகத் திறமான புலமையோடு விளக்கப்படுகின்றன.

குறத்தியின் நயமான சொற்கள் :

இப்பிரபந்தத்தில் வரும் குறத்தி உலகியலறிவும், சொல்வன்மையும், குறிப்புணர்ந்து பேசும் திறமும், பேச்சின் இடையே தனக்குத் தேவையானவற்றை நயமாக உணர்த்திவிடும் பாங்கும், மதுரை நாயகியாகிய அங்கயற்கண்ணரமுதின் அடிமலர்களை மறவாத சிந்தையுமுடையவளாகக் காணப்படுகிறாள். பொதுவாகக் குறவர்கள் மலை வாழ் மக்களேயாயினும் மதுரைப் பெண்ஒருத்திக்குக் குறி சொல்லும் நிலையில் தன்னைப் 'பொதிய மலைக் குறத்தி' என அறிமுகப்படுத்துவதும், அம் மலையில் அங்கயற் கண்ணியின் திருவடியிணைகளை என்றும் மனத்துள் கொண்டிருக்கும் தமிழ் முனிவன் அகத்தியன் வாழ்கின்றான் என்பதும், நாடு, மொழி, இறை ஆகிய முத்திறப் பற்றுகளையும் உணர்த்தும் செறிவான கூற்றுகள். [10]'**கொல்லிப் பாவையோ**' எனத் தலைவியின் அழகைப் புகழ்வதும், குறிப்புணர்ந்து "**சொக்கலிங்கனைக் கூடி மேவுவாய்**" என்று எடுத்தஎடுப்பில் வாழ்த்துவதும் குறத்தி பெற்றுள்ள உலகியலறிவின் வெளிப்பாடுகள்.[11] வழிபாட்டுக்குரிய பொருள்களை எடுத்து வைக்கக் கூறித் தலைவியின் மோதிரக் கையை நீட்டச் சொல்லிப் பேசும் பேச்சோடு தன் குறி தப்பாது என்பதற்குச் சூளுரைத்தும், சொக்கர் வருவார் என்பதனை மும்முறை வற்புறுத்தியும் கூறி அது கேட்டுத் தலைவியின்முகம் மலரும் குறிகண்டு, தனக்கு ஓர் ஆடையும், ஒரு காசும் வைக்குமாறு நயமாகக் குறிக்கும் திறம் வியத்தற்பாலது. [12] அவ் வேளையில் இயல்பாக அவ்விடத்தில் நிகழும் பல்லியின் குரல், தன் உள்ளத்தெழுந்த கன்னிமார் குரல், இடக்கண் துடித்தல் ஆகிய நிமித்தங்களையும் உடன் கொண்டு தலைவியின்

மனம் மகிழ்ச்சியில் கூத்தாடச் செய்து விடுகிருள்.[13]

பின்னர்த் தன்னுடைய மலைவளங் கூறும்பான்மையில் பொதியமலையின் பல்வேறு சிறப்புகளிலும், தமிழ் முனிவன் அங்கு வாழ்வதும், தென்னந் தமிழும் பசுங்குழவித்தென்றற் கொழுந் தும் அங்குத் திளைப்பதும், அங்கயற் கணம்மையின் திருவருள் சுரந்து பொழிவதென அம்மலையில் அருவிகள் சொரிவதும், அம்மலையில் வாழும் உயிரினங்கள் அனைத்தும் அவள் அருளாட்சியில் பகை தவிர்ந்து நட்பும் பூண்டு அமைதியாய் இன்ப முடன் வாழ்வதும் எடுத்துக் கூறு கிருள். இக்கூற்றிலும் மேற்சொன்ன மூவகைப் பற்றுகளும் மிளிரக் காண லாம். பின்னர்த் தங்கள் மலைவாழ்க்கை எளிய, இனிய இயற்கைச் சூழலில் அமைந்ததென்றும், உணவும் உடையும் உறையுளும் எளியன என்றும், விருந் தோம்பலில் குறையில்லை என்றும், இவற்ருேடு நாடோறும் விழித்தெழும் போது அங்கயற்கண்ணியின் திருவடியில் விழுந்தெழுவதால் தங்கள் வினைப்பயன் கெட்டழிந்துவிடுகிறது என்றும் கூறு வது கருதத்தக்கது.[14] குறிச்சியின் தன்மையையும், குறவர்குலத்தையும் பற்றிக் கூறும்போது எல்லோரையும் வெடி சிரிப்பில் ஆழ்த்தும் நகைச் சுவையும் கலந்து பேசுகிருள்.

> "வெள்ளிமலைக் குறவன்மகன் பழனிமலைக்
> குறவனெங்கள் வீட்டிற் கொண்ட
> வள்ளிதனக் கேகுறவர் மலையாட்சி
> சீதனமா வழங்கி ஞரால்"
>
> — பாடல் 20

என்பது சான்ருகும். அத்துடன் தன் சொந்தக் குடும்பத்தில் நேர்ந்துள்ள வறுமை நிலையையும் அதற்குரிய கார ணத்தையும் மிகவும் நயமாகக் குறிப் பிடுவதோடு, இறைவன் எழுந்தருளி யிருக்கும் திருத்தலங்களை வழிபடுதலில் சிறிதும் தவறுவதில்லை என்பதைப் பேரன்போடும் பெருமித உணர் வோடும் குறிப்பிடுகிருள்.[15]

பேச்சுத் திசைமாறி வேறெங்கோ செல்லுகிறதே என்ற எண்ணம் தலைவிக்கு வாராதிருக்கத் தன் மூதாதை யர்கள் குறிசொன்ன வரலாற்றுடன், அவர்கள் சொன்ன குறியனைத்தும் பலித்துள்ளன என்றும், தான் அத் தலைவிக்குக் கூறும் குறியும் உறுதியாகப் பலிக்கும் என்றும் ஊக்கப்படுத்து கிருள்.[16] முக்காலமும் தெரிந்துரைப் பது தங்கள் குறச்சாதிக்கு மிக எளிது என்பதையும், எவ்வகையிலும் அரியதில்லை என்பதையும் கூறித் தன் பிள்ளைக்கு எண்ணெய்யும், ஆடையும், உணவும் பேச்சோடு பேச்சாகக் கேட்கிருள்.

தலைவியின் கைகள் சொக்கனை அணையும் :

இதற்குள் வழிபாட்டிற்குரிய பொருள்கள் எல்லாம் தொகுக்கப் பட்டமையின், முறைப்படியாக விநாயகர் வழிபாட்டையும், திருவிளக்கு வழிபாட்டையும் செய்து "மங்கையர்க் கரசியாம் அங்கயற்கண்ணமுதை மனத்துள் வைத்துத் தலைவி நினைத்த குறியைச் சொல்லத் தொடங்குகிருள். நெல்லைச் சுளகில்வைத்து முக்கூறு படுத்தி,ஒன்றைஇரட்டைபட எண்ணிய போது ஒற்றைபட்டதாலும், எண்ணிய அளவில் வேள்விமலைப் பிள்ளையார் இதயத்துள் தோன்றியதாலும், தன்

குலக்கன்னிமார் எழுவரும் உள்ணின்று உணர்த்தியமையாலும், தலைவி நினைத் தது தப்பாமல் நிறைவேறும் என்று அழுத்தமாகச் சொல்லுகிருள். அத்துடன் நெல்லளந்தபோது நல்ல இடத்தில் எழுந்த நிமித்தமும், பல்லியின் சொல்லும், பத்தினிப்பெண்கள் வாயால் கேட்ட விரிச்சியும், தும்மலும், ஆந்தையின்குரலும் நல்லநிமித்தங்களே என்றும் மிகச் சாதுரியமாகச் சொல்லுகிருள்.[17] பலவகைப்பட்ட சிறப்புகளையும் பெற விருக்கும் தலைவியின் கைகள் அவள் எண்ணியபடி சொக்கப்பெருமானின் தோள்களைத் தழுவும் என்றும், அந்த அருட்செயலை நினைந்து அங்கயற்கண்ணம்மையைக் கும்பிடவும் செய்யும் என்றும் கூறுவது மிக்க நயமுடையது.[18] தொடர்ந்து தலைவியின் மெய்க்குறிகளையும் கண்டு அவள் பெறப்போகின்ற பேறுகள் அனைத்தையும் கூறி, அவளது கையின் இரேகையைப் பார்த்து அவள் மனத்துகந்தனவெல்லாம் தடையின்றி நிகழும் விதத்தையும் சொல்லுகிருள். குறத்தியின் கூற்று ஒவ்வொன்றிலும் சொக்கரும் அங்கயற்கண்ணியும் மறவாது சுட்டப்பெறுதலினுல் தலைவியின் பேறு இறையனுருக்கு உகந்ததே; அதனேடு ஒட்டியதே என்ற கருத்து நன்கு வற்புறுத்தப்பெறுகிறது.

குறிசொல்லி முடிந்த பிறகு இங்ஙனம் கூட்டுவித்த அங்கயற்கண்ணியின் திருவருளுக்கு நன்றி செலுத்தும் பாங்கில் அவள் தென்னவன் மகளாய்த் தோன்றி உலகமுழுதாண்ட செல்வியாதலின் அவள் திருத்தசாங்கத்தை உள்ளன்போடு தலைவியைக் கூறச் செய்து தானும் சேர்ந்து பாடுகிருள்.[19] மலை, ஆறு, நாடு, நகர், தார், குதிரை, யானை, கொடி, முரசு, ஆணை ஆகியவற்றின் பெருமையும் சிறப்பும் இவ்விடத்து எடுத்துக் கூறப்படுகின்றன. ''நாரியிடப் பாகற்கு நஞ்சளித்த பாவியென்று, வாரியிடைச் செல்லாத வையை''யின் திறமும், ''பஞ்சவன்றன் நான்மாடக் கூடலில் கல்வலிது'' என்ற ஔவையின் பழம் பாட்டும், இன்னேரன்ன செய்திகள் பிறவும் புலவர்கள் மட்டுமேயன்றி மலைவாழ் மக்களும் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்குச் சான்ருய் நிற்கின்றன. ''போகியாய் இருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிகின்ருன் இறைவன்'' என்ற மெய்ப்பொருட் கருத்தைக் குறத்தியின் புகழ்ச்சிந்து நன்கு விளக்குகின்றது. பாண்டியன் குலத்துத் தோன்றியருளிய மீனுட்சியம்மையின் அடையாள மாலையாகிய வேப்பந்தார், அவளை மணந்த இறைவனுக்குக் கரும்பாகின்றது; இது

> "ஏனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது
> வானேர் அமுதம் புரையுமால் எமக்கு"

என்னும் தொல்காப்பியர் கூற்றை நினைவுபடுத்துகின்றது. மேலும் அங்கயற்கண்ணி திசையெட்டும் வென்று, உலகேழும் தான் கொண்ட அரசாட்சியை, ஊன்கொண்ட முடைத் தலையில் பலிகொண்ட தன் கணவனுக்குக் கொடுத்த சிறப்பும் மேற்கூறிய கருத்துக்குச் சான்ருகும். இறைவியின் திருவடியில் பிறையும் கொன்றையும் மணக்கும் என்ற நயமான குறிப்பும், குறியும் குணமும் இல்லாத இறைவனை அன்பினுல் அணைந்து அவற்றைக் கொள்ள வைக்கலாம் என்பதும் குறத்தி வாயிலாகவரும் நயம்செறிந்த கருத்துகள்.

"உலகெலாம் ஆகி வேறாய் உடனு மாய்"[20] நிற்கும் இறைவன் தன்மையை அவனோடு பிரியாதுடனுறையும் அங்கயற்கண்ணியின் புகழாகக் குறத்தி பாடுகிறாள். பழியஞ்சிய சொக்கருடன் கூடி வீற்றிருந்து நாடாளும் அரசாட்சியே பாரெல்லாம் புகழும் ஆட்சியென்பதும் அவள் வாயாலேயே வெளிப்படுத்தப்பெறுகிறது. அண்டப் பரப்பெனும் மணற் சிறுவீடுகளைக் கட்டிக் கணவனாகிய பித்தனுடன் விளையாடுகிறாள் அங்கயற்கண்ணி என்ற கருத்தால் படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு என்ற முத்தொழில்களையும் குறத்தி மிக எளிய சொற்களில் விளக்கிவிடுகிறாள்.[21] "எத்திறம் நின்றான் ஈசன், அத்திறம் அவள் நிற்பள்" அன்றோ?

இங்ஙனம் சிற்றிலக்கிய வகையைச் சார்ந்த 'குறம்' என்னும் நூலால், ஆதி குமரகுருபர சுவாமிகள் மீனாட்சியம்மையின் அளவிலாச் சீர்களை நாம் எளிய முறையில் தெளிவாக அறிந்து கொள்ளவும், பாடிப் பரவவும், நினைந்து போற்றவும் செய்தருளிய திறம் எண்ணி இன்புறத்தக்கது. நாட்டுப் பாடல் வரிசையைச் சார்ந்த இவ்விலக்கியத்தில் மிகச் சிறந்த மெய்ப்பொருட் கருத்துகளும், உலகியல் நடைமுறைகளும், நாடு, மொழி, இறைப்பற்றுகளும் எவ்வளவு இனிய, எளிய முறைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளன, என்று காணும்போது, கருவிலே திருவுடைய ஒரு கவிஞன் கையில், புல்லும் வல்லதொரு பெரும் படையாகும் என்பது புலனாகுமன்றோ? இன்னும் அச்சுக்கு வாராத நாட்டுப்பாடல் வடிவங்கள் முயன்று தேடி, அனைவர்க்கும் பயன்படச் செய்வது தமிழ்ப் பற்றுடையார் எல்லோரது கடமையுமாகும்.

மேற்கோள் விவரக் குறிப்பு:

1. நால்வர் நான்மணிமாலை—ஆராய்ச்சி முன்னுரை—பக்கம் 10, மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம்.
2. இலக்கிய விளக்கம்—புது இலக்கிய முறை—S. வையாபுரிப் பிள்ளை பக்கம் 110 தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.
3. இலக்கியத் தோற்றம்—மு. கோவிந்தசாமி M. A. B. O. L;—பக்கம் 220-222. பாரி நிலையம், சென்னை.
4. குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தத் திரட்டு—பக்கம் 11, ஸ்ரீ காசிமடம் பதிப்பு.
5. குமரகுருபர சுவாமிகள் மீனாட்சியம்மை குறம்—பாடல் 51
6. சிற்றிலக்கியச் சொற்பொழிவுகள்—மூன்றாம் பகுதி—குறம் சை. சி. கழகப் பதிப்பு.
7. ௸ ௸ ௸
8. குமரகுருபர சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டு - ஸ்ரீ காசி மடம் பதிப்பு, மதுரைக் கலம்பகம் பாடல் 78.
9. ௸ ௸ பக்கம் 125
10. ௸ மீனாட்சியம்மை குறம்—பாடல் 1—3.
11. ௸ ௸ —பாடல் 4.
12. ௸ ௸ —பாடல் 10.
13. ௸ ௸ —பாடல் 11.
14. ௸ ௸ —பாடல் 13—16.
15. ௸ ௸ —பாடல் 21.
16. ௸ ௸ —பாடல்கள் 22—23,
17. ௸ ௸ —பாடல்கள் 26—27.
18. ௸ ௸ —பாடல் 28.
19. ௸ ௸ —பாடல்கள் 31—39
20. சிவஞான சித்தியார்ப் பாடல் வரிகள்.
21. மீனாட்சியம்மை குறம் —பாடல்கள் 40—49.

பள்ளியறை வழிபாடு

ம. க. சுந்தரேச பட்டர்

திருக்கோயிலில் காலங்கள்தோறும் வழிபடுவது உத்தம சிவ புண்ணியம். மக்கள் அனைவரும் எல்லாக் கால வழிபாடுகளிலும் கலந்துகொண்டு வழிபடுதல் இயலாது. காலையிலோ மாலையிலோ வழிபட்டுப் பலர் பயன் அடைவர். மாலை வழிபாட்டிலும், இரவுப்பள்ளியறை வழிபாடு மதுரை முதலிய தலங்களில் விசேடமானது.

பள்ளியறை புறப்படுதல்:

சொக்கநாதர் சந்நிதியிலிருந்து அப்பெருமானுடைய திருப்பாதம் பல்லக்கில் எழுந்தருளப்படுத்தப்படும். இரண்டாம் பிரகாரம் மூலமாக அது அம்மன் சந்நிதிக்குக் கொண்டு செல்லப்படும். அப்போது சுவாமி கோயிலின் கம்பத்தடி முன்பு பெருமானுக்கு வேதம், திருமுறை முதலியவற்றை உரியவர்கள் ஓதி முடிப்பர். பின் நாதசுர இசையோடும் திருமுறை ஓதுவார்கள், திருமுறைப் பாராயணத்துடனே, அம்மன் சந்நிதிக்கு அதனை எழுந்தருளப் பண்ணுவர். அம்மனுக்குத் தீபாராதனை ஆனவுடன் பல்லக்கு, பள்ளியறையின் முன்பு கொண்டு செல்லப்படும். திருப்பாதத்தைப் பட்டர் கையில் ஏந்திப் பள்ளியறையில் கொண்டுபோய் எழுந்தருளப்பண்ணுவார். அங்குச் சோடசோபசாரதீபாராதனை நடைபெறும்; பள்ளியறை மங்கலத் திருப்பாடல் நாதசுரத்துடன் பாடப்படும்.

பள்ளியறை வரும்போது:

பள்ளியறைக்குச் சுவாமி வரும்போது அம்மன் சந்நிதிவரை நடைபாவாடை விரித்து வைப்பதும், அதில் பெருமான் நடந்து வருவதாகக் கொள்வதும் ஐதீகம். வரும் வழியில் சில இடங்களில் தீபாராதனை நடைபெறும். பிரமராகம் ஓதப்படும். வேதபாராயண கோஷங்களோடு பெருமான் பள்ளியறைக்கு எழுந்தருள்வதை இன்றும் காணலாம். பள்ளியறையில் தீபாராதனை முடிந்தவுடன் அனைவருக்கும் பால், சுண்டல், திருநீறு வழங்கப்படும். இதனோடு பள்ளியறை வழிபாடு நிறைவடையும்.

பள்ளியறைச் சிறப்பு:

பள்ளியறைக்குப் பெருமான் எழுந்தருளும் பல்லக்குத் தற்சமயம் வெள்ளியால் செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பள்ளியறை வழிபாடு ஒன்றைச் செய்வதற்குத் தான் திருமலை நாயக்கர் நாடோறும் வருகை தருவாராம். சம்பா, வடை, அப்பம், நைவேத்தியம் முதலியன அதற்கென உருவாக்கிய அம்மன் கோயில் மடைப்பள்ளியில் தயாராகி அனைவருக்கும் வழங்கப்படுமாம். நல்ல சந்தனம்

வழங்கப்படுமாம். இது பற்றித் திருமலை நாயக்கர் வரலாற்றில் குறிப்புக் காணப்படுகிறது. சந்தனக் கட்டையில் தங்க ஆணி அடித்துப் பச்சைக் கற்பூரம் சேர்த்து இழைக்கப்பட்ட மலாக்கா தேசத்துச் சந்தனக் குழம்பை நாள்தோறும் திருமலை நாயக்கர், பெருமானுக்கு அணியச் செய்து பக்தர்களுக்கும் வழங்குவித்து, தாமும் பூசி வழிபட்டுச் செல்வதுண்டாம். ஒருநாள் சந்தனம் இழைக்கும் பட்டர் பூசனைக்கு முன்பு சந்தனத்தைத் தம் உடம்பில் பூசிக்கொண்டு கோயிலின் ஒருபால் உறங்கிவிட்டார். நாயக்க மன்னர் கோயிலின் உள்ளே பிரவேசித்தவுடன் சந்தன வாடை வருவதைக் கண்டு பரிசாரகனை எழுப்பச் செய்து, அவன் ஆசையைப் பாராட்டி அவனுக்கு நாள்தோறும் சம்பாவும், சந்தனமும் வழங்கப் பணித்ததாக வரலாறு கூறுகிறது.

பள்ளியறைத் தத்துவம்:

இறைவன் வேறாகவும், உடனாகவும் இருந்து தொழிற்படும் தத்துவத்தில் இறைவன் இறைவியோடு உடனாக நின்று திருவருள் பாலிப்பதை இப் பள்ளியறை விழா உணர்த்துகின்றது. நாள்தோறும் நடைபெறுகின்ற கால வழிபாடுகளில் பள்ளியறை வழிபாடு ஒன்றில்தான் இறைவன் இறைவியோடு ஒன்றியிருந்து ஆன்மகோடிகட்கு அருள் வழங்குகின்றான். ஆதலால் இவ்வழிபாட்டிலேதான் மக்களுக்கு நாட்டம், அரசருக்கும் தேட்டம். இவற்றையெல்லாம் கருதியே பழைய காலத்திலிருந்து பள்ளியறை வழிபாட்டில் சுவாமிக்கு முன்பு ஓதுவார் திருமுறை விண்ணப்பம் செய்யவும், அத்தியான பட்டர் வேதம் ஓதவும், பாகவதர் பிரமதானம் பாடவும், ஆடல் பாடல்களோடு இவ்வழிபாட்டை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். இவ் வழிபாட்டின் சிறப்புக்காக வயிநாகரம் நாகப்ப செட்டியார் கட்டளை ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

சக்தியும் சிவனும் ஒன்றியிருந்து அருள் வழங்கும் நிலை இரண்டு. ஒன்று காலைத் திருவனந்தல் தரிசனம், மற்றொன்று பள்ளியறைத் தரிசனம். இத்தரிசனம் கிட்டியவர்களுக்குப் பேரின்பம் உடன் கிடைக்கும் என்பது சம்பந்தர் வாக்கு.

> அண்ணல் ஆலவாய்—நண்ணினான் தனை
> எண்ணியே தொழத்—திண்ணம் இன்பமே.

THE MADURAI PANDYAS

Dr. K. K. Pillay, M. A., D. Litt., D. Phill Oxon.)

Generally it is believed that the Pandyas had their original seat of power in Madurai, where the present city of that name stands. But there are legends which associate the early Pandyas with places like Korkai, Manalur, Kalyanapura andSouthern Madurai (Ten Madurai). How far these are historical it is difficult to decide The location of the earliest capital of the Pandyas in Ten Madurai which was said to be the seat of the First Tamil Sangam, finds mention for the first time in the commentary to the Iraiyanar Agappo-rul. But the probable date of this commentary is the 8th century A. D. and it professes to speak of a period of a by-gone age. Further it indulged in myths and legends involving gods and their association with the Sangam. Be that as it may, the commentary could not have invented the account of a Southern Madurai and a Kapadapuram as the seats of the two earliest Sangams if there were no basis for it at all. Though the Lemurian theory remains unproved, the fact of the earliest seat of the Pandyas having been a Ten Madurai is not unlikely. In this connection it may be noted that there is a Mathura near Java and this lends support to it.

Some poets of note belonged to the 1st Sangam while the celebrated Tolkappiyar belonged to the 2nd. The third Sangam was located in Vada Madurai, corresponding to modern Madurai. About twenty Pandyan monarchs are mentioned in the works of the third Sangam. Amongst these the most famous was the warrior king 'Talayalanganattuch Cheruvenra Pandyan Neduncheliyan'. It is significant that the name of this King Neduncheliyan figures in two Brahmi inscriptions discovered at Mangulam. It is also notable

that this king's victory at Talayalanganam is mentioned in the Larger Sinnamanur Plates of Rajasimha II, the Pandya.

The name of 'Pandya' is probably derived from Pandaiya or old, and not from 'Pandu' of the Mahabharata, as believed by some. The Pandyas are mentioned in Valmiki's Ramayana, Vyasa's Mahabharata, also later by Katyayana of the 4th century B. C. and Megasthenes, 3rd century B. C., and they find a clear reference in Asoka's inscriptions.

The normal extent of the Pandyan kingdom in the Sangam age corresponded to the modern Districts of Madurai, Ramanathapuram, Tirunelveli and part of Kanyakumari. The Sangam age which witnessed the most illustrious epoch of Tamil literature also synchronised with a glorious period of Pandya rule. If the Sangam fostered the great literature of Tamil, the Pandyas fostered the Sangam with the utmost enthusiasm. The Sangam age lasted during the first 3 centuries of the Christian era.

The Kalabhras

Sometime in the 4th century A. D. Tamilnad fell under a cloud, caused by the the incursions of the Kalabhras, whose indentity has been a keenly disputed question. The latest researches indicate that they were invaders from the Kannada country. An old inscription of Belur in Mysore speaks of a tribe of the region under the name Kalabhora. The Periyapuranam and Kalladam also support the view that the Kalabhras were Kannadigas. These predatory invaders were a composite group, consisting of Buddhists and Jains, and were responsible for confusion in the country. The Tamil Sangam collapsed and the Kalabhra rule which lasted till the last quarter of the 6th century was a dark age in the history of Tamil Nad. The Kalabhras were ultimately defeated by Simhavishnu Pallava and Kadungon Pandya. Kadungon Pandya became the founder of a new line of monarchs about A. D. 570 and they ruled with Madurai as their capital.

The Kadungon Dynasty

The rules of the Pandyan kings from Kadungon (c. A. D. 570-600) down to Maravarmam Rajasimha II (c. A. D. 900-20) has been described by some as the epoch of the First Pandyan Empire. But it is not quite justified. No doubt some of the Pandyas won victories over the Ay, Vels, Cholas, Pallavas and Kongu chiefs but they did not result in permanent conquests. For the most part, the domain of the Kadungon dynasty was confined from Madurai to Kanyakumari. Koccadayan Ranadhira (c. 674-720) seems to have won victories over the Chera, Chola and Chalukya kings and the Kongu chieftains. Maravarman Rajasima I (c. A. D. 720-67) won several battles in the conflict with the Pallavas. Parantaka Nedunjadayan (c. A. D. 767-811) was perhaps the greatest warrior of the Kadungon dynasty and he won victories over the Pallavas the Ay, Vel and Adigaman. But no permanent annexation of territories seems to have ensued from all these victories. Regarding his successor, Sri Mara Srivallabha (c. A. D. 811-62) the Larger Sinnamanur Plates speak of his victory over the Kerala king, the Pallava monarch, the Ceylon ruler and also over one Maya Pandya. Further, Sri Vallabha is stated to have won a victory over a confederation of Gangas, Pallavas Cholas, Kalingas and others at Kudamukku. But his triumph was short-lived; whether he was defeated at Tellaru in 854 by Nandivarman III or

not, the Pallavas were more powerful than the Pandyas during the latter part of Srivallabha's reign.

During the reign of Varaguna II (862-95), the eldest son of Sri Mara Srivallabha, the Pandya-Pallava conflict reached the final stage. Ultimately there followed the battle of Tiruppurambiyam about A. D. 895. The Pandyan king was vanquished but as a conseqence of this battle, it was Aditya Chola, the ally of the Pallava king, emerged as a powerful ruler in the south.

Parantaka Viranarayana (895-907), the younger son of Sri Mara Srivallabha, subdued Ugran Kottai, destroyed Pennagadam, fought with the ruler of Kongunadu and finally destroyed the Kongar at Tenur.

Rajasimha Pandya (907-31) was defeated by the Chola king Parantaka I about A. D. 910. Rajasimha desperately fled to Ceylon and sought the Ceylon King's help. But the army sent by the latter was defeated at Velur. Rajasimha then fled to Kerala, the homeland of his mother. But he received no help from there, and so his inglorious reign ended about A. D. 931. Though this marked the lowest ebb of the Pandyas, it cannot be held that it saw the end of the Kadungon dynasty because Colan Talaikonda Vira Pandya who ruled for some time was a son of Rajasimha.

From A. D. 931 to 946 we find no Pandya inscription. It is presumable that during this period, the Pandyan king ceased to rule or was reduced to an insignificant position. Parantaka Chola I seems to have brought the Pandya country under his control.

Meanwhile Vira Pandya, the son of Rajasimha II has risen to prominence and succeeded in re-establishing the Pandyan power. However, during his rule (c. A. D. 946-966) there were frequent struggles with the Cholas. Vira Pandya is stated to have killed a Chola king, probably Gandaraditya, and hence he has been known as 'Cholan, Talaikonda Vira Pandya', However, Aditya II, the Chola king (A. D. 956-69) took revenge on Vira Pandya by defeating him and eventually cutting of his head.

Thus ended the Kadungon dynasty. During the period the kings performed several Tulabharas and Hiranyagarbha danas. Brahmin settlements were established in several places. In fact, this age witnessed, perhaps tnrough the Pallava influence, the domination of Brahmins and the Aryan ways in the court and in the country. The patronage of Tamil was not conspicuous during the period. Names of men and places underwent a change from Tamil to Sanskrit.

The progress of Tamil literature was not prominent though the age saw the outpourings of several Nayanmars and Alvars. Buddhism was on the decline but there was acute rivalry between Jainism and Hinduism.

The Chola supremancy

After intermittent attempts by the Chola kings from the time of Parantaka I there appeared the epoch-making conquest of the Pandyan kingdom by Raja Raja I, probably by A. D. 994, and it came to be organised as the Raja Raja Pandinadu. Raja Raja effectively re-established the revenue system of the conquered Paṇḍya country.

Rajendra I, the son and successor of Raja Raja I, continued the Chola supremacy over the Pandyan kingdom; the Pandyan king no doubt continued to rule as a subordinate ruler. Rajendra I devised the method of appointing Chola Pandyan Viceroys from among the members of the Chola royal family. From A. D. 1022 to 1070 the Chola Pandya Viceroys exercised rule over the Pandyan country. The system did not succeed in preventing the rise of rebellions in this period and it was discontinued in the time of Kulottunga I.

Recovery of the Pandyas

Though Kulottunga I's formal supremacy over the Pandyas was maintained till the end of his reign, gradually the Chola's hold on the south became weak and we hear of the rule of the 'Five Pandyas'. The Pandyas seem to have recovered their position and waged successful wars with the Cholas and Cheras in the latter part of the 11th century and early 12th century. Among the Pandyas of the period, Maravarman Srivallabha (c. A. D. 1132-63) was an able ruler. It is learnt that his contemporary Venad ruler Viraravivarman paid tribute to him. Maravarman Srivallabha was ruling in South Pandinad. At the same time Jatavarman Parantaka Pandya (c. A. D. 1087-1132) ruled at Madurai. A valiant king, he also won victories against the contemporary Chera ruler.

The next ruler in the South Pandinad was Sadaiyavarman Kulasekhara (c. A. Dt 1163-1175). While Kulasekhara had begun to rule in south Pandinad i. e. in and around Tirunelveli, one Parakrama Pandya became king in north Pandinad with Madurai as his capital. Soon after the accession of Kulasekhara there arose a bitter rivalry between the two Pandyan monarchs. It led to a civil war in the Pandya country lasting for over a decade. But it was settled after a time, and subsequent to the death of Kulottunga III, the Chola emperor in A. D. 1216, the Pandyan power became strong.

Ascendency of the Pandyas

The most outstanding period of the expansion of the Pandyas was witnessed in the 13th century. They first acquired control over the Chola territory and subsequently proceeded farther north as far as Nellore and Cuddappah. This was accomplished during the reign of Jatavarman Sundara Pandya I (c. A. D. 1252-70). His successors were able to maintain this power, though with some difficulty, till the end of the 13th century.

During the 13th century A. D. we come across at times, the rule of more than one Pandya, ruling at the same time, in different places. One is inclined to think there was a tradition among the Pandyas to resort to the system of co-partnership or co-regency. probably the eldest, ruled as the Pandya sovereign, while others, generally belonging to the same family, were set up to rule over other parts of the Pandya empire. It is not so easy to dismiss this theory advanced by L. D. Swamikkannu Pillai and accept Sewell's view endorsed by K. A. Nilakanta Sastri. But it has to be conceded that we are not able to trace the continuance of the co-regency system all through the Pandian history or even in their history of the 13th and 14th centuries. That is probably due to the circumstance that inscriptions, pertaining to some of these rulers have not been unearthed, or the system of co-regency prevailed only at certain times.

Now to consider the history of this period of Pandyan ascendency, we find that Jatavarman Kulasekhara (1190-1218) was a powerful king. He seems to have ruled over the entire Pandya kingdom unlike some of his predecessors. Though he challenged the imperial supremacy of the Cholas, he did not succeed in overthrowing the power of Kulottunga III. Kulasakhara seems to have acknowledged the supremacy of Kulottunga II because we find inscriptions of the 39th and 40th regnal years of Kulottunga in Pandinad.

Maravarman Sundara Pandya I (c. A. D. 1216-38), a brother of Jatavarman Kulasekahara, was another prominent ruler. He was engaged in a fierce conflict with the contemporary Chola monarch, Raja Raja III. An inscription of his third regnal year shows that he had overrun the chola country. The Pandyan army captured Uraiyur and Tanjavur The edifices in both these places were destroyed.

But his Tirupparankundram inscription of the 7th regnal year shows that the Chola territory was restored to Raja Raja. The cause of this restoration is to be sought in the intervention of the Hoysala king Vira Narasimha II on behalf of the Chola monarch.

However, Raja Raja had to meet another encounter from Sundara Pandya. An inscription of the 20th year of this Pandyan king speaks of another defeat of Raja Raja K. A. Nilakanta Sastri thinks that as a consequence of this defeat Raja Raja was dethroned. But this is not correct because we find that the overlordship of Raja Raja III was recognized much later, as the 30th regnal year of Kopperunjinga.

By taking advantage of the internal difficulties in South and North Kongu, Sundara Pandya compelled them to cede a portion of their dominions to the Pandyan king.

Maravarman Sundara Pandya II, who seems to have ascended the throne in. A. D. 1242, was a mediocre ruler. During his time, his contemporary, the Chola Emperor Rajendra III, undertook an invasion of the Pandyan country, and defeating the ruler, acquired the Pandya dominion. Then the Pandya king sought the help of the Hoysala ruler. Vira Someswara, who repulsed the Chola invader. As a consequence of the help rendered to the Pandya, the Hoysala influence in the Pandyan country became dominant. In all probability the Pandyan territory near Tirumayyandi came during this period under Hoysala rule.

Jatavarman Sundara Pandya I (c. A. D. 1251-70).

Ths most illustrious Pandyan monarch of all times was Jatavarman Sundara Pandya I. A relentless fighter. he subdued several neighbouring rulers and extended his empire from Nellore in the north to Kanyakumari in the south, comprising also the Chera country in the west. His prowess spread beyond the seas and he won victories In Ceylon. He was a great patron of Saivite as well as Vaishnavite temples. He was the author of several benefactions to the temples of Chidambaram and Srirangam. At Chidambaram he performed not only several Tulabharas, but also he provided a golden ceiling to ths shrine. The western gopuram of the Chidambaram temple came to be known after him as Sundara Pandya Gopuram. It is learnt that the same monarch constructed the eastern gopura of the temple at Madurai.

At Srirangam he offered worship ro Tirumal, the deity of the temple. and there he covered the tower of fhe temple with gold. He performed several Tulabharas here, too, and bestowed bounteous gifts to the temple. He also provided a golden image of Vishnu to this temple.

Not only was he impartial in his patronage of Vaishnavism and Saivism and; he was also considerate to the Jains. There are references in his inscriptions to the patronage of "Pallis"

There were co-regents of this period. like Jatavarma Vira Pandya, and Jatavarma Vikrama Pandya. Marco Polo, the Venetian traveller, who visited the country towards the close of the 13th century speaks of the rule of the 'five royal brothers'. Wassaf also speaks of three brothers who ruled along with Sundara Pandya.

Maravarman Kulasekhara I (c. A. D. 1208–1310)

The last great monarch of this epoch was Maravarman Kulasekhara I. He appears to have been ruling over a part of the vast Pandya dominion even during the rule of Jata-varman Sundara Pandya I. The rule of the 'five Pandyas' was apparently prevalent in Jatavarman Sundara Pandya's reign.

Maravarman Kulasekhara I was in several respects a worthy Pandyan ruler of the line of Jatavarman Sundara Pandya I. He waged war with the Venad king and captures Kallam, the principal city of that ruler. Apparently, it was a case of the reconquest of Venad in consequence of probably a rebellion or a refusal to pay the tribute. Kulasekhara's nuthority prevailed over South Kerala, the Chola kingdom and Tondaimandalam in all of which his inscriptions are found. He was the master of the two Kongu kindoms, for he claims to have conquered them. He seems to have waged a successful war with the Hoysala king of his time because an inscription in Tirunelveli state, that Kulasekhara built the prakara wall of the local temple from the booty collected from the king of the Hoysala, Kerala and Chola powers.

Civil War and Malik Kafur's invasion.

Maravarman Kulasekhara had two sons–Sundara Pandya, born of his legitimate wife and Vira Pandya born of a concubine. According to Wassaf, Kulasekhara nominated the more competent Vira Pandya as his successor. Enraged at his supersession, Sundara Pandya killed his father and crowned himself at Madurai. Vira Pandya opposed him and a civil war broke out. It is said that Sundara Pandya took refuge under the protection of Alauddin of Delhi. But the truth of this is difficult to be ascertained. Marco Polo states that Sundara Pandya sought the help of Alauddin who thereupon sent Malik Kafur to the south. This had been repeated by several historians. But Wassaf does not connect Malik Kafur's invasion with the fraternal war of the Pandyan kingdom. Malik Kafur's attack seems to have been planned independently. After Malik Kafur came to the south, Sundara Pandya might have sought his help, because an inscription states that Sundara Pandya had secured assistance from the Muslims.

Malik Kafur's raid on the Pandyan kingdom was disastrous to the people and the country. Temples were demolished and elephants were captured. But we have no evidence that Vira Pandya was singled out for attack or that Sundara Pandya was restored to the throne. A Muslim garrison was not left behind at Madurai. as is sometimes believed.

Except for the plunder and devastation, the Pandyan country was left unaffected by Malik Kafur's invasion. Frcm the inscriptions we gather that Vira Pandya ruled till A. D. 1342 and Sundara Pandya till A. D. 1319.

Ravivarman Kulasekhra (1311-12)

Soon after Malik Kafur's invasion of the south. the Venad ruler. Ravivarman Kulasekhara, undertook a bold raid of the Pandyan dominion. Ravivarman Kulasekhara had been a feudatory of Maravarman Kulasekhara. Ravivarman Kulasekhara had married a daughter of Maravarman Kulasekhara Pandya and so, after the death of the latter, Ravivarman put forward a claim to the Pandya throne. The disputes between Vira Pandya and Sundara Pandaya and Malik Kafur's raid gave Ravivarman an opporunity to invade the Pandyan country.

First he moved against Vira Pandya and inflicted a crushing defeat on his foes, Then the remaining Pandyan armies were encountered and defeated. He succeeded in establishing his imperial hegemony over all those territories which were under the Pandyan rule. He crowned himself at Madurai in 1312 on the banks of the Vegavati.

But Ravivarman Kulasekhara's triumph was a short-lived affair. In A. D. 1313. Muppidi Nayaka, a Kakatiya general. defeated Ravivarman Kulasekhara and Vira Pandya. In all probability Muppidi Nayaka brought the northern part of the Pandyan kingdom under the Kakatiya rule.

Khusru Khan's expedition - 1328.

This was the first systematic Muslim attempt at conquest in South India. Khusru Khan, one of Md. bin Tughlak's licutenants, was sent down with an army in order to conquer the southern regions, It was a great success, because as a result of it, in A. D. 1329, Jalaluddin Ahsan Shah became the Sultan of Madurai. Apparently Khusru Khan has undertaken the expedition under the immediate orders of Jalaluddin Ahsan Shah. Between 1329 and 1378, Jalaluddin and his successors carried on the rule from Madurai. As a result of their atrocities much havoc was caused to temples. Festivals and ceremonies and even daily rituals in many temples were suspended.

Vijayanagar and the Madurai Pandyas.

The relations of the Vijayanagar rulers with Madurai and the regions under Pandya rule commenced as early as the reign of Bukka (1344-77). Bukka's son, Kumara Kampana played a part in the overthrow of the Madurai Sultanate sometime between A. D. 1360 and 1363. With the help af the Sambuvarayas he attacked the Muslims at Madurai. Though

the Muslim power in the south was weakened by Kampana's expedition the Sultanate was by no means ended. The enfeebled Muslim power continued till A. D. 1378.

What arrangement Kumara Kampana made for the rule of the regions captured from the Sultans is not known. Nor do we have any information about his successors in the region. But an inscription from the Ramnad District indicates that some Nayakkanmar or chiefs were appointed for the supervision of temples.

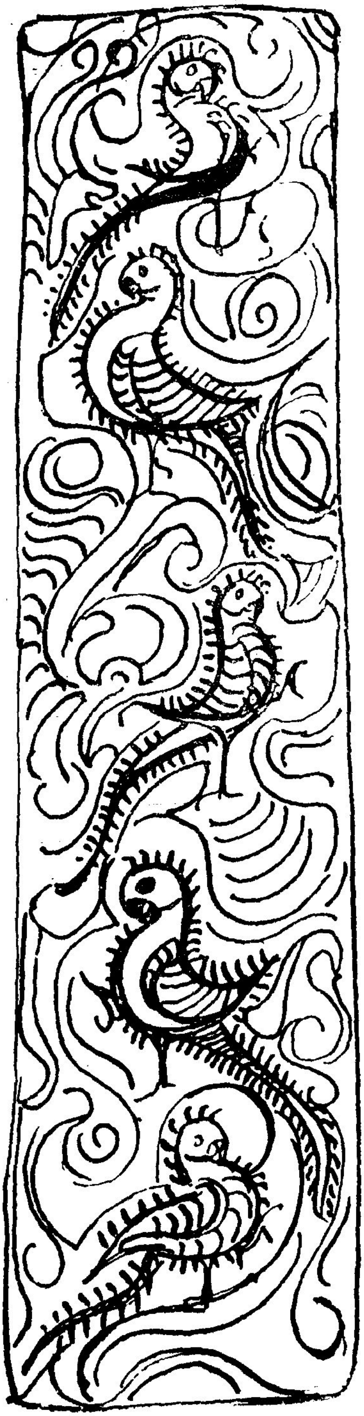
Apparently during the period of Madurai Sultanate the Pandyas confined their activities to the extreme south, leaving Madurai to its fate. During the period of the Madurai Sultanate and later when Vijayanagar occupied Madurai, in fact down to the 17th century, the Pandyas had their rule restricted only to the Tirunelveli-Tenkasi region.

The Pandyan contribution to Tamil Culture.

The Pandyan kings were the creators and patrons of the celebrared Tamil Sangam, which fostered Tamil in a glorious manner in fact. the Pandyan country was the seat of chaste Tamil. Auvaiyar said "Pandya Nin Nattudaittu Nal Tamil". Latter the illustrious Ilango, Sekkilar and Kambar described Pandyanad alone as Sentamilnadu.

However, the progress of Tamil literature during post-Sangam ages was not commensurate with its past traditions, There was an incrassing influence of Sanskrit and Puranic literature from the 7th century A. D. The 7th and 8th centuries witnessed the celebrated Nayanmars and Alvars many of whom flourished in the Pandyan country. There was Saiva hositlity with the Jains.

The Madurai Pandyas were great builders of temples. Several temples, big and small, in the Pandyan country appeared during the age of medieval Pandyas. It need hardly be added that the temple was the centre of culture. The best architecture, sculpture, iconography, painting, drama and music as well as dance flourished under the patronage of temples.

ARCHAEOLOGY OF PANDYANADU

K. V. Soundara Rajan, M. A.,

The area af Pandia-mandalam is, geologically and topographically speaking, an extension of the upper part of Tamil Nadu, being bordered on the west by the lower Sahyadris, and by the Vaigai and Tamraparani plains along the eastern coast, and the uplands in the middle. Its location is such that, while still being at the receiving end of the impulses from the northern regions, it had been transmitting through the several passes in the Western Ghats, cultural impulses to the Kerala zone.

STONE AGE VESTIGES:

The very dawn of human activity in South India perhaps did not diffuse too far south beyond the northern part of Tondaimandalam, but in the Late Stone Age, which forms the fag end of the human cultural progress in the pre-historic times, falling within a time span of about 10,000 years from present, the area witnesses a particularly conspicuous physiomorphological culture-differentia. This was characterised by the existence of the then Sea level at a much higher level than at present, roughly about 50 ft. above the present mean sea level. This is indicated by the fact that the coastal areas of Ramnad and Tirunelveli witness what are known as the 'Teri' sand-dunes, both of the consolidated as well as shifting nature. The important centres like Kudiramoli, Ittamoli, Sawyerpuram and Megnanapuram and Surangudi dunes are examples of these. While the fresh and shifting coastal dunes collect sandy deposits, at the rate of about 17 ft. per year, and result in huge and scattered nuclei of heavy, sand-dune accumulation, without sustaining any habitation

and with their billowy dunes making even the bearings impossible for a wanderer amidst them the consolidated reddish brown dunes below them are of great importance, as there are fossil horizons of the earlier dunes and had formed such hardened pans by the occurrence of sea level at their own height, and by the subsquent recession of the sea level, they had also consolidated into the thick ferruginised red horizon. Incidentally, as man had been living on these sands at that time before they became fossilised and ferruginised, and had also been fabricating microlithic stone tools out of chert, agate, chalcedemy, crystal etc., apart from the hunting of small game in these dunes and associated water holes, we also get these evidences in the shape of stone tools, imbedded in these horizons. The very important provenance of these tool-bearing red dune horizons have been met with at more than a dozen places like Sawyerpuram, Kottampuli, Kuthankuli, Puthartharuvai, Kulattur, Surangudi, Nazereth, etc., as a result of the detailed survey of these areas by the Archaeological Survey of India in the late forties and the early fifties of this century, in which the author himself had taken a leading part. The tools have a range of typological shapes and functions, from the crescent, and backed blade to obliquely blunted point, lawrel leaf point, and trapezes, not to mention scrapers and burins of several varieties. The most outstanding element in the raw material is that of crystal or limpid quartz, which it may be recorded, presents identical tool-types in the several sites of the similar cultural horizons in Ceylon, known as the 'Bandaravela industry'. This would indicate that at that time notwithstanding the higher sea level than now, South India and Ceylon might have been geographically well connected. The variations of the sea levels which are of global character and have been especially well studied in the Mediterranean, in order to arrive at the several stages of associated archaeological cultures they had harboured, had indicated, as shown by P. E. Zeuner, the eminet geochronologist of the United Kingdom, that they, in so far as the 50 ft. level of the Teris of South Tamil Nadu coast are concerned, could be realated to the Late Monasterian or Atlantean levels and if so, could also be datable, as held by him, to about 4000 B. C., i.e., approximately 6000 years from now. They, thus, show that in Pandimandalam, the early man had already in the Late Stone Age spread his activities. However, the fact that several areas on the lateritic upland plan in Madurai and Ramnad districts yield even stone tools of chert etc., slightly larger in size even that of the Teri microliths, shows that the presence of early Stone Age man in Pandimandalam, even slightly earlier perhaps, in the earlier part of the Late Stone Age itself, might not be ruled out.

NEOLITHIC ERA :

At a subsequent period, when men had achieved yet another index of his capacity for emancipation from the thraldom of hunting for food, and ordering sedentry activities, we find that the neolithic cultural elements reflected by the ground and polished, pointed-butted, convex-sectioned celts or stone axes of basaltic rock had been obtained, in accociation wish a typical pottery of a hand made variety affiliated in most parts of South India with the 'Neolithic' culture. The pottery is known as the 'burnished grey ware'. The site of occurrence of this stage could be typically seen at T. Kallupatti, not far from Tirumangalam. The approximate date of this culture here could be around c. 1,500 B. C. and seems to be affiliated rather to the Salem centre, by way of the characteristic raw meterial. This stage saw also the advent of cultivation of a subsistence kind, domestication of farm animals like

buffalo, pig, dog etc., and the use of pottery. This could be said to be the first finite stage in the quick progress of man towards civilization and culture. Neolithic sites are not generally known in the southern part of Pandianad, largely because the raw-meterial' namely, the grey basalt or dolerite, is not available at all. However, Bruce Foote did pick up one Stone axe of the neolithic type from Seidunganallur near Tirunelveli. The chances are that this was an accidental occurrence, and not **in situ.**

IRON AGE CULTURES :

The most important stage of the latest phases of early man was in the subsequent Iron Age, when for the first time, he was able to forge appropriate efficient implements of iron for agriculture and defensive preparation and for domestice purposes. They had also developed special ceramic wares as 'Black and Red ware'. The cultural index of this community, using these iron objects and implements and seemingly a prosperous one, was reflected in the funerary monuments that they employed for their dead. In the Pandinad area, the funerary type was mostly the urn-burial, the container-urn being not only very large but also with a pointed pedunculated bottom, capable of being mounted only in an appropriate pit. These are datable broadly to c. 500 B. C., and 200 A. D. The urn burials were restricted to specific sepulchres or urn fields common for one or more villages and containing, as ha$ been revealed by archaeological investigation$, several hundreds of urn$ in each site. The interment inside wa$ secondary, fractional and multiple, though individual burials for a single person might also have been possible, in respect of eminent leader of the community.

These urns which in 'Sangam' and other literatures, are called 'Imattali' or 'Mudumakkalttali' are generally found in their largest size only in the Pandyan country interiors, the urn burials connected with megalithic tombs in the northern part of the Tamil country, being comparatively $maller in number and being besides found in multiple numbers inside a same stone circle enclo$ure. The Pandya-mandalam urn fields, however, represent, in each case of an urn, a separate burial and does not also show any 'magalithic' or tombs appendage like cists, dolmens or stone circles. The most outstanding among these already excavated in early years of this century by Archaeological Survey of India was at Adichchanallur.

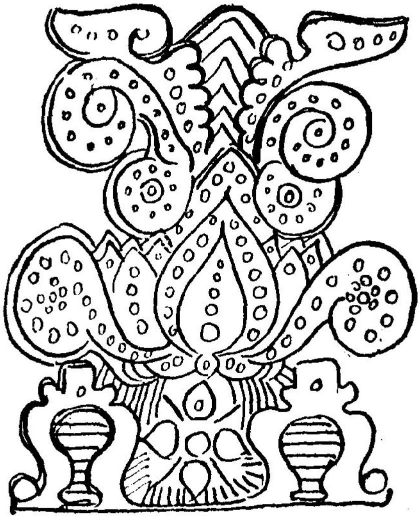
THE EARLY HISTORIC ERA OF INDO-ROMAN CONTACTS AND TAMIL EFFLORESCENCE

The clans of this tribal, agricultural, prosperous and prolific society necessarily widened its contacts, impelled by its insular position, by maritime transactions. This led to the aliens reaching its shores, from the Medjtterraneans, attracted by the prospects of pearl and pepper, ivory and cardamom, silk and cinnamon, wine and women. Thus, we have the period of Indo-Roman trade contacts which was indeed a two-way traffic, and benefitted the Indian counterparts, financially and figuratively. The classic $ites at Arikkamedu near Pondicherry excavated by Archaeological Survey of India under Mortimer Wheeler represents one such mart, another having been at Kaveripattinam on the Kaveri estuary. Since the classical geographers of the west, equally well, mention Çolchoi, and Kumari ,along with Khaberis emporion and Podouke emporion, we might

assume that the Pandyan coast which was indeed the transit and midway location before the trade winds (discovered by Hippalus, the Greek), could swing the boats into the Bay of Bengal. The earlier contacts with the northern Tamil marts of the east-coast noticed above' could have been most probably be by trans-country routes straight from the Ponneni valley in the Palghat gap, into Chola and Tondaimandalam, and circum-peninsular navigation touching Korkai and other ports of the Pandyan country (including marts in Ceylon) might have been possible only in later stages of the 1st-2nd century A. D., mostly around the time of Nero. We do not have yet indubitable ceramic occurrence ware in the Pandyan coastal mart at Korkai a site which has been cursorily probed, for one season, by the Tamil Nadu Department of Archaeology. The evidence there, is showing mainly a transition from the megalithic black-and-red ware into the early historic, with scrappy data to date the layers securely, notwithstanding a solitary Carbon-14 determination which yielded a high value of the 8th century B. C., from the site. It would be safe not to date Korkai for the present without more solid and leading evidence in its antiquities and pottery, by further excavation.

That the Indo-Roman era, to some extent, interlocked or overlapped with the 'Sangam' period, is shown by the referance to what appears to be 'caltrops' thrown across the path, for arresting the movement of cavalry, mentioned in Maduraikkalanji; and caltrops were Roman in origin, and have been found in some Indo-Roman sites in India, also, as at Sisupalgarh. The Sangam era truly marked the advent of early historic times in Tamil Nadu with its dated documents, though of an indirect nature. Archaeology gives place to history from now.

A Critical study of Medieval Hymns on Madurai Temple

R. Shanmugam,
M.A., M.Litt., Dip. in Anthrop. (Madras)
M.A. Linguistics (Cornell Univ. U.S.A.)

The plastic arts and the fine arts, which are the parts of the nucleus of Temple complex do not exist in a vacum. Art becomes divine in temple worship and grows out of and is part of human culture and can only be understood against the background of its cultural matrix.

" All art starts from the sensuous and sensible, or takes it as a continual point of reference or at the lowest, uses it as a symbol and a fount of images ; even when it soars into invisible worlds, it is from the earth that it soars; but equally all art worth the name must go beyond the visible, must reveal, must show us something that is hidden and in its total effect not reproduce but create", says Sri Aurobindo in " The Future Poetry "

The most distinctive language:

Like any form of art, literature involves communication of some type of meaning through language. In fact, the kind of language used in religious literature, especially in the Tamil Medieval Hymn on the Sacred Ashes (திருநீற்றுப் பதிகம்) of the Saiva Saint Sambandar of the 7th centuary A. D. in Madurai is one of the most distinctivo, the Tamil language possesses. Although it is intelligible, lucid and simple, its more noticeable central feature is the meaningful elements of Saiva Theology, the methodical arrangement of the truths of the pure Saivism in their natural and logical order.

The hymn on the sacred Ashes sung by Sambandar on the occasion of miraculously curing the painful disease of the Jain monarch of Madurai, Kūṉ Pandyaṉ (King Netumāran), and winning him over from Jainism to Saivism is powerful in inspiration. For, it concerns with life from the stand point of the inspired reason and of emotional sentiment. From the beginning to the end, this hymn deals with life from a large point of view. In the language

of the Saivities the term, 'the sacred Ash' (திருநீறு) represents a many-motioned life-symbol of the world-spirit, substituting and seeking for itself and its own meanings amidst the laws and powers and moving forces of the universe and discovering and realising, its spiritual relations with others. Here the Key word of the hymn' the sacred ash' (திருநீரு) repeatedly occurs in a formula carries the connotation of an inner-life notation of the universal spirit. This is reinforced with effective force of images drawn from Saiva mythology (eg. 'the sacred ash adorning the fore-head of Ravana'). This image tries to bring a more intimate vision, a penetrating spiritual emotion, a more intense and revealing speech to which the soul can be more vibrantly sensible of the spiritual strength and power, not only to Pandya monarch Netumaran but also to all the Saiva devotees, who recite the hymn any where in the world.

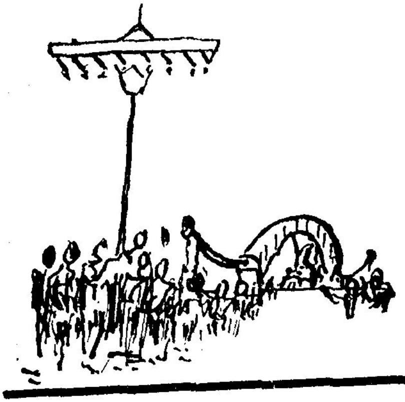
The 'sacred ash' (திருநீரு) denotes that what is ultimately real must be immutable. The conception of a Reality quite other than the world of appearence, a reality one invisible and unchanging ('உண்மையில் உள்ளது நீறு'), advocates the metaphysical notion of transformation cycle of the nature of substance, existence, and bliss and also finds (a wholly illegitimate satisfaction) in such scientific doctrines as the conservation of energy and mass. The unreality or unimportance of time, space and mass is the cardinal principle involved in the message of this hymn, which is a part of the cultural matrix of the Tamils, who did not care for a so called 'History,' of the Western type. The most apparent revelation of the key-word ('the sacred ash') is the oneness of all things giving rise to pantheism in Saiva religion.

Another hymn of Sambandar at Madurai ("விடலால வாயிலாய்...") emphasises that all evil is illusory. "Good and evil are one; O God! you are the embodiment of both ("குற்றநீ குணங்களீ கூடலாலவாயிலாய்"). In this hymn the cultivation of right religious attitude, a harmony against all conflicts in the minds of the true Saiva devotee for the realization of truth and reality is focussed.

Saint Thirunavukkarasar's hymns at madurai are characterised by a restricted set of formulaic praises of the Lord Siva in the metrical patterns of Tirunerisai (திருநேரிசை) and Tiruttantakam (திருத்தாண்டகம்). He deals at length with the basic tenets of 'Saivism all through the typical recurring images of the nature of archetypes'. The archetypal myths developed centering around Siva are deliberately employed by Saint Thirunavukkarasar in Thirunerisai (திரு நேரிசை)

In fact one can get a wholesome religious education in Saivism simply by picking up the hymns attributed to have been composed in Madurai by Saints Tirugnanasambandar and Thirunavukkarasar and following its archetype images as they stretch out into the cultural matrix of the Tamils.

Religious Inheritance of the Pandyas

Dr. K. V. RAMAN,
M.A., M.Litt., Dip. Arch., Ph. D.,

The long rule of the illustrious Pandyan Kings has left creditable achievements in different aspects of cultural life of our country. Literature, architecture etc., have all received the benefit of the Pandyan touch. In the field of religion, they had consistantly shown a healthy attitude, an attitude on liberalism and tolerance, not only between different sects within but also outside the Hindu fold. The Pandyan kings were great champions of Vedic religion from very early times. Yet, they did not fail to give due place to the hetrodox faiths like Jainism. In fact, it was in the Pandyan country that during the Sangam period, the Jains had so many centres, especially around Madurai city in places like Anaimalai, Samanarmalai, Arittapatti, Alagarmalai etc. An inscription at Mangulam near Madurai records the donation of a monastery to a Jain ascetic by one Kadalan-Valudi, an officer of Nedunchelia Pandyan. Another inscription at Arittapatti records the gift by another Cheliyan. Similarly, from literature also we can cite instances of the patronage of the Pandyan kings for non-vedic religions.

But seeing these instances, one should not overlook the fact that the Pandyan kings had deep-rooted and unseekable faith in and allegiance to the vedic religion and all the rituals that went with it. Right from the Sangam days, the Pandyan kings extended unstinted support and Patronage to the Vedic *dharma* and this is eloquently expressed in both literature and inscriptions. According to the Sinnamanur Plates, one of the early Pandyan kings performed a thousand *velvi* or yagas. The same king is mentioned in the Velvikkudi grant as "Palyaga mudu kudumi Peruvaludi". *Madurai Kanji*, the sangam work calls him simply as '*Palsalai*' mudukudumi'. He performed the different types of the Vedic sacrifices. It is this king who gave the Village named 'Velvikkudi' to one Korkai-kilan for performing the *yaga* in the strict vedic rites (சுருதி பார்க்கம் பிழையாது). There are five verses in the *purananuru* praising the achievements of Mudukudumi.

The recently discovered Vaigai bed inscription (now kept in the Minakshi Temple Museum) pays glowing tribute to the Pandyan king Seliyan Sendan (c. 650 A-D) who

performed the various *maha-hanas* like the *Hiranya-garbha, Tulabhara, Go sahasra.* It says:

" மறம் கெடுத்தறம் பெருக்கி அக்ரஹாரம் பல
செய்த பரிமிதமாகிய ஹிரண்ய கர்ப கோ
ஸஹஸ்ர துலா பாரத்து மஹாதானங்களால் ...."

His successor Maravarman Arikesari (c. 670-700) performed similar yagas according to the Velakkudi grant. Nedunjadaiya Parantaka ((c. 767-815 Ar D.) performed the important act of restoring the Velvikkudi village to the descendants of the original donee (Korkai-kilar to whom Palyaga-mudukudumi gave the village) as the same was seized by the Kalabhra kings. The restoration of this village was considered as a significant event-symbolic of revival of the old order and the ancient Pandyan traditions The Velvikkudi attributes to this kings :

Later kings too continued this tradition of patronising the Vedic rites and the Vedic scholars by granting a number of 'Brahmadeyas', Devadanas etc. This is well expressed in the Meykirti of Jatavarma Sundara as late as 13th century thus :

'முத்தியின் நால் வேதத்
தருமறையோரை வேள்வி யாறங்கமுடன் சிறப்ப .....

Pride in Puranas:

The Pandyan kings also took pride in associating themselves with *puranas* or epics. They claim that they took part in the great Mahabharata war. The Sinnamanur plates mention that one of the Pandyan kings led the elephant force in the Mahabharata war on behalf of the Pandavas. Another achievement that is persistently spoken of in their inscription was that the Pandyas translated the *Mahæbharata* into Tamil.

மகாபாரதந் தமிழ்ப்படுத்து
மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்

(Sinnamanur plate)

Another Pandyan king claims that one of his ancestors persuaded Ravana to make peace with Rama.

Besides these they claimed association with many of puranic episodes common to the whole of India as is seen from the following ornate lines that occur in the Dalavipuram Copper-plates :

கடல் கடைந்து அமிர்தம் கொண்டுங்
கயலினை வட வரைப் பொறித்தும்
ஹரிஹயன தாரம் பூண்டு மவன் முடியொடு வளை உடைத்தும்
வரி கடலை வேலின் மீட்டும் தேவாசுரஞ் செருவென்றும்
அகத்தியனொடு தமிழாய்ந்தும் .....
அரிச்சந்திரன் னகரழித்தவ பரிச்சந்தம் பலகவர்ந்தும்........

Six Systems of Hinduism:

Another remarkable feature of the religious policy of the Pandys was their impartialty to the different faiths within the Hindu fold. Though the majority of the Pandyan kings were Saivites, they extended equal patronage to the other faiths. In fact,

many of the Pandyan kings were also followers of Vaishnavism. A Pandyan king of the Sangam period, Kadalunmainda Ilamperuvaludi was a great devotee of the Lord of Alagarkoil (Tiru-malirunjolai). His verses on the greatness of the temple are included in the *Paripadal* (15), While Ninrasir Nedumaran was a devout Saiva, Nedunjadaya Parantaka alias Varaguna called himself *Parama Vaishnavanum tanagi*. He built a big temple at (Kanjivayperurur)

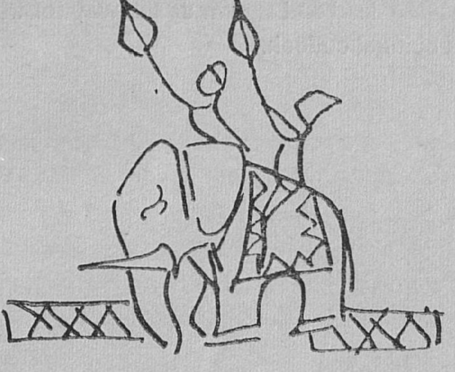
காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்புக்குத்
திருமாலுக்குக் கமர்ந்துறைக்
குன்றமன்னதோர் கோயிலாக்கியும்

(Sivaremangalam plates)

Similarly, Srimaran Sri Vallabha, a contemporary of Perialvar was a Vaishnava whereas his son Varaguna II was a Saivite. His brother Vira Narayana was possibly Vaishnava again, Thus the son had the freedom to choose his faith within the Hindu fold.

An outstanding example of their eclectic outlook is provided by the lavish gifts given by Jatavarman Sundara to the temples of Chidambaram and Srirangam both well known as *Koil* in their respective circles. He gold-gilted the vimanas of both the temples for which he was honoured as *koil-pon-veinda-peruman.*

Minakshi-Sundareswara Temple, Madurai, Nellaiappar Temple, Tirunelveli, Jambukesvaram at Tiruchi, Nataraja Temple, Chidambaram, among the Saiviteemples ; Srirangam, Alagarkoil, Srivilliputtur, Alvar Tirunagari, among the Vaishnavite, received ample patronage from the Pandyan kings. (for futher details see author's book *'Some Aspects of Pandyan History* 1972).

Another interesting proof for their liberal religious outlook can be gleaned from their practice of including invocatory verses to the Hindu Trinity viz. Brahma, Vishnu and Siva uniformly in all their copper-plate grants. The Pandyas patronised all the six systems or schools of Hinduism like Saivism, Vaishnavism, Sauryam Ganapatyam,Kaumaram Saktham. They called these as *Arusamayam*(ஆறுசமயம்) in their inscriptions. The numerous temples for Ganesa, Muruga or Kumara, Siva and Vishnu in Pandya Nadu testify to their patronage of these faiths.[1]

The ideals and aspirations of the Pandyan kings are best expressed in the eloquent lines of Maravarman Sundara I in his meykirthi.

---

1 Surya was installed along with the Navagraha or even separately as at Uggarankottai, Minakshi temple, Madurai. etc. Durga shrine at Tirupparankundram temple for Kumara (Subrahmanya) at Tiruchendur are good examples of Pandyan patronage.

Patronage of Tamil and Sanskrit :

The Pandyan kings were free from linguistic or regional bias. They took pride in saying that they considered Tamil and Sanskritic studies as complementary and equally valuable.

> " உளமிக்க மதியதனா லொண்டமிழும் வடமொழியும்
> பழுதறத்தா னாராய்ந்து......
>
> (Sinnamanur plates)
>
> தமிழும் ஆரியமு மறுசமயத் தறநெறியுந்
> திருத்துகின்ற மனுநெறியுந் திறம்பாது தழைத்தோங்க
>
> (Jatavarman Sundara's meykirthi)
>
> முந்தையோர் தவத்து முளையென வளர்ந்து
> தென்கலை வடகலை தெளிவுறத் தெரிந்து ';
>
> (Meykirthi of Arikesari Parakrama Pandya)

The instances of such excellent expressions of their ideals can be multiplied. The foregoing are enough to show the enlightened outlook of the Pandyan kings towards religions, languages and cultures. They had inbibed well-integrated cultural heritage contributed by the confluence of two great sources-Tamil and Sanskrit. They took as much pride in establishing the Sangam at Madurai for cultivating Tamil as in the patronage of the 'Aryan' or Sanskrit. Their religion was not one of narrow sectarian nature but broad-based with Vedic roots. The six systems (*Aru-samaya* or *Shanmatha)* they cultivated were again the six branches of Hinduism popular throughout our country. Perhaps no other dynasty had shown this remarkable genius for cultural and religious integration as the Pandyans and never was it so eloquently expressed as in their monumental copper plates and stone inscriptions. In this, the Pandyas have given us the lead and shown us the way for true national integration based on liberal, religious and cultural cutlook.

VASANTOTSAVA IN MADURAI

Dr. T. Kodandaramaiah, M.A., Ph.D.

Of all the seasons of the year Vasanta, the spring season is considered to be the most fascinating for the reason that the nature all around will be pleasant and conducive both to the eyes and the mind with tender sprouts in the trees, plants and creepers which shed the ripen leaves in the preceeding season, thus having a pale and blank appearance. The human, encouraged by the beautiful nature surrounding him, will be in his high spirits in this memorable season and rejoices over the event. The genesis for Vasantotsava may be his excitement and passion-ridden spirits of joy and also happy thoughts about the great natural and recurring event of the year. The greatness of this season is hailed by no less a person than Bhagavan Sri Krishna himself. While revealing himself in his great Saga, the Bhagavadgita, he states to Arjuna that he is the spring season among the line of seasons (Ritunam Kusumakarah 10-35). The man not only engages himself fully in the pleasures of the spring season but also tries to attribute human behaviour to the Gods too, in whom he has faith. The Vasantotsava in the temples has its origin in this type of human thinking to perpetuate the event. A great many temples have rich endowments to have the festival performed with pomp and grandeur every year. The manner and the timing of the festival may vary from temple to temple, though not in a great measure, according to the wishes of the donors of such endowments. Historical and other records show for certain that this festival has been in vogue in South India from good old times.

Kumaragiri Reddi (1386-1402) a scion of the princely Reddi family who ruled the Telugu country, was said to have sponsored the festival in his capital Kondavidu. This festival was being celebrated for nine successive days beginning with thrayodasi of the bright fortnight (Chaitra suddha trayodasi) of the chaitra month every year. It is said that he used to import incense and other requirements for the festival from places like Punjab, Jalanogi, Ceylon, Goa, China and the like through the good offices of one Avaci Tippaya Setti, a boy-hood friend of the great poet Srinadha. Both Tippaya Setti and his brother Tirumalanadha Setti used to manage the whole show which received high acclamation of contemporary neighbouring ruler like Harihararaya, Firoj Shah and Gajapathi who visited the

festival on royal invitation. Kumaragiri Reddi is rightly called as Vasantaraya and Karpura Vasantaraya respectedly by his people in recognition of his endeared and sustained interest that he evinced in having this festival during his regime. Though we have evidence to believe that this festival was actually started in the days of his uncle, Anavema Reddi, who was also stated to have the title Vasantaraya, it is Kumaragiri Reddi that gave a grandeur to the festival and hence the title 'Vasantaraya' suits mostly to him only. The details of the Vasantotsava are not known to us except the details of incense that were used to be imported for the purpose (Vide Haravilasa 1-7)

Sri Krishnadevaraya (1503-1529 A. D.), the great Vijayanagara Emperor who ruled South India, has continued the practice of celebrating the Vasantotsava, emulating the example of Kumaragiri Reddi alais Vasantaraya in his capital at Vijayanagar. The uniqueness of the festival, he caused to have, is marked with poetic discourses during the festival. The fact is mentioned by Nandi Timmana one of the astadiggajas that adorned his court in his poetic master-piece Parijatapaharanamu which describes the event with a romantic stinge. We have a few inscriptions also which record the celebration. In Parijatapaharanamu it is mentioned that poets from different parts of the country used to collect in the capital during the festival where the great Raya holds a congregation when, poets recite from their poems in the presence of august audience invited for participation. The Raya having heard the recitals in the assembly with all appreciation used to recollect in his mind the poetic grandeur of those poems in the company of his spouses when his body gets thrilled resulting in romance, the upsurge and erection of the small hairs on the body. The queens on observing his thrill manifested on his body used to suspect that it would be the result of his other wives and Raya will pacify them by revealing the truth.

*Prativarsavasantotsava, kutukagatsasukavinikaragumphitakavya smritiromanca vis'amkita. **Caturantahpuravadhuprasadanarasita. (1-)**

The fact is further supported by an inscription at Tirumala which records a donation of Sri Krishnadevaraya to Lord Venkateswara. A part of the inscription runs like this. "Vadanavijitambhojena, bhojenaparena, kavyanatakalamkanamarmagnena, PRATIVARSHA-PRAVARITITA KANAKAVASANTAMAHOTSAVENA navena-datta midam dharmas 'asanam" (endowed with a face that despised the lotus, a second bhoja, possessed of true insight into poetry, dramatic literature and rhetoric and the true knowledge of righteousness, conducted EVERY YEAR THE GRAND SPRING FESTIVAL--Krishnadevaraya maharaya executes this document of charity (to be conducted) in favour of Lord Srinivasa known as Venkatesa abiding on Seshachala, who has set his mind to protect the world.) The above inscription was executed on 13–6–1513 when Srikrishnadevaraya visited the shrine on a third occasion after he came to the throne. The great historian Sri T. V. Mahalingam accepts this as a historical fact and writes as follows. 'The Spring festival celebrated in honour of kama was also conducted. Krishnaraya is described in one such as one who every year performed a sacrifice to (kama) the Lord of the golden festival of spring-The occasion was taken advantage for holding courts. Krishnaraya used to hear the poets assembled at the court for the spring festival. The jambavalikalyanam, a drama written by

the emperor poet was enacted before the people assembled to witness the Chaitra (Spring) festival of Sri Virupaksha--' (Vide Administration and social life under Vijayanagar. Pages 160-161)

There seems to be some variations about the days during which this Vasantotsava was to be celebrated. Late Sri M. Somasekara Sarma the great andhra historian observes in his "History of Reddi kingdoms." "It was one of the major festivals of the age. It was formerly held according to Monier Williams on the the full moon day of the month of Caitra, but now of Phalguna. The celebrations appear to have begun from the Vasanta Panchami and lasted for nine days--" (p. 354). We do not know for certain whether the Vasantotsava was celebrated in the month of Phalguna or Chaitra in the times of Sri Krishnadevaraya. It is believed that on one occasion at least in the year Srimukha of his reign the Vasantotsava was celebrated only in the month of Phalguna resulting in advancing the festival perhaps to suit the convenience of the raya.

Acyutadevaraya, the step-brother of the Srikrishnadevaraya who succeeded him, also seems to have continued the practice, but the venue has changed from Vijayanagara to Tirupati. The fact is recorded in a poem by name 'Tarakabrahmarajeeyamu' which is still in manuscript by one Cintalapudi yellanvya alias Radhamadhavakavi. During the vasantotsava at Tirupati a poetic gathering was being organised every year in which the poets who hailed from various parts of the country offered their poems as flowers to Lord Venkateswara and hence it is rightly called 'Prabandhakavya-puspanjali' which means the offering or worship with poems as flowers.

The aforesaid account reveals the fact that the practice of Vasantotsava was in vogue in South India from 14th century onwards, though not earlier, as our historical and other records show. It is quite reasonable to believe that the practice was followed by the Nayakkings of Madurai who emulated the example of their sovereign rulers at Vijayanagara in many respects like the Palegar system of Revenue administration, building of temples and chartable institutions, religious tolerence, and patronage of fine arts and letters. The installation of statues of Tirumalai Nayak and his queens in the precincts of Meenakshi Temple is a similar act of Srikrishnadevaraya to have his copper statue along with those of his two queens installed in the great temple of his personal deity Lord Sri Venkateswara at Tirumalai. These go a long way to prove by comparison that the practice at Madurai might have been copied from the Vijayanagar kings. The matter is further to be investigated into.

The Chitra festival that is being held every year in the Meenakshi Temple at Madurai may be a continuation of the tradition of Vasantotsave in Vijayanagar times, which was associated with Virupaksha temple at Vijayanagar, their capital and Venkateswara temple at Tirumala. The important factor to decide about the days of the festival appears to be the full-moon which appears in the asterism (nakshatra) of chitra from which both the solar and the lunar months receive their name. The Chitra full moon usually falls after the Vernal equinox (mesha Sankranti), the first day of the Tamil year. The Chitra festival is being celebrated during eight days surrounding the chitra full moon which actually starts on the second day of the lunar month in the bright half (suklapaksha) and lasts for 12 sacred days ending two days prior to the full moon. The journey festival of Alagar, however, does not begin until four days prior to the Full moon and lasts for nine sacred days thus extending into the dark half of the lunar month. The last five days of the wedding festival and the middle three days of the journey festival (Yatra, savari) form the chitrai festival of popular conception-fusing together the wedding of Meenakshi and Sundareswara with Alagar's appearance at the Vaigai River. It is said that Tirumalai Nayak, the nayak king who ruled at Madurai who was a Vaishnavite by himself, was responsible for fusing these two festivals into one resulting in Chitrai festival which later produced its own myth.*

*For details of the festival see. The Chitra Festival in Madurai (An introductory description) by Dennis Smith College (unpublished) Pages 6 through 30).

We have the description of the Vasantotsava at Madurai in detail in a Telugu work by name Satyabhamasantvanamu (2 canto 36 to 81) by Linganamakhi Srikameswara Kavi who dedicated his work to Muddalagirinayaka. Muddalagiri was the step-brother of Cokkanadhanayaka who ruled at Madurai between 1659 and 1682. He was patron of letters and fine arts. The title satyabhamasantvana means passification or appeasement of Satyabhama. The context for the description of Vasantotsava in such a detail in the poem does not warrant it and seems to be unrealistic. Nevertheless the poet's fascination and eagerness to have it included though in an inappropriate context might be the reason ior its description in the poem. It is also possible he might have done so at the behest of his patron, Muddalagiri to perpetuate the festival of his day. Though it is described to have occured in Dwaraka, the abode of Lord Sri Krishna the details which were presented clearly show that it was nothing than the festival at Madurai. The context in which it is described is this.

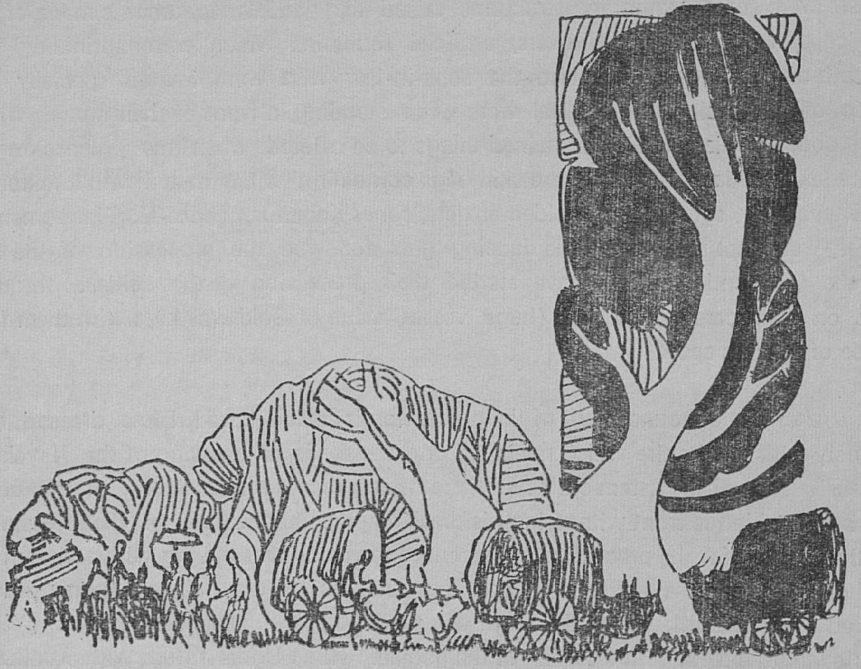
Lord Indra comes to Dwaraka with his family and attendants to seek the help of Sri Krishna in putting an end to the atrocities of Narakasura who was giving endless troubles to the people of the three worlds. He requests him to come to his rescue and slay the Asura. Sri Krishna agrees to do so and assures that he would certainly kill the asura in the battle. Then he says to Indra that it would be better for him to rejoice in the Vasantotsava that was being celebrated at the moment before actually involving in a war with the enemy. He also says 'Both Parvati and Parameswara will be very much pleased with the festival. Good will dawn on us. It also enables us to win the war. It is good that you have arrived at this place with your wife, son and the divine damsels when a festival for Siva is being celebrated"-Indra replies that he must go to his capital Amaravati

at any cost lest it would fall into the hands of the asura. He offers to leave others behind in Dwaraka to witness the celebration and requests leave of Him saying tha: he would send Kalpaka (Wish tree) flowers and all sorts of incense like chandana, Kasturi and Karpura (Camphor), Lord Krishna sees him off after presenting him with Dhotis in a traditional way. The description of the Vasantotsava then follows.

Kancuki, the male seargent of the royal palace announces that all the preparations were made for the festival and the huge cars which touch the surface of the sky were made ready decorated and they looked as though the mountain Meru stood there in various forms having come to witness the festival that was being celebrated for the universal couple Parvati and Parameswara. He also announces that the city was beautifully decorated and there were some temporary structures raised like pandals, apartments made of sugar-cane, capparams of Kaluva flowers, artificial fountains which were sprinkling water. The youth of the township and also the sons-in-law who were invited specially for the purpose of witnessing the festival were seen standing in front of their houses while the ladies stood with plates which contained things to be offered when the procession passed by. Huge umbrellas, alavattams, the skin bags containing water mixed with Kumkuma and Kasturi separately, spears (iite), golden anklets, canes Kommus, (horn-like instrument), big sujrinjes, were kept ready when the dancing girls followed the procession of the deities. When the God and Goddess have started their procession of the deities. through the streets on their cars a huge Undi (huge vessel) made of Gold was kept with them for the purpose of vasanta sport.

After the announcement of the procession is made, Lord Krishna dressed himself graciously with royal attire which reminded one, the mode of dressing of the Nayak Kings while the queens of the harem collected there having dressed themselves for the occasion to his back and in his front witnessing his dressing preparations. After the dressing was over, they started for the procession. The entire township was ebbing with activity. While the feudal kings and the armies moved on the outskirts of the palace, Krishna proceeded followed by beautiful ladies of the town when 'Kattikavaru' and and konars (Yadavas) were clearing the main path shouting at the people. Huge Undis filled with kunkum tied with chains were brought on carts. The ladies of the farmer community carried vessels of chandanam on their shoulders. Kasturi (binde-water-pot) was brought in a pair of glass pots, the mouth of which could hardly hold the hand. Some were bringing sandal powder (gandavodi) in ornamental plates. Towards the rear part, the servant-maids carried Kaluva flower balls, fragrant flowers and rose water containers. On both sides of the path came court damsels with ornamental foot-wear attracting the attention of the on-lockers. Then followed the line of royal mothers, of the queens and handsome girls one after another. The dancing troop was giving a performance to the accompaniment of musical instruments like Chandravalaya Saranga, Tamilibaja, Marali, Mukhavlrietipiri, kinnera, kamaci, talam and vetugajjelu. The vandins followed by court servants came reciting poems in praise of his victories (gelupe Padyamulu), while his queens were talking to him in lovely terms. Radha was holding the betelnut box (Adapam), while the watch and ward were clearing the way. Krishna came out of his place as if Sringara (Erotic sentiment) in its entirity has stood before

the eyes, having drowned the whole universe in itself. He proceeded towards the dieties which were about to start in procession and bowed to them. At the first instance he invited Jayanta, Pradyumna, Arjuna and other kings and drenched them in water mixed with Kunkum. Then he sprinkled Chandana jala (sandal paste mixed with water) on poets, scholars and musicians. Afterwards he issued orders to have the procession started and the deities processed forward, while the divine damsels and the court damsels followed. After moving forward a few yards in a slow and dignified walk, he stopped in an elevated structure like Muntap on the street (Pratolika's alinda) to rejoice in the Vasanta sport with his spouses. Then follows a detailed but vulgar description in the modern sense of the Vasanta sport in which Lord Krishna and his queens vie with each other in sprinkling and

pouring vasanta (water mixed with incense like kunkum, kasturi (Musk), Pacca Karpuram (crude campher) on one another and striking with flower balls and garlands. Engaging himself in this kind of sport he went round the capital and it was evening when he again worshipped the deities, Siva and Parvati to return for home in a palanquin. When he alighted the palanquin, certain divine damsels at the instance of Saci, the queen of Indra came up to him and presented various kinds of flowers like the divine parijata and also fragrant chandana (Sandal paste) to him. They reminded him with all humility that the proposed expedition on Naraka was already late and hence he should think of it. He simply smiled, honoured Jayanta who was a royal guest at the festival and sent back the divine damsels. He then ordered for making preparations for and an announcement of the expedition and proceeded to Satyabbama's palace at her loving instance to enjoy with her before proceeding for war the next day.

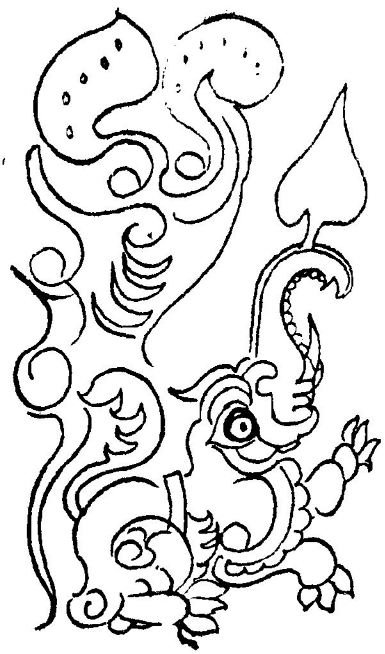
The above account furnishing details of Vasantotsava that is said to have taken place in Dwaraka is nothing but the description of the Vasantotsava that was used to be celebrated every year in Madurai; most probably in the times of Nayak kings some four hundred years back roughly. The reason for this assumption is its being out of place in the context of the poem and in my honest opinion, the poet might have been tempted by the grandeur of the festival to have it included in his poem under some pretext so that his patron, Muddalagiri might be pleased. Lord Krishna, himself a God who is capable of averting the danger of Naraka's invasion and exploitation, having Siva's festival celebrated in his capital appears to be fantastic. The description may rightly apply to Muddalagiri or some other Nayak king as a matter of fact having the celebration of the festival caused to exist in his times.

Whether this description refers to the Chitrai festival that is being celebrated in the present day in the spring season or to some other festival of such nature in the same season is a matter for further study. I am told that a Kaman Pandigai (Kama festival) is used to be celebrated every year in Madurai with all the vulagarities that have been described in the above account. The Pandigai refered to above which resembles the holi of the north in several respects also falls in the spring season only. In the chitrai festival of the present day, we do not find the vasanta sport as is described in the account and it is a festival which funs for nine days continuously.

In the account furnished, it can be seen, that it is a single day festival starting in the morning and ending with the sun-set. Hence it may be conveniently presumed that it is a description of the Kaman Pandigai of Madurai.

While describing the Chitrai festival, Dennis Hudson observes 'Another common type were those men who did not bear a structure on their head but carried a goat-skin bag full of water at their side, which they could squirt by pressing of with their elbow. This bag was formed out of the viscera of a newly sacrified goat, according to one authority, and the water in the bag had been perfumed or coloured with turmeric. Their main purpose in the festival was to squirt Alagar with water at a certain point in his journey along the river bed, but sometimes they just squirted it playfully at other people. The above description of the practice corresponds well with the elaborate description of the Vasantotsava in the Telugu Poem. The use of the skin bags and water mixed with incence that they are said to contain is also there in the above description. The Vasantotsava, the Wedding Festival, the journey festival - all those might have been fused together to form the present Chitrai Festival in Madurai.*

*I am thankful to Thiru A. V. Jeyachandran, M. A., B. L., Information Officer, Madurai for furnishing certain details of the Chitrai festival.

MADURAI REGION PHYSIOGRAPHIC SETTING

Dr. A. R. Iravathy, B. A., (Hons) ,
B. Ed., Ph. D. (London)

During the past two decades great advances have been made in the regional studies of the geography of India. However detailed studies of small unit areas, based on field investigations have to go a long way. This short paper is an attempt to give some details of the physiography of Madurai and its immediate neighbourhood which will be referred to as Madurai Region and secondly, to treat this region in its relation to the rest of the Southern uplands of Tamil Nadu in Peninsular India. The physiographic setting of Madurai Region makes an interesting study because of its geological stability, morphological complexity, anthropological diversity, socio-economic variety, cultural antiquity and historical continuity. As part of the original crust of the earth, peninsular India has remained stable all through the geological history of the earth except for (a) the block vertical movements that affected some areas locally (b) marine transgressions that invaded the Coromandal coast during the Cretaceous and Tertiary periods (c) the linear fissures that resulted in the welling up and spread of the Daccan Traps during the Tertiary period. From the Mesozoic period, the Peninsular region is said to have changed little and the triangular outline has not altered to any extent. The post miocen uplifts of the Western ghats, the Mysore and Deccan plateaux are held responsible for the precipitous scarps of the Sahyadrl mountains which appears to have been a watershed of an earlier larger landmass and which serves as the main watershed between the different systems of drainage to its west and the east. The west flowing rivers are short, rapid and youthful and flow across a narrow coastal plain when compared with the rivers that flow across the Deccan plateau which are relatively longer, the valleys are broader and the river profiles show greater maturity. In the Nilgiris, Annamalai and the Palani Hills, one more geological phenomena is evident in the form of intrusive rocks. Injecting up to and above the normal surface are this rather special type of rocks called charnockites.

Long periods of quiesence of an otherwise stable block of the Peninsular India are, as stated already, interposed and complicated by epeirogenetic movements followed by metamorphism, intrusions and out-flows of lavas and incursions of sea water into the interior sub-coastal regions and sedimentation on the coastal plains by sea, wave and wind action. The winds in some parts have piled up sand to form sand dunes on the eastern and southern coasts of the peninsula for considerable distances from the coast. A peculiar form of sand hills of marine origin known as Teri occur on the Tirunelveli coastal plain.

Thus while great geological changes have taken place on its west, north and east, the Madurai Region has remained relatively stable and unaffected from the Archean times. Very few changes have occured to affect the surface of Peninsular India except by agents of erosion since the pleistocent. The present seems to be a geological repose for greater part of India. With Madurai Region as the geological core, a line drawn from coast to coast, from a point between Quilon and Trivandrum on the west through Madurai, Neyveli and Cuddalore on the east, will provide a schematic geological section that will find a reference to some of the geological events that caused the Sahyadri block uplifts, the intrusions of Palani and other western hills, the cretaceos lime stone of the Trichy area, the Territory deposits of the Cuddalore sandstones along the East coast and the upper Tertiary Travancore–Quilon Warkali beds on the West coast of more recent origin.

This section hore than a lengthy written description will establish the extra-ordinary stability of the Madurai Region. While changes in time and space have affected the periphery, the core made the "terra firma" as the Rock of the Ages, and stood as an eye witness to the geological dramas around.

Yet one insoluable mystery is why the presiding deity of Madurai Region is called Meenakshi, the fish-eyed? Is it just a reference to the beautiful fish shaped eye? The common fish is devoid of eye-lid. Its Vision is a fixed gaze. Further, fish is symbolized with fecundity and prolificity. Does it follow that Sri Meenakshi with the steadfastness of a fixed gaze is shedding her benedictions on the Mathurai Region for its prolificity and prosperity ?

Relief and Surface Rocks

By and large, the relief of the Madurai Region is studded with the extension of spurs and remnants of the Western hills while the surface is characterised by shallow depressions and lakes. The intervening spaces are filled with bed rocks laterites, and lateritic soils. Agents of weathering and erosion particularly rivers and winds have sculptured the topographic forms. The hard and residing hills have withstood denudation to a greater degree. The geomorphic forms at the hills are graceful and rounded. The surface rocks are mostly gneissic formations or the Archean group that characterise the Peninsular India and consist of a heterogenous mixture of different types of granites ranging from greyish black to light pink colour. There are also granitic intrusions into the schistose rocks and besides granites, granodiorites and gneissic-granites and banded or composite gneissess. The girdle of hills, that encircle the Madurai region are composed of rocks of this type, in different shades of grey mostly.

The Anaimalai, the Melur hills, Sirumalai hills with peaks rising to 3000' to 4000', the Alagarmalai, the Pasumalai and Kalaimalai. the Nagamalai and the Tirupparankundram hill form part of an intermittent girdle of hills that give a basin-like form to the Madurai Region. They differ from one another in elevation and the general gradient is towards the river best in form and their geomorphic slopes continuity are in stretch in a rock composition and structure and aereal spread. Through long exposure to agents of weathering and erosion some have been reduced considerably by exfoliation. They stand bare with heaps fragments at the foot as hills. The hills on the left basin or to the north of the Vaigai are some what closer and more compact and continuous than those on the right bank or south of the Vaigai. They are also clothed by a thick forest growth, perhaps the remnaints of the puranic kadamba forests, that must have been more extensive in the past.

There are innumerable tanks and lakes on both sides of the Vaigai. When full as in the rainy season they add to the scenic beauty of the region. Presumably many of these tanks filled with lilies and lotuses. lend charm and picturequeness, and made the entire landscape inspiring in the past! Growth and spread of population have certainly denuded the forests on the plains and hills alike and to-day some hills are barren and desolate.

Drainage

The drainage of the Madurai District is dominated by the Vaigai and its tributaries, the Suruli and Theni at its upper course and the Varahanadhi and the Mangalam in its middle course. The source of the tributaries as well as the catchment area relate the Vaigai to the western Hills, the Palani, the Varushanad and the Andipatti. After flowing from south to north as two independent streams almost parallel to one another they join near Allinagaram and out of the united stream the Vaigai, emerges as a broad river and changes its direction to the east and north east. Again after the confluences of the Varahanadhi and the Mangalam, the Vaigai flows on through Madurai and turning south-east, empties itself in the Indian Ocean. Madurai is located on the Vaigai at a crucial point, at the convergence of land routes from north, south and west.

The width of the river at Madurai show that the stream flow has been reduced considerably after the construction of fhe Periyar Dam and the system of Canals were inaugurated in 1896. In the years past the Vaigai was reported to be liable to occasional floods and one such flood is said to have resulted in the main temple, then on the bank, being affected and later on shifted to its present site. However the present Vaigai carries little water for greater part of the year, but it is constant and floods are unknown. Recently the Vaigai took Madurai and the neighbourhood in its grips when its waters rose causing the unprecedented floods in September 1972.

The Vaigai at Madurai gives the appearence of a braided stream not so much due to its stream maturity but through scarcity of water which trickles through bed rocks and accumulation of sandy islands. The general level for greater part of the year is low. Shallow depresssions in the bed often near the banks, but sometimes the mid stream also offer relatively greater depths. The river has been continuously engaged in the slow process of levelling from times immemorial. The curve of the river profile is a regular curve from the source in its mouth.

To the north flows the Krithimalini, a short river of not much consequence but its name would suggest Kritha after Krithayuga that it is an ancient river, perhaps older than the Vaigai.

There is a popular story, regarding the divine origin of the Vaigai. It happened when Lord Sundareswarar married Sri Meenaskhi at Madurai. After he had consumed the heavy wedding feast, the thirst of Kundotharan, the dwarf, had to be quenched. There was no water and Sri Meenakshi sought timely help from her Lord. Like the Ganga, the Vaigai also emerged from Siva. Madurai region is full of divine anecdotes. The names of many of the surrounding hills speak of divine attributes. Lord Sundareswarar performed several miracles in and around the Madurai Region that form the main theme or the sixty four Thiruvilaiyadals.

There is another story to speak of the name of Madurai which is derived from the word Madhuram. Lord Siva being invoked is said to have shed a few drops of ambrosia or Maduram on the site and hence the name Maduram or Madurai.

Another story has it, that sage Agasthya, was the first Rishi who came to the south at the instance of Siva to restore balance and suppress turbulence. Later on he was questioned at Kasi at a congregation by the enlightened Rishis regarding the greatnesss of the south. He is said to have replied that first the Skanda Purana was the holiest of all the scriptures, for, it spoke of the glory of Siva, second, the Kadamba forest where the temple for the original Lingham was installed was the holiest spot because it provided the site for the holiest of the holy Lingams and third, the forest contained the most holy water in the Svarna Pushkarni or the pool of Golden lotus and it was in the Kadamba forest where Siva performed the 64 miracles.

Madurai Region of Sri Meenakshi and Sundareswarar is the core of Tamil Nadu and is some what equidistant and from Chithambaram Natrajar, Maruta Malai Murugan and Kanya Kumari Devi on the one hand and within convenient reach of Srirangam Ranganather, Sri Vaikuntam Perumal, Palani Dandayuthapani, Tiruchendur Senthilnathan, Srivilliputhur Punitha Andal, Rameshvaram Ramanathasvami, Thanjavur Brahatheeswarar, Samayapuram Mariyamman, Surulimalai Velan, Kuttralam Parasakthi and a whole host of less known Temple Towns and villages in between. In Madurai Region alone there are more than 300 temples and for this matter every Hindu home is a temple and every Hindu heart is a shrine. It would be no exaggeration to say that the Madurai Region is the hierarchy of Indian spiritual life where religion forms part and parcel of the daily iife of the people where search of self is eternal. In this particular context *Madurai Region is a soul force where Sakthi Worship, Saivism and Vaishnavism as well as other faiths of Islam and Christianity have lived and functioned side by side to elevate MAN on earth in the Service of God.* There is no other part in India, much less in the World where the Immanance of God is closer to man and where the hils and dales, streams, stones, soils, and the elements have been sanctified. The Geography of Mathurai ragion is indeed special and distinctive its various aspects lend themselves for further researches.

Madurai Tamil Sangam

Dr. E. Sa. Viswanathan

Madurai was renowned both as the centre of administration as well as the seat of power of the Pandya dynasty in Tamil Nadu over the centuries. It gained equal importance as the nucleus of Tamil learning where scholars and poets, bards and minstrels from different parts of the Tamil country congregated from time to time, to participate in the great festivals of poetry and music. Tradition avers the existence of three academies, known popularly as the Tamil Sangams of Madurai, where the extant verses of Sangam Anthologies, Etuttokai and Pattuppattu were recited.

Despite the strongly held views regarding the existence of Tamil Sangams at Madurai, reappraisal of available source materials by some historians and Tamil scholars' casts a shadow of doubt about the credibility of the Sangam tradition. K. A. Nilakanta Sastri in *A History of South India*, though subscribed to the view of the existence of a coterie of Tamil poets at Madurai, he was rather sceptical of the legends of the famed Tamil Sangams. [1] S. Vaiyapuri Pillai, the controversialist among the Tamil scholars, summarily rejected the stories of the first two Sangams as a concocted story in his work *History of Tamil Language and Literature*.[2] Nevertheless, he could not dismiss the strongly held tradition, for the accounts given about the third Sangam in the commentary of *Iraiyanar Akapporul* corroborate with the facts gleaned from the Eight Anthologies and Ten Songs. Because of this he was forced to give some credibility to the tradition concerning the third Sangam. According to the commentary, 449 poets graced the third Sangam. And this figure approximates with the total number of poets mentioned in both the anthologies, [3]

A SENSITIVE ISSUE

Whereas, another noted scholar without going into the arguments of the Sangam tradition, puts forth certain hypothesis for scholarly consideration. According to him.

1. K. A. Nilakanta Sastri, *A History of South India*, third ed. (London, 1966), p. 116.
2. S. Vaiyapuri Pillai, *History of Tamil Language and Literature* (Madras, 1956), pp. 10-11.
3. S. Vaiyapuri Pillai, *Ilakkiya Cintanaikal* second ed. (Madras, 1956), pp. 36-37.

The tradition may represent the ideal of a literary academy presiding over the development of the language when at a later time there arose the dream of a golden era of the Past........... It may also be based on a tradition of councils like the Jain or Buddhist Sangha, which were also educational institutions. 4

Nevertheless, he points to the fact that though early literatures failed to refer the assembly of poets by the Sanskrit term Sangha, Tamil terms similar in meaning are to be found in the Sangam classics like *Purananuru*, *Porunararruppatai* and *Cirupanarruppatai*. The famous post-Sangam epics *Manimekalai* and *Cilappatikaram* also give copious description of 'patti-manram', an assembly of learned men simllar to Buddhist and Jain Sanghas. 5 Distinguished Tamil Scholars avoid controversies over the Sangam tradition in their works. Either they conform to orthodox views regarding the Sangam tradition or turn a blind eye to this, for in recent years it has become a sensitive issue at least among the ardent lovers of Tamil. 6

Controversies over the Sangam, existed or not, stemmed from certain obvious historical and literary facts. Although Madurai achieved historical importance as the hub of bureaucracy of Pandya dynasts, it failed to accomplish the reputation comparable to the university ciries of medieval Europe or analogous centres of higher learning like Taksasila, Nalanda and Kanchipuram in India. Nor Madurai had been visited by celebrities like Hsuan Tsang, whose travelogue sheds considerable light on the intellectual activity at Nalanda and to a lesser extent at Kanchi. Added to these disadvantages, the absence of the term 'Sangam' in any of the early classics in Tamil language strengthen the argument of those who doubt the existence of Tamil Sangams at Madurai.7

UNKNOWN TILL SIXTH CENTURY

The term Sangam is a derivative of the Sanskrit word Sangha, which means in modern parlance a learned assembly or academy. Scholars consider that the word Sangha was popularized by Buddhist and Jain monks, probably during the period of the twin Tamil

4. T. P. Meenakshisunderam, *A History of Tamil Literature* (Annamalainagar, 1965), p. 9.

5. Ibid., p. 9.

6. M. Varadarajan, *Tamil Ilakkiya Varalaru* (New Delhi, 1972), p. 27.

7. S. Vaiyapuri Pillai, *Ilakkiya Cintanaikal*, p. 37.

epics, *Cilappatikaram* and *Manimekalai*. Again scholarly opinion is divided in assigning a period for these epics : one group regards it to be second century A. D., while the other relegates it to sixth century A. D. If the second hypothesis is taken to be correct, then it would mean that the term Sangha was unknown to the Tamils until the sixth century A. D.

In *Sangam Polity* N. Subramanian refutes the arguments that the word Sangha was popularized by Buddhist and Jain monks for want of solid evidence. He puts forth the view that since the Sanskrit language and traditions were familiar to the Tamils even before the Christian era, they could have borrowed the term Sangha directly from Sanskrit instead of waiting to be spread by Buddhist and Jain missionaries.[8]

This hypothesis seems to be broadly correct for two reasons. Firstly, the term Sangha is used in *Manimekalai* in a very restrictive sense to mean only the association of Buddhist monks but certainly not an association of Tamil poets, scholars and critics. Secondly, the Tamils of the Sangam age were not wanting in diction to find a word for the periodical gathering of scholars at Madurai to evaluate their creative works.

USED BY INTELLECTUALS

The Sanskrit word Sangha was increasingly used among the intellectuals at the expense of Tamil words that were in vogue in the early classics. Words like 'punar kuttu', and 'Tamil nilai' may mean an assembly where scholars meet or simply a Tamil academy from the context in which they occur in *Maduraikanci* and *Cirupanarruppatai* respectively.[9] Nevertheless if the words are taken out of context and considered independently they may mean something else. Possibly this might be one of the important reasons for the Tamil terms sinking into oblivion. The emergence of Buddhist and Jain Sanghas after the third century A. D. in Tamil Nadu as centres of academic discussions or places of gathering of scholars might be another reason for Tamil words going out of use. Importance of the Sanghas grew during this period, probably by now, they might have shed their conservatism and thrown open their doors for scholars irrespective of their religious affiliations. Therefore, there is a basis for construing that Buddhist and Jain missionaries need not have taken it up as a mission to popularise the Sanskrit word Sangha at the cost of the then existing Tamil words. Besides, pressures on the Tamil language itself to expand and assimilate new ideas might have contributed to the extinction of nebulous Tamil terms and the adoption of a more comprehensive Sanskrit term like Sangha for the gathering of Tamil poets.

The adoption of a Sanskrit term for the periodical congregation of Tamil scholars does not question the existence of a literary academy at Madurai. Nor does the absence of the term Sangam in the early Tamil classics strengthen the hands of sceptics to argue against the Sangam tradition. The elaborate description on Sangam in the commentary of *Iraiyanar Akapporul* need not be accepted *verbatim et letteratim*, but can be considered to suggest the existence of a literary academy at Madurai where intellectuals from

---

8. N. Subrahmanian, *Sangam Polity* (London, 1966), pp. 8-9.

9. R. Raghava Iyengar, *Tamil Varalaru*, second ed. (Annamalainagar, 1952) pp. 46-47.

Tamil Nadu met periodically. This inference is supported by a references in *Puranauru*, considered to be one of the earliest of the Eight Anthologies according to which a group of poets under the leadership of Mangudi Maruthanar functioned during the reign of the Pandya king Talaiyalankanattu Ceru Venra Netunceliyan.[10] References of this nature are to be found in the earliest Tamil classics. All such references are chronologically documented with scholarly interpretations in a research paper, first published in 1941, by the distinguished Tamil scholar R. Raghava Iyengar.[11] His ideas and views were later borrowed by those who wanted to substantiate the Sangam tradition.[12]

What emerges out of the foregoing discussion is that though the Sangam traditions mixed with legends, there must be some truth on which the entire legend flourished. Even if the elaborate details referring to the Sangams found in the commentary on *Iraiyanar Akapporul* are not given credence, at least facts regarding the last Sangam should be studied in their proper perspectiva.

---

10. U. V. Swaminatha Iyer, (ed), *Purananuru Mulamum Uraiyum*, fifth ed. (Madras, 1956), p. 172.

11. R. Raghava Iyengar, *Tamil Varalaru*, pp. 45-60.

12. In his discession on the Sangam tradition, Subrahmanian did not acknowledge his debt to Raghava Iyengar anywhere in Chapter 1. See N. Subramanian *Sangam Polity*, pp. 4-9.

MADURAI - SITE AND SITUATION

K. Gowri, M.Sc.,

The site of a settlement is related to the general physical character of the land and the facilities, it offers for obtaining adequate water supply, contact with the natural routes and communications and for defence. Generally, the town - site influences the neighbouring rural settlements. Local differences in the earth's surface decide from the very beginning that, that for every town there is only one best site.

The great migrations in historic times show that the rivers were often corridors of advances into the unoccupied territory. In India, most of the ancient holy cities are situated on the river banks. The three renowned places of pilgrimages, sanctified by Aathi Parasakthi, Kanchi Kamakshi, Kasi Visalakshi and Madurai Meenakshi, are located on the banks of the Palar, the Ganges and the Vaigai respectively. The situation of the settlements solve the problem of water for domestic needs, agriculture and in case of herders for the needs of their animals. Some of the practising Hindus, being conditioned and geared up to religious practices and rituals even today, will have a dip in the flowing river at dawn turning east to perform Sandhya Vandhanam facing the rising sun. Visitors to Varanasi are only too familiar of this scene on the ghats of the Ganges. The Vaigai likewise has served the people of its basin in a variety of ways. Madurai no doubt is much indebted to the Vaigai from days of yore.

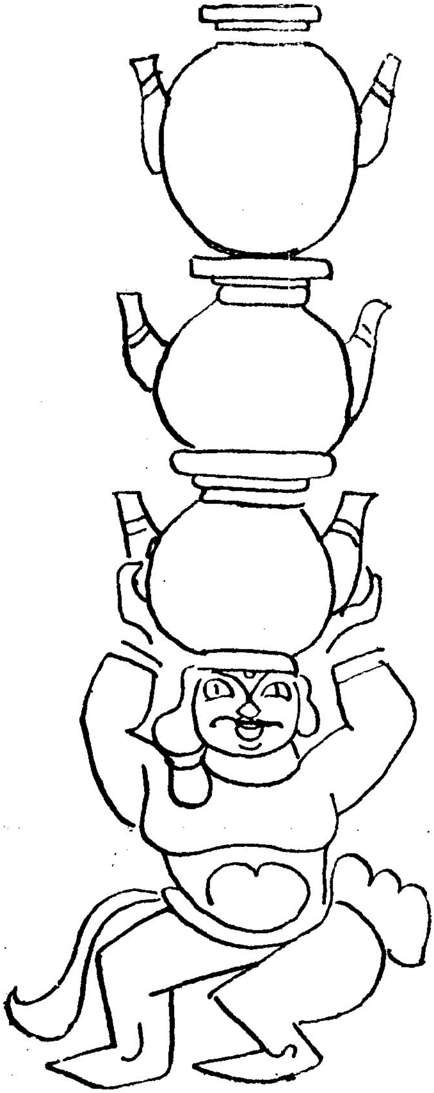
Geographical significance of the site :

Madurai, the word is derived from maduram which means sweet, as the capital of the Southern kingdoms, probably changed its geographical location due to invasions and conquests during the early periods of its history. The present city's origin goes back to the early 16th century, the period of Viswanatha Nayak. During the early part of 17th century Thirumalai Nayak, built the buildings that are impregnated with architectural grandeur.

Madurai, is situated at a distance of 500 kms, south of Madras on latitude 9°55′ N and longitude of 78°07′02″ E. The original city was confined with in the four Veli streets, occupying an area of about one square mile, but it started spreading on both sides of the river Vaigai and now as the second most populous city in Tamil Nadu covers an area of

23·05 sq. Kms. with a population of 5.48,298 (1971 census), with the new status of a Corporation, The city-fathers are extending the city limits, which in course of time will cover an area of 52 sq. Kms.

The site lies at a low altitude, only 100 metres above the mean-sea-level surrounded by the fertile fields, coconut palms, and studded with shallow tanks, Madurai's skyline, with penetrating temple gopurams, awe-inspire the fleeting visitors as well as serene pilgrims from far and near.

The Great Radial Link :

Today, the location of Madurai with the Sri Meenakshi Sundaresvarar temple at its centre as the place of worship, as a seat for learning, business, banking, exchange, industries and as the capital, speaks of the contrality of Madurai in the southern part of South India. It is almost equidistant from the point Calemere on the Bay of Bengal, Cochin on the Arabian sea and from Kanyakumari, the land's end on the Indian ocean. So, the geographical significance of the site facilitated the growth of the city radially along all the major lines of communications. By land, the national and state high ways link Madurai radially with all the towns and ports of Tamil Nadu. The Kasi-Kanyakumari High way is one of the main arteries and runs through the city, and accessibility is therefore one of the main factors that accounts for its growing importance today. There is an A-class Bus terminus both for intercity and intracity buses and the accomodation available for travel is satisfactory. There are adequate number of lodges, rest houses and hotels to meet the growing needs of the floating population.

As a Railway Junction, Madurai is connected by metregauge railway lines with Madras, Rameswaram, Tirunelveli, Kanyakumari and Bodinaikanur.

Maduai is also survived by a III Class Airport, located on the Aruppukottai road at Perungudi, at a distance of about 3 kms from Madurai Junction.

As the heart of Tamil Nadu, Madurai has survived the political vicissitudes with charming screnity and undiminished vigour. From times immemorial it has been the important centre of industry, trade and commerce. The attraction of skilled artisans of all types towards the city is due to the extension of excellent patronage towards their

encouragement by the early kings. As a result the city is termed as the "Athens of South India". Starting as a sanctified place, afterwards subjected to a lot of fluid changes it is now firmly established with Cotton textile industries, an ambitious and progressive business population and favourable natural conditions, with educational institutions and a growing university. There is little doubt that this city has a future full of promise.

Historical Significance of the site

History and literature are rich with references about Madurai. The famous Ceylnoese Chronicle, Mahavamsa describes Vijaya-1, King of celyon of 500 B. C., as the son-in-law of the Pandyan kingdom of Madurai. This is probably the earliest mention about the city in historical records, Later reference was made by Magasthanese (320 B. C.) the Greek ambassador, as, the city ruled by the Pandya Princess. Ptolemy refers to Madurai as the Mediterranean emporium of the South. Though here are quite a lot of allusions available, nothing specific seems to have been recorded about the actual site and buildings of ancient Madurai.

Some references including those in Sanskrit make it clear that the original site was in the midst of the Kadamba forest, with a beautiful tank and a temple for God Siva. The then ruling Pandya king attracted by the site, evolved a city plan, starting with the temple as its centre. Beautilul tanks and gardens with flowering trees, encircled the walls and moath of the town. But the town was washed away by floods and was later reconstructed with a new plan around the temple.

The city's adaptability to changing times, politics and other circumstances, has enabled it to retain its position all through history till the present.

Ilango-Adigal in his Silappathikaram, describes the three capitals of the three mighty kingdoms—Chera, Chola, Pandya as follows:

" மாட மதுரையும் பீடார் உனந்தையும், கலிகெழு வஞ்சியும் " சிலம்பு 8:3-4

Vanji and Urandhai of Chera and Chola lost their fame long back. But Madurai is gaining its importance day by day. It could never suffer a setback due to its divine origin.

Thiruvilayadalpuranam describes that, in Pandyanadu, Madurai city was sorrounded by suburban centres all around.

" வடுவின் மாநில மடந்தைமார் பிடைக்கிடந் திமைக்க
படுவிலாரமே பாண்டி நாடார மேற்'பக்கத்
திடுவின் மாமணியதன் புறநகரெலா மிவற்றுள்
நடு விஞயக மரமணி மதுரை மாநகரம் "

— *திருவிளையாடற் புராணம்* — (*திருநகரம்* 3)

The author describes that Madurai was adored by its suburbs like a head stone at the centre of a pendent, set in pearls and precious stones.

Significance of the site as a Tourist's centre

Today Madurai attracts tourists from all corners of the globe from the Golden Harbour of Sanfransisco, the world renowned Hollywood and other great cities of the world. Multi mullionaiyes enterprising business magnets and of entreprenaures of Chicago, New-York, Moscow, London and super city Tokyo which claims the first place in the world, from

the world of hectic speed, the connoisseurs of fine arts, aesthetics, tourists, wanderlust globe trotters and hippies of the new order of youth arrive at Madurai to see its calmness, the solemnity of its conservatism and spiriual uniqueness. The western linguists arrive here to probe into the antiqulty of Brahmi language and sangam literature. However, they visit he place, to see to believe that side by side the affluent and sophisticated hierarchy living in status in enilightement or wealth in garden houses or storeyed mansions are the slum dwelle characterised by gripping poverty, malnutrition and illiteracy making a curious mixture. Its continued existence for several centuries, exposed to immigrants makes it a town of considerable economic, social and cultural complexity.

Religious significance of the site:

The very layout of the city with the temple as its nerve centre makes it clear that the emergence of the two are close and correlated. The site of Madurai is so consecrated that Lord Siva of Kailash came all over to Madurai to wed the Pandyan Princess Meenakshi, the presiding deity of this place, It is also celebrated as the the shrine of the sixty-four Thiruvilayadalgal, when the Lord manifested himself and His glory to His devotees. Madurai is a city of living religion. It may be called as a "City of festivals". Every year its sanctity is rejuvinated. The Chitrai Festival commencing with the marriage of Sri Meenakshi with Lord Sundarewarar, during the hottest part of the summer is relived in every detail. The Citizens enter the festival in the right spirit, unmindful of the sweltering heat. The temple authorities proclaim the marriage by hoisting the flag in the temple about a week before the occassion. Once the marriage season sets in, Madurai citizens feel they should remain in the city till the marriage from the day of the flag-hoisting to Thirukkalyanam, It is the flag-impediment (Kodithadai) and hence no one should depart from the city.

The 15 mile procession of Sri Alagar that is Sri Meenakshi's brother, from Alagarkovil to the city to attend ihs sister's marriage to Lord Siva with gifts is a thrilling experience to the myriads of the people, the citizens and peoples of the neighbouring villages. His visit overwhelms the citizens with a wave of emotion and belongingness. The entire route, the Alagar Kovil Road, up to the A. V. Bridge, throng with pepole who wait for hours in the blistering sun to get a glimpse of Alagar; for no sacrifice is too great. when it takes them, nearer to Alagar on His visit to the City. Apart from this Chithiral Festival, there are several others, local and regional, celebrated in Madurai such as the Theppothsavam or float-festival and Puttu festival.

The air of freedom enjoyed by Sri Meenakshi would appear to permeate in the womanhood in the city. It is a common belief that the women of Madurai while filled with qualities of virtue and vivacity also possess valour and vigour. Their spirit of self reliance and enterprise is praise-worthy. So goes the story that, actually Meenakshi's marriage could not take place since the brother did not arrive with the gifts in time! This means she is outside the feld of her brother Vishnu and without the hold of her busband, Siva, which makes her atonce independent, responsible and supreme, nevertheless weighed down with concerns for the future of the world,

She is thus ordained ordained at Madurai to give her devotees wholly and entirsely. Sri Meenakshi to-day is a household word in Madurai, the benefacror of all irrespective of caste, creed, colour ond the central attraction. The site of Madurai is indeed sanctified, it centrifuges towards Divinity.

"Select Manuscripts" on Minakshi and Sundaresvara of Madurai

R. N. SAMPATH, M. A.,

Madurai, what a name to conjure with! It brings to one's memory the holy tradition and the ancient civilization that this city has harboured. "How old is this City" is not an important problem for a truly pious Hindu. But how soon one can have an opportunity to visit this place, see for himself the divine couple-Minakshi and Sundareswara — besides having a go round of the Golden Lotus Tank and other equally important spots scattered in and around the city of ancient glory and present prosperity, is a cherished ambition.

The intense respect and ardent admiration for that spot called Madurai has cast out many an image of halo reflecting in literary and physical forms. The stupendous Gopurams and art gallery in the shape of pillars stand as a cool confirmation of that burning faith' whereas poet after poet has not lagged behind to sing the glory that Madurai was in his days. The Maduraikkanchi of Pattuppattu, a sangam classic, is about the city beatiful-Madurai. Paripadal has a mention of the plan of the city itself. If the word "Koil" is not to be taken as the "King's Palace", then it must be taken as the temple as at present the central point of the habitation. Gnanasambandhar of Saiva-Nayanmar quart mentions-அங்கயற் கண்ணி (Minakshi) as the consort of Isvara in the Alavai Padigam in Thevaram.

But one has to wait till the period of Sri Sankaracharya to have a full and independent composition on "Minakshi" - the consort of Sundaresvara. The Minakshi Pancaratnam a poem of 5 verses and Minakshi stotram In 8 verses are perhaps the earliest available Sanskrit poems on the Deity. The apocryphal work "Yoga Minakshi Stotram" is in 16 verses and bears the title "Agastyakiritia" even though of a later date. The slokas are full of sonorous beauty and lilting charm.

It may be of interest to notice the city and the rulers also in other Sanskrit works. The Ramayana of Valmiki has known the rulers of the place as Pandyas but it mentions the city "Kavatam" at the mouth of Tamraparni River. Mahabharata mentions "Manalurapura" as the chief city of the Pandiyas. Kalidasa has known the rulers as redoubtable and intolerant of external intrusions. Though this city Madura has been known and recorded in Tamil Classics, yet the traditional sources in the form of Puranas, ascribe to one Kulasekhara

Pandya for the founding of Madurai and the Temple of Minakshi. Perhaps History cannot produce any evidence earlier than 12th Century A. D. connecting one Jatavarman Kulasekhara Pandian with this place. The sentiment and faith are beyond reason and they do not join issue with reason in this question of finding the origin; traditional belief is enough for them. This belief has made itself immortal in the various compositions connecting the deities with this place and their exploits, Among the many such compositions of rare artistry and poetic, beauty, some have not seen the light of the day. It is the intention of this writer to place before the discerning scholars and votaries of our culture and tradition, particularly of this part of India, the following works in Tamil and Sanskrit that lay hidden in the acloves of the Oriental Manuscripts Library, which to our knowledge have not so far been published.

1. R. 2680 - Minatchi Kalyana Natakam :-

It is in Palm-Leaf and in Malayalam Script. This deals with the marriage of Minatchi with Chokkanathar at Madurai. Author unknown, contains many words of Malayalam import. This perhaps was a popular theme of dance-drama in Kerala and hence also known as "Kathakkali".

2. R. 2121 - Menatchiyamman Koil Casanam :-

This is a complete document regarding the maintenance of and improvement for the Temple. List of persons that governed the Temple as Trustees is also noticed. It smacks historical significance.

3. R. 2216 - Minatchiyammai Kilippadal :-

Author unknown, the work is supposed to be sung by Minatchi Herself. There are about 80 Kannis (couplets). It is an address to a parrot and exudes the Saiva Siddhanta Tenets and hence allegorical in treatment.

4. R. 5404 - Minatchi Ammanai :-

The contents in poetical form deal with the exploits of Minatchi during her conquest-march. The rendering is suitably done to be sung by the young Girls as they play the game of Ammanai-small wooden-balls deftly kept floating in the air by the sleight of the hands. This is one of the five forms of special types of composition in Tamil alone and the other forms being - பந்து, கழல், ஊசல்· ஏசல் (Playing of Balls, a small hatchet, swing, and repartee - type almost ballad like in purport and method). The author has another work in Drama type of the same matter. The Author's mother, it appears, was called Minatchiammai and hence he has called himself – "Minatchidasan".

5. R. 4453 - Minatchi Digvijaya Natakam :-

The contents being the same as that of the previous one. It is mentioned in this work that the theme is the matter of fourth Thiruvilayadal. The whole composition is rendered into music by Venkatasubbayya Bharati. Other details as available in the last verse of this work are – the author studied Tamil under Mukkayyam Chettiar, had spiritual initiation through Vel Murugayyan and had instructions in astrological and .occult sciences from Kandaswamy. This is a fine dramatic piece. The author might belong to earlier half of the last century.

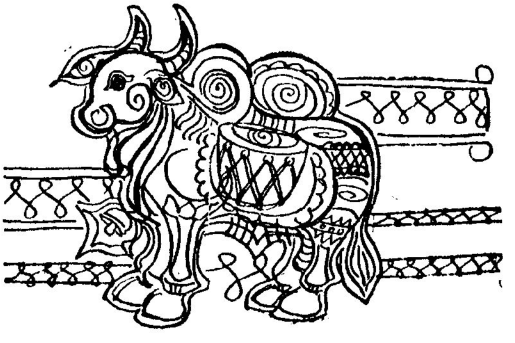
6. R. 5159 - Minatchi Tottirappadal :-

There are about 15 verses in long metres and mostly in praise of Divine Couple at Madurai.

7. R. 4454 - Minatchi Thiruppugazh :-

The first folio contains the world "Arunagirinathar" along with the title. There are about 104 verses of the same enchantingly sonorous metre and resounds the nature of Thiruppugazh, in extollation of Muruga by Arunagirinathar. It may be a fascinating study to compare the two works. This is being taken up for publication in our next issue of the bulletin.

8. D. 262 - Maduralyamakaanthathi :-

This deals with the city and its glories, in about 13 verses. Alliteration and end letter of a verse forming the beginning of the next verse is the speciality of this work. This is being published with transalation in English in our current issue of the bulletin.

Works in Sanskrit are no less in number. There are in all 16 reported herein, about which our belief is, not so far published. They spread over different branches of literature as stotras, poems, champus and puranic writing.

1. *Stotras*—7 works in all under varying titles as Minakshistavh, Stotram Navaratnamalikastotram, Ashtakam etc.

   Most of them are of excellent poetic value. The Number are — R. 8153; R. 14244; R. 3986 (e); (g); & (j); D. 9619; and D. 9620. Besides, R. 10811 — Sundaresa Mangalam-a poem in 15 verses is in praise of Sundaresa-the Isvara.

2. *Poem* — 5 works out of which 4 deal with Isvara of the locality by the name Sundaresvara detailing his exploits (lilas) at Madurai and the other with Minakshi about her wedding to Sundaresvara.

The last one is with the commentry.

1. R. 5388 – Sivalila in 8 Sargas a complete poem dealing with the lila of Isvara.

2. D. 18092 – Sivalila Sangrahae — An abridged enumeration of all the 64 lilas of Isvara.

3. D. 2610 — Sankshepa halasyamahatyam — In 71 verses enumerates the sports of Isvara at Madura,

4. R. 8154 – Sundaresa lila sangrahah — Author Venkataramayajvan — contains commentary but found with gaps. The work may be 150 years old.

5. R. 3694 – Tatatakaparinaya with commentary — A poem of incomplete nature. It may be of 200 years old.

3. *Puranic Type:—*

1. D. 2607 – Halasyamahatmyam — It is incomplete and deals with the exploits of Isvara at Halasyakshetra viz. Madurai.

2. R. 9306 – Madhuramhatmyam — It is vaishnavite in trend yet speaks about the marriage of Siva and Minakshi from the angle of Vishnu who has betrothed the bride as her brother to Isvara. Notice — the source as Brahmandapurana. Other details regarding Madura are also available.

4. *Champu Kavya :—*

R. 9962 – Minakshiparinaya Champu — The author is noticed as Adinarayana son of Rama Sastri of Kaipakavamsa. They belong to Visvamitra gotra. The work is incomplete in the 3rd chapter (ullasa) but the marriage of Isvara and Minakshi is over.

Tradition and anecdotes grow round the places of importance in due course of time. The ancient, the locality and the greater the popularity, there surely a larger number of ancedotes get woven round such haloed spots. Curiously these, stories more often contain contemporary details and hence if these works are carefully and dispassionately analysed, perhaps a better understanding of the city of Madurai may emerge. After all the literary works and puranic traditions are *also* a source material for ascertaining the truth about historical facts.

The Growth of Madurai Temple Complex

K. G. KRISHNAN, M. A., B. T., Dip. Geo., Dip. Anthrop.

The Madurai Temple Complex taken up here for consideration on the basis of inscriptions includes the Sundaresvara and Minakshi-amman shrines, the various other edifices such as the prakaras, the mandapas and the Gopuras etc., in Madurai city proper, the Subrahmanya temple along with other cave shrines, the temple of the Goddess, the Gopura at Tirupparankunram, south of Madurai and the Kudal Alagar temple.

None Earlier than 12th Ceutury

It must be pointed out at the outset that none of the present stone structures except the cave shrines at Tirupparankundram can be assigned to a date earlier than the 12th century. The earliest among these, the cave shrine of Siva at Tiruparankundram was excavated in Kali 3874 (773-A. D) in the month of Taisha (i. e. Tai-Dec-Jan) in the 6th year in the reign of Maran-Chadaiyan by Chattan-Ganapati, also called Pandi-Amirdamangalavaraiyan of Karavandapura. The king Maran-Chadiyan is identical with the famous Parantaka Nedunjadaiyan (Varaguna I). Chattan Ganapati's wife Nakkan-Korri caused the shrines for Durga and Jyeshtai to be excavated. These important pieces of information are furnished by two inscriptions, one in Sanskrit language in Grantha characters engraved on the lintel of the Durga (the middle shrine) and the other in Tamil Language and Vatteluttu characters engraved on the pillar on which the steel has been nailed. Chattan Ganapati is also stated to have a tank (tadagam) excavated. The shrine for Jyeshtai can be seen in a secluded place lower down at the back wall of the monolithic cave which can be reached through a passage to the right of the lefthand stair-case leading to the cave-shrines on the top. There is no incriptional reference to the foundation of the Vishnu shrine which could have been excavated along with the other two shrines or later. The famous Subrahmanya under worship now is enshrined in a panel to the left of the entrance into the Durga shrine and hence it is possible that it was not the one extolled in the Sangam Classic, Paripadal.

Vikramapandisvaram

The next reference, chronologically speaking, to the works of construction occurs in two inscriptions again at Tirupparankundram. The temple of Vikramapandisvaram named after Maravarman Vikramapandya, a predecessor of Maravarman Sundarapandya I, was the

beneficiary of a land grant. It was founded by Tiruchchitrambalam-udaiyar, a *tapasvi* of Kilai-madam at Tirupparangunram. dhe other temple called Pasupatisvara was obviously erected about the same time by Iravalar Pasupatideva who was residing at Ponnambalan-kattinanmatha at Tirupparankundram, The *gopura* and the *madil* i. e. the compound wall of the main temple are stated to have been constructed by Virappa-nayaka, son of Visvanatha-nayaka-Krishnappa-nayaka sometime in or before saka 1505 (1583 A. D.) A *kal-matha* is reported to have been built to the east of the *gopura* and an image of Ganesa (*Ainkaran*) was set up in it by Kishnaya-Virappan described as 'Kachchipperunchelvan'. This is stated to have been done for the renown of Visvanatha-nayakkan.

The earliest reference to the *garbhagriha* of the Tiruvalavayudaiyar (Sundaresvara) temple is obtained in an inscription of Kulasekhara (275 cf 1941-2) who may be identified with Sadaiyavarman Kulasekhara who commenced to rule in 1190 A. D., on account of the name of the office-Munaiyadariyan figuring in this record. The incription records the undertaking given by the *urar* in respect of 20 *achchu* received by them from an *agapparivara-mudali* of the king to provide for burning two sacred lamps on the stand at the outer entrance of the *garbhagriha*. Thus the *garbha-griha* of this temple might have been constructed sometime in the early part of the 12th century. The outermost eastern *prakara* of this temple known as the *kilai-gopura* is called Sundarapandiyan-gopura and is stated to have been built by Avanivendaraman. It is obvious that Sundarapandya known as Avanivendarama was the builder of this *gopura*. A *gopura* with seven storeys is referred to in an inscription of Maravarman Sundarapandya II (1236-58 A. D.) as being repaired by his officer Vanadhiraja who also constructed the Adiravisiyaduvar - tirumandapa (i. e. Natarajamandapa), *tirunadaimaligai* i. e.. the covered *prakara* and also a processional car. If the *gopura* erected by Sundarapandya *alias* Avanivendaraman referred to above is the same as the one repaired by this officer, the builder of this gopura must be identified with Maravarman Sundarapandya I, a predecessor of this king. If it be so this *gopura* can very well be compared to the Chokkachchiyan-tiruvasal at Chidambaram which was raised into a *gopura* with seven storeys at the southern entrance of the Nataraja temple by Kopperunjingan. Another Inscription of Maravarman Sundarapandya II dated in the 4th year (1240-41 A. D.) of his reign records the institution of a special service in his name for feeding the Kovanavar reciting the Tiruvembavai during the month of Margali and for the expenses of taking the deity for hearing the *Sadari-pan* at the Vanadarayar-tiruvasal to the south of the shrine of the Goddess. This inscription affords the earliest instance where the shrine of the Goddess is referred to, though it does not refer to its foundation. It is well-known that the practice of South India began sometime late in the 11th century. We do not know, in the absence of evidence, how far back we can date the present structure of the shrine of the Goddess. The Vanadarayar-tiruvasal may probably be identified with the present point of entrance into the Minakshi temple used by most of the people on the south side. We do not know whether a southern entrance room the *prakara*, opening out into the Javantisvara shrine was in use at the time of this inscription. The other details of this inscription edited in full with a discussion may be seen in the article in Tamil published by us under the title of Tiruvembavai-Ṣadari in the previous Kumbhabhishekam issue of this temple.

The inner gopura was erected by Vasavappa-nayaka, the elder brother of Vaiyappa-nayaka and the son of Isvarappa-nayaka, who belonged to the family on Chenjinayakas.

Constructions Referred to in Inscriptions

Other constructions that are recorded in the Madurai inscriptions are: 1) Vaduseyda-Varanam udaiya nayakar temple. This temple is only referred to as the place of service of a kaikkola who received land on lease for price in Mattur, a hamlet of Kodimangalam on condition that he maintains the kitchen (building) in the temple. This temple apparently housed the deity (Siva) worshipped by Tirugnanasambandha-Aludaiya pillai — who was perhaps called vadu-seyda varana i.e., the (pet) elephant which (sucessfully) performed the debating (with the Jains). The date of its construction however, is not known. 2) Viradamuditta-Isvaran-udaiyar set up by Mahabali-Vanarayar at the instance of Ayyan-Malavarayar. This temple or shrine must have been founded sometime between 1219-1230 A. D. in the name of Maravarman Sundarapandya I who is known to have fulfilled the vow of avenging the humilation of the Pandyas in the course of the civil war preceding his reign. We find that one of his officers had the name Araiyan Viradamudittan alias Pallavarayan, apparently after his title. 3) Mandapas in the Tiruvalavayan-tiruvidi. Ten mandapas are stated to have been constructed in the sacred street around the

temple to enable the deity to halt in the course of procession on the appointed day by Narasayar of Uttaramerur in Chingleput District, sometimes before Saka 1437 (1515-16 A.D.) in the reign of the Vijayanagara king Krishnadevaraya 4) Elukadal-tirtha associated with one of the many sports of Lord Siva — was dug up in front of temple of Chokkanatha by Saluva Narasa-nayaka Narasayyan as the gift of Krishnadevaraya in Saka 1438 (1516-17 A. D.). 5) Kambattadi-mandapa — constructed by Virappanayaka, son of Krishnappa-nayaka and grandson of Visvanatha-nayaka in Saka 1505 (1582-3 A. D.) and 6) Kudal-Alagar temple — it is reported that stones were supplied for the construction of the ardha-mandapa and the garbha-griha by Kandadai Konamman for the merit of Kandadai Annan and states that the work was finished during the administration of Yellappanayakkar. The inscription — referring to this mentions Ramaraja-Vithaladeva-maharaja and his subordinate Timmappa-nayakkar (son of) Vasavanna-nayakar. The last mentioned person is known to have donated three villages for offerings and festivals to the temple of Kudal Alagiyaperumal temple in Saka 1473 (1551-52) in the reign of Sadasivaraya whose

feudatory Vithaladeva-maharaja was. Therefore the central shrine and the ardha-mandapa must have been constructed of stone sometime about this date during the life time of Kandadai-Annan,

There are many more structures at Madurai for which inscriptional references are yet to be discovered or they may have to be dated independently on the basis of their present architecture. The well-known work Tiruppanimalai of Madurai throws light on such foundations. This may, it is hoped, will serve as a good beginning for such a detailed study along the lines indicated.

SELECT BIBLIOGRAPHY

Annual Reports on Epigraphy (for incription from Madurai)
Years, 1890 (S. I. I. Vol. IV) 1905, 1907, 1908, 1911, 1915, 1936, 1938, 1942, 1956 and 1962-64.

Madurai Minakshi Sundareswsra Devasthanam Kumbhabhisheka Souvenir pp. 209-14

South Indian Inscriptions, Vols. IV and XII

The Pandyan Kingdom by K. A. Nilakanta Sastri

Prof. Srikanta Sastri Felicitation Volume, pp. 245-48
(for information on Jyeshtai-A Forgotten Deity)

ICONOGRAPHY

Basic Concepts

N. SAKTHIVELAN, M. A.

One way of appreciating the Indian Images is through the hitsorical background, in terms of the three major religions of India; Hinduism, Buddhism and Jainism. Certainly religious movements have been largely responsible for evolution in architecture and sculpture, reflecting in the art their basic character and approach to life.

Form symbols to figures:

The Mauryan age (3rd century B. C.) stands out early in the history of sculpture after the Indus Valley civilization. The Ashoka's columns were surmounted by capitals with fine reproduction of animals. During this Buddhist phase, the Blessed One was worshipped only through the Divine symbols: the elephant symbolising his birth; the Horse symbolising the Great Renunciation; the Bodhi Tree symbolising the Enlightenment. But soon the influence of Hindu sculpture, with its array of gods and goddesses, induced the artists to make images of the Buddha. This was a significant shift from symbols to human forms.

Episodes, hairstyles, drapery:

From the first to the third century stone sculpture became dominant. This was the Kushan and the Andhra phase of sculpture. The Kushan soon divided into the Gandhara and the Mathura styles; the former being a mixture of the Greek and Indian styles. and the latter, purely Indian. In this phase scenes from the Jataka tales were introduced into the sculpture.

In the Gandhara style the Buddha had Greek features and a beauific expression. Buddha was depicted seated or in a standing posture as a preaching Bodhisatva. Finer details of hair style and folds of drapery were concentrated upon.

The Mathura style showed a broader Buddha with full features resembling Indian racial types and with tiny spiral locks of hair, large pendulous ears, and half-closed eyes focussed on the tip of the nose. The female figures in this school displayed balance. pose and plasticity.

Pulsating gaiety:

The Andhra school was developing at the same time. Its figures were robust and they had Dravidian features. The Amaravati stupa railings show sensuous and lively figures of men and women, and a general gaiety of life. The caves of Karla (Poona) and Kanheri (Bombay) belong to this phase. The artist could now depict passion and live rhythms as well as serenity for religious purposes.

The rise of the Siva cult:

By the close of the third century, the Kushan' (the Gandhara and the Mathura) and the Andhra schools came to an end. The cult of Siva started. spreading with the powerful Gupta school. The Gupta period is known as the classical period in the north. The Ajanta art and the Ellora caves at Aurangabad belong to this period, when Hindu, Buddhist and Jain art were found competing side by side at Aurangabad. The temple of Kailash in cave no. 5 is a master piece, and one of the wonders of Indian architecture. It is a monolithic two-storied temple 95' in height. In it were hundreds of exquisite figures in realistic proportions. Episodes connected with Siva, and main events from Ramayana and Mahabharata were depicted.

Wide spread influence:

The Gupta phase inspired several schools at different places: Saranath, Mathurai, Badami and Aihole in Hyderabad, Kanchipuram, Mahapalipuram, etc., In this phase attention was paid to the sweeping soft folds of cloth clinging to the body. Typical of this period are the heavy brooding face with full lips and drooping eyelids. The female figures had large wheel-like ear rings and ornaments on the forehead; the hair was brushed backwards and fastened into two or three rolls.

Pallava and the cult of Siva, bronze:

Buddhism seemed established everywhere, but the Pandyan kings favoured Jainism. It was only with the Pallava interest in the cult of Siva that the scales were tilted in favour of Saivism. There was intense rivalry for supremacy among the three religions now. This struggle was largely responsible for the popularity of images. There was a profusion of icons, carved caves and new temples. Rulers & patrons encouraged sculpture and it was during this time that bronze images really came into existence in the South, although metal casting was known long ago.

Chola period, triumph of the cult of Siva:

The pallava bronze images had heavy features of the stone sculpture. But during the time of the Chola kings, who were enthusiastic followers of the cult of Siva, the impact of the Siva cult swept the whole south, and reached Ceylon and Java. The Bakti cult

initiated by the Alwars and Nayanmars was also responsible for religious fervour among the masses from the fourth to the tenth century, resulting in the erecting of thousands of temples, creation of innumerable forms of Siva and concepts of Siva and Parvati; other deities associated with the cult also proliferated. This phase lasted for another 800 years. By the ninth century Hinduism was triumphant. But there was a new rivalry between the Siva and Vishnu cults which was responsible for the appearance of complex figures in which one cult god was depicted as more important than the other.

Among the Nalanda sculptures can be seen Siva standing triumphant over the Buddha, symbolizing the overthrow of Buddhism. Again Siva adopts the mythical Sarabha subduing Narasimha (the Vishnu incarnation). This conflict became so intense as to threaten the basic structure of Hinduism and a reconciliation was attempted, which is shown in the Hari-Hara murti with the right half as Siva and the left half as Vishnu. The Arthanareesvara was another attempt to reconcile the cult of Siva and that of Sakti, although the figure generally symbolises their devotion to each other.

Boom in bronze :

Bronze flourished in the Chola period (900 and 1300 A. D.) in an attempt to capture the imagination of the masses for Hinduism, to spread and consolidate it as a dominant religion, moveable pieces were fashioned in bronze to be carried in spectacular processions. Typical of the Chola period are the motive lamps (bronze) the standing female form holding the lamp. Also characteristic of this period are figures of hybrid mythical birds and animals like the Garuda, the Naga, the Nandhi mounted on the pedestals. A few Buddhist bronzes were also found near Nagapattinam, portraying Bodhisatva, Maitreya, and Avalokiteswara with four arms resembling Hindu deities !

Hoysala relief & animal frieze, Pandyan school :

At the same time the Hoysala school in Mysore state developed impressive reliefs in Halebid and Belur; the figures were small but finely decorated and more robust looking than Chola figures. The Hoysala school specialized in friezes of animals. The Pandyan school at this time was responsible for magnificent sculpture of huge proportions in the temples of Madurai and Srirangam.

In the north :

During this medieval period many schools developed in the north : the Pala school at Bihar, the Chendella school at Khajuraho, the Chalukya school at Gujrat, the Kalinga school at Konarak were some of the impressive ones, Khajuraho and Konarak being outstanding in the tangled luxuriance of forms and designs.

Merging of the Chola & Chalukya, emergence of the Vijayanagar school :

Early in the 15th century the Chola and Chalukya schools merged, followed by the Vijayanagar school lasting till the end of the 16th century. Their pieces were beautiful but over-decorated and lacked the grace and simplicity of the Chola art. Their figures were slim with oval face, sharp nose and slanting eyes wide open; a few ridges below the chest differentiated the abdomen. The whole body was covered with jewellery.

At Madurai :

In the 17th century the Madura school was even more decorative. The 17th and 18th century is noted for the proliferation of temple chariot in Tamilnad. Wood carving was given another spurt. The Nayaka were great builders and patrons. They received artists from Portuguese India when they were persecuted by the order of the Portugal king. He tried to suppress Hinduism by violent measures of repression. These artists earlier were tutored by the Christian missionaries in the traditions of the West in art and archtecture. When they migrated to Madurai the Nayaks used them to experiment with different styles. The 1000 pillared Mandap at Madurai was an experimental hall for the blending of the two traditions. With the Mohammedan invasion the tradition was put an end to. The medieval phase cama to an end.

Basic character, Means to an end :

Through all the luxuriance of the varying schools and styles the Indian art had one basic character : that it was not primarily oriented to the surface realism. The objective world and its beauty were only a means to an end, and not an end in themselves; therefore any depiction on that, that reversed the mind from the direction of the spirit is a distraction and debasement. It was always the impact of the external world on the clarified mind of the artist rather than the external world itself that is to be dealt with in our tradition.

Greatly different is the western tradition initiated by the Greeks. In Greek art, Man, rather than Nature, was given supreme importance. In fact Nature was almost neglected. With them the idealized human body was the standard of beauty. All that appeared most beautiful in the different parts of the human body were idealised and collected together in Greek art. Intense attention to anatomical details and surface realism was the result. The Indian artist would consider this mode a distraction from the spirit.

The Indian artists approached everything symbolically and suggestively; they stylised everything to avoid vulgarization into mere copying of the surface. Thus the physical expression tends to lose its physical character gradually. This, to uninitiated hasty critics, seems to be an indifference or incompetence on the part of the artist. In Indian art the physical was never exalted in itself and for itself, as was in the case of the Greek art; nor was it rejected. Only the focusing was beyond the physical, and through it. Faithfulness to natural forms were attended to, but subordinated and transcended by the intuitive vision of the artist and his emotive personality.

A typical mistaken view :

Failing to grasp this point many hasty westerners were unable to consider Indian sculpture as art. Prof. Westmacott, Professor of sculpture at the Royal academy said in 1864, "There is no temptation to dwell at length on the sculpture of Hindustan—it affords no assistance in tracing the history of art, and its debased quality deprives it of all interest as a phase of fine art." Typical enough before and long after Westmacott, this view only means ignorance of the cultural tradition can never get at Indian art in its essentially great quality".

The case is very much like the situation of Indian music; even listening to it is an art and a discipline and never a passive pastime. One has to be trained to listen to it through acquaintance with tradition and conventions. Appreciation of Indian sculpture is not much different from this mode.

The other side:

Of course there are sensitive critics like Fergusson who referred to the 1000 pillared mandap at Madurai as the "wonder of the place" with sculptures "that surpass those of any other hall I have seen". Dr. Ananda K. Coomaraswamy and a few sensitive men have introduced the necessary approach to appreciate Indian art.

The right approach:

The key to the art of any nation is a knowledge of the temperament and ideals of the people. The Indians valued spiritual concepts and certain principles that animate nature. These two have entered art and given it its special character, in the depiction of deities and of men.

Our grammar texts like Tolkapiam correlated Geography with human conduct, and set down rules of composition accordingly. This only goes to show the depth of the tradition relating Man and Nature. The tradition is true all over India. Poet Kalidasa commenting on Shakuntala said that the Creator must have assembled all the elements of beauty in Nature to conceive the form of Shakuntala. In Kumarasambhavam too Parvati is depicted as having been formed from all the elements of beauty in Nature. So too is the case with Tilottamai. In Megaduta, more directly, the yaksha pours out his love-laden heart to the cloud, referrnig to his sweetheart in terms of a creeper, the eyes of a startled deer, the moon, the feathers of the peacock, the ripples on the river etc., This orientation is necessary to get into the spirit of Indian art. Whereas Gods were depicted in terms of spiritual concepts, essences and messages; the humans were depicted in terms of the animating principles of Nature. In both cases the focus is not on the human body directly, or anatomically.

Through the cultural background:

Since stylized forms are used one has to get initiated into the significance of these forms. As in listening to music, identification and interpretation of the images is an adventure in itself. Here one has to be acquainted with the myth, legend and lore of the land. Without this background there is danger of mistaking the identity and misinterpreting a piece. Pitfalls are common in this respect; to cite but one example in the 1000 pillared mandap at Madurai there is a group which has been for a long time wrongly identified with Saraswathi and Nagaraja, without a convincing basis. Mr. A. V. Jeyechandrun, Director of Temple Art Museum has correctly identified it as Virali & Bana, supporting his view with one of the 64 leelas of Lord Shiva with further evidences of symbolism. Thus at least a nodding acquaintance with the myths legends and lore is basically necessary, along with the temperament and ideal of the people that shaped the art.

A study of the images of South India is a richly satisfying experience which takes one into areas not touched by officially recorded history. One must recall in the face of unfeeling criticism of Indian images. In the words of Mortimer Wheeler; "The true question is not primarily the Olympian one of "good" or "bad"; it is one of aptness of the intelligent and imaginative interpretation of an environment by minds already shaped within it". Bacon said: "That is the best part of beauty which a picture cannot express." One must agree with the spirit of Bacon and feel 'that is the best part of the image which is not easily seen, felt and interpreted on the surface'.

Madurai Sthanikars : Mediators of Royal Culture

Carol. A. BRECKENRIDGE, M. A.,

The royal-divine couple of Meenakshi and Sundaresvarar rule Madurai from their palace-temple at the heart of the city. The relationship between royalty and divinity is a recurring theme in the myths, ritual procedures and history of Meenakshi-Sundareswarar Temple. Both the deity and the king share a common vocabulary along with a common body of ritual symbols to articulate and to delineate their various arenas of power and authority. For example, both live in a temple-palace *(Koyil)* and both are called by the name *iraivan,*[1] Likewise both depend upon the regal accoutrements of umbrella, sceptre, drum, flag, tree, crown and stylus to visually affirm their rule in the city. Like the king, the deity has a royal court. Structurally and historically the *sthanikarbhattars* of Meenakshi Sundaresvarar Temple stand at the intersection of these two royal courts : that of the king and that of the deity.[2] This paper seeks to elucidate those *sthanikar* functions which express the relationship between these two forms of royalty.

In Meenakshi Sundaresvarar Temple the *bhattars* services *(kainkariam)*[3] consist of two classes of rights: *puja* rights and *sthanam* rights. *Puja* rights involve attending to the worship ceremonies and ritual conducted in the temple. In these ceremonies the needs of the deity ate tended: bathing *(abishekam)*, adorning *(alaknaram)*, offering *(nivetham)*, praising *(archanam)*, and showing the light *(diparathanam)* to both the sanctum sanctorum image *(mulavar)* and to the movable, processional image *(utsavar)* of Meenakshi and Sundaresvarar. *Sthanam* rights, on the other hand, consist of superintending and managing certain of the internal operations of the temple.[4]

Each of the above rights has an office and specified initiatlon *(diksha)* rites attached to it: *abishekam, archanam* and *deparathanam* rights belong to the *acharya* and his assistants, *alankaram* to the *alankaradar,* and *sthanam* to the *sthanikar.* To remunerate the priests for their services, South Indian kings granted them certain emoluments in the shape of tax-free land *(maniams)*, and other perquisites in the form of honors *(marryatai)*[5] These priests, therefore, came to be known as *mirasi bhattars*, those who are paid for services rendered through tax-free land and through honors.

The distribution of these *puja* and *sthanam* rights among fhe *bhattars* of Meenakshi Sundaresvarar Temple is determined by hereditary membership in one of two groups : the Vikrama Pandya Bhattars and the Kulasekara Bhattars. The VP branch control the rights to perform *acharya* duties for the original, immovable image of the deity in the sanctum sanctorum. They also have a monopoly on the *archanam* rights for the processional deity. The KB branch hold rights for the office of *alankaradar.* This office consists of adorning the processional image on festival occassions *(kaivistharam).* Each branch has attached to it two *sthanikar* offices.[6] The individual *bhattars* in both groups may be identical as the same man in some instances holds rights in both divisions due to mortgage or to alienation of those rights.

For South Indian temples in general, inscriptional evidence seems to suggest that originally *sthanikars* served as administrative, and as ceremonial liasons in a monarchical world. As the administrative link between the temple; the temple's patrons and the king, orders emanating from the king regarding the remission of taxes and judicial decisions were communicated to the *sthanikar.* Similarly, the *sthanikar* represented the complaints of the people to the king. In one instance, three *sthanikar* went on deputation to the Vijayanagar king to complain of the injustice in the behavior of royal officers *(rajagaram)* towards tenants on temple land. The grievance was redressed and the *sthanikar* were presented with a garland, a horse, a head dress, and an umbrella, in addition to being granted 900 *kuli* of wet land for their role in the affair.[7] There seems to be no evidence that disputes and grievances were settled by the *sthanikars* themselves. They it seems. were obliged to seek external arbitration when problems arose.

The *sthanikars* also celebrated the relationship between the king and the deity through ritual. The *sthanikar* office is unique in this respect. Its uniqueness lies in three features peculier to the office: One, the office is indivisible and descends according to a custom called *mayil muramai*[8] to the eldest member of the particular branch in which the vacancy occurs. Two, the office seems to have no special emoluments attached to it. Instead, the title-bearer is entitled to be shown certain honors *(mariyatai)* on festival occasions. And finally three. as a supervisor, the *sthanikar* is obliged to see that the *pujas* are properly performed according to the configuration of rules of worship *(patati)* followed by the temple.[9] As *sthanikar*, he himself, however, has no right to perform *puja* functions. *Puja* functions are reserved for the *bhattar* who forms part of the deity's court. The *sthanikar*, instead, performs two functions on ceremonial occasions: the dramatization of *lila* dramas, and the conferring of honors *(mariyatai)* on dignitaries who visit the temple to perform *puja* or to witness festive ceremonies *(periyathanam).* Kings, their representatives and *madathipathies* are eligible recipients for such honors.[10]

Lilas are playful incidents connected with the deity or with the king.[11] The *Thiruvilaiyadal Puranam* records that sixty-four such incidents occurred in Madurai. At least twice in the ritual calendar selected *lilas* are staged in open halls within the temple precincts *(mantapam)* or in temporarily constructed thatched sheds *(pandals)* outside the temple. In these dramas the *sthanikar* impersonates the king *(rajavesham)* or the deity *(sivavesham)* depending on what is called for in the *lila.* These impersonations might better

be called incarnations since the *sthanikar* not only represents Siva or the king, but, he participates of their nature by actually becoming them. Avani Mulam and cittrai festival *lilas* include the coronation of the deity *(pattabisekam)*. Minakshi is crowned in Cittrai and rules Madurai for the ensuing four months. In Avani Mulam the sceptre Is returned to Sundaresvarar, her newly acquired husband, who wears the crown for the remaining eight months of the year. Embedded in the coronation liturgy is another *lila* titled 'receiving the sceptre' *(senkolvankukiratu)*. For this ceremony the *sthanikar* dons the royal robes of divinity in order to process displaying the sceptre and other insignia of the deity including fish, flag, stylus, and crown.[12] In like manner, on other occasions, robes of the King are donned.

The *lila* performances are not ordinary dramas. As a *genre* they codify and make public the relationship between the king and the deity. When the sphere of the deity and the sphere of the king converge in what might be a competitive world, the *sthanikar* office provides an institutionalized way to mediate a transformation of both realms. Siva, the formless-one, materialized as form and the king participate in the sports of the god. Hence, the hall *(mantapam)*, the mediater (*sthanikar*) and the genre (*lila*) provide an arena for rhe two royalties to meet.[13]

The *sthanikar's* second major ceremonial function is a distributive one: he allots work to see that *puja* is properly performed; and he confers honors on visiting dignitaries *(periyathanam)*. Temple honors seem to take three forms: one, 'honor of the locality' *(sthalankam)* usually means that the devotee has access to the use of such royal paraphernalia as torch, camel, palanquin, music or elephant to accompany him on his worship round. Two, tying around of cloth *(parivattam)* is an honor where a silk vestmtent of the deity is tied to the head of the devotee Similarly, the robes given by the king to a person on his appointment to office are called *parivattam*. And three 'greeting with water pot' *(purana-kumbam)* involves the guest in touching a water pot (symbolically the body) which is adorned with mango leaves. *darba* grass, thread and coconut. This honor is far more complex symbolically than *sthalankam* or *parivattam* honors. Since in *agamic* tradition water is the source of life and hence of purification, the deity coming to greet the guest in the form of an embellished water pot is significant.

Depending on the rank of the recipient, *sthalankam*, *parivattam* and *puranakumbam* honors may be combined for distribution in four ways: one the presentation of all three honors is reserved for the king *(rajankam-mariyathi)* or a *madathipathy*; two a combination of *parivattam* and *sthalankam* honors; three, either *parivattam* or *sthalankum* honor; and

four, an abbrieviated *sthalankam* honor. The above ranking, likewise, determines the order in which *prasadam* (leavings of the god) is given after *puja* has been performed. Historically, the *sthanikar* greeted the honored guest at the entrance (*vasal*). VP sthanikar performed the honor of 'tying the cloth' and KB Sthanikar that of greeting the guest with the water pot[i] in turn, the sthanikar is remunerated for his mediating role in the *lila (rajakainkariam)* and in the distribution of honors, with an honor known as *marukai vilakkam.*[15] This honor specifies the paraphernalia to be used in honoring the *sthanikar* upon his demise. Among other things the temple is to provide his family with a cloth *(veshti)* and meals. Also, the mourning processional is to be accompanied by the accoutrements used for royalty. In the above hierarchy the sacred and the secular are thus united in a system of giving and receiving honors. This system permits the king to be received at the royal court of the deity, and to participate in those auspicious activities reserved for the deity. The *sthanikar* is the mediating vehicle through which this is achieved.

In conclusion, the essential paradox in the relationship of the king and deity is that, each forms part of the realm of the other's royalty. The role of the *sthanikar* enacts this paradox and preempts any conflict that might arise from it. In supervising the *puja* the *sthanikar* has the role of the *yajaman* (the offer of sacrifice): the role af the king as sacrificer to whom the temple is an instrument. This role is the ritual extension of the *sthanikar's* historical role as mediator of the king's order to the temple. But when the *sthanikar* performs *periyathanam*, the roles are reversed. The *sthanikar* then performs the distributive task of the royal deity to visitors at the divine court. This role is the ritual extension of the *sthanikar's* historical role as communicator of temple difficulties to the king. But the performance of the *lila* brings the two courts together as equals. In enacting the role of both king and deity in this ritual, the *sthanikar* not only preempts conflict but suggests the unity of both courts.

In Madurai, the historical basis of this communicative, synthetic, and dual function of the *sthanikar* has been lost, but the ritual tasks which accompanied and expressed this unique structural role have survived in the three duties of the *sthaniker*: one, to supervise *puja*; two, to perfom *periyathanam*; and three, to enact divine and royal roles in *lila* (*thiru-vilaiyadal*) peformances.

FOOTNOTES:

* I wish to thank A. Appadurai, S. Chandrasekara Bhattar, S. Muthu Chidambaram, A. V. Jeyechandrun N. Subramanian, N. S. Ramachandran, and Sathyojatasivam Sthanikar each of whom in their various ways made this article possible. Further, since this article is being written at an embryonic stage of my research, the argument contained herein is tentative and dependent on further examination. I have yet to familiarise myself with the *Sritala Manuscript*, a document which promises to throw further light on the social history of the temple.

1. Etymologically *irai* means omnipresent. *Iraivan* means one who is always present. The root *irai* is a cognate with the elamite *ir*. It has been argued that this shared language suggests that in Tamil thinking the divine is non-transcendent. This shared language also tells us something about the nature of kingship. From it one can deduce that the king upon coronation assumed attributes of the divine. I am not competent to make any statements about what those attributes are for South Indian kingship, except ts say that the king's power was limited and bounded by the responsibilities which *dharma* placed on him.

2. *Sthanikar* literally means chief of the locality in Sanskrit. In time it came to designate the temple managers. In general *Bhattar* is a generic term for brahmans. In Pandyanadu (the districts of Tinnevelli, Madurai and Ramanadapuram) it is a title borne by Saivite priests. It is a term synonymous with *gurukkal* used elsewhere in Tamilnadu. South Indian temple priests may originally have been pre-Aryan, and hence, non-Vedic ritual functionaries. When Vedic tradition which depends on domestic worship encountered the non-domestic forms of worship in South India, accommodation was made. The accommodation materialized in the absorption of temple worship and its ritual practitioners. These practitioners were made Brahmans. They were, however through the *gotram* system of marriage alliances, kept separate from other brahmans.—N. Subrahmanian, "The Brahmans In The Tamil Country," unpublished paper.

3. *Kainkariam* means sacred service.

4. The internal management of the temple is administered by seven officers (*nirvahamdars*) : 1. Vikrama Pandya Sthankiar 2. Kulesekara Sthanikar (This branch of *bhattars* has two *sthanikars*.) 3. Muthaliar (Today this position is filled by a *peshkar* or revenue official who is appointed by the Hindu Religious and Charitable Endowment Executive Officer at the temple). 4. Muthaliar (This position is presently unfilled). 5. *Dikshitar* 6. *Kannakku-pillai* (accountant). The above order is important since it determines the nature of honors received by the office holder.

5. The Sanskrit term *mariyatai* literally means limit or boundary. By extension it means honor. The concept of honor, therefore, is derived from the notion that peoples behavior is restricted and bounded by rules of conduct. To give and to receive an honor is to make a statement about how the boundaries of society are drawn, and about the particular role of the indivdual in drawing those boundaries. The idea of ordering peoples behavior through bounding that behavior pervades all nuclear units in South Indian society : caste, *jati* and family. The notion of honor, therefore, participates in organizing society. In South India temples have the right of conferring honors. The elaboration and meaning of this right is forthcoming in a Ph. d. disssertation on Parthasaraty Temple, Madras, by Arjun Appadurai, University of Chicago.

6. Each of these offices has two *sthanikars* attached to it. The VP Branch has allocated its two positions to one and the same person. There are, therefore, three *sthanikar* positions in M-S Temple : one VP and two KB *sthanikars*. Information regarding the M-S Temple *sthanikars* has been collected from conversations with S. Chandrasekara Bhattar, A. V. Jeyechandran, and Sathyojatasivam sthanikar; OS 57 of 1897, Court of the Sub-Judge-Madura (West) ; and Pattirasiviyar, "Madurai Sthanikar Varalaru," in *Sen Tamil* 1907.

7. 449 of 1913, referred to in T. V. Mahalingam, *Administration and Social Life Under Vijayanagar, Part I Administration*, 2nd edition, Madras University Press, Madras. 1969, p. 18.

8. *Mayil Muramai* literally means peacock tradition. The peacock has the habit of destroying the first egg which it lays. Likewise, the laws of inheritance in kekaya country, the home of Rama's step-mother in the *Ramayana*, follow the peacock tradition. There the laws of primogeniture are not adherred to. Instead the first born is eliminated in preference for some other inheritor. By appealing to this custom of *mayil muramai*, Kekayi tried to bring her own son, rather than Rama, her step-son and the elder of the two sons, to the throne. Here in M-S Temple this tradition is followed when the first-born of the sthanikar is overlooked in preference to the eldest member of one of the two brothers as the encumbent to the position of *sthanikar*. This was pointed out to me by N. Subrahmanian.

9. Independently of the *sthanikar* position he may, however, also hold other offices which involve him in the performance of *puja*.

10. A *madathipathy* is the head of a monestary (*madam* or *adinam*)

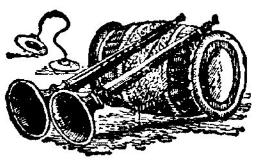
11. In Sanskrit *lila* means sport or play. It is synonymous with *vilaiyadal* in Tamil. *Lilas* are not to be confused with *yagams* which are ceremonies conducted for the purpose of making the idols fit for worship or for other similar purposes.

12. This lila which belonged to VP Sthanikar is not performed today.

13. In the future some Tamil scholar needs to examine the *genre* or the *lila* as a vehicle for tutoring the viewer in political ideas. Unfortunately to my knowledge, there are no critical or comparative studies done on the *Thiruvilaiyadal Puranam*. Nor is there an adequate English translation. These *Lilas* are important since they seem to be unique to M-S Temple and its related temples. They may, therefore, tell us something about the peculiarity of Pandyan or even Nayaka notions of divinity and kingship.

14. *Purna-Kumbam* is also a domestic rite called Varalakshmi Viradam performed on the last Friday of Adi. The deity is invited to dwell in home in order that there might be fertility and prosperity. This rite seems to have restricted usage in certain Brahman and Naidu homes.

15. Only those who have taken initiation rites (*diksa*) in the form of *acharyabisekam* are eligible to perform *puja* and to receive *Thirukaivilakam* illumination at the hand of god, honors. *Marukaivilakkam* honors by contrast are for the *stanikar* alone, and in some ways function as a burial sacrament. The etymology of *marukaivilakkam* is unclear. *Maru* as a verb means to refuse. It could therefore, mean refusing the illumination of the hand. *Maru* also means another when used as a noun. In this case it could mean illumination at the name of other — with the other being death.

GANDHIJI'S VISIT TO MADURAI TEMPLE

Prof. M. P. GURUSAMY, M A., D. G. T.

Gandhiji is one of the greatest practical social and religious reformers whom India has produced. He called himself a Sanathani Hindu and said that he did not disbelieve in idol worship. But at the same time he condemned all the evil practices which had been carried out in the name of Hindu religion. Gandhiji says, "If we are to make progress we must not repeat history but make new history". He created new history by his thought, speech and action. Tamil Nadu and Madurai played an important role in his history making activities.

Visited Tamil Nadu Twenty Times

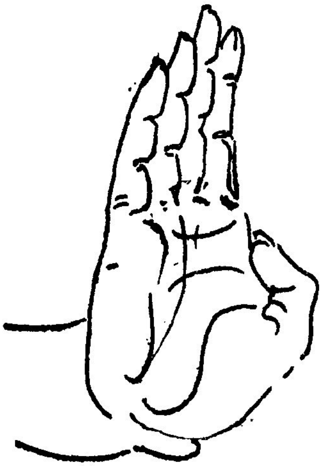
Gandhiji visited Tamil Nadu twenty times between 1896 and 1946. Out of these twenty visits, he came to Madurai five times. He came to Madurai for the first time in March 26, 1919, to enroll volunteers for Satyagraha. His association with the then leaders of Tamil Nadu had strengthened his faith in the Indian people. His second visit to Madurai took place in September 1921. This visit marked an important revolutionary decision taken by Gandhiji. Only during this visit, he decided to adopt by loin cloth on 20th September 1921. This date is important not only in the life of Gandhiji but also in the history of the Indian National Movement, Actually that was the starting point of identifying with the common people. He came to Madurai for the third time in September 1927 to collect funds for khadi programme. His fourth visit was in January 1934 when he undertook All India Harijan tour.

During all these four visits, the leaders of Madurai invited Gandhiji to visit Sri Meenakhi Amman Temple and have the dharashan of Goddess Meenakshi. Gandhiji also had this inner desire. But he was not able to fulfil the long pending desire due to one important reason. He had taken an oath that he would visit only those temples which were open to the Harijans. As the Meenakshi Amman Temple was not opened to the Harijans he was not willing to enter the temple

Harijan Entry into Madurai Temple.

So it was the responsibility of the leaders of Madurai to prepare the ground for the visit of Gandhiji. It was an interesting history how the temple was opened to the Harijans and Gandhiji visited the temple. A group of devoted workers headed by A. Vaithyanatha Iyer worked for the harijan uplift in the Madurai area. The Harijan Seva Sangh was doing

pioneer work for the cause of abolition of untouchability from this soil and harijan uplift. The leaders were of the view that if Sri Meenakshi Amman Temple was opened to the Harijans, all the other temples of Tamil Nadu would follow suit. So, the leaders, A. Vaithyanatha Iyer, P. K. Ramachari, Halashyam Iyer, P. Varadarajalu Naidu, E. V. Ramasamy Naicker, S. Somasundara Bharathi and S. Krishnasamy Bharathi made effective propaganda for the favour of harijan entry to temples throughout Tamilnadu. In 1932, a poll among the high caste Hindus was conducted in four cities of Tamilnadu, namely Madurai, Kumbakonam, Kanjeepuram and Srirangam to find out the opinion of the people about the temple entry of the Harijans. In all these four places, the people were in favour of Harijan temple entry proposal. In Madurai, 5,732 caste Hindus voted in the poll. Out of them 4,746 supported the Harijan temple entry.

The entry issue

In 1933, the election to the Trust Board of Sri Meenakshi Amman Temple was fought on the basis of Harijan Temple entry issue. N. Natesa Iyer, the famous lawyer of Madurai city opposed the move of Harijan entry to the Hindu Temples. He set up candidates opposing the temple entry move. But six out of seven elected Trustees were from the group. But even then, it took another six years to create favourable atmosphere for the temple entry due to the opposition of Natesa Iyer and his followers.

The Harijan entry to Sri Meenakshi Amman Temple opposition took place in 8th July 1939 due to the ceaseless efforts of A. Vaithyanatha Iyer and his followers. He took six persons (five Harijans and one Nadar) into the temple at 8-45 A. M. The Executive officer, R. S. Naidu extended all the possible help for this famous Harijan entry. The Sanatanis who opposed this action created all sorts of troubles. They made propaganda that the Goddess had left the temple. But the Executive Officer and the others managed the situation with the support of Government.

Gandhiji's worships at the shrine

So when Gandhiji visited Madurai for the fifth and last time in 1946, he came with the idea of worshipping the Goddess Meenakshi. Gandhiji came to Madurai on 2nd February 1946. A. Vaithyanatha Iyer, N. M. R. Subbaraman, Chidambara Bharathi, R. S. Naidu, Dr. Rama Subramaniam and others made necessary arrangements for the meeting in the Race Course and for the temple visit. Gandhiji stayed in the Sivaganga Palace. The meeting which was held in the Race Course was attended by nearly five lakhs of people.

On 3rd February 1946, he visited the temple. First he hesitated to go to the temple. But the leaders of Madurai persuaded him to visit the temple. They made elaborate arrangements, They understood the feelings of the people also. The people were very eager to

have the dharsan of Gandhiji. According to their arrangement, the car in which Gandhiji went was driven through the main streets of Madurai. So the people were able to fulfil their long pending desire.

In order to regulate the crowd in the temple. It the authorities thought of permitting people who had permission cards. But it was not possible to control the crowd. As the flood would break all the barriers, the crowd violated the regulations and entered the temple.

Gandhiji could understand the feelings of the people. He managed the situationt, His heart was filled with spiritual feelings. After entering the temple, he did not talk much. He was in the contemplative mood. He was not in haste. He worshipped the Goddess Meenakshi and the God Sundaresvarar. He spent nearly one hour and fifteen minutes in the temple precincts. The temple authorities wanted Gandhiji. to write his opinion in the Visitors' Book. Gandhiji wrote in the book, "I am glad that the desire that I had entertained for years is fulfilled to-day." He wrote it in Hindi. His assistant had translated it in English.

Gandhiji's visit to Madurai Temple is important in many respects. It was his last visit to Madurai. He had written about the Harijan entry to the Meenakshi Amman temple in his journal' "Harijan". He had appreciated the work of A. Vaithyanatha Iyer and his followers.

After visiting the Meenakshi Amman temple, Ganhiji had visited many other temples in Tamilnadu. But he had expressed both in his speeches and writings that his visit to Meenakshi Amman temple had filled his heart with eternal peace which he did not find in any other place. In the history of Meenahshi Amman temple, Gandhiji's visit is unique. In the same way, in the history of Gandhiji's life, his visit to Meenakshi Amman temple had its important place.

Visitor's Book: Temple Art Museum

We were highly impressed by the trouble taken to set up the museum. Much thought and imagination has gone into it and I am sure it will improve further with time. We wish we could spare a little more time here.

B. K. Chatterji,
Vice Admiral,
Chief of Naval staff.

April 8, 1967

THE SPORTS OF SIVA AND THE LADY OF THE CITY

Dr. N. SUBRAMANIAN, M. A., Ph. D.,

Every country which has a civilization and a culture sufficient to rear a theology and a mythology will also be the homeland of edifying tales about the gods and their doings in heaven and on earth. Pre-Christian pagan cultures of Europe and the non-Christian culture of India are characteristically similar in this regard. Every one of these tales is not calculated to carry a moral to man. Some, no doubt, do that. But many dilate upon the valour and achievements of Gods and godly men.

Tiruvilaiyadal Puranam

The Tiruvilaiyadal Puranam which recounts a choice sixtyfour of Lord Siva's adventures on this earth, but mostly in and around Madurai, is a book of such tales for the Tamils. The activities of the divine are impressed upon the human mind by the leaders of religions largely to secure public adherence to those religions and to augment their following. The Jataka stories of the Buddha were in a sense prototypes for this kind of religious literature; though the adventures of Indra and Varuna narrated in the Vedic texts belong to an earlier age. Indra and Varuna are essentially celestial heroes who were not exactly intended to elevate the morals of mankind. They had all the weaknesses of man and often succumbed to the temptations, the flesh is heir to. In that sense the Vedic heroes were significantly different from the Buddha who delighted in repeatedly appearing in the midst of men only to create and spread a moral and religious atmosphere. Evolving Hinduism which found itself temporarily overpowered, paid Buddhism the complement of imitation and introduced in its puranas the stories of the descent of Vishnu. The debt was somewhat repaid by the inclusion of the Buddha among tha avatars of Vishnu, though it is difficult to say whether the Buddha would have liked to be in the company of such a belligerent avatara like Narasimha.

Venue Mostly Madurai

The followers of Siva started their cycle of tales relating to Siva's 'sports' and incorporated them in their puranas. The venue of these 'sports' being mostly Madurai the Tamils should have had the first experience of the Lord in this regard and it is probable that there was a local tradition of these tales transmitted from generation to generation by word of mouth. The Sanskritist who had a natural flair for purana-making perhaps first put these stories together in the Halasya Mahatmiyam, supposed to be a part of the vast Skandam; and then arose Tamil translations of this text, the most famous of which is the one by Paranjothi Munivar. The other variants of this work like the *Tiruvalavay* Tiruvilaiyadal do not vary in essentials. This puranic lore deals with sixtyfour Saivaite sports. These tales have gone deep into the consciousness of the residents of Madurai and have made Siva a particular proprietor of this city by virtue of his mingling with the natives therein. But for all His valour and supremacy He had to be content with a secondary position in the shrine for His spouse Parvathy who goes by the name of Meenakshi was the original lady of the city born to the purple there. She was, in the course of a triumphant *tour* around the universe overwhelmed by Lord Siva who entered Madurai in bridal procession only to become insignificant there. There is no suggestion of this subordinate role in the Tiruvilaiyadals. There seem to be therefore two parallel and opposite strands in the tradition namely one which originally upheld a unique female deity probably an urban version of a village goddess and a tradition of worship of Siva as the chief of the trinity according to the Saivites. These two strands don't seem to integrate and which is the earlier historically, it is difficult to determine. In the Sangam age from the literature of the times we hear only of a Muruga of Tirupparankundram or of Alagar hills and in *Silappadikaram* of a Vishnu in the latter place. In verse eleven of Paripadal, no doubt, there is a reference to the Brahmins in Madurai celebrating a festival for Siva. But the reference is in such general terms that one does not know if it is Sokkanathar or Sundaresvara, the consort of Meenakshi who is really meant.

Origin Obsure

The origin of the Meenakshi-Sundaresvara cycle of legends is obscure and the very uniqueness of the situation in the temple complex namely the goddess being dominant

requires an explanation. One would suppose that Meenakshi had native roots as a local goddess originally unrelated to Siva. But later being attempted to be subordinated by Siva and this is what is illustrated by the Tiruvilaiyadal of Tadagai being conquered by Siva. But still the original deity has survived this intrusion sufficiently to maintain her supremacy. The word Meenakshi, no doubt, is made to mean 'she whose eyes resemble a couple of carps.' But it is quite possible that it stands merely for 'the government of the fish' i. e., 'the government of the clan whose totem was the fish'. The goddess who was the deity of that clan naturally, symbolically ruled over that kingdom. This tradition though not explicitlly spelt out is reflected in the later day practice of the rulers of Madura proclaiming their viceroyalty of the goddess whom as the real ultimate sovereign from whom the mortal kings derived their right to rule. This was particularly so in the days of the Nayaks. This attribute of government to Meenakshi one should suspect holds the clue to the identification of the dominant deity.

Continued Pre-Eminence of Goddess

In fact it is very suggestive that various traditions point to female government in Madurai, a kind of divine matriarchy apart from the Mahabharatha legends of an Alli supposed to have been tamed by Arjuna. We have Megasthenes's account of a women ruling Madurai. Though it would be risky to draw any general conclusion from these scattered sources it looks as if there is a certain continuity in one of the elements of that tradition, namely, female dominance. The Tiruvilaiyadals were not only the Saivite counterparts of the Vaishnava Avatars but also signify an attempt to introduce a dominance of Siva – whose position was intermediate between the village gods and the Vedic pantheon. But this attempt failed as will be seen by the continued pre-eminence enjoyed by the goddess.

Remember Tadatagai

Dr. J. LINDSAY OPIE, M.A., Ph.D.

Madurai offers the greatest subject to ponder over to both visitor and citizen and that is Sri Devi Meenakshi and her alter ego, Tadatagai.

Two main aspects or functions of Devi, the Hindu Goddess must be distinguished, for she can represent different religious ideas, ideas that in other traditions are kept separate and distinct. Thus Devi often stands for the Aspiring or Responsive Soul—the human soul that has entered the path ending in Divine Union. One example among many is Parvati in the beautiful myth of Ekambara. Parvati shuts the eyes of Siva in play, all creation suffers in consequence, and Siva is obliged to open his third eye, the eye of pure grace, in order to save the world. This signifies that the soul which shuts out the light of God, even in foolishness, invites chastisement, causes all beings to suffer, and necessitates special means of salvation. In consequence, Parvati performs severe penance at Kanchipuram, after which she is purified and finally reabsorbed into the Earth Linga she worshipped that is the Lord Himself, in sign of which there exists to this day—and it is one of the secrets of the Linga installed in the Sanctum, a stream with slightly milky water runs near the Town of Kancheepuram.

But Devi also functions as the Mother-goddess in Hinduism, and as *Sakti.* Now these two aspects, although they are generally considered separately, are really one and the same. By Sakti we understand the divine power and grace, the force by which God creates, and also provides and preserves, in both the material and spiritual sense. Sakti, without further qualification, is what Christians mean by the Holy Ghost, the third Person of the Divine Trinity. Personified as a woman, this aspect of God is the ancient and practically universal Mother-Goddess: Ashtoreth, Ishtar, Ama, Lalith, the Lady of the animals, as she appears in the various civilizations of early history and proto-history. It is easy to see why the mother was chosen by ancient peoples as the image to express Sakti—the mother is a powerful and immediate embodiment of life-giving, of abundance, love, provision, protection.

The Mother-Goddess, however, is only one of different forms that God as Sakti may assume. It is well-known, for instance, that the Jews forbade the cult of the Mother-Goddess in favour of the single, uniform representation of God as male, of God as *father.* This was done in order to safeguard the monotheistic principle of Judaism, but the attributes of Sakti monetheless reappear among the attributes of the one God. In Christianity too, for the same reason, God is conceived as male, but different persons are distinguished within the Godhead, and one of these, we have already noted, corresponds to Sakti. Thus the Holy Ghost is addressed in the Eastern and Western liturgies as 'Father

of the poor' and 'Father most merciful' as well as 'Comforter', 'Treasury of all good things,' 'Life-provider' and 'Our protection'.

Even in Hinduism, Sakti is often represented as male instead of female. For in images like the *Harihara*, Vishnu functions as Sakti, just as in the *Ardhanari* image functions as the Sakti of Lord Shiva.

Indeed, we may say that Hinduism is marvellously inconsistent in its images of the Divine Attribute. God, the Hindu sages never tire of repeating, is both father and mother-and so the same aspect or divine function is represented almost interchangeably as male or female, as god or as goddess. Manikavachakar even reverses the all but universal image of the human soul as female in quest of God as male. For in the *Tirukkovaiyar* God is portrayed as the hero; and the soul figures as the heroine in pursuit of God and Divine Union. This interchangeability of religious images, incidentally, provides a proof of the falsity of the materialist hypothesis, according to which primitive man divinized the principal objects of his surroundings, such as the father and mother, and thus invented gods and goddesses. Hinduism clearly indicates that the Divine manifestation precedes its material embodiment or image, and is not even linked to the material image in any fixed, consistent manner.

The Hindu Goddess, can represent the Responsive Human Soul, or else she represents one aspect of God Himself, namely his Sakti. How is it that one and the same image can represent alternately both God and the soul? In Advaita the answer is easy; because the soul in its essence *is* God—*tat-vam-asi*. A proper Saivite would answer instead, that soul and God being distinct, the Goddess assumes the form of a human soul in lila, as a *Thiruvilayadal*, in order to teach a lesson or set an example. However it may be, the double function of Devi is particularly clear in the story of *Madurai Meenakhshi*, and the two aspects are even distinguished by different names—for *Tadatagai* is the Responsive Soul aspiring to Divine Union, and *Meenakshi* is, of course, Parvati herself, the Lord's own Sakti.

The early episodes of the story of Tadatagai have their counterparts in any number of ancient legends and fairy-tales the world over, all of which are to be understood as allegories of the soul's ascent, through the various stages of conversion, self-domination, and activation of the higher faculties, to final abnegation and Union with the Divine Bridegroom. Thus her miraculous birth in fire signifies conversion. that 'second birth in the Spirit' found in all religious traditions, by virtue of which the soul turns from the world and enters the new life in God. Tadatagai is brought up as a prince and not as a girl—that is as one vowed to the discipline of a spiritual warrior, and not to the world and its enticements. The naming of Tadatagai as successor to the king and her coronation as Virgin Queen of Madurai represents formal initiation into the warfare of the soul.[1]

The three breasts can be interpreted in different ways. First they signify in a compound image her spiritual virginity, which will be lost only in mystical marriage with the Lord. They also indicate her true nature as Parvati in disguise, the reduplication of breasts signifying the fertility and maternity of the Mother-Goddess. The third breast moreover serves as protection against the solicitations of the world, exactly like the miraculous growths of beard or other physical deformities that appear in many Christian legends in order to protect virgin saints against the advances of pagan suitors. In Italy there is the custom in some southern towns to bake flat images in hard, spicy bread of a girl or woman having three breasts.

The three breasts correspond to the three eyes of Lord Shiva [2] The two normal breasts represent the two kinds of knowledge within the ordinary capacity of the soul namely *pasa-gnana*, knowledge of the exterior world, and *pasu-gnana*, knowledge of the soul and activation of its higher powers, according to *Saiva Siddhanta*. The extra third breast, corresponding to Siva's third eye of grace and supreme illumination, must then be *pati – gnana*, on knowledge of God. But *pati—gnana* is obtained through the pure grace of the Lord alone, and so the third breast disappears[3], along with all of Tadatakai's heroic pretensions, upon the meeting with Lord Siva.

Such, indeed, is the general significance of the entire culminating episode in the Tadatagai Legend. Emboldened by success, the Virgin Queen storms the abode of Siva himself. The Lord appears, the third breast disappears, and Tadatagai, abashed, turns back. True Knowledge of God, in other words, cannot come from any power or virtue of the soul itself, as we know from all the early Saivite poets as from the later theologians, but only from the *anugraha* or *arul shakti* of the Lord. Tadatagai in all the splendour of her strength and virtue, has the humility to realize this, and therefore the mystical marriage can take place at Madurai - in the presence of a vast concourse of heavenly and earthly beings, celebrating and signifying by extension the union of the soul with its predestined Lord.

The *political* significance of the legend of Tadatagai is present, as we can see by referring to the terms of the story itself—one level of meaning curling out from the other in the characteristic manner of ancient literature. By implication, at least, there is also intended *cosmic* allegory—for cosmic law, good government, and the life of the 'virtuous soul, all strictly analogous according to the universal pattern of traditional thought.

And so it was—upon the archetypal stage of myth, in the time that hovers between chronology and immutability, in the space that is here and nowhere the great Goddess performed a great *lila* at Madurai. A *lila* to teach the children of history is the life that each soul must try to realize in order to ensure his private happiness as well as good government and cosmic integration to the entire city. By remembering the *lila*. Devi would be always with them: forgetting it, they would be lost.

1. Coronation often signifies the final victory of the soul over itself in legends of this type, e. g. the story of Vijeya in the *Mahavamsa*. whereas here it must be taken as initution at the outset of the soul's career. The ambivalence of such images will not perturb us once we realize that it is the spiritual idea that is real and precise, the material image that is accidental and approximate.

2. The three breasts of Meenakshi are meant as a feast for the three eyes of Siva notes the celebrated poet Kumara Gurupara in the seventeenth century. (*Meenakshiammai Pillai Tamil*)

3. Unlike the other two, the third breast does not represent a true faculty of the soul, but only what may be termed an aspiration.

The Town Planning of Madurai- A Reconstruction

A. KESAVAN, B. E., Dip., T. & C. P., M. A. S. P. O., A. .I. T. P.,

Madura the seat of ancient Pandyan Kingdom, is the oldest city in South India. Perhaps this was the only city in South India, which was planned. on the basic principles, of Town 'Planning as enunciated in Silpa Sastra. The very location of the town in the rich Vaigai valley, with the Temple as the nucleus, has helped the town to retain its premier position through the ages. The city was the centre of the ancient Dravidian culture and civilisation. The development of town planning of Madura, which began 2000 years ago for convenience, be divided into three periods, namely, the Ancient, Medieval and the Modern.

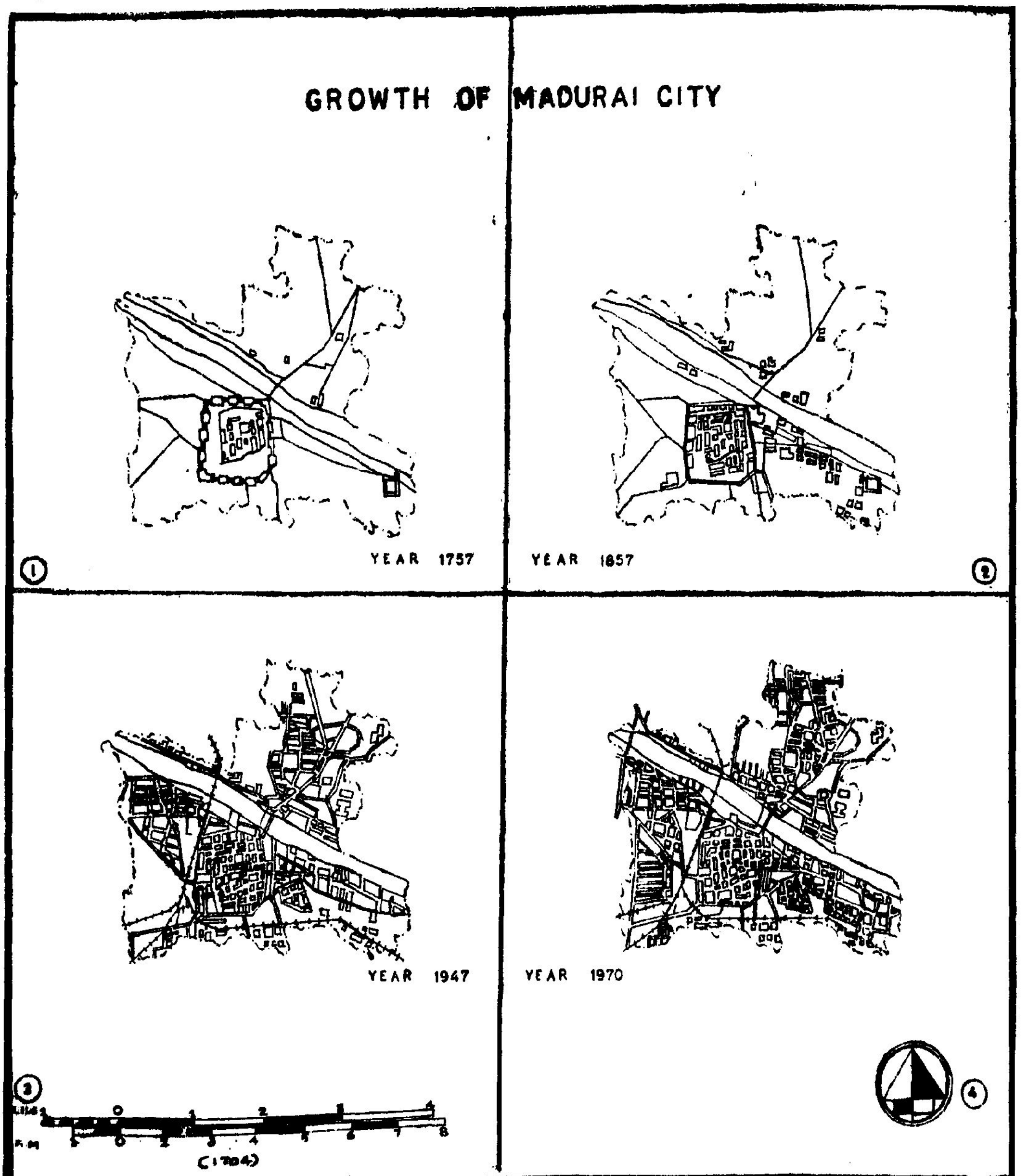
Ancient Period

This relates to the period, during which, Madura was ruled by Pandyan Kings. The Greek Ambassador Megasthanes, describes Madura being ruled by Pandyan Princess, which consisted of 365 villages, with an army of five hundred elephants, 4000 cavalry, and 1300 soldiers. The Pandyan rulers, it is said, had their head quarters originally in Manavur which lay to the east of Kadamba forests. The other name for Madura is Kadamba Vana, which means a forest of Kadamba trees. Such a reference was made in the treatise like "Tiruvilayadal Puranas" in Tamil.

From the ancient Puranas it is evident that the present temple was located in the midst of Kadamba trees, adjoining a beautiful tank. One of the Pandya Kings, who was taken to this site by a merchant. thought that it was a desirable site to build a city around the tank and the temple. He arranged to clear the forest and levelled the ground. After consulting his advisors, the King evolved a plan, with the temple as a monument in the centre, of the proposed city. The temple at the centre was used as a starting point for the measurements, and constructed (1) a Padmamandapam;—a Mandapam for chanting the Vedas (2) Ardhamandapam—an outer hall for conducting the festivals and (3) Nritta Mandapam dancing hall. The King then constructed Gopurams, which served as gateways to the temples. The Bazar Streets, the Car Streets and the streets in the residential areas were constructed next. At vantage points, some public platforms were constucted and trees were planted to provide shades. Some tanks were also dug out at suitable places The fort walls around the temples and moats were constructed in the North eastern corner

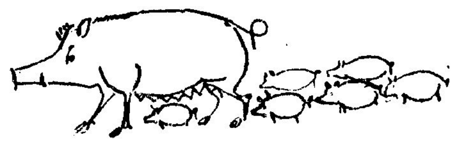
of the town. This was named Madura,—which means "Sweetness" to the people, by providing health, comfort, and prosperity to the citizens. Thus it is evident that Madurai was a city planned for definite purpose, around an ancient temple, the plan being evolved as a whole, and not piece by piece. The ground was suitably contoured to suit the plan of the town.

From the Puranas, it was evident that there was a huge flood and because the temple and surroundings were located on an elevated spot they seemed to have escaped the ravages

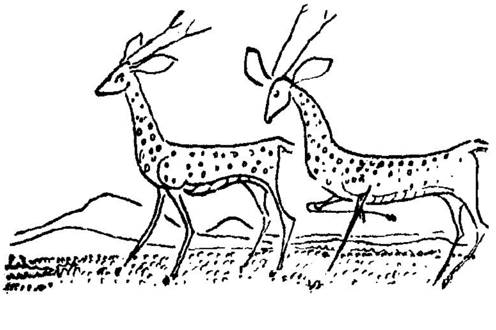
of the flood. The temple and the surrounding area afforded protection for the people, whose lands and buildings were washed away by the floods. As the population grew this town was inadequate to meet the needs of the growing population. Hence the King evolved a second plan to accommodate the additional population. A new boundary line for the Town was formed along the natural contour and the area enclosed was nearly 9 sq. miles. An entrance gate was constructed on the southern side and a smaller gate was constructed on the southern side and a smaller gate was built on the northern side to serve as an exit gate. In the north, the river Vaigai formed a natural barrier for development and all the developments took place only on the southern side. Thus we find that this town had a big entrance gate and small exit gate, which was a common feature for all the cities built during the ancient times. This arrangement was made to ensure safety against the surprise attack by hostile forces. During those days it was feared that the invaders mostly came from the North and the King built the town with Vaigai river on the northern side and secondly only a small gate was provided on the northern side to prohibit any surprise attack by enemies.

The fort walls all along the boundary was constructed in the natural terrain, thus admitting several deflection and zigzag shape, instead of any rigid rectangular, or circular plan, with many mathematical exactness. As the outer walls were completed; the space within were appropriately alloted for public baths, halls, schools, markets, gymnasia, public play grounds etc. as per the principles laid out in Silpa Sastras, and care is taken to rear groves and parks afresh in several areas.

Thus a new city appeared with the temple at the centre and the town developed within the fort walls. While forming the major roads, the natural dimension idea of the river and groves were kept in mind to plan the roads and buildings adjoining the river. The width of the road was made equal to the width of the River and the height of buildings was comparable to the heights of groves on the banks of the river Vaigai. The natural gradient of the river is also adopted as the necessary gradient for the road for drainage purposes.

There were two markets separated by two streets for catering both in the day and night. The day market functioned in the stalls and the night market functioned on the roads. Small traders were allowed to sell their goods on the streets, surrounding the palace. Dust receptacles were provided in the four streets surrounding the King's Palace to keep the streets clean.

The houses in the city were built by artisans, who were familiar with priniciples of House Building as per the Sastras. The palace entrances and gates were so planned by them, taking into consideration, the cardinal points and the direction of the presiding deities in the Temple. The intermediate directions such as North-West, and South-East were carefully avoided as per the principle of Town Planning. The

entrance gates were so planned to permit the easy entrance of elephants on festival days. A deep ditch or a moat was constructed round the walls of the Fort to serve two purposes. One is to serve as a barrier for defence purposes and secondly to collect the drains all around the city. The moat also served as an irrigation channel for the groves surrounding the town. The rural belt surrounding the town was developed as rich agricultural lands and were irrigated by the moat.

To sum up, we see that Madurai was constructed on ancient planning principles in an intelligent manner. The Main entrance gate was located in the South and the provision of a small exit gate at the North, where the river Vaigai formed a natural barrier are the important aspects in the planning. The South gate admitted the expansion of the city on the southern side. There was only a very small gate on the eastern side, which was not a busy thoroughfare. This area was mostly used for religious purposes and for the location of flower gardens. The ancient schools were located in these areas and necessary facilities for accommodating the teachers and the pupils were made there. As no expansion was contemplated in this direction the schools and other seminaries developed in this area without much disturbances. The Palace of the King was located on the North-Eastern side to command a good view of the northern gate and also to be away from the busy areas on the Southern and Western side.

The Palace was close also to the River Vaigai, which rendered additional charm and convenience.

In the 10th Century A. D., the Pandyan territory was conquered by the Cholas. They ruled the country till 12th Century, when the Pandyan Kings successfully threw off their Kingdom. In the fourteenth century, Malikafur, one of the generals of the empire of Delhi invaded Madura and set up a Mohamedan dynasty, which ruled Madura for 48 years. This Mohamaden dynasty, was overthrown by the Vijayanagar Empire.

The Medieval Period (1559-1781)

During this period, Madurai Country had peace and prosperity for nearly 200 years. Viswanatha Naik pulled down the Pandyan ramparts, and constructed extensive double walled fortresses around the city. Within these walls, he formed square streets with the temple at the centre. These streets even to-day exist in the names: such as Chithrai Street, Avani Street and Masi Streets. Agraharams for the Brahmins were built at suitable places. Irrigation channels were constructed to develop agriculture. The next famous king of this time was Thirumala Naik. He constructed the Thirumala Naik Palace, the Teppakulam, and Pudumandapam. He did not complete the Rayagopuram Rani Mangammal who succeeded constructed many roads and the Mangammal Choultry.

The Modern Period

The old city of Madurai came to an end soon after 1840, when the old walls were razed to the ground, and the moats were filled up to form the four Veli Streets. The town expanded from this time in all directions. The Madurai Municipality was constituted in 1866.

The situation to-day

The city to-day has an area of 23 sq. kms. (8.90 sq. miles) and a population of 5.5. lakhs as per 1971 census. The town has absorbed the culture and tradition of many generations and of different people. There is a gradual transition from the leisurely feudal era of the old age to the modern age of industry. With the increase in the population, Industry, Trade and Commerce have gradually increased. Being the seat of the administrative head quarters of Ramnad and Madurai District, the town has sporadically developed. Location of the District courts of the both Ramnad and Madurai continue to attract more floating population to this town everyday. In order to meet the future problem of congestion in this town, a perspective physical plan is under preparation by the Directorate of Town Planning in this State.

BIBLIOGRAPHY

1. Pathupattu—Madurai Kanchi
2. MADURAI—THE TEMPLE CITY—by :—J. P. Lazrado Shenoy, I. C. S.,
3. Town Planning In Ancient Dekkan by :—C. P. Venkatraman Ayyar, M. A., L. T.,

மதுரைக் கோவில் ஆபரணங்கள்

மு. தங்கவேல் தேசிகர்

'கோயில் மாநகர்', 'விழாநகர்' என்னும் சிறப்புப் பெயரும், பழம் பெருமையுங் கொண்டது மதுரை மாநகர். அருண்மிகு அங்கயற்கண்ணம்மையாரும், சொக்கநாதப் பெருமானும் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி இவ்வூரை வாழ்விக்கின்றனர்; இம்மாநகரைக் கோநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவந்த பாண்டிய வேந்தர்களின் குலதெய்வமாவார்கள், கயற்கண்ணித்தாயாரும். சொக்கநாதப் பெருமானும், தமக்குத் தாயுந் தந்தையுமான இவ்விரு பெருமக்களுக்கும் பாண்டிய வேந்தர்கள் செய்து அணிவித்த ஆபரணங்கள் அளவில்லாதன. அவர்களையடுத்து அவர்கட்கு உதவியாக வந்த ஹம்பியரசர்களும், பின்வந்த நாயக்க மன்னர்களும், தமிழ் நாட்டுக் குறுநில மன்னர்களும் பாண்டியர்கள் போலத் தம் அன்புப்பெருக்கால் அம்மையப்பருக்கு நவரத்தின ஆபரணங்கள் அளவில்லாமற் செய்து கொடுத்துதவினர். அவற்றில் நல்ல வேலைப்பாடமைந்தவைகளும், அழகானவைகளும், விழாக் காலங்களில் சாத்தப்படுபவைகளும், நகைப்பார்வையின்போது காண்பிக்கப்படுபவைகளுமான சில ஆபரணங்கள் மட்டும் விளக்கிக்கூறப்படும்.

பாண்டி முத்து

'பூழியர்கோன் தென்னாடு முத்துடைத்து' என்று புலவர் பலர் பாண்டியர்நாட்டைப் புகழ்வர். அப்புகழ்ச்சிக்கேற்பப் பாண்டியர் நாட்டில் கொற்கை, தொண்டி ஆகிய துறைமுகங்களில் முத்துக்குளிப்பதுண்டு. உரோம் முதலான வெளியிடங்களுக்கெல்லாம் 'பாண்டி முத்து' அக்காலத்தில் ஏற்றுமதியானது உலகறிந்தது. பாண்டியர்களும் உயர்ந்த முத்துகளால் வகை வகையான ஆபரணங்கள் செய்து நம் அம்மையப்பர்க்கு அணிவித்து அழகு பார்த்தனர். அதனால் கோயில் ஆபரணங்களில் முத்தாபரணங்கள் தாம் கூடுதலாக இருக்கும். முத்துச் சொருக்கு, முத்து உச்சிக்கொண்டை, முத்து மாம்பழக் கொண்டை, அம்மையப்பருக்குத் தனித்தனி முத்தங்கி, முத்துமாலைகள், முத்துக்கடிவாளம்,

முத்து மேற்கட்டியென முத்தாலான ஆபரணங்கள் எத்தனையெத்தனையோ இங்குண்டு.

நவராத்திரியிலும், வேறு சிறப்பு நாள்களிலும் மூலத்தான அம்மனுக்கு முத்துச் சொருக்கு, முத்து உச்சிக் கொண்டை ஆகியவை அணிவித்து அலங்காரம் செய்வார்கள். இந்த அலங்காரம் பார்க்கத் தாய்மார்கள் மகிழ்ச்சியுடனும் ஆர்வத்துடனும் சாரை சாரையாக வருவார்கள். முத்துச்சொருக்கின் எடை 162 தோலா. இதில் 4921 முத்துகளும், 844 சிவப்புக்கற்களும், 120 பலச்சவைரங்களும், 39 மரகதங்களும் பதிக்கப்பெற்றுள்ளன. இது போன்ற சிறப்புள்ளது பெரிய முத்து மேற்கட்டி. ஆண்டு தோறும் திருக்கலியாணத்தன்று, திருக்கலியாண மேடையில் அமைந்துள்ள மணவறை மண்டபத்தில் மேற்கட்டியாகக் கட்டப்படுவதால் இதற்கு இப் பெயர் வந்தது. இந்தப்பெரிய முத்து மேற்கட்டி சதுரமான வில்வெட்டில் அமைந்தது; நான்கு பக்கங்களிலும் ஓரமாகப் பட்டுத்துணி தைக்கப் பெற்றது; சரிகை வேலைப்பாடு கொண்டது. இதன் நான்கு மூலைகளிலும் இருதலையாளி, கிளி, புலி, பறவைகள், தாமரைப்பூ, சூரிய காந்திப்பூ என்பனவற்றின் உருவங்கள் எண்ணற்ற முத்துகளால் கண்கவருமாறு அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. வருந்தியெண்ணினல் இச்சிறிய முத்துகள் 71,755க்கும் மேலென்பது விளங்கும்.

பட்டாபிசேகக் கிரீடம்

முத்து ஆபரணங்களில் பொதுவாகக் கேப்பை அளவான சிறிய முத்துகளும், பலாக்கொட்டை யளவான் பெரிய முத்துகளும் உண்டு. எழுந்தருளும் நாயகம், சோமாஸ்கந்தர் வடிவத்தின் நடுவிலிருக்கும் முருகன் ஆகிய இவர்களுக்குள்ள 'முத்தங்கி' சிறிய முத்துகளாலானது. எழுந்தருளும் அம்மன் கையிற் பிடித்திருக்கும் 'ஒற்றைக்கிளி' பெரிய முத்துகளாலானது. ஆவணி மூலத்திருவிழாவில் நான்காம்நாட் புறப்பாட்டில் மீனுட்சி சுந்தரேசருக்கு அடிமுதல் முடிவரை முன்னும் பின்னும் முத்துமாலை, முத்தங்கி சாத்தி அடியார்களுக்கு முத்தங்கிக்காட்சி தரச்செய்வதுண்டு. சித்திரைத்திருவிழா எட்டாவது நாளிலும், ஆவணிமூலத்திருவிழா ஏழாவது நாளிலும் முறையே அம்மனுக்கும் சாமிக்கும் நடக்கும் பட்டாபிசேகத்தில் சாத்துவதற்கெனப் 'பட்டாபிசேகக் கிரீடம்' என ஒன்று இருக்கின்றது. இது ஹம்பி அரசரான 'அப்பாஜிராயர்' என்பவர் செய்து வழங்கினுரெனச் சொல்லி வருகின்றனர். இது 134-8-0 தோலா எடையுள்ளது. 920 மாணிக்கமும், 78 பலச்சவைரமும், 11 மரகதமும், 7 நீலமும், 8 கோமேதகமும் இதிற் பதித்திருக்கின்றனர். முதலில் இரத்தினங்களை வரிசைப்படுத்தி யமைத்துப் பின் இரத்தினங்களின் இடைவெளியில் சொக்கத்தங்கத்தைச் சிறிது சிறிதாக உள்ளே செலுத்தி, இறுகச் செய்து இதனையமைத்துள்ளனர். இது 'குந்தனக் கட்டிடவேலைப்பாடு' எனப்படும். இவ் வேலைப்பாடு இன்று தமிழகத்திலும் இராஜஸ்தானிலும் நடைமுறையில் உள்ளது.

அப்பட்டாபிசேகத்தில் பட்டாபிசேகக்கிரீடம் சாத்தியபின், திருமலை

நாயக்க மன்னர் செய்து கொடுத்த இரத்தினச் செங்கோல் சாமி தங்கையில் தாங்கிக் காட்சி கொடுப்பார். இச்செங் கோலின் எடை 67-14-0 தோலா. இதில் 761 சிவப்புக்கற்களும், 74 வைடூரியங் களும், 21 பலச்ச வைரங்களும், 269 மரகதமும், 44 முத்துகளும் பொருத்தப் பட்டுள்ளன. சித்திரைத்திருவிழாவில் திருக்கலியாணத்தன்று மட்டும் மதுரைநாயகரு (எழுந்தருளும் பெரு மானுக்கு), அழகான, எடுப்பான 'வாசுமாலை'க் கிரீடம் சாத்துவார்கள்.

முன்பக்கமும், பின்பக்கமும் முறையே மூன்று கீழ்மேல் வரிசையாகப் பெரிய மாணிக்கக் கற்கள் இதில் பதிக்கப் பெற்றுள்ளன. இக் கற்கள் தரை யிலிருந்து எடுத்தபடி அஃதாவது பட்டை தீட்டாமலே பதிக்கப்பட்டு இருந்தும் அழகும் பொலிவும் பள பளப்பும் கொண்டு ஒளி விடுவது வியப் பூட்டும். இதன் எடை 136-1-0 தோலா. இது 247 கெம்பு, 439 முத்து, 39 மரகதம், 300 பவளம், 27 பலச்சவைரம், 6 நீலம், 2 கோமேதகம், 241 பவளம் பதித்துக் கட்டியது. இதனைப் பழைய பாண்டியர் காலத்தது என்கின்றனர்.

தலைப்பாகைக் கிரீடம்

திருவிழாக்களின் புறப்பாட்டில் அம்மன், குதிரை வாகனத்தில் எழுந் தருளி வரும்போது, போர்வீரன்போல் தோற்றமளிக்கும்படி 'குதிரை வாகனத் தலைப்பாகைக் கிரீடம்' எனவொன்று திருமலைநாயக்க மன்னர் அம்மனுக்குச் செய்து கொடுத்துள்ளார். அது போர் வீரர், மெல்லிய நீளமான மல்லுத் துணியால் தலையில் கிரிக்கெட் கட்டுக் கட்டுவது போன்ற வடிவமுள்ளது. மாணிக்கம், முத்து, பலச்சவைரம், மரகதம் ஆகிய கற்களை அழகுறப் பதித்து அமைத்த முத்து மொகலாய கிரீடத்தை அம்மனுக்குச் சாத்துவார் கள். இதன் அமைப்பும், தோற்றமும் குதிரையேற்றத்துக்கு மிகப் பொருத்த மாக இருக்கும். 9-9-71-ல் இக்கோயி லுக்கு வருகை புரிந்த தமிழக முதல மைச்சர் கலைஞர், டாக்டர், மாண்புமிகு கருணாநிதியவர்கள் 'நான்மாடக்கூடல் காணும் வாய்ப்பினைப் பெற்றபோது நவமணிகள் பதித்த அணிகள் பலவற் றையும் கண்டேன்; காலாகாலத்திற்கும் தமிழகத்தின் கலையுணர்வையும், கற்பனைத்திறனையும் பாடி நிற்கும் கவிதைதான் இந்த ஆலயம். — கலைச் செல்வங்கண்டேன்; களிபேருவகை கொண்டேன்' எனத் தமக்கேயுரிய

செந்தமிழ் நடையிற் சொன்னதுடன், 'இக்கிரீடம்நல்லதோற்றமும்அமைப்புங் கொண்டது. இதுபோல முத்தும், பிற இரத்தினங்களும் பதியாமற்போனு லும், இதன் தோற்றத்தில் மற்றைக் கோயில்களிலும் ஒவ்வொரு கிரீடம் செய்துவைப்பது நல்ல'தெனக் கருத்தும் தெரிவித்தனர். இதன் எடை 113-4-0 தோலா. 332 நன்முத்துகளும், 474 சிவப்புக்கற்களும், 158 பலச்சவைரமும், 27 மரகதமும் இதிற்பதித்துள்ளனர்.

திருமுடிச் சாத்து

மேலும் 'திருமுடிச்சாத்து' என்ற ஒருவகைக் கிரீடமும் திருமலைநாயக்க வரசர் செய்து கொடுத்துள்ளார். இது எழுந்தருளுநாயகிக்கு(அம்மன்) சாத்தப் படும். பெண்கள் தங்கள் தலைமுடியை உச்சியெடாமல் அப்படியே பின்பக்க மாக வாரிச் சடையாகப் பின்னிப் போடுவதுபோன்ற அமைப்பில் இக் கிரீடம் அமைந்துள்ளது. இதன் எடை 83 தோலா. 324 கெம்பும், 116 பலச்ச வைரமும், 3 நீலமும், 2 மரகதமும், 694 முத்துகளும், 2 வைடூரியமும் இக் கிரீடத்தில்பதிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆவணி மூல விழாவில், பிட்டுத் திருநாளில் சாமி, வையைக் கரையடைக்கக் கூலி யாள் வடிவத்தில் புறப்பாடாகிச் செல் லுவார். தலையில் சுமையடையும், கூடையும், தோளில் மண்வெட்டியும் சாமி தாங்கியிருப்பார். இவை யெல்லாந் தங்கத்தாலானவை. இக் கோலத்தில் சாமியைப் பார்த்தால் திருவிளையாடற் புராணத்தில் பரஞ் சோதியார் சொன்ன ''கரும்பனும் விரும்ப நின்ற கட்டழகும்'', கட்டு மட்டான திருமேனியும் தோன்றும். இவற்றுள் சுமையடையின் எடை 84-8-0 தோலா. இதில் 76 சிறிய பெரிய வைரங்களும், 342 சிவப்புக்கற் களும், 27 மரகதக்கற்களும் பொருத் தப்பட்டுள்ளன. கூடையின் எடை 25-10-0 தோலா. மண்வெட்டியின் எடை 19 தோலா. இம் மூன்றும் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்க் கோயிலி லிருந்தே செய்யப் பெற்றவை யெனச் சொல்கின்றனர்.

பொட்டுக் காறை

சிவகங்கையை யாண்ட பவானி சங்கர் இராசா சேதுபதி காத்த தேவ ரவர்கள், அம்மனுக்குத் தங்கக் கொடி யுடன் கூடிய விலையுயர்ந்த பட்டை தீட்டாத மாணிக்கக்கற்கள், மரகதக் கற்கள் பதித்துச் செய்த ''பொட்டுக் காறை' யொன்று கொடுத்திருக்கிறார். தங்கக்கொடி ஏராளமான சிறுசிறு தங்க இழைகளால் உறுதியாய்ப் பின்னப்பட் டது. மேலும் அக்கொடி தங்கக்கம்பி போன்று மிக வன்மையாகவும், பின்னல் தெரியாமல் மொழுமொழு வெனவும், அவ்வாறிருந்தாலும் தடவிப்பார்த்தால் நெழுநெழுவென வளைந்து (Flexible) கொடுப்பதாகவும் உள்ளது. கட்டணங் கட்டிக் கோயில் நகைகளைப் பார்வை யிடும் மேனாட்டவர்கள்கூட இவ்வருமை யான அணிகல வேலைப்பாட்டைப் பாராட்டுகிறார்கள். இதன் எடை 53-7-0 தோலா. இதில் 331 சிறிய மாணிக்கக்கற்களும், 44 பெரிய மரகதக் கற்களும் பதித்துள்ளனர். இதே போன்று இராமநாதபுரத்தை யாண்ட பாஸ்கர சேதுபதி மன்னரவர்கள், கோயிலிலுள்ள ஆக்ஞாசித்தமூர்த்திக்கு 39-4-0 தோலா எடையில் 277 சிவப்புக்

கற்களும், 38 பலச்ச வைரமும், 81 மரகதக் கற்களும் பதித்துச் செய்த பெரியபதக்கமொன்று தங்கக்கொடியில் கோத்து நன்கொடையாகக் கொடுத்துள்ளனர். பதக்கத்தின் பின் புறத்தில் இதன் விளக்கம் தமிழில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது 1893ஆம் ஆண்டுத் தந்தது.

பவளக்கொடிப் பதக்கம்

அடுத்துக் குறிப்பிடத்தக்கது பவளக்கொடிப்பதக்கம். இதுஇயற்கைப் பவளவேரிலிருந்து கிளைகிளையாகப் பரந்து பிரிந்து இருப்பதுபோல் அமைந்துள்ளது. இந்தப் பவளம் நன்முக விளைந்து முதிர்ந்த பவளம். இதனுல் இது களங்கமற்ற பளபளப்பான சிவப்பு நிறத்தில் அழகாகத் தோற்றம் அளிக்கிறது. ஒரு பதக்கமாக அணிவதற் கேற்றவாறு கிளைகளின் நுனியை யொட்டி இரத்தினம் பதித்த ஒரு வளையம் பொருத்தப்பட்டு இது திகழ்கிறது. இதன் எடை 11-5-0 தோலா. 64 மாணிக்கக் கற்களும், 25 முத்துகளும் இதன் வளையத்தில் பதிக்கப்பெற்றுள் ளன. இப்பதக்கமேயல்லாமல் பவளத் தாழ்வடமென்பதொன்றும் கோயிலில் உள்ளது. இது கருநாடக நாட்டை யாண்டுவந்த திப்புசுல்தானுக்கு அமைச்சராக (திவான்) பணிபுரிந்த பூர்ணையா என்பவரால் மீனுட்சி அம்மைக்குக் கொடுக்கப்பெற்றது. பெரிய உருண்டை வடிவத்தில் முதிர்ந்து விளைந்த, பளபளப்பும் சிவப்பு நிறமுங் கொண்ட 28 பவளமணிகளை 27 தங்கக் குண்டுமணிகளுக்கு இடையிடையே வைத்து அமைத்தது. இதன் மொத்த எடை 43-8-0 தோலா.

வாகனப் பதக்கங்கள்

வேறு இரண்டு பெரிய பதக்கங் களும் இக்கோவிலில் உள்ளன. இவை யிரண்டும் நிடதநாடாண்ட நளச் சக்கர வர்த்தி கொடுத்தவையெனக்கோவிலில் வழிவழியாகப் பூஜை செய்துவரும் குருக்கண்மார்களும், கருவூலப் பொறுப் பாளர்களும் செவிவழிச் செய்தியாகச் சொல்லிவருகிருர்கள். உலகம் இன்று நேற்றுத் தோன்றினதன் றென்றும், சிவநெறி தொன்மையான தென்றும், மதுரையும் நம் பெரிய கோவிலும் ஊழிதோறூழி யுள்ளவை யென்றும் வழங்குவது உண்மையெனக் கொள் பவர், இப்பதக்கங்கள்பற்றி ஐயங் கொள்ளார். இப்பதக்கங்கள் இரண்டும் பொன்னுலானவை. பொன்னென்பது தங்கமும் வெள்ளியுங் கலந்த கலப்பு. பழைய ஆபரணங்கள் எல்லாமுமே பொன்னுலானவைதாம்இவையிரண்டும் முறையே எடை 69-14-0 தோலாவும் 45-12-0 தோலாவும் உள்ளவை. ஒன்றில் பட்டை தீட்டாத 79 பெரிய மாணிக்கக்கற்களும், 18 நீலமும், 8 மரகதமும், 6 வைடூரியமும், 4 கோமேதகமும் பதித்துள்ளனர். மற்ருென்றில் பட்டை தீட்டாத 83 மாணிக்கக் கற்களும், 12 நீலமும், 6 வைடூரியமும், 7 மரகதமும் 3 கோமேதகமும் பதித்துள் ளனர். இவையிரண்டுமே குந்தனக் கட்டிட வேலைப்பாட்டில் அமைந்தவை. இப்பதக்கங்களை 'வாகனப்பதக்கங்கள்' என்று கருவூலப் பேரேட்டில் குறித் துள்ளார்கள். திருவிழாக்களில் உயர மான குதிரை, யானை, கற்பக மரம், பூதம், யாளி, நந்தி தேவர் ஆகிய வாக னங்களில் சுவாமியை யெழுந்தருளப் பண்ணித் திருவீதி வலம்வரும்போது

இப்பதக்கங்கள் மக்களுக்கு மிகநன்ருகத் தெரியும். அதனுலேயே இவை 'வாகனப் பதக்கங்க'ளெனப் பெயர் கொண்டன.

உரோமானியர் காசுமாலே

பண்டு தமிழகத்துக்கும், மேற்கிலுள்ள உரோம், கிரேக்க நாடுகளுக்கும் வாணிகத் தொடர்பிருந்ததாக வரலாறு சொல்லும். கி. மு. 1000-ல் வாழ்ந்தவரெனச் சொல்லப்பெறும் 'ஹோமர்' என்னும் உலகப் பெரும் புலவர் 'முத்து, பட்டு, பொன், தேக்கு மரம், யானைத் தந்தம் ஆகியவை தமிழகத்திலிருந்து கிரேக்க நாட்டுக்குவந்தன' வெனத் தம் நூலுட் குறிப்பிட்டுள்ளார். 'கிரேக்க, உரோமைய நாட்டு வணிகர்கள் நம் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து முத்து, கிராம்பு, ஏலம், மிளகு முதலிய பொருள்கள் வாங்கிச் சென்றன' ரென நம் தமிழ் நூல்களும் சொல்கின்றன. இவ்வித வாணிகத் தொடர்பால் உரோமானியர் வழங்கிய ஒரு காசுமாலே கோயிலில் உள்ளது. இது உரோமன் மொழி பொறித்த தங்க உரோமன் 48 காசுகளை 50 தங்கமணிகளுடன் பட்டுக்கயிற்றில் கோத்துச் செய்தது. இதன் எடை 21-0-0 தோலா. இக்காசுமாலே இன்றும் பழக்கத்திலுள்ளது. இதுபோல இன்னுமொரு வெளிநாட்டார் கொடுத்த காசுமாலேயும் மீனுட்சியம்மனுக்குஉண்டு. தென்னுட்டு மன்னர்களிடையே பூசல்இருந்தபோது, வாணிகத்துக்கென வந்த ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, அப்பூசலேப் பயன்படுத்தி 1790-ல் மதுரை நாட்டைக் கைப்பற்றி ஆண்டுவந்தனர். அவர்கள் 'English East India Company Coins' என ஆங்கில மொழி பொறித்த 73 தங்கக் காசுகளாலான ஒரு காசுமாலேயை அம்மனுக்கு வழங்கினர். இதன் எடை 6-8-0 தோலா. இஃது இன்றும் அம்மனுக்குச் சாத்துவதுண்டு. இம்மாலேயில் வேறு இரண்டு தங்கக் காசும், ஒரு தங்கப் பூத்தொங்கட்டமும் கோர்க்கப்பட்டுள்ளன.

மிதியடிகள்

அருண்மிகு மீனுட்சியம்மனின் திருவடிகள் தாங்கும் மிதியடிகள் இரண்டு கோவிலில் உள்ளன. அவற்றின் வரலாறு கேட்பவரையெல்லாம் மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கவைக்கும். கி. பி. 1812 ஆம் ஆண்டு 'ரோஸ் பீட்டர்' என்னும் ஆங்கிலத் துரைமகனுர் மதுரை மாவட்ட ஆட்சியாள (கலெக்ட) ராக இருந்தார். அக்காலத்தில் மாவட்ட ஆட்சியாளரிடமே கோவில் மேற்பார்வையும் இருந்துவந்தது. ரோஸ் பீட்டர் நாடோறும் காலேமாலே குதிரை மேலிருந்தபடியே கோயிலே யொட்டியுள்ள சித்திரைவீதியில் காற்று வாங்கப் பலமுறை வலமாகச் சுற்றிவருவார். இந்து மதத்து ஆண்கள் பெண்களிற் பலர், இன்றும் குளித்து முழுகி அருட்பாடல்கள் சொல்லிக்கொண்டு ஆடிவீதி சித்திரை வீதி வலம் வருவர். தெரிந்து தொட்டாலும், தெரியாமல் தொட்டாலும் தீச்சுடுவது போலப் பயனேயெதிர்பார்த்துச் சுற்றினுலும், எதிர்பாராமற் சுற்றினுலும் மீனுட்சியம்மன் கோயிலேச் சுற்றுபவர்க்கும் பயன் கிடைப்பது மட்டும் உறுதி. இதற்கிணங்க ரோஸ் பீட்டர் துரைக்கும் அம்மன் அருள் கிடைத்தது.

ஒருநாள் இடி மின்னலுடன் பெருமழை விடாது பெய்துகொண்டிருந்தது.

மையைக் கரைத்து ஊற்றுவதுபோல நள்ளிரவில் காரிருளில் மழை பெய்தது. இடையிடையே காது வெடிக்கும்படி முழங்கி இடியிடித்தது. நடுவே நடுவே மின்னலொரு பக்கம் மின்னியது. துரை தம் மாளிகை மேன்மாடத்தில் ஒரு கட்டிலில் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். இன்னுஞ் சிறிதுபோதில் இடிவிழுந்து மாடியிலிருந்து கீழே விழுந்தாகவேண்டும். இதற்கிடையில் ஒரு சிறுமி துரையின் கட்டிலின் பக்கம் வந்து கைதட்டி, அவரை யெழுப்பி விட்டு மிகவும் விரைவாகக் கீழிறங்கி ஓடினாள். துரையும் திடுக்கிட்டெழுந்து சிறுமியைப் பின்றொடர்ந்தோடிக் கீழே மாளிகைக்கு வெளியே வந்தார். வந்ததும் இடிவிழுந்து, மாடியிடிந்து. கட்டில் முறிந்துபோனகாட்சி கண்டார். அதிர்ச்சியடைந்த துரை; பதற்றத்துடன் சிறுமியைத் தேடினார். சிறுமி யெங்குந் தென்படவில்லை. முடிவில் அவள் கோயிற் கோபுரத்துள் நுழைவது போன்ற ஒரு காட்சி, துரை கண்ணுக்குத் தோன்றியது. வியப்படைந்த துரை, கோயிலை மேற்பார்த்து வந்த திருப்பணியை யேற்று மீனாட்சியம்மைதான், சிறுமி வடிவில் வந்து தம்மைத் தக்க காலத்தில் காத்ததாக முடிவு செய்து, மறுநாட் காலை திருக்கோவில் வந்து முதனாளிரவு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் குருக்கள் முதலானவரிடம் கூறினார். அவர் அம்மன், தம்மைக் காத்ததற்கு அறிகுறியாக ஏதாவது செய்து வைக்க வேண்டுமென்று தெரிவித்தார். அதற்கு அவர்கள் அம்மையின் திருவடிப் பெருமையை யெடுத்துக் கூறிக் குதிரை வாகனத்தில் எழுந்தருளும்போது அம்மனின் இரு திருவடிகளையும் தாங்க இரண்டு மிதியடிகள் (Stirrup) செய்து தரச் சொல்லினர்.

கேட்ட துரைக்கு அவர்கள் கூறியது பொருத்தமாகத் தோன்றியது. தம் மாளிகையின் மேன்மாடிக்கு ஏறியிறங்கியதால் கன்றிய அம்மையின் திருவடிகளுக்கு மிதியடிகள் தகுந்தவைதாமென நினைத்து என்றும் நினைவிருக்கும்படி அவற்றைச் செய்து உதவினார். மிதியடிகள் இரண்டிலொன்று 27-12-0 தோலா எடையுள்ளது. இது 211 சிவப்புக்கற்களும், 36 மரகதக்கற்களும், 40 பலச்ச வைரமும், 2 முத்தும், 2 நீலமும், 2 வைடூரியமும் பதிக்கப் பெற்றது. மற்றொன்று 28-8-0 தோலா எடையுள்ளது. அது 211 சிவப்புக்கற்களும், 40 பலச்சவைரமும், 36 மரகதக் கற்களும், 2 நீலமும், 2 முத்தும், 2 வைடூரியமும் பதிக்கப்பெற்றது. அம்மன் குதிரைவாகனப் புறப்பாட்டில் இந்த மிதியடிகள் இன்றும் திருவடிகளிற் பொருத்தப்படுகின்றன. துரை ஓய்வுபெற்ற பிறகு தம்மூர் செல்லாது, என்னைக் காத்த தாய் மீனாட்சித்தாய். அத்தாய் வாழும் பாண்டிநாடுதான் என் தாய்நாடு. அதனால் நான் மதுரையில்தான் தங்கவேண்டுமென்று இங்கேயே தங்கினார். தாம் காலமான பின்னரும் அம்மனின் கோயில் கோபுரம் பார்த்தபடியே அடக்கஞ் செய்யப்பட வேண்டுமென அவர் வேண்டிக்கொண்டார். அவ்வாறே மெயின் கார்டு பொட்டல்பக்கமான Y.M.C.A. கல்லறையில் துரையை அடக்கம் பண்ணினர்.

தங்கச் சந்தனக் கும்பா

நமது கோயிலில் சந்தனம் கலக்கிக் கொடுப்பதற்கென்று ஒரு பெரிய

தங்கச் சந்தனக் கும்பா இருக்கிறது. இது மதுரையையாண்ட விஜயரெங்க சொக்கநாத நாயக்க மன்னரால் செய்து கொடுக்கப்பெற்றது. இக்கும்பாவில் தெலுங்கு மொழியில் இதுபற்றிய விளக்கம் எழுதப்பெற்றுள்ளது. இதன் எடை 49-4-0 தோலா. பொற்றாமரையின் மேற்குக்கரையிற் கிளிக்கூண்டு மண்டபத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஊஞ்சல் மண்டபத்தில் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் மாலைக் காலத்தில் சுவாமியம்மன் ஊஞ்சல் காட்சி நடைபெறும். இந்தச்சாமி திருவுருவத்தையும் அம்மன் திருவுருவத்தையும் தனித் தங்கத்தில் திருமலை நாயக்க மன்னர் செய்து கொடுத்தார். சாமி உருவத்தினெடை 323-12-0 தோலா. அம்மன் உருவத்தினெடை 196-0-0 தோலா.

நாகர் ஒட்டியாணம்

கண்ணைக்கவர்வதும், கவர்ச்சி மிக்கதுமான மற்றுமோராபரணம் 'நாகர் ஒட்டியாணம்' என்பது. இது இடுப்பில் கட்டுவதற்கேற்றபடி பெல்ட் போலத் தங்க இழைகளாற் பின்னப்பெற்றது. நடுவில் படமெடுத்த ஐந்தலை நாகத்தின் தலைவடிவும், இரண்டு பக்கத்தும் சதுரஞ் சதுரமாய் ஒன்றுக்கொன்று கீல்கொக்கிமாட்டி மடக்க விரிக்க உதவும் அமைப்புங்கொண்டது. இந்த ஒட்டியாணம் உயர்ந்த தரமான 113 மாணிக்கக் கற்களும், 28 பலச்ச வைரமும், 8 மரகதக் கற்களும், 66 முத்துகளும் பதித்தது. இதன் எடை 33-0-0 தோலா. தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் அந்தக்காலத்தில் தோடு, சிமிக்கி, மாட்டல் மூக்குத்தி, புல்லாக்கு, வங்கி, ஒட்டியாணம், கொலுசு, மிஞ்சி ஆகிய அணிகலன்கள் அணிந்து அழகாகக் காட்சியளித்தார்கள். ஆனால் அசுர வேகத்தில் மாறி வருகிற இந்தப் புதிய நாகரிகச் சூழலில் இந்தப் பழைய ஆபரணங்கள் அணிகிற பழக்கம் அடியோடு நின்றுபோனது. இருந்தாலும் கோவில்களில்மட்டும் இந்த ஆபரணங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதால் ஒட்டியாணம் போன்ற வண்ணமிக்க நம்நாட்டு ஆபரணங்கள், நமது முன்னைய நாகரிகத்தை நினைவுபடுத்தி நம் மரபினர்க்கு எதிர்காலத்தில் காட்சிப் பொருள்களாகத் திகழுமென்பதில் ஐயமில்லை.

நீலநாயக பதக்கம்

திருமலைநாயக்க மன்னர் நீலநாயக பதக்கமென்ற ஒரு பதக்கமும் செய்து கொடுத்திருக்கிறார். இது பட்டை தீட்டாத பெரிய பெரிய நீலக்கற்கள் பொதிந்த பதக்கம். உலகத்திலுள்ள நீலக்கற்களுக்கே நாயகமான கற்கள் போல இப்பதக்கத்திலுள்ள நீலக்கற்கள் தோன்றுகின்றன. இவை உருவமும் பளபளப்பும், அழகும், கவர்ச்சியும், பொலிவும் கொண்டவை. ஏழாம் எட்வர்டு இளவரசர் ஒருமுறை இந்தியாவுக்குவந்திருந்தபோது மதுரைக்கோயில் பார்க்கவும் தமிழகம் வந்தார். மதுரையில் அவர் கோவிலையும் கோவிலிலுள்ள ஆபரணங்களையும் பார்த்து மகிழ்ந்தார்; இந்த நீலநாயக பதக்கம்பார்த்து அப்படியே சொக்கிப் போனார். பதக்கத்திலுள்ள பெரிய நீலக்கற்களின் பருமனையும், பட்டையிடாத நிலையிலும் கற்களின் அடிப்பக்கம் திறவையாயிராமல் தகடு பொருத்தி மறைத்திருந்தும் அதன்

வனப்பும், எந்தப்பக்கமாகப் பார்த்தாலும் பரவும் பளபளப்பும், ஒளியும் ஊடுருவித் தெரிவதையுங் கண்டு ஆபரணங்களிலேயே இது மிகமேலானதெனப் பாராட்டி, அவ்வளவிலும் அமையாதுதம்தாயாரான விக்டோரியா மகாராணி அம்மையார் பார்த்து மகிழ்வதற்காக இலண்டனுக்கும் கொண்டு சென்று திரும்பக்கோயில் கொண்டு வந்து சேர்ப்பித்தாரெனச் சொல்வர். அதனால் இப்பதக்கம் 'London Returned Gem' ஆகப் பெயர் பெற்றுயர்ந்தது. இதன் எடை 21-15-0 தோலா. இப்பதக்கத்தில் பட்டை தீட்டாத 10பெரிய நீலக்கற்களும், 2 கெம்பும், 1 கோமேதகமும் பதிக்கப்பெற்றுள்ளன. இஃது இன்றும் பயன்படுகிறது.

திருமஞ்சனக் கொப்பரை

ஒரு நீராவிக்கப்பலின் உரிமையாளரான காட்ச் சகோதரர் தென்னிந்திய வணிகருடன் வாணிகஞ்செய்யும்போது மீனாட்சியம்மன் சிறப்பைக் கேள்வியுற்றுத் தம் நீராவிக் கப்பலுக்கு 'எஸ். எஸ். எம். மீனாட்சி' யெனப் பெயரிட்டனர். தாம் எதிர்பார்த்தபடி வாணிகம் நடைபெற்றதாலும், யாதொரு விதமான தீங்குமின்றிக் கடலில் கப்பல் போகி வந்ததாலும் மீனாட்சியம்மனுக்கு நன்றிக்கறிகுறியாக ஒரு பெரிய வெள்ளிக்கொப்பரை செய்து கோயிலுக்குக் கொடுத்தார்கள். கொப்பரையின் இருபுறத்திலும் இதன் விளக்கம் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்றும் விழாக்களிலும், வேறு சிறப்பு நாள்களிலும் அபிஷேகத்திற்குரிய திருமஞ்சனம் இந்தக் கொப்பரையிலேயே நிரப்புவர். இதன் வெள்ளி எடை 3020-0-0 தோலா.

தங்கக் காசுமாலை

செட்டிநாட்டு நகரத்தார்கள் சிவத்தொண்டு செய்வதிற் பெயர் பெற்றவர்கள். அவர்கள் சென்ற ஈசுவர வாண்டுக்கு முந்திய ஈசுவர வாண்டில், இரண்டு பெரிய தங்கக் குடங்கள் செய்து நமது கோயிலுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்கினர்கள். அவ்விரண்டும் இன்றும் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. ஒரு குடத்தினெடை 2 கிலோ 323 கிராம். மற்றொரு குடத்தினெடை 2 கிலோ 335 கிராம். இதற்கு மேலும் நகரத்தார்கள் மீனாட்சியம்மனுக்குத் தங்கக் காசுமாலை யொன்று செய்து தந்திருக்கிறார்கள், இதன் எடை 23-2-0 தோலா. இம்மாலையில் 55 காசுகள் உள்ளன, இக்காசுகள் தனித்தனி 1 மரகதமும் 4 சிவப்புக் கல்லும் பதித்த முகப்புக்கொண்டவை. காசுகளின் ஒரு பக்கம் மீனாட்சியம்மன் திருவுருவமும், மறுபக்கம் கோபுர உருவமும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

வைரக் கிரீடம்

மதிப்பிற்குரிய தமிழவேள் உயர் திரு. பி. டி. இராசனவர்கள் தலைமையில் திருப்பணிக் குழுவமைந்து, அக்குழுவின் பெரு முயற்சியால் மாபெரும் கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றதை இத்தமிழகம் உணரும். தமிழவேள் அவர்களின் அயராத முயற்சியாலும், குழுவினரின் இடைவிடாத ஒத்துழைப்பாலும் மூலஸ்தான மீனாட்சியம்மைக்கு ஒரு வைரக்கிரீடம் செய்து கொடுக்கப் பெற்றிருக்கிறது, கிரீடம், அம்மையின் தோற்றத்துக்கும், அழகுக்கும், எடுப்புக்கும் ஏற்ப அவளருளாலே மிக நன்றாக அமைந்துள்ளது. அது 3500

கிராம் தங்கத்தில் அமைந்தது. வெளி நாட்டில் பட்டை தீட்டப்பட்ட 399 காரட் எடையுள்ள முதல்தரமான 3345 வைரக்கற்களும், 600 காரட் எடையுள்ள 4100 சிவப்புக் கற்களும் கிரீடத்தில் பதிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. பன்னெடுங் காலமாக நமது கோயிலில் இருந்துவந்த, விலைமதிக்க முடியாத 8½ காரட் எடையுள்ள ஒரு மரகதக் கல்லும், அதே எடையுள்ள ஒரு மாணிக்கக் கல்லும் இக்கிரீடத்தில் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. கிரீடத்தின் உயரம் 14¼ அங்குலம். அதனடிப்பகுதியின் சுற்றளவு 20 அங்குலம். கிரீடம் நுணுக்கமான வேலைப்பாட்டுடன் சிற்ப சாத்திர முறைப்படி நல்ல வகையில் அமைந்துள்ளது.

தங்கக் கவசம்

இதுவரை மூலஸ்தான மீனாட்சியம்மைக்குத் தங்கக்கவசம் இல்லாதிருந்தது ஒரு பெரிய குறை. அக்குறை சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நீங்கியது. கோயிற் பணத்திலிருந்து ஏறக்குறைய 2 இலட்ச ரூபாய்ச் செலவில், 7000 கிராம் எடை தங்கத்தில் நுட்பமான நகாசு வேலைப்பாட்டில், சாத்தினால் உப்பல் இல்லாமல் புடைவைக் கட்டுப் போலத் தோன்றுமாறு மிகப் பொருத்தமாகக் கவசம் செய்துள்ளார்கள். முதன் முதல் 1972-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்மாதம் 11-ஆம் நாள் தங்கக் கவசமும் வைரக் கிரீடமும் சாத்தப்பெற்றன. அதன் பின் அடியார்கள் விருப்பத்திற்கேற்ப ஒவ்வொரு திங்கட்கிழமையும் மாலைக் காலத்தில் தங்கக் கவசமும் வைரக் கிரீடமும் அம்மனுக்குச் சாத்துவது வழக்கமாகவுள்ளது. 400 ரூபா கட்டணங் கட்டினால் எப்போதும் தங்கக் கவசம், வைரக்கிரீடம் சாத்துப் படியாகி அம்மனை வழிபடலாம்.

எண்ணற்ற திருக்கோவில் ஆபரணங்களில் குறிப்பிட்ட சில சிறந்த ஆபரணங்கள்பற்றி மட்டும் அவற்றிற்குரிய சில குறிப்புகளுடன் எழுதினோம். ஆபரணங்களில் பதித்துள்ள நவரத்தினங்களின் தன்மை, அவற்றுக்கும் ஒன்பது கோள்களுக்குமுள்ள தொடர்பு, அவற்றையணிவதால் உண்டாகும் பயன் முதலானவைகள் பற்றிய விளக்கம் தமிழிற் சிலப்பதிகாரத்திலும் திருவிளையாடற் புராணத்திலும், சொல்லப்பெற்றுள்ளது. வடமொழியிற் 'பிருஹத் சம்ஹிதா' என்னும் நூலில் சொல்லப்பெற்றுள்ளது. இவற்றையெல்லாம் விரிதலஞ்சிக் கூறவில்லை. இந்த நவரத்தினங்களில் வைரம், புஷ்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், வைடூரியம், கோமேதகம், நீலம் என்னும் ஏழும் தரையில் சுரங்கத்திலிருந்தும், முத்து, பவளமென்னும் இரண்டும் கடலிலிருந்தும் கிடைக்கின்றன. இங்குச் சொன்னபடி மீனாட்சி சுந்தரேசுவரருக்கு ஆபரணங்கள் செய்துகொடுத்த பெருமக்கள் அச்சிவ புண்ணியத்தால் அழியாத புகழை இவ்வுலகத்தில் நிலைபெற வைத்துச் சிறந்தவராகின்றனர். ஆபரண அன்பளிப்பாளர்கள் மரபு தழைக்க; அவர் புகழ் ஓங்குக.

மதுரை மாநகர் கண்ட கலைமேதை

திருமதி சக்திப்பெருமாள், M.A.,

வையையாற்றின் வடகரை. வருவோரை வாவென்றழைக்கும் காந்தி மண்டபம். மண்டபத்திற்குச் செல்லும் வழியில் ஒரு கலையரங்கம். இவ்விரண்டிற்கும் செல்லும் நுழைவாயிலின் இடப்புறத்தே கம்பீரமாக அமர்ந்திருக்கும் கலைஞர் ஒருவரின் உருவச் சிலை. காண்போரின் கருத்தைக் கவரும் துறவுநிலைத் தோற்றம். மோனத் தவம் கொண்ட முனிவராய் அமர்ந்திருக்கும் அவர்தாம் மதுரைமாநகர் கண்ட மாமேதை. நாடகக் கலையுலகில் சுவாமிகள் என்று அன்பொழுக அழைக்கப்படும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள். நாடகக் கலையுலகின் இமயம் என்று திரு. என். எஸ். கிருஷ்ணனால் பாராட்டப்பெற்றவர்; தமிழ் நாடகத் தலைமை யாசிரியர் என்று திரு. டி. கே. சண்முகம் அவர்களால் போற்றப்பட்டவர்; பண்பட்ட கலைஞர்கள் பலரை நாடக உலகிற்கும், திரையுலகிற்கும் உருவாக்கித்தந்தவர். இத்தகைய பெரியாருக்குத் தமிழ்நாட்டு நாடக நடிகர் சங்கம் உருவச்சிலையமைத்து, அவரைப் போற்றியுள்ளது. இன்றும் மதுரையையும் முத்தமிழின் மூத்த தமிழாம் நாடகத்தமிழையும் இணைத்து நினைப்போர் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளை நினையாமல் இருக்கவியலாது.

இயல், இசை, நாடகம் என்னும் மூன்றும் பொலிந்தது முத்தமிழ் என்று பாராட்டி வருகிறோம் நாம். ஆனால், முத்தமிழில் நாடகத் தமிழ் இன்றும் நலிந்து, மெலிந்து, சவலைக் குழந்தை போல் சோர்ந்திருப்பது நாம் அறிந்ததே. இந்நாடகத் தமிழ் இடைக் காலத்தே ஓரளவு மூச்சுப் பேச்சற்ற நிலையிலும் இருந்தது; பதினேழு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் மீண்டும் உயிர் பெற்று எழுந்தது; இருபதாம் நூற்றாண்டில் மீண்டும் தளர் நடை பயிலத் தொடங்கியது. அவ்வமயம் அதற்கு ஊக்கம் அளித்து உரம்

ஊட்டி, வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டிய பெரியோர்களுள் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளும் ஒருவர். இவரது கலைத்தொண்டு தொடங்கிச் செழித்து வளரத் துணை செய்த பெருமை மதுரைமா நகருக்கே உரியது.

வாழ்க்கை வரலாறு

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் 1867 இல் தூத்துக்குடியில் இராமாயணப் புலவர் என்றழைக்கப்பட்ட தாமோதரக்

கணக்குப் பிள்ளையின் மகனாகப் பிறந்தவர்; தந்தையறிவு மகனறிவு என்பது போலத் தந்தையிடமிருந்து தமிழறிவு பெற்றவர். பழனித் தண்டாயுதபாணி சுவாமிகளிடமிருந்து இவர் பெற்ற இலக்கியக் கல்வியும் இவரது தமிழ் அறிவை வளர்க்கத் துணைபுரிந்தது. தூத்துக்குடியில் உப்பு மண்டியில் கணக்கராய்ப் பணியாற்றிய சங்கரதாஸ் சுவாமிகள், மதுரையில் நாடகக் கலைஞரானார். இவர் தம் இருபத்து நான்காவது வயதில் நாடக உலகில் நுழைந்தார். அக்காலத்தில் சிறப்புடன் விளங்கி வந்த கலியாணராம ஐயர் நாடகக் குழுவில் சேர்ந்து இராவணன், இரணியன், எமன் போன்ற வேடங்களில் நடித்து வந்தார்; சாமி நாயுடு நாடகக் குழுவில் சில காலம் சூத்திரதாரியாகவும் பணியாற்றி வந்தார்.

கலைத்துறையில் ஆர்வத்துடன் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போதே, திடீரெனத் துறவு மேற்கொண்டு தென்னாடு முழுவதும் பயணம் செய்து வந்தார். நாடகவுலகு ஒரு நல்ல தொண்டரைத், தலைவரை இழக்க விருந்தது. நல்ல காலமாக, அவருடைய வளர்ப்புத் தந்தையாகிய கஞ்சிரா மான்பூண்டியா பிள்ளையின் விருப்பிற்கிணங்கி மீண்டும் நாடகவுலகில் நுழைந்தார். இவ்வமயம் அவரது பணி, நாடக ஆசிரியர் என்ற நிலையில் தொடங்கியது. வள்ளி வைத்தியநாத ஐயர், அல்லி பரமேவசுர ஐயர் ஆகியோரின் நாடக சபைகளில் ஆசிரியராகி, நடிகர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்து வந்தார். வேலுநாயரின் சண்முகானந்த சபையும் அவரது பணியைப் பெறும் பெருமை பெற்றது.

சமரச சன்மார்க்கசபையை அமைத்தவர்

1910-இல் மதுரையில், சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் சமரச சன்மார்க்க சபையைத் தோற்றுவித்தார். இச் சபையில்தான் மதுரையின் சிறந்த இசைப் புலவர் மாரியப்ப பிள்ளை, எஸ். ஜி. கிட்டப்பா சகோதரர்கள், எம். ஆர். சுவாமிநாதன் போன்றவர்கள் சுவாமிகளிடம் சிறந்த முறையில் பயிற்சி பெற்றுப் பிற்காலத்தில் புகழ் வாய்ந்த கலைஞர்களாக விளங்கிப் பெருமை பெற்றனர். 1918-இல் சுவாமிகள்

மதுரைத் தத்துவ மீனலோசனி வித்துவ பாலசபாவை உருவாக்கினுர். நாடக உலகில் பெரும் புகழ் வாய்ந்த கலைஞர் களாக விளங்கிய டி. கே. எஸ். சகோதரர்கள் தங்கள் கலை வாழ்வைத் தொடங்கிப் பயிற்சி பெற்று வளர்ச்சி யுற்றது இச்சபையிலேயே ஆகும்.

ஒழுக்கநெறியை வலியுறுத்தியவர்:

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் தமிழ் நாடக உலகிற்குச் செய்துள்ள தொண்டு அளவிடற்கரியது. கலையுலகக் குப்பை கூழங்களை ஒதுக்கித் தள்ளித் தூய்மைப் படுத்த முனைந்தவர் அவர். நாடகக் கலைஞர்கள் நல்லொழுக்கத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாதவர்கள்; ஒழுக்கக் கேட்டிற் கும் காரணமானவர்கள் என்று சமுதாயம் கருதிக்கொண்டிருந்த காலம் அது. இக்கருத்துத் தமிழ்நாட்டிற்கே யுரிய தனியுடைமை யன்று என்பது உண்மையே. மனுவின் கருத்துப்படி ஒருவன் மற்ருெருவனின் மனைவியிடம் பேசுவானுனல் அவன் குற்றவாளி ஆவான். ஆனுல் அவனுக்கு ஒரே ஒரு சலுகை உண்டு. எவரும் ஒரு நடிகனின் மனைவியுடன் பேசலாம் என்பதுதான் அது. நாடகக் கலைஞர்களைப் பற்றிச் சமுதாயம் கொண்டிருந்த மதிப்பீடு இது. மேல் நாட்டிலோ அண்மையில், பதினுரும் நூற்ருண்டில், ஷேக்ஸ்பியர் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த காலத்திலும் கூட நாடகக்கலைஞர்களை நாடோடிகளாக, நல்லொழுக்க நெறி களைப்பற்றிக் கவலைப்படாதவர்களாகக் கருதி ஒதுக்கிவந்தனர். தமிழ்நாட்டி லும் நாடகக் கலை நலிந்ததற்கு முதற் காரணம் கலைஞர்களின் நெறியற்ற வாழ்க்கையே. தமிழ்ச் சமுதாயம் அவர் களைக் கொலைஞர்கள், கொள்ளையர்கள் போல் ஒதுக்கிவைத்து வந்தது. இவ்வாறு ஒதுக்கப்பெற்ற சமுதாயத் தால் கலையை வளர்க்க வியலாது என்று கண்டார் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள். ஆகவே கலைஞர்கள் வாழ்வில் வரன் முறைகள், நெறிமுறைகள் வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினுர். ஆனுல் அவரது கருத்து வெற்றியுறவில்லை. வயதுவந்த கலைஞர்களிடம் தம் கருத்துத் தோல்வி அடையவே, சிறுவர்களைக் கொண்டு நாடகக் கலையை வளர்க்க முற்பட்டார். கட்டுப்பாடுகளுடன், நல்ல பழக்க வழக் கங்களை வலியுறுத்திப் பண்பட்டவர் களாக வளர்த்து, அவர்களுக்கு நடிப்புக் கலையும் பயிற்றுவித்தால், நல்ல பக்குவம் பெற்ற கலைஞர்களைப் படைக்க முடியும் என்று நம்பினுர் இந்த நம்பிக் கையில் உருவாகியதே மதுரைச் சன் மார்க்க சபை. சிறுவர்களுக்கு நடிப்புக் கலையில் பயிற்சியளிப்பதும், வாழ்க்கை நெறியை வலியுறுத்துவதும் அவருக்கு எளியனவாக இருந்தன. இதைத் தொடர்ந்து தமிழகத்தில் பல 'சிறுவர் நாடக சபைகள்' தோன்றின. மதுரை பால மீன ரஞ்சனி சங்கீத சபை, மதுரை ஒரிஜினல் பாய்ஸ் கம்பெனி, மதுரைத் தத்துவ மீனலோசனி வித்துவ பால சபை போன்றவை இவ்வாறு தோன்றியவையே. இந்நாடக சபைகள் நாடகக் கலையை வளர்ப்பதில் பெரும் பங்கு பெற்றன எனலாம். திரையுலக நட்சத்திரங்களான எம். ஜி. சக்கரபாணி, எம். ஜி. இராமச்சந்திரன், காளி என். ரத்தினம், பி. யு. சின்னப்பா போன்றவர்கள் மதுரை ஒரிஜினல் பாய்ஸ் கம்பெனியில் பயிற்சிபெற்று உருவானவர்களே. இவர்களைப்

போன்றே கே. சாரங்கபாணி, நவாப் இராசமாணிக்கம், பி. டி. சம்பந்தம், எஸ். எஸ். முத்துக்கிருஷ்ணன், டி. பி. பொன்னுச்சாமி பிள்ளை, எம். ஆர். இராதா, எம். எம். மருதப்பா, சிதம்பரம் ஜெயராமன் போன்ற நடிகர்கள் மதுரைப் பால மீனரஞ்சனி சங்கீத சபையில் உருவானவர்கள். இத்தகைய சிறந்த நடிகர்களை உருவாக்கிய பாலர் சபைகளைத் தோற்றுவிக்கக் காரணமாக இருந்தவர் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள். அவர்தம் மேற்பார்வையில் இருந்த சிறுவர்களிடம் பொடி போடுதல், புகை பிடித்தல் போன்ற பழக்கங்கள் கூட இருக்கக்கூடாது என்று கண்டிப்பாகக் கண்காணித்து வந்தார். டி. கே. எஸ். சகோதரர்கள் போன்ற பண்புமிக்க கலைஞர்களை உருவாக்கித் தந்த பெருமை அவருக்கு உண்டு.

நடிப்புத்திறன்

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் சிறந்த நாடக ஆசிரியர்; நடிப்புக் கலையில் வல்லவர்; தம் தோற்றத்திற்கேற்ப வேடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து நடித்து வந்தார். எமதருமனாக அவர் வேடம் போட்டு நடிக்கும் காலத்தில் கண்டவர்கள் அஞ்சுவதுண்டு. ஒரு முறை இரவில் எமதருமனாக நடித்த சுவாமிகள் அதே வேடத்துடன் குளிக்கக் கிணற்றங்கரைக்குச் சென்றபோது அவரது தோற்றத்தைக் கண்டு ஒரு மூதாட்டி அதிர்ச்சி யடைந்து இறந்து விட்டதாகக் கூறுவதுண்டு. அவர் இரணியன், எமன், இராவணன் போன்ற வேடங்களில் தோன்றும் போது 'சுவாமிகள் இயமதருமராசாவாகத் தோன்றும் காட்சி வருகிறது, கர்ப்பிணிகள் கொட்டகையை விட்டு வெளியே செல்லவும்' என்று அறிவிப்பது வழக்கம். அந்த அளவுக்குத் தோற்றத்திலும் நடிப்பிலும் தாம் மேற்கொண்ட பாத்திரமாக மாறுகிறதிறன் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளுக்கு உண்டு. ஆதலின் நடிப்புக் கலையில் வல்ல அவர், சிறந்த நாடக ஆசிரியராக விளங்கியதில் வியப்பில்லை.

சிறந்த நாடக ஆசிரியர்

நடிப்புக் கலையில் பயிற்சி அளித்தது மட்டுமின்றி அவர் ஏறத்தாழ நாற்பது

நாடகங்களையும் எழுதியுள்ளார். அவருடைய நாடகங்கள் அனைத்தும் பிற்காலத்துத் தோன்றிய நாடக சபைகளால் நடிக்கப் பெற்று வந்தன. அவர் காலத்தில் மக்களிடையே நாட்டுப் பாடல்களாகவும் வாய்மொழிக் கதைகளாகவும் உலவி வந்தவைகளையும்,

புராண இதிகாசக் கதைகளையும் நாடகங்களாக்கி அவர் மேடையேற்றினார். சதி அனுசூயா, சீமந்தனி, அல்லி அர்ச்சுனா, பவளக்கொடி, வள்ளி திருமணம், பார்வதி கல்யாணம், சுலோச்சனா சதி, சத்தியவான் சாவித்திரி போன்றவை அவருடைய நாடகங்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவை. காப்பியக் கதைகள் பல அவரால் நாடக உருப்பெற்றன. கோவலன், மணிமேகலை, பிரபுலிங்க லீலை, பாதுகா பட்டாபிஷேகம், லங்கா தகனம், லவகுசா போன்றவை அவ்வாறு எழுந்த நாடகங்கள். அவர் ஈழநாட்டிற்குச் சென்றிருந்த போது இலங்கை வாழ் தமிழர்களுக்காகப் பூதத்தம்பிவிலாசம், மணிமாலிகை என்ற இரு நாடகங்களையும் இயற்றி அளித்தார். இவற்றுள் பூதத்தம்பி விலாசம் இன்று வரை நடிக்கப்பெற்று வருகிறது. இவை மட்டுமின்றி, மிருச்சகடி என்ற வடமொழி நாடகத்தையும், சிம்பலைன், ரோமியோ ஜூலியட் என்ற ஆங்கில நாடகங்களையும் அவர் தமிழில் ஆக்கித் தந்துள்ளார். இந்நாடகங்கள் அனைத்தும், எளிய இனிய சந்தப்பாடல்களும், கருத்துச் செறிவும் கற்பனை வளமும் கொண்ட உரையாடல்களும் கொண்டு விளங்குகின்றன.

நாடகச் சீர்திருத்தம்

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் காலத்திற்கு முன்னர்த் தமிழகத்தில் நடிக்கப் பெற்று வந்த நாடகங்கள் பெரும்பாலும் இசைப்பாடல்களால் ஆனவை. வரையறுக்கப்பட்ட உரையாடல்கள் கிடையா. நடிகர்கள் பாடல்களுக்கிடையிடையே தம் மனம்போனபடி உரையாடல்களை உரைநடையில் அள்ளி வீசுவதுண்டு. நடிகர்களின் திறனுக்கேற்றவாறு இவ்வுரையாடல்கள் நீண்டு செல்லும். அக்கால நடிகர்கள் பெரும்பாலும் கல்வியறிவு குறைந்தவர்களாக இருந்தமையால் அவர்களது பேச்சு, தரமின்றிச் சில நேரங்களில் அருவருப்பையூட்டும். ஆபாசத்தின் எல்லைக்குச் செல்வதும் உண்டு. நாடகத்தோடு தொடர்பில்லாத தனிக் கச்சேரியாக அமைவதும் உண்டு. இந்த நிலையை மாற்ற முயன்றவர் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள்.

தமிழ் வசனம் அமைத்தவர்

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் நாடகக் கலையில் செய்த மற்றொரு சீர்திருத்தம் நாடகங்களில் வரையறுக்கப்பட்ட உரையாடல்களையே கையாளவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியதாகும். தாம் இயற்றிய நாடகங்களில் அவரே உரைநடைப்போக்கில் உரையாடல்கள் அமைத்திருந்தார். சுவாமிகள் இசைப் பாடல்கள் இயற்றுவதில் வல்லவர். எனினும் நாடகங்களில் பாடல்களுடன் நீண்ட வசனங்களும் அமைத்தார். நீண்ட உரையாடல் அக்காலத்தில் 'தமிழ் வசனம்' என அழைக்கப்பட்டது. 'சுலோச்சனா-சதி' என்ற நாடகத்தில் இந்திரஜித் சுலோச்சனையிடம் 'களவுத் திருமணம்' தமிழருக்குரியதே; நெறிமுறையானதே என்று வாதாடும் இடத்தில் நீண்ட உரையாடல் அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் எண்வகை மணங்கள்; அவற்றுள் களவு, கற்பு என்பனவற்றின் நிலை போன்ற கருத்துகளை விளக்குகிறான், இந்திரஜித்தாக நடித்துவந்த டி. கே.

சங்கரன் அவர்கள் இந்த நீண்ட வசனத்தைப் பேசும்போது மக்கள் இடைவிடாது கைதட்டி ஆரவாரிப்ப துண்டு. மக்களின் வரவேற்பை உணர்ந்த பின்னர்த் ''தமிழ் வசனத் துடன் கூடிய நாடகம்'' என்று விளம்பரங்கள் வெளிவந்தன. "தாரை துகில் மறந்து சந்திரனுக்கு எண்ணெய் தேய்க்கும் காட்சியைக் காணத் தவரு தீர்கள்'' என்ற விளம்பரங்கள் வெளி யாகித், ''தாராசசாங்கம்'' போன்ற அருவருக்கத்தக்க நாடகங்கள் வெளி வந்து கொண்டிருந்த காலத்தில், தமிழ் வசனங்களைப் பொழிந்து மக்கள் உள்ளங்களைக் கவர்ந்த பெருமை சுவாமிகளுக்கே உரியது.

இலக்கியத்தரங் கொண்ட உரையாடல்கள்

சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் ஆழ்ந்த தமிழறிவும், சிறந்த இலக்கியப் பயிற்சியும் கொண்டவராதலின் அவர் அமைத்த பாடல்களும், உரையாடல் களும் இலக்கிய நயம் வாய்ந்தவையாய் விளங்குகின்றன. 'அபிமன்யு சுந்தரி' என்ற நாடகத்தில் ஒரு பகுதி. சுந்தரி யின் திருமண ஏற்பாடுகள் நடை பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. மண மகளுக்கோ கலக்கம், தன் காதலன் வரவேண்டுமேயென்று. மங்கல வாத்தி யங்கள் முழங்குகின்றன. துந்துபி தும்தும்தும் என்றும், சங்குகள் பம்பம்பம் என்றும், தாளவகை, சல்லரி, மல்லரி, கரடிகைகள் தீம் தீம் தீம் என்றும், முரசு பேரிகை மிருதங்கங்கள் தோம் தோம் தோம் என்றும் முழங்கு கின்றனவாம். அவை ஒன்று சேர்ந்து ஒலிக்கும்போது தும் பம் தீம் தோம் தும் பம் தீம் தோம்—துன்பம் தீர்ந் தோம் 'துன்பம் தீர்ந்தோம்' என்று ஒலிக்கின்றனவாம் என்று மணமகள் மகிழ்வதாகக் காட்டுகிருர் சுவாமிகள்:

தமிழ்ப்புலமை

மதுரையில் ஒருமுறை சுவாமி களின் கோவலன் நாடகம் நடிக்கப் பெற்றது, கோவலன் மதுரைக்குப் புறப்படும் நேரத்தில் 'மாபாவி யோர் கூடிவாழும் மதுரைக்குப் போக வேண்டாம்'' என்று தடுக்கிருள் கண்ணகி. இக்காட்சி நடந்துகொண் டிருக்கையில் மதுரை மக்களை மாபாவிகள் என்றமையால் மக்களிடையே சலசலப்பு ஏற்பட்டது. சுவாமிகள் நாடகத்தின் இடையிலேயே மேடைக்கு வந்து, மக்களை அமைதிப்படுத்தினர். 'மா' என்பவள் இலக்குமி. 'பா' என்பது பாரதியைக் குறிக்கும். 'வி' என்பது மலைமகளைக் குறிக்கும். மா பா வி யோர் கூடி வாழும் மதுரை என்பது அலைமகளும், கலைமகளும், மலைமகளும் கூடிவாழும் மதுரை என்றே பொருள் படும். கோவலனுக்குத் தீங்கு நேர விருப்பதால் இங்கு வேறு பொருள் தொனிக்குமாறு இத்தொடர் அமைக் கப்பட்டிருக்கிறது, என்று விளக்கினர். இந்நிகழ்ச்சியை திரு. டி. கே. சண்முகம் அவர்கள் தம் 'தமிழ் நாடகத் தலைமை யாசிரியர்' என்ற நூலில் விளக்கி யுள்ளார். சுவாமிகளின் சிறந்த தமிழ்ப் புலமைக்கும், காலமறிந்து செயல்படும் திறனுக்கும் இந்நிகழ்ச்சி ஒரு நல்ல சான்ருகும்.

தமிழிசை முழக்கம்

சுவாமிகள் தமிழ்மொழியின்மீது தணியாக் காதல் கொண்டவர். தம்

நாடகங்களில் ஆங்காங்கே தமிழின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கிறார். அவரது காலத்திற்கு முன்னர்த் தமிழ் என்ற பெயரால் மணிப்பிரவாளம் நாடக மேடைகளில் ஆட்சி செய்துகொண்டிருந்தது. தெலுங்கு இசையில், மணிப்பிரவாள நடையில் பாடல்கள் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன.

வேதவேதாந்த வைபோகி ஈரேழு விசுவசம்
ரக்ஷண சுயோசெ ரோஜபா
பானுப்ர காசம ஹானு பாவவெடி
தேனுகா சூரசம்ஹரி—சதா—தேவபதிவிநுத
சௌரி சரோஜ பாதமே
உதரப யோதர பதவண மேனிய
மதன ஜனகவன மாலி அஜ வந்திர
குணசாலி சரோஜ பாதமே
வரகோ கனனக யுரபீ தாம்பர
பரமபுருஷ சங்கதாரி பக்த பாப நாசன குடாரி
[துருவ நாடகம் பாடல் 48]

என்பது போன்ற "தமிழ்"ப் பாடல்கள் நாடக மேடைகளில் முழங்கிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், சுவாமிகள் எளிய இனிய சந்தப்பாடல்களை இழைந்தோடச் செய்தார்.

" தேவிமலர்ப் பாதஇணை சென்னிமிசை
நான் கொண்டேன்
ஆவிஉடல் பொருள் மூன்றும்
அன்பாகச் சமர்ப்பித்தேன்"
[சீமந்தனி நாடகம்]

போன்ற தமிழ்ப் பாடல்கள் இவரால் இயற்றப் பெற்றன. இவர் இயற்றிய நாடகங்களில் உரைநடைப் பகுதியில் உத்தரப்பிரதியுத்தர சம்பாஷணை, மங்கள நிமித்தமாக, 'சந்தோஷப் பரிதனுகி' யென்பன போன்ற வடமொழிச் சொற்கள் கலப்பும் உண்டு. தனித்தமிழ் இயக்கம் தோன்றாத காலம் அது. முந்தையோர் மணிப்பிரவாள நடையை ஒப்புநோக்கச், சுவாமிகள் கையாண்டது எளிய இனிய தூய தமிழ்நடை என்றே கொள்ளலாம். அவருடைய பாடல்களில் உணர்ச்சிக்கேற்ற ஓசை நயம் தானே வந்து அமைகிறது.

" கிடுகிடுவென அண்டம் நடுங்கிடக்
கேட்டதொனியினால் தேவர் ஒடுங்கிடக்
கிட்டுவேன் தட்டுவேன் வெட்டுவேன்
கேவலம் நீரெனையே வெலும் வீரரோ"
(சுலோச்சனாசதி நாடகம்)

என்ற வரிகளில் சீற்றத்தின் குரல் பாடலின் சந்தத்திலே ஒலிப்பதைக் காணலாம். திக்கு விசயம் செய்ய விரும்பும் சந்திராங்கதன் தன் தோழனிடம் தன் விருப்பை எடுத்துக் கூறுகிறான்.

"திடமுடனெதிர்வரு பகைவரை
விரைவொடு புறமுதுகிட ஓட்டிச்
செருக்கள முழுதுயிர் பிணக்குவியலுற
ஜெயக்கொடி நிலைநாட்டிச்
சித்திரவில்லிலெனக் கிணையுற்றவர்
சற்றிலையென வெற்றிமாலை சூட்டித்
தீரமோடுவர நாடினேன் புகழைச்
தேசமெங்கும் சாட்டி"
(சீமந்தனி நாடகம்)

என்கிறான். இப்பாடலைத் தோடி ராகத்தில் பாடுகிறான் சந்திராங்கதன். வெற்றுடலும் வீறுகொண்டெழுமாறு அமைந்துள்ள சந்தம் இப்பாடலுக்குத் தனிவேகத்தைக் கொடுக்கக் காணலாம். இதே நாடகத்தில், சந்திராங்கதன் ஒரு பெண்ணைக்கண்டு மயங்குகிறான். அவன் எழிலைப்பாடுகிறான். சொற்கள் காதல் கனிவோடு குழைகின்றன.

"வானபூமியில் வாழுவாள் இவளோ
மதிவதனி இருகொடிய கணைவிழியாள்
மனமகிழ
ஒருவரோடு
மருவியுறவு செய்தினு மிளமை யழியாள்
மலர்கள்நிறை கொடி எனவு மிவளிடை
ஒடியுமென நடை தளரு மியல்பினள்"

என அமைந்துள்ளது அப்பாடல். இவ்வாறு சந்தநயத்துடன் கூடிய இனிய தமிழிசைப் பாடல்களை நாடக மேடைகளில் முழங்கச் செய்த பெரியார் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள்.

காலத்திற்கேற்ற கருத்துகள்:

மக்களிடையே வழங்கிவந்த கதைகளையும் நாடகமாக்கிய சுவாமிகள், காலத்திற்கேற்ற கருத்துக்களை ஒவ்வொரு நாடகத்திலும் வலியுறுத்தத் தவறவில்லை. அவரது 'கோவலன் நாடகம்' இளங்கோவின் சிலப்பதிகாரத்தினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டது, என்று குறை கூறப்படுகிறது. கோவலன் கதை அவர் காலத்திற்கு முன்னரே நாட்டுப் பாடலாகப் பரவிவந்தது. கோவலன் கோவிலவனாகவும் கண்ணகி 'கர்ணகி'யாகவும் மாதவி 'மாதகி' என்ற பாதகியாகவும் மக்கள் நாவில் நடமாடி வந்தனர். அக்காலத் தெருக் கூத்துகளில் கோவிலவன் கதை மாதகி என்னும் பாதகியின் கொடுமையைக் காட்டவே இடம் பெற்றது. மாதகி போட்ட சொக்குப்பொடியால் மயங்கிய கோவிலவன் வெட்டுண்டு கிடந்தகாலத்தும், கர்ணகி அவன்மேல் விழுந்து அழுதபோது எழுந்திருந்து ''மாதகி என்றால் மடிமேல் வா, கர்ணகியென்றால் கடக்கப் போ'' என்று பாடுவதுண்டு. இறுதிக் காட்சியில் கர்ணகி பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் குடலைப் பிடுங்கி மாலையாக்கிக் காளியாக நின்று கோர தாண்டவம் ஆடுவாள். இந்தத் தெருக் கூத்து நாடகத்தை ஓரளவு பண்படுத்தி அமைக்கப் பெற்றதே சுவாமிகளின் கோவலன் நாடகம். சுவாமிகளும் பரத்தமையின் கொடுமையை இந்நாடகத்தில் வேகமுடன் சாடுகிறார். கோவலனைக் குற்றவாளியாக வழக்கு மன்றத்தில் நிறுத்தி வழக்கை ஆராய்ந்து, மன்னன் தீர்ப்புக் கூறுவதும், கோவலன் மரண வாக்குமூலம் அளிப்பதும் சுவாமிகள் கோவலன் நாடகத்தில் புகுத்திய புதுமை. காலத்திற்கேற்ற கோலத்துடன் இந்நாடகம் நடிக்கப் பெற்றது என்பதே உண்மை.

முடிவுரை:

இவ்வாறு, சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் அவர் தமிழ் நாடகக் கலைக்குச் செய்த தொண்டு புலனாகும். நாடகக் கலைஞர்களிடையே நல்லொழுக்கத்தை வலியுறுத்தியதும், நாடகங்களில் வரையறுக்கப்பெற்ற உரையாடல்களை நல்ல தமிழில் உலவ விட்டதும், இனிய தமிழில் இசைப்பாடல்களை முழங்கச் செய்ததும், காலத்திற்கேற்ற கருத்துகளை நாடகங்களின் மூலம் பரப்பியதும் அவருடைய பணிகளில் குறிப்பிடத் தக்கவை. இருபதாம் நூற்றாண்டு நாடக வளர்ச்சியின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் மதுரையிலேயே தம் பணியைத் தொடங்கி வளர்த்து, நாடகத் தமிழை வளரச்செய்தார். மதுரையும், தமிழும் உள்ளளவும் மக்கள் அவரை மறக்க வியலாது. அவருடைய நாடகங்களில் சுலோச்சனாசதி, சீமந்தனி, சதிஅனுசூயா, அபிமன்யு சுந்தரி என்ற நான்கு நாடகங்களும் அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. ஏனைய நாடகங்களையும் வெளியிட்டுத், தமிழ் மக்கள் அந்நாடகங்களையும் சுவைத்து மகிழுமாறு செய்வது கலையன்பர்களின் கடமையாகும்.

மதுரைக் கலம்பகம்

பூ. சொல்விளங்கும்பெருமாள்,
எம். ஏ.,

இன்றைய கவிதையமைப்பிற்கும், சங்கச் சான்ருேர் பாடலமைப்பிற்கும் சொல்லினும் பொருளினும் நிரம்ப வேற்றுமைகளுள்ளன. ஏதேனும் ஓருணர்வை இயற்கைப் பின்னணியில் நிலைபெற்ற கருத்துகளோடு வீரிய வில்லைகளாக்கித் (Capsules) தனித் தனிப் பாடல்களாகத் தந்துள்ளனர் அவர்கள். பின்னர்க் கதைகளைக்காவியங் களாகக் கவிதை வடிவில் தந்தனர். இறையுணர்வு மேலோங்கி வந்ததும் அகவுணர்வுப் பாடல் துறைகளைக் கொண்டு இறையுணர்வுப் பாடல்கள் வெளிப்பட்டன. பின்பு இறைவனைமைய மாகக் கொண்ட கதைகள், கவிதைகளை வாய்க்காலாக்கினர். அரசர்கள் முதலிய மேலோர் கதைத் தலைவர்களாயினர். எல்லாத்துறைகளிலும் பாடல்களை யாத்து அலுத்த அறிஞன், மரபுகளை மீறிமீறிப் புதுமை செய்த புலவன், மீண்டும் புதுமைகளைப் புகுத்தப் புகுந்து பல்வேறு பாவகைகளில் அகம், புறம், இறை, சமுதாயச் செய்திகளைப் பாடத் தொடங்கினன். அந்த முயற்சியால் ஏற்பட்ட கவிதைவளர்ச்சியின் பலன் தான் கலம்பகம்.

" களிவண்டு மிழற்றிய கலம்பகம் புனைந்த அலங்கலந் தொடையல் " எனவரும் தொண்டரடிப்பொடியாரின் நாவில் உதிர்ந்த சொற்களில், கலம்பகம், அழகிய பலநிறப் பூக்களாலான மாலை யாக உருவாகியதைக்கண்டு உவக் கிருேம். இச்சொல்லுக்குப் பொருள் காணவந்த நச்சினர்க்கினியர், " பல பூக்கள் கலந்து நெருங்கிய கலம்பக மாலை " என்று பகர்ந்துள்ளார். ஆகலின் புதுமை வனப்பும், பலவகைச் சுவைகளும் கொண்டு பலவகைப் பாடல் வகைகளாலும், செய்திகளாலும் பொலிவுற விளங்குவது கலம்பகம் என்பது தெளிவாம். ஒன்ருேடொன்று வடிவாலும் ஒலியாலும் தொடர் பில்லாத வீணை, மத்தளம், புல்லாங் குழல்போன்ற இசைக்கருவிகள் இணைந்து ஒலித்துச் செவிக்கு இசை யின்பம் ஏற்படுத்துவதைப்போன்று கலம்பகமும் பலவகைச் சந்தங்கள், கருத் துகள், சுவைகள் சேர்ந்து இதயத் திற்கும், சிந்தைக்கும் இன்பமூட்டு கின்றது.

உறுப்புகள்

தொண்ணூற்ருறு பிரபந்த வகை களுள் ஒன்ருன கலம்பகத்தின் உறுப்புகள் பதினெட்டு என்பர். அவை யாவன; 1. புயம்; 2. தவம்; 3. வண்டு; 4. அம்மானை; 5. பாண்; 6. மதங்கு;

7. கைக்கிளை; **8.** சித்து; **9.** ஊசல்; **10.** கிளி; **11.** மடக்கு; **12.** ஊர்; **13.** மறம்; **14.** காலம்; **15.** தழை; **16.** இரங்கல்; **17.** சம்பிரதம்; **18.** கார் தூது.

குமரகுருபர சுவாமிகள்

ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில், சண்முகசிகாமணிக்கவிராயருக்குமகனாய்த்தோன்றிய சுவாமிகள் அமைப்பழகும் கருத்தழகும் நிறைந்த பதின்மூன்று சிற்றிலக்கியங்கள் படைத்தார். அவர் சிறுவராய் இருந்த காலத்தில் ஊமையராய் இருந்ததாகவும், திருச்செந்திலாண்டவன் கருணையால் பேசும் ஆற்றல் பெற்றதாகவும் கூறுவர். அவர் மதுரையில் இருந்த காலத்தில் மன்னர் திருமலை நாயக்கரின்அவையில் அருள்மிகுமீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்பாடி அரங்கேற்றுங்கால் அம்மையே பிள்ளை வடிவாக வந்து அவருக்கு ஒரு முத்துமாலை பரிசளித்ததாகக் கூறுவர். அதன் பின்னர் மதுரைக் கலம்பகம் பாடினார்.

அகத்துறை — பாடலாமா?

மதுரைக்கலம்பகத்தில் மதுரைச் சொக்கநாதரின் புகழும் மீனாட்சியம்மையின் அருட்டிறனும் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றன. அகத்துறைப் பாடல்கள் வாயிலாகவும், புறத்துறைப் பாடல்கள் வாயிலாகவும் இறைவன் இறைவியரது செவ்வி புலனாக்கப் படுகிறது. 'பேரின்பத்தைப் பாட வேண்டியவர்கள் சிற்றின்பத்தை வாயிலாகக் கொள்வது ஏன்?' எனச் சிலர் ஐயுறுகின்றனர். 'மாணிக்கவாசகர் போன்ற அறநெறிச் செம்மல்களும் ஏன் காதலை வாயிலாக்கிப் பாட வேண்டும்?' என்கின்றனர்.

முதலாவது:

காதல் வாழ்க்கையைத் தமிழ்ச் சமுதாயமும், தமிழ்ச்சான்றோரும் வெறுத்து ஒதுக்கியதில்லை. அது தூய்மையானது; இயற்கையோடொட்டியது; கூறப்போனால் இறைவனை அடைய அதுவே வழியென்றுகூட அறவோர் கருதுகின்றனர்.

தொல்காப்பியமும்,

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி"

என்றே துறவுக்கு வழிகாட்டுகிறது.

இரண்டாவது:

சீவான்மாவும் பரமான்மாவும் கூடியிருந்தவை. அவை பிரிந்து பின் கூடவேண்டும். கூடுவதில் ஓர் இன்பம் வேண்டும் என்பதற்கு முதற்சான்றாகக் காதலர் சேர்வதை அன்றி வேறெதனை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறமுடியும்? திருமாலும் திருமகளும் முறையே இராமனாகவும் சீதையாகவும் பிரிந்து, பின் ஊழ்வினையால் கூடியதைத்தானே கம்பரும், "பிரிந்தவர் கூடினால் பேசலும் வேண்டுமோ" என்றார். ஆகவே பிரிந்த தலைவனும் தலைவியும் இடையறாது, இடைவிடாது ஒருவரையொருவர் நினைப்பதைப் போன்று ஊழ்வினையால் பரமான்வாகிய தலைவனிடமிருந்து சீவான்மாவாகிய தலைவி பிரிந்தது, மீண்டும் கூடவே. தலைவனைக் கூடாது வாழும் வாழ்க்கை 'வாழாவெட்டி' என ஒதுக்கப்படும். இடையறாத நினைவின்றேல் காதலர்வாழ்வு கயிறறுந்த பட்டமாகும்; உணர்வுப் பாலம் உடைந்து காதல்வாழ்வு வீணாகும். வீண்வாழ்க்கை யொழித்து மாண்வாழ்க்கை மேற்கொள்ள வேண்

டும், என்பதற்காகவே சான்றோர் விண் வாழ்வைக் காட்டக் காதல் வாழ்வை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

மூன்றாவது:

காதலனைக் காணாத காதலிக்கு ஏற்படும் உடல் வேறுபாடு, உணர்வு வேறுபாடுகள் இறைவனை நினைந்தேங்கும் ஆன்மாவிற்கும் உண்டு.

நான்காவது:

கண்டது கொண்டு காணாதது காட்டல் உலகியற்கை. அதுபோலக் காணுங் காதலைக் கொண்டு காணாத மேல் இன்பத்தைக் காட்டுகின்றார்.

ஐந்தாவது:

"நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்
தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெலும்பு உள்நெக ஆனந்தத்
தேன்சொரியும்
குனிப்புடை யானுக்கே சென்றூதாய்
கோத்தும்பீ"

எனத் திருவாசகம் கூறுமாறுபோல் காதலிக்கும் பக்தனுக்கும் உணர்வு ஒன்றேயன்றோ; காதலனை நினைந்து, கண்டு, பேசி, எலும்பு உள்நெக உருகினால் காதலின்பம் கூடும். அதுபோல் அகக் கண்ணால் கண்டு, நினைந்து, பேசி, எலும்பு உள்நெக உருகினால் பேரின்பம் எளிதில் கூடும். ஆகவே பேரின்பக் குளத்தில் மூழ்கித் திளைக்கக் காதல் துறைகளைச் சான்றோர் அமைத்து அமைதி கண்டனர். சிலவற்றைக் காண்போம்.

உடம்பு ஏன்?

தோழியொருத்தி தலைவியிடம் சொக்கநாதராம் தலைவரின் இயல்பைக் கூறுகிறாள். ஒருவர் மற்றவருக்கு ஏதேனும் பொருள்தர வேண்டுமாயின் அவருக்கெனச் சொந்தமாக ஏதேனும் பொருள் இருந்தாலன்றோ முடியும்! வெறுங் கை முழம் போடுமா? பொருளில்லாவிட்டால் போகட்டும். உடம்பாவது அவருக்கெனச் சொந்தமானதோ? இல்லை. அதையும் ஒரு பாதியைத் திருமாலுக்கும், மற்றொரு பாதியை உமைக்கும் கொடுத்துவிட்டுத் தமக்கென ஒன்றுமின்றியிருக்கிறார். இவர் பிறருக்கு அருளுவது எவ்வாறு? அதுதான் போகட்டும். தமக்கென, வெள்ளி அம்பலமும், பொன்னம்பலமும் இருக்க இவர் நின்று ஆடுவது எங்கே? மனிதர்கள் நுழைய முடியாத, புகவிரும்பாத புறங்காட்டிலன்றோ? ஆகவே தமக்கென்று உடம்பும் இல்லாமல், தமக்கென்றுள்ள இடத்தையும் இழந்துநிற்கும் இந்தப்புராரியை நாம் இரந்து ஏதேனும் கேட்டால் அவர் எவ்வாறு தருவார்? என்பது போன்று அமைத்து ஆசிரியர்இறைப்பெருமையை வெளிக்காட்டுகிறார்.

"ஒன்றே யுடம்பங் கிரண்டே யிடும்பங்
குடப்பொன்றிலார்
என்றே யறிந்தும் பினின்றே யிரங்கென்
றிரக்கின்றவா
குன்றே யிரண்டன்றி வெண்பொன்
பசும்பொன் குயின்றேசெயும்
மன்றே யிருக்கப் புறங்கா டரங்காட
வல்லாரையே"

நயம்

சிறுசெய்தியையும் நயம்பட உரைப்பதில் வல்லவர் குமரகுருபர சுவாமிகள். மதுரைச் சோமசுந்தரர் வளையல் விற்பதற்காகத் திருவிளையாடல் புரிந்து வெளியே புறப்பட்டு வருகிறார். அவர் மீது காதல்கொண்டு ஏங்கிய மகளிரின் கைவளைகள் கழன்று விழுகின்றன. 'ஆமாம், இந்தச் சோமசுந்தரர் வரி

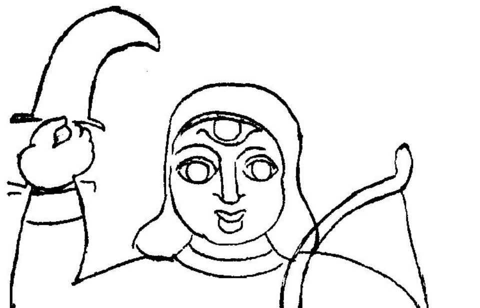
வளைகள் விற்பதற்காக வெளியே வந்தாரா? வாங்குவதற்காக வந்தாரா? என்று நயம்பட வினவுகின்றார்.

"பொலங்கொண்ட வரிவளைகள்
விற்பதற்கோ கொள்வதற்கோ
புறப்பட்டீரே"

கூடுவாயா?

தலைவனை நினைந்து தலைவி வருந்தி வாடுவதை அவனிடம் தோழி கூறுகிறாள். அங்ஙனம் கூறுகையில் தலைவிக்கும் சொக்கநாதருக்கும் ஒப்புமை தோன்றுமாறு கூறுகிறார்.

"உண்பது நஞ்சமால் உறக்க மில்லையால்
வண்பதி கூடலே வாய்ந்த தென்னுமால்"

இறைவனே, உலகமக்களின் நலம் கருதி நஞ்சினை உண்டாய்; உலகத்தவர் நன்றாக அமைதியோடு உறங்கும் வண்ணம் நீ தூங்காது காத்தாய்; உலகத்துள் நிறைந்த நீ கூடலில் உறைகிறாய்; எம் உள்ளத்திலும் உறைய வேண்டும்; என் உள்ளத்தை உன் கூடலாக்குவாயா?' என்பனவெல்லாம் தோன்ற உலகச் சிற்றின்பச் சொற்களான உண்பது, உறக்கம், கூடல் என்பவற்றை இட்டுப் பேரின்ப வாழ்வை அச்சொற்களைச் சுமக்கச் செய்துள்ளார்.

திருக்கோயில்

இறைவனை எங்குக் காணலாம்? 'கள்ளத் திருக்கோயில்' காணலாம். உள்ளமாகிய திருக்கோயிலில் அவனைக் காணலாம், என்று கூறிவிட்டால் குமர குருபர சுவாமிகளின் முத்திரை பதிந்ததாகுமா? 'கள்ளத் திருக்கு ஓயில்' காணலாம். ஆற்றில் நீர்மொள்ளும் போது, பானையில் காற்று இருந்தால் நீர் உள்ளே போகுமா? சற்றே சரித்துப் பானைக் காற்று வெளியேற ஆற்று நீர் உள்ளே போகும். அதுபோல் கள்ளமும் திருக்கும் மாறுபாடும் உள்ளத்திற்குள் நிறைந்திருந்தால் இறைவன் உள்ளே வருவானோ? சாக்கடையில் தேனீ வருமா? ஆகவே 'கள்ளத் திருக்கு ஓயில்' இறைவனைக் காணலாம்' என்கிறார்.

சொல்லேருழவர்

சுவாமிகள் 'சொல்விளையாட்டில் சிறந்து விளங்கியவர்' என்பதற்கு அவர் எழுதிய மடக்குப் பாடல்கள் சான்று. ஒரே சொல் மற்றோர் இடத்தில் வந்து வேறொரு பொருளைத் தரும். ஒரே மனிதன் சிலருக்குத் தந்தையாகவும், சிலருக்கு மாமாவாகவும், சிலருக்குச் சிற்றப்பாவாகவும் ஆகிறதைப்போல ஒரேசொல் சூழ்நிலைக்கேற்பப் பொருள் மாறுபடுகிறது. சொக்கநாதருக்கு,

"உரங்கொள் பல்கல னென்பர வாமையே
உணர்வு றுமையு மென்பர வாமையே"

அவர் அணிவது என்பு, அரவு, ஆமை முதலியன; அவர் மீது என் நெஞ்சம் பற்றுததற்குக் காரணம் என்நெஞ்சு உண்மையன்பால் அவனைப் பரவாமையே என்கிருர். 'என் பரவாமை' என்றும் என்பு, அரவு, ஆமை என்றும் சொற்களைத் தாமாகவே விளையாடவிடுகின்ருர்.

அணிகள்

ஒரு செவிலி, தன்மகள் தலைவனை அடைவாளோ? மாட்டாளோ? என்று ஏங்குகிருள். அவள் தலைவியின் உடம்பில் முத்து, பொன், பவளம் போன்றவை குவிந்துகிடக்கின்றன என்கிருள்; அவள் அழுதால் முத்துதிரும்; பசலைப்பட்டால் பொன் பூக்கும்; வாயோ பவளக்காடு. வாய்திறந்தால் முத்துக்கோட்டை.

> " கண்முத் தரும்பின கொங்கைபொன் பூத்த
> கனிபவளத்
> தொண்முத் தரும்புமென் பெண்முத்து "

கைக்கமலம்

நீடு நான்மாடக்கூடலில் பொலியும் மதுரை நாயகனைச் செவிலிபோன்றோர் தம் மகளுக்கு அருளவேண்டுகின்றனர். பிறைசூடியைப் பெண்கள் தம் கமலக் கரம் கூப்பி வணங்குகிருர்கள். இதனைச் சுவைபட "நிலவைக் கண்டு கமலம் குவிவது போன்று, இறைவனே உன் தலைமுடிப் பிறையைக் கண்டதும் அவர்களது கைகளாகிய தாமரைமலர்கள் இயல்பாகக் குவிந்து விடுகின்றன," என்கிருர்.

அவனுடம்பும்

ஒரு தலைவிக்குஓரையம் ஏற்பட்டது. 'அருட்கூடல் பெம்மான்மீது பட்ட பிரம்படி' என்மீதும் பட்டது. இன்றேல் எனக்குண்டான காதல்நோயால் என் உடம்பு ஈடழிந்துவிட்டது. இதற்குக் காரணம் அப்பெருமானின் உடம்பும் இப்படி ஏதேனும் காரணத்தால் ஈடழிந்து இருக்குமோ? அவளது உடம்பு ஈடழியக் காரணமென்ன?

> " பாடா எம்மனையும் நாடாள் எம்மனையும்
> பயிலாள் தண்டலையும் முயலாள்
> வண்டலையும்
> ஆடாள் மஞ்சனமும் தேடாள் அஞ்சனமும்
> அயிலாள் அன்னமுமே துயிலாள்
> இன்னமுமே "

இறைவன் திருப்பாடலன்றிப் பிற பாடாத பெற்றியும், உற்றவர் உறவினை நாடாத இயல்பும், அவனருட் கடலிலன்றி வேறுயாண்டும் உடல் முழுகாதிருக்கும் தன்மையும், அவன் திருவிளையாடலன்றிப் பிற ஆடல்வேண்டாதிருத்தலும், அவன் அருள் நிழல் சேராப் பண்பும், உள்ள அழகுக்கு வழி தேடுவதன்றி புற அழகை ஒதுக்கும் அழகும் இருந்தால் பரமான்வாகிய காதலன் சீவான்மாவாகிய காதலியை விட்டு எங்கே செல்வான்? குமரகுருபர அடிகள் மண் இருட்காதலைப் பாடுகிருரா? விண் அருட்காதலைப் பாடுகிருரா? என்பதனை இதனல் அறியலாம். இறைவன்மீது உண்மையான காதல் ஏற்பட்டால் உடம்பைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாதிருக்க வேண்டும் என்கிருர் அடிகள்.

நியாயமா?

மதுரையில் தெப்பத்திருவிழா நடைபெறும். பலவூர்மக்களும் வந்து வடம் தொட்டுத்தேர் இழுத்து இறைத் தொண்டு புரிவர். அவ்வாறு சென்ற ஒரு பெண்ணின் மீது தோழியர் குங்குமத்தைப் பூசுகின்றனர். 'நன்னீர் நிறைந்த தெப்பத்திற்குள் கிடக்கும்

சொக்கரைக் கரையேற்றுகிறீர்கள்; காமமாம் மடுவுக்குள் கிடக்கும் என்னை மட்டும் குங்குமச் சேற்றுக்குள் அமிழ்த்துகின்றீரே; இது என்ன நியாயம்?''

" இட்ட மாம்சொக்கரைக்கரை யேற்றினீர்
மட்டில் காம மடுப்படிந் தேற்கெனே
கொட்டு வீர்பின்னும் குங்குமச்
சேற்றையே''

பொய்வித்தை

சம்பிரதம் என்னும் கலம்பகஉறுப்பு இந்திரசால வித்தையில் வல்லவன் ஒருவன், தன் சிறப்பைத் தானே கூறுவதைக் குறிக்கும். யாரும் எளிதில் செய்யும் செயல்களையே, அவன் அற்புதச் செயல்கள் எனக்கூறிச் சொல் வித்தை செய்கிறான். ஆகவே குமர குருபர அடிகள், 'இந்திரசால வித்தை எனக் கூறி வருபவர்கள், சமுதாயத்தை ஏமாற்றுபவர்கள், எனக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார் எனக்கொள்ளலாம். ஞானி களாலும், சித்தர்களாலும் செய்யப் படும் இயற்கை இறந்த செயல்களை யாரும் செய்திட முடியாது. மேலும் ஞானிகள் செய்தாராயின் தம் முயற்சி யால் செய்வதாக நினையார்; தந்நலத் திற்கும் செய்யார்; ஏதேனும் ஒருயிரை இறை நிலைக்குக் கொண்டுவர அஃதுதவு மாயின் செய்வரேயன்றிப் பிறவழிகளில் பயன்படுத்தார். ஆனால் சால வித்தைக் காரர், கூற்றும் செயலும் வேறு பட்டவர்; அதனால் வயிறு வளர்ப்பவர். இறையுணர்விற்கும் அவருக்கும் தொடர்பில்லை; வயிற்றுணவே முதனோக்கம்; ஆதலின் சாலவித்தைக் காரர் செயலில்புதுமையில்லை; ஏமாற்றே எனக் கோடிட்டுக்காட்டுகிறார்.

இமைப்பிலடுக்கல்

இந்திரசால வித்தைக்காரன், ஒரு நொடிப்பொழுதில் இந்தப் புவி, கடல் அனைத்தையும் மறைப்பேன்; மறைந்து

மீண்டும் கொண்டுவருவேன்; உள்ளங் கைக்குள் எட்டு மலைகளையுங் கடலையும் அடக்கிக் காட்டுவேன்; மதுரைச் சொக்

களையும், சித்த மகத்துவங்களையும் ஒரு சொல்லுக்குள் அடக்குவேன்' என்கிறான். நமக்கும் வியப்பாக இருக்கிறது. சற்றே சிந்தித்தால் 'குமரகுருபரர் சொல் விளையாட்டில் எப்படியொரு மாபெரும் இந்திரசால வித்தையைக் காட்டுகிறார்' என வியக்கிறோம். இமைக்கும் போது கண்ணை மூடினால் உலகம் மறைகிறது; திறந்தால் மறைந்த உலகம் மீண்டும் தெரிகிறது. உள்ளங் கைக்குள் எள்+துவரை+கடலை (எட்டுவரை கடலை) இவற்றை அடக்க முடியாதா? ஓம் எனும் சொல்லுக்குள் இறைமகத்துவம் அடக்கம் தானே! இதனையே,

"மட்டறு கடற்புவி யனைத்து
மொரிமைப்பினின்ம
றைத்துடன்வி டுத்திடுவனேற்
றெட்டுவரை யைக்கடலை முட்டியுள
டக்கிடுவன்"

என்கிறான்.

குமரகுருபரர் காலத்தில், பண்டை நாள் சித்தர்கள் போர்வையில் பலர் போலிகளாய்த் திரிந்திருக்கக் கூடும். சமுதாயச் சீர்கேடுகளைத் தகர்த்தெரியும் போக்கில் சுவாமிகள் பின் தங்கி விடவில்லை, என்பதனை இஃதுணர்த்துகிறது.

கதைகள்

இந்நூலில் ஆசிரியர் எடுத்தாண்ட கதைகள் பல. 1) இறைவன் பிட்டுக்கு மண்சுமந்தது. 2) வளையல் விற்றது. 3) வலைவீசிப் பெண்வேட்டது 4) சரப அவதாரத்தில் நரசிங்க வலி அழித்தது. 5) ஞானசம்பந்தருக்குத் தாளம் வழங்கியது. 6) பாணபத்திரருக்காக ஏமநாதனைத் துரத்தியது. 7) தழுவக் குழைந்த காஞ்சிப்புராண வரலாறு. 8) சித்தனை அங்கம் வெட்டியது. 9) சண்டேசநாயனார் வரலாறு. 10) வெள்ளானை சாபம் தீர்த்தது. 11) யானை எய்தது. 12) கல்லானைக்குக் கரும்பருத்தியது. 13) காயாரோகண மூர்த்தி வரலாறு. 14) பன்றிக்குட்டிக்குப் பால் அருத்தியது. 15) பாண்டியன் சுரம் தீர்த்தது. 16) விருத்த குமார பாலரானது. 17) சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். ஆற்றிலிட்ட பொன்னைக் குளத்தில் எடுத்தது. 13) பதஞ்சலிக்கு நடஞ் செய்தது. 19) மாபாதகந்தீர்த்தது. 20) கரிக்குருவிக்கு அருள் புரிந்தது.

இறையியல்பு

மதுரைச் சொக்கநாதரின் அருள் வெள்ளத்தில் தாம் முழுகிக் குளித்த அனுபவத்தால் சுவாமிகள் பிறரையும் தம் வழியில் அழைத்து இன்புற வேண்டுகின்றார்.

"என்போடு உள்ளமும் நெக்குரு கப்புக்கு
என்போல்வார்க்கு
அன்போடு இன்பம் அளித்தருள் கூடல்எம்
மடிகேள்"

என அவனியல்பைக் காட்டுகிறார். அம்மட்டோ; 'அவ்விறைவன் எளியவர்களுக்காக இறங்கிவந்து இரங்குகின்றான்' என்று நமக்கு நம்பிக்கையும் ஆர்வமும் ஊட்டுகின்றார். "எளிய கரிக்குருவிக்கும் இரங்கிய இறைவன் எங்களுக்கும் இரங்கானா? "எளியார்க்கும் எளியனன்றோ?" இரங்குபவன்தானே என்று யாரேனும் ஆணவம் கொண்டு இறையுணர்வு தம் உள்ளத்துட் புகாமல் இரும்பு, வெள்ளி, செம்புக்கோட்டைகள் கட்டிக்கொண்டு இருந்தால் விட்டு

விடுவானோ? ஒரு சிரிப்பால் அக் கோட்கைளை உடைத்தெறியும் தோள் வலியும் உடையவனன்றோ. இதனைக்,

> "கேளார் புரஞ்செற்ற வில்நாரி தோயக்
> கிளர்ந்துற்றதோர்
> தோளாளர்"

என்கிறார். குமரகுருபரர் புனைந்த இம் மதுரை கலம்பக மாலையில் கருத்தாழமும், பக்தி நெகிழ்வும், மதுரைப் பெருமையும், கற்பனை நயமும், சந்த நடையும், புராணக் கதைகளும், அகத் துறைகளும் நிரம்பிக் கற்போருக்கு மகிழ்வும், மன வெழுச்சியும், இறையன்பும் கிடைக்க வழி வகுக்கின்றனவென அறிகிறோம்.

✪

மதுரைச் சங்கப் புலவர்கள்

டாக்டர் தா. வே. வீராசாமி, எம். ஏ., பி. எச். டி.

பழங்காலத்தில் மக்கள் ஓரிடத்தில் தங்கி வாழாமல் திரிந்து, பின்னர் வளமான இடங்களைக் கண்டு அவற்றில் கூடி வாழத் தலைப்பட்டனர். ஒரு தொழில் புரியும் மக்கள் ஒரு தெருவில் வாழ்ந்தனர். பல தொழில் புரிவோர் பொதுவாகக் கூடிச் செயலாற்றவும், கடவுளைத் தொழவும் பல மன்றங்கள் அமைத்தனர்.[1] இவ்வாறு பல சிற்றூர்கள் பேரூர்களாக மதுரை, புகார், வஞ்சி, காஞ்சிபோன்ற நகர்கள் சிறப்புற்று விளங்கின.

'தமிழ் கெழு கூட' லாகக் காட்டுவார் காரிக் கண்ணனார்.[2] இங்ஙனம் மொழியோடு ஒன்றுபட்டுச் செந்தமிழ் நிலமாய் வளர்ந்தது மதுரை.

இப்புலவர்கள் நகர நாகரிகத்தில் புதியன பல கற்றிருந்தனர். இயற்கையில் தோய்ந்த பல சங்கப்பாடல்களுக்கும், இவர்கள் பாடிய அகத்திணையில் ஆழ்ந்த, 'நகர் மணம்' வீசுகின்ற பாடல்களுக்கும் மிகுந்த வேறுபாடு உள்ளது. வாழ்க்கை, நடைமுறை, கற்பனைக் காட்சி, அரசியல் மாறுபாடுகள், புதிய மெய்ப்பொருட் கலவை ஆகியவற்றை மதுரைப் புலவர்கள் பாடிய பாடல்களால் அறிகிறோம்.

விலங்குகளின் வாழ்க்கை இப்புலவர்களுடைய கருத்தைக் கவர்ந்ததுபோல் பறவைகளின் வாழ்க்கை கவரவில்லை, பறவைகளிலும் புறவைவிட மயில் இவர்கள் மனத்தில் நன்கு இடம் பெற்று உள்ளது. 'மயிலின்' நிறம் மணியின் நிறம் போன்றது என்று கூறும் போதும், மயிலைத் தோணிக்கு உவமையாகக் கூறும் போதும்[3] புலவர்களின் செல்வப் பற்றும், 'வையை மிதவைப்' பற்றுமே வெளிப்படுகின்றன.

விலங்கின் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறும்போதும் அவற்றின் உணவைப் பற்றியே பெரிதும் பாடுவர். நரி, பச்சை ஊனை உண்பதும்,[4] கரடி, இருப்பைப் பூவை வெறுத்தால் புற்றகழ்வதும்[5], எருமை குவளையைத் தின்பதும்[6], குரங்கு கனி வகைகளை உண்பதும்[7] இடம் பெறும்போது நகர் வாழ்வில் உண்டாட்டு மிகுந்த வளமான வாழ்வு எழுந்ததைக் காண்கிறோம். உழவின் பயனையும், வணிக வரவையும் செல்வ மதுரை நன்கு துய்த்ததை இதனால் உணர்கிறோம்,

புலி பற்றிய உயர்வான செய்திகளை இவர்கள் பாடுவது குறைவு. மழையில் யானையைத் தாக்க எண்ணும்[8] புலியின் சூழ்ச்சிஉணர்வை வெளிப்படுத்துவர். ஒரு சமயம் அப்புலி வென்றாலும் அதன்

வீழ்ச்சியை எதிர்நோக்கும் செந்நாயைக்[9] காட்டி அதன் வெற்றிப் பேற்றை வீழ்த்துவர். மேலே கண்டவற்றை நன்கு கூர்ந்து பார்த்தால் அது புலியின் இழுக்காகத் தோன்றுது. அதனைக் கொடியாகக் கொண்ட சோழனைக் குறிப்பாகத் தாழ்த்தும் வண்ணம் மதுரைப் புலவர்கள் பாடினர்கள் என எண்ண முடிகிறது.

விலங்குகளிலே யானையைப்போல் மதுரைப் புலவர்களின் கருத்தைக் கொள்ளை கொண்டவை வேறு எவையுமில்லை. மணற் குன்றினைக் காணும் போதும், யானையைக் கண்டனர்.[10] யானையின் குரலில் இடியின் குரலைக் கேட்டனர்.[11] பிடியைப் புணர்ந்த யானையின் கைபோலத் தினையைப் பார்த்து மகிழ்ந்தனர்.[12] புலியிடமிருந்து தன் பிடியானையைக் காக்கும் ஆண் யானையின் ஆற்றலைப் போற்றினர்.[13] அப்புலியைக் கொன்று தன் கொம்பை அருவியில் கழுவியபோது[14] பாராட்டினர்.

யானைகள் பகைவர் மதிலை அழித்த போது அவற்றைப் போற்றினர்.[15] இவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணத்தைக் காணும் போது யானைகள் வடக்கேயுள்ள வேங்கட மலையில் இருந்து தம் நகரின் தலைவனும் பாண்டியன் படையில்[16] அழகுற அமைந்ததேயாகும். இங்ஙனம் பாண்டியன் படையாக யானைகள் வெற்றி தேடித் தந்தமையைப் பாராட்டுவதன் வாயிலாகத் தம் தலைவனைப் புகழ்ந்த மன நிறைவைப் பெற்றனர்.

மேலும் ஒரு செய்தி நமக்கு வியப்பூட்டுகிறது. மதுரை உள் நாட்டு நகராயினும் இந்நகரில் பிறந்த புலவர்களின் நெஞ்சில் கடல் பற்றிய கருத்து வெள்ளம் அலை மோதிய வண்ணம் இருந்தது. கடலாடலை விரும்பினர்.[17] கயிறு கட்டிய உளியை எறிந்து மீன் பிடித்து வைகறையில் திரும்பும் கடல் வாழ்க்கையைப் பாடும் போதும், மீன் கொழுப்பைக் கொண்டு விளக்கெரித்தனர்[18] எனக் கூறும்போதும் இவர்கள் நெஞ்சில் 'நெய்தல் வாழ்வு' நிறைந்தூடுருவியிருந்ததைக் காணலாம். இதற்கும் மேலாகக் கடலைக் காணும் போது பாண்டியனின் படையை எண்ணினர்.[19] இவற்றையெல்லாம் எண்ணும்போது மதுரை மக்களின் அக மனத்தில் கடல் வாழ்வில் கொண்ட ஆர்வம் புலப்படும். இவர்கள் கூறும் கடல் வாழ்க்கைச் செய்திகள் பண்டு தொட்டுப் பயின்று வந்தவையாக உள்ளன. இவற்றால் முந்தைய பாண்டியரின் தலைநகர்கள் கடற்கரையில் இருந்தமை, அவை கடல் கோளுக்கு இரையானமை, பின்னர் நடு நாட்டில் இருந்த ஊராம் மதுரை வந்து நிலை பெற்றமை, மதுரை வந்தும் மீன் கொடியை மாற்றாமை ஆகியவை பற்றி எண்ணும்போது பண்டைய கடல் கோளும், பாண்டியரின் தலைநகர் மாற்றமும் பழங்காலச் செய்திகளாயினும் ஓரளவு உண்மையாயிருக்கக் கூடும் என நம்பமுடிகிறது.

மதுரைப் புலவர், சிலவற்றை வெளிப்படையாகவே கூறியுள்ளனர். மதுரை வாழ்வில் கள்ளும் காமமும்[20] பெற்றிருந்த இடத்தை மறைக்கவில்லை.

மேலும், செல்வ மதுரையில் திருட்டும் இருந்ததை அறிகிறேம். உளி, வாள், நூலேணி போன்றவற்றுடன், தோலடி நீலக்கச்சு ஆகியன அணிந்து, விலை உயர்ந்த அணிகலன்களை விரும்பிக் கள்வர் மதுரையில் சுற்றி வந்தனர். அவர்களைக் கைக்கொள்ள,[21] உறங்காமல் காவல் காத்த ஊர்காவலரு மிருந்தனர். இவைகளெல்லாம் நகர் நாகரிகத்தில் தவிர்க்க முடியாத தீய விளைவுகளாகச் சங்க காலத்தில் வளர்ந்தன.

இவற்றினும் மேலாகக் கற்பனை உலகில் பல வகையிலும் செயற்கை ஒப்பனைகள் புகுந்தன. வணிக உலகில் பெருமதிப்புப் பெற்ற பொருள்களாம் பொன்னும் மணியும் உவமையாகப் பல இடங்களில் வருகின்றன.[22] வாடைக் காற்றில் அசையும் வேழவெண்பூவை அரசனுக்கு வீசும் வெண்கவரியாகக் காண்பர்.[23] நெல்லிக் கனியின் வடிவில் கூடப்பொற்காசைக்[24] கண்டார்கள். என்றல் மதுரை வாழ்வில் பொருளியல் தாக்கம் எவ்வளவு வலிமை பெற்றிருந் தது எனத் தனியே கூறவேண்டா.

மதுரை நகரில் பழங்கதைகளும் புதுக்கதைகளும் பரவி வளர்ந்த சூழ் நிலையையும் நன்கு காணமுடிகிறது. ஒரு முலை இழந்த திருமாவுண்ணி போன்ற பழங்கதைகளும்[25] மக்க ளிடையே வழங்கின. தமிழ்நாட்டின் தொன்மைக்கடவுளாம் முருகன், சூரரை அழித்த கதையுடன், தொழுநையாற்றில் மகளிர், தழை யாடை உடுத்தும் வண்ணம் மரமேறிய கண்ணன் கதை,[26] மன்னர் குலத்தை வேரோடழித்த பரசுராமன் கதை[27] ஆகிய வடநாட்டுக் கதைகள் பரவு வதற்கு மதுரைநகர் இடமளித்தது. புதிய மக்களின் வரவும், மதுரை மக்கள் பிறநாட்டிற்குச் சென்று வந்த விளைவும் இக்கதைகள் வளரவும், கலக்கவும் வகை செய்தன; இதனல் புதிய எண்ண ஓட்டங்களுக்கு நெறி அமைத்துத் தந்தன.

செவ்வானில் கொக்கு நிரை பறந்தால் முருகவேள் மார்பில் முத்தாரம்[28] பற்றிக் கருத்துச் செல்லும் அளவு மதுரைப் புலவர்களின் கற்பனை படர்ந்தது. மேலும் ஒரு படி உயர்ந்து அந்தி மாலையையும் நீலக் கடலையும் காணும்போது 'இருபெருந் தெய்வங்கள் இயைந்தது'[29] போன்ற காட்சியைக் கண்டனர். இக்காட்சியில் சிவன் திருமால் ஆகிய கடவுளர்களை இணைக்கும் உணர்வை (சங்கர—நாராயணன்)

அறிகிறோம். அல்லது ஆண்கடவுள் பெண் கடவுள் ஆகிய இருவகை வழிபாட்டையும் ஒன்றாக இணைக்கும் உணர்வைக் (உமையொரு — பாகன்) காண்கிறோம். இவ்வாறு மதுரை வாழ்வில் இயற்கையில் கடவுளைக் காணும் உணர்வையும், அது வளர்ந்து பல கடவுளாகிப் பின் இணையும் ஒருமை உணர்வையும் காண்கிறோம்.

இப்புலவர்களின் உள்ளத்தில் உயர்ந்த பண்புகளாக விளங்கியவை அன்பு, அருள், ஈகை.[30] இப்பண்புகளே காலந்தோறும் மனித இனத்தை வாழ்விக்கும் பேராற்றல்களாக விளங்குகின்றன. இவற்றைக் கண்டுணர்ந்து பேணும் பெருவாழ்வாகச் சங்க கால மதுரை திகழ்ந்தது. எனவே மதுரை நகர் அமைப்பு, பண்டை நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி எனக் கொள்வோமானால் மதுரைத்தமிழில் வளர்ந்த கல்விஅறிவு உயர்ந்து ஓங்கிய பண்பாட்டின் முதிர்ச்சியாகக் கொள்ளலாம்.

மதுரையிலேயே பிறந்து வாழ்ந்த 56 புலவர்களைக் காணும்போது பண்டைய தமிழ்ச் சங்கம் மதுரையில் அமைதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலை இருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. சங்க காலத்தில் வேறு எந்த நகரத்திலும் இவ்வளவு புலவர்கள் கூடியிருந்ததையோ வாழ்ந்திருந்ததையோ காண முடியவில்லை. இம்மதுரைப் புலவர்கள் பல தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். (மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார், மதுரை ஓலைக்கடைக் கண்ணம் புகுந்தாராயத்தனார், மதுரைக் கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணாகனார், போன்றோர் பெயர்களால் அவர்கள் செய்த தொழில்கள் வெளிப்படும்). இவ்வாறு வாழ்வோடு ஒட்டிப் பல உண்மைகளைக் கண்டனர், இப்புலவர்கள் தமிழ் மொழியை மிகச் சிறந்த முறையில் போற்றினர். இதனைச் சிறுபாணாற்றுப் படையில்,

"தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்
மகிழ்நனை மறுகின் மதுரை" (66-67)

எனச் சுட்டுவதால் அறியலாம்.

(சங்க இலக்கியமாக எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் மட்டுமே கொள்ளப்பட்டுள்ளன.)

அடிக்குறிப்புகள்:

1. குறுந்தொகை (உ. வே. சா. பதிப்பு 1937) பக்.—88. 89.
2. புறநானூறு—58
3. அகநானூறு—272, 344
4. நற்றிணை—352
5. அகநானூறு—247
6. அகநானூறு—56
7. குறுந்தொகை—373 நற்றிணை—251
8. அகநானூறு—92
9. குறுந்தொகை—141
10. அகநானூறு—360
11. அகநானூறு—144
12. நற்றிணை—317
13. குறுந்தொகை—215
14. அகநானூறு—272
15. அகநானூறு—164
16. அகநானூறு—27
17. குறுந்தொகை—144
18. நற்றிணை—388, 215
19. புறநானூறு—351 அகநானூறு—204
20. புறநானூறு—316 நற்றிணை—369
21. மதுரைக் காஞ்சி—635, 647
22. அகநானூறு—172, 360
23. நற்றிணை—241
24. அகநானூறு—363
25. நற்றிணை—216
26. அகநானூறு—59
27. அகநானூறு—220
28. அகநானூறு—129
29. அகநானூறு—360.
30. நற்றிணை—352, அகநானூறு—75, 335 புறநானூறு—334

மங்கையர்க்கரசியாம் மானி

டாக்டர் டி. முத்துக்கண்ணப்பன், எம்.ஏ., பி.எச்.டி.,

மனைவியை 'வாழ்க்கைத்துணை' யென்று வழங்குகிறார் வள்ளுவர். அது சிறந்த பொருள்பொதிந்த சொல். ஆண் ஒரு பாதி; பெண்ணொரு பாதி; இவ்விரு செம்பாதிகளின் ஒன்றிப்பே உயிர், வாழ்வு, உலகம். அதன் விளக்கமே மங்கை பங்கனின் மாண்புறு வடிவம்.

"ஒரு பெண், தன் கொழுநனுக்கு அன்னை போன்று அன்பைப் பொழிபவள்; பணியாளைப் போன்று தொண்டு புரிபவள்; திருமகள் போன்று அழகும் ஆக்கமும் பூண்டு பொலிபவள்; பூமியைப் போன்று பொறுமை பூண்டவள்; கன்னி இன்பத்தைக் கனிந்து வழங்குவதில் விலைமாதினைப் போன்றவள், சாமர்த்தியமும், சதுரப்பாடும், சூழ்ச்சியும் வல்ல மதியமைச்சாய் விளங்கும் மாண்பினள்" என்று கூறுகிறது பின்வரும் கவிதை:

"அன்னை தயையும் அடியாள் பணியுமலர்ப்
பொன்னின் அழகும் புவிப்பொறையும்-
வன்னமுறும்
வேசி துயிலும் விறன்மந் திரிமதியும்
பேசி லிவையுடையாள் பெண்"

மங்கையர்களின் மாண்பினை விளக்கும் பண்டைக் காவியங்களில் தலை சிறந்தது சேக்கிழார் அருளிய திருத்தொண்டர் புராணம். அதில் கற்புநிறை காத்தலிலும், கடவுள் வழிபாட்டினிலும் ஒப்புயர்வற்று விளங்கிய உத்தமப் பெண்ணடியார்கள் பலரைக்காணலாம். திருநீலகண்டக்குயவர் தெய்வீக மனைவியார், திருநீல நக்கரின் சீர்மிகு துணைவியார், அங்கணனால் "அம்மையே" என அன்பொழுக அழைக்கப்பட்ட காரைக்கால் அம்மையார், அருள் மகனை ஈன்று, ஆருயிர்க் கணவர்க்கும் கடவுள் நெறி காட்டித் தாமும் அக்கண்ணுதல் பெருங்கருணைக் கடலில் கலந்துவிட்ட இசைஞானியார், சமணச் சகதியில் ஆழ்ந்து சூலைநோய்கண்டு துடித்த தம்பியாரைக் கைகொடுத்து மீட்டுத் திருவெண்ணீற்றால் தூய்மைப்படுத்தித் துயர்துடைத்த திலகவதியார்போன்று எண்ணற்ற பெண்ணடியார்களைக் காண்கிறோம்.

சோழன் மகளாய்ப் பிறந்து, பாண்டியனின் வாழ்க்கைத் துணைவியாய்ப் பொலிந்து, ஞாலத்தின் நங்கையர்கட்கெலாம் அரசியாய்த் திகழ்ந்து, மாதவரெலாம் ஏத்தும் கங்கை வேணியரின் தொண்டராய்த் துலங்கிய மங்கையர்க்கரசியாரை, நமது

தொண்டர் சீர் பரவுவார் நான்கு புராணங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

*1. திருஞானசம்பந்தர் (2) குலச்சிறையார் (3) நின்றசீர்நெடுமாறர் (4) மங்கையர்க்கரசியார்.

மங்கையர்க்கரசியார் சோழ மன்னனின் அருந்தவப் புதல்வியாவார். அவரது இயற்பெயர் மானி என்றே கூறப்படுகிறது. மானம் உடையவனே மனிதன். மானம் உடையவள் மானி. மங்கையர்க்கு மானமே கற்பு. கற்பே மானம். மானத்தைக் காப்பவள் மானி. பாண்டிய மன்னனின் மானத்தைப் பாண்டிப் பேரரசின் மானத்தைத் தென்றமிழ் நாட்டின் மானத்தினையே காத்த காரிகையன்றோ இம்மானியார்; 'சைவம் தென்னாட்டின் தனிச்சொத்து' என்ற பொருளைக் குறிப்பதன்றோ 'தென்னாடுடைய சிவன்' என்ற தொடர். தென்றமிழ் மண்ணில் மண்டிக்கிடந்த அமணக்காரிருளை, இத் தெய்வத்திருமகள் தோன்றிக் கடிந்து இரியச் செய்யவில்லையானால் சைவச் செந்நெறி மல்கி மறைந்து விட்டிருக்குமன்றோ? கொழுநனின், குடியின், குலத்தின், நாட்டின் மானத்தைக் காத்த மங்கையின் இயற்பெயர் மானி என அமைத்தது எவ்வளவு பொருத்தம்! தீர்க்க தரிசனமும், தெய்வத் திருவருளும் பெற்றிருந்த பெற்றோர் இட்ட திருநாமம் அன்றோ அது!

திருத்தொண்டர் புராணத்துக்கு வித்தாய் விளங்கும் திருத்தொண்டத் தொகையும், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும் முறையே, வரிவளையாள் மானி; பாண்டிமா தேவியாம் மானி என்றே அழைக்கின்றனர். தென்னாட்டு வரலாற்றை முன்னாட்டும் பேறுபெற்ற, செல்வக்குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழாரும் 'வளவர் திருக்குலக் கொழுந்து வளைக்கை மானி' என்றே போற்றுகிறார். திருத்தொண்டர் திருநாமக்

கோவையும் 'மானியார்' என்றே சாற்றுகிறது. திருத்தொண்டர் திருநட்சத்திரப்பாடலும் 'மானியார்' என்றே ஓதுகிறது. அம்மையாரின் அற்புத சாதனைக்கு அடிகோலிய அண்ணல் ஆளுடைய பிள்ளையாரும்

ஆலவாய்ப்பதிகத்து முதற்பாட்டிலேயே 'மங்கையர்களுக்கெல்லாம் அரசிபோல் பவளும் வளவர்கோன் பயந்த பாவையு மாகிய மானி' என்றே பொருள்பட

" மங்கையர்க் கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைம்மாட மானி"

என்றே பாடுகிறார். மங்கையர்க்கரசியாம் மானியார், வான்புகழ் கொண்ட கற்புக்கரசியாராக விளங்குகிறார்; திருமகள் போன்று எழில்மிகு பாவையாய்த் திகழ்ந்தார்; இறையருள் பெற்ற தொண்டர்களும் பரவும் தூய தெய்வத் திருமகளாய்த் துலங்கினார்.

அம்மையார் தெய்வ மங்கையர். தென்றமிழ்ப் பாண்டி நாட்டில் பரவியிருந்த சமண மதத்தை அறவே அழித்துச்சைவசமயத்தைத், திருநீற்றுச் செந்நெறியைப் பழமைபோல் திக்கெலாம் பரப்ப இறைவனால் அனுப்பப்பட்ட தெய்வத்திருத்தூதர். இக் கருத்தையே நம்பியாண்டார் நம்பி,

"வாச மலர்க்குழல் பாண்டிமா தேவியாம் மானிகண்டீர்
தேசம் விளங்கத் தமிழா கரர்க்கறி வித்தவரால்
" நாசம் விளைத்தாள் அருகந் தருக்குத் தென் னாட்டகத்தே"

என்று பாடுகிறார்.

" சிவன் திரு நீற்றினை வளர்க்கும்
............பாண்டிமாதேவி' என்றும் பத்தி
யார்கின்ற பாண்டிமா தேவி "

என்றும் வானவரும் போற்று திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார் பாடுவதும் இக் கருத்தையன்றோ!

' பொன்னி மன்னவன் பயந்த தெய்வக் குலமகள்'
' வாலி தாகிய சைவவான் பயிரினை வளர்ப்பான்
வேலி யாகியோர் '

என்றும் ஏத்துகிறார் பரஞ்சோதி மாமுனிவர். அவர் பின்னும் ஒருபடி மேலே போய் அம்மையாரை, விளக்கு; மணி விளக்கு; சைவ மணி விளக்கு; ஒளியால் விளக்கும் சைவ மணி விளக்கு; உலகெலாம் மன்னிக் கோதிப் புகழ் ஒளியார் விளக்கும் சைவ மணி விளக்கு' என அடுக்காக, அழகாகப் பாராட்டிப் பாடிப் பரவசமடைகிறார்.

' ஆண்டகை வளவர் கோமான் உலகுய்ய அணிந்த செல்வப்
பாண்டிமா தேவியார்தம் பாதங்கள் பரவ லுற்றேன்'

எனப் போற்றுகிறார் குன்றத்தூர் அடிகளார்.

இனி அம்மையாரின் சாதனையைச் சற்றுக் காண்போம். அம்மையாரின் கணவன் கூன்பாண்டியன். இவன் சத்துருசாதனன் என்ற பாண்டிய மன்னனின் மைந்தன் என்று கூறுகிறது, பரஞ்சோதித் திருவிளையாடல். பாண்டியன் பிறவியிலேயே கூன் முதுகுடையவன். அக்குறை பண்டை விதியின் பயன் என்பதை, 'வல்வினை வலியால் மெய்யில் வலியகூன் அடைந் தான்' என்ற அடிகளார் குறிப்பிடுகிறார். பரஞ்சோதி மாமுனிவர். எனினும் அவன் தோள்வலிமையும் தாள்வலிமையும் கொண்டவன். பேராற்றலும் பூண்டவன்; சேர, சோழப் பேரரசர்களை வென்று புறங்கண்டவன். 'ஓர் குடைக்கீழ் நில மூன்றும் காவல் புரிந்து கோலோச்சிப் புண்டோய் குருதி மறக் கன்னிப் புகழ்வேல் வழுதி' என்று இவனது வீரத்தையும் வெற்றியையும் புகழ்ந்து பேசுகிறது திருவிளையாடல்.

தன்பால் தோற்று அடிபணிந்த சேரப்பெருமன்னன், வானை வருடும் யானைகளையும், பொன்னையும் மணியையும், பொற்புறு கன்னியரையும் ஈட்டுப் பொருளாகத் தந்து தன் நாட்டை மீட்டுச் சென்முன் என்றும், சோழப் பேரரசன் தான் இனிது ஈன்ற திலக மணிந்த பெண்யானை போன்ற வலிவும், உழைப்பும், கன்னித் தன்மையும், கவின் மிகு உருவும் கொண்டு, மின்னிச்சுடர் விடும் சைவ மணிவிளக்கத் திருவாய்த் திகழ்ந்த மங்கையர்க் கரசியை மகட் கொடையாக அப்பாண்டியனுக்கு அளித்துத் தன் நாட்டைத் திரும்பப் பெற்றுத் திரும்பினன் என்றும் பேசுகிறது திருவிளையாடல்.

நெய்வேலி என்ற விடத்தே நிகழ்ந்த போரில் இப்பாண்டி மன்னன் பகைவரை வென்று வெற்றி வாகைசூடி 'நெய்வேலி வென்ற நெடுமாறன்' என்று புகழப்பட்டான் என்பதும் பேசப் படுகிறது.

இம்மாண்புறு வேந்தர் வேந்தனின் மதியமைச்சர் குலச்சிறையார் என்பவர். அவர் "கோதறு குணத்தின் மிக்க குலச் சிறை என்பான் ஆங்கோர், மேதகு கேள்வியான் என்றும்...... குணனுங் கேள்வித் தலைமையும் மதியும் மிக்க வன்" என்றும் புகழப்படுகிருர்.

பாண்டியன் 'மங்கையர்க்கரசியாம் மானியை மணந்து சீலம் மிக்க இக்குலச் சிறையாரையும் சீதனமாகப் பெற்று வந்தான்' எனப் பேசுகிறது திருவிளையாடற் புராணம்.

இத்தகைய மாண்பெலாம் பெற்ற மறவேந்தன், வாழையடி வாழையென வந்த தன் சைவச் செந்நெறியைத் துறந்து சமணப் புன்னெறி வலையில் சிந்திச் சீரழிந்து கிடந்தான். சமணக் கருமேகம் இவன் நாட்டைச் சூழ்ந்து படர்ந்து சூனியமாக்கிவிட்டது. இதுவும் பண்டை வினையின் பயனேதான்.

இதனையுணர்ந்த மானியார் மனங் கவன்ருர்; அமைச்சர் அதிர்ச்சியுற்ருர். எனினும் சோர்ந்துவிடவில்லை. 'நாயக னுக்கும் நாட்டிற்கும் சமணம் விளைத்த களங்கத்தை அடியோடகற்றிப் பழைமைபோல் சைவ நெறியை விளங்க வைப்பேன்' என அம்மையார் சூளுரைத் தார்; அமைச்சர் குலச்சிறையாருடன் சூளுரை செய்தார்.; முடித்தற்குரிய காலத்தையும் இடத்தையும் எதிர் நோக்கி நின்ருர். அவநெறியோட்டித் தவநெறி காட்டப் பிறந்த பரசமய கோளரியாம் ஞானசம்பந்தப் பெரு மானின் நல்வரவையறிந்தார். ஆளுடைய பிள்ளையார் ஆலவாய் அடைந்ததும் அமைச்சருடன் சென்று அவர் அடியிணையில் வீழ்ந்தார். அவரது ஆலவாய் வருகையையறிந்த சமணர்கள் உள்ளம்சாம்பினர்; திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை மடத்துடன் தீயிட்டுக் கொளுத்தி யழிக்கத் திட்டமிட்டனர், அவ்வாறே விரைந்து தீயுமிட்டனர்; உண்மையை யுணர்ந்தார் ஞானபானு. இந்நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாய் நின்ற நெடுமாறனை, அத்தீப்பற்றப்பணித் தார். மன்னன் வெப்புநோய் கண்டு வெதும்பினன். சமணர்கள் அவன்பால் விரைந்தனர்; மந்திரத்தாலும் மருந் தாலும் அச் சுரந்தீர்க்க முயன்றனர்; பயனில்லை. நோய் கடுமையாயிற்று' வேந்தன் தீயிற் புழுவெனத் துடித்

தான். அரசியாரும் அமைச்சரும் மன்னனை அணுகி, ஆளுடைய பிள்ளை யாரே நும் நோயைத் தீர்த்து ஆளும் அருளுடையாராவர்; அவரை அழைக் கலாமே' என இதமாக இயம்பினர். ஞானசம்பந்தப் பெருமானின் திருநாமம், மன்னன் செவியில் நுழைந் ததும் நோய் தணிந்தது போன்று அவனுக்கே தோன்றியது. இசைந்தான் மன்னன். சில விநாடிகளில் அங்கு எழுந் தருளினர் காழிவள்ளலார்' மன்னன் வணங்கிப் பொன்னுசனத்தில் இருக்க இறைஞ்சினன். ஆளுடைய பிள்ளையார் 'மந்திரமாவது நீறு' என்ற பதிகத்தை யோதி, 'வெள்ளை நீறு தொட்டு அங்கை யால் நீவியதும், உள்ளகூனேடு வெப்பும் ஒழிந்தது; மன்னன் மகிழ்ந்தான்; புதுவாழ்வுபெற்றுப் பொலிந்தான். அமணர்களின் பொய்மையையும், புரட் டையும் அரசன் நன்கு புரிந்துகொண் டான். ஆனல் அடங்காத அமணர்கள் ஞானசம்பந்தரை மீண்டும் அனல் வாதத்துக்கும், புனல்வாதத்துக்கும் வலிந்து அழைத்தனர். இறுதியில் அவற்றிலும் தோற்று மானமிழந்து மதிகெட்டுக் கழுவேறி மாய்ந்தனர். அவர்களோடு சமணமும் சாய்ந்தது; சைவசமயம் திருநீற்று நெறி பழைமை போல் புத்துயிர் பெற்றுத் திக்கெலாம் பரவித் திகழ்வதாயிற்று.

இந்த ஒப்பற்ற சாதனைக்குச்சமயப் புரட்சிக்குச்-சைவ மறுமலர்ச்சிக்கு மூலகாரணமாய் விளங்குபவர், நமது மானியார்-மங்கையர்க்கரசியார்என்பது வெள்ளிடைமலை. மனைவியர் மனம்வைத் தால் இரும்பான கணவனையும் பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன்னுக்கலாம். மூர்க் கரையும், முரடரையும் ஈவிரக்கமும் ஈரநெஞ்சமும் கொண்ட இனியவராக் கலாம்; பொல்லாதவரையும் நல்லவ ராக்கலாம்; பேடியையும் பெருவீரனுக் கலாம்; நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறியவனையும் ஆத்திக நெறி காட்டும் அருளாளனுக்கலாம். இது கற்புடைய நங்கையர்களுக்குக் கைவந்த கலை. தாய்மை விவரிக்க முடியாத அற்புத ஆற்றல் படைத்தது; தூய பெண்மை, எளிதில் புரியாத, புலனுகாத ஒரு மாயச் சக்தி படைத்தது. பெண்ணே சக்தி. சக்தியே பெண் அன்றோ; எனவே மங்கையர் மனம் வைத்தால் சாதிக்க இயலாதது ஒன்றும் இல்லை.

இந்தச் சாதனையில் அம்மை யாருக்கு உறுதுணையாயிருந்தவர் குலச் சிறையார். சிறை என்ற சொல் காவல் காப்பு, அரண் என்றெல்லாம் பொருள் படும். தென்னுடைய சிவநெறிக் குலத்தில் அரணுகக் காப்பாகக்காவலாக விளங்கிய அமைச்சர் பெருமானுக்குக் குலச்சிறையார் என்ற பெயர் பொருத்த மானது.

அம்மையாரின் வரலாற்றைப் பாட வந்த தொண்டர்சீர் பரவுவார் (சேக்கிழார்), அமுதையும் ஞானத் தையும் அம்பிகை குழைத்தூட்ட உண்ட அந்தணர் மாமணியாம் ஆளுடைய பிள்ளையார் தம் திருவாயி னின்றும் எழுந்த புனித வாக்கால் புகழ்ந்து பாடும் பேறு பெற்றவர் அம் மையார், என்னே இவர் மாண்பு! என அதிசயித்து மெய்ம் மறந்து நிற்கிருர்; அவரை 'அடியேன் என்னவென்று பேசுவேன்? எவ்வாறு பேசுவேன்? எனக்கென்ன தகுதியுளது?' என்று

சிந்திக்கிறார்; பின்னர்ப் 'பாண்டியன் நெடுமாறனின் சைவ நெறிக்குத் துணையாக நெடுங்காலம் கூடவே இணைந்து வாழ்ந்து, குற்றமற்ற அக்கொழுநரோடு கூடவே ஈசன் நிழலடைந்து இனிதிருக்கும் அருளும் பெற்றார்' என்ற செய்தியை மட்டும் அடக்கமாகக் கூறி அமைதியடைகிறார்.

"பூசுரர்சூளாமணியாம் புகலி வேந்தர்
போனைஞர் வம்பொழிந்த புனித வாக்கால்
தேசுடைய பாடல்பெறுந் தவத்தினரைச்
செப்புவதுயாம் என்னறிந்து? தென்னர் கோமான்
மாசில்புகழ் நெடுமாறன் தனக்குச் சைவ
வழித்துணையாய் நெடுங்காலம் மன்னிப் பின்னை
ஆசில் நெறி யவரோடுங் கூட ஈசர்
அடிநிழற்கீழ் அமர்ந்திருக்க அருளும் பெற்றார்"

என்பதே அத்திருப்பாட்டு.

வரிவளைக் கைமானியாம் மங்கையர்க்கரசியாரை நாமும் போற்றி, அவர் திருவருளைப் பெற்றுத் திகழ்வோமாக.

உலகெலாம் தழைவுற ஆள்பவள்

இராகம் : கேதாரம் — தாளம் : ஆதி

பல்லவி

நமைக்காக்கும் நான்மாடக் கூடலின் நாயகி
நாடும்பொரு ளொடுபுகழ் ஞானமும் தருபவள் (நமை)

அனுபல்லவி

அழகொளிர் உயர்சிங்கா சனத்தினில் அமர்பவள்
அருளிந்த உலகெல்லாம் தழைவுற ஆள்பவள் (நமை)

சரணம்

விரும்பிடும் அறுபத்து நான்கென விளம்பிடும்
விளையாடல் மதுரையிற் புரிந்துளம் மகிழ்ந்திடும்
அரன்திருப் பங்கினில் அணிபெற அமர்ந்திடும்
அங்கயற் கண்ணியென அடியவர் புகழ்ந்திடும் (நமை)

—மீ. இராமநாதன்

மதுரை மூதூர் மாநகர்

டாக்டர் தி. முருகரத்தனம், எம்.ஏ., பி.எச்.டி.,

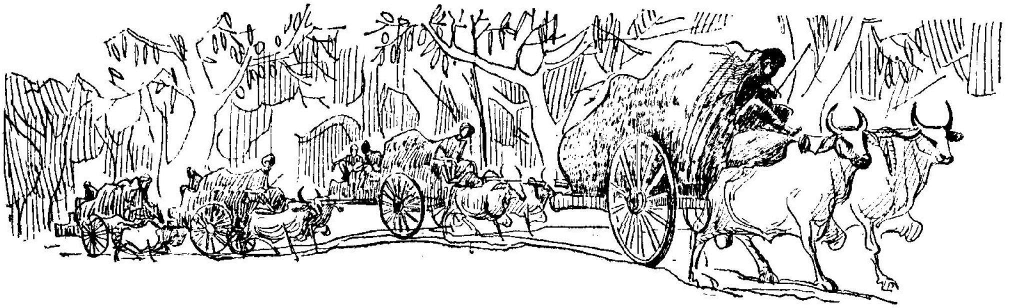
மதுரை மாநகரத்தின் அமைப்புப் பற்றிப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பரிபாடலாலும்,மதுரைக்காஞ்சியாலும், சிலப்பதிகாரத்தாலுமே ஓரளவு அறிய முடிகிறது. காஞ்சியும் சிலம்பும் கூறும் கருத்துகளை இங்குத் தொகுத்துக் காணலாம். கோட்டை, வாயில், பல்வேறு தெருக்கள் ஆகியவை பற்றியே இவ்விலக்கியங்கள் சிறப்பாகப் பேசுகின்றன.

	மதுரைக் காஞ்சி கூறும் நகரின் கூறுகள்	சிலம்பு கூறும் நகரின் கூறுகள்
1.	... ...	இளை சூழ் மிளை
2.	மண்ணுற வாழ்ந்த மணிநீர்க் கிடங்கு	வளைவுடன் கிடந்த வலம்புணர் அகழி
3.	விண்ணுற ஓங்கிய பல்படைப் புரிசை	கடி மதில்
4.	அணங்குடை நெடுநிலை	... ...
5.	வையை அன்ன வழக்குடை வாயில்	சுருங்கை வீதியும் வாயிலும்
6.	மலையின் நிவந்த மாடம்	... ...
7.	அறங்கூறு அவையத்தார்	... ...
	காவிதிமாக்கள் (அமைச்சர்) வணிகர்	... ...
	நாற்பெருங் குழுவினர் ஆகியோர் உறையும் தெருக்கள்	நால்வேறு தெரு
8.	நாளங்காடி அல்லங்காடி	அரசு விழை திருவின் அங்காடி வீதி பயங்கெழு வீதி (இரத்தினக் கடைத் தெரு) பொற்கடை வீதி அறுவை வீதி கூல வீதி

9. ... ... கடைகழி மகளிர்
வையங்காவலர்
மகிழ்தருவீதி
எண்ணெண் கலையோர்
இருபெருவீதி

10. ... ... சந்தி, சதுக்கம்,
மன்றம் கவலை,
மறுகு, ஆவணவீதி,

11. சமண, பௌத்த,
அந்தணர் பள்ளிகள் ... ...

மதுரைமாநகர்பற்றி இருநூல்களும் கூறும் கருத்துகளை வகுத்துக் காணலாம். சில கருத்துகள் சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கன :

1. இருநூல்களும் அரண்பற்றித் தெளிவாகப் பேசுகின்றன. அகழி, கோட்டைமதில், வாயில் ஆகியவை பேசப்படுகின்றன.

2. வணிகக் களங்களாகிய அங்காடிகள்—நாளங்காடி, அல்லங்காடி—விரிவாக விளக்கப்படுகின்றன. இவ்வங்காடிகளில் எழும் ஆரவாரங்களையும் விற்பனையாகும் பல்வேறு பண்டங்களையும்பற்றி மதுரைக்காஞ்சி பரக்கப் பேசுகிறது. பொன், மணி முதலிய உயர் பொருள்களின் செழிப்பைச் சிலம்பு இயம்புகிறது.

3. சிலப்பதிகாரம் பொதுமகளிர் பெருகவாழும் தெருக்களை விரித்துப் பேசுகிறது. மதுரைக்காஞ்சி அவர்களுக்குரிய தெருக்களைச் சுட்டிப்பேசவில்லை. ஆனால் அந்நூல் மதுரையின் இரவு நிகழ்ச்சிகளை விரித்துரைக்கும் முகத்தான் அப்பெண்டிரின் ஒழுக்கங்களை விளக்கியுரைக்கிறது.

4. இருநூல்களும் நால்வேறு மக்கள் வாழ்வுபற்றிப் பேசுகின்றன. 'நால்வேறு மக்கள்' என்னும் தொடருக்கு ஒப்ப முடிந்த ஒருபொருள் கூறப்படவில்லை. ஆரிய மரபான நால்வருண மக்களே இங்குப் பேசப்படுகின்றனர், என்பது ஒரு சாரார் கருத்து.

இவற்றை எண்ணிப் பார்க்கின்றபோது 'மதுரை மாநகரை விளக்குவதில் சில புனைந்துரை மரபுகளை ஆசிரியர்கள் மேற்கொண்டனரோ' என்ற வினா எழுகிறது. நாட்டு வருணனை பாடுவதில் பண்டை நாள்தொட்டே சில மரபுகள் இருந்திருக்கின்றன. நாட்டு வருணனை

பாடுகின்றபோது நான்குதிணைகளைப் புனைந்துரைப்பது ஒருமரபு. இதனை மதுரைக்காஞ்சி ஆசிரியர் பின்பற்றி யிருக்கிறார். ஆறு பருவங்களையும், ஆறு பொழுதுகளையும் புனைந்துரைத்தல் ஒரு மரபு. இம்மரபினை இவ்விரு நூலாசிரி யர்களுமே மதுரை நகர் வருணனையில் பின்பற்றியிருக்கின்றனர்.

இவ்வாறே நால்வருண மக்களும் நால்வேறு தெருக்களில் வாழ்கின்றனர் என்று உரைத்துவைப்பது ஒரு நகர் வருணனை மரபு போலும். அவ்வாறே பொது மகளிர் பற்றிப் புனைந்துரைத்து அதன்வழி நகரின் செல்வச் செழிப்பை விளக்குவது ஒரு மரபு போலும். ஆதலால்தான் மதுரைக் காஞ்சி, அவர்கள் தொழில்பற்றிப் பேசுகிறது; சிலம்பு அவர்கள் தொழிலும், தெருவும் பற்றிப் பேசுகிறது. நகரின் செல்வச் செழிப்பைப் புனைந்துரைக்கும் மரபாகப் பல்வேறு பண்டங்களையும், பண்டம் பகர்வோரையும், அவற்றால் எழும் ஆரவாரங்களையும், கடைத் தெருக்களையும் புனைதல் ஒரு முறை போலும். மதுரைக் காஞ்சி பல்பண்டங்களைப் பேசுகிறது; சிலம்பு உயர்பண்டங்களைப் பேசுகிறது. நகர் என்றால் அரண் கூறவேண்டும், அகழி கூறவேண்டும் என்பதும் மரபு.

இவ்வாறாக மதுரைக் காஞ்சியிலும், சிலம்பின் ஊர்காண் காதையிலும் வெறு மரபுகளையே காணுகிறோமா? உண்மையான மதுரையையே காணுகிறோமா?

பண்டைத் தமிழகத்தில் கட்டிடக் கலை நூல்கள் இருந்திருக்கின்றன. 'நூல் நெறி மாக்கள் பால்பெற வகுத்த பத்தினிக் கோட்ட'மே செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்கு எழுப்பியது. மயன் என்னும் தேவதச்சன் வழங்கிய கட்டிடக் கலையும் பண்டையோர் அறிந்ததே. இவற்றில் நகர அமைப்புகள் பேசப் படுதல் கூடும். அருத்த சாத்திரங்கள் அரசின் கூறான அரண் பற்றிப் பேசுகின்றன. அரசரின் தலைநகர்க்கான அரணே அதுவாம். இவ்வரணே கோட்டை மதிலாம். உள்ளே நகரமும் கோவாமும் கோவிலும் உண்டு. இவற்றை அறிந்த மாங்குடி மருதனும் இளங்கோவடிகளும் தாமே தம் நூலில் மதுரையைப் படைத்துவிட்டனரா? அதனைக் கண்டுதான் கூறினரா? பரிபாடல், இதழ்விரிந்து வரும் தாமரை போன்று மதுரை அமைந்தது, எனக் குறிப்பிடுகிறது. இன்றைய மதுரை ஓரளவு அப்படித்தான் விளங்குகிறது. ஆனால் பரிபாடல் ஆசிரியர் போற்றும் அண்ணல் திருமால் கோயில் நடுவண் இல்லையே! அம்மை கோவிலன்றோ இருக்கின்றது! இவ்வம்மை கோவிலும் அதனை ஒட்டி எழுந்த நகரமும் எழுந்தகாலம் சங்க காலத்துக்கும் பின்னைக்காலம் ஆயிற்றே!

ஆதலால் இலக்கியங்கள் காட்டும் மதுரை மாநகரின் உண்மை அமைப்பினை எவ்வாறு அறிவது? மரபினை நீக்கி மெய்யினைக் காணவேண்டும். அம்மெய்யும் வரலாற்றால் வலிவு பெறவேண்டும். இவ்வகையில் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சித் துறையே துணையாகும். இவற்றால் இத்துறையால் ஆராய்ச்சி வளர்தல் வேண்டும். பின்னரே உண்மை காணலாம்; மதுரை மூதூர் மாநகரையும் அறியலாம்.

மதுரை நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்

ர. அய்யாச்சாமி, எம். ஏ.

ஏற்றப்பாட்டுக்கு எதிர்ப்பாட்டு இல்லை என்பார்கள். கவிஞர் கோமானாகிய கம்பரே ஏற்றப்பாடலில் கட்டுண்டு நின்றார் என வரலாறு உண்டு. ''மூங்கில் இலைமேலே தூங்குபனிநீரே,'' என்று பாடினான் உழவன். அதற்குப் பொருத்தமாக அடுத்த அடியைப்புலவர் பெருமான் கற்பனை செய்து கொள்ள இயலவில்லை. ஏற்றம் மிதித்த குடியான வனே, மறுநாள், அவருக்குத்துணை வந்து, ''தூங்கு பனிநீரை வாங்கு கதிரோனே,'' எனப் பாடவேண்டி இருந்ததாம்.

மதுரையை அடுத்த ஒருவனம்; அடர்ந்தவனம். அதன் அடர்த்தி எப் பேர்ப்பட்டது.

" ஈப்புகுந்தால் இறகொடியும்
இண்டப் பிணக்காடு;
கொசுப்புகுந்தால் இறகொடியும்
கொங்கர் இளங்காடு."

மதுரையையே மையமாகக் கொண்ட ஒரு சொல்லோவியம் :

தென்மதுரைச் சொக்கர்
மண்சுமந்தார் அப்போ;
வைகைஅணை கட்ட
வாங்கிக்கொண்டார் கூலி;
வாணிச்சி கைப்பிட்டு
வாயிலிட்டுப் போனார்;
ஒருதட்டு மண்போட்டு
மறுபடியும் வருவார்;
வாணிச்சிகைப் பிட்டுக்கு
வந்துவந்து நிற்பார்;
பிள்ளையாரே வாரும்
பிடித்தேனையா ஏற்றம்.

கல்வியில்சிறந்த புலவர்பெரு மக்களும், ஆன்மீகச் சுடர்செறிந்த அடியவர்களும் ஆலவாய் அழகனுடைய திருவிளையாடலைக் கவிதையிலும், உரை நடையிலும் பலவாறாகப் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர். ஆனால் இந்த ஏற்றப் பாடலில் உள்ள எளிமையும் நயமும் அவர்களுக்கும் எட்டாதவை. வாணிச்சி கைப்பிட்டுக்கு, இறைவன் வந்து வந்து நிற்பாராம். அது அவருடையகுழந்தைத் தனமா ? குறும்பா ? பொருள் பொதிந்த தெய்வத்திருவிளையாடலா? சொல்லோசை, வந்து வந்து, நம் சிந்தையை மெல்ல மெல்ல மயக்குகிறது. எழுத்தறிவு இல்லாதவன் ஆனாலும், ஏற்றம் மிதிக்கும் குடியானவன், பத்தே வரிகளில் ஓர் அற்புதத் திருவிளையாடலை, முத்து முத்தாகச் சித்திரம் தீட்டி விடு கிறான்.

இவனைப் போலவே, தமிழகத்து நாட்டுப்புறமக்கள் அனைவரும் கற்பனைத் திறம் படைத்தவர்கள்; கேள்வி ஞானம் மிகுந்தவர்கள்; இறையன்பு நிறைந்தவர்கள்; நம்முடைய புராண இதிகாசக் கதைகளை நன்கு உணர்ந்தவர்கள். ஆகவே அவர்கள் வாய்மொழியாக வழங்கிவரும் பாடல்கள் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்து விளங்குவதில் வியப்பேதும் இல்லை. செயற்கையரண் இன்றிக் காட்டிலே விரிந்து மணம் வீசும் அழகிய மலர்களைப் போன்றவை, அந்தப் பாடல்கள். மக்களின் உள்ளக்கிளர்ச்சிகளை வடித்துநிரப்பிய மாணிக்கக் கலயங்கள் அவை.

நாட்டுப்புறப்பாடல்களைப் பல வகையாகப்பிரிக்கலாம். ஆயினும், வேலை செய்யும் போது பாடும் தொழிற்பாடல்களே எண்ணிக்கையில் மிகுந்தவை. சுவையை அடிப்படையாக எடுத்துக் கொண்டால் காதற் சுவையே பெரும்பாலான பாடல்களில் ஊடுருவி நிற்கக் காணலாம். அதற்கு அடுத்தபடியாக வருவது தாய்மை அன்பு.

நாட்டுப்புறப்பாடல்களில் சாகா வரம் பெற்றவை, தாய்மை அன்பு தவழும் தாலாட்டுப்பாடல்கள். அழும் குழந்தையும், அதைத் தூங்கவைக்க இசைபாடும் அன்புக்குரலும் இருக்கும் வரையில் தாலாட்டுப் பாடல்களுக்கு அழிவே இல்லை.

மதுரை மாவட்டத்தில் வழங்கி வரும் ஒரு நாட்டுப்புறப்பாடல், சொக்கநாதப்பெருமானை, ஒரு சாதாரணக் குடியானவன் ஆக்கிவிடுகிறது. வயலிலே வேலை செய்யும் நாயகனுக்குச் சோறு கொண்டு போகிறுள் மீனுட்சி அம்மை. அப்புறம் நடப்பது என்ன?

மதுரைக்கு மேற்கசலே—புள்ளி
மான்அணையும் பொட்டலிலே
தரிசாக் கிடக்குதுண்ணு—சொக்கர்
தனிச்சம்பா போட்டாராம்
சம்பா கதிர் அறுத்து—சொக்கர்
தனித்துநிற்கும் வேளையிலே
சொர்ணக் கிளிபோல—மீனுள்
சோறுகொண்டு போனுளாம்
நேரமும் ஆச்சுதுண்ணு—சொக்கர்
நெல்லால் அடிச்சாராம்
கல்லோ கிடக்குதுண்ணு—சொக்கர்
கடும்கோபம் கொண்டாராம்
அள்ளி எறிஞ்சாராம்—மீனுள்
அழகான கூந்தலிலே
வாரி எறிஞ்சாராம்—மீனுள்
மார்மேலும் தோள்மேலும்
சோர்ந்து விழுந்தாளாம்—மீனுள்
சொக்கர் முகம்பார்த்து
களைத்து விழுந்தாளாம்—மீனுள்
கணவர் முகம்பார்த்து
அழுத குரல்கேட்டு—அழகர்
அலறிஓடி வந்தாராம்
சீரு கொடுத்தாராம்—மீனுவுக்குச்
சீமையிலே செம்பாதி
வரிசை கொடுத்தாராம்—மீனுவுக்கு
வைகையிலே செம்பாதி.

கள்ளமற்ற பாமரமக்களின் உள்ளத்திலே உதித்த கற்பனையல்லவா இது? கணவன் மனைவியர் பிணக்கும், சீதனம் போதவில்லையென்ற பூசலும், பெண்ணின் பிறந்த வீட்டார் காட்டும் பரிவும் ஏறக்குறைய நாள்தோறும் கிராமப்புறங்களிலே காணும் நிகழ்ச்சிகள். தான் கண்டு அனுபவித்த காட்சிகளையே கருப்பொருள் ஆக்கி மதுரையையும் அழகர்கோவிலையும் இணைத்துவிட்டான் நாட்டுப்புறத்துக் கவிஞன்.

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் மட்டுமல்லாமல், வேறு துறைகளிலும் மதுரை மாவட்ட நாட்டுப்புறப்பாடல்கள்

ஆட்சி செலுத்துகின்றன. சங்கம் இருந்து தமிழ் வளர்த்த மதுரையில் ஏட்டில் எழுதாத நாட்டுப்புறப்பாடல்களும் எண்ணற்றவை. அவை கூறும் செய்திகளும் அளவற்றவை. அவற்றில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக எடுத்துக் காட்டவே முற்படுகிறது, இந்தக்கட்டுரை.

"சொக்கருட கோவிலிலே
தூண்டா மணிவிளக்கோ?
மீனாட்சி கோவிலிலே
விடிவிளக்காய் நின்றவனே"

என்பது ஒரு தாலாட்டு. தன்னுடைய குழந்தைஎன்றும்நின்று வாழவேண்டும், என்பது அன்னையின் நிரந்தர ஆசை. அதைக் குறிப்பிடவே, அவன் ஆலயத்திலுள்ள நந்தா விளக்குக்குத் தன்மகனை ஒப்பிடுகிறாள் போலும்.

"மதுரைக்கு நேர்கிழக்கே
மாரியம்மன் தெப்பக்குளம்
மஞ்சள்நீர் ஆடப்போயி
மயிலாளை நான்மறந்தேன்"

என்று ஏங்குகிறான் ஒருகாதலன் பிரிவுத் துன்பம் அவனை வாட்டுகிறது. அவனுடைய காதலி, வானத்திலே இருக்கும் மீனைப்போல எட்டாத பொருள் ஆகிவிடுகிறாள்.

"மானத்திலே மீனிருக்க
மதுரையிலே நீஇருக்க
செலத்திலே நான்இருக்க நாம்
சேருவதும் எக்காலம்,"

என்று உள்ளம் பதைக்கிறான் இளைஞன். இருப்பினும் அவன், தன் அன்புக்கு உரியவளை எந்நாளும் கைவிட மாட்டான்; உறுதி கூறுகிறான்; ஆணையிடுகிறான்.

"கானமயிலே உன்னைக்
கைவிடலே என்னுசொல்லி
மீனாட்சி கோவிலிலே
வெட்டிபோட்டுத் தாண்டறேண்டி"

கிடைத்த தானியம் முழுவதையும் ஊரார் ஒன்றுக்கிப் பதப்படுத்தி, மறுநாள் சமைப்பார்கள். பூசைக்குப்பின்,

அதை அனைவரும் பங்கிட்டு உண்டு மகிழ்வார்கள். பரணி இரவில், அவர்கள் பாடும் பாடலின் முதற்பகுதி பின்வருமாறு :

பரணி பரணி பாப்பரணி
பஞ்சாய் ஓடிய திருப்பரணி
ஆரம்மா வீட்டிலே
ஏனம்மா பேசலே
கார்த்திகை கார்த்திகை என்றோமே
கார்த்திகை பிறந்ததைக் கண்டீங்களா
பரணியல்லோ பாடிவந்தோம்
குருணியல்லோ போடவேணும்
குருணி குருணி போட்டீங்கண்ணா
கோபால கிருஷ்ணனைப் பெற்றெடுப்பீர்.
நாடு பெருகட்டும் நன்மை சிறக்கட்டும்
பட்டி பெருகட்டும் பாலும் பெருகட்டும்
பாண்டியன் சீமையும் தானே சிறக்கட்டும்
கொய்யா கொழுமிச்சி குலுங்கிப் பழுக்கட்டும்
ஏலமும் காப்பியும் எடுத்து விளையட்டும்
பெலா பழுக்கட்டும் பிள்ளைக திங்கட்டும்
மஞ்சி விளையட்டும் இஞ்சி சிறக்கட்டும்
கொம்புத் தேனும் கூடிக் கிடைக்கட்டும்.

மதுரைத் திருக்கோயிலில் திருமுறை விண்ணப்பிக்கும் வரலாறு

வித்துவான் தா. குருசாமி

திருவாலவாயுடைய சொக்கநாதப் பெருமான், பூவுலகில் திருக்கோயில் கொண்டிருப்பது, மக்களினத்தார் வழிபட்டு உய்வு பெறுவதற்காகவே. திருஞான சம்பந்தப்பெருமான் திருப்பாடல் பெற்றுக், கூடல் ஆலவாயிலில் குலவி நிற்கின்ற இறைவன், 'தேவாரப் பாடல் நாடோறும் கேட்பதில் விருப்புடையவர்' என்பதனைப் பண்டை வேந்தர்கள் உணர்ந்து, திருமுறை ஓதுவார்கள் பலரை நியமித்துத் திருமுறை விண்ணப்பிக்கச்செய்தனர்.

ஆகமத்தில்

சிவபெருமானுக்குத் திருமுறை தூல சரீரம்; ஆன்மா சூக்கும சரீரம்; சத்தி அதிசூக்கும சரீரம். இவ்வாறு சிவாகமங்கள் ஓதுதலால் அம்மந்திர சொரூப (வேத)மாகிய திருமுறையினிடத்துச் சிவபெருமான் விசேடமாய் எழுந்தருளியிருப்பார், ஆதலின், திருமுறை திருத்தலங்களில் ஓதுதல் விதிக்கப்பட்டது. திருக்கோயில்களில் நித்திய, நைமித்திகத்தில் வேதபாராயணஞ் செய்வித்தன் மாத்திரையான் அமையாது, சிவாகமத்திலே பூசாந்தத்தில், 'திராவிட தோத்திரஞ் செய்க' என விதித்தபடி திருமுறைகளையும் ஓதும் வண்ணம் கற்கோயில் எழுப்பிய மன்னர்கள் விளைநிலம் முதலியன வழங்கி ஓதுவார்களை நியமித்த வரலாற்றினைக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்தும்.

ஓதுவார் தன்மை

திருமுறைகளை ஓதுவோர் 'ஓதுவார்' என்பது பிற்கால வழக்கு. பண்டாரம் என்பதே முற்கால வழக்கு; இராசராச சோழன் கல்வெட்டில் ஓதுவார்களைப் 'பிடாரர்' என்று கூறுவது 'பண்டாரம்' —'பட்டாரக்கர்'— பிடாரர் என்று மருவியதே யாகும். இக்காலத்தும் பட்டாரகர் என்ற சொல் வழக்கில் உள்ளது. விதிப்படி ஓதுதலால் இவ்வோதுவார்களைச் சிவபெருமானாகவே பாவித்தனர். சிவபெருமானுக்கும் முத்திக்கும் உரித்தாய 'பண்டாரம்' என்னும் பெயரான் ஓதுவார் அழைக்கப் பட்டனர். பண்டாரம் என்னும் சொல்லுக்கு அரும்பொருள் இருக்குமிடம் என்று பொருள் கூறப்படும். திருமுறைகளே கருவூலம்; அத்திருமுறைகள் அவர் உள்ளத்தின்கண்

கிடைக்கப்பெறுதலால் 'பண்டாரம்' எனப்பட்டனர்.

கோயில் ஓதுவார் வழிமுறை

தளவாய் அரியநாத முதலியார் மூலம், விசுவநாதர் காலத்தில் அவர் அழைப்பையேற்று வந்த அலங்கார ஓதுவார் மதுரையில் ஏற்கனவே திருமுறை ஓதிவந்தவர்களோடு கலந்து அவர்க்குரிய மரியாதை வகைகளையும் பெற்றுவந்தனர். ஏற்கனவே திருமுறை ஓதுவதன்பொருட்டு மதுரையில் வாழ்ந்துவந்த மரபினர், திருமுறை ஓதுவதை விடுத்து உள்துறை நிருவாகத்தில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு விட்டனர். அம் மரபினர் இன்று மெய்காவல் எனப் படுகின்றனர். திருமுறை ஓதும் மரபினர்க்கு மதுரைக்கோயிலில் புடையார் மூன்றும் நிருவாகம் மரியாதை இப்பொழுதும் வழங்கப்படுகிறது. அலங்கார ஓதுவார் மகன் சித்திரபுத்திர ஓதுவார். அவர்மகன் கனகசபாபதி ஓதுவார். அவர்மகன் வீதிவிடங்க ஓதுவார். அவர்மகன் தாண்டவமூர்த்தி ஓதுவார், மதுரைக் கோயிலில் திருமுறைப்பணி யாற்றி வருகின்ற போது திருக்கோயில் சார்பிலேயே நெல்லும் பொருளும் ஆண்டுதோறும் பெற்று வந்தார். தாண்டவமூர்த்தி ஓதுவார் காலத்தில்தான் திருமலை நாயக்கர் 'ஓதுவார்செங்குளம்' என்ற கிராமத்தை இறையிலி சாசனம் செய்து கொடுத்துச் செப்புப்பட்டயம் வழங்கி நிலையான முறையில் திருமுறைப்பணி செய்ய வழிவகுத்தார்.

ஓதுவார்பணி

மதுரைக் கோயிலில் ஓதுவார்பணி பெற்ற ஓதுவார்கள், விசேட நாள்களில் தலபுராணம் சொல்வதும், திருவிழாக் காலங்களில்திருப்பணிமாலை பாடுவதும், ஆண்டவன் அடியார் பெருமைபற்றிய விரிவுரை செய்வதும் வழக்கமாகும். அவ்வழக்கம் இன்றும் அப்படியே நடந்து வருகிறது. திருக்கோயிலின் புராதனச்சான்றேடுகளில் இவ்விவரங்கள் அடங்கியுள்ளன. செப்பேடுபெற்ற தாண்டவமூர்த்தி ஓதுவார் காலத்திற்கு பின்பு தோன்றிய தாண்டவமூர்த்திக் கவிராயஓதுவார், சொக்கநாத நாயக்கர்

காலத்தில் (கி. பி. 1689-ல்) தோன்றி இராணிமங்கம்மா காலம் வரை வாழ்ந்தவர் ஆவார். மதுரைக் கோயிலின் வரலாற்றைத் — திருப்பணி செய்தவர்கள் விவரத்தைச் செய்யுள் உருவில் பாடியவர் இவரே. 'சுந்தரர் வேடுபறி' என்ற கலிவெண்பாச் செய்யுளும் இவர் பாடியதாகக் கூறப்படுகிறது.

திருமுறை ஓதும் இடம்

விஜயரங்கசொக்கநாதர் காலத்தில் தொழிலட்டவணை தயார் செய்தபோது 'தேவாரம் அம்மன் சந்நிதி, விநாயகர் சந்நிதிகளில் ஏன் ஓதப்படக்கூடாது' என்று கேட்டதற்கு அப்போது இருந்த சிவகுருநாத ஓதுவார், தேவார திருவாசகங்கள் சிவ சந்நிதானத்தைத் தவிர, விநாயகர், முருகக்கடவுள், அம்பிகை முதலியோர் சந்நிதிகளில் ஓதி வரவேண்டும் என்பது சம்பிரதாய விரோதமட்டுமின்றி, உலக வழக்கத் திற்கே பொருத்தமின்றியும், நியாய முறையிலும் இருந்து வராமையாலும் அந்தந்த தெய்வ சந்நிதிகளில் அவரவர்க்குரிய பாடல்களை யாவரும் எப்பொழுதும் பாடிவந்தாலும் சொக்க நாதர் மூலஸ்தான சந்நிதி ஒன்றும், வெள்ளியம்பல நடராசர் சந்நிதி ஒன்றும் ஆக இரண்டு சிவ சந்நிதானங் களே தேவார திருவாசகங்கள் ஓதுதற் குரியனவாகும்' என்று வாக்குமூலம் கொடுத்திருப்பதை மதுரஞ் சுந்தர பாண்டிய ஓதுவார் 29—8—1936-ல் எழுத்துமூலம் விளக்கம் செய்திருக் கின்றார்கள். இவ்வாக்கு மூலப்படியே இன்றும் திருமுறை விண்ணப்பம் நடைபெற்று வருகின்றது.

நாடோறும் திருமுறை விண்ணப்பம்

நித்தியப்படி சுவாமி சந்நிதானத் தில் கொடிக்கம்பத்தின் முன்பு பள்ளி யறைச் சொக்கர் எழுந்தருளுங் காலத் தில் 'தேவாரம் அருளிப்பாடுக' என்ற வுடன் திருமுறை விண்ணப்பிப்பது வழக்கம். அக்காலத்தில் இருந்து இன்றும் நித்தியப்படி நடந்து வரும் திருமுறைப்பணி இது வாகும். இக்காலத் தில் ஒரே திருப்பாட்டு விண்ணப்பம் செய்யப்படுகிறது. கஸ்தூரிரங்கச் சொக்கநாதர் காலத்து வாக்குமூலத்தில் ஒருபதிகம் விண்ணப்பிக்கப் பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பஞ்சபுராணம் என்பது பிற்கால வழக்கமாகும்.

பிரதோஷகாலத் திருமுறைப்பணி :

மாதவிசேடமாகிய பிரதோஷ காலத்தில் பெருமானும்பெருமாட்டியும் இடப வாகனத்தில் கபாலிமதிற் பிரகாரத்தில் வலமாக வரும்போது அஷ்டதிக்குகளிலும் முறையே கீழ்க் கண்டவாறு திருமுறைப்பண் ஓதப்பட வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. (1) நட்டபாடை (2) காந்தாரம் (3) பியந்தைக்காந்தரம் (4) சாதாரி (5) நட்டராகம் (6) தக்கராகம் (7) சீகாம ரம் (8) தாண்டகம் அல்லது செந்துருத்தி —என்ற பண்கள் ஓதப்பட்டன.

சித்திரை விழாவில் திருமுறைப்பணி

முதல் திருநாளில் ஆடிவீதியின் அஷ்டதிக்குகளிலும் தேவாரம்விண்ணப் பிப்பது வழக்கம். எட்டுத் திக்குகளிலும் பகற்பண் நான்கும் இராப்பண் நான்கும் ஓதப்படவேண்டும். ஐந்தாம் திருநாளில் வேடர்பறி லீலை —சுந்தரர் வரலாற்றை விரித்துக்கூறித் திருமுருகன் பூண்டி நிகழ்ச்சிகளை விவரித்து அத்தலப் பதி கத்தை ஓதுவதுண்டு. கள்ளர் வேடம் பூண்டு வந்து நிற்பவரை முன்னிலைப் படுத்திப், பொதுமக்களுக்கு நாடக பாணியில் விளக்கிக் கூறுதல் பண்டை வழக்கம். இவ்வரலாறு அழகிய கலி வெண்பாவால் பாடப்பெற்றுள்ளது. ஆறுந்திருநாள் கழுவேற்றலீலை சொல் வது, சமணர்வேடம் போட்டவரை முன்னிலையில் வைத்து நாடகபாணியில்

முன்பு நடந்தலில்லை. இஃது இன்று 'சைவ சமயஸ்தாபனலீலை' என்ற பெயரில் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. எட்டாந் திருநாள் ஊடல் மாலை சொல்வது நிகழும். இதன் தொகுப்புப்பாடல்கள், கங்கை—உமை ஊடல் திருமுறைப் பாடல்களாக உள்ளன. அவையே இன்றும் சொல்லப்பட்டு வருகின்றன. பதினோராம் திருநாள் சப்தா வர்ணத்தில் திருப்பணி மாலையும் திருமுறையும் விண்ணப்பிக்கப்படும். பன்னிரண்டாம் நாள் சூரண உற்சவத்தில் திருத்தெள்ளேணம் பாடுதல் மரபு. இப்படியே மற்ற உற்சவங்களிலும் பாடுதல் உண்டாம். மார்கழி மாதம் மாணிக்கவாசகர் திருவிழாவில் 10 நாளிலும் திருவெம்பாவை ஓதுதல் வழக்கம்.

திருவெம்பாவை காப்புக்கட்டும் போதும், காப்பு அவிழ்க்கும்போதும் பண்டைக்காலத்தில் அரசர்கள் முன்னிலையில் நடப்பதும், பரிவட்டம் ஓதுவாமூர்த்திகளுக்குக் கட்டிச்சிறப்புச் செய்தலும் நடந்து வந்தன. மாணிக்கவாசகரை எழுந்தருளப்பண்ணி அவர் சுவாமியின் திருமுன்பு பாடிவருவதாக வழக்கம். அதற்காக நாள்பத்திற்கும் பட்டு வஸ்திரம் கட்டுவதுண்டு. இது பற்றி நாயக்க மன்னர் காலத்தில் பரிவட்ட மானிய வழக்கு நடைபெற்றதாக எழுத்துச் சான்றுகள் கூறுகின்றன.

வைகாசி, பங்குனி வசந்த உற்சவங்களில் சுவாமி முன்பு மேகராகக் குறிஞ்சித் திருப்பதிகம் பாடுதல் வேண்டும். ஆனி ஊஞ்சல் விழாவில் திருப்பொன்னூசல் பாட்டு விண்ணப்பித்தல் வேண்டும். இப்பாட்டுகளைத் தாளத்தோடு பாடிவருதல் மரபு என்பது கூறப்படுகின்றது.

திருமுறைக்கு மரியாதை

திருமுறை ஊழியம் உள்துறை நிருவாகத்தில் புடையார் மூன்றும் நிருவாகம் எனக் கூறப்பட்டு அதன்படி இன்றும் மரியாதை நடைபெறுகிறது. மண்டப தீபாராதனைக் காலத்தில் கோயில் (நிருவாகி) அரசருக்கு அடுத்த மரியாதை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தும் ஓதுவார்க்கு மரியாதை செய்த பிறகே கட்டளைதாரர்கட்கு மரியாதை செய்வது வழக்கம்.

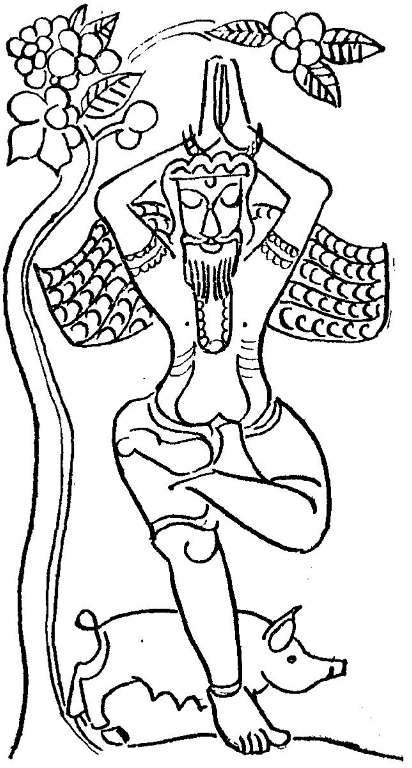
தாண்டவ மூர்த்தி ஓதுவார் திருஞானசம்பந்தர் மடத்தில் மிகவும் அணுக்கமுடையவர். திருமடத்துத் தலைவர், மகேசுவர பூசைக்குமுன்பு பூசையில் நைவேத்தியமான பிரசாதத்தைத் திருமடைப்பள்ளியின் உள்ளே சுவைபார்த்து வந்ததை அறிந்த இராமநாதபுரம் மன்னர் இப்படி முன்னுக உண்ணலாமா? என்று வினவியபோது, இவ்வோதுவாமூர்த்திகள்,

> " கண்டும் புசிப்போம்யாம் காணுமை
> லும்புசிப்போம்
> கொண்டும் கொடுத்தும் பணி
> செய்வோம்—பண்டு
> குடத்திற்குள் பொன்னழைத்த
> கோமான்சம் பந்தன்
> மடத்திற்கு நாங்களடிமை "

என்று சமத்காரமாக விடையளித்து இப்பாடலை வழங்கினூர்.

திருமுறை குடும்ப வித்தை

திருமுறைப் பயிற்சி குடும்ப வித்தையாக இருப்பினும், முற்காலத்தில் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனமே அவ்வித்தையின் குருபீடமாக விளங்கி வந்தது. பிற்காலத்தில் சிதம்பரம், திருவாரூர் முதலிய ஊர்த் தேவாரப் பாடசாலைகளில் திருமுறை கற்றனர். இக்காலத்தில் திருமடங்கள் பாடசாலைகள் நடத்துகின்றன. ஆயிரக்கணக்கான இசைக் கல்லூரிகள் தோன்றினும், தேவாரம் கற்பதற்கு அங்கு இயலாது. அஃது ஒரு சம்பிரதாய வித்தை. அவ்வித்தை குருபத்தியினுலும், சைவாசார சீலத்தினுலும் வரக்கூடியது. ✽

மதுரைக் கோயில் நித்திய வழிபாடு

புலவர் நீ. சி. சுந்தரராமன்

'சீவன் முத்திபுரம்' எனச் சிறப்புடைய மதுரைச் சொக்கநாதர் கோயிலில் நிகழும் நித்திய வழிபாட்டு முறைகள், காரண ஆகமத்தின் வழி இயங்குவனவாகும். நித்திய வழிபாடு எட்டுக் காலங்களில் நிகழ்வது உத்த மோத்தமமாகும். அவ்வாறே மதுரையில் **திருவனந்தல், விளாபூசை, காலசந்தி, திரிகாலசந்தி, உச்சிக்காலம், சாயரட்சை, அர்த்தசாமம், பள்ளியறை** என எட்டுக் காலங்களில் நித்திய வழிபாடுகள் நிகழ்கின்றன.

திருவனந்தல்

காலை 5 மணி அளவில் நிகழும் முதற் பூசை திருவனந்தலாகும். சித்தி விநாயகருக்கு வழிபாடு செய்து தொடங்கப்பெறும். பள்ளி யறையில் உள்ள சோமசுந்தரப் பெருமானின் திருவடிகளைச்சுவாமி கோயிலுக்கு எழுந்தருளச் செய்வர். பின்னர் மீனாட்சி அம்மைக்கு வழிபாடு நிகழும். இவ்வழி பாட்டின் போது மீனாட்சி அம்மை மகா சோடசி ரூபமாக விளங்குவதாக மரபு. இறைவனைத் துயில் உணர்த்தி வழிபாடு செய்யும் திருப்பள்ளி எழுச்சி யாகும் இக்காலம். ஞானப்பால் இப்பூசையின் முடிவில் அன்பர்களுக்கு வழங்கப்பெறும்.

விளாபூசை

இக்காலத்தில் விநாயகர், சுப்பிரமணியர், அம்பாள், சுவாமி முதலிய மூர்த்திகளுக்கு நீராட்டல் செய்விக்கப் பெறும். ஸ்நபனம், புண்யாகவசனம், அக்கினி காரியம் முதலிய வைதீகச் சடங்குகளுடன் இவ்வழிபாடு தொடங்கப்பெறும். இவ்வழிபாட்டின்போது

மீனாட்சி அம்மை பாலை வடிவில் காட்சி தருகிறாள். இவ்வழிபாடு காலை 6 மணி முதல் 7 மணிக்குள் நிகழ்வதாகும்.

காலசந்தி

இது காலைப்பூசை எனப்படும். இவ் வழிபாட்டில் நித்தியாக்கினி காரியமும், நித்திய பலியும் நிகழ்கின்றன. ஆற்றிலிருந்து திருமஞ்சனம் கொண்டுவரப் பெறும். பரிவார மூர்த்திகளுக்கு அபிஷேகம் நிகழ்த்தப்பெறும். இவ் வழிபாட்டின் போது அம்மை புவனை என்னும் சக்தி அம்சமாகத் திகழ்கின்றாள்.

திரிகாலசந்தி

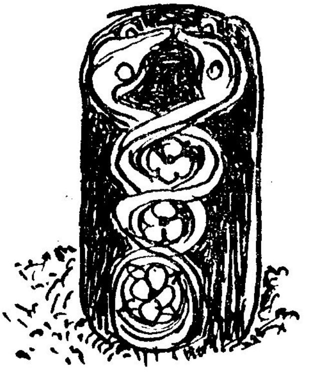
உச்சிக்கால வழிபாட்டிற்கு முன்னர் இது நிகழ்த்தப் பெறுவதாகும். இக்காலத்தில் சியாமளை என்னும் தேவி அம்சமாக மீனாட்சி விளங்குகிறாள்.

உச்சிக்காலம்

இது நடுப்பகலில் நிகழ்வதாகும். பகல் போதில் நிகழும் வழிபாடுகளில் சிறப்புடையதாகும். ஸ்நபனம், ஆவரண பூசை முதலியவற்றுடன் நிகழ்வது. இவ்வழிபாட்டில் கோபூசை நிகழ்கின்றது. மீனாட்சி அம்மை பசுவடிவாகச் சொக்கநாதப் பெருமானை வழிபாடு செய்தல் கோபூசையாகும். எல்லா உயிர்களுக்கும் இருப்பிடம் பசு. அவ் வடிவைக் கொண்டு அம்மை இறைவனை வழிபடுவதால் எல்லா உயிர்களுக்கும் இறைவனை வழிபட்ட பலன் இக் காலத்தில் கிடைக்கின்றது. பிள்ளையின் நோய்க்குத் தாய் மருந்துண்பது போல் மக்களாகிய உயிர் இனங்களின் உயர்வுக்கு அம்மைதானே பசு வடிவில் இறைவனை வழிபடுகிறாள். இக்கால வழிபாட்டின்போது மாதங்கி வடிவில் மீனாட்சி விளங்குகின்றாள்.

சாயரட்சை

இது சாயங்கால பூசை. பிரதோச கால பூசை எனவும் வழங்கப்பெறும். இரவின் தொடக்கமான மாலைப் பொழுதில் இப்பூசை நிகழும். இவ் வழிபாட்டின் போதும் ஆவாகனம், அபிஷேகம் முதலியன நிகழும். இப் பூசையின் போது சுகசியாமளையாக மீனாட்சி காட்சி தருகின்றாள். சாயரட்சை வழிபாட்டில் சோடசோபசாரத்துடன் தீபாராதனை நிகழும்.

அர்த்தசாமம் :

இது நடு இரவுப் பூசை ஆகும். இப்பூசை மதுரைக் கோயிலில் மிகச் சிறப்புடையது. இவ்வழிபாட்டில் மீனாட்சி அம்மை பஞ்சதசாட்சரி கோலத்தில் வெண்ணிறத்துகில் உடுத்துச் சாந்த வடிவினளாகக் காட்சி தருகின்றாள். இக்கால வழிபாட்டிலும் அபிடேகம் முதலியன நிகழும்.

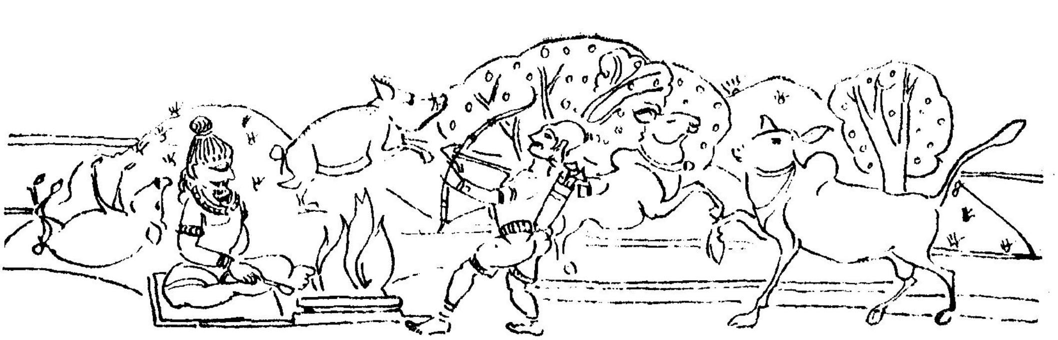
பள்ளியறை

இது அர்த்தசாம வழிபாட்டை அடுத்து நிகழ்வது. சோடசி என்னும் நிலையில் மீனாட்சி இக்காலத்தில் அருள் வழங்குகின்றாள். சோமசுந்தரப் பெருமானுக்குப் பள்ளியறை வழிபாடு நிகழ்த்திய பின்னர், அவருடைய

திருவடிகளைப் பல்லக்கில் எழுந்தருளச் செய்து வேத, திருமுறை கோசங் களுடன்மேளவாத்தியம் முழங்கஅம்மை யின் திருக்கோயிலுக்குக் கொண்டு வருவர். இக்காலத்தில் கோயிலின் வரவு செலவுக் கணக்குகள் பெருமான் முன்னர்ப் படிக்கும் வழக்கம் நடைபெறு கின்றது. மீனுட்சி சந்நிதியின் முன்பு பல்லக்கு வந்தவுடன் அம்மையே வந்து பாதபூசை செய்து அழைத்துச்செல்லும் பாவனையில் வழிபாடு செய்யப்பெறும். பின்னர்ப் பள்ளியறையில் சுவாமியை எழுந்தருளச்செய்து பள்ளியறைப் பூசை நிகழும். இப்பூசையில் குழம்புப்பால், அப்பம் முதலியன நிவேதிக்கப்பெறும். இசைக்கலைஞர், இறைவனைப்பாடுவர். அப்பாடலை நாதசுவரத்தில் அக்கலைஞர் வாசிப்பார். அன்பர்களுக்கு அருட் பிரசாதம் வழங்க இப்பூசை முடிவு பெறும். இக்காலத்தில் எல்லாச் சிவாலய மூர்த்திகளும் சொக்கநாதர் உருவில் ஒடுங்குவதாக மரபு. எனவே இவ்வழிபாட்டின்போது தரிசிப்பதால் எல்லாச் சிவாலயங்களையும் வழிபட்ட பலன் கிட்டும் என்பது துணிவு.

இவ்வாறு மதுரைக் கோயிலில் காலை 4-30 மணி முதல் இரவு 10-30 மணி வரை நாள்தோறும் நித்திய வழி பாடுகள் நிகழ்கின்றன. இவ்வழி பாடுகளை நிகழ்த்த மன்னர்களும், செல்வர்களும் பல்வேறு காலங்களில் திட்டங்கள் செய்துள்ளனர். மதுரைக் கோயிலில் நித்திய வழிபாடுகளும், நைமித்திய வழிபாடுகளும் பிற கோயில் களுக்கு முன்னுதாரணமாகச் சிறந்த முறையில் திட்டம் செய்யப்பட்டிருக் கின்றன.

ஒவ்வொரு கால வழிபாட்டிற்கும் உரிய பலன்கள் இவை எனத் திருவிளை யாடற் புராணம் பல நலன்களைக் கூறுகின்றது. அப்பலன்களைப் பெறும் வகையில் நாமும் மீனுட்சி அம்மையின் நித்திய வழிபாடுகளில் தரிசித்து நன்மைகள் பெறுவோமாக!

வரலாற்று ஏடுகளிலே மதுரைக் கோயில்

எஸ். முத்துக்கோனர், பி.ஏ., எல்.டி.

உலகின் மிகத்தொன்மையான நகரங்களில் மதுரையும் ஒன்றாகும். சங்க இலக்கியங்களிலும், பிற நூல்களிலும் மதுரை பற்றிய குறிப்புகள் ஆங்காங்கே காணப்பெறினும், மதுரையின் தோற்றம்பற்றிய செய்தியை எங்கும் காண்கிலோம். கபாடபுரக் கடல்கோளுக்குப்பின், பாண்டியன் முடத்திருமாறன் வடக்கே வந்து மணலூரில் தங்கியிருந்து, பின் மதுரையைத் தலைநகராக்கினன். இது இறையனாரகப்பொருள் களவியல்உரை (ஏறக்குறைய கி. பி. 8-ஆம் நூ) கூறும் செய்தி. திருவிளையாடல் (16-ஆம் நூ) மதுரையின் தோற்றம்பற்றிச் சற்று விரிவாக எடுத்துரைக்கும். மணலூரில் குலசேகரபாண்டியன் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தபோது, அவ்வூர் வணிகன் தனஞ்சயன் என்பான், கடம்பவனத்தில் ஒரு விமானமும், ஓர் இலிங்கமும் இருந்ததைக்கண்டு, அரசனிடம் போய்ச் சொன்னான். அரசனும் அவ்விடத்தில் ஒரு கோயிலையும் நகரத்தையும் அமைத்தான், நகரத்தின் நான்கு திக்குகளிலும் நான்கு காவல் தெய்வங்களையும் நிறுத்தினான். அவை : தெற்கே கன்னியர்; மேற்கே கரியமால்; வடக்கே காளி; கிழக்கே கரிய சாத்தன் (ஆலவாய்த் தர்ம மூர்த்தி)

இறையனாரகப்பொருள் உரை கூறும் திருமாறன் எனும்பெயர் அக்காலத்திற்குப் பொருத்தமாக இருக்கப் பரஞ்சோதி திருவிளையாடல் கூறும் குலசேகரன் என்னும்பெயர் பொருந்துமாறில்லை; இப்பெயர் இடைக்காலப் பெயராகும்.

இன்றைக்கும் மதுரைப் பெரிய கோயிலின் தல விருட்சம் கடம்பு; பொற்றாமரைப் படிக்கட்டின் வடபுறத் தூண்களில் நிற்கும் குலசேகரன், தனஞ்சயன் வடிவங்கள், நகரத்தை ஆதியில் தோற்றுவிக்கக் காரணமாக இருந்தவர்கள் என்பதை நமக்கு நினைவு படுத்துகின்றன.

எனவே,'கடம்பவனத்தில் பாண்டியனொருவன் மதுரைக் கோயிலையும் நகரத்தையும் உண்டாக்கினான்' என்று திருவிளையாடல் கூறும் செய்தி உண்மை வரலாற்றுச் செய்தியாகும். தோற்ற முதலே மதுரை ஒரு கோயில் நகரம் என்பது அறியத் தக்கது.

மதுரையின் தொன்முது கடவுளும், மழுவேந்தியும், நுதல்விழி நாட்டத்து இறையோனும்

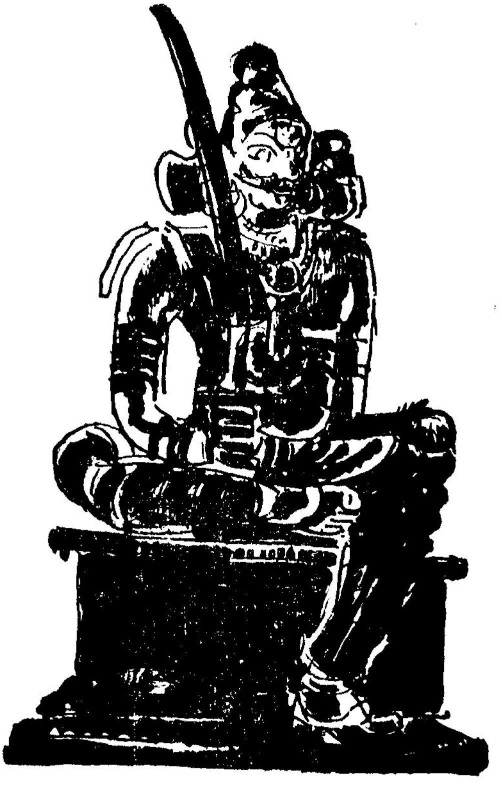
சங்க இலக்கியமாகிய பத்துப் பாட்டுகளிலொன்ருன மதுரைக் காஞ்சியில் வரும் "தொன்முது கடவுள்" என்னும் சொற்ருெடர் மதுரைக் கோயில்சிவபிரானையே குறிக்கிற தென்பர். அன்றியும், அந்திவிழாவின் போது மங்கலப்பறை (முரசு) முழங்க மழுவாகிய வாளையுடைய பெரியோன் ஏனையோரின் முதல்வனுக (மழுவா ணெடியோன் றலைவனுக. வரி 455) எழுந் தருளிய செய்தி குறிக்கப்பெறுகிறது. இங்கு 'மழுவாள் நெடியோன்' என்றது சிவபிரானை. இவர் மதுரைக் கோயில் இறைவரேயாவர்.

சிலப்பதிகாரத்தில் ஊர் காண் காதையிலும், 'நுதல்விழி நாட்டத்து (—நெற்றியினிடத்து விழித்த கண் ணினையுடைய) இறைவனுக்குக் கோயில் இருந்த செய்தி குறிக்கப்பெறுகிறது.

களப்பிரர் ஆட்சியில் கொடுமை

கி. மு. 3-ஆம் நூற்ருண்டு முதலே வேற்று மதங்களான சமணமும் பௌத் தமும் தமிழகத்தில் வந்து புகுந்தன. சமணத்துறவியர் மைசூர் சிரவணபெள் கோளாவிலிருந்து கொங்குநாட்டின் வழியாக இங்கு வந்தனர்; சமண சமயத்தைப் பரப்பினர்; மதபோதனை செய்வதற்குப் பள்ளிகளை அமைத்தனர். உண்ணு நோன்பிருந்து தவஞ்செய்வ தற்கு மலை இடுக்குகளில் கற்படுக்கை களையும் அமைத்துக்கொண்டனர். அப் படுக்கைகளை மதுரையைச் சுற்றியுள்ள குன்றுகளில் இன்றும் காணலாம். ஆனை மலை, அழகர்மலை, பரங்குன்றமாகிய எட்டுக்குற்றங்கள் சமணத்தின் அரண்க ளாயின.

பின்னர்க் களப்பிரர் என்போர் படையெடுத்து வந்து மதுரையைப் பிடித்துத் தங்கள் ஆட்சியையும்

ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். இவர்களை வடுகக் கருநாடர் என்பர். இவ்வரசனைக் 'கலியரசன்' (கொடிய அரசன்) என் கிறது வேள்விக்குடிச் செப்பேடு.

"துன்னு சேனையிற் றுளங்கிய
வொருகரு நாட
மன்ன னன்னநாள் வந்தருட்
டென்னனை யோட்டிக்
கன்னி பண்டலங் கொண்டமண்
கையர்கை விழுந்து
முன்ன நீடிய வைதிக
முறையையு மொழிந்தான்"

(திருவாலவாயுடையார்
திருவிளையாடல் — 51 : 2)

மூர்த்தியாரை அவர் வழக்கமாக மதுரை இறைவருக்குச் செய்துவந்த சந்தனக்காப்புச் செய்யவெட்டாது தடுத்து விட்டான். 'மதுரை வவ்விய கருநாட வேந்த, னருகர்ச் சார்ந்துநின் றகுட்பணி யடைப்ப' என்கிறது கல்லாடமும்.

இவ்வாட்சிக்காலத்தில்தான் வச்சிர நந்தி என்ற சமணத்துறவி மதுரையில் கி. பி. 470ல் ஒரு திரமிளசங்கத்தை நிறுவினுன். சமண சமயத்தைப் பரப்புவதே இதன் நோக்கம். இது சமண சமயம் செழித்தோங்கி வளர்ந்த காலமாகும்.

"பூழியர் தமிழ்நாட் டுள்ள
பொருவில்சீர்ப் பதிக ளெல்லாம்
பாழியும் அருகர் மேவும்
பள்ளிகள் பலவு மாகிச்
சூழிருட் குழுக்கள் போலத்
தொடைமயிற் பீலி யோடு
மூழுநீர் கையிற் பற்றி
அமணரே யாகி மொய்ப்ப.
(பெரிய புராணம்.)

பாண்டிநாடெங்கிலும் சமணம் பரவியது.

பாண்டியர் மீட்சியும் வைதிகமத மறுமலர்ச்சியும்

ஏறத்தாழ 250 ஆண்டுக் களப்பிரர் ஆட்சிக்குப் பிறகு கடுங்கோன் (கி. பி. 575-600) என்பவன் களப்பிரர் ஆட்சியையொழித்துப் பாண்டிய ராட்சியை இங்கு மீண்டும் நிலைநாட்டினுன். இவன் பெயரன் செழியன் சேந்தன். (625-640). இவன் வைதிக தானங்கள் பல செய்ததாக அவனது வைகைப் படுகைக் கல்வெட்டிலிருந்து தெரிகிறது.

"பாண்டிய குலமணி பிரதீபனுய்
ப்ராதுர்பா வஞ்செய்து
விக்கிரமங்களா லரசடக்கி மறங்
கெடுத்தறம் பெருக்கி அக்ரஹாரம் பல
செய்த டரிமிதமாகிய ஹிரண்யகர்ப
கோ
ஸஹஸ்ர துலாபாரத்து மகாதானங்
களாற் கலிகடிந்தான்"

என்பது அக்கல்வெட்டு வாசகம். பின்வந்த வரகுணன் I முதலிய பாண்டியரும் இவைபோன்ற தானங்கள் வழங்கியதாக வேள்விக்குடி, சின்னமனூர்ச் சிறிய செப்பேடுகளும் கூறுகின்றன.

சேந்தன்மகன் கூன்பாண்டியன் என்ற மாறவர்மன் அரிகேசரி (கி. பி. 640-670). இவன் ஆட்சிக் காலம் முதல் சைவசமயம் தலையாய நிலையை யடையத்தொடங்கியது. இக் காலத்தைச் சைவத்தின் மறுமலர்ச்சிக் காலம் எனலாம். இது போதுதான் திருஞானசம்பந்தர் மதுரைக்கு வந்து, சமணனுயிருந்த பாண்டியனைச் சைவ மதத்தில் சேர்த்தார்; சமணரோடு அனல்வாதம் புனல்வாதங்கள் நிகழ்த்தி வெற்றிகண்டார்; தோற்ற, எண்பெருங் குன்றத்து எண்ணுயிரஞ் சமணரும் கழுவேறினர்; சமண சமயமும் முன்னைய நிலையை இழந்தது. சைவமும் என்றுமில்லா ஏற்றம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

திருஞானசம்பந்தர் திருவாலவாய் அமர்ந்துறை அண்ணல்மீது ஒன்பது திருப்பதிகங்கள் பாடியருளினுர். அவற்றுள் மதுரைக்கோயில் இறைவரைத் 'திருவாலவாய்ச் சொக்கன், கபாலமேந்தும் சம்பு, பாதிமாதுடனுகிய பரமன்' என்றெல்லாம் குறிக்கின்றார்;

திருக்கோயிலைக் ''கபாலிசூழ் கடிமதில் கூடலாலவாய்'' என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இதிலிருந்து அக்காலத்துத் திருக் கோயில் கபாலி மதில்களுக்குள்ளடங்கிய பகுதியே என்று கருதலாம். அன்றியும், ஒவ்வொரு பதினோராம் பாடலிலும் சமணரைக் கடுமையாகத் தாக்கிப் பாடுகிறார். சமணர் பழக்க வழக்கங்களையும் ஆங்காங்கே குறிப் பிடுகிறார்.

இதே காலத்தில் ஆழ்வாராதிகளும் தோன்றி வைணவத்தை வளர்த்து வந்தனர். நாயன்மார்களும் ஆழ் வாராதிகளும் நாடெங்குமுள்ள கோயில் களுக்கெல்லாம் சென்று வழிபட்டுத் திருப்பதிகங்கள் பாடியருளினர். அத் தலங்களும் 'பாடல் பெற்ற ஸ்தலங்கள்' எனப்பிரசித்திபெற்றன. இங்ஙனமாகப் பக்தி இயக்கம் நாடெங்கும் பரவியது; வைதிக சமயங்களான சைவமும் வைணவமும் தழைத்தோங்கின.

இக்காலத்தில்தான், இப்போது சுப்பிரமணிய சுவாமி சன்னிதியிலுள்ள சிவன் கோயில் (சோமாஸ்கந்தர் கோயில்) திருத்தியமைக்கப் பெற்றது; அறங்களும் மாற்றி அமைக்கப்பெற்றன; ஸ்ரீதடாகமும் பழுதுபார்க்கப் பெற்றது. இதைச் செய்தவன் பாண்டியன் மாறஞ் சடையனின் மகாசாமந்தன் சாத்தன் கணபதி. இவன் மனைவி நக்கன் கொற்றி என்பாள், துர்க்கை கோயிலையும் ஜேஸ்டை கோயிலையும் கட்டினாள். இச்சன்னிதியிலுள்ள கணபதியைச்சாமந்தன்பீமன் என்பவன் கலியுகம் 3874ல் (கி. பி. 772-3) பிரதிஷ்டை செய்தான். ஆனைமலை நரசிங்கப்பெருமாள் குடவரைக் கோயிலும், மாறஞ்சடையன் ஆட்சியில் கலி 3871ல் கட்டி முடிக்கப் பெற்றது. காஞ்சிவாய்ப் பேரூரில் இப்பாண்டியன் ''திருமாலுக்கமர்ந்துறையக் குன்ற மன்னதோர் கோயிலை''யும் அமைத் தான். இவ்வாறாகத் திருக்கோயில்கள் தோன்றலாயின.

மூன்றாம் குலோத்துங்கனும் மதுரைக் கோயிலும்

இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசின் கடைசி மன்னன் வீரபாண்டியனுக்குப் பின் பாண்டியநாடு சோழராட்சிக்குட் பட்டது. அப்போது ஓர் உள்நாட்டுப் போரும் நடந்தது. முடிவில், சோழருதவி பெற்று ஜடாவர்மன் குல சேகரன் மன்னன் ஆயினன். ஆனால் அவன் சோழருக்கு விரோதியானான். எனவே இவனைத் தண்டிக்க மூன்றாங் குலோத்துங்கன் (1179-1218) மதுரை மீது படையெடுத்து வந்து, வழுதியின் குடமண்டபத்தை இடித்துத் தரை மட்டமாக்கிக், கழுதை ஏரிட்டு உழச் செய்தான். பாண்டியன் பெயரைப் பாண்டிவன் என்றும், மதுரையின் பெயரை முடித்தலை கொண்ட சோழ புரம் என்றும், பாண்டி மண்டலத்தைச் சோழ மண்டலம் என்றும், பாண்டி யனது தொழுமண்டபத்தைச் 'சோழ பாண்டியத் தம்பிரான்' என்றும் பெயர் மாற்றி, மதுரையைப் பாணனுக்கு வழங்கியருளினான். இவ்வாறாக எல்லாம் செய்த இச்சோழன் விஜயாபிஷேகமும் வீராபிஷேகமும் செய்து முடித்தான்.

> ''அறந்தரு திருவாலவாயில் அமர்ந்த
> வர்க்குத் தன்பேரால்
> சிறந்தபெருந் திருவீதியும் திருநாளும்
> கண்டருளிப்
> பொருப்பு நெடுஞ் சிலையால்முப்
> புரமெரித்த சொக்கருக்குத்
> திருப்பவனி கண்டருளித் திருவீதியில்
> சேவித்துத்
> தென்மதுரை திருவாலவாய்
> பொன்மலையெனப் பொன்வேய்ந்து''

மதுரை இறைவருக்குச் சிறப்புகள் செய்தான். இச் செய்தி அவனது புதுக்கோட்டை மெய்க்கீர்த்திகளில் கண்டது.

இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசுக் காலத்தில் மதுரைக் கோயில் திருப்பணிகள் (கி. பி. 1190-1311)

ஜடாவர்மன் குலசேகரன் (பட்டம் கி. பி. 1190) காலமுதல் பாண்டியநாடு சோழர் பிடியிலிருந்து விடுபெற்றுச் சுதந்திர நாடாயிற்று. இவ்வமிசத்து அரசர், மதுரைக் கோயிலுக்குத் திருப் பணி செய்வதில் கவனஞ் செலுத்தலாயினர் மாவீரனான மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் I (கி. பி. 1216-38) சோழ நாட்டை வென்றடிப்படுத்தி, அந் நாட்டைச் சோழனுக்கே மீள வழங்கினான். எனவே, இவனுக்குச் 'சோணாடு வழங்கியருளிய சுந்தரபாண்டியன்' என்னும் பட்டப் பெயர் வழங்கியது.

இவனது சோழ நாட்டுப் படையெடுப்பு கி. பி. 1218-ல் நடந்தது என்பர் வரலாற்றாசிரியர். மதுரைத் திருப்பணி விவரமும், சுவாமி கோயில் ஒன்பதுநிலைப் பெரிய கோபுரத்தைச் சுந்தரபாண்டியன் கட்டியது, சகம் 1140 (கி. பி. 1218)ல் எனக் கூறுகிறது. எனவே கீழைப் பெரிய கோபுரத்தைக் கட்டியது சோணாட்டு வெற்றியின் சின்னமாகவே என்று தெரிகிறது. இதுவுந் தவிரச், சுவாமி கோயில் இரண்டாம் பிரகாரத் திருமதிலையும், அம்மன் கோயில் இரண்டாம் பிரகாரத் திருமதிலையும் சன்னிதி மண்டபத்தையும் கட்டுவித்தவன் இவனே.

ஆடிவீதி மேற்கு ஒன்பது நிலைக் கோபுரத்தைச் சகம் 1245 (கி பி. 1323)ல் கட்டியவன் பராக்கிரம பாண்டியன் என்று "திருவாலவாயுடையார் கோயில் திருப்பணி விவரம்" கூறுகிறது. அப்பாண்டியனின் கல்வெட்டொன்றும் மேலைக் கோபுர வட பக்கத்தின் அடியில் வரையப்பட்டுள்ளது.

கி. பி. 1323ல் முகமதியப் படை, மதுரை நோக்கி வந்தபோது பயந்து காளையார்கோயில் அரணபோய் ஒளிந்து கொண்டான் என "மதுரை ஸ்தானீகர் வரலாறு" கூறும் பாண்டியன் இவனே யாவான்.

முகமதியர் படையெடுப்பும் கோர விளைவுகளும்

1311-ஆம் ஆண்டு, பாண்டி நாட்டு வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாகும். இந்த ஆண்டில்தான் டில்லி சுல்தான் அலாவுதீன் கில்ஜியின் தளபதி மலிக் காபர், பாண்டி நாட்டின்மேல் படையெடுத்து வந்தான். இவன் நோக்கம் கொள்ளையடிப்பதே; நாடுபிடிப்பதன்று. விக்கிரம பாண்டியன் இவனை அடித்துத் துரத்தியிராதிருந்தால் நாட்டிற்கு மலிக்காபர் இன்னும் அதிகத் தீங்கு செய்திருப்பான். என்றாலும் திரும்பிப் போகும்போது மலிக்காபர் ஏராளமான கொள்ளைப் பொருள்களைச் சுருட்டிக் கொண்டுபோனான். பாண்டி நாடு சீர் குலைந்தது.

ஆனால், கி. பி. 1323-ல் நடைபெற்ற படையெடுப்பு நாடுபிடிப்பதை முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டது. அதனால் மதுரையில் உலகிலேயே நீண்ட நெடுங்காலமாக ஆட்சி புரிந்து வந்த

பாண்டியர் ஆட்சி முடிவெய்தியது. பாண்டிநாடு தமிழன் ஆட்சியிலிருந்து மாற்றான் ஆட்சிக்கு மாறியது. 1323-ல் நடந்த படையெடுப்புப் பற்றி, **மதுரை ஸ்தானீகர் வரலாறு** கூறுவதாவது:

"சகாப்தம் 1245 (கி. பி. 1323)க்கு மேல் உருத்திரோத்காரிஞ்ல ஆனி மீ 22வ டில்லியிலிருந்து பாச்சா வாசல் மந்திரி ஆதிசுல்தானும் மலுக் நேமியாரும் அறுபதினாயிரம் குதிரை யுடனே புறப்பட்டுச் சீமையிலுண்டான சிவஸ்தலம், விஷ்ணுஸ்தலம், கோயில் குளமெல்லாம் இடித்து ஸ்ரீ பண்டார முதல் கொள்ளையிட்டுக்கொண்டு பிம்பங்களைக்கூட மோசப்படுத்து வித்துத் திரிசிரபுரம் வந்து சேர்ந்தார். அவ்விடத்திலுள்ள ஸ்தானீகருமெடு பட்டார்கள். ஸ்தலங்களுமெடுபட்டுப் போயின. இந்தச் சமாச்சாரம் வாளால் விழித்துறங்கும் பராக்கிரம பாண்டிய ராஜா கேட்டுப் பயந்து, காளையார் கோயில் அரண்போய்ச் சேர்ந்தார். அப்போது ஸ்தானீகர்கள் ... ... சுவாமி யுடையவர்கள் திருவாலவாயுடைய தம்பிரானுருக்குக் கெர்ப்பகிரகத் துள்ளே சுவாமிக்குக் கிளிக்கூண்டு பண்ணுவித்து மண்மேடுகள் போட்டுக் கெர்ப்பக்கிரக வாசலுங் கல்வரிதீர்ந்து, அர்த்தமண்டபத்தில் வேறேயொரு லிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டை பண்ணுவித்து மூலப்பேர் நாச்சியாரையும் அஷ்ட பந்தனம் செய்து. விமானத்தின் மேற் போக்கிலே நாச்சியாரை எழுந்தருளப் பண்ணுவித்து, உற்சவ மூர்த்தி இளைய நயினாரையும் பின்னுமுள்ள பரிவார விக்கிரஹங்களையும் முசுகுந்தீஸ்வர முடையார் போக்கிலே பூபதனம் பண் ணுவித்துப்போட்டுச் சொர்ன்ன நாயக ரையுஞ் சிறிது சொர்ன விக்கிரகங்களையு மெடுத்துக்கொண்டு நாஞ்சி நாட்டில் கிலுகிலுப்பைக் காடுபோய்ச் சேர்ந் தார்கள்.

அதற்குமேல் திருச்சிராப்பள்ளியில் ....வந்திருந்த பாளையம் மதுரைக் கோட்டையை வந்து கட்டிக்கொண்டு பாண்டியன் கோட்டையையும்பிடித்துக் கோவில் திருமதில் கோபுரம் முதலான திருப்பணிகளனேகமிடித்துப் போட்டார்கள்......அப்பால் எடுபட்டுப் போன திருப்பணிகள் போகக் கபாலி யுடையார் திருமதிலும், கெர்ப்பக்கிரக முதல் ஆறுகால் பீடம் வரைக்கும் பாண்டியர் செய்த திருப்பணியில் இவ் வளவும் நிலைத்தது.

அப்பால்...........வருஷம் 48-க்குத் துலுக்காணமாயிருந்தது. அப்படி யிருக்கையில் கலியுகம் 4472-க்குமேல் சகாப்தம் 1293 (கி. பி. 1371) க்கு மேல் ....கம்பணவுடையார் துலுக்கரை யெடுத்துவிட்டுச் சீமையையும் கட்டிக் கொண்டார்." (மதுரை ஸ்தானீகர் வரலாறு)

கம்பண உடையார் சுவாமி தரிசனம் பண்ணி, அநேக திருவிளை யாடற் கிராமமும் விட்டுக்கொடுத்து அநேக திருவாபரணங் கொடுத்துத் திருவாராதனைக் கட்டளையும் நடப்பித் தார். (மதுரைத்தல வரலாறு)

மதுரை நாயக்க மன்னர் காலம்: மதுரைக் கோயில் சீரும் சிறப்பும் பெற்றுத் திகழ்தல்

கம்பண உடையார் கால முதல் மதுரைச்சீமை விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சியின்கீழ் வந்தது. 1529-ல் விஜய நகரப் பேரரசரின் காரியத்துக்குக் கர்த்

தர்களாக மதுரை நாயக்க மன்னர்கள் ஆட்சி தொடங்கிற்று. இவர்கள் ஆட்சியில்தான் மதுரைக் கோயில் என்றுமில்லாச் சீரும் சிறப்பும் பெற்று இன்றைய நிலையை அடைந்தது. மதுரை நாயக்க மன்னர் காலத்துக் கட்டிடக்கலை விஜயநகரப் பாணியைப் பின் பற்றியது. விஜயநகரச் சிறப்பியல்புகள் உன்னதக் கோபுரங்கள், மண்டபங்கள், மூடிய பிரகாரங்கள், ஆயிரக்கால் மண்டபம், கல்யாண மண்டபம் முதலியன. சுவாமி கோயில் ஒன்பது நிலைப் பெரிய கீழைக்கோபுரம், இரண்டாம் பிரகாரத் திருமதில், அம்மன் கோயில் இரண்டாம் பிரகாரத் திருமதில், சன்னிதி மண்டபம் மூன்று நிலைக் கோபுரம், ஆடி வீதி மேற்கு ஒன்பது நிலைக்கோபுரம் முதலியன தவிர மற்றை அனைத்துப் பகுதிகளும் நாயக்க மன்னர் காலத் திருப்பணிகளேயாகும்.

நாயக்க மன்னர் காலத்துக் கல் வெட்டுகள்

மதுரை நாயக்க மன்னர்களின் கல் வெட்டுகள் கீழைக்கோபுர நுழைவாயிலின் இரு பக்கங்களிலும் வரையப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று குறிப்பிடத்தக்கது. அது விஜயரங்க சொக்கநாத நாயக்கர் காலத்தது. லக்கசேவைத் திருவிழாவிற்காக விடப் பட்டிருந்த சிசாமந்தம், சிக்காலை, புங்கங்குளம், செங்குளம் ஆகிய கிராமங்களிலிருந்து அரண்மனையார் வரி வசூலித்துத் துன்புறுத்தியதால் ("சில்லரை பண்ணியதால்") இதை எதிர்த்துச் சீபாதந்தாங்கிகளிலொருவனான ஆண்டிமுதலி மகன் சொக்க முதலி என்பவன், கோபுரத்தின் மேலிருந்து தலைகுப்புற விழுந்து உயிர் விட்டான். அதனுல் பழைய உரிமைகள் மீண்டும் வழங்கப்பெற்றன.

கான்சாயபு கம்மந்தான் கோயிலுக்குச் சிறப்புச் செய்தல்

நாயக்க மன்னர் ஆட்சிக்குப் பின் தமிழ்நாடு கருநாடக நவாப் ஆட்சிக்குட்பட்டது. நவாப் முகமதலிக்குக் கும்பனியார் ஏராளமான பணம் கடன் கொடுத்து, அவனை ஆட்டிப்படைத்து வந்தனர். அப்போது கான்சாயபு கம்மந்தானை மதுரைக்குக் கவர்னராக (கும்தாளுக) நியமித்தனர். இவன் மதுரையை யடுத்துக்கிழக்கேயுள்ளபனையூரில் ஒரு ஹிந்து குடும்பத்தில் பிறந்து மதம் மாறினவன்; கும்பனி சிப்பாய் இராணுவத்தில் தலைமைத் தளபதியாக இருந்தவன். மதுரைக்குக் கும்தாளுக வந்ததும் மதுரை மீனுட்சியம்மன் கோயிலுக்குச் சென்று வந்தனை வழிபாடுகள் செய்து சிறப்பித்தான். இச் செய்தியை அவனைப் பற்றிய நாட்டுப் பாடல் (கான் சாயபு சண்டை) கூறுவதாவது:

"நானூறு பொன் கையில் கொடுத்து—அதை
நாழியில் மீனுக்ஷிக்குச் சிறப்பு செயச் சொல்லி
பானுமதி சூடு மீனம்பாள்—பாதம்
பணிந்து சொக்கேசரையும் வலமாக வந்து
கர்த்தாக்கள் வந்திருக்கு மேடை—அந்தக்
கருங்கல்லுச் சவுக்கையிலே ஒயிலாகச் சாய்ந்து"

அவனது மனைவி மாசாவும் மீனுக்ஷியம்மன் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டதாக அந்நாட்டுப் பாடல் மேலும் கூறும்.

மதுரை மீனுட்சியம்மையின் இரட்டை மணிமாலே

அ. கி. செல்வக்கணபதி

இரட்டை மணிமாலே என்பது முத்தும் பவளமும் ஆகிய இருவேறு மணிகள் மிடைந்த மாலேபோல, வெண்பாவும் கட்டளேக்கலித்துறையும் அந்தாதியாகஅமையவும் முதலும் ஈறும் மண்டலிக்கவும் இருபது செய்யுள்களால் பாடப்பெறும் பிரபந்தமாகும்.

நூலமைப்பு :

மணிகளிற் சிறந்தவை முத்தும் பவளமும்; வெண்மையும் செம்மையும் கொண்ட இவ்விருமணிகளேயும் கோத்து அணியின், மக்கள் செல்வப்பேற்றுடன் மக்கட் பேற்றையும் பெற்று மகிழ்வர். 1 பசுமை நிறமுடைய மரகதவல்லியாம் மீனுட்சிக்கு வெண்மையும் செம்மையுமான இவ்விரு மணிகளேயும் மாலேயாக்கி அணிந்து, கலேமகளேயும் அலேமகளேயும் ஒருங்கிணேத்து அழகுள் அழகைக் காண்கின்ருர் புலவர். சாத்வீக குணமுடைய முத்தும்,இராசதகுணமுடைய பவளமும் தேர்ந்த அழகே புலவரின் தனி அழகாகும். மணம் பரப்பும் மலர்மாலே சூட்டி மகிழாமல் ஒளிகாட்டும் மணிமாலே சூட்டி மகிழ்வானேன்? மலேமகள் விழைவது மலரா? மணியா? மலர் வாடும் இயல்பிற்று. எனவே வாடா மணியைத் தேர்ந்து தெளிந்தார். பாமணியும், வாடா இயல்பிற்று. பாக்களிற் சிறந்தவை, வெண்பாவும், கட்டளேக் கலித்துறையும் ஆகும். சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைப்பதற்கு ஏற்ற பாமணிகள் இவையே. எனவே நம் நற்றமிழ்ப்புலவராம் அருட் செல்வர், இலக்கணவழியில் நூலமைக்க விரும்பினுர். இலக்கண விளக்கப் பாட்டியலும், வெண்பாப் பாட்டியலும் இவர்க்குத் துணே செய்தன.

> "இருபது வெண்பாக் கலித்துறை இயையின்
> வருவது இரட்டை மணிமாலே யாகும்"
> (இலக்.-விள-பாட்-59)
>
> "ஆய்ந்த இரட்டை மணிஇருபான்—
> ஏய்ந்தசீர்
> வெண்பாக் கலித்துறை யாகும்"
> (வெண்பாப் பாட்டியல்-17)

என்பர் இரட்டைமணிமாலேக்கு இலக்கணம். எனவே இது இலக்கணம் செறிந்த இறையியல் நூல் ஆகும்.

மதுரைச் செய்திகள் :

விண்முட்டிய வெள்ளியம்பலமாகிய ஆனந்தமாக் கடலில், மலேமகளின் கருவிழியாம் கயலினங்கள் நின்று உலாவி விளேயாடுகின்றன. எனவே 'அவள் தாஞக (சக்தியாக) நிற்றலால் உலகு தழைக்கிறது; தமிழ் தழைக்கிறது; தமிழ் மதுரை தழைக்

கிறது என்கிருர்' [2] மதுரைத் தலத்தில் அருண்மிகு சொக்கநாதர் இயற்றிய திருவிளையாடற் செய்திகள் அகத்துறைச் செய்திகளோடு கலந்து அமைந்து பொருட்சுவை தருகின்றன [3,4]

விறகு விற்ற திருவிளையாடற் செய்தி, (மதங்கன் அடியார்க்கு) பாண பத்திரருக்கு அடியாராகிய சிவபெருமானுக்குரிய உடம்பை மீனுட்சி இரு கூருக்கினுள், என்ருர். இதில் சொக்கநாதர் பாணபத்திரரின்பொருட்டு விறகு விற்ற செய்தி நினைவூட்டப் பெறுகிறது. மலயத்துவச பாண்டியனின் மகளாக இருந்து ஆட்சி செய்த மீனுட்சி, தனக்குரிய பாண்டி நாட்டைத் தன் காதற் கேள்வனுன சுந்தர பாண்டியனுக்கு ஈந்தாள் என்ற செய்தி சுந்தர பாண்டியராகி அரசு செலுத்திய திருவிளையாடலை நினைந்து கூறியது. தருமிக்குப் பொற்கிழி அளித்த திருவிளையாடற் செய்தியும் கான் மாறியாடிய திருவிளையாடற் செய்தியும்,

... ... "பனவனுக்காப்
பாமாறி யார்க்குனைப்போற் பாரத்
தனமிருந்தாற்
ருமாறி யாடுவரோ தான்"

என்ற பாவில் கூறப்படுகின்றன.

இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்த திருவிளையாடற் பொருளாக.

"அம்மே சொற்பொருட்கு எவையுண்டு,
குற்றமலைவயுண்டு, நீவிரிருவிர்க்குமே"
—மணிமாலை 18

என்ற பாடலில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மீனுட்சியின் வடிவம் :

அன்னை மீனுட்சி [5] கொண்டைச் செருக்கும், குறுநகையும், நீண்டு வேல் போன்று மிளிரும்கயற்கண்பிறழ்ச்சியும், முள்முருக்கம்பூப்போன்ற வாயும் கொண்டு காட்சி தந்து புலவரின் கருத்தில் புகுந்தாள் என்பது புலவர் ஓவியம்.

உமையொருபாகர் தோற்றம் :

அர்த்தநாரீசுவரத் திருவுருவத்தைப் பற்றிப் பலவிடங்களிற் குறிப்பிடுகின்ருர். [6] பாணபத்திரருக்கு அடியாராகிய சிவபெருமானுக்குரிய உடம்பை இருகூருக்கினுள்.

[7] ஆகம் குழையப் புல்லி மணங் கொண்ட சிவபெருமானின் வாமங் கொண்டவள்''

[8] பங்கிற்கொண்டிருந்த பரமனின் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய தேனை எல்லாம் உண்டு மகிழும் கடம்பவனப் பசுந்தேன் மீனுட்சி (பங்கிற்கொண்டிருந்த ஒரு தெய்வமுண்டு என்றும் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு)

மீனுட்சியம்மையின் திருப்பெயர்கள் :

1 அபிடேகவல்லி 2. அம்மை 3. அன்னை 4. ஏழை 5. கடம்பவனத்தாய் 6. கடம்பவனத்தேன் 7. கடம்பவனப் பூவை 8. கடம்பவனப்பொன் 9. கடம்பவனவல்லி 10. கர்ப்பூரவல்லி 11. கள்வி 12. கொடியாள் 13. தெள்ளமுது 14. தேன் 15. பசுங்கொம்பு 16. பச்சை மாணிக்கம் 17. பதுமத்திருவல்லி 18. பொலங்கொம்பு 19. பாவை 20. பூவை 21. மடந்தை 22. மதுரைத்திருநாட்டணி 23. மணி 24. மருந்து 25. வெற்பூரவல்லி 26. விளக்கு

சோமசுந்தரக்கடவுள் திருப்பெயர்கள் :

1. அடியார் 2. ஆனந்தர் 3. கடல் 4. கண்ணுதலார் 5. கார்பூத்தகண்டர்

6. கால்மாறியாடி 7. சொக்கர் 8. சொற்பொருள் 9. கந்தரர் 10. சுந்தரர் 11. மதுரேசர் 12. மணவாளர் 13. புராந்தகர் 14. பொன்மலே 15. பாமதியார் 16. மன்ருடி 17. மகிழ்நர் 18. தே 19. நெடுந்தகை 20. பித்தர் 21. மத்தர்

கோவிலமைப்பு:

[9] முன்னே தொங்கும் வளேந்த கையை ஒத்துப் பின்னே விளங்கும் வாலேயுடையனவாகிய எட்டுக் களிறுகளால் சுமக்கப்பெறும் இந்திர விமானப் பொற்கோவில் என்று மதுரைக்கோவிலமைப்பைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்ருர்.

அம்மை பிறந்தவீடும் புகுந்தவீடும்:

மீனுட்சி பிறந்த இடம் இமயச் சுனேயில் உள்ள தாமரைமலர். அவள் புகுந்த இடம் அடியார்களின் உள்ளத் தாமரைமலர் மகளிர் பிறந்த இடத்திற்குப் பயன்தாரார். அவர்கள் புகுந்த இடத்திற்கே பயன்பலதருவர், என்ற [11] கலித்தொகைச் செய்தியோடு ஒப்பிட்டு இன்புறலாம்.

அம்பிகை ஆடி அமர்தற்குரிய இடங்கள்:

சொக்கரின் வஞ்சமனத்தைக்கரைக்கின்ற கனகள்வியான அங்கயற்கண்ணி அம்மை ஆடி, ஓடி, அமர்ந்து இன்புறற்குரிய இடங்கள், [11] முழங்கும் வைகையாறு, பொற்ருமரைப்பொய்கை, தண்டமிழ் பிறந்த மலேயான பொதியம், கற்பகச்சோலே நிறைந்த திருவாலவாயான் திருக்கோவில் அடியார்களின் நெஞ்சம் என்பன.

அம்பிகையின் அடியாரிடம் எமனும்வர அஞ்சுவான்

[32] அங்கயற்கண்ணியின் திருக்கோவில் என்நெஞ்சமாக இருக்க அந்தகனுகிய எமனே! அவளே மீறி என்னிடம் வருகிருயே, ஏன்? உன் செயல் தக்கது அன்று உன் உட்கோள் தான் யாது? என்று புலவர் எமனேக் கண்டு விடுக்கும் விஞவால் அம்பாளின் அடியார்களிடம் எமனும் வர அஞ்சுவான். அவர்களுக்கு எமபயமில்லே என்பது தேற்றம்.

வழிபாடும் பயனும்:

சங்க காலத்திலேயே வழிபாடு உண்டு உருவ வழிபாடே உண்டு. தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவரும் உருவ வழிபாட்டை [13]அடி'தாள்' என்று கூறிப் போந்தார். தொல்காப்பியரும் இறைவனுக்குப் [14] படிமம் எடுத்தலேப் புலப்படுத்துகிருர். நான்கு நிலத்துக்கும் நான்கு தெய்வங்களே வகுத்தனர். சங்கத்தமிழர்கள் வழிபாட்டிற்குச் சிறந்த இடமாகக் கோயிலே அமைத்தனர். நம் புலவரும் அம்பிகை காட்சி தந்த உருவத்தை நெஞ்சிலிருத்தி வழிபடுகிருர். 'கடம்பவனத்தாயே! என் நெஞ்சம் உன்னுடைய சிற்றில் அகமாஞல் இம்மனே யிருள்மூடிக்கிடக்கிறது; எனவே இதன்கண் நீ விளக்கு (ஞானம்) இட்டு இருக்கவேண்டும் என்றும், தாயே, உன்னேப் போற்றிப் புகழ நாவுண்டு, நல்ல மனமுண்டு, நற்றமிழுண்டு, நயந்த சிலபாவும் பாவினங்களும் உண்டு, பைந்தாட்பூ உண்டு. ஆஞல் தொடுத்துப் புனேவதற்கு நாரான அன்பு இல்லேயே என்று இரங்கிப் பாடுகிருர்.

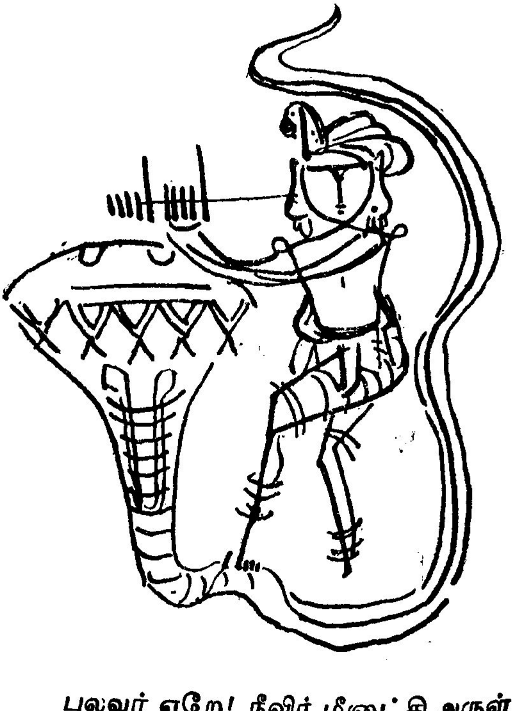
மனே இருள் மூடிக்கிடக்கிறது. பகற்பொழுது அகன்று இரவு தொடங்கின், மகளிர்இல்லந்தோறும் விளக்கேற்றுவர். நெல்லும் மலரும் தூவி மடவரல் மகளிர்

மாலை வழிபாடியற்றுவர். இயற்கைப் பேரொளியான ஞாயிறு மறையினும் செயற்கைச் சிற்றொளி வீடெல்லாம் நிறைந்து ஒளியூட்டும். விளக்கொளி புறஇருளை நீக்கும். வழிபாடு அக இருளை நீக்கும். வழிவழி வந்த வழிபாட்டில் ஆழ்ந்தார் நம்புலவர். [15] [16] அப்பர் வழிபட்ட முறையைப் பின்பற்றிய புலவராகக் காட்சிதருகிறார். அன்பெனும் பிடியுள் அம்மையை அகப்படுத்துகிறார். என்னே! புலவரின் அன்புப்பெருக்கு. அன்பின் வழியது உயிர்நிலை மீனாட்சியே புலவர்க்கு உயிர் நிலை. எனவே விளக்கு இட்டு இரு எனவேண்டுகிறார்.

தொகுத்து முடித்தல்:

மதுரை மீனாட்சி காட்சிதந்து பாவலரின் கருத்திலே புகுந்தமையால், கலைமகள் அவர் நாவிலே நடமிட்டாள். பாவிலே புடமிட்டு ஒளிவிடும் மாலையே மதுரை மீனாட்சியம்மையின் இரட்டை மணிமாலை. இம்மணிமாலை முழுதும் அன்பு மணங்கமழும்; அருள் ஒளிவீசும். அன்பே மனத்தகத்தைத் திருத்தும் மருந்து. அருளே உயிர்நலத்தை ஓம்பும் அமிழ்தம். பாவலரின் மணிமாலையில் பரஞ்சோதியாரின் திருவிளையாடல் பல செறிந்து நிறைந்து ஒளிவிட்டு மிளிர் கின்றன. இப்பாமாலையை ஆய்ந்து கண்டவர், இம்மை இன்பம் இதுவென உணர்ந்து, மறுமை இன்பம் எதுவெனத் தெளிந்து, வீட்டின்பம் அதுவேதான் என அறிந்து அம்மையின் அருட் கடலிலே மூழ்கி இன்புறுவர். சிவநெறிக் கருத்துகள் இப்பாவிடை மிடைந்து தித்திக்கின்றன. அறநெறியுடைய அகச் சுவை நலங்கள் துள்ளுகின்றன. அள்ளிக் கொழிக்கும் அருள்நலச் செய்திகளோ ஏராளம். இம்மணிமாலையை ஆய்வுழி ஆய்வுழி அன்பின் அகலத்தை, அருளின் ஆழத்தைப் பொருளின் உயர்ச்சியை, உலகியலின் எல்லையைக் காண்கின்றோம். நினைக்க நினைக்க நீண்டு செல்கின்றன. மணிகளோ இரண்டு, இருப்பனவோ இருபது பாக்கள். ஆனால் அகப்புறச் செய்திகளோ ஆயிரமுண்டு.

இத்தகு அருள்நூலை இயற்றிய பெரியார் யார்? அவர் இறைவியைப் போல் அநாதியாய் உள்ளார். பெயர் இல்லை; ஊரில்லை; என்று நீ அன்று நான், உன்னடிமை அல்லவோ? யாதேனும் அறியாவெறுந் துரும்பனேன்' 'தான்றற் புகழ்தல் தகுதியன்று' என்று எண்ணித் தம்பெயர் சுட்டாது விட்டனரோ? அறியேம்.

புலவர் ஏறே! நீவிர் மீனாட்சி அருள் பெற்ற குமரகுருபரர்' என்று சொல்லு

தலும் சாலும். மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் கூற்றுலேயே நீவிர் குமரகுருபரரிடமிருந்து வேறுபடுகின்றீர். இருப்பினும் நுமது மணிமாலையைக், குமரகுருபரர் பிரபந்தங்களோடு இணைத்துப் பதிப்பித்திருத்தல் சாலப் பொருந்தும். நும் பாநலத்தை அறிதொறும் எம் அறியாமையையே காண்கின்றேம். நீவிர் கண்ட அம்பிகையின் திருவிளையாடல்தான் எத்துணை! அம்மையின் ஆடலோடு ஊடலும் காட்டி[17] ஆட்டுவிக்கும் அழகே தனி அழகு. இறைவனைப் பித்தனுக்கு[18] அறியாமை என்று எடுத்தோதும் சொல் விற்பனமும், இறைவியைக்[19] கொடியார்க்குள்ள குணம்' என்று குறிப்பிட்டு ஏத்தியும் பழித்தும் கூறும் சொல்நயமும் பொருள்நயமும் எவ்வளவு? நும்மணிமாலையாம் அருட்கடலில் மூழ்கினேம்; சில முத்துகளும், சில பவளங்களுமே கிடைத்தன. ஒளியூட்ட முனைந்தேம். சொற்கள் ஓடி ஒளிகின்றன. அருட்செல்வராகிய நும் புலமைக்கும் பணிந்த சொற்கள் புன்மையேம் எமக்குப் பணிவனவோ! புலவரரசே, நீவிர் எமனையே விரட்டியவரல்லிரோ! நீவிர் தொடுத்த பலர்புகழ் நன்மணிமாலையில் சொல் புதிது. பொருள் புதிது. எனவே அம்மை மீனாட்சி[20] நாணாமல் ஏற்றிருப்பாள். நற்றமிழ் நாவலரே சொற்றமிழில் அம்மையைச் சொக்கவைத்த புலவரேறே! நின்னளந்தறிதல் எமக்கு அரிது.

நீவிர் வாழ்க! வாழ்க நும் பாநலம்!

மணிமாலை அணியும் அருளணிச் செல்வர்காள்! வம்மின்!

எழுமின்! தொழுமின்!! பாடிப் பரவுமின்!!!

---

1. பரஞ்சோதி திருவிளையாடல் — மாணிக்கம் விற்ற 58-81
2. " தழையத் தழைந்த தமிழ்மதுரைக் "—மணிமாலை 6
3. மணிமாலை 2
4. மணிமாலை 4
5. " கொண்டைச் செருக்குங் குறுநகையு நெட்டயிற்கட்
   கெண்டைப் பிறக்கமும் வாய்க் கிஞ்சுகமுங் — கொண்டம்மை
   கற்பூர வல்லி கருத்திற் புக " — மணிமாலை 15
6. " மதம்பரவு முக்கண் மழகளிற்றைப் பெற்றுக்
   கதம்பவனத் தேயிருந்த கள்வி — மதங்கன்
   அடியார்க் குடம்பிருகூ றுக்கினள் " — மணிமாலை 3
7. " ஆகங் குழையப் புல்லி மணங்கொண்டவ
   ரொரு வாமங் கொண்டாய் ' — மணிமாலை 4
8. " பங்கிற் கொண்டிருந்தோர்
   தேவுண் டுவக்குங் கடம்பா டவிப்பசுந் தேன் ' — மணிமாலை 13
9. " வன் நடக்கைக்குநேர்
   பொருவால வாயெட்டுப் போர்க்களி(று)
   ஏந்துபொற் கோயில் " — மணிமாலை 12.
10. " பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
    மலையுளே பிறப்பினும், மலைக்குஅவைதாம் என்செய்யும் ?
    சீர்கெழு வெண்முத்தம் அணிபவர்க் கல்லதை
    நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதாம் என்செய்யும்?

" ஏழ்புணர் இன்னிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதாம் என்செய்யும்
சூழுங்கால் நும்மகள் நுமக்கும்ஆங்கு அனையளே பாலைக்கலி—12-24,

11. " இரைக்கின்ற நதிவைகை .... என்நெஞ்சமுமே மணிமாலை"—10

12. " நெஞ்சே.................. கருத்து மணிமாலை"—11

13. " கற்றத லானுய .... நற்றாள் தொழா அரெனின்"
மலர்மிசை ஏகினன் மாணடி சேர்ந்தார் —திருக்குறள் 2-3

14. " மேவிய சிறப்பின் ஏனோர் படிமைய "— தொல்-அகத்-30

15. நறுமா மலர்கொய்து நீரில்மூழ்கி
நாடோறும் நின்கழலே ஏத்தி வாழ்த்தித்
துறவாத துன்பம் துறந்தேன் – (அப்பர் தேவாரம் திருவா-53

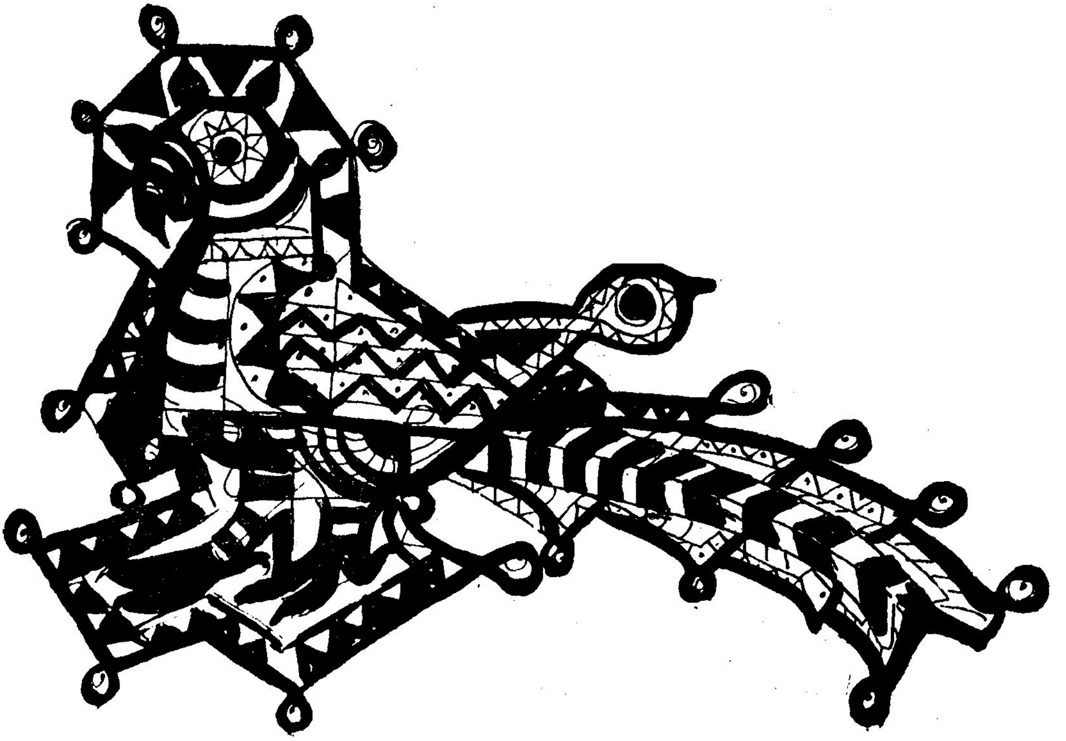
16. " திருநாமம் அஞ்செழுத்துஞ் செப்பா ராகில் "
தீவண்ணர் திறமொருகால் பேசா ராகில்
ஒருகாலும் திருக்கோயில் சூழா ராகில்
உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணா ராகில்
அருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியா ராகில்
அளியற்றார் பிறந்தவா றேதோ (அப்பர் தேவாராம்—தனித்திருத்—6)

17. " நெடுந்தகையை ஆட்டுவிப்பாள் "—மணிமாலை-7

18. " மதுரேசரவர் இது மத்தப்பித்து மன்று ஏழைமை "— மணி மாலை—8.

19. " மதங்கன் அடியார்க்கு உடம்பு இருகூறுக்கினள் "—மணி மாலை–3

20. " சுவையெனக் கொண்டு சூடுதி யான்மற்றென் சொற்றமிழ்க்கோர் "
நவையுண் டெனவற நாணுதி போலும்—மணி மாலை-18.

பாண்டி நாடு வந்த பரசமய கோளரி

க. மணி

சற்றேறத்தாழ ஆயிரத்து இரு நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னர், இறையின் இன்னருள் இலங்கும் எழில்மாடக் கூடலில், அரன் சமயம் ஒடுங்கி, அமண சமயம் ஓங்கலாயிற்று. 'தலைவன் எவ்வழித் தாமும் அவ்வழி' என்று எண்ணிய மாந்தர், வேந்தன் வேற்று மதம் போந்ததும், புயலாய்ப் பூரித்து நின்ற அவ்வயலார் சமயத்திலே சிக்க லாயினர். மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டிய மன்னவனின் மாதேவி மங்கையர்க் கரசியும், அமைச்சர் குலச்சிறையாருமே மதிநலம் மாறாது மதிசூடும் மாணிக்கத் தின் வழிபாடுடையராய் வாழ்ந்தனர்.

அது போழ்தில், சீர்காழியில் தோன்றிய செந்தமிழ்ச் சம்பந்தர், அவநெறிகளை அழித்துச் சிவநெறியைச் சீராக்க வந்த பேராளராய்த் தோற்றவே, அவரைப் பசுந்தமிழ்ப் பாவையாம் பாண்டிமாதேவி, அருந் தமிழ் அமைச்சரின் உதவியோடு பாண்டி நாடென்னும் பழம்பெரும் நாட்டுக்கு அழைத்தனள். பரசமய கோளரியாம் பைந்தமிழ் வல்ல ஞான சம்பந்தர், அழைப்பையேற்று மணவாளக் கோலத்தில் மகேசர் வீற் றிருக்கும் மதுரைப் பெருநகர்க்கு அருள்வருகை அளித்தனர். ஆற்றலடல் விடையேறும் ஆலவாயான் திருநீற்றைப் போற்றிப் புகலிநிலாவும் அந்தப் பூசுரர் ஞானசம்பந்தர், நோயுற்றிருந்த மன்னவனுக்கு இன் அருளீந்து, பதிகம் பாடித், திருநீறு சூட்டிச் சுகமாக்கினர். மன்னவன் மதம் மாறினன்; அனலாலும் புனலாலும் வாதிட்ட சமணரும் மதம் அடங்கினர். பின்னரே வேயுறு தோளி பங்கன் விளங்குறு மதுரையில் வேதநெறி தழைத்தோங்கியது; மிகு சைவத்துறை விளங்கியது; பூத பரம்பரை பொலிந்தது. ஆதலின் மாதவர், சீதவளவயற்புகலித் திருஞானசம்பந்தரின் பாதமலர், தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவினர்.

ஆதீனத் தோற்றம் :

இவ்வாறு வாதில் வல்ல வண்டமிழ் ஞானசம்பந்தர், மதுரை வாழ்ந்திட வந்தபோது, எழுந்தருளிய மடத்தில் இருந்த வாகீச முனிவருக்குத் தீட்சை முதலாம் உபதேசங்கள் செய்து சீடராக்கி, அரசனால் அளிக்கப்பட்ட பூமி முதலாம் பொருள்களைக்கொண்டு சிவநெறியைச் சிறந்தோங்கச் செய்யச், செல்லும் வகையெல்லாம் அறவினைகள் ஆற்ற அருளாணையிட்டுச் சோழநாடு ஏகினர்.

ஆதீன முதல்வராய், அருளாட்சியில் அமர்த்தப்பட்ட அந்த வாகீச முனிவர் என்னும் சிவானந்த யோகீந்திரச் சிவஞான சம்பந்த தேசிகர், தம் குருதேவ சம்பந்த சுவாமிகளுடைய திருவுருவைப் பிரதிட்டை செய்து, சம்பந்த சுவாமிகளால் தமக்கு ஆன் மார்த்தமாய் அளிக்கப்பட்ட அதிகார உடையவர் என்ற சிவலிங்கத்தையும், மீனாட்சியம்மை விக்கிரகத்தையும் வைத்து, நித்திய நைமித்திக பூசனை களைப் புரிந்தும், திருஞான சம்பந்தர் அருட்பெருஞ்சோதியில் கலந்த வைகாசி மாதம் மூல நட்சத்திரத்தில் குருபூசையை நடத்தியும் பிரதம சீடராய் வீற்றிருந்தார்.

அன்றுமுதல் இன்று வரை :

தமக்கெனத் தனிக் குடும்பம் அற்றுத், தரணியே தமக்கொரு குடும்பம் ஆகி, ஞாலமெல்லாம் ஆலவாயிலான் புகழேமிக, அருள்மறையும் அறநெறியும் பரப்பிப், பரனும் பரையுமே தமக்குப் பரம்பரையாய்க் கொண்டு, சைவ சமய நிலைநிறுத்தம் செய்யும் அந்த ஆதீன குருபரம்பரையினர்வழி, இதுவரை, தொண்ணூறுபேர் அருட்பீடம் அமர்ந்து. தற்போது இருநூற்றுத் தொண்ணூற்று ஒன்றுமவரின் அருள் ஆட்சி நடைபெறுகிறது.

மடாலயத் தலுவலகத்துப் பழைய கைப்பிரதிப் புத்தகத்தில் திருஞான சம்பந்தரால் சீடராய் ஆட்கொள்ளப் பட்டு. அருளாட்சியில் அமர்த்தப்பட்ட முதல் குருமகாசந்நிதானமுதல், இன்றைய சந்நிதானத்திற்கு முன்பு வரை, அஃதாவது, இருநூற்றுத் தொண்ணூறு குருமகா சந்நிதானங் களின் திருப்பெயர்கள் எழுதப்பட்டு உள்ளன.

இன்றைய இன்னருளாட்சி :

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் வழி வழிவந்த மதுரை ஆதீனத்தின் 291வது பட்டமாய்த் திருவருள் அரசணை அமர்ந்து, அருட்செங்கோலராய்த் திருநோக்கம் புரிகின்றவர்கள், திருவருள் தவயோக திருவார்திரு. சோமசுந்தர திருஞானசம்பந்த தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள்.

"பேறிழ வின்ப மோடு பிணிமூப்புச்
சாக்கா டென்னும்
ஆறுமுன் கருவுட் பட்ட தவ்விதி
யநுப வத்தால்
ஏறிடு முன்பு செய்த கருமமிங்
கிவற்றிற் கேது
தேறுநீ யினிச்செய் கன்ம மேலுடற்
சேரு மென்றே"

என்ற சிவஞானசித்தி பாடல், 'தன்வினை களுக்கொப்பத் தலைவனால் ஒரு தீர்ப்பிடப்பட்டே மனிதன் பிறக்கிறான்' என்பதை எடுத்தியம்புகிறது.

"வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது" என்றும்,
"செய்வினையும் செய்வானும் அதன்பயனும்
சேர்ப்பானும்" என்றும்,
"ஊழ்வினை உறுத்து வந் தூட்டும்" என்றும்
"மேலைத் தவத்தளவே யாகுமாம் —
தான் பெற்ற செல்வம்" என்றும்
"பதவி பூர்வ புண்யானும்" என்றும்

சொல்வதற்கொப்ப ஒருவர் தம் பேறு, இழவு, இன்பம், பிணி, மூப்பு, சாக்காடு முதலாம் வாழ்நிலைகள் அனைத்தும் தத்தம் முன்வினையொத்து முதல்வனால் முடிவு தரப்பட்டே பிறக்கின்றனர்.

இப்பேருண்மையைச் சோதிட சாத்திரங்களாம் நாடி ஏடுகள் நவிலும் திறத்தால் அறியலாம். இதற்குத் தற்போதைய மதுரை ஆதீன மடாலய சுவாமிகளின் திருவாழ்வே பெருஞ் சான்றாகும். ஆம்! அவர்கள், 1953-ல் மதுரை ஆதீன இளவரசு நிலை எய்தி, 1957—ஜனவரி 10-ஆம் நாள் 291-ஆம் குருமகா சந்நிதானமாய் ஆன அத் துறவுக் கோலத்தைப் பற்றிய செய்தி அவர்கள் தம் முன் வாழ்வு நிலைத் (பூர்வாசிரமம்) தம்பி தமக்குப் பார்த்த 'அநாகத வேத' மென்னும் சோதிட ஏட்டில் 1949லேயே வந்தது!

இன்றைய பரசமய கோளரியாய ஆதீன கர்த்தர்

திருநாமம் ஐந்தெழுத்துஞ் செப்பா ராகில்
தீவண்ணர் திறமொருகால் பேசா ராகில்
ஒருகாலும் திருக்கோயில் சூழா ராகில்
உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணா ராகில்
அருநோய்கள் கெடவெண்ணீ றணியா ராகில்
அளியற்றார் பிறந்தவா றேதோ வென்னில்
பெருநோய்கள் மிகநலியப் பிறந்தும் செத்தும்
பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின் றாரே'

என்பதற்கொப்பக் கங்காளன் பூசும் கவசத் திருநீற்றை மங்காமல் பூசி, ஐந்தெழுத்தோதி, அருட்பா பாடி, ஆலயம் வலம் வரும் சாலவும் சிறந்த அச்செயல்களைக் கடைப்பிடித்தும், சைவ நூற்பாடம் போதித்தும், உரை நிகழ்ச்சிகள் நடத்தியும், வாரம் முழுதும் அன்னியர்களுக்கு வழிநன்றே காட்டி இவ்வையகம் இன்பமுற வாழும் சுவாமிகள், இறை சொன் மறை மறுத்துச், சிவக்கேண்மையில் அவக்கோட்டை விளைத்து, அயல் மதத்தாரை வாதில் வென்று சைவச்சீர்மை நிலைநாட்டிய திருஞானசம்பந்தர் வழி வந்த தாமும், இறையிலிக் கொள்கையாளர்களின் கூற்றுகளுக்கு ஏற்ற போதில் ஏற்ற வண்ணம், இணையற்ற பாங்கில் எதிர் மறுப்புகள் விடுத்தும், இறையின் தன்மை எடுத்தோதித் திருத்தியும், பரசமயத்தார் உணரும்படி பல ஆய்வு நூல்கள் எழுதியும் இந்து மதக் கொள்கைகளையே ஏசுநாதரும் பைபிளும் உரைக்கின்றதாக நிலைநாட்டி அயல்மதம் போந்த ஆயிரமாயிரம் நண்பர்களை மீட்டும் சைவத்திற்கே கொணர்வதோடு பல அயல்நாட்டாரையும் சிவநெறிச் செம்மையைச் சிறந்தவாறு எடுத்தோதும் திறத்தால் சைவஞ் சாரச் செய்கின்றனர்.

மடாலயத்து ஆச்சாரியர் நியமனமும் ஆராதனை முறையும்:

சைவவேளாளர், கார்காத்த வேளாளர், தொண்டை மண்டல முதன்மையார் முதலாம் சைவகுலத்திலுள்ள திருஞான சம்பந்த சுவாமிகளாதீனத்துச் சீடர்களில், பக்குவமுடையார்களுக்கு, விசேட, நிர்வாண, சமய

தீட்சைகள் தந்து ஆகம முறைப்படி ஆச்சாரிய அபிடேகமும் செய்து, ஆதீன கர்த்தராய் நியமிப்பர். அவர் சின்னப் பண்டாரசந்நிதி என்று அழைக்கப் படுவார். பெரியபண்டாரசந்நிதி பரிபூர்ணமடைந்தவுடன், சின்னப் பண்டாரசந்நிதி பெரியபண்டாரசந்நிதி நிலையை அடைந்து, அனைத்து நிர்வாகங் களையும் வகிப்பது, திருஞானசம்பந்தர் காலமுதல் வழக்கமாய் நடந்து வருகின்றது.

பக்குவப்பட்ட சீடர்களுக்குச் சமய தீட்சை, விசேட தீட்சை, நிர்வாண தீட்சை முதலாம் மூன்று தீட்சைகள் செய்தாலும், ஒருவருக்குத் தவிர மற்றவர்களுக்கு ஆச்சாரியாபிடேகம் மட்டும் செய்து வைப்பதில்லை. சைவ ரல்லாத சீடர்களுக்குப் பரிச தீட்சை செய்வர். இம்மடாலயத்தில் தீட்சை களும், ஆராதனை முறைகளும் காமிகாகமப்படிக்கும், சோம சம்பு பத்ததி படிக்கும் நடைபெற்று வருகின்றன.

மதுரை மீனாட்சி

(ஜயஸ்ரீ)

இராகம் : சக்கரவாகம்   தாளம் : ஆதி

பல்லவி

மீனாட்சி—மதுர—மீனாட்சி
மின்னும் வைரமுடி (மீனாட்சி)

அனுபல்லவி

வானாட்சி தனை விடுத்து
மதுரைப் பதி புகுந்த (மீனாட்சி)

சரணம்

நீயே எனக்கு வேண்டும்
நெஞ்சில் நிலைக்க வேண்டும்
தாயே எனை அணைத்துத்
தாங்கும் மனோன்மணியே (மீனாட்சி)

ஆடும் அம்பல நாதன்
ஆடும் வல்லமை நீயே
நாடும் பரமா னந்த
ஞானச் சுடரும் நீயே (மீனாட்சி)

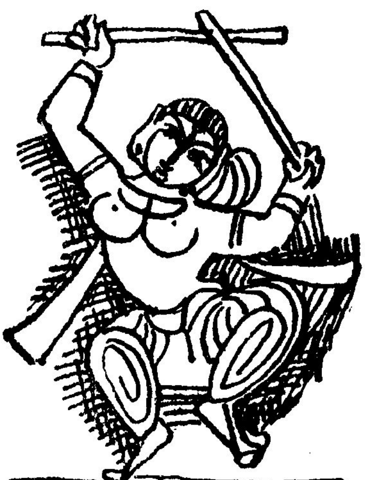
கௌத்துபம்

பி. ஆர். பி. ரங்கன், எம். ஏ.

பூவுலகில் தோன்றிய நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தனக்கென்று தனிச் சிறப்புடைய கலைகளைக் கொண்டிருப்பதை நாம் காணலாம். அதுபோலவே நம் பாரத நாடும். அதிலும் தமிழ்நாடு. தமிழ்நாடு பண்பாட்டையும் கலாச் சாரங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட சிறந்த கலைகளை உடைத்தாகித் திகழ்ந்துவருவதை நாம் இன்றும் காண்கிறோம். உலகத்திலுள்ள எல்லாக் கலைகளும் பொதுவாகத் தமக்கென்றுஒருஇலட்சியமும், இலட்சணமும் கொண்டுள்ளன. அந்த இலட்சியமும், இலட்சணமும் அந்தந்த நாட்டின் கலாச் சாரத்தினையும் பண்பாட்டினையும் பொறுத்தனவாயிருக்கும். அங்ஙன மாயின் சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டின் கலைகளின் இலட்சியம்தான் என்ன?

ஆண்டவனை அடைவதற்குக் கருவி

பொதுவாகக் கலைகள் யாவும் கலைகளுக்காகவே ஏற்பட்டன என்று ஒரு கொள்கை உண்டு. இந்தக் கொள்கை ஓரளவில் மேல்நாட்டின் கலைகளுக்குப் பொருத்தமாயிருக்கலாம். ஆனால் தமிழ்நாட்டின் கலைகளைப்பொறுத்த மட்டில் அவை வெறும் கலைகளுக்காக மட்டுமல்லாமல் அவற்றினும் மேலான ஒரு இலட்சியத்தைக் கொண்டவை யெனின் மிகையாகாது. அஃதாவது, தமிழ்நாட்டுக் கலைகள் யாவும் ஆண்டவனைக் காணுவதற்கோ, அடைவதற்கோ உதவக்கூடிய கருவி என்னும் தத்துவம் நாம் தொன்றுதொட்டு நம் வழிபாட்டில் கண்டறிந்து வரும்

உண்மை. எனவே நம் நாட்டுக் கலைகள் யாவும், காணாத ஒன்றைக் கண்டறியவும், கேளாத ஒன்றைக் கேட்கவும், உணர முடியாததொன்றை உணரவும் செய்ய உதவுகின்றன என்றால் அவை தெய்வீகக் கலைகள் எனத் தக்கவை. இக்கலைகள்யாவும் தமக்குள் எதனையோ பொதிந்து, காணமுடியாத ஒன்றினை,

வெளிப்படையாகக் காட்டும் பிரதிபிம்ப மேயாகும்.

நம் கலை, இலக்கியம், இசை, நாடகம் எதுவாயினும் வேதங்களிலும், சாத்திரங்களிலும், புராணங்களிலும் கூறப்படும் கடவுளையும், கடவுள் தன்மைகளையும் எளிதாக நாம் உணரப் படம்பிடித்துக் காட்டும் கருவிகள் ஆவதை நாம் இன்றும் காணலாம். எனவே, நம் கலைகள் யாவும், ஆண்டவனுக்கே முதலில் அர்ப்பணம் செய்யப் பட்டுப் பிறகு அவற்றை நாம் அடையும் பொழுது அதே ஆண்டவனை இக்கலை

களின் வழியாகவே நாம் காணவோ, அடையவோ கூடும், என்னும் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவை கோயிலொழுகுக்கு இன்றியமையாதனவாய் வழி வழி வருகின்றன. ஆகச் சிற்பம், சித்திரம், இசை, பரதம் ஆகிய நான்கு கலைகளும் திருக்கோயில்களில் ஆண்டவனுக்கேற்ற இராஜோப்ப சாரத்தினுள் அடங்கி வருவதை நாம் இன்றும் காணலாம். கோயிலொழுகு விதிப்படி இறுதியில் கற்பூர ஆரத்திற்கு முன் அர்ச்சகர் "அகிலாண்ட கோடி பிரமாண்ட நாயக' சாமவேத, அவதாரிய கீதம்," என்று கூறியவுடன் சாம வேதத்துடன் தொடங்கிக் கலைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவதரிக்கப்பட்டு, இறுதியில் நிருத்தம், என்று அர்ச்சகர் கூறத் தேவதாசி தமிழ்நாட்டிற்கே சிறப்பான பரதநாட்டியம் ஆடுவாள். ஆண்டவனை நாயகனாகக் கருதி நாயக நாயகி பக்திமுறை தழுவி அவள் ஆட, அங்குக் கூடியிருக்கும் அடியார்கள் யாவரும் ஆண்டவனை அவ்வண்ணமே ஆனந்தக் கண்ணீர்விட்டு வழிபடுவார்கள். எனவே, இந்த நாட்டியக்கலை பொதுவாகப் பரதம் எனப்படும் பரத நாட்டியம், தமிழ்நாட்டிற்கே உரிய (தென்னாட்டுக் கோயில்களில் வளர்க்கப் பட்டுவரும் கலைகளுள்) சிறந்ததொரு நுட்பக் கலையாகும். இப்பரதம் வெறும் கலைக்குமட்டும் அல்லாது ஆண்டவனை நாயக நாயகி பக்தி ஒழுகுமுறைப்படி வழிபடுவதற்குரிய ஒரு சாதனை என்றே நாம் உணரவேண்டும்.

கௌத்துபம்

இந்த நாட்டிய கீதத்தின் ஒரு வகைதான் கௌத்துபம். இதனைக் கவுத்தம் என்றும் வழங்குவர். இது சொற்கட்டுகளுடன் தொடங்கிப் பின்னர்ச் சொற்கட்டும் சாகித்தியமும் விரவி வரும் ஒருவகையான பக்திப் பாடல் என்றும், எந்த ஒரு குறிப்பட்ட இராகத்தில்பாடாமற் போனாலும், தார

ஷட்ஜ சுரம் மிகுதியாக உள்ள விறுவிறுப்பான இசையில் பாடப்படுவது என்றும், சொற்கட்டுகள் வரினும் இது வாத்திய பிரபந்தமாகாது என்றும், இறுதியாக இது ஆடுவதற்கு அன்றிப் பாடுவதற்காகவும் ஏற்பட்ட ஒருநுட்பக் கலை என்றும் சுருக்கமாகச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறது கலைக்களஞ்சியம். இங்கு நாம் ஒன்றைக் கவனிக்க வேண்டும். இந்தக் கௌத்துபம் பரத நாட்டியத்தின் ஒரு பகுதியாயிருந்து ஆண்டவனை வழிபடுவதற்கேற்ற ஒரு நுட்பக் கலையாயிருந்தும், அதனைப் பரதத்தினின்றும் பிரித்து ஆண்டவனை வழிபடுவதற்குரிய தனி நுட்பக் கலையாகப் பரதத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததுபோல் இதற்கும் கொடுத்திருப்பதை நாம் ஆழ்ந்து உணரும் பொழுது, நம் நாட்டில் நுட்பக் கலைகளை மனமாரப் போற்றுமலிருக்க முடியாது என்பது திண்ணம். எனவே, இஃது ஆடுவதற்கு அன்று என்பதும் தெளிவாகிறது. மேலும் இந்தக் கவுத்தம் என்ற சொல்லை வடமொழி இலக்கியத்தைத் தழுவிய பகுதியாகவும், விகுதியாகவும் பிரித்தோமானல் கவ்—உத்தம் எனவரும். கவ் என்பதற்குச் சப்தமென்றும், உத்தம் என்ற சொல்லிற்குச் சொல்லப்படுவது என்றும் பொருள் கொளல் வேண்டும். ஆகையினுல் கவ்—உத்தம்—கவுத்தம் என்பதற்குச் சப்தத்தைச் சொல்வது என்ற பொருள் தெளிவாகிறது. இங்கு நாம் இதற்கு மாறுபட்ட பொருளையும் கவனிக்க வேண்டும். கவுத்துவம் என்பதற்கு வேஷம் என்று அகராதியில் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது Guise and disguise என்றும் காணப்படுவதால் இதற்கு வேஷம் அல்லது கபடவேஷம் என்று பொருள் கொளல் வேண்டும், எனவே கவுத்துவம் என்பதற்கு இங்ஙனம் பொருள் கொள்வோமெனில் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஆடுவது எனக் கொளல்வேண்டும். வேஷம் போட்டுக்கொள்வது ஆடுதற்கேயன்றிப்

பாடுவதற்கன்று என்று கொள்வோமெனில் வேஷம்போடுவதால் இக்கலை ஆடுதற்குரியது எனக் கொள்வது முறையாகும். ஆயின் கலைக்களஞ்சியத்தில் இக்கலை பாடுவதற்கேயன்றி ஆடுவதற்கன்று என்று தெளிவாகக் கூறியிருப்பதை ஆராயுங்கால், ஒருக்கால் இக்கலை வேஷத்துடன் பாடுவதற்குரியது என்று பொருள் கொள்ள வாய்ப்பு உள்ளது என்பதை நாம் அறியலாம். இப்படி, இந்த நுட்பக்கலை ஆடுவதற்கா? பாடுவதற்கா? உரியது என்று அதன் இலக்கணங்களை ஆராய்வோமெனின் அதன் முடிவை இப்பொழுது காண்பதரிது. இப்படி இதன் இலக்கணம் ஒருபுறமிருக்க, இனி இதன் இலட்சியத்தைப் பற்றிச் சிறிது கவனிப்போம்.

கலையின் இலட்சியம் :

இந்த நுட்பக்கலை கோயில்களில் வளர்ந்து வந்ததாக முன்பு கண்டோம். எனவே, இஃது ஆண்டவனைப் பற்றியோ அவனது குணாதிசயங்களைப் பற்றியோதான் இருக்கும். இது சப்தத்துடன் சாகித்தியமும் அனைத்தும் ஆண்டவனைப் பற்றியே இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனவே, சாகித்தியத்தின் பொருள் அதனால் ஏற்படும் பக்திஉணர்ச்சியில் நாம் வசப்படுகிறோம். அது தான் இக்கலையின் இலட்சியம்.

இந்த நுட்பக்கலை சாகித்தியத்தின் உதவியின்றே சப்தத்தினாலாயே அந்தப் பக்தி உணர்ச்சியை உண்டாக்கி, நம்மை அதன் இலட்சியமாகிய பக்தியில் மூழ்கு விக்கிறது என்றால் இந்தக் கலையின்

பெருமைதான் எவ்வளவு பெரியது! இங்ஙனம் சப்தம் பாடப்படுகிறது என்றாலும், இதற்கு யாதொரு இராகமும் கிடையாது எனின் இது வாயினால் சொல்லப்படுவதில் பாடுவது எனக்கொளல் வேண்டுமேயன்றி இராகத்துடன் பாடுவதாய்க் கொள்ளக் கூடாது. எனவே, பரதம் ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டிருப்பதுபோல அதன் ஒரு பகுதியாகிய இந்தச் சப்தமும் அஃதாவது நட்டு வாங்கச் சொற்கட்டும் ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுத் தனிச் சிறப்புப் பெற்று உள்ளது, என்பதனை நாம் நன்கு அறியவேண்டும்.

சிவாலயக் கலை :

இந்தக் கௌத்துபங்கள் சிவாலயங்களில்தான் பாடப்படுகின்றன. வைஷ்ணவக் கோயிலொழுகு ஆகமவிதிகளில் கௌத்துபம் இடம்பெறவில்லை. அதனால் இவை அத்தலங்களில் பாடப் படுவதில்லை. இக் கௌத்துபங்கள் இரண்டு வகைப்படும். ஒன்று, திருக்கோயில்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆண்டவன்பேரில் அவ்வாண்டவனின் குணாதிசயங்களை வர்ணித்தும், துதி செய்தும் இயற்றப்பட்டிருப்பவை.

அதுபோது அத்திருக்கோயில் களிலேயே எழுந்திருளியிருக்கும் ஆண்டவனுக்கேற்பச் சந்நிதியில் கௌத்துபங்கள் பாடப்படுகின்றன. அப்படி விநாயகர் கௌத்துபம், சுப்பிரமணியர் கௌத்துபம், மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் கௌத்துபம் எனப் பல கௌத்துபங்கள் அந்தந்த ஆண்டவனின் சந்நிதியில் பாடப்படும். இறைவனும் இறைவியும் திருவிழாக் காலங்களில் திருவீதி உலா வரும் பொழுது, ஒவ்வொரு திக்கிற்கும், அதிபதியாக உள்ள தேவதைகளுக்கு முன், வேதபுராண இதிகாசங்களின் கருத்துகளை மையமாகக்கொண்டு நாட்டுவாங்கச் சொற்கட்டுடன்பாடுவது மற்றொருவகை இந்த இரண்டாம் வகைக் கௌத்துபம்தான் நவசந்திக் கௌத்துபம் எனப்படும். இந்த நவசந்திக் கௌத்துபங்களில் முதலில்

பிரமசந்திக் கௌத்துபம் பாடப்படும். அதன்பின் இந்திரசந்தி, அக்கினிசந்தி, இயமசந்தி, நிருதிசந்தி, வருணசந்தி, வாயுசந்தி, குபேரசந்தி, இறுதியாக ஈசானசந்தி முதலிய எட்டுத் திக்கிற்கும் உள்ள அதிபதிகளுக்குரிய கௌத்துபங்கள் முறையாகப் பாடப்படுகின்றன. இவைகளின் சிறப்பு என்னவென்றால் ஒவ்வொரு திக்கிற்கும் தனித்தனி இராகம், தாளம், வாத்தியம், நிருத்தம் இவைகளோடு கூடிய உபசாரங்களாகக் கௌத்துபங்கள் பாடப்படும். பிரம்மாவிற்கேற்ற கௌத்துபத்தின் நட்டுவாங்கம் யாவும் பிரம்மாவின் உருவத்தைக் கற்பிக்கின்றன. சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரம்மாவிற்கு ஏற்ற வாத்தியம் சச்சத்புடம். யாழ், குழல், மிருதங்கம், சங்கு, படகம் முதலிய கருவிகள் எல்லாம் சேர்ந்தது சச்சத்புட வாத்தியமாகும். இந்த வாத்தியம் மத்யாமாவதியில் 'சரிமாபநிஸா'

என ஒலிக்கும். இங்குக் கமலநிருத்தம் இடம் பெறுகிறது. இந்த நிருத்தம் மேகராகப் பண்ணிலே — பிரம்ம தாளத்திலே அமைந்திருக்கும். இப்படியாக முதலில் பிரம்மசந்தி பாடப்பட்டுப் பின் மற்றைத் திக்குகளுக்குரிய கௌத்துபங்களை முறையாகப் பாடுவது வழக்கம்.

வானம்பாடிக் கௌத்துபம்:

முன்னர்க் குறிப்பிட்டவை தவிர மற்றொரு கௌத்துபமுமுண்டு. அஃதாவது பரதகலைகளில் சிறந்த ஒரு வித்துவான் இயற்கையாகத் தாம் கண்டதை அப்படியே கௌத்துபமாகப் பாடி, அந்த நட்டுவாங்கச்சொற்கட்டின் மூலமாகவே அவர் கண்டதை நம்மையும் உணரச்செய்கிறார். அதுதான் வானம் பாடிக் கௌத்துபம்.

பரத வித்துவான் ஒருவர் காலை வேளையில் மருங்குள்ள காட்டின் வழியே செல்லும்போது வானத்தை நோக்குகிறார். அங்கு ஒரு வானம்பாடிப் பறவை மகிழ்ச்சியோடு பாடிப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றது. வேடனொருவன் பறக்கும் வானம்பாடியை எய்வதற்கு வீரநடை போட்டு நடந்து வருகிறான். அதன்மேல் குறிவைத்து வில்லை வளைத்து அம்பையும் எய்கிறான். அம்பு, பறவையின் தலையில் பட்டுவிடுகிறது. அடிபட்ட பறவையும் நிலைகலங்கித் தவித்து, மயங்கிக் 'கிறு கிறு' என்று சுற்றிக்கொண்டே உயிர்த்துடிப்புக் குறைந்துவரத் தரையில் மயங்கிவிழுகிறது. வேடன் தனக்கு வேட்டை கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் கம்பீர நடைபோட்டு அதனை எடுக்க வருகிறான். அதற்குள் மயங்கிய நிலையிலிருந்த பறவையும் சிறிது தெளிந்து தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்டு சிறகினை உதறிக் கொண்டு விருட்டென்று பறந்து விடுகிறது. இதனைக் கண்ணுற்ற

பர்தவித்துவானுக்குக் கற்பனை சிறகடித்துப்பறக்கிறது. நட்டுவாங்கச் சொற்களைக்கொண்டே இந்நிகழ்ச்சியைக் கௌத்துபமாக உருவாக்கிச் சித்தரித்துள்ளார் அவர்.

பறவை வலசாரி இடசாரியாக உத்ஸாகமாகப் பறப்பதை,

"ஜெம்ஜெம் தாரி" என்ற ஒலியிலும்,

ஒரு சமயம் மகிழ்ச்சியில், குடுகுடு என்று வேகமாகப் பறப்பதை,

"ஜெனகுடு ஜெனகுடு" என்ற ஓசையிலும்,

ஜே கோஷத்துடன் சஞ்சரிப்பதை "ஜெம்தாரிக்கும் ஜே" என்றும் கூறுகிறார்.

வானவீதியில் "ஜெயம் நமதே" என்று மிக்க அமைதியாகவும் மகிழ்வுடனும் சஞ்சரிக்கின்றதாம். அதனை "ஜே. ஜே. ஜெம்தாரிக்கும் ஜே" என்ற ஒலியிலும்.

ஜகத்தில் தனக்கு நிகர் ஒருவரும் இல்லை என்ற செருக்குடன் வான முகட்டில் பறந்து கொண்டிருப்பதை "ஜெகனம்கிட தக தொர்ரம் ஜே" என்றும் ஓசைநயம் காட்டியுள்ளார். அடுத்து.

வேடன் நிலம் அதிர வீரநடை போட்டு வருவதைத் "துக்கு துக்கு ஜேகிட்ட" என்ற ஒலியிலும், பறவை வானத்தில் பறப்பதைக் கண்டதும் ஹூம்காரப் பெருமிதத்துடன் ஜெயம் கிடைக்கப் போகிறதென்று செயல்படத் துவங்குவதைத், "தொம் தாரிக்கும் ஜேக்கிட்ட" என்ற ஒலியிலும் குறிப்பிடுகிறார். வில்லில் நாண் ஏற்றுவதற்கு அதனை வளைக்கும் போது ஏற்படும் சப்தத்தினை "டிகுடிகு டிட்டேகு டிகுடிகுடிட்டேகு" என்றும், வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அம்பு காற்றைக் கிழித்துக் கடுவேகமுடன் செல்வதைத்,"தர்ரேகு கிர்ரேகு சிர்ரேகு தர்ரேகு" என்றும் கூறிப் பாடுகிறார். அடுத்து, அம்பு வானம்பாடியின் தலையில் அடிபடுகிறது. நாமும் தலையில் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அடுபடும் போது 'கிண்' என்று பட்டுவிட்டதாகக் கூறுவது வழக்கமல்லவா? அதனையே இங்குப் பறவையின் தலையில் அம்பின் அடிபட்டதற்கு இணையாகக் கூறுகையில் 'ஜகஜக்' என்று நடுங்கிற்று என்கிறார். இந்த இரு நடப்பையும் 'கிண்ணக ஜகஜகதாம்' என்ற ஒலியில் வடித்துள்ளார்.

அடிபட்ட நடுக்கத்திற்குப் பின் தள்ளாடிக் களைப்படைவதைத் 'தக்குந்தாதி தக்குத்தக்குந்தாதி' என்றும், அதனினின்று மயங்கி ஒவ்வொரு முறையும் சிறகை வீசிக் கிறுகிறுத்து மயங்கும் நிலையைத், "தாகிரி கிண்ணம் தாகிரி கிண்ணம்" என்ற

ஒலியிலும், 'ஒருமுறை சிறகை வீச முடியாத நிலையில் கிறுகிறு என்று சுற்றி மயக்க முறுவதைக் 'கிரிகிரிகிண்ணம் கிரிகிரிகிண்ணம்' என்ற ஒலியிலும், கிறுகிறு என்று சுற்றுவதற்கும் இயலாத நிலையில் மயங்கித் தரையில் விழுவதைக், 'கிண்ணம் கிண்ணம்' என்ற ஒலியின் ஒடுக்கத்திலும் கூறியுள்ளார். பறவை கீழே விழுந்தமைகண்ட வேடன் வெற்றி கிட்டிவிட்டதென்ற மிடுக்குடன் 'தஜ்ஜெணு தஜ்ஜெணு' என்று நடை போட்டு வருகிறான். அப்போது அம்பில் அடிபட்ட மயக்கத்தில் இருந்து ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்ட

பறவை 'துத்துகுதா துகுகுதுதா' என்று சிறகைச் சிலிர்த்து உதறிக் கொண்டு, 'தோதிக் திகிதிக் துகுதுகுதா' என்று வானில் பறந்து சென்று விட்டது.

இதன் சிறப்பு என்னவென்றால் ஒரு கௌத்துபத்தில் வரும் சொற் கட்டுகள் மற்றொன்றில் வருவதில்லை. நமக்கு இதுவரையில் 21-கௌத்து பங்களே கிட்டியுள்ளன. இவை எல்லாம் யாரால் எப்பொழுது உண்டாக்கப்பட்டன என்று தெரியவில்லை. இந்தக் கௌத்துபங்கள் அனைத்தும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள எல்லா இசை வல்லுநர்களுக்கும் பாடமில்லை. இந்தக் கௌத்துபவங்களை ஒருசிலர் தாம் பாடவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இருந்திருக்கவேண்டும். எனவே அந்த வழிவழி வந்த ஓரிரு குடும்பத்தினர்களே இந்தக் கௌத்துபங்களைச் சொல்லி வந்ததால் அந்தக் குடும்பத்தினரிடம் தவிர வேறு எங்கும் இவற்றைக் காண முடியாது. எனவே தமிழ்நாட்டின் கலைகளுக்குச்சிறப்பாய் விளங்கும்இந்தக் கௌத்துபங்களைப் புதுக்கோட்டை திருகோகர்ணம் திரு. உலகநாதன் (திருச்சி வானொலி நிலைய வித்துவான்), அவருடைய தமக்கையார் திருமதி எஸ். அரங்கநாயகி அம்மா, மற்றும் திரு. பொன்னையா பிள்ளை மரபில் தோன்றிய திரு. சிவானந்தம் போன்ற சிலரே தற்போது கருவூலமாய்க் காத்து வருகிறார்கள். இவர்கள் தலைமுறைக்குப் பின் இந்தக் களஞ்சியம் அடியோடு மறைந்து விடுமோ? எனவே நம் தமிழ் நாட்டுக் கலையை எண்ணி இந்த நுட்பக் கலை மேலும் மேலும் ஓங்கி வளர அவர்கள் முயற்சி மேற்கொள்வார்கள் என நம்புகிறோம். அவர்கள் அப்படிச் செய்ய அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைத் தமிழ் இசைச் சங்கத்தார்களும், சங்கீத நாடக அகாடமிகளும் செய்ய முன்வர வேண்டுகிறோம்.

வாழ்க பரதம்—வாழ்க கௌத்துபம்.

இருளில் ஒளி

ந. க. அர்த்தநாரி, பி. ஏ.

நமது பாரதநாடு சமய பண்பாட்டுக்கும், கலாச்சாரங்களுக்கும் பிறப்பிடமாய்த் திகழ்கிறது. எம்மதமும் சம்மதம் என்னும் கொள்கையைப் பின்பற்றி நமது தென்னக மன்னர்கள் கோலோச்சி வந்துள்ளனர். எனவே வெவ்வேறு மதத்தைச் சேர்ந்த சமயக் குரவர்களும், பெரியார்களும் தத்தம் மதத்தைக் கண்ணெனப் போற்றி வளர்த்துவந்தனர். சமயப்பண்பாட்டில் முன்னணியில் நின்றது தமிழகம். தமிழகத்தில் சைவமும், வைணவமும், சமணமும் தொன்றுதொட்டே சிறப்புடன் திகழ்ந்து வந்தன. பின்னர்ச் சைவம் தழைத்தோங்கி முதன்மை பெற்ற காரணத்தால், தமிழகத்தில் தஞ்சைப் பெரியகோயிலும், திருவானைக்கா ஆலயமும் தில்லை நடராசர் ஆலயமும், நெல்லைதிருக்கோயிலும், குமரி அருகே நிலைபெற்ற சுசீந்திரமும் மதுரைஅங்கயற்கண்ணி ஆலவாய் அண்ணல் ஆலயமும் சைவத்தின் செழிப்புக்குச் சான்று கூறி நிற்கின்றன.

பழந்தமிழர்கள் சமயத்தைக் கலை உணர்வுடன் வளர்த்து வந்தனர். நான்மாடக் கூடலென்றும், ஆலவாய் நகரென்றும் போற்றப்படும் மதுரையம்பதியில் நடுநாயகமாய் அமைந்துள்ள அங்கயற்கண்ணி ஆலவாய் அண்ணல் ஆலயம் இதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். தென்னகத்தில் நகர அமைப்பின் சிறப்புக்கு மதுரையே சான்றாகும்.

இவ்வாலயம் 12ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டிட அமைப்பில் தொடங்கப்பெற்று 18ஆம் நூற்றாண்டில் முடிவுற்றது; பாண்டிய மன்னர்களின் அருள் உணர்விற்கும், கலை நுணுக்கத்திற்கும், கட்டிடக் கலையின் சிறப்பிற்கும் நிலைக்களனாய் நிற்கின்றது. இவ்வாலயம் கலையின் பிறப்பிடம். அதன் கோபுரங்கள் அருளின் இருப்பிடம். திகழும் ஒவ்வொரு தூணும் பாண்டிய மன்னர்களின் சரித்திரத்தைப் பறைசாற்றுகின்றன. மலையத்துவசன் பெற்ற மாமணியான அங்கயற்கண்ணியின் திருவருளும், ஆலவாய் அண்ணலின் திருக்கருணையும் மதுரையைக் கட்டிக் காத்து வருகின்றன.

இவ்வாலயம் 282 மீ. 264 மீ. பரப்பில் செவ்வக வடிவில் விரிந்து உள்ளது. மின் ஒளி இல்லாக் காலத்தில் அகல்விளக்கின் ஒளியில் ஆயிரம் ஆயிரம் பக்தர்களைக் கவர்ந்த ஆலயம், இன்று இரவைப் பகலாக்கும் மின் ஒளியில்

எண்ணிறந்த பயணிகளையும், பக்தர்களையும் ஈர்க்கின்றது.

இத்திருக்கோயில் மென்மேலும் சிறப்புப்பெற இன்றைய விஞ்ஞான முன்னேற்றம் பெருந்துணை செய்யும் என நம்பலாம். பக்தர்கள் பெருமளவில் வளையவரும் இடங்களாகிய அஷ்ட இலட்சுமி மண்டபம், மீனாட்சி நாயக்கர் மண்டபம், முதலி மண்டபம், பொற்றாமரைக் குளத்தின் நான்கு பிரகாரங்கள், அம்மன் சன்னதி, சுவாமி சன்னதி, கம்பத்தடி மண்டபம் ஆகிய இடங்களுக்கு இன்றைய புதிய விஞ்ஞான முறைகளைப் பின்பற்றி மின் ஒளி அமைத்தால், ஆலயத்தின் அழகும், எழிலும், மேலும் சிறப்புறும். பக்தர்களின் எண்ணிக்கை நிச்சயம் அதிகரிக்கும்.

இத்திருக்கோயிலின் வானளாவிய கோபுரங்கள் மனிதனின் மன நிலையை மேம்பாடு அடைய, அவர்தம் எண்ணங்கள் உயர தூண்டுகோலாக அமையும். ஒளி சிந்தும் சக்திவாய்ந்த மின் விளக்குகளால் இரவையும் பகலாக்கிக் காட்டும் வகை செய்தல் வேண்டும். நவீன முறை மின்னொளி அமைப்புத் திட்டம் இத்திருக்கோயிலின் அறங்காவலர் குழுவின் பரிசீலனையில் உள்ளது. இத்திட்டம் நிறைவேற்றப் படும்போது ஆலயத்தின் சிறப்பு மென்மேலும் உலகெலாம் உயரும் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி.

❖❖❖

மங்களம் பெறுக

உளுந்தூர் பேட்டை சண்முகம்

பண் : **நீலாமணி** தாளம் : **ஆதி**

அழகிய கயல்விழி அவள்மொழி மதுரம்
மதுரையில் பயில்கிளி மனம்வந்து பழகும் !

(அழகிய கயல்விழி)

விலையிலா மரகதம் ஒளிவிடும் மேனி
கலைபல வளர்த்திடும் செந்தமிழ் வாணி !

(அழகிய கயல்விழி)

துவரிதழ் புன்னகை துயரங்கள் போக்கும்
அருள்மிகு அன்னைகை அன்பரைக் காக்கும் !
நடைமுறை எதற்கும் அவளே சாட்சி !
நம்பிக்கை தருவாள் சாந்தி மீனாட்சி !

(அழகிய கயல்விழி)

திருமகள் தாமரைத் தளிரெனும் பாதம்
கழுவிட அமுதக் கலசங்கள் கொணர்க !
மலைமகள் வாழிடம் குடமுழுக் காட்டி
மஞ்சள் குங்குமம் மங்களம் பெறுக !

(அழகிய கயல்விழி)

அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயில்

பொற்கிழி கவிதை-1

"மீனாட்சி"

"தமிழண்ணல்" டாக்டர் இராம. பெரியகருப்பன், எம்.ஏ., பி.எச்.டி;

சிலப்பதிகாரக் கானல்வரிபோன்ற அமைப்புடையது இது. வரிப்பாடல். கண்ணிகளாகிய யாப்பில் பல துறைகளாகப் பகுத்துப் பாடப்பெற்றது.

சித்திரைத் திருவிழாவில், கூட்டத்தினிடையே காணாமற்போன செல்வச் சிறுமி "மீனாட்சியை" அவளுடைய தாய் தேடி அவலமுற்று அழுகின்றாள்.

"பிச்சை எடுக்கப் பழக்கியும், குற்றேவல் செய்யப் பழக்கியும் பிள்ளை பிடிக்கிகள் கொடுமைப்படுத்துவர்' என்று கேள்விப்பட்ட தாய், ஏழை எளியவரிடையே தன் சிறுமியும் இருப்பாளோ என்று தேடுகின்றாள். அதனால் அவ் வேழைகளையும், கூலிகளையும் காணும்போதெல்லாம் தன்செல்வச் சிறுமியின் நினைவு வரப்பெற்று, அனைவரையும் நேசிக்கும் மனநிலையைப் பெறுகின்றாள். செல்வச் செருக்கும் ஆணவமும் கரைந்து, எளியோர்பால் இரக்கம்மிக்கு உருகுகின்ற நிலையில் காணாமற்போன சிறுமி திரும்பவும் கிடைக்கப்பெற்று, அகமகிழ்கின்றாள்.

சித்தாந்த அடிப்படையில் இறைவனைத் தேடிஅடையும் ஆன்மாவின் அனுபவமாகவும் ஒருபொருள் கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

1

மாமதுரை மீனாட்சி

செல்வச்சிறுமி மீனாட்சி பேரழகு வாய்ந்தவள்
அவளது அழகை வியந்து ஊரார் ஒருவருக்கொருவர் பாராட்டிக் கூறுதல்:

பொன்னெழுதிப் பூவெழுதிப் புயலெழுதிப் பெண்மை
மின்னெழுதி வைத்தஎழில் மீனாட்சி காணீர்!
மீனாட்சி காணீர்; நீர் மேன்மைமிகும் மாமதுரை
தானாட்சி செய்யவந்த தவமகளைக் காணீர்!! 4

கயல்பிறழும் இருவிழிகள் கதிர்வீசும் முகத்தாள்
புயல்தழுவும் குழலுடையாள் பூவுலகில் வந்தாள்!!
பூவுலகில் வந்தருளும் பொற்கொடியாள் அன்றோ
கர்வுலவும் மாமதுரை களிப்படையும் காணீர்!! 8

மழலைமொழி அமுதுபொழி மங்கலத்தின் உருவம்
விழவயரும் எழிலழகை விரும்பிமனம் மகிழ்வார்!!
விரும்பிமனம் மகிழ்பவரின் விழைவைநிறை செய்ய
அரும்பிவளர் தமிழ்க்கொடிகண்டு அகமகிழ்தல் காணீர்!! 12

(வேறு)

பொலிவுறு திருமுகமே; பொட்டிடு நறுநுதலே!!
கலியுறு நகைமலரே; கனிதவழ் செவ்விதழே!!
ஒலியுறு நறுங்குழலே; உவகைசெய் சிலையழகே!!
கலைமிகு திருவடிவே; கருத்தினைக் கவர்பவையே!! 16

அன்புறு கயற்கண்ணே; அறிவுறு மதிமுகமே!!
இன்புறு புன்னகையே; எழிலுறு வனப்பதுவே!!
நன்புறு தமிழ்வடிவே; நடைபயில் சாயலதே!!
பொன்தரு நல்லுளமே; புவியினைக் கவர்பவையே!! 20

2

எங்கே இருக்கின்றாய்?

காணாமற்போன மகளைத்தேடும் தாயின் அவலக்குரல்:

கங்குலில் பகலில் நல்ல ககனத்தில் பாரில் எல்லாம்
அங்கயற் கண்ணி யுன்னை அலமந்து தேடு கின்றேன்
பொங்கர்சூழ் மதிமு கத்தாய்!! புகழுறும் வடிவே நீதான்
எங்குளாய் எனவு ரைத்தால் இனைந்தேங்கி அழுவே னோநான்? 24

கடலினுள் தவற விட்ட முத்தெனத் தேடு கின்றேன்
விடருறு மலையி னூடோ? வெளியிலாக் காட்டி னூடோ?
இடருறு குடிசைக் குள்ளோ? எங்கேநீ இருக்கின் றாயோ?
இடமதை உணர்த்து வாயேல் இருந்தேங்கி அழுவே னோநான்? 28

சிற்றுயிர்க் கிரங்கும் போதுன் சிந்தையைக் கூட்டு கின்றாய்!!
மற்றவர்க் குதவும் போதுன் மலர்ப்பதம் நீட்டு கின்றாய்!!
சுற்றத்தைப் பேணும் போதுன் சுடர்விழி காட்டு கின்றாய்!!
முற்றவும் காட்சி தந்தால் முடிவின்றி அழுவே னோநான்? 32

ஏழைகள் நடுவில் இருக்கின்றாயோ?

கல்லுடைத்துச் சாலைகளில் கண்ணீர் மழைபொழிந்தே
அல்லலுழப் பார்நடுவே அழகி இருப்பாளோ?
அல்லலுறும் என்செல்வ அழகி நினைவதனால்,
தொல்லையுறு சாதிஎனத் தூற்றிப் பழியேனால்!! 36

பேருந்து நிலையத்தில் பிச்சை எடுப்பவர்பால்
சீருந்தும் என்செல்வச் சிறுமி இருப்பாளோ?
சீருந்தும் என்செல்வச் சிறுமி நினைவதனால்,
ஏருந்தும் ஏழைகளை எள்ளி இகழேனால்!! 40

சுமைதாங்கி நாளனைத்தும் தொடரும் கூலிகள்போல்
அமைமென்தோள் பாவையவள் அலைந்து திரிவாளோ?
அமைமென்தோள் பாவையவள் ஆரா நினைவதனால்
குமைகின்ற ஏழைகள்பாற் கொடுமை நினையேனால்!! 44

பிச்சைஎடுத் தலேகின்ற பிஞ்சுக் குழந்தைகள்போல்
எச்சிலிலே தேடிஎன்றன் இளேயள் அலேவாளோ?
எச்சிலமு தூறும்என் இளேயள் நினேவதனுல்
பிச்சைஎடுத் தலேபவர்பால் பேதம் நினேயேனுல்!! 48

(வேறு)

செல்வச் செருக்கனேத்தும் சிதறி அழுகின்றேன்
பொல்லாத ஆணவமும் பொடிந்து கரைகின்றேன்
பொல்லாத ஆணவமும் பொடிந்து கரைந்ததனுல்
எல்லா உயிர்களிலும் என்னுயிரே காண்கின்றேன்!! 52

3

கயற்கண் நங்காய், வாராயோ!!

சிறுமி மீனுட்சி திரும்பிவர வேண்டுமென
எண்ணும் தாயின் அழுகை

கண்ணுள் கரிய மணியாகிக்
கருத்துள் உண்மை வடிவாகி
எண்ணுள் இருந்தாய்; எனேப்பிரிந்தே
எங்கே சென்ருய்? மீனுட்சி!!
எண்ணுள் இருந்தும் எனேப்பிரிந்தே
ஏங்கச் செய்தல், கயற்கண்ணுய்!!
உண்மை அன்பின் திறங்காணும்
உளமோ சொல்லாய் மீனுட்சி!! 56

காடும் மலேயும் சுற்றிடவும்
ககன வெளியைப் பற்றிடவும்
தேடும் படிக்குப் பிரிந்தெந்தத்
திசைக்குச் சென்ருய்? மீனுட்சி!!
தேடும் படிக்கே எனேப்பிரிந்து
சேறல் காணின், கயற்கண்ணுய்!!
வாடும் நிலேதந் தெனேயறியும்
வழக்கோ சொல்லாய், மீனுட்சி!! 60

(வேறு)

பூவின் பொலிவில் சிரிப்பாகிப்
பொன்னின் வடிவில் ஒளியாகிக்
காவின் பரப்பில் நிறமாகிக்
கலந்தாய் வாழி மீனுட்சி!
நாவில் நின்றே நடமாடி
நல்கும் மகளே! என்னுடைய
ஆவி நிலேக்க வேண்டுமெனில்
அன்னுய் ஓடி வாராயோ? 64

புல்லின் பசுமை ஒளிகாட்டிப்
பூவின் வண்ணப் பொலிவூட்டிக்
கல்லில் சிற்ப வடிவமைத்துக்
காட்சி தந்தாய் மீனாட்சி!
அல்லும் பகலும் என்னகத்தில்
ஆடிப் பாடி மகிழ்பவளே!
கல்லும் கனியக் கதறுகிறேன்
கயற்கண் நங்காய் வாராயோ? 68

நல்லாய் என்றன் உயிராகி
நாடிட என்னைப் பிரிந்தேகி
எல்லா உயிரும் ஒன்றென்னும்
எண்ணம் தந்தாய் மீனாட்சி!
பொல்லாச் செல்வச் செருக்காலும்
பொய்ம்மைத் திமிரின் பெருக்காலும்
கல்லாய் இருந்தேன் கனிந்துவிட்டேன்!
கயற்கண் தாயே வாராயோ? 72

கன்றின் குரல்கேட் டிரங்குகிறேன்
காக்கை கரையக் கரைகின்றேன்
குன்றக் குருவி குரல்கேட்டும்
குயிலின் இசைசேர் பாக்கேட்டும்
துன்றும் ஒலிகள் அனைத்திலுமே
தோகை குரலே கேட்கின்றேன்
வென்றாய் என்றன் செருக்கதனை
விரைந்தே ஓடி வாராயோ? 76

4

தேடிய சிறுமியைத் திரும்பப் பெற்றமை

தன் மகளைத் தேடிக் கண்டுகொண்ட தாய், தன் மாற்றத்தைக் கூறுதல்

உயிர்கள் அனைத்தும் ஒன்றென் றெண்ணும்
பயிற்சி தரவோ, பாவை பிரிந்தாள்?
பயிற்சி முடிந்து பயனும் கண்டபின்
உயிராய் ஒன்றிய ஒண்டொடி திரும்பினள்! 80

செல்வச் செருக்கும் சினமும் மறையும்
கல்வி தரவோ, கன்னி பிரிந்தாள்?
கல்வி முடிந்து கருத்தும் கனிந்தபின்
செல்வச் சிறுமி திரும்பினள் கண்டீர்! 84

சுயநலம் ஒன்றே தொடர்ந்திடும் மனத்தைப்
பயனுறச் செயவோ, பாவை பிரிந்தாள்?
பயனுறச் செய்து பண்பதும் பெற்றபின்
துயர்களைந் தர்ள்பவள் தோன்றினள் கண்டீர்! 88

5

பைந்தொடியைப் பாடுவமே!

செல்வி மீனாட்சி மீண்டதனால் மனமகிழ்ந்து, மீனாட்சி அம்மையை வழிபட்டு, அனைவரும் ஆடிப்பாடுவது :

சேமமுறச் செய்பவள் :

கண்ணிரண்டும் மழைபொழியக் கருத்துருகி நினைவொழியப்
பெண்ணணங்கு காட்சிதரும் பெருமையினைப் பாடுவமே!
மனமிருக்கும் இருளகல மமதைதரும் மலமகல
னெவிருக்கும் உமையவளின் நலம்புனைந்து பாடுவமே!

தொடுத்துவரும் பவங்களென்ற சுழற்சியினில் வீழாமல்
தடுத்துநமை ஆட்கொள்ளும் தையலினைப் பாடுவமே!
மாமதுரை வளர்ந்தோங்க மக்களெலாம் மனமகிழச்
சேமமுறச் செய்பவள்தன் சீர்புகழ்ந்து பாடுவமே!

மீனாட்சி திருமணத் திருக்கோலம் :

புகழ்மணக்கும் தமிழ்மகளைப் பொதிசுமந்த மணவாளன்
நகமணக்கும் தகையவளை நங்கையினைப் பாடுவமே!
சிலைவடிவை வென்றவளைச் சிவன்மணக்க நின்றவளைக்
கலைவடிவு கொண்டவளைக் கன்னியினைப் பாடுவமே!

தமையனவன் நீர்வார்க்கத் தலைமகன்தன் கைப்பிடிக்க
அமைவுறுமென் நகைகாட்டும் அணங்கவளைப் பாடுவமே!
அழகர்மலைத் தமையனையும் அழகுமலைத் தலைவனையும்
பழகுகலை வல்லியையும் பைந்தமிழிற் பாடுவமே!

தமிழ் மகளைப் பாடுவமே!

நகைமுகத்து நாயகியை நானிலத்தின் தாயவளைப்
பகைமுகத்து வெற்றிதரும் பாவையினைப் பாடுவமே!
எவ்வுயிரும் தம்முயிர்போல் எண்ணியிங்ஙன் இரங்குபவர்
செவ்வையுறக் காணுகின்ற சிவசக்தி பாடுவமே!

கன்றுபிரி காராவாய்க் கதறுபவர் கண்ணெதிரில்
நின்றருளும் மீனாட்சி நிழலிருந்து பாடுவமே!
ஆலவாய் அண்ணலுடன் அமர்ந்திருந்து வையமிதைச்
சாலவே பேணுகின்ற தமிழ்மகளைப் பாடுவமே!

மதுரை மீனாட்சி

புலவர் தங்க அன்புவல்லி

காப்பு

1. மங்கையர்க் கரசி மதுரைமீ னாட்சி
சங்கத் தமிழ்க்குத் தலைவனின் நாயகி
செங்கயல் நெடுங்கட் செவ்வியை வேண்டித்
தங்குமென் நெஞ்சகம் தாளிணைக் கீழே!

துணிவு

2. திருமுகங் கண்டு திறல்கண்டு செந்தமிழ்ப்
பொருமுகத் தெதிர்கொளப் புறப்படு கின்றேன்
நுண்ணறி வாள ரேந்திய நூற்படை
திண்ணிதா யிருப்பவென் சிற்றிள நெஞ்சும்
அங்கயற் கண்ணி அருள்வலி வதனாற்
சிங்கமாய்ச் சிலிர்த்துச் செய்யுளா யதுவே.

கோலம்

3. கோலக் குமரி குறுநகைச் சிரிப்பும்
காலைப் பசுமை கதிர்விடு மேனியும்
நீலப் பூவிழி நிகழ்த்துகாப் பியமும்
வாலை வடிவும் மனத்தழல் வளர்க்கும்.

4. செந்தழல் வடிவச் சிவனவன் மொய்ம்பில்
சிந்தனை மயங்கத் திருநுதல் வியர்த்துச்
சிந்துரஞ் சிந்தச் செந்தமிழ்க் கடவுட்
சுந்தரி தோற்றம் சுடரொளி துலங்கும்.

(வேறு)

5. வில்லேந்திய கரமுங்—கூர்
வேலேந்திய விழியும்
சொல்லேந்திய துணிவும்—நகைச்
சுடர்தூங்கிய இதழும்
பொல்லாங் கொடுகள்ளம்—தனி
புரியுங்குறு நகையும்
மல்லேந்திய புயஞ்சேர்—கைலை
மலையான் உளமீர்க்கும்

6. விழிமேவிய வியப்பும்—உன்
விரல்கீண்ட அந்நிலமும்
மொழிமேவிய தயக்கம்—மொடு
முகமேவிய வியர்ப்பும்
அழல்மேனிய கையான்—அவன்
அகமே வினவென்றல்
பழிமேவிய எளியேன்—மனப்
பாழ்மேவிய திலேயே.

(வேறு)

7. மூடி நிற்கும் விழிக ளோடு
அன்னை கோயில் முன்பிலே
வாடி நிற்கும் ஏழை நெஞ்ச
வாட்டம் போக்க என்மனம்
தேடி யுட்பு குந்த என்றன்
தேவி காட்டும் பேரெழில்
ஓர்நொ டிக்கு ளாகவோர்
குழந்தை யாக மாறுமே.

(வேறு)

8. அம்மனை யாகி அனைத்துல குந்தான்
அளித்துத் தனித்துறைவாள்—இப்
பொய்ம்மனை வாழ்விற் புன்னகை மேவும்
பொற்பை எமக்கீந்தாள்—தான்
கைம்மனை மீது கழங்கு பொறுக்கிக்
களித்துச் சிரித்தாடும்—ஓர்
அம்மனை யாகிக் கைம்மலர் மீதே
அம்மனை யாடுகிறள்.

(வேறு)

உடனமர் தோழியர் உலகநா யகிபுகழ்
அடல்படப் பாடி ஆடுகின் றார்கள்.

(அம்மானைப்பாட்டு)

8. (அ) செவ்வான வண்ணற்குத் தென்மதுரை மீனாட்சி
மைவான வண்ணம்போல் வனப்பினள்காண் அம்மானை
மைவான வண்ணம்போல் வனப்பினளே யாமாயின்
பொய்ம்மாறும் புலவர்புறம் பழியாரோ அம்மானை
புறப்பொருளாம் அவையெல்லாம் அகப்பொருள்காண்
அம்மானை.

(ஆ) என்அன்னை இம்மீனாள் என்மக்கள் எல்லார்க்கும்
அன்னையென வேமுறைதான் அமைந்தவள்காண் அம்மானை
என்னன்னை என்பாள்தான் என்மக்க ளெல்லார்க்கும்
பின்னைமுறை யாற்பாட்டி ஆகாளோ அம்மானை?
பின்னென்ன எந்நாளும் பெரும்பாட்டி அம்மானை

(இ) சொக்கருக்கு வாய்த்துளவெம் பிராட்டி துணையாலே
திக்கெல்லாம் பெரும்புகழைச் சேர்கின்ற ரம்மானை
திக்கெல்லாம் பெரும்புகழைச் சேர்கின்ற ராமாயின்
மக்களெலாங் கேட்டு மலையாரோ அம்மானை
மலையாரே ஆயிடினும் மலையார்கா ணம்மானை.

9. துன்பம் அளித்துத் துயரந் தருவாள்
துணையாய் மகிழ்வென்னும்
இன்பம் அளிப்பாள் இரண்டும் ஒன்றும்
இணைந்தே வருவதுபோல்
முன்பின் மாற்றி அம்மானை யாடும்
முறையிற் கழங்குகள்போய்
இன்பம் வந்தால் துன்பம் நானென்
றியம்பித் தொடர்வதுகாண்.

10. இரவும் பகலும் இறப்பும் பிறப்பும்
இணைந்தே உடனுடனாய்
விரவி வருதல் போலென் அன்னை
விரல்சேர் கழங்குகள்தாம்
விரையும் அதன்பின் விரைந்தே பின்னால்
விழிகள் தொடர்ந்திடவே
கரவின் மயங்கிச் சிறிய பிள்ளைக்
கனவைக் காட்டுகிறாள்.

11. கைவழி யோடிய கண்மல ரோடு
கழங்கு சுழன்றோடும்—உன்
மைவிழி காட்டும் மயக்கில் இறையவன்
மனமுங் களிமேவும்
பொய்வழி கண்டு மெய்யெனக் கொண்டு
புலம்பும் எளியேனும்—உன்
கைவழி யோடும் கழங்குகள் போலக்
கடைக்கண் பெறுவேனோ?

(வேறு)

12. சொக்கர்தமக் கினியநலத் துணைவி யானாள்
சொற்பேச்சுக் கிளிப்பிள்ளை வண்ண மாவாள்
பக்கமென வந்திருப்போர் நெஞ்ச மெல்லாம்
பக்குவமாய்த் தன்வசத்தில் ஈர்த்துக் கொண்டாள்
இக்கருணை எவர்செய்வார் ஐய ஐயோ
என்றெளியேன் உயிருருகி இரங்கச் செய்தாள்
மிக்கபெருந் தனக்காரி மீனாள் இந்த
மீன்விழியால் உலகவர்க்குத் தூண்டி விட்டாள்.

13. ஆகாய வாசலிலே அண்ட மெல்லாம்
ஆட்டுவிக்கும் எம்பெருமான் ஆட்ட ஆட்டத்
தோகைமயில் பொன்னூசல் ஆடு கின்றாள்
சுழலுகிற உலகங்கள் தலைகீழ் மாறிப்

போகையிலே நான்மாடக் கூடல் மீது
புன்னகைப்பால் நிலைபெறு புரிய வந்தாள்
மாகாளி பொன்னூசல் ஆடும் மாயை
மணித்தமிழ்க்குச் சிறைப்படுமோ? வாவா நெஞ்சே!

(ஊசல்)

13. (அ) பின்னி ருந்து தோழி தள்ள
முன்னி ருந்து தைத்துமே
தன்னி ரண்டு கால்கள் வீசிச்
சாய்ந்து சாய்ந்து ஆடுவாள்
அன்னை தேவி ஆடு கின்ற
ஆடல் கண்ட கண்களே
பின்னை வேறு காண்ப தற்குப்
பார்வை நாட வில்லையே.

(ஆ) இங்கு மங்குஞ் சென்று சென்று
தங்க வூசல் ஆடிடும்
பங்க யங்கள் தங்கு பொய்கைப்
பதியில் வந்த செந்திரு
அங்க யற்கண் தேவி பக்கல்
அன்புத் தோழி யாகவே
செங்கை கொண்டு உந்தி உந்தித்
தெய்வ வூசல் ஆட்டுவாள்.

(இ) கைகள் கொட்டிக் கைகள் விட்டுக்
கன்னிப் பாவை ஆடுவாள்
பொய்யு தைந்து ஞான மான
புனித முந்த ஆடுவாள்
வைய கம்புகழ் வளர்க்கும்
வண்மை மீன நாயகி
தெய்வ தங்கள் யாவினுக்கும்
தேவி யாக ஆடுவாள்.

(வேறு)

14. இருவிழி முறுகிய கறுவொடு புகையழல்
எழுப்பிட உயிர்ப்பொடு செந்தீ
உருமிடி யெனஎதிர் எழுமவள் புறமெலாங்
கனலவே உலவுவள் காணாய்
செருமுகம் எதிர்கொளத் திருமுகஞ் சிவந்து
திசையெலாம் பொடிபடச் சிரித்தே
கருமைகொள் காளியாய் எருமையின் மீதிலே
கயற்கணி வடிவுணர் கின்றேன்.

15. குருதியின் அருவி பெருகிடக் குடித்துக்
குடர்கரங் குவித்துநின் றுடிச்
செருமுகத் தரக்கர் பெருமித மழித்துச்
சினத்தொடு பிணக்குவை படுத்துக்

குரவுகொள் நெஞ்சிற் களப்பலி முடித்துக்
கட்கடைக் கனலெழ விழித்துச்
செறுநரை யழித்துச் செற்றவள் மேனி
தீயெனக் காந்துவள் தேவி.

16. அழிப்பது வொன்றே விழுப்பமென் றுணர்ந்தே
ஆற்றுவாள் ஆற்றலின் பின்னே
கழிப்பன வாழ்விற் கடைப்படுப் பனவாம்
கட்டுகள் தூசுகள் அறுப்பாள்
பழிப்பவர் திறத்துப் பழித்தகை முடித்துப்
பற்றறப் பற்றுக ளறுத்து
விழித்தழல் ஒன்றில் மேதினி முழுதும்
வெந்தெழச் செய்குவள் அன்னை.

17. நிலமிசை யூன்றித் தலைநிமிர் விசையால்
நெடிதுற நின்றிருந் துறங்கும்
அலைவறு பம்பரம் போல்வளென் அன்னை
அடற்பகை அடுதிறல் மறைத்தே
நிலைபெறு மவளாய் ஏழைமை மாந்தர்
நெஞ்சிடை எழில்வளர் கின்றாள்
மலைகலங் கிடினும் மனவுரம் குறையா
மாட்சிமை நல்கிடு கின்றாள்.

கேசாதிபாதச் சிறப்பு

(முடிமுதல் அடிவரை)

18. சிறுகுழந்தை இட்டவளை கோடு கள்போல்
செவியிறங்கிச் சுரிகுழலும் வெள்ளி மீனில்
மறுவெனப்பொட் டிட்டதுநேர் கரிய கண்ணும்
மங்கலஞ்சேர் திருநுதற்குங் குமமுஞ் சூழச்
சிறுவிளக்காய் மூக்குத்தி சிரிப்புக் காட்டித்
திகழ்மூக்கும் செந்தமிழ்த்தேன் பிலிற்று கின்ற
நறுமலர்போற் செவ்வாயும் நறவ மூறி
நம்பனவன் விருந்துண்ணும் இதழ மிழ்தும்.

19. வண்டுபுர ளும்மாலை யணிந்த தோளும்
வளைகுலுங்குந் திருக்கரமும் பசுங்கிள் ளையும்
கண்டசரம் மின்னுமெழிற் கழுத்துங் காழிக்
கவுணியர்க்குப் பால்சுரந்த கனகச் செப்பும்
உண்டுகாண் இல்லையடி என்று தோழி
உரைவழக்கில் முடிவில்லா மருங்கும் வாழைத்
துண்டமெனத் திரண்டவெழிற் குறங்கும் கிள்ளை
துளிமூக்குப் போற்சிவந்த அடியும் மேவி.

20. அன்னையென நிற்கின்றாள் புலவோர் ஏற்றும்
அரியபிள்ளைத் தமிழ்த்தொட்டில் மகவா கின்றாள்

முன்னையுல கெல்லாமும் படைத்த ளித்த
முனிவற்கு மோகமனே விளக்காய் நின்ருள்
பின்னைநாட் பகைமுடிக்கச் சினந்து சீறிப்
பிழையழிக்கக் காளியெனும் பேரெ டுத்தாள்
தன்னிரண்டு விழிகளிலே தண்ணென் றூறும்
தனிக்கருணை அமுதத்தாள்; கூடல் கொண்டாள்.

(வேறு)

21. தொந்தோம் தோமெனத் துடியிடை முழக்கிய முழக்கும்
தந்தோம் ஓமெனச் சங்கரன் மொழியருள் வழக்கும்
வந்தோம் ஓமென முழக்கிடு கடைமணி அழைக்கும்
எந்தாய் எந்தாயென் றென்மனம் தன்னினை விழக்கும்.

22. அழகிய விழியிடைப் பொழிகரு ணைச்சுழ லிழுக்கும்
பழகிய மொழியிடைப் பரவசம் நதியெனச் சுரக்கும்
மழையென மழையினில் முழுகிய தெனவுடல் சிலிர்க்கும்
அழலுறு சுடரென விழியிடை ஒருநிழல் உயிர்க்கும்.

23. கருவிடைப் புரள்கிற சிறுதலை யெனக்களி துடிக்கும்
உருவறி யாவொரு துயரிலே உள்மனம் திளைக்கும்
திருமுகச் செல்வியைச் சொல்லிலே சிறையிடத் தவிக்கும்
பொருமிய மகவெனப் புலம்பொடு கண்கணீர் துடைக்கும்.

(வேறு)

24. செவ்வாயிற் பசுங்குதலை அசும்பூறச் சிறுசிரிப்பில்
எவ்வாயும் மாந்தர்தம் இருதயத்தைக் கொள்ளையிடும்
சைவா கமவிதிக்குத் தமிழ்ஞான சம்பந்தன்
கைவாய் வெதும்பியழக் கனகமுலை தந்தவளே.

25. கயல்துள்ளும் குளக்கரையிற் கைபிசைந்த கண்மலர்கள்
துயர்ததும்ப நீர்துளும்பும் சம்பந்தன் தூய்தமிழ்க்கு
மயல்ததும்பி மற்றொருகால் மங்கையருக் கரசியெனப்
பயில்தந்து தமிழ்மகவின் பாசத்தாற் கனிந்தவளே.

26. சீகாழிக் குளக்கரையில் திருமுலைப்பா லமுதுண்டு
பாகான செந்தமிழிற் பயிலாமற் பாடுதலால்
மாகாளி அதுகேட்க மங்கையருக் கரசியென
ஆகாயந் தோய்கூடல் அரசிருக்க வந்தவளே!

(ஏக்கம்)

27. கோலநெடு நான்மாடக் கூடலிலே கோபுரத்து
மேலிருக்கும் சிறுபுறவாய் மேனியெழில் காணேனோ?
நீலநெடு விழியாளின் தோள்புரண்டு நீளுகிற
மாலையிலே ஒருசிறிய மருக்கொழுந்தாய் மாறேனோ?

28. ஒக்கலைத் தூக்கி உவந்து வளர்த்தெடுக்கும்
மக்கள்தமை மாண்புடைய ராக்கிமித வைத்ததன்பின்
பொய்க்குப்பை என்றொதுக்கிப் புனிதவதி அம்மையைப்போல்
கைக்குப்பக் கத்திருந்துள் கண்ணொழிலைக் காணேனே?

29. எல்லாம் ஒதுக்கியிவை யாவையுந் தான்துறந்து
செல்லாப் பெருமிதமாம் செல்வமொன்றே சேர்த்துவைத்துப்
பொல்லாங்கு சூழும் உலகத்துப் பொய்ம்மையெலாம்
நில்லாத் தமிழ்நெஞ்சம் நீயளித்த செல்வமடி!

30. கைகுவித்து நிற்கின்றேன் கண்துளும்பி நிற்கின்றேன்
மெய்சிலிர்த்து நெஞ்சமெலாம் விதிர்விதிர்த்தல் காண்கின்றேன்.
பொய்தவிர்த்து வாழ்க்கைப் புரைதவிர்த்த நாயகியைக்
கைதொழற்குக் காலமெலாம் கரைந்துருகி நிற்கின்றேன்;

வாழ்த்து

31. அங்கயற் கண்ணே(டு) அருள்நெறி யான அறம்வளர்க்கும்
பங்கயச் செல்வி பதாம்புயம் நெஞ்சிற் பயில்தரவே
சங்கத் தமிழும் தமிழ்சேர் தலைமைப் புலவனுமாய்ப்
பொங்கு மதுரைப் புகழும் புலமையும் வாழியவே.

32. வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க கயல்விழி வாழிய வாழியவே
வாழ்வு கவின்பெறச் சூழ்துயர் நீக்குவள் வண்புகழ் வாழியவே
தாழ்வுகள் நீக்கிச் சமத்துவம் படைக்கும் தாயவள் வாழியவே
சங்கத் தமிழொடு பொங்கு மதுரை தன்புகழ் வாழியவே.

இன்புறவே காக்கும்

அம்புஜம் கிருஷ்ணா

ராகம்-ஆரபி *தாளம்-ஆதி*

பல்லவி

என் தாய் நீ யன்றோ மீனாட்சி
மன்னுயிர்தம் இன்னுயிரே.

அநுபல்லவி

கன்ம வினைபோக்கக் கருவினில் மீண்டும்
ஜன்மம் எடுத்தாலும் இன்புறவே காக்கும் (என் தாய்)

சரணம்

அம்புஜ கரம் அள்ளி என்னை எடுக்கும்
அன்புடன் அகம் அணைத்துத் துலக்கும்
இன்மை மறுமை வெம்பசி போக்கும்
செம்மை சேர் ஞானப்பால் ஊட்டியருளும். (என் தாய்)

மதுரைத் தெய்வப்பாமாலை

மகான் வண்ணச்சரபம் அருண்மிகு
தண்டபாணி சுவாமிகள் — திருவாமாத்தூர்

மதுரைத் தெய்வப் பாமாலை என்ற இந்நூல், ஆலவாய்ப் பெம்மான்மீது மூன்று பதிகங்களும், அங்கயற்கண்ணம்மைமீது இரண்டு பதிகங்களும்ஆக ஐந்து பதிகங்கள் கொண்டது. இந்நூலின்மூலம் அம்மையப்பனுகிய இருபெருந் தெய்வங் களும் செய்த அருளாடல்களும், அடியவர் நலம்பெற அருளிய அருட்டிறனும் தெள்ளிதின் விளக்கப்பட்டுள்ளன. எளிய பாடல்கள்மூலம் இனிய பொருட் செறிவும், கருத்தாழமும் கொண்டு பத்திச்சுவை நனி சொட்டச் சொட்ட அமைந் துள்ளது இந்நூல். இது கற்ருர்க்குக் கழிபேருவகை நல்கும் என்ருல் மிகையாகாது.

இதனைப் பாடியருளியவர் மகான் வண்ணச்சரபம் அருண்மிகு தண்டபாணி சுவாமிகள் என்ற அருளாளராவர். இவர் திருநெல்வேலியில் 1839ல் தோன்றினுர்; இளமைமுதல் முருகன்வழிபாடு செய்தார்; இதன்பயனுகச் செந்தமிழ்க் கவிகள் பல இயற்றும் திறன்வாய்க்கப்பெற்ருர். புலவர் புராணம், பழனித்திருவாயிரம், தில்லைத் திருவாயிரம், திருவரங்கத் திருவாயிரம், அறுவகை இலக்கணம், தமிழலங்காரம்போன்ற எண்ணற்ற நூல்கள் பாடினர்; பல தல வழிபாட்டை மேற்கொண்டு ஆங்காங்குள்ள கடவுள்மீதும் துதிப்பாடல்கள் பல இயற்றினர். அம்முறையில் பாடப்பெற்றவைகளுள் இப்பகுதியும் ஒன்ருகும்.

வடலூர் இராமலிங்க அடிகளாருடன் பலகாலம் தொடர்பு கொண்டவர். சீவகருணை நெறியைப் பரப்பிய சீலர்; அருளாடல் பல இயற்றியவர்; சமுதாயமும், சமயமும் வாழ அருந்தொண்டாற்றியவர். இவர் தாம் இயற்றிய பாடல்களைப் பனையோலைச் சுவடியில் தாமே எழுதும் இயல்புடையவர். இவர் எழுதிய பாடல்க ளனைத்தும் திருவாமாத்தூரில் இன்றும் உள்ளன. வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் இறுதியில் 1898ல் திருவாமாத்தூர்ச் சிவதலத்தில் ஞானசமாதி கொண்டனர். இவரது மரபினர் பாதுகாப்பில் 'இவர் எழுதிய ஏட்டுச் சுவடி களும், சமாதிக் கோயிலும் இன்றும் உள்ளன' என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இப்பதிகங்களைத் தொகுத்து வழங்கியவர் சுவாமிகளின் பெயரர் குமாரர் புலவர் தி. மு. சங்கரலிங்கம் ஆவார். அன்னுர் திருவாமாத்தூர்க் கௌமார மடாலயத்தில் தமிழாசிரியராக விளங்குகிருர். அவருக்கு எங்கள் நன்றி.

— திருக்கோயிலார்.

மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் பதிகம்

1. மதுரை வாழ்பர சிவனே

காப்பு—வெண்பா

சாக்கிரத்தில் சொற்பனத்தில் தந்ததிரு வெண்ணீற்றின்
பாக்கியம்வந் தெய்தஅருள் பாலிப்பாய் !—தேக்கியநீர்
வையைத் துறைமதுரை மாநகரில் வாழ்சிவனே !
மெய்யைப்பொய் யாக்கி விடேல்.

நூல்—எண்சீர்

தொழுதி றைஞ்சிமெய்ப் பேறுபெற் றுளராந்
    தொண்டர் தம்மொடு தொல்லுக கோத
எழுதி லான்விதி யென்னினும் நினைத்தால்
    ஈய வல்லைகொல் இல்லைகொல் அறியேன்
பழுதில் வெள்ளியம் பலத்தில்நின் றொர்தாட்
    பதுமம் தூக்கிய பண்ணவ னே ! வேல்
வழுதி நாட்டணி முகமெனக் குலவு
    மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனே.

விதி-நான்முகன்; பதுமம்-தாமரை போலும்திருவடி; வழுதி-பாண்டியன்

2

நாண மின்றிஎன் கனவில்வந் தாடல்
    நவிற்று மெய்யருள் நானிலத் தினனே
வேண பேற்றினுள் ஒருசிறி தேனும்
    விளக்கி டாமையை விளம்புமா றுளதோ
ஆண வப்பெரும் பிணிதவிர்த் தாள்வான்
    ஆல நீழலில் அருமருந் தானாய் !
மாண றுமலர்க் கடம்பினம் புடைசூழ்
    மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனே.

வேண-விரும்பிய; ஆலமருந்தானாய்-கல்லாலமரத்தின் கீழ்த்தென்முகக் கடவுளாக இருந்து நால்வருக்கருளியது; மாண்-மணம், கடம்பு-ஒருவகைமரம்.

3

அந்த நாளையிற் சாரண ரிகல்போய்
    அமல நீறுமிக் கவிர்தரச் செயும்நீ
இந்த லோகமுற்(று) ஆன்வதைத் துண்பார்
    இடத்தில் நல்கிய(து) என்கொலோ அறியேன்
வெந்த நீற்றுரு வாய்ப்புர மூன்றும்
    வீழு மாறொரு மென்னகை விளைத்தாய் !
மந்த மாருத வரைமுனி போற்றும்
    மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனே.

சாரணர்-சமணர்: இகல்-பகை; ஆன்-பசு; நகை-புன்சிரிப்பு; மந்தமாருதம்-தென்றல்; முனி-அகத்தியர்.

4

இயங்கும் ஆடல்எட் டெட்டுமுன் செய்தாய்!
இன்ன மொன்றுநீ இயற்றிடின் அல்லாற்
றயங்கு நான்மறைச் சமயமோர் ஆறும்
சகத்தின் மேலினித் தழைக்குமென் றுணரேன்
புயங்கொள் மான்மழு வுடையபுங் கவனே!
புனித ஆகமப் பொருள்முடி வானாய்!
வயங்கு சிற்றிடைக் கயற்கணாள் பங்கா!
மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனே!

எட்டெட்டு ஆடல் $8 \times 8 = 64$, திருவிளையாடல்; புனித-தூய.

5

பொன்ன வாவிடைப் புலர்தரும் என்னைப்
புதிய மென்முலைப் பூவையே யனைய
சின்ன மங்கையர் இதழ்க்கனி விழைந்துந்
தியங்க விட்டனை திருத்துநாள் என்றோ?
கன்னல் வார்சிலைக் கரியவேள் பொடியக்
கண்ட வீறுடைக் கனற்கண்நா யகனே!
மன்னர் சேகரன் எனச்சிலர் பரவ
மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனே.

கன்னல்-கரும்பு; வேள்-மன்மதன்; கனல்-நெருப்பு.

6

கொய்து தன்னுடல் இழந்தபா லகனும்
குலவு செந்தமிழ்க் குளிர்தமிழ்ப் பாடல்
செய்து போம்வட லூரவன் றானும்
திரும்பி டாவிடில் திருவருட் கழகோ?
மய்து லங்கிய களத்துவா னவனே!
மற்றை யோர்மன மகிழ்ச்சியும் குறித்து
வய்து கல்லெறிந் தவனையும் புரந்தாய்!
மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனே.

தலையைக் கொய்திறந்த ஒரன்பனும்-வடலூரடிகளும் திரும்பவுயிர் பெற்று வரவிழைகிறார்; ஆசிரியர். கல்லெறிந்தவன்-சாக்கியர்.

7

அங்கண் மானிகர் பரவைதன் கொண்கற்(கு)
அரும்பொன் எனமுத லாவன அளித்தாய்!
எங்கள் ஆவல்சற் றாயினும் நல்கா(து)
ஏங்க விட்டனை இதுவும்நன் முறையோ?
திங்கள் சூடிய சடைமுடிக் குன்றே!
செக்கர் நாணுறச் சிவந்தமே னியனே!
மங்க ளாகரம் முழுமையும் மலிதென்
மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனே.

கொண்கன்-கணவர்-சுந்தரமூர்த்திஅடிகள்; செக்கர்-செவ்வானம்; நாணுற-வெட்கப்படுமாறு.

8

விதுநி லாவிய சடைமுடி யதன்மேல்
வில்லி ஞற்சின மிகக்கொடன் றடித்தோன்
கதுமெ னக்கணை பெறக்கொடுத் தாண்ட
கருணை எங்ஙனம் கரந்ததோ அறியேன்?
பதும கேள்வனுக் காழியொன் றளித்தாய்!
பனைக்கை மால்கரி படச்செகுத் துரித்தாய்!
மதுர முத்தமிழ்க் கடல்வளம் குன்று
மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனே.

அடித்தோன்—அர்ச்சுனன்; கேள்வன்—திருமால்; ஆழி—சக்கரம்; கரி—யானை.

9

ஆனை மாமுகன் குகன்எனும் மகார் (மீது)
ஆணை நின்றிரு வருட்கடல் மூழ்கித்
தேனை நேர்தமிழ் கொடுபொலார் செகுக்குந்
திறலு ளான்வரச் சிறிதுளம் இரங்காய்!
தானை யாமெனத் தோலுடுத் தோனே!
சங்க ரா! சுரி சங்கவெண் குழையாய்!
மானை நேர்விழி யார்நகை யாடும்
மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனே.

ஆணை—சத்தியம்; தானை—ஆடை; சுரிசங்கு—வளைவானசங்கு; விழியார்—விழிகளையுடையபெண்டிர்.

10

பாலும் மூவகைக் கனியொடு தேனும்
பாகும் நேர்சுவைப் பைந்தமிழ்ப் பாடும்
நாலு தொண்டருக் கருளிய பெருமை
நவிலும் என்துதி நயக்கொணு தனவோ?
சேலும் வேலொடு கணையுநேர் விழியார்
தியங்க அன்ெறாரு திருவுருக் கொண்டாய்!
மாலும் மன்னவன் மகனும்ஏத் தெடுக்கும்
மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனே.

நாலுதொண்டர்—சமயகுரவர் நால்வர்; தாருகாவனத்தில்பிக்ஷாடன உருவம்கொண்டது.

11

வான நாடரும் மதிக்கமெய்ப் புகழ்சால்
மதுரை மாநகர் வாழ்பர சிவனைப்
பானல் பூத்தவிர் பணைத்திரு நெல்லைப்
பதியில் வந்தவன் பகர்எனக் கேட்ப
தான தோர்கன வினைக்குறித் தோதும்
அரிய பாட்டிவை அறையவல் லாரைக்
கூனல் வாண்மருப் பிபமிவர் வார்தம்
குலமும் நாணுறும் கொள்கைதோய் திருமே.

தெய்வமே துணை.

வந்தவன்—நூலாசிரியர் திருநெல்வேலியிற்றோன்றியவர்; அவரிடம் ஆலவாய்ப்பெருமான் கனவில் சென்று பாடுமாறு கேட்கப்பாடினேன், என்ற குறிப்பை உணர்த்துகிறார். ஆதலால் தம்பெயரை நெல்லைப்பதியில் வந்தவன் என்று கூறுகிறார். கூனல்—வளைவு; மருப்பு+இபம்=மருப்பிபம்—கொம்புகளை உடைய ஐராவதயானை.

2. ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர் பெம்மானே

காப்பு—வெண்பா

அருமைத் தமிழ்ப்பாண்டி ஆலவாய்க் கோயில்
மருவும் சிவனே நின் வாஞ்சை—பெருகுமன்பால்
பல்லோர் வருந்துவது பார்த்திருக்கின் றுய்! முறையன் (று)
எல்லோர்க்கும் நன்மைசெய்வா யே.

வாஞ்சை—பற்று.

நூல்

எண்சீர்

1.

நெஞ்சகத்துள் ஒளியுருவா வந்து வந்து
நீயுரைத்த பலமொழியும் நினைக்கும் பெட்பால்
வஞ்சகத்தோர் பகைபெருகத் தளர்ந்து வாடி
மறுகுமெனக் கருள்சிறிது வழங்கொண் ணாதோ!
குஞ்சரத்தீர் உரிவையணிந் தாடு வானே!
குளிர்தமிழ்த் தொடையணியும், குலத்தோ ளானே!
அஞ்சனத்தும் கறுத்தமிடற் றணியுள் ளானே!
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானே.

மறுகும்—வருந்தும்; அஞ்சனத்தும்கறுத்தமிடறு—மையைக்காட்டிலும் கருமையான கழுத்து.

2

செங்கமலத் திருமகளால் வருந்தும் பொல்லார்
திரளிடைப்பட் டுறும்துயரம் தீர வேண்டி
இங்கடியேன் முயலுறச்செய் தவன்யார் சொல்லாய்!
யாவையும்நீ எனுமறைநூல் இயற்கை பொய்யோ
கங்கணமும் கச்சையும்செம் மணிப்பூண் யாவும்
கனல்விடப்பாம் பின்மாயக் காட்சி யானே
அங்கயற்கண் ணம்மையொரு பாகத் தெந்தாய்!
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானே.

கையணி, இடுப்பணி, கழுத்தணி எல்லாமும் பாம்பைக்கொண்டிருப் பவன்.

3

இந்நாள்நின் திருமுன்பிற் கழுத்தைக் கொய்திட் (டு)
இறந்தவனை அவ்வுருவத் (து) எழச்செய் தினர்
தந்நாவால் இகழ்வதுவிட் டிறைஞ்சக் காட்டித்
தமியேனை ஆள்வதற்கோர் தடையும் உண்டோ?
மைந்நாகம் பொருமுதலை விழுங்கும் சேயை
வரவழைத்தோர் புலவனுள்ளம் மகிழச் செய்தாய்
அந்நாளில் புரிந்தபல விளையாட்டானே!
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானே.

புலவன்—சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்.

4

காரணம்ஒன் றுள்ளதெனப் பகரக் கேட்டும்
கலங்காமெய்த் தவம்புரியும் கருத்தெய் தாமல்
வாரணக்கோ டனையகொங்கை மடவார் மோக
வலையிடைப்பட் டுலகில்மிக வருந்த லாமோ!
நாரணன்கண் மலர்புனையும் பதத்தம் மானே!
நமனிறக்கும் படிநீட்டும் நளினத் தாளா!
ஆரணமும் ஆகமமும் துதிக்க நின்றாய்!
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானே.

நமன்-இயமன்; ஆரணம்-வேதம்; நாரணன்-திருமால்.

5

தொட்டநிலை தவறுதுன் அருளே வேண்டித்
துடிதுடிக்கும் பருவமுற்றும் சுகமெய் தாமற்
கட்டமிகத் தருகலிநோய் வளைய நொந்தேன்
கவின்றிகழ்மால் விடையில்வந்து கருணை செய்வாய்
வட்டமுலைக் கவுரிமனம் மகிழ வெள்ளி
மன்றில்நடம் புரிவானே மற்றொன் றில்லா (து)
அட்டவித மூர்த்தியுமாய் நிறைந்துற் றோனே!
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானே.

கட்டம்-துயரம்; கவுரி-பார்வதி.

6

புண்ணியவெண் திருநீற்றை இகழ்ந்தார் பல்லோர்
புவியறியக் கழுவேறப் புரிந்த துண்டேல்
திண்ணியநெஞ் சினராவள் ளுரமிக் குண்டு
திரிவார்மேற் சினவாமை தீதே யன்றோ?
நண்ணியபே றடியவர்க்கு நல்கு வானே!
ஞாயிறுந்திங் களும்கனலும் நயன மானாய்!
அண்ணியமுந் தூரமுமாம் அருளுள் ளானே
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானே.

பல்லோர்-சமணர்கள்; வள்ளுரம்-மாமிசம்; நயனம்-கண்; அண்ணியம் அருகில்.

7

நின்னடியார்த் திருக்கூட்டத் தொருவ னாகி
நினைத்தபடி விளையாடும் நெறியே நாடும்
என்னதுநெஞ் (சு) இந்தவண்ணம் மறுகக் கண்டால்
இழிவுனக்கே யல்லால்மற் றெவர்கொள் வாரோ?
தென்னவன்என் றுருவெடுத்தும் புவிமுற் றுண்டாய்
திரிபுரமும் பொடியாகச் சிரித்தாய் ஓர்கால்
அன்னமுயர்த் தோன்தலையிற் பலிகொண் டுண்டாய்
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானே.

அன்னமுயர்த்தோன்-நான்முகன்.

8

மண்ணுளும் பொருட்டிகலோர் தம்மைக் கொல்வான்
வாளியிரந் தடித்தாற்கும் வரமன் றீந்தாய் !
விண்ணுடும் வெறுத்திறைஞ்சும் என்னை யாள
விரும்பாமை முறைதானே விளம்ப வேண்டும்
பண்ணுர்ந்த சொல்லியொரு பங்குள் ளானே !
பரவைமனைத் தூதாயும் பனுவ லேற்றுய் !
அண்ணுந்து பறந்தவெண்புள் அறியா தானே !
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானே.

வாளி—அம்பு; அடித்தான்—அர்ச்சுனன்.

9

மலைமகள்பால் கரிமுகனும் குகனும் அன்றி
மறையவன்சேய் ஒருவனுக்கும் வழங்கல் மெய்யேற்
கொலையுலகில் இலதாகச் செயல்வேட் டுள்ளேன்
குடிக்கவும்தந் திடலாகும் கொடுக்கச் சொல்வாய்
தலைபலமா லிகையாகப் பூண்ட தோளா !
தனைப்பணிவார் விருப்பமுற்றும் தரச்சோம் பானே !
அலைபுனற்பெண் இனிதுறையும் சடிலத் தெந்தாய் !
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானே.

மறையவன்சேய்—சம்பந்தர்; மாலிகை—மாலை; அலைபுனற்பெண்—கங்கை.

10

எழுத்துருஐந் துடையாய்நீ அவற்றுள் நான்கிற் (கு)
இடும்பணிபோன் றொருநால்வர் இசைந்தார் யாரும்
வழுததுநலத் தொருபுலவன் றனைஉண் டாக்கி
மற்றுளதோர் அக்கரத்தின் மணிப்பூ ணுக்காய் !
பழுத்ததமிழ்ப் பலகையொன்று புலவர்க ளீந்தாய் !
பனிவரைப்பெண் வலிதனையப் பரிவு கூர்ந்தன் (று)
அழுத்தும்விர லால்அரக்கன் அழச்செய் தாண்டாய் !
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானே.

நால்வர்—சமயகுரவர்; பனிவரைப்பெண்—பார்வதி; அரக்கன்—இராவணன்.

11

மறுவற்ற திருநீறும் உருத்தி ராக்க
மணியொடுகல் லாடையுங்கொள் வடிவத் தோராய்
அறுபத்து நான்குவிளை யாட்டும் செய்திட் (டு)
ஆலவாய்த் திருக்கோயில் அமர்பெம் மானை
வெறுமுத்தி யெனக்காகா (து) அருட்பே ராண்மை
விரவியதே வேண்டுமென விளம்பி நாடும்
சிறுபத்தன ஒருவன்அன் பாற் றுதித்த பாடல்
செப்புமவர் விருப்பமுற்றும் சிறக்கு மன்றே.

முற்றிற்று.

குருபாதமே கதி.

3. ஆலவாய்ப் பதி ஐயன்

காப்பு—வெண்பா

பெண்மைக் கிடம்கொடுத்துப் பேய்களுடன் ஆடல்செய்யும்
வண்மைத் திருவால வாயனே !—உண்மை
அறியார்போல் நீயிருக்க லாமோ ? அருளின்
குறியான வாழ்வைக் கொடு.

நூல்—எழுசீர்விருத்தம்.

பஞ்சு நேரடிப் பாவை யாளொடு பார மால்விடை மீதுவந் (து)
அஞ்சுறு நலம் எய்து மாறினி(து) ஆட நீயருள் கூர்வையோ
நஞ்சு லாவிய கண்ட னேதிரு நார ணன்தொழும் நாதனே
அஞ்சு மாமுகத் தாதி யே ! திரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனே.

பாவை-பார்வதி; நஞ்சு-விஷம்; கண்டம்-கழுத்து; அஞ்சு-ஐந்து.

2

மீனை நேர்விழி யாளொ டோர்மழ வெள்ளை யேற்றுருக் காட்டுமோர்
தானை யங்கொடி நீட நாடுநர் தம்முன் நீவரில் ஈனமோ ?
மானை ஒண்மழு வைப்புனைந்து வயங்கு திண்புய வானவா !
ஆனை யீர்உரிப் போர்வை யாய்திரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனே.

ஒண்மழு-ஒளிமிக்கமழு என்றஆயுதம்; ஈனமோ-குறைபாடோ.

3

ஒப்ப ருந்திரு நீறி டார்பெறும் ஓகை கண்டுளம் ஒல்குவேன்
வெப்ப மாறிடு மாறெர் ஆடல்வி ளைக்கும் நாளும்உ திக்குமோ ?
கப்ப ணம்கயி றேந்தி முன்வரு கால னைப்பொரு கால்உ ளாய் !
அப்ப ருச்சடை யண்ண லே ! திரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனே.

ஓகை-மகிழ்ச்சி; காலன்-இயமன்; அப்பு-நீர்.

4

பாக சாதனன் ஆதி யோர்புகழ் பற்றும் இச்சையில் பண்பினேன்
ஏக பாவனை எய்தி யும்பல இன்னல் சூழ இடைந்துளேன்
மாக வான்மதிச் சென்னி யாய்அழல் வண்ண மேனிகொள் வள்ளலே !
ஆக மப்பொரு ளாயி னாய் ! திரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனே.

இன்னல்-துன்பம்; அழல்-நெருப்பு.

5

வெந்த நீற்றையி கழ்ந்து ளார்குல வேரறுத்து விளங்கும்நீ
இந்த நாளையில் வள்ளு ரந்தினும் ஈனர் மேற்சின வாததேன் ?
கந்த நாண்மலர்க் கொன்றை யாய்இரு காதி னில்வளைப் பூணுளாய் !
அந்த மாதியில் சோதி யே ! திரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனே

இகழ்ந்துளார்-சமணர்; கந்தநாள்மலர்-மணத்துடன்கூடி அன்றுமலர்ந்தமலர்.

6

புற்பு தத்துணைக் கொங்கை மங்கையர் போக மேவிழை கின்றநான்
நற்பு கழ்க்கட லூடு மூழ்கிநின் நாள்ம லர்ப்பதம் சேர்வனோ ?
கற்பு ளார்க்கொரு தெய்வ மாகிய கன்னி பாகம்க லந்துளாய் !
அற்பு தத்திருக் கூத்த னேதிரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனே.

புற்புதம்–நீர்க்குமிழி; கன்னி–பார்வதி.

7

பங்க யாதனன் ஆதி யோர்புரி பாவம் யாவையும் நீக்கும்நின்
செங்க மற்றொழும் நாயி னேன்துயர் தீரும் நாள்எது செப்பிடாய்?
வெங்கண் வேழம்உ ரித்த வா !புனல் மேய வார்சடை வேதியா !
அங்கண் மூன்றுடைத் தெய்வ மே! திரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனே.

பங்கயாதனன்–நான்முகன், வேழம்–யானை.

8

பாண்டு மன்தரு மைந்தன் வில்லடி பட்ட தால்வரும் இன்பமும்
ஈண்டு நான்பகர் பாட லால்வர வில்லை யாமெனில் என்செய்வேன் ?
வேண்டு மாறுவ ரங்கள் நல்கிடும் மெய்ய ருட்பரஞ் சோதியே !
ஆண்டு கொண்டஎன் அப்ப னேதிரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனே.

மைந்தன்–அர்ச்சுனன்.

9

மூக்கண் வேழ முகத்த னும்கதிர் மொய்த்த வேலனும் ஆனநின்
மக்க ளோடுறும் வாழ்வெ னக்கும்வ குக்க வல்லைகொல் சொல்லிடாய் ?
கைக்க பாலவி நோத னேமல கட்செ விப்பணி பூண்டுளாய் !
அக்க ரங்களைந் துள்ள வாதிரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனே.

கைக்கபாலம்–கையிள்ள பிரமகபாலம்; கட்செவி–பாம்பு; அக்கரங்கள் ஐந்து–பஞ்சாட்சரம்.

10

சீல மீறிய நால்வர் பாடிய செந்த மிழ்க்கவி யாமவை
மேல வாவொரு சற்று மின்றிய வீண னேனை வெறுத்திடேல்
பால லோசன மூர்த்தி யேமிகப் பால்வெண் ணீறணி டண்ணவா !
ஆல நீழலிற் றேசி காதிரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனே.

பாலலோசனம்–நெற்றிக்கண்.

11

பிட்ட வாவொடு மண்சு மந்தருள் பித்த னைப்பிழை பேசொணு
அட்ட மூர்த்தியு மாகி வாழ்திரு ஆல வாய்ப்பதி ஐயனை
நெட்ட வாவின ருடு மேம்படு நெல்லை யூரன் நிகழ்த்திடப்
பட்ட பாடல்கள் பத்து மோதுநர் பாவ மில்லவ ராவரே.

முற்றிற்று

தெய்வமே துணை.

நெல்லையூரன்–நூலாசிரியர் சுவாமிகள்.

அங்கயற்கண்ணம்மை பதிகம்

1. அங்கயற்கண்ணம்மையே

காப்பு—வெண்பா

அங்கயற்கண் ணம்மே ! அணிப்பாண்டி நாடனைத்தும்
மங்கலம்பெற் றுய்வுறச்செய் மாதவமே !— எங்கள்குல
தெய்வமே ! தென்மதுரைச் செல்வமே ! நின்னருளைச்
சைவமே லோங்குவண்ணம் தா.

மங்கலம் பெற்று-வளமனைத்தும் பெற்று.

நூல் — கலிவிருத்தம்

திடமிகு நின்னருட் சீர்என் றன்மிசைப்
படலறி கின்றிலேன் பரிந்தென் றுள்வையோ !
தடமலைச் சிலைகொடு தகுவர்ச் செற்றதோர்
கடவுளார் மதுரையங் கயற்கண் ணம்மையே.

தடமலைச்சிலை-பெரியமகாமேருமலை; தகுவர்-பகைவர்; செற்ற-அழித்த.

2

குவிந்தமென் முலைத்தடம் கொள்ளு மின்னமு (து)
அவிந்தசிற் றறிவினேற் களிக்க வல்லையோ ?
நவின்றநூல் முழுமையும் நன்கு போற்றிய
கவின்திகழ் மதுரையங் கயற்கண் ணம்மையே.

3

ஈசனை அனையவர்(க்கு) எய்தும் நின்னருள்
பாசநெஞ் சுறுபொலேன் பரவற் பாலதோ?
வாசவன் முதலினோர் வணங்கி வாய்ந்தமுற்
காசகல் மதுரையங் கயற்கண் ணம்மையே.

வாசவன்-இந்திரன்; காசகல்-குற்றமற்ற.

4

சொற்பனத் துன்னருள் துலக்கும் மாண்பெலாம்
நற்பக லினும்திகழ் நாளொன் றில்லையோ ?
புற்புதக் கொங்கைமென் பூவை போன்றுளாய்
கற்புயர் மதுரையங் கயற்கண் ணம்மையே.

புற்புதம்-நீர்க்குமிழி.

5

நிலைத்தநெஞ் சினர்பகர் நீதி யோர்இலார்
புலைத்தகைக் கொடியகோல் பொறுக்கத் தக்கதோ ?
மலைத்தலைக் குறுமுனி வகுத்த தாம்பெருங்
கலைத்தமிழ் மதுரையங் கயற்கண் ணம்மையே.

மலைத்தலைக்குறுமுனி-பொதியைமலையிலுள்ள அகத்தியர்.

6

என்னனூர்க் கருட்செயல் ஈந்து ளாய்எனில்
இன்னமும் புறநெறி ஏற்றந் தோற்றுமோ?
வன்னமென் சிறையதேன் வளைக்கும் வார்சிலைக்
கன்னலாய் மதுரையங் கயற்கண் ணம்மையே.

என்னனூர்-என்னைப்போலும் பிறர்; கன்னலாய்-கரும்பு வில்லை ஏந்தியவளே.

7

பொன்னின்மால் பெருக்கிய புலையர் போன்றுளேன்
என்னில்நீ உணர்த்தும்வாழ்(வு) எய்தல் எற்றையோ?
பின்னிய கருங்குழற் பேடை யன்னம்நேர்
கன்னியே! மதுரையங் கயற்கண் ணம்மையே.

புலையர்-கீழோர்; எற்றையோ-எந்நாளோ.

8

தேவரோர் ஐவரும் தினமும் போற்றும்நின்
சேவடி வணங்குமெய்த் திறமை நல்குவாய்
பூவல யத்தொ(டு)எப் புவனத் தோரையும்
காவல்செய் மதுரையங் கயற்கண் ணம்மையே.

9

வேலுருக் கொடுகுகன் வென்றி காட்டிடல்
போலுமெய்ப் புகழ்எனைப் பொருந்தச் செய்வையோ?
மாலும்நா ணுறவளர் மலய மால்வரைக்
காலுலா மதுரையங் கயற்கண் ணம்மையே.

10

தழனிகர் மூவிரு சமயத் தோர்களும்
பழகருட் சங்கரன் பதந்தந் தாள்வையோ?
நிழல்படு முத்தமிழ் நிறுக்கு மூவகைக்
கழகமார் மதுரையங் கயற்கண் ணம்மையே.

11

மந்தமில் உக்கிர வழுதி யாமெனக்
கந்தனைப் பயந்தருள் கயற்கண் ணம்மையைச்
செந்தமிழ் மதுரையிற் றிருநெல் வேலியூர்
வந்தவன் துதித்திடல் வழுத்தி யும்மினே

தெய்வமே துணை.

முற்றிற்று

2. பிராஞட்சி பாங்குபெறு மீஞட்சியே

காப்பு—வெண்பா.

என்னகத்தில் நாளும் இலங்குமெழில் மீஞட்சி
தன்னடிமை யாமொருவன் தன்வாயால்—இன்னதுதி
பாடென்ருள் பாடுகின்றேன் ; பைந்தமிழ்ச்சீர்த் தென்பாண்டி
நாடென் றதிற்பிறந்த நான்.

மீஞட்சியம்மை திருவருள் பெற்ற ஒருமெய்யன்பர், அம்மைமீது இவ்விதயாப்பில் இன்ன முறையில் பாடுக என்ருர்; அதன்படி பாடுகிறேன் என்பது.

நூல்

பன்னிரு சீராசிரிய விருத்தம்.

திருமருவு மலரனைய வதனமும் கெண்டையஞ்
சேலெனப் பிறழ்கண்களும்
செம்பவள வாயும்மணி நாசியும் பரிதியிற்
றிகழ்குழைச் செவியுமெங்கோன்
அருள்மலி கரங்கொடு தரித்தமங் கலமுடன்
அவிர்ந்தபல் பணிக்கழுத்தும்
அமையெனத் தொயிலெழுத் தொடுநிலவு தோள்களும்
அலர்ந்தசெங் காந்தண்மலர்நேர்
இருகையும் எழுமணிக் கோர்வைதிகழ் மேகலையும்
இமையவர்க் கரியபொருளாம்
இணையடியும் என்மனத் துள்ளபடி கண்ணெதிரில்
இலங்குமொரு நாளில்லையோ ?
பருமுலைப் பாரஞ் சுமந்துதளர் சிற்றிடைப்
பசியமர கதவல்லியே !
பாண்டியர்கள் கோஞட்சி வேண்டியபி ராஞட்சி
பாங்குபெறு மீஞட்சியே.

இப்பாடல் மீஞட்சியம்மையைப் பற்றிக் கேசாதிபாதம் என்ற முறையில் பாடப்பட்டது.

2

என்னுரிமை நின்னிடத் துள்ளவிதம் நீயறிவை
யானுனருள் அறிகின்றிலேன்
எட்டுணையும் நின்தயை இலாரெனத் துயருந் (று)
இரந்தலைந்(து) ஏங்குகின்றேன்
நின்னுடைய கணவர்சில நேரமென் அகவெளியின்
நிலவிவெண் ணீறளித்த
நிசமும்நீ அங்ஙனம் இயற்றியப லாடல்களும்
நின்மக்கள் இருவர்தாமும்
பின்னுலகில் நிகழ்வனமொ ழிந்தபல ஞாயமும்
பிழைபடில்எவ் வாறுய்குவேன்
பிரமபுரம் தனில்வரு மதலைக்க ளித்தமெய்ப்
பேறெனக் கும்கொடுத்(து)ஆள் !

பன்னுமறை யாகமம் அனைத்தும் பராவவளர்
பசியமர கதவல்லியே!
பாண்டியர்கள் கோனாட்சி வேண்டியபி ராணாட்சி
பாங்குபெறும் மீனாட்சியே.

3

சித்தியொடு முத்திபெற வேமிக விரும்பிமுயல்
சீரியர்கள் மட்குகின்றார்
தெய்வநிச் சயமொன்றும் உணராத வாதங்கள்
செய்பவர் உளங்களித்தார்
சத்தியஞ் சவுசமுத லாவன பொருந்திய
தகைக்காரர் நனிமெலிந்தார்
தபனஞெளி யும்குறைய அநியாயம் விளைவித்த
சண்டாளர் மிண்டிநின்றார்
இத்திறம் அறிந்துநீ மற்றுள்ள தெய்வங்கள்
எனஇருப் பதுஞாயமோ?
எண்டிசைப் பாலரையும் வென்றுமீ னக்கொடி
எடுத்தவலி யின்றில்லையோ ?
பத்திவயி ராக்கிய முளார்மனந் தொறும்உலவு
பசியமர கதவல்லியே !
பாண்டியர்கள் கோனாட்சி வேண்டியபி ராணாட்சி
பாங்குபெறு மீனாட்சியே.

4

கொங்கணற் கண்டபகி ரண்டமும் உலாவிவரு
குளிகைமுத லியகொடுத்தாய் !
குளிர்பொழிற் சீகாழி அந்தணச் சேய்க்கருட்
கொங்கையின் பாலளித்தாய் !
துங்கமுனி வரனொருவன் மகிழவொரு மன்னவன்
சொற்பனத் திற்புகுந்தாய் !
துய்க்கத் தகாதன அருந்துமொரு பத்தனது
தெர்ண்டுநனி கொண்டுவந்தாய் !
எங்களுக் கும்கருணை புரிவதொத் தாடல்சிறி(து)
யான்அறி தரச்செய்திட்டும்
இப்படித் துயர்மிக வளர்த்துநின் றய்கருணை
எள்ளினள வேனும்அருள்வாய் !
பங்கயப் பாவையர்கள் இருவரும் வணங்கவளர்
பசியமர கதவல்லியே !
பாண்டியர்கள் கோனாட்சி வேண்டியபி ராணாட்சி
பாங்குபெறு மீனாட்சியே.

5

அந்தரத் தமரரும் வியந்துகொண் டாடிமகிழ்
ஆசைகள் மிகப்படைத்தேன்

அம்மநின்! கைத்தலத் தமருகன் வந்தினி (து)
அறைந்தமொழி பலவினவினேன்
சந்தனக் குன்றருகின் நிலவுதிரு மலையினது
சரிவினில் உருண்டுழுய்ந்தேன்
சற்றுமுல கோர்அறிந் துரைசெயும் பேரருட்
டன்மைமருன் விலஜயகோ !
சிந்தனை செயாஒருவ னும்பவள வாய்தரு
செழுந்தம் பலம்புசித்துச்
செயமிகப் பெறுமாறு செய்தநின் திருவருட்
சீரின்று குன்றியதுவோ?
பைந்தமிழ்த் தென்மதுரை புரிதவம் எனக்குலவு
பசியமர கதவல்லியே !
பாண்டியர்கள் கோனுட்சி வேண்டியபி ராஞட்சி
பாங்குபெறு மீனுட்சியே.

6

மனமறிந் துள்ளசத் தியமிக மறைந்துவளர்
வம்பென்று தொலையஅருள்வாய் !
மாநிலத் துத்தொண்டர் அனைவரும் கூடிமிக
மகிழும்நலம் என்றுபுரிவாய்
கனகமிர சிதமலது பொருளிலை எனச்சொல்பவர்
கண்கூசி என்றுமிளிர்வேன்
காலியும் கன்றுமிக வதைபட லொழிந்தெக்
களித்தென்று லாவும்மொழியாய் !
அனவரத முங்கவலை வாரியி னிடைப்பட் (டு)
அழுந்திடச் செய்தல்முறையோ ?
அன்றுமா பாதகன் ஒருத்தனும் உயச்செய்த
அருள்நலம் பிழைபட்டதோ?
பனகமொன் ருல்வளைய நிலவுதிரு வாலவாய்ப்
பசியமர கதவல்லியே!
பாண்டியர்கள் கோனுட்சி வேண்டியபி ராஞட்சி
பாங்குபெறு மீனுட்சியே.

7

அற்பர்தலை வாயிலின் கடைதோறும் ஏகிநின் (று)
அகநொந் திரந்திடாமல்
அதுபெரிது இதுபெரிய தென்றுபோ ராடல்செயும்
அசடரொடு பழகிடாமற்
கற்பனைப் பாவலர் தங்களை மதித்தருட்
கவிஞரை யிகழ்ந்திடாமற்
கனவினிற் கண்டபடி நனவிலுன் றன்னையென்
கண்களெதிர் காண்பதென்றோ?
சிற்பர சிவோகதிச் சயமுணர்ந் தவர்களது
சிந்தையிற் றேக்குதேனே !

திருஞான சம்பந்தர் வந்(து) அமணர் வாதறச்
செஞ்சொல்மழை பெய்தநாளிற்
பற்பநிலை பெற்றநக ரந்தனில் வசிக்குமொரு
பசியமர கதவல்லியே !
பாண்டியர்கள் கோனாட்சி வேண்டியபி ராஞட்சி
பாங்குபெறு மீனாட்சியே.

8

பிரமன்மல ராதனந் தனிலிருந் துலகம்
பிறங்கப்ப டைத்தல்முதலாப்
பேசுமைந் தொழிலுமுன தருள்வழி தழைக்குமெய்ப்
பெருமையுணர் பீடுபெறுநான்
கரவுபடு புன்மதக் கள்வரென வீணிற்
கலங்கித் தவித்தல்முறையோ !
கனல்மனையி னருகொரு கனவிலென் மடிமிசை
களிந்திருந் தருளல்பொய்யோ ?
உரமருவு நமனேலை கொடுதூதர் வருவர்கொல் ?
உள்ளச்சம் ஒழியவிலையே
உன்னடிமை யென்றனைப் பலரறியும் விளையாடல்
ஒன்றுசெய் திடவொணுதோ
பரமகலி யாணசுந் தரவதன மொடுநிலவு
பசியமர கதவல்லியே !
பாண்டியர்கள் கோனாட்சி வேண்டியபி ராஞட்சி
பாங்குபெறு மீனாட்சியே.

9

சீலமறை யாகமப் பொதுநீதி யீதெனத்
தெளிதரு முணர்ச்சிபெற்றும்
செம்பொனக ரத்தமு தருந்தியர மகளிர்முலை
சேர்கலவி யும்கசந்தும்
சாலமது ரக்கவி பொழிந்தரு வருக்கும்
சமாதான ஞநிகழ்ந்தும்
தமிழ்முனிவன் நாரதன் முதற்சொல்சில பெரியரும்
சரதமறி யத்திகழ்ந்தும்
காபைய மொழியவிலை பொருளாதி யேடணையோர்
கடுகளவும் நீங்கவில்லை
கருணைக் கடற்றிவலை யொருசிறி தளித்தெனைக்
கைக்கொள்ள வேண்டுமம்மா !
பாலனது கையிலொரு வேலா மெனக்குலவு
பசியமர கதவல்லியே !
பாண்டியர்கள் கோனாட்சி வேண்டியபி ராஞட்சி
பாங்குபெறு மீனாட்சியே.

10

அவ்வவர் களும்புகழு மாறுசம யத்தினும்
அளாவியவை முற்றும்நீங்கி
ஆனந்த பரவச வதீதம் பொறுத்தன்(று)
அவிர்ந்தசங் கரமுனிவனின்
செவ்வரிக் கட்கடைக் கருணைப்பெ ருக்கிலொரு
திவலைதெறி பட்டுயர்ந்த
சீலனென் றறிகுவேன் உலகமும் சந்ததம்
செப்புகின் றதுகேட்டுளேன்
மவ்வலந் தவளநகை யில்குறவென் முன்வந்து
வாஞ்சைமுழு தும்கொடுத்(து)ஆள்!
மாமாய வலைவிசிறி மருள்படுத் தும்பெரு
வஞ்சனைத் தொழில்செய்திடேல்
பவ்வவெண் திரையமுத மொல்கிரத மொழிபேசு
பசியமர கதவல்லியே!
பாண்டியர்கள் கோனாட்சி வேண்டியபி ராணாட்சி
பாங்குபெறு மீனாட்சியே.

11

கம்பலைக் கடல்சுவறி யானந்த வாரிதிக்
கரைபுரள வேண்டும்அம்பொற்
காசுமண் ணோட்டினும் கழிவுபட வேண்டும்
கருப்புவில் வளைத்துமதவேள்
அம்பனந் தஞ்சொரியி னும்தளர் வுறுஅருள்
ஆண்மையொ டியங்கவேண்டும்
அணிமா முதற்சொல்எண் சித்தியும் பெற்றெழும்
அவாமுழு தொழிக்கவேண்டும்
கும்பமுனி வன்பொதியை மலையினிற் சென்றடியர்
கூட்டத்துள் வைகவேண்டும்
குறையற்ற முத்தியும் பெறவேண்டும் நல்கியருள்!
கொஞ்சுகிளி கொண்டகுயிலே!
பம்பரம் பொருவுமிரு கொங்கையிங் கிதமருவு
பசியமர கதவல்லியே!
பாண்டியர்கள் கோனாட்சி வேண்டியபி ராணாட்சி
பாங்குபெறு மீனாட்சியே.

முற்றிற்று

தெய்வமே துணை.

மதுரை மீனாட்சியம்மை பதிகம்

இலக்குமணச் செட்டியாராகிய சிந்நயச் செட்டியார்

பன்னிருசீர் விருத்தம்

கார்பொழியு மழையென விரைந்தெனக் கல்லெனக்
கல்லின்வீ ழருவியெனவீர்ங்
கருணையுள் ளெங்கணு நிரம்பிப் புறத்தொழுகு
காட்சியென ஞானதான

நீர்பொழியு நிகரின்மா தங்கமே தங்கமே
நெஞ்சுநஞ் சுருகுமன்பர்
நினைத்தவை யனைத்தையு மிமைப்பினி லமைத்துதவ
நெடுவான் றருக்குலத்தை

யேர்பொழியு மேனியி லிசைத்தனைய வைங்கரத்
தெந்தையே முந்தையென
மின்னமுந் தன்னமுந் துன்னவரு மன்னவரு
மிறைவியு நிறத்தணைப்பத்

தார்பொழியு நறியதேன் கொங்கைபொழி பாலோடு
தலைப்பெய்து பெருகிவாரத்
தடமூக்கின் மொண்டுண்டு நடமூக்கு செல்வனே
தமியேன் றனைக்காக்கவே.

நூல்

திங்களின் புறமேவு கங்குலென் றிடநீடு
செறிகுழலு நறியநுதலுஞ்
சிலைதலை வணங்கிடும் புருவமுங் கடலைச்
சிவந்துபங் கப்படுத்திப்

பொங்கருள் சுரக்குமிரு விழியு மணியூசல்
போய்மறுக வார்ந்தகாதும்
பொற்குமிழ் வனத்தோட்டு நாசியு முருக்கிற்
பொதிந்தமண மாற்றுமிதழுஞ்

செங்குமுத முல்லைபூத் தனையவாய் மூரலுந்
திணியிப்பி யுடல்கிழிக்குஞ்
சிபுகமுங் கண்ணுடி தேய்த்தொளிர் கபோலமுந்
தேங்கமலம் வெறியவாக

மங்கல நிறைந்தநின் வதனமுங் கொடியேன்
மனத்துட் பதித்தல்வேண்டு
மகிமைசேர் மாட்சியர்கண் மகிழவே காட்சிதரு
மதுரைமீ னாட்சியுமையே. (1)

நண்பற் றிடாதுசெய் மேனியின் மலங்கழுவி
நகைவகை யலங்கரித்து
நாயகன் கரதலத் தம்மகவை நல்குவது
நற்ருய்க் கியற்கையன்ரே

வெண்பத்து நான்குநூ ருயிரம் பேதவுயி
ரெல்லா மொருங்குநோவா
தீன்றநீ சிறுவனே னுள்ளத் தழுக்கொழிய
வின்கருணை நீரினூட்டிக்

கண்பற்று ஞானக் கலன்பூட்டி யெனையகில
காரண பிதாவானவுன்
கணவர்தம் மடியில்வைத் துவகைமேற் கொள்ளக்
கடைக்கணித் திடுதியம்மே

வண்பட் டிடைக்கனக மாலையங் கோகனக
மலர்வயி னுதித்தமணியே
மகிமைசேர் மாட்சியர்கண் மகிழவே காட்சிதரு
மதுரைமீ னுட்சியுமையே. (2)

தென்னன்மக ளாகிநீ முறைபுரிய மாதவஞ்
செய்தவிந் நகரிலுனது
தேசோம யானந்த சாமள சவுந்தரிய
திவ்யரூ பத்தையெளியே

முன்னருறு பிறவியிற் கண்டதிலை யினிமேலு
முதுபார் பிறந்துகாணேன்
மூலம்யா தென்னிலோ புகலுவேன் யானிம்மை
முடையுடம் பெய்தினமயு

மின்னபொழு தென்கண் குளிர்ந்திடத் தரிசித்
திருங்களி துளும்புவதுமாம்
யாழினைக் கலைமக ளிசைக்குந் தொடக்கத்தி
லிசைமிகவு மினிதென்றநின்

மன்னமுத மொழிகேட்டு நாணியவ் வீணையுறை
மாட்டுதலு முறுவல்பூப்பாய்
மகிமைசேர் மாட்சியர்கண் மகிழவே காட்சிதரு
மதுரைமீ னுட்சியுமையே. (3)

கல்வியொடு நல்லநடை யெள்ளளவு முற்றிடாக்
கருதருந் தீமையேனைக்
கதியினிடை யுய்ப்பதற் கொருவழியு மிலையெனக்
கைவிடுதல் பெருமையன்று

பல்வித வொழுக்கத்து வழுவாத சித்தபரி
பக்குவ ருயர்ந்தவுலகம்
பற்றுவது முறையெனிற் கன்மத்தி னுக்குப்
பரத்துவம் வந்துசாருஞ்

செல்விநின் னைப்பரம காருணியை யென்றுமறை
செப்புசொற் பொருள்விளங்கத்
தெள்ளுதுயர் வெள்ளத்து ணின்றெடுத் தெனையுன்
றிருக்கூட்ட மேவவைப்பாய்

மல்விரவு பொற்கிரி வனைத்தமா ணிக்ககிரி
மருவுமர கதவல்லியே
மகிமைசேர் மாட்சியர்கண் மகிழவே காட்சிதரு
மதுரைமீ னாட்சியுமையே. (4)

சுத்தாத்து விதசைவ சித்தாந்த நிச்சய
சுவானுபவ சுருதியாவுந்
துரியநித் தியசத்ய ஞானசுக பூரண
சுதாசிந்து தோய்வதற்குச்

சத்தாதி விடயங்கொள் பொறிகளே தடையென்று
சாமானி யர்க்குமொழியுஞ்
சகலபோ கங்களையு மிதயத் துனக்குச்
சமர்ப்பணஞ் செய்துதுய்த்தாற்

பத்தான கரணமுங் கைவல்ய சாதன
பதார்த்தமா மினையநுட்பம்
பண்டுதெரி யாதுபெறு தற்கரிய நாளெலாம்
பாழுக் கிறைத்தொழிந்தேன்

மத்தாக்கு நெய்யுண்டு மொத்துண்டு புண்ணுண்டு
வடிவிலெனு பங்குறங்காய்
மகிமைசேர் மாட்சியர்கண் மகிழவே காட்சிதரு
மதுரைமீ னாட்சியுமையே. (5)

உள்ளத்து மன்னிப் பிரோகஞ் செய்கின்ற
வொருமுதல்வி யென்றுநின்னை
தலவர்யு சதுர்வேத முதலாய பதிநூல்க
ளுரையாடு முதுவாய்மையா

லள்ளற் குழிக்குளே யதிபா தகத்தேனை
யாழ்த்தற்கு நீதியில்லை
யாட்டுவித் திட்டபடி யாடியதை யல்லாம
லடிமைமேற் குற்றமுளதோ

மெள்ளக் கொடும்பாவ காரிகட் கியானிந்த
விவகார சூக்குமத்தை
வெளிவிட்டு விடுமுன்னர் வம்பனேற் கிம்பரே
மெய்யின்ப நிலையையருள்வாய்

வள்ளற் பிரானெங்கள் சோமசுந் தரன்மார்ப
வரையில்விளை யாடுமயிலே
மகிமைசேர் மாட்சியர்கண் மகிழவே காட்சிதரு
மதுரைமீ னாட்சியுமையே. (6)

கயிலையங் கிரிநின்று காஞ்சிநன் னகர்வந்து
கரைபொரு தரங்கவங்கக்
கடலுடைக் காசினியின் மன்னுயி ரனைத்துங்
களிப்பெய்தி யுய்யும்வண்ணம்

பயிலுமெண் ணான்கறம் மன்றியற் றினையெனப்
பகரும் புராணமவைதாம்
பங்கய னமைப்பிடைப் படுநிரய முழுவதூஉம்
பல்லூழி காலமூழ்கி

யயிலினுந் தீர்விலா மாபாவி யானவெனை
யழியாத வின்பவெள்ளத்
தழுத்தும் பெரும்புண்ணி யத்திற்கு நிகருமோ?
வாதலின்வி ரைந்தாட்கொள்வாய்

மயிலியற் பிடிநடை துடியிடைக் கனதனமெள
மாரியே யருண்மாரியே
மகிமைசேர் மாட்சியர்கண் மகிழவே காட்சிதரு
மதுரைமீ னாட்சியுமையே. (7)

பிள்ளைக ளனேகரைப் பெற்றதா யவருண்மிகு
பேதையிற் பேதையாகிப்
பிறர்பழிக் கும்பித்த மகனையே யில்லிடைப்
பேணிவைத் தினிதளிப்பாள்

கொள்ளைமய லென்போல வுடையார்கள் கிடையார்கள்
குவலயத் தெண்ணிலான்ம
கோடியா வையுமுதவு கன்னியென வுன்னைமறை
கூறுநின் மக்கடம்மில்

வெள்ளையே னல்லாத மற்றைய ருணர்ச்சிகொடு
மேற்கதிச் செல்லவல்லார்
வெறியனிவ னென்னுது விடாத வீட்டிலெனை
மேவுவித் தருள்கைவிதியால்

வள்ளைவிழை தெள்ளுகுழை கிள்ளைமொழி யள்ளுமெழில்
வாய்ந்தபூங் கொம்பரனையாய்
மகிமைசேர் மாட்சியர்கண் மகிழவே காட்சிதரு
மதுரைமீ னாட்சியுமையே. (8)

பரமசிவ பத்தசன குருநிந்தை பண்ணியிவர்
பல்பொருட் கழிவுசெய்து
பரதார கமனமொடு கொலைபுலைகள் களவுமது
பானம் புரிந்துபொய்கோள்

கரவட மழுக்காறு வட்டாட்டு வன்கண்மை
கரவுநடு வின்மைவெகுளி
கடுமொழி புறங்கூற் றகங்கார நன்றிதெறல்
கனவிலு மறந்திடேனை

நிரயமினி யெண்ணில படைத்துவீழ்த் துஞ்சிரம
நெஞ்சிலோர்ந் துன்னடிக்கீழ்
நிலைபெற விருத்தினிரு வேங்கட்கு நலனுண்டு
நீசிறி திரங்குகண்டாய்

வரதைதிரி புரைபுனிதை விமலைபயி ரவிமனோன்
மணிபரா சத்திகவுரீ
மகிமைசேர் மாட்சியர்கண் மகிழவே காட்சிதரு
மதுரைமீ னாட்சியுமையே. (9)

திருவருள் கனிந்தொழுகு பார்வைமாத் திரையினுற்
சிவரா சிகளையுய்யச்
செய்கின்ற தொழிலுவமை பற்றியுனை யான்றோர்கள்
சேற்கண்ணி யென்பரன்பர்

மருவிநிறை சந்நிதியி லாரவா ரத்தினோ
மற்றையே துக்களாலோ
வஞ்சனேன் வந்ததுண் டப்பொழுது பொதுநோக்கென்
மாட்டும் புரிந்திருப்பா

யருமைபெறு மனையபெயர் நிலவியிட நாயேனை
யாணவப் பசியினீக்கி
யானந்த வாரியுற வாழ்விப்ப தொருநினக்
காராயி னவசியங்காண்

வருகவென தருகுதனி முருகவென வுருகிமன
மணிவாய் மலர்த்துகுயிலே !
மகிமைசேர் மாட்சியர்கண் மகிழவே காட்சிதரு
மதுரைமீ னாட்சியுமையே. (10)

போற்றி எம் அன்னை

எஸ். ஆர். கணேசன், எம். எஸ். ஸி.

1) பொன்இலங்கு கை, அருள்
பொழிந்தநீள் விழிக்கடை,
மின்இலங்கு சிற்றிடை
மிசைஇலங்கு மேகலை,
முன்னிருள்நி கர்க்குமேனி
மொய்த்த வண்டு வார்குழல்
அன்னை, என்றும் நின்னையென்
அகத்திருத்தி உய்வனே.

2) ஆடுகின்ற பித்தனோ(டு)
அகல்விசும்பி லாடினை,
சூடுதா ரதிர்ந்துதிர்ந்த
சூற்பொடி தெறித்துவான்
நீடரங்க மெங்கிலும்
நிறைந்ததண்ட கோளமாய்;
ஓடுகின்ற பந்துவையம்;
ஒட்டுகின்ற துன்செயல்.

3) சிருட்டியாகி நின்றஇச்
செகத்திலுள்ள வேகமும்
உருட்டிவிட்ட பந்துபோலும்
ஓய்ந்துபோ கலாமெனும்
முருட்டுவாதம் ஒன்றைநம்பு
மூடனென்னை நின்னருள்
தெருட்டிமெய் யுணர்த்துமாறு
தேவிநின்னை வேண்டினேன்.

4) அகத்துநின்ற வையமும்
முகத்துநின்ற வையமும்,
புகப்பிரிந்து பின்மறைந்து
போனயாவும் நின்எழில்
முகத்தொளிர்ந்த மூரலில்
முகிழ்த்ததென்னு முண்மைஎன்
அகத்துணர்த்தி ஆண்டுகொண்ட
அன்னைபோற்றி, போற்றியே.

பாடலைப்பற்றிய குறிப்பு:

வானகமெங்கும் காணப்படும் பேரண்டங்கள் எவ்வாறு தோன்றின என்பது பற்றிய விஞ்ஞானக் கருத்துகளைத் தன் பின்னணியாகக் கொண்டது இப்பாடல்

"ஆதி முதலாக ஒரே ஒரு பேரண்டம் இருந்தது. அது வெடித்துச் சிதறியது. அதன் துணுக்குகள் உரு மாறி நெபுலாக்களாகவும் அவற்றுள் காணப்படும் தாரகைக் கூட்டங்களாகவும் அமைந்தன" என்பது ஒரு கொள்கை (Big Bang Theory). 'இதை உருவகப்படுத்தி, ஆதித் தாய் தந்தையர் அம்பலத்தில் ஆடியபொழுது, அவர் சூடும் மாலையிலிருந்து உதிர்ந்த சூற்பொடி நாற்புறமும் தெறித்து அண்ட கோளங்களாகியது' எனக் கூறுகிறது இரண்டாவது செய்யுள்.

சூற்பொடி என்னும் சொல் சிருஷ்டி என்னும் கருத்தை நினைவூட்டுகிறது. சுழன்றாடும் பொழுது சிதறிய சூற்பொடி அச்சுழற்சியில் தானும் பங்குகொண்டது. தான் அண்டப் பந்துகள் சுழலும் காரணம் என்ற கருத்தும் சுட்டப்பெறுகிறது.

"வையம் விரிவடைந்துகொண்டிருக்கிறது" (Expanding Universe); சிறிது சிறிதாகத் தனது முடிவை வையம் நெருங்குகிறது, என்பதை இவ்விரிவடையும் தன்மை காட்டுகிறது, என்றும் ஒரு விஞ்ஞானக் கருத்து உண்டு. மேலே கூறிய "வெடித்துப் பல்கிய" கருத்துக்கு (Big Bang Theory) இது துணையாக நிற்கிறது.

வெப்ப இயக்க இயலின் இரண்டாவது சட்டமும் இக்கருத்துக்குச் சார்பாகவே இருப்பதாகச் சில அறிஞர்கள் கூறியதுண்டு. இக்கருத்தை முருட்டு வாதம் எனக் குறிப்பிடுகிறது மூன்றாவது செய்யுள்.

இவற்றுக்கு எதிராக "வையம் எக்காலத்திலும் மாறுபடாத ஒரே தன்மை உள்ளது. (Steady State Universe) என்ற கொள்கையும் "விரிந்த வையம் சுருங்கும்; சுருங்கியபின் விரியும்; இது மாறி மாறி நிகழுவதாகும். (Oscillating Universe) என்ற கொள்கையும் வேறு அறிவியல் மேதைகளின் கருத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாகும்.

சிருஷ்டியும் லயமும் அடிப்படையில் வேறு பிரிக்க முடியாதவை. எக்காலத்திலும் இடையறாது நிகழுபவை. வையத்தின் தன்மையே இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான் என்னும் கருத்து நான்காவது செய்யுளின் உள்ளூறி நிற்பதாகும்.

அழுத்தி நிலைமாறி விழிக்கும்பொழுது சிருஷ்டி. பின் மீண்டும் அழுத்தி நிலைவந்த பொழுது லயம். இவ்வாறு "அகத்து நின்ற வையம்" (Inner Universe) "புகப் பிரிந்து" (அதாவது நிர்விகல்ப நிலை மாறி ஒன்றே பலவாகப் பிரிந்து) "பின் மறைந்து" பேதங்களை அடைகிறது. புறக் கண்களால் பார்க்கப்படுவது, "முகத்து நின்ற வையம்" இதுவும், பிறந்து பல்கி மறைந்து போகும் தன்மையுள்ளதுதான். இவ்விரு வையங்களுமே ஒரே அடிப்படையைக் கொண்டவை. "அன்னை" எனப்படும் ஸ்வயம் பிரகாசப் பொருளில் இவ்விரண்டும் ஒளி பெறுகின்றன என்னும் கருத்தை அன்னையின் முகத்தொளிர்ந்த மூரலில் யாவும் முகிழ்ப்பன என்று நான்காவது செய்யுள் குறிப்பிடுகிறது.

அனுபவித்துப் பார்த்தால்தான் புரியும்!

(சௌந்தரா கைலாசம்)

1. அருள்வழியப் பார்க்கின்ற பார்வை யால்வந் (து)
    ஆட்கொள்ளும் கயற்கண்ணித் தாயே! துன்ப
இருள்கிழியத் துணைக்குவரும் ஈடில் லாத
    இதயத்துத் திருவிளக்கே! அரிய ஞானப்
பொருள்தெளியப் பூணுமொரு மௌனத் தூடே
    பொங்கிவரும் சுவையமுதே! போற்றி! சீர்த்த
தெருள்பொதுளும் முழுமதியம் தனைப்போல் தண்மை
    திகழுமொரு திருமுகத்தோய்! போற்றி! போற்றி!

2. வான்கிடந்த பரம்பொருளே! காக்க என்றன்
    வழிநடந்த திருவருளே! மாய மென்னும்
கூன்கிடந்த நெஞ்சத்தைக் கருணை யாலே
    குழைவித்த நாயகியே! குறிக்கோள் இன்றி
ஏன்கிடந்து மூழ்குகிறாய் வினைவெள் ளத்தில்
    எனச்சொல்லிக் கரைசேர்க்கும் இனிய தாயே!
தேன்கிடந்த சொல்லெடுத்துத் தினமும் தூவித்
    தெளிவடைவேன் ஒளியடைவேன் திண்ணம் தானே.

3. ஊனாட்சி செய்வதெலாம் போதும் ஞான
    ஒளியாட்சி செய்யட்டும் ஆமாம் தேவி
மீனாட்சி நீயெங்கள் நெஞ்ச மென்னும்
    வீதியிலே உலவுகிறாய் விண்ணப் பித்தோம்
கோனாட்சி வந்தாலும் வரலாம் ஆழக்
    குழிதோண்டி நலமுற்றும் புதைக்கும் பொல்லா
நானாட்சி வரக்கூடா (து); எங்கள் தெய்வ
    நம்பிக்கை ஒருநாளும் வீண்போ காது.

4. பாகத்தில் இருக்கின்றாய் பரிண மித்துப்
    பலபொருளாய்ச் சிரிக்கின்றாய் பார்வைக் கெட்டும்
தேகத்தில் ஒளிந்துவிளை யாடு கின்றாய்
    திரண்டுவர வும்செய்வாய் வெண்ணெய் யாக
யோகத்தில் மீனாட்சி தேவி! எம்மை
    உட்கார வைத்துவிடு ஓய்வில் லாத
சோகத்தில் ஆழ்த்தியது போதும் வாவா
    சுகங்காட்டு சுகங்காட்டு முகங்காட் டம்மா!

5. காதார உன்குரலைக் கேட்கின் றேன்என்
    கண்ணார உன்னசைவைக் காண்கின் றேன்நான்
சேதார மில்லாத தங்க மாகச்
    செய்கின்றாய் என்வாழ்வைத் தெருவெல் லாம்போய்
ஆதாரம் காட்டிடவா முடியும் ஒன்றி
    அனுபவித்துப் பார்த்தால்தான் புரியும் அம்மா!
போதாகு முன்னேயிவ் வுலகத் தாரைப்
    புறப்பட்டு வம்மினென அழைக்கின் றேனே!

அன்னையின் கருணை

(முத்தமிழ்மணி கு.கி. சுந்தரம்)

அருளைச் சுரக்கும் ஆல யங்கள்
அணிமிகு நாட்டில் ஆயிரம் நின்று
வாழ்வியல் உயர்த்தி வளர்பே ரின்பம்
காட்டும் சிறப்பினைக் கருதிப் போற்றுவோம்
பொருளை வளர்க்கும் புவிஇயல் வாழ்வில்
அமைதி ஊட்டி அருளைக் காட்டி
நன்னெறி வளர்த்து ஞான வாழ்வை
அன்புடன் வழங்கும் ஆலயம் போற்றுவோம்.
ஓசை யின்றி உள்ளே அறுக்கும்
ஆசையைப் போக்கி அறநெறி காட்டி
ஐம்புல அடக்கம் அழகாய் விளக்கும்
ஆலயம் போற்றி அகமிக மகிழ்வோம்
நெருப்பில் தங்கம் நொடிது காட்டினும்
பொன்னொளி மங்கிப் போவதும் இல்லை
மேலும் மேலும் மெய்யொளி காட்டும்
என்றும் பொறுமை இருப்பதே பெருமை
நன்றிது தேர்க நாளும் இன்பம்
அடைந்து சிறந்தே அவனியில் உயர்ந்து
வாழலாம் என்னும் வழியினைக் கூறும்
கோயிலைப் போற்றியே குணத்தில் உயர்வோம்
எங்கும் சினத்தினை எளிதாய்த் தூண்டும்
நிகழ்ச்சிகள் ஆயிரம் திகழ்ந்தே வரினும்
இந்த நல்நெறி ஏற்போம் ஆ[illegible]ல்
அந்தமில் இன்பம் அடைவோம் உறுதி
என்றும் அடியார் இனிதே போற்றும்
மதுரைமீ னாட்சி மாண்புறு கோயில்
அருமை உரைக்க யாரால் முடியும்!
எங்கும் புகழ்மிகு சங்கப் புலவர்
இத்தரை போற்ற முத்தமிழ் வளர்த்த
மாட மதுரை மாண்பினைக் கூறல்
இயலுவ தாமோ எனினும் இந்தச்
சீர்மிகு மதுரையில் செல்வ மதுரையில்
அருளெனும் அமுதம் ஆருயிர்க் கெல்லாம்
அன்னைமீ னாட்சி அன்புடன் ஊட்டும்
காட்சியைக் காணும் கண்களே கண்கள்
அன்னையின் தோற்றம் அகத்தில் நிற்கும்
பொன்னே பெரிது புகழோர் பெரிது
மண்ணே பெரிது மாண்பே பெரிது
அன்னைமீ னாட்சி அருளே பெரிது
மதுரத் தமிழொலி மாண்புடன் ஒலிக்கும்
மதுரைச் செல்வி மலரடி போற்றியே
திருவருள் பெற்றுச் சீர்மை பெறுவோம்
எங்கும் அன்னையின் இனிய கருணை
வளர்க! வாழ்க! வையகம் மகிழ்ந்தே.

ஆலவாய் அண்ணல்

அ. சண்முகசுந்தரம்

திருவனந்நல் மணியோசை திக்கெல்லாம் அதிர்ந்திடவும்
திருமுறைப்பண் நாதஒலி தெருவெல்லாம் முழங்கிடவும்
உருவளர்சை வத்தன்பால் உள்ளிதயத் துடிப்புடனே
மருவுதமிழ்க் கலைவளர்க்கும் மாமதுரை நாகரிதுவே

மூர்த்தி தலம்முதல் தீர்த்தம் மூன்றும்
சேர்ந்தே இயைந்து சிறப்புற் றோங்கும்
கீர்த்தி வளர்தென் கூடற் பெருமை
ஆர்த்தி டத்தாள் ஆகுமோ நாவால்

தாமரை போலாம் மாடக் கூடல்
மாமறை ஆலயம் தாமதன் பொருட்டாம்
மாமது ரைத்தெரு மலரதன் இதழெனப்
பாமது ரப்பரி பாடல் பாடுமே

ஞாலம் ஏழினுள் வானுயர் கூடல்
ஞாலது மாலிதென் ஆலவெம் அரவம்
வாலத னுடனே வாயினைச் சேர்த்ததால்
ஆல வாயென ஆகுபெய ராயதே

மாலவன் தங்கை சேலுறு விழியால்
ஆலவா யரசியாம் அங்கயற் கண்ணிதன்
கோலமோர் பாகன் சோம சுந்தரன்
ஆலவாய் மேவியே அரசாள் வானே

நறைபழுத் துக்கொழித் துறைத்தீந் தமிழின்
பிறையுடைத் தலைவன் இறைவனே யாகி
முறைமையாற் சங்கம் முத்தமிழ் வளர்த்தே
நிறைவுறு சைவம் நிலைபெறச் செய்தான்

அவுணர் சமணம் அரசரோ டியங்கச்
சிவனார் சைவம் சிதைந்தே தளர்ந்திடக்
கைவளை நங்கை மங்கையர்க் கரசியார்
சைவம் தழைத்திட மெய்த்தவம் புரிந்தார்

கூடல் அரசன் கூன்பாண் டியனதான்
கூடிய சமணம் கூடா தெனவே
வாடிய மங்லகயார் ஞானசம் பந்தரைத்
தேடி யழைத்தார் தென்மது ரைக்கே

ஆளுடைப் பிள்ளை ஞானசம் பந்தர்
மாளுற அவுணர் பாய்ச்சினர் வெந்தழல்
பாழுறு மத்தழல் பையவே சென்று
ஆளுடைப் பாண்டியர்க் காயதே வெப்பாய்

ஞாலமே போற்றும் ஞானசம் பந்தர்
ஆலவா யண்ணல் அருள்முன் வைத்தவன்
சீலமே போற்றி நீற்றுப் பதிகம்
பாலராய்ப் பாடப் பறைதந்தந் நோயே

மன்னனி னமைச்சர் மாணிக்க வாசகர்
மன்னனி னாணையை மறந்தும் மிகவே
பொன்பொரு ளனைத்தும் புரவிகள் கொளாது
மன்னிய ஆலயப் பணிக்கே வழங்கினார்

புரவிகள் வாங்காத் துறவியாம் அமைச்சரை
இரவோ டிரவாய் இழுத்துறப் பணிக்க
அரன்தன் னருளால் ஆவணி மூலம்
புரவிக ளனைத்தும் புகுந்திடும் என்றார்

திருநா ளதனில் திருவருள் நோக்கில்
சிறுநரி யெல்லாம் பெரும்பரி யாகிப்
பெருநகர் மதுரை பெரிதே புகுந்திட
அரிமர்த் தனனும் அகமகிழ் வெய்தினான்

இறைவன் பெருமை இனிதே யுணர்ந்திடப்
புரவிக ளனைத்தும் புகுந்த நள் ளிரவே
புறக்கட் டறுத்துப் பறந்தன போயிட
அரசரின் கோபம் அமைச்சருள் காய்ந்ததே

மெய்த்தவ அமைச்சரின் மெய்யுளம் உணர்த்தவே
வையையில் வெள்ளம் கரைபுரண் டோடிட
உய்யவே மக்கள் ஒருமித் தெழுந்தே
மெய்யுழைப் பதனால் உடைகரை தடுத்துச்

செய்கரை யிட்டுச் செப்ப னிடலால்
வையை இருகரை வளர்ந்திடு மதுரையில்
உய்ந்திடுங் குடும்பம் ஒருமகன் ஈய
அய்யன் பாண்டியன் ஆணைதா னிட்டான்

வந்திதன் வீட்டில் வளர்மகன் இலாது
நொந்தே யுழல்கையில் வந்தோர் ஆண்மகன்
" சிந்தனை வேண்டாம் உந்தன் வேலையை
முந்தியே முடிப்பம் தந்திடு பிட்டு " எனப்

பிட்டத் தனையும் முட்டவே தின்று
இட்ட வேலையை இம்மியும் செய்யாது
பட்டப் பகலில் மரத்தடி உறங்க
பட்டத் தரசன் புடைத்தனன் பிரம்பால்

அடியது தானே அரசனின் மீதும்
குடிபடை யாவர்தம் முதுகினின் மேலும்
துடித்திட விழவே சுந்தரர்'' செயல்என
அடியுற் றமைச்சரின் அங்கமுல் போற்றினர் !

கருங்கல் கரிக்குக் கரும்பினை யூட்டியும்
கருங்குரு விக்குத் திருவருள் புரிந்தும்
சிறுபன் றிக்குத் திருப்பால் வார்த்தும்
திருந்திய மங்கைக் கருளினை யளித்தும்

அறுபத்து நான்கு திருவிளை யாடல்
அருண்மிகு சொக்கர் ஆடியே காட்டி
இருளொளி நீங்கி அருளொளி பெற்றிடத்
திருவருள் புரிந்தான் திகழ்ந்திடு மதுரையில்

ஆலவாய் ஆலயம் மேலும் பொலிவுறக்
கோலக் குடமுழுக் கதற்கே யழைத்த
ஆலயத் துறைதன் ஆணையர் அமைச்சர்
ஆலய அறந்தனைக் காத்திடுங் காவலர்

ஆலயத் திருப்பணி ஆற்றிடு மலுவலர்
சோலை மலரிதைச் சேர்வெல் மதியினர்
சாலவு மவர்தமைச் சார்ந்தே யுழைத்தவர்
சீலமா முழுக்கினைக் கண்டோர் விண்டோர்

நீல மாமிடற்று ஆல வாயினன்
பால தாயினர் ஞாலம் ஆள்வரே
மாலவன் தங்கை அங்கயற் கண்ணிதன்
சேல்விழி யருளால் சிறப்புற் றிடுவரே.

மதுரை மீனாக்ஷி பேரில் பாடப்பெற்ற இசை உருப்படிகள்

தொகுத்தவர்: பேராசிரியர் எஸ். இராமநாதன்

பாடலாசிரியர்	காலம்	உருப்படி வகை	தொடக்கம்	மொழி	இராகம்	தாளம்
ஸ்ரீநிவாஸய்யா ...		கிருதி	நின்னுமிஞ்சின	தெலுங்கு	நாடகுறிஞ்சி	ஆதி
சியாமா சாஸ்திரி ...	1762—1827	,,	ஸரோஜதள	,,	சங்கராபரணம்	,,
		,,	தேவிமீன	,,	,,	,,
		,,	மீனலோசனு	,,	தன்யாசி	மிச்ரசாபு
		,,	மறிவேறே	,,	ஆனந்தபைரவி	,,
		,,	தேவிநீபத	,,	காம்போஜி	ஆதி
		,,	மாயம்ம	,,	ஆஹிரி	,,
		,,	நன்னுப்ரோவு	,,	லலிதா	மிச்ரசாபு
ஸீதாராமய்யா ...		இராகமாலிகை	நித்யகல்யாணி	,,	—	—
முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர் ...	1775—1835	கிருதி	மீனாக்ஷி	சம்ஸ்கிருதம்	பூரிகல்யாணி	ஆதி
		,,	மாமவ	,,	வராளி	மிச்ரசாபு
		இங்கிலீஷ் நோட்	ச்யாமளே	,,	சங்கராபரணம்	ஆதி
		,,	வந்தே	,,	,,	,,
சுப்பராய சாஸ்திரி ...	1803—1862	கிருதி	மீனநயன	தெலுங்கு	தர்பார்	ரூபகம்
வாலாஜாபேட்டை வேங்கடரமண பாகவதர் ...		,,	நீவே நன்னு	,,	,,	கண்டசாபு
தஞ்சூர் சிங்கராச்சாரியார் ...		,,	தேவி மீனாக்ஷி	சம்ஸ்கிருதம்	கல்யாணி	ரூபகம்
மதுரகவி பாரதி		,,	எப்படி	தமிழ்	சாவேரி	ஆதி
		,,	எத்தனை சொன்னாலும்	,,	மோகனம்	சாப்பு
		,,	அடியேன் மீதில்	,,	மத்யமாவதி	ஆதி
கனம் கிருஷ்ணையர்		,,	ஜகஜ்ஜனனி	தமிழ்	பைரவி	ஆதி
எவரென்று தெரியவில்லை			மீனாக்ஷிஜய காமாக்ஷி	சம்ஸ்கிருதம்	ஸ்ரீராகம்	துருவம்

இயற்றியவர் : ஸ்ரீநிவாஸய்யா

இராகம் : நாடகுறிஞ்சி தாளம் : ஆதி

பல்லவி

நின்னு மிஞ்சின வாரெவரம்மா
நிகி2 லலோக ஜனனி நீவே யம்பா3

அநுபல்லவி

அன்னிடிகினி நீவே அதி4 காரி வைன
மீனநயனு அம்பா3 ச'ம்கரி (நி)

சரணம்

1. பூ4 மி சே' ஷ'னிகி யொக தலமோபு
போ4 தி3 விஷ்ணு வாஹனுனி கி மேபு
தா3 மோ த3 ருனிகி தூ4 ர்ஜடி ப்ராபு
த3 கி3 ன சி'வுனிகொக தி3 க்குள காபு (நி)

2. ஜலதி4 கும்ப4 ஸம்ப4 வுனிகி லொச்சு
ஜலதி4 லோனண கெ3 னு க3 னுபெனு சிச்சு
அல வேத3 முலகு த3 னுஜ'டு3 ம்ருச்சு
அனக யெடுல நீஸரியன வச்சு (நி)

3. விஜய கோ3 பாலுனி ஸோத3 ரி நீவு
வீரச'க்தி வை வெலஸி யுன்னவு
ப4 ஜனகு தகி3 னட்டே பாலிஞ்சேவு
பாண்'ட்3 ய ராஜ தனயா நனுப்3 ரோவு (நி)

இயற்றியவர் : சியாமா சாஸ்திரி

இராகம் : சங்கராபரணம் தாளம் : ஆதி

ப: ஸரோஜத3 ள நேத்ரி ஹிம கி3 ரி புத்ரி
நீ பதா3 ம் பு3 ஜ முலே
ஸதா3 நம்மினனம்ம சு'ப மிம்மா
ஸ்ரீ மீனாக்ஷம்ம

அ: பராகு ஸேயக வரதா3 யகி நீ
வலெ தை3 வமு லோகமுலோ க3 லதா3
புராணி சு'கபாணி மது4 கர வேணி
ஸதா3 சி' வுனிகி ராணி (ஸ)

ச: 1. கோரி வச்சின வாரி கெல்லனு
கோர்க்கெலொஸகே3 பி3 ருது3 க3 தா3 அதி
பா4 ரமா நன்னு ப்ரோவ தல்லி க்ரு'-
பால வால தாள ஜாலனே (ஸ)

2. இந்து^{3} முகி^{2} கருணிஞ்சு மனி
நின்னெந்தோ வேடு^{3} கொண்டினி நா-
யந்து^{3} ஜாகே^{3} லனம்ம மரியாத^{3}
கா^{3} து^{3} த^{3} யாவதி நீவு (ஸ)

3. ஸாமகா^{3} ன விநோதினி கு^{3} ண
தா^{4} ம ச்'யாம க்ருஷ்ண னுதே சு'க
ச்' யாமளா தே^{3} வி நீவே க^{3} தி ரதி
காம காம்யத^{3} காவவே நன்னு (ஸ)

இயற்றியவர்: சியாமா சாஸ்திரி

இராகம் : சங்கராபரணம் தாளம் : ஆதி

ப : தே^{3} வி மீனநேத்ரி ப்^{3} ரோவ
ராவே த^{3} ய ஸேயவே

அ : ஸே விஞ்சே வாரி கெல்லனு
சிந்தாமணி யை யுன்ன (தே^{3})

ச : ப^{3}ால நீவே க^{3} தி யனி நின்னே
சால நம்மின நாபை பரா
கேல த^{3} யஸேய நீகிதி^{3}
மேல இதி^{3} வேள
காலாரி கி ராணி ஸத்^{3} கு^{3} ண
சீ'ல கீ ரவாணி தே^{3} வி
நீல நீரத வேணி த்ரிலோக ஜனனி
தே^{3} வி மஹேச்' வரீ ப^{4} வானி (தே^{3})

இயற்றியவர்: சியாமா சாஸ்திரி

இராகம் : தன்யாசி தாளம் : மிச்ரசாபு

ப : மீனலோசனு ப்^{3} ரோவ யோசனு
தீ^{3} ன ஜனுவனு அம்ப^{3}

அ : கா^{3} ன விநோ தி^{3} னி நீஸமானமு ஜ-
கா^{3} ன க^{3} ா னனம்ம தே^{3} வி (மீ)

ச : கன்ன தல்லி கா^{3} தா^{3} நா வின்னபமு வினவம்ம
பன்னக^{3} பூ^{4} ஷணுனி கி ராணி
நின்னு வினு இலலோ தா^{3} தா வேறெவ-
ருன்னாரம்ம ப ^{3}ங் க ^{8}ாரு பொ^{3} ம்ம (மீ)

இயற்றியவர் : சியாமா சாஸ்திரி

இராகம் : ஆனந்தபைரவி தாளம்: மிச்ரசாபு

பல்லவி

மறிவேறே க^{3} தி எவ் வரம்ம
மஹிலோ நன்னு ப்^{3} ரோ சுடகு

அநுபல்லவி

ச'ரணு க^{3} த ரக்ஷகி நீவே யனி
ஸதா^{3} நம் மிதி நம் மிதி மீனாக்ஷி (ம)

சரணம்

1. மது^{4} ரா புர நிலய வாணீ
ரமாஸேவித பத^{3} கமல
மது^{4} கைடப^{4} ப^{4} ஞ் ஜனி காத் யாயனி
மராள க^{3} மன நிக^{3} மாந்த வாஸினி (ம)

2. வரமிச்சி தீ வரமே ப்^{3} ரோவு சி'வ
அம்ப^{3} இதி^{3} நீகு ப^{3} ரு வா
நெற தா^{3} தவு நீவு க^{3} தா^{3} ச'ம் கரி
ஸரோஜ ப^{4} வா தி^{3} ஸுரேந்த்^{3} ர பூஜித (ம)

3. சு'க ச்' யாமள க^{4} ன ச்' யாமக்ரு'ஷ்ணனி
ஸோத^{3} ரி கௌ மாரி
அகளங்க களாத^{4} ரி பிம் பா^{3} த^{4} ரி
அபார க்ரு'பா நிதி^{4} நீவே ரக்ஷிம் ப (ம)

இயற்றியவர் : சியாமா சாஸ்திரி

இராகம் : காம்போஜி தாளம் : ஆதி

பல்லவி

தே^{3} வி நீது^{3} பத^{3} ஸாரஸமுலே
தி^{3} க்கு வேறே க^{3} தி எவரம்மா நா (தே^{3})

அநுபல்லவி

ஸ்ரீ வெலயு மது^{4} ர நெலகொன்ன
சித்^{3} ரூபிணி ஸ்ரீ மீனாக்ஷம்மா (தே^{3})

சரணம்

அநாத^{2} ரக்ஷகி யனேடி பி^{3} ருது^{3} நீ—
கனுதி கா^{3} தா^{3} லோ—
க நாயகி த^{4} ரலோ க்ரு' பா நிதி^{4} நீ
கன்ன எவரம்ம மாயம்மா இ—
க நாகு ப^{4} வ லதாலவித்ரி நாபை
கடாக்ஷிம்பவே வேக^{3} மே
சின்ன வெதலு நீவு தீ^{3} ர்ச்சி நன்னுர—
க்ஷிஞ்சு டகிதி^{3} மஞ்சி ஸமயமம்மா (தே^{3})

இயற்றியவர் : சியாமா சாஸ்திரி

இராகம் : ஆஹிரி   தாளம் : ஆதி

ப : மாயம்ம யனி நே பிலசிதே
        மாடலாட3 ராதா3 அம்ப3

அ : ந் யாயமா மீனாக்ஷி நீ கிதி3
        நினுவினு வேறு தி3 க்கெவருன்னாரு   (மா)

ச : ஸரஸிஜப4வ ஹரி ஹரநுத ஸுலலித
        நீ பத பங்கஜமுல
    ஸ்தி2 ரமனி நம்மிதி நம்மிதி நம்மிதினி
        கருண ஜூட3 வே காத்யாயனி
    காளிகா ப4 வானி
        பரமேச்'வரி ஸுந்த3 ரேச்'வருனி ராணி
    பா3 லாம்பா3 மது4 ர வாணி   (மா)

இயற்றியவர் : சியாமா சாஸ்திரி

இராகம் : லலிதா   தாளம் : மிச்ரசாபு

ப : நன்னு ப்3 ரோவு லலிதா வேக3 மே
        சால நின்னு நெர நம்மியுன்ன வாடு3 க3 தா3
    ப4 க்த கல்பக லதா

அ : நின்னு வினு எவருன்னாரு க3 திஜனனி
        அதி வேக3 மே வச்சி   (ந)

ச: 1. பராகு ஸேயகனே வச்சி க்ரு'பஸலுப ராதா3
        மொற வின ராதா3
    பராச'க்தி கீ3 ர்வாண வந்தி3 த பாத3
        நீ ப4 க்துட3 னம்ம ஸந்தத முனு   (ந)

2. ஸரோஜப4 வ கமலநாப4
        ச'ம் கரஸுரேந்த்3 ர விநுத சரிதா
    புராணி வாணி இந்த்3 ராணி வந்தி3 த
        போ4 கி3 பூ4 ஷ ணுனி ராணி   (ந)

3. மத3 ா ந்து4 லே யுன்ன து3 ராத்மஜனுலனு
        தா3 தலனி பொக3 டி ஸதா3 நேனிட்ள
                                    சுட்டி திரிகி3 தி
    சஞ்சலம்ப3 ன்னியு தீ3 ர்ச்சி வரமொஸங்கி3   (ந)

4. ஸுமேரு மத்4 ய நிலய ச்1 யாமக்1 ஷ்ணி
        ஸோத3 ரி கௌ மாரி
    உமா மீனாக்ஷம்ம ச'ம் கரி
        ஓ மஹா ராக்3 ஞி ரக்ஷிம்ப
                                    ஸமயமிதி3   (ந)

இயற்றியவர்: ஸீதாராமய்யா

இராகமாலிகை

1. கல்யாணி:

நித்ய கல்யாணி நிக^{3} மார்த^{2} ஸஞ்சாரிணி
அத்யானந்தாபி^{4} ராணி
அமரஸேவித த்ரிபுர ஸுந்தரி

2. சங்கராபரணம்:

கருணாகரி கம்பு^{3} கண்டி^{2}
காத்யாயனி கௌமாரி
ச'ரணாக^{3}த ரக்ஷகி
ச'ங்கராப^{4} ரண தே^{3}வி

3. தோடி:

பரமப்ரீதி தோடி^{3} கனு
பாலிம்ப ஜாலமேல
பரிதாபமு லெல்லனிபுடு^{3}
பரிஹரிஞ்சு பதித பாவனி

4. காம்போஜி:

க^{3} ம்பீ ^{4}ர பா^{4} ஷிணி
கனகாம்ப^{3} ரி இந்தி^{3} ராணி
காம்போ^{4} ஜா தி^{3} பதுலு
காம்க்ஷதோ கொனியாடு^{3} சுண்ட^{3} க^{3}

5. நாயகி:

தி^{3} க்கெவரு நீவே க^{4} ன
தீ^{3} னத^{3} யாபரி அம்ப^{3}
மக்குவதோ ப்^{3} ரோசே
ஸ்ரீ மங்க^{3}ள நாயகி

6. பைரவி:

மது^{4} கைடப ப^{4} ஞ்ஜனி அம்ப^{3}
மராள க^{3} மனி ச'ங்கரி
மது^{4} ராபுர வாஸினி அம்ப^{3}
மஹேச்'வரி மீனாக்ஷி

7. மோகனம்:

ஆதி^{3} சக்'தி ச'ங்கரி
அகி^{2} லாண்டே^{3} ச்'வரி நீவு
பத^{3} ஸந்நுத ப^{4} க்த போஷணி
பார்வதி முத்^{3} து^{3} மோஹனாங்கி^{3}

8. பூபாளம்:

பாண்ட^{3} ய பூபால புத்ரி
பர்வத ராஜ குமாரி
தாண்ட^{3} வேச்'வரி ரக்ஷ
தக்ஷகி இக நாமதி^{3} னி

இயற்றிவர்: முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர்

இராகம்: பூரிகல்யாணி ($க^3$ மகக்ரியா) தாளம்: ஆதி

பல்லவி

மீனாக்ஷிமே முத ^{3}ம் தே^{3} ஹி
மேச காங்கி^{3} ராஜமா தங்கி^{3}

அநுபல்லவி

மான மாத்ரு'மேயேமாயே
மர க^2 த சாயே சி'வஜாயே
மீன லோசனி பாச'மோசனி
மானினி கத^3 ம்ப^3 வன வாஸினி(மீ)

சரணம்

மது^{4} ராபுரி நிலயே மணி வலயே
மலயத்^{4} வஜ பாண்ட்^{3}ய ராஜதனயே
விது^{4} விட^3 ம்ப^3 ன வத^3 னே விஜயே
வீணாகா^{3} ன த^3 ச'க^3 மகக்ரியே
மது^{4} மத^3 மோதி^{3} த ஹ்ரு'த^3 யே ஸத^3 யே
மஹாதே^{3} வ ஸுந்த^3 ரேச'ப்ரியே
மது^{4} முரரிபு ஸோத^3 ரி சா'தோத^3 ரி
விதி^{4} கு^{3} ருகு^{3} ஹ வச'ம்கரி ச'ம்கரி

இயற்றியவர்; முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர்

இராகம்; வராளி தாளம்: மிச்ரசாபு

பல்லவி

மாமவ மீனாக்ஷி ராஜ மாதங்கி^{3}
மாணிக்ய வல்லகீ பாணி
மது^{4} ரவாணி வராளி வேணி (மா)

சரணம்

ஸோம ஸுந்த^3 ரேச்'வர
ஸுக^2 ஸ்பூ^{2}ர்த்தி ரூபிணி
ச்'யாமே ச'ம்கரி
தி^{3} க்^{3} விஜய ப்ரதாபினி
ஹேம ரத்னப^4 ரண தா^{4} ரிணி
ஈச' குரு^{3} கு^{3} ஹ ஹ்ரு^{3} தா^{3} கா^{3} ரிணி
காமிதார்த^2 விதரணதோ^{4} ரணி
காருண்யா ம்ரு'த பரிபூரணி
காமக்ரோதா^{4} தி^{3} நிவாரணி
கதம்ப^3 கானன விஹாரிணி (மா)

இயற்றியவர் : முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர்

இராகம் : சங்கராபரணம் **தாளம் : ஆதி**

பல்லவி

ச்' யாமளே மீனாக்ஷி ஸுந்த3 ரேச்'வர ஸாக்ஷி
ச' ம்கரி கு3 ருகு3 ஹ ஸமுத்3 ப4 வே சி' வே5 வ

சரணம்

பாமர மோசனி பங்கஜ லோசனி
பத்3 மா ஸன வாணீ ஹரி
லக்ஷ் மீ விநுதே சா' ம் ப4 வி (ச்' யா)

இயற்றியவர் : முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர்

இராகம் : சங்கராபரணம் **தாளம் : ஆதி**

வந்தே3 மீனாக்ஷி த் வாம் ஸரஸிஜ
வக்த்ரே பர்ணே து3 ர் கே3 நுதஸுர
ப்3 ரு' ந்தே3 ச'க்தே கு3 ருகு3 ஹ
பா லினி ஜல ருஹ சரணே
ஸுந்த3 ர பாண்ட்3 யா நந்தே3 மாயே
நூரி ஜ நா தா2 ரே
ஸுந்த3 ர3 ராஜ ஸஹோத2 ரி கௌ3 ரி
சு' ப4 க ரி ஸததமஹம்

இயற்றியவர் : சுப்பராய சாஸ்திரி

இராகம் : தர்பார் **தாளம் : ரூபகம்**

ப : மீனநயன நீவு நா
மீ த3 கருண ஜூட3 வம்மா

அ: பா4 னு கோடி தேஜ நீஸ-
மான தை3 வமு நே கா3 ன (மீ)

ச : மது4 ரா நக3 ர நிவாஸினி
மது4 கைடப4 ப4 ஞ்ஜனி
விது4 பி3 ம் ப3 வ த3 ன பருவனு
வேட3 னு வி நு மு நீ வாட3 னு (மீ)

இயற்றியவர் :

வாலாஜாபேட்டை வேங்கடரமண பாகவதர்

இராகம் : தர்பார் தாளம் : கண்டசாபு

பல்லவி

நீவே நன்னு ப்^{3}ரோவ வலெனம்மா
கத^{3}ம்ப^{3} வன நிலயுனிகி
நிஜமைன கொம்மா

அநுபல்லவி

தே^{3}வி மீனாக்ஷி சு'க வாணி தல்லி ஸகல
தே^{3}வதுலு நுதியிஞ்சு ராணி புராணி (நீ)

சரணம்

ச'ரணு ஜொச்சின நன்னு
கருணிம்பவே க்ருஷ்ண
வர வேங்கட ரமண வச'மு கா^{3}னிக நாது^{3}
மது^{4}ரா புரி னி கீர்த்தி
க^{3}லதி^{3}க ஸஜ் ஜனுல
ஸ்த்ரைண ஜனுல கூடி^{3}
நெலகொனு ஸ்ரீ மீனாக்ஷி (நீ)

இயற்றியவர் : தச்சூர் சிங்கராச்சாரியார்

இராகம் : கல்யாணி தாளம் : ரூபகம்

பல்லவி

தே^{3}வி மீனாக்ஷி முத^{3}ம்
தே^{3}ஹி மே ஸததம்

அநுபல்லவி

பாவன மது^{4}ரா நிலயே
பாண்ட்^{3}ய ராஜ தனயே
பா^{4}வ ராக^{3} தாளா தி^{4}க
பரிதோஷித ஹ்ருʼத^{3}யே
பா^{4}வுக ப^{2}லப்ரதா^{3}யினி
ப^{4}க்த மோத^{3} ஸந்தா^{3}யினி
ஸேவக பாப விமோசனி
ஸ்ரீ கத^{3}ம்ப வன வாஸினி (தே^{3})

சரணம்

ஹிம கர நிப^{4}வத^{3}னே
விமல குந்த^{3} ரத^{3}னே
ரமணீய மணிஸத^{3}னே
ரக்ஷித மத^{3}னே

ஸுமசர ஜனக ஸஹோதரி
ஸுந்தரேச்வர ஹ்ருதயேச்வரி
ஸ்மர விஜித நிகிலா மரி
ஸாதுவசம் கரி சம் கரி
கமல ஜாதி ஸுரபாலினி
கன தரசு பசாலினி
ஸமதானேகப காமினி
ஸங்கீத ரஸாஹ்லாதினி (தே)

இயற்றியவர் : மதுரகவிபாரதி

இராகம் : சாவேரி தாளம் : ஆதி

எப்படி யாட்கொள்வையோ தேவியென்னை
எப்படி யாட்கொள்வையோ (எப்படி)
அற்புத மாமதுரைப்பதி தன்னிலோர்
ஆட்சியாய் விளங்கு மீனாக்ஷி கருணா கடாக்ஷி (எப்படி)
ஒரு நாளாகிலும் உன்னைத் திருவனந்தல் வேளைவந்
துரிமையுடனேபணிந் தறியேனே பொற்றா
மரையில் வந்தருளிய கருணை வடிவே உந்தன்
மகிமையறியாச் சின்னஞ் சிறியேனே நாளும்
அரிவையர் மயக்கமே ஸ்திரமென நினைந்துகொண்
டாக்கமுடன் விளக்கை நோக்கிவரும் வண்டுபோல்
ஆசை மிகுந்ததினால் மிகவே மன
ரோசமிழந்தயையோ கையிலே யுள
காசு பணஞ் செலவானத லாது பிர
யோசன மொன்று மிலாதவனும் என்னை (எப்படி)

2. கட்டிக் கரும்பிருக்க எட்டியைப் புசிப்பார்போல்
காடு மலையுஞ்சுற்றி அலைந்தேனே பொல்லாத
துட்டத் தனத்துக்கெல்லாம் எட்டாளா யிருந்துநான்
துன்மார்க்கத் தால்மேனி உலைந்தேனே ஒரு
மட்டுக்கு ளடங்காமல் கஷ்டப்படுத்தி வைக்கும்
வயிற்றுக்கொ டுமையால்ஹிரு தயத்தில் தயவில்லாத
மானிடனைக்கருணா கரனிந்திரஸ
மானனெனச் சொலியே தினமுங் கொடி
தான நரஸ்துதி பாடி மெலிந்தவ
மானமிகுத்திடு பாதகனும் என்னை (எப்படி)

3. சாமளி உன் திரு நாமதேயத்தை நன்றாய்த்
தமிழ் மதுரகவியிற் பதித்தேனே-வெகு
நேமமுடனே திவ்ய கோமள வடிவைச் சந்
நிதியில் நின்றாகிலுந் துதித்தேனே சிலைக்
காமதகனரான சோமசுந்தரேசர் கண்
காட்சிக் கிசைந்தருள் மீனாக்ஷி பக்தரக்ஷகி
கானலை நீரென வேயெணி யேயலை
மானது போலவு மீனர்கள் வாசலில்
நானினி மேலலை யாமலு மேசெய்து
தீனத யாபரி யேகிருபை யாலென்னை (எப்படி)

இயற்றியவர் : மதுரகவி பாரதி

இராகம் : மோகனம் தாளம் : சாபு

1. எத்தனை சொன்னாலும் சும்மா பேசா
திருப்பதேது என் னம்மா (எத்தனை)

பக்த தயாபரியே வோக காக்ஷி
பாண்டியராசன்குமாரி—மீனாக்ஷி நா (னெத்தனை)

மீனந்த மான கண் ணாலெந்தன் மேல் சுப
வீக்ஷணம் பாரா யோ எளி
யே னந்தரங்கப்பிர காரங் கிருபை செய்ய
என் முன்னே வாராயோ உறுதியாய்
நானுந்தனைத் தெய்வ மென்று பிடித்து
ஞானமெய்ஞ் ஞானச் செந்தேனைக் குடித்து
ஆனந்த பாஷ்பக்கண்ணீரை வடித்து
அடியேன் துயரைப் படித்துப் படித்து நா (னெத்தனை)

2. உத்தமி எந்தன் வருத்த மறிந்துனது
உள்ளங் கனியாதோ—சிவ
சத்திபராமுகம்—வைத்திருந் தால் மனத்
தாபஞ் செனியா தோ உன் பாதத்தை
எத்தினமும் ஹிருதயத்திலணிந்து
இதர தெய்வத்தை எண்ணாமற் றுணிந்து
பக்தனுக்கும் பக்தனாகத் தணிந்து
பாதாம் புஜத்தில் பணிந்து பணிந்து நா (னெத்தனை)

3. அற்புதஞ்சேர் மதுரைப்பதி வாழ்மலை
யத்துவஜன் கண்மணியே எங்கள்
கற்பூரசுந்தரர்க்குப் பிரிய மாகிய
காதலிப் பெண்மணியே அடியேன்
எப்போதுமுன தன்புகதித்து
இன்பமதுர கவியை மதித்து
மெய்ப்பாக உன்நாம தேயம் பதித்து
மீனாட்சியென்று துதித்துத்துதித்து நா (னெத்தனை)

இயற்றியவர்: மதுரகவி பாரதி

இராகம்: மத்தியமாவதி தாளம்: ஆதி

1. அடியேன் மீதில் அருள் பாரம்மா (அடியேன்)
வடிவேதென் மதுரையில் வளரும் மீனாக்ஷி
(அடியேன்)

மெத்த அடியேன் விதனத்தால் மனதிப்படி
நோமோ மலையரசன் குமாரி
எத்தனை சொன்னாலும்சேய் பெற்ற
அன்னையைவிட்டுப்
போமோ மலையரசன் குமாரி
நித்தம்உன் தனைநம்பும் பக்தன்மீதினில் வஞ்சம்
ஆமோ மலையரசன் குமாரி

வர்த்தனை சேர்வாழ்வு கொடுத்தால்
பொக்கிஷம்குறை
வாமோ மலையரசன் குமாரி உந்தன்
சித்தமிரங்கியே மிகுந்த கருணை செய்வாய்
அத்தர் பங்கில் வாழ்மலை யரசன்குமாரி
(அடியேன்)

2. வண்டர்க்கு ஜெயகாலம் என்று சொல்லுவதுதானே
மெய்யா அங்கயற்கணம்மா
பண்டுநான் செய்தவினைஉண்டோ அதற்குநானென்
செய்ய அங்கயற்கணயம்மா
அண்டர்முதலாயுன்னை உண்டென்று
சொல்வதெல்லாம்
பொய்யா அங்கயற்கணம்மா
தொண்டர்சிந்தையிற்குடி கொண்டருள் புரிந்திடும்
துய்ய அங்கயற்கணம்மா நிறை
வண்டுலாவியமலர்க் கொண்டையழகியே கற்
கண்டுமொழிபகரங் கயற் கணம்மா

3. எங்கும் நிறைந்த சொக்க லிங்கர்மன மகிழும்
பாரிதென் மதுரை மீனாக்ஷி
வெங்கஜமுகன் குகன் எங்கள்தாயெனப் போற்றும்
நாரி தென்மதுரை மீனாக்ஷி
சங்குலவிய திருச் செங்கையர் துணைகௌ
மாரி தென்மதுரை மீனாக்ஷி
பங்கமில்லாதராஜ சிங்கமதில்வரும் ஹ்ரீம்
காரி தென்மதுரை மீனாக்ஷி நாளும்
துங்கன் மதுரகவி பொங்கு தமிழ்க்கிரங்கும்
மங்கையர்க்கரசே தென்மதுரை மீனாக்ஷி
(அடியேன்)

இயற்றியவர் : கனம் கிருஷ்ணையர்

இராகம் : பைரவி தாளம் : ஆதி

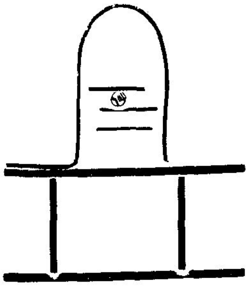
ஜகஜ்ஜனனீ சுகபாணி கல்யாணி
சுகஸ்வரூபிணி மதுரவாணி
சொக்கநாதர் மன மகிழு மீனாட்சி (ஜ)
பாண்டியகுமாரி பாவனி அம்பா சிவ
பஞ்சமி பரமேச்வரி
வேண்டும் வரங்கள் கொடுக்க
இன்னம் மனம் வல்லையோ
வேதவேதாந்த நாதஸ்வரூபிணி (ஜ)

இயற்றியவர் : எவரென்று தெரியவில்லை

இராகம் : ஸ்ரீ ராகம் தாளம் : துருவம்

மீனாக்ஷி ஜய காமாக்ஷி
    கம்கடிக வாமாக்ஷி
ஆப்ரதிமா ப்ரபா^{4} வோன்னத
    மது^{4} ர மது^{4} ர ஸாலங்கார
ஓம் கார கவிதா லாப
    யுத்^{3} த^{4} மித்ர மது^{4} கைடப
க^{2} ண்ட^{3} சண்ட^{3} த^{3} ண்ட^{3} ஞு ஜாஞு (மீ)
    ம த^{3} ய அவளு யானன
கார்த்திகேய ஜனனிஜெய
    காத்யாயனி காளி ருத்^{3} ராணி
வீணைனிக் வாணி
    காரணகர நக^{2} சி, க^{2} ரம் ஜய
முதி^{3} ராபம் மது^{4} ரா ப்ரிய இய
    அ இய தி இய அ இயம் வா இய
அ இய தி இய அ இயம் வா இய
    அ அம் ஓ இய இய
சொக்க நாத^{2} ஸ்வாமி மூருதே (மீ)

Siva Lilarnava

C. R. Anantha Raman, M. A.,

Siva Lilarnava is the work of the illustrious Nilakanta Diksita who belonged to the first half of the seventeenth century. His great grand father was Appayya Diksita. In one of his works Nilakanta Diksita mentions his great grand father's death at his twelth year. Basing our calculations on Y. Mahalinga Sastry who considers Appaya Diksita's end in 1593, perhaps Nilakanta Diksita was born about 1582.

Family background:

Nilakanta Diksita was born as the grand son of Achan Diksita, brother of Appayya Diksita at Adayapalayam in Virinjipuram in Bharadvaja Gotram. He was the second of five sons born to Narayanadwari and Bhumi Devi. Due to the death of his father early in life he was brought up under the care of his grand father Appayya. Traditions claim that there was some dispute among the grandsons and to Appayya's share he received two Palm Leaf manuscript Granthas namely Raghuvamsa and Devi Mahatmya. These two he received from Appayya Diksita with his blessings. After the demise of Appayya, Nilakanta with his mother left Adaya palayam and proceeded towards south.

Nothing is known about his southern exodus and how he came under the protection of King Thirumala Nayak. Although it lacks evidence, Nilakanta Diksita is stated to be the Prime Minister of Thirumala Nayak. Early in life Nilakanta, spent most of his life on the banks of Swarna Padmini river and he was a Devi Upasaka. As a Prime Minister of Thirumala Nayak Nilakanta was shouldering the responsibility of the august office and did his duties in a most loyal manner. Amidst the fanfare of court life he led a simple and spiritual life. He was devoted to Goddess Meenakshi and his out pourings are recorded in his great work Anandasaharastvam. Perhaps it was under his persuasion that Thirumala Nayak under took the great renovations and additions to the temples. He also built the Pudumandapa which is now a veritable paradise of sculptures. Due to a difference of opinion with the King Thirumala Nayak, Nilakanta Diksita seems to have resigned his assignment and inspite of King's persuasion, he left for a village Palamadai on the banks of Thamiraparani and spent his last days in meditation at that place. The village Palamadai is also known at present as Nilakanta Samudram. Diksita has written nearly 20 works and most of them are poetical compositions.

Siva Lilarnavam, a poem of some length is proclaimed as his *Magnum Opus.* He deals with the legends of Madurai. The source of this work is probably Halasya

Mahatmyam and Skanda Puranam. The work runs to 22 cantos of roughly 80-90 verses each. The verses are simple in metrical style. Summary of each of the Canto is given below and will be of great use to scholars.

I CANTO :

This opening chapter comprises of benedictory verses and the author's tribute to his preceptors and others. The number of verses is 81.

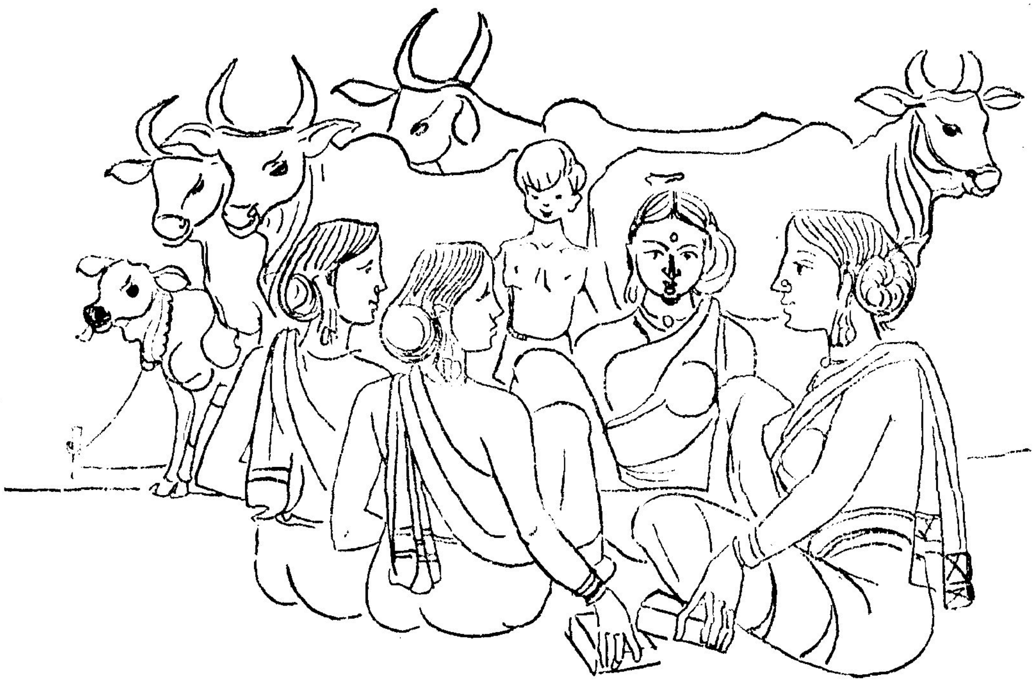
II CANTO :

(a) Verses : 1-42 : A vivid description or Pandya Kingdom, about cities; forest, rivers like Tamiraparani. The King mentioned is Sundara Pandya.

(b) Verses : 43-82 : The significance of Sundaranatha linga amidst Kadambavana are described in these verses.

III CANTO :

Devendra to avoid the "Brahmahathi Sin" which he accumulated when he killed Vrtrasura, gets absolved of it when he worships Sundaranatha linga at Madurai. **Verses are 88.**

IV CANTO :

(a) 1-40 : The story of the liberation of Airavatha (white elephant of Indra) from the Durvasa's curse on worshipping the Sundaranatha linga on earth is narrated.

(b) 41-109 : A complete account of the construction of the city by King Kulasekara Pandya is found in this section.

V CANTO :

Malayadvaja Pandya. the son of Kulasekara Pandya succeeds the throne and he was persuaded to do Asvametha Yaga (horse Sacrifice) by the sacred sage Agastya. Verses are 82.

VI CANTO :

The incarnation of Goddess Minakshi as the daughter of Malayadvaja Pandya and queen Kanjanamala. She arose from the fire of Putrakamesti sacrifice. The girl was named as Tatataka and she possessed three breasts. Verses are 86.

VII CANTO :

The poet relates the growth of Tatataka; her coronation as the queen after the demise of Malayadvaja. Verses are 87.

VIII CANTO : Verses are 86.

IX CANTO : Verses are 107.

These two cantos deal with the triumphant march over the seven directions (Diks) of Tatataka.

X CANTO :

On her eighth march in North East direction Tatataka countenances Lord Siva. Immediately the third breast dissappeared which would occur only when she met her husband. Verses are 108.

XI CANTO :

Lord Siva is requested to marry Tatataka. He started with his retinue from Kailasa to the city of Madurai. The arrival of Lord is described with eloquence. Verses are 87.

XII CANTO :

(a) 1-31: The divine marriage of Tatataka with Sundaresvara takes place in the city or Madurai.

(b) 32-65: The 'Nartana' (the divine dance) of Lord Siva takes place at Velliambalam, in front of Sages Patanjali, and Vyagrapada.

(c) 66-85: Feeding of Kundodara, a retinue of Lord who swallowed the whole food and putting the hosts to trouble to prepare more to subside his further apetite.

(d) 86-95: After consuming a great food bowl river Vaigai was diverted to quench his thirst by the Lord.

XIII CANTO :

(a) 1-14: Lord was made the ruler of the kingdom and the seven seas were brought for the sacred bath of Kanjanamala, his mother-in-law who also was enabled to have a vision of her husband, who was in heaven.

(b) 15-60: A son, called Ugrapandya was born through the divine power for Goddess Minakshi and Lord Sundarapandya bestows on him all weapons and knowledge.

(c) 61-19: Ugrapandya was enthroned and he dried the whole ocean in a fight with the king of oceans.

(d) 80-89: Ugrapandya was attacked by Devendra but he defeated Devendra and smashed his crown.

XIV CANTO:

(a) 1-37: The story of seizure of treasures after fighting with Meru Mountain by Ugrapandya, when Madura was affected by famine.

(b) 38-55: Lord Sundaresvara in the form of Dakshinamurthi interprets the salient features and the significance of Vedas and Upanishads to the seers and brahmins.

(c) 56-91: Due to the demise of Ugrapandya the ministers arranged the coronation of Virapandya, his son, but the pearls, rubies and gems of the crown were found lost. Later Lord Himself sold these rubies and Virapandya was crowned.

XV CANTO:

(a) 1-20: The attack of Virapandya on Varuna, the Lord of water, and the drying up the whole ocean.

(b) 21-42: Construction of the four barriers of the city of Madurai.

(c) 43-74: Lord appearing in the form of a Siddha. and displayed his miraculous powers by feeding the sugarcane to the sculptured elephant in the presence of Abhisheka Pandya.

(d) 75-88: Lord cowed down the rut elephent sent to the Pandya kingdom by Chola king induced by Jains, and thus saved Vikrama Pandya.

XVI CANTO:

(a) 1-13: To the married daughter of a brahmin, Virupaksa, the Lord blessed and disclosed his many forms, infant, youth and aged.

(b) 14-33: Rajasekara Pandya was crowned. While studying dance, he felt that the Lord in Velliambalam was in the same posture for years and would find it difficult. He changed his supporting leg due to the earnest pleading of the king.

(c) 34-51: Kulothunga Pandya was crowned. Lord proved the innocence of a hunter charged with the murder of wife of a brahmin.

(d) 52-61: A son killing his own father and his sin was absolved by the grace of Lord.

(e) 62-71: In a stage fight, Lord slayed the head of a warrior who tried to spoil the wife of his own preceptor.

(f) 72-81: A huge snake was sent to Pandya kingdom during [the reign of of Anandaguna Pandya by the witch craft of enemies. Lord vanquished the snake.

(g) 82-89 : Later a magical cow was sent out. Lord killed the same with His Rishaba (Sacred bull).

XVII CANTO :

(a) 1-21 : The coronation of Kulabusana Pandya. Lord appeared in the omniscient form to bless the captain of the army, Sundara Samanda of Pandya kingdom, in the battle field.

(b) 22-27 : Appearance of Lord in the dream of Kulabusana Pandya who was worried about the famine in the country and presenting him with inexhaustible treasure.

(c) 28-41 : In the guise of a bangle seller, Lord sold bangles to the vaisya ladies in the streets of Madurai city.

(d) 42-47 : Lord teaching the marvels of Asta Siddhi for Yaksa women, who were doing penance for the same.

(e) 48-54 : Chola King, who came during night for worship, was led through the North Gate by Lord who planted his Mudra of Rishaba (The mark of Sacred bull) on the gate.

(f) 55-89 : Soldiers of Pandya king Rajendra suffered a lot due to the thirst in the battle field and Lord quenched their thirst by constructing a water kiosk.

XVIII CANTO

(a) 1-10 : Appearance of Lord as Siddha in the house of Vaisya woman and changed many metals into gold.

(b) 11-28 : In the guise of an army chief, Lord pushed the attacking Chola King into mud.

(c) 29-30 : A poor devotee was blessed with inexhaustible treasure.

(d) 31-32 : Appearance in the guise of a father-in-law to adjudicate a quarrel in a vaisya family.

(e) 33-40 : In the battle field Varaguna Pandya was blessed with the vision of Sivaloga.

(f) 41-51 : Appearance of Lord in the guise of a wood cutter before the unique singer of North, Hemanatha and thus making him dumb founded through songs, to save His devotee Bana Badra.

(g) 52-58 : Bana Badra was blessed with treasures from Chola King, who was ordered by Lord.

(h) 59-69 : Bana Badra was presented with wooden plank for his boundless devotion.

(i) 70-81 The wife of Bana Badra was also made victorious in a music contest with a lady from North.

XIX CANTO:

(a) 1-21: Lord, in the guise of pig, fed the young piggies. Later these young ones are anthropomorphosised and made as ministers of Pandya King.

(b) 22-28: Salvation was granted to a black bird which flew to Madurai to worship the Lord.

(c) 29-36: Lord blessed a stork which held fast fifteen days hesitating to eat the fishes in the pond where the sages took their bath.

(d) 37-82: At the end of a Kalpa destruction, a deluge swallowed up the earth. Again a new world was created, by the sport of a Lord, including city of Madurai with the King Vangi Sekkara Pandya. For him the boundary of Madurai was shown in the form a snake.

(e) 83-87: The soldiers of Vikrama Chera took to heels on Vangi Sekkara Pandya, fighting with the arrows sent in the name of Lord.

XX CANTO:

(a) 1-26: Lord presented a square plank to the fortyeight sangam poets in the Sangam Mandapam located in the North east corner of the temple, the plank seat which would enlarge for a comfortable seat only to intelligent ones.

(b) 27-54: Lord blessed the temple prohit, enabling him to obtain the prize for answering the question of King Vamsa Sekara, whether the locks of a woman had a natural fragrance.

(c) 55-69: When the prize was objected by Kiran the great poet, Lord appeared before him and after a heated argument blessed him.

(d) 70-73: Explanation of different aphorisms to Kira and other poets through a dumb.

(e) 74-76: Conflict among the Sangam poets about self supremacy and atlast was judged by a vaisya boy. Lord left the city towards the seashore.

(f) 77-86: Lord in the guise of a fisherman married Goddess Parvati, who was born as a daughter of a fisherman.

XXI CANTO:

(a) 1-20: Arimardana Pandya sent his minister Vatapurisekara to purchase horses, but the minister spent the wealth for temple worship and thus was blessed by Lord.

(b) 21-54: Vatapurisekara was tortured and imprisoned when he returned without horses. For his sake Lord changed jackals into horse during night, vice versa, thus confusing the King.

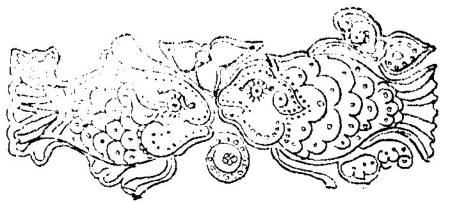
(c) 55-104: Due to the destruction of the palace and loss of horses the King tortured Vatapurisekara. The Lord became enraged. The river Vaigai was ordered by him to overflow. The Lord helped a poor old woman to build up an embankment doing manual labour as a mud carrier.

XXII CANTO:

(a) 1-15: Arrival of Lord as a doctor to cure the serious illness of a Pandya King.

(b) 16-35: Defeating the Jains in an intellectual battle and thus impaling them as conditioned.

(c) 36-100: A Vaisya youth got married. Once due to a quarrel among his wives the youger one was rediculed for having no witness for the marriage. Lord made witnesses of Vanni Tree, Well and Linga.

Thus the poet elucidates all the sixty four Lila Vibhudhis of Lord in a lucid way and thus exalting the omnipresence of Lord Sundaresvara. The same sequence of all the sixty four 'lilas' are also noted in the "Tiruvilayadal Puranam" written in Tamil by Paranjothi Munivar, but with a little variance. The changing of jackals into horses and again into jackals are described as one sport instead of two as in Paranjothi.

Visitor's Book: Temple Art Museum.

I was greatly impressed by the Museum which I visited this evening. Much thought has been bestowed on the selection of Exhibits and the pattern of arrangements. 'Iconometry' is a new idea, and so is the elaboration of symbolic devices like the **Cakras** of **Rajayoga**. With regard to temple crafts, there is definite room for further elaboration on the aspect of Fine Arts.

M. Anantanarayanan,
Chief Justice,
High Court, Madras.

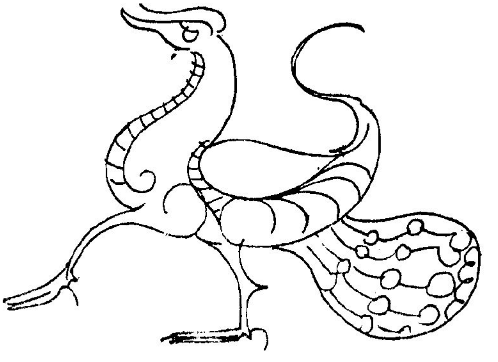
April 16, 1967

Renovation:
CIVIL WORKS

V. V. RAMARAJA, B. E.

Madurai, the city of temples and festivals is the abode of Goddess Meenakshi. The temple was not built in a day and its origin goes back to legendary rather than historic times. Saintly scholars and pious Kings founded the first Tamil Academy at Madurai which has been from its very beginning a great city.

In 1877 the Nagarathar, especially the Vainagaram Family carried our extensive renovation works of the temple and made an addition, the Kalyana mandapam. The North Gopuram which was unfinished is said to have been completed during this period.

In 1923 Kumbhabhishekam was performed by V. Alagappa Chettiar.

In 1963 Kumbhabhishekam was done under the leadership of P. T. Rajan B. A. (Oxon) Bar-at-Law. All the 12 Gopurams and 2 Vimanams were renovated; most of the paintings were redone. These renovations amounted to Rs. 16 Lakhs.

The tar-felt laid during the Kumbhabhishekam in 1963 was worn out badly due to the exposure to wind and weather. The ceiling in many places were leaky. Agama sastras ordain the perormance of Kumbhabhishekam once in twelve years. Accordingly the Board of Trustees at their meeting on Feb. 12, 1974 passed a resolution to perform Kumbhabhishekam. The following works were included in the Thiruppani works. Estimates were prepared:

1)	Construction of Compound wall round the Thirumadhils	Rs. 1,03,000/-
2)	Removal and refixing of Kalasam	Rs. 8,200/-
3)	Renovation of Gopuram Ambal Sannathi West Gopuram	Rs. 10,000/-
4)	—do— Mukkuruni Vinayagar Gopuram	Rs. 10,000/-
5)	Laying pressed tiles over the terraces	Rs. 5,72,700/-
6)	Sudai works	Rs. 84,000/-
7)	White and Colour work	Rs. 35,000/-
	Total Amount	Rs. 8,22,900/-

Compound Wall

The old iron grille with cut stone pillar compound was damaged completely and at some portions of the pillars were broken and fallen down. The old grilles were removed and the new compound wall to a height of 4'6" with R. C. C. jali to suit the temple architecture with the temple emblem at every sixth bay of the compound wall was constructed over the old cutstone foundation base which was found very strong enough to bear the superstructure of the compound walls. Barbed wire railing was laid over the compound wall to a height of 3' 6" so as to avoid entering into the garden. The cost of the construction of eastern portion of the compound wall was met by the generous donation of Thiru L. Narayanan Chettiar, Chairman, the Board of Trustees.

Renewal of Kalasam

The supporting timber of the Kalasam over the Ambal sannathi west Gopuram which was completely eaten up by white ants gave way and the kalasam fell to a slant position. All the kalasams were checked and for the worn out timbers new timbers were replaced.

Renovation of Gopuram

The worn out timbers were replaced with new timbers. Two coats of paint were given over a coat of wood preservative paint for all the timbers.

Laying pressed tiles

The tar felt decayed badly was removed along with the lime mortar 2' to 2½" thick above the flat tiles level over the terrace so as to equalise the dead load on the terrace by laying the pressed tiles. The terrace surface was completely cleaned and wetted. The pressed tiles were laid with cement mortar 1·3 with 10% of crude oil by weight of cement used, the joints were pointed with the same oiled mortar.

Sudai works

The Sudai works at terrace level were badly decayed due to the hot waves of the sun directly reflecting from the terrace surface. The entire plaster upto the brick level was removed and the joints racked. After wetting the surface rough plaster was first applied. The ornamental features and skeleton of sudai were made by using bits of bricks very finely ground mortar (Theervai) was used for the outer surface for the ornamentals, vargams etc., After enough curing period the sudais were given cement primer over which 3 coats of oil bound paint were given.

All the Rishaba, Boothams over inside mathils and Adi Veethi mathils were completely scraped, given one coat of cement primer and 3 coats of oil paint.

Ambal and Swamy Vimanams were painted with oil paint over a coat of cement primer after redoing the decayed sudais. The gold plated roof was cleaned and polished just before painting.

The Sudais and sculptural works at the front portion of Nagara Mandapam were badly deteriorated and hence they were completely scrapped upto the brick level and renovated.

At Ashtasakthi Mandapam the sudai were given 3 coats of oil paint over a coat of cement primer after scraping the old paint thoroughly to give a new look. The ceiling paintings in the mandapam were painted with water colour. The entire sudais and sculptural works at Pudumandapam were scrapped and removed.

The salagraham of south and west Gopurams, Raja Gopuram, over the entrance near 'Viboothi Vinayagar', west side of Potramaraikulam, over 'Sadai Alambum Mandapam' were also completely scrapped and painted with oil paint.

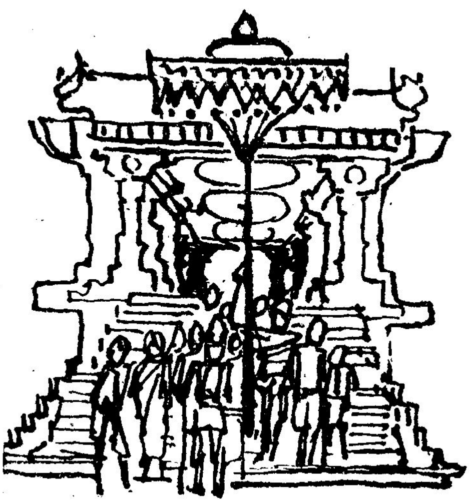

The ceilings of the Arthamandapam of Ambal Sannathi and Undi Vasal were painted to give a new look in addition to the Marble stones also laid inside the Arthamandapam.

The temple as a whole was given white and colour wash to give a better appearance.

The entire work was technically controlled and executed under the guidance of Thiru A. Krishnamoorthy B. E., Superintending Engineer H R & C E (admn.) Dept., Madras.

But for the kind and willing cooperation and constant help of the Board of Trustees and the Executive Officer N. S. Ramachandran, B. A., B. L., in placing funds very promptly the above works would not have been completed.

FLORA AND FAUNA OF MADURAI

Dr. K. S. GOPALAKRISHNAN, M.Sc., Ph.D.

Madurai is topographically elevated and depressed. The district is bounded by Coimbatore, Tiruchirapalli, Pudukkottai and Ramanathapuram districts of Tamilnadu and Kerala State. The district extends from 9·31′ North latitude to 10·46′ North latitude, while its longitudinal extent is between 77·10′ East to 78°.30′ East.

Madurai city, the second largest in Tamilnadu, has grown on both the sides of the river Vaigai and lies at low altitude being only of about 100 metres above mean sea level. There are a large number of tanks and ponds around Madurai that form an important physical feature. There are no hills as such within Madurai Corporation limits, but in the neighbourhood are located the small prominent hills of Anamalai, Nagamalai, Pasumalai and Skandamalai. It is interesting to note that out of these four hills, three are named after the animal kingdom. The distant beautiful ranges of Sirumalai, the Karandamalai, the Alagarmalai, Natham and Ailur hills from a picturesque appearance in the north of Madurai.

The vegetation of this region is rich and varied. The Western Ghats bordering this region with its eastern offshoot of Palani and Kodaikanal hills exhibit a variety of flora. About 50 to 80% of the flora of the peninsular India is found in this region, in addition to a good number of species that are specially found in this region.

The vegetational cover in this region can be classified ar follows. a) The mixed deciduous forest b) The ever green forest and c) The grass land. These vegetational growth are further sub-divided under six sub-headings: 1) The fuel forest 2) The timber forest 3) The gall-nut type 4) The plantation 5) The grass land type including the high level shoals and 6) The low-lying shoals.

The timber forests are chiefly confined to the Cumbum valley, Kodaikanal, Palani and Natham hill ranges. The chief species that are found in these forests are rosewood (dalbergia latifolia), vengai (pterocarpus marsupium), kusum or puvam (schleichera trijuna), mango (mangifera indica), thadasu or vashukkai (grewia tilaefolia), vella marudu (terminalia arjuna), nir kadambai (stephegyre parvifolia), foombathiri (sterospermum chelonoided). Vekkate (anogeissus latifolia), venteak (lagerstroemia lanceolata), aini (artocarpus hir suta), malai Vembu (mellicidubia), pachalai (dal bergia paniculate), chandona vembu (cedrela toona), with bamboos in the region.

After having some idea of the general distribution of the flora in the region, it is necessary to focus our attention to certain species of the flora since it has some special significance to Madurai city and its temples.

According to the sthala purana, the present Madurai is described as 'Kadamba Vanam' i. e., the area full of Kadamba trees. The Thiruvilaiyadal Puranam mentions about this Kadamba forest and the deity Shree Meenakshi is known as 'Kadamba Vana Vasini', since the Goddess dwells in the Kadamba forests. At present, we do not have any large forest of Kadamba trees in the Madurai region. The stump of a Kadamba tree that is even now found in the temple of Lord Sundareswara is all that is remaining now of this legendary forest of Kadamba trees. The various Tamil literature describe the Kadamba tree as follows — it belongs to deciduous type of vegetation ; it used to grow straight and to a good height. The branches of the tree will be growing at a lower level with broad base. The flower of the tree will usually be yellow in colour.

The Maruthu Maram (largest roemia Flos-Regina) is usually found on the river banks. This tree is found on the banks of river Vaigai. This was also stressed in the Sangam literature as follows :

" வருபுனல் வையை மருதொரு முன்றுறை " — சிலம்பு 46
" திரு மருத முன்றுறை " — பரிபாடல்.

This Marutha Maram is classified as 'Poomarudu' 'Karu Maruthu' and 'Vellai Maruthu' based on the characteristic features of the trees. The tree is named so, because of the beauty of the flower. The flower is violet in colour with light red petals. Based on the colour of the trunk, the Marutham has been classified as 'Vellai Maruthu' (white in colour) and 'Karu Maruthu' (black in colour). We do not have a good number of Marutha trees in this region now-a-days, due to de-forestation. It has been said that the name of the 'Madurai city' is derived from the word 'Maruthai' that denotes the very tree.

Madurai has a large number of water tanks, ponds etc. These waterbodies have become the home of fresh water life. A variety of protozons are found in this region. Fresh water coelenterate, hydra, and fresh water sponges occur in the water bodies of Madurai. In some of the non-perennial water tanks streptocephalus and Branchinella are found. As the summer advances the water in the tank gets dried up and these animals disappear. Again these species appear in the water bodies, when the region gets rain through the monsoon showers. Among weeds in the stream, a large number of fresh water shrimp and caridi nano lotica can be collected in large numbers. Several aquatic insects and their larvae are found in the waterbodies.

Different species of fishes are found in the waterbodies. Some of the common fishes that are found in this region belong to the generia, barbus, ophocephalus, lipidocephalicthys and govius. Here, it is interesting to note that according to the 48th story of Thiruvilaiyadal puranam, the God answered the prayers of Heron that no fish or frog should be in the Golden Lotus Tank of Madurai Shree Meenakshi Temple. No frog or fish is found in the temple tank until this day.

Reptiles are well distributed in this region. Some of the common lizards that are found in this area are agamidac, varanidac, geckonidae, lacertidal and chaneleonidae. Several species of poisonous and non-poisonous snakes are found in this region.

This region has a large number of mammals. The monkeys are found more in number in this region. Some time back, the Government took extra-ordinary steps to deport the monkeys from this city due to the inconvenience caused by them to the people of this region. One of the varieties of simians, the Bonnet Macaque is found in large number in Alagarkoil region.

The Bison is at present found in the forest covers of Palani, Cumbum valley, and on the Karada Malais and Nagamalais. Some times, the tigers and panthers are reported to be found in Palani region. The bear is found commonly in the forest cover of Palani, Muruga Malai, Natham and Ailur. Some of the other animals that are commonly found in this region are musk deer, Jungle sheep, the Jackal, Mungoose, the forest cat, squirrel etc. The crow, the owl, the parrot, the sparrow etc are some of the important birds that are found in the Madurai region.

References :

1. Sthala Purana of Madurai Temple.
2. Madurai District Gazetteer by B. S. Baliga.
3. Pathuppattu.
4. A note on the Fauna of Madurai. An article by Dr. S. Krishnaswamy.

THE MADURAI TEMPLE GOPURAS

A. V. JEYECHANDRUN, M.A., B.L.,

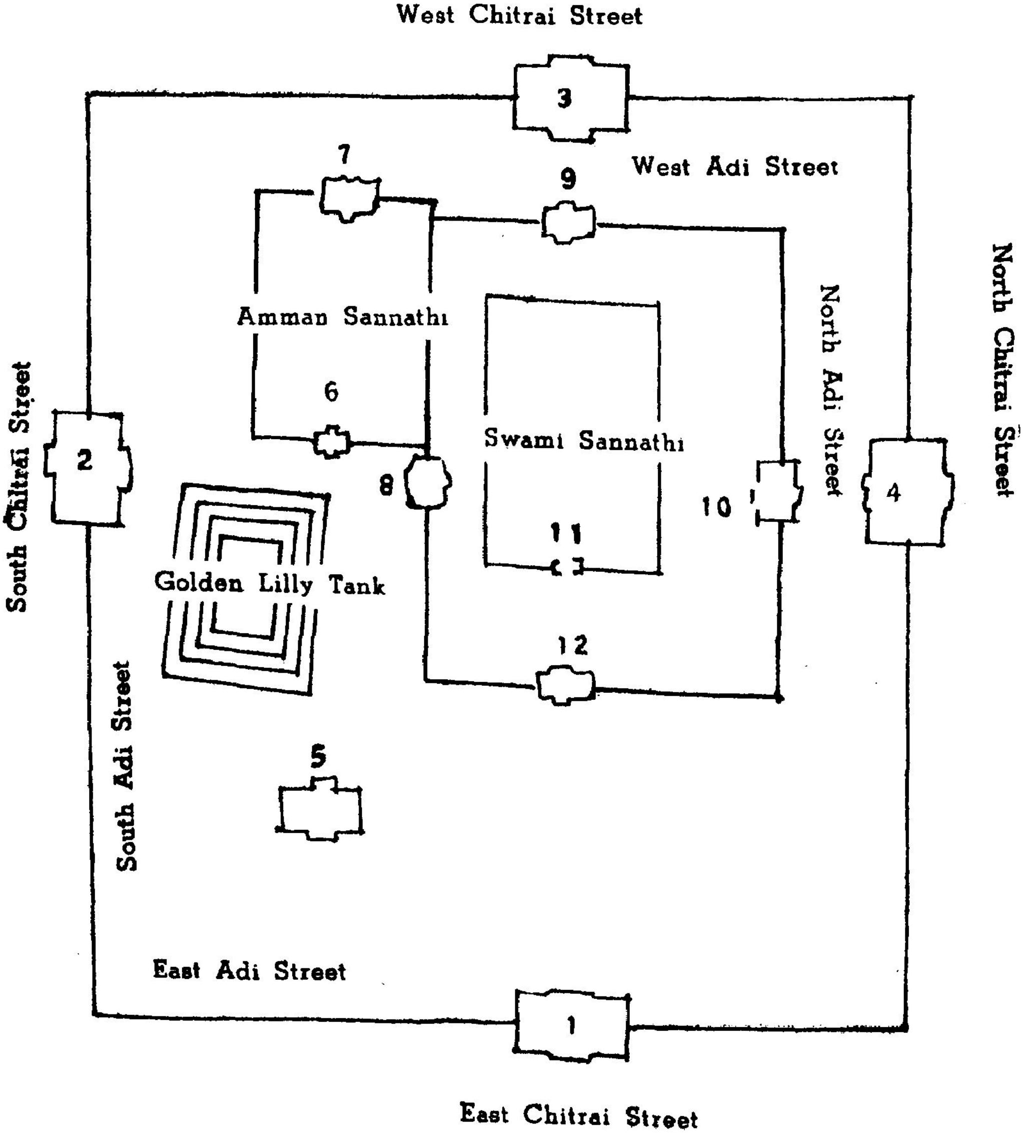
The soaring sky-high-towers of the Madurai Temple are architect's delight. There are many temples with such towers, Tiruvannamalai, Chidambaram, Tiruvanaikka, Srirangam, but it is only in Madurai that a perfect balance in form, structure, proportions and placement in the centre of the town is achieved. The curve line in the shape of all the towers, and pronouncedly so in the Southern tower, is a departure from the traditional straight line, a welcome distortion which made the Madurai towers a poem in space.

Several kings, chieftains, nobles, merchants had contributed to the construction and maintenance of these elegant edifices. From about twelfth century to 1963 renovations were a continuing ritual to keep these towers in good shape, permanent as a physical symbol of the cosmic connection of the temple. These towers are tributes to the engineering skill and religious fervour of the people.

The gopuras are gateways to a temple, the towered openings, which lead into the temple. The gopura should be distinguished from the vimana. While gopuras are the towers over the temple entrance, Vimana is the entire structure from the base to the finial of a sanctum inclusive of the walls and the towered superstructure (Sikhara). Gopura—the tallest of them—are on the periphery and the height of the several other interior towers are in descending order of proportion till the smallest of them is met with, in the vimana. There are reasons for this arrangements based on the metaphysical concepts of a temple. The cosmic spiritual descent through the vimana into the sanctum of a temple after a link with the earth has a lateral beam projection which passes through the inner installed deity to outer space *via* the exterior gopuras and then into the cosmic space again. So while the congregation converge on to the sanctum the successive charges diverge outside immersing the assembled in the spiritual ethereal bath and planting the seeds of cosmic genre in the submerged layers of devotee's consciousness.

The Virupaksha temple complex built by the queen of Vikramaditya II (733-46 A.D.) is perhaps the earliest with massive gopura entrances both in front and behind. The gopura entrance at the shore temple, Mamallapuram and the gopura at Kailasanatha Temple, Kancheepuram are other earlier examples. These gopuras were diminutive in size. From early times to c. 1100 A. D., the vimana superstructure dominated the composition of other towers. The gopuras from then on became a major feature in the temple complex and progressively attained great dimensions. The Pandyas by the middle of the 13th century put up massive temple towers. the solid examples were at Madurai, Chidambaram, Tiruvanaikka, and Srirangam.

The Madurai Temple Gopuras

1. Sundara Pandya Gopura
2. South Gopura
3. West Gopura
4. Mottai Gopura
5. Chitra Gopura
6. Amman Sannathi Gopura
7. Kadaka Gopura
8. Nadukattu Gopura
9. Palaka Gopura
10. Chinna Mottai Gopura
11. Swami Sannathi Gopura
12. Gopura Nayaka Gopura

The Madurai Gopuras :

There are twelve gopuras in the Madurai Temple, omitting for reasons explained above the two vimanas of Meenakshi and Sundaresvara as they are not gopuras. The Madurai gopuras belong to five categories classified according to the number of tiers. The first category includes four members of nine tiered gopuras in the cardinal directions. The second is the only example of a seven tiered Gopura opposite to the Amman Sannathi. The third are the four numbers of five tiered gopuras around the Sundaresvara's second prakara and the West Gopura of Amman shrine. The three tiered Swami Sannathi Gopura forms the fourth and the two tiered Amman Sannathi Gopura belongs to the fifth class.

A. External Gopuras :

1. *East*: Sundarapandya Gopura; 2. *South*: South Gopura; also called Panniyarakadai Gopura; 3. *West*: West Gopura; and 4. *North*: Mottai Gopura.

B. Internal Gopuras :

I *Meenakshi Shrine :*

a) East: 1. Chitra Gopura leading to the Golden lilly tank; and 2. Sannathi Gopura also called Vembattur Gopura;

b) West: Kadaka Gopura.

II *Sundaresvara Shrine:*

a) East : 1. Gopura Nayaka Gopura and 2. Sannathi Gopura;
b) South : Nadukattu Gopura;
c) West: Palaka Gopura; and
d) North: Chinna Mottai Gopura.

The gopuras look alike but rarely are the two component parts are of the same dimensions. Even in the details of decoration, the gopuras are dissimilar. For a serious student of architecture and art, the Madurai Gopuras provide a treat. The physical characteristics such as total height of the areas of base, height of entrance, number of figures are now considered.

Height : The tallest gopura—the South tower scales to a height of 170′ 6″ while the smallest is that of the Amman Sannathi Gopura raising to a height of 40′ 6″. The outer gopuras range from a height of 170′ 6″ to 160′ 6″. The actual heights are: *East :* 161′ 3″; *South:* 170′ 6″; *West :* 163′ 3″ and *North :* 160′ 6″. Lower than the outer gopuras, is the Chitra Gopura ; it is 123′ 9″ in height. The Kadaka (West) Gopura at Amman Shrine and the four gopuras of the Swami Shrine range next in height from 64′ 6″ to 72′. Kadaka Gopura is the smallest in this group being 64′6″. The heights of other gopuras are Nadukattu Gopura 69′, Palaka Gopura 72′, Chinna Mottai Gopura 71′, Gopura Nayaka Gopura 66′. The two Gopuras serving as entrances to the Meenakshi and Sundaresvara shrine form a class by themselves, they are nearly of the same height, 40′ 6″ and 41′ respectively.

The Gopura Entrances: The heights of the gopura entrances reveal interesting information. The height of the South and the North Gopura entrances are almost the same being 35′ and 35′ 6″ respectively. The West Gopura gate on the other hand is 2′ lesser with 33′ as height. But the tallest gate amongst the Gopuras is that of the East Gopura with 38′.

Next in height of the entrances, is the Chitra Gopura gateway with 27′. The Kataka Gopura gate is 14′ 6″ in height. Amongst the gopura gates in Swami shrine, the tallest is the Palaka Gopura entrance with 18′. The second is the Nadu Gopura entrance with 19′ and the last Chinna Mottai Gopura and Gopura Nayaka Gopura both with 20′.

Sudai Figures in the Towers: The largest number of sudai figures in the Gopuras is in the South Gopura. There are 1511 figures in the Gopura. The next Gopura rich in Sudai works is the West Gopura with 1124 figures. The East Gopura comes third with 1011 and the smallest number of figures is in the South Gopura. The Chitra Gopura contains 740 Sudai works, the Kataka Gopura of the Amman shrine containe 228 figures. Of the four gopuras in the Swami shrine, the largest number of sudais are found in the Palaka Gopura (340) the next in order is the Gopura Nayaka Gopura (280), the third is the Chinna Mottai Gopura (184) and the smallest number of figure is in Nadukattu Gopura (112). The two entrance Gopuras of the Amman and the Swami contain 46 and 36 sudais respectively.

Kalasa: Though from the ground these Kalasas appear diminished they are actually massive in size. The Kalasas in the South Gopura alone are each of height of 9′ 9″. The next group of taller Kalasas with a height each of 8′ 10″ are in the West Gopura and the Kalasas in North and East Gopura are 8′ each. The Kalasa on the Chitra Gopura is 6′ 9″. The finial in the four Gopura unit of the Swami shrine and Kataka Gopura are all of the same height of 5′, The two entrance Gopuras have Kalasas of 4′ in height. The Kalasas now atop, are products of recent times, the worn out old ones were abandoned.

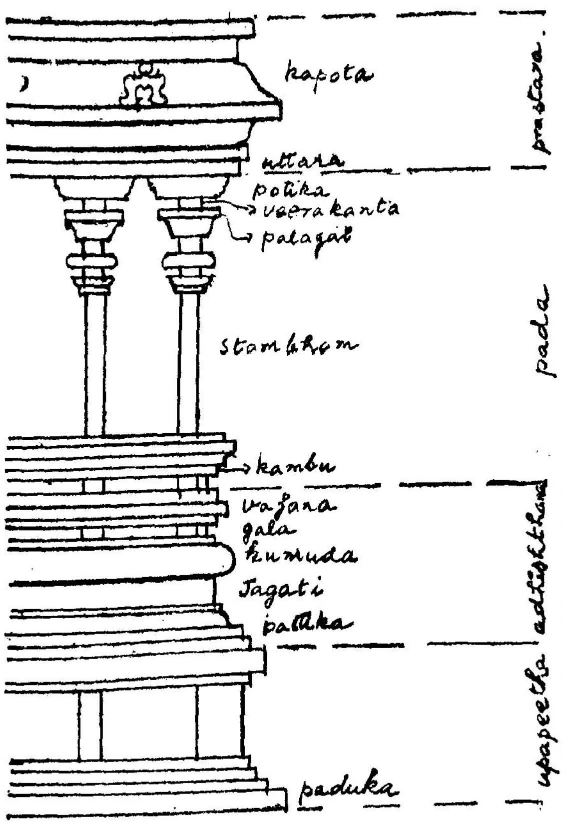
Constituents of a Gopura:

The temple architecture in India is a living tradition. It began two thousand years ago, and still a temple structure, the centralcore, is built strictly in keeping with the cannons of the silpasastra.

The Indian texts on architecture aim at three aspects while designing an edifice. They are (i) *Raksha* (stability) (ii) *Unnati* (height) and (iii) *Sobha* (decorative).

The Vastu and silpa sastras and agamas detail the different shapes, sizes and the method of construction of the gopuras. In these three are two traditions; the northern and southern and the gopuras in both of them differ in form and the inner details. The *rekha* technique of the northern temple is unknown to the South. The *amalasara* is not a feature in the southern towers. Even the architectural elements in the basement, *adhishthana* and decorative details of the walls, *padavarga*, differ in the northern and southern gopuras. In fact, the word gopura is in use only in South India and the northern temple gateway is known as *simhadvara*.

The *raksha*, the foremost, is concerned with the stability of the structure over the earth on which it is built. The earth is chosen on the basis of injunctions laid down in the agamas and the ground plan is prepared based on the *vastumandala*. The *unnati* or the height of the structure depends on the purpose it serves. It is also based on the *manangula* or *matrangula* of the donor of the structure or on the size of the deity installed inside. Raja Raja I and Rajendra I decided to install mammoth sized linghas, with the result, the *vimanas* erected attaine dexpansive heights. In the third function, namely, *sobha*, there was scope for the artist in expressing his individuality or creativity. These individual innovations seemed to be in the *thoranas* and other detailed decorative features in the temple. But in regard to the composition of the various other elements the sthapatis were guided by certain norms evolved for a period. It is these norms, which find embedded in these features, that serve to date these monuments. Generally these norms are followed for a period and are not generally carried on to the next one although transitional features are sometimes observed. A detailed discussion on these would be beyond the scope of this article.

The principal architectural ingredients in the temple tower south of India are:

1. *Upapeetha* 2. *Adhishthana* 3. *Padavarga* 4. *Sikara* 5. *Kalasa* or *Stupi*. The Upapeeta (Upa-below, peeta-base) is the pedastal of the gopura. It is decorated with pilasters and recessses with figures.

The *adhishthana* corresponds to the socle in Western architecture and consists of the following components (i) *Paduka* literally a sandal and forms the moulding in the basement just above the Upapeeta.

(ii) *Jagati* is a prominent rectangular moulding in the *adhishthana* intended to increase the height.

(iii) *Kumuda* is the most important moulding in the basement. The word means 'exciting' esculent white waler lily. The moulding corresponds to the 'tore' 'torus' or 'astragal' of the west. It is circular octogonal acccording to Kasyapa Silpa and triangular, hexagonal, octagonal, circular as per Manasara.

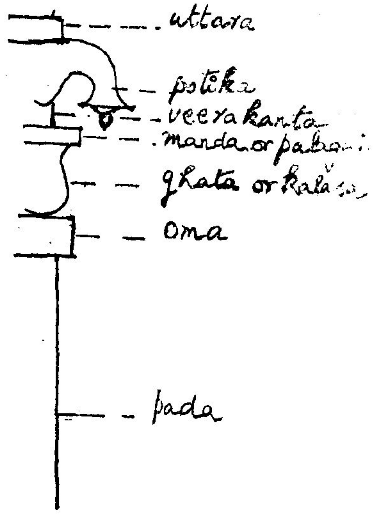
Silparatna equates *Kumuda* to the full blown breast of a woman in full pregnancy. *Kumuda* may also mean the bottom of a gold vessel. Thus *Kumuda* is the most important of the mouldings in the *adhishthana* and depending on its shape and treatment it is even possible to indicate the text followed in putting up the entire edifice,

Kumuda during Vijayanagar period was chamfered and was also highly decorated. *Pattika*: is a rectangular bond mouldings in the *adhishthana*.

(iv) In between these four important components of the *adhishthana*, link mouldings like *gala*, *griva*, *khanta*, *antarita*, *kunta* are included. *Kambu* a small moulding is incluted amidst these several mouldings. *Kambu* is the set of three auspicious lines found in the neck of prosperous woman and is considered to be one of the hall marks of *Samutrika lakshana*. Inclusion of Kambu in the moulding is supposed to increase the auspiciousness of the temple.

The second important architectural component in the tower is the *Padavarga*. This includes 1. *Vedi*. 2. *Upana*, 3. *Pada*, 4. *Oma*, 5. *Gata*; 6. *Manda*, 7. *Vira Kanta* 8. *Potika* and 9. *Uttara*, of the pillars and decorative components in the wall such as *kumbha*, *koshta panjaras*. *Vedi* is above the *Vajana* of the *adhishthana*, and over it the stylabate or the *upana* of the pillar or wall commences.

The actual size and also the composition of the pillar varies from text to text, Matsya Purana, Brihat Samhitha speak of *Ruchaka* (square), *Vajra* (octagonal), *Dvivajna* (16 sided), *Pralinaka* (32 sided) and *Vritta* (circular) pillars. Various texts give different names to these geometrical designs for the pillars. Mayamata and Kasyapa and Manasara speak of a square pillar as Brahma ganta; the same text describe, the octagonal pillar as Vishnukanta. The circular pillar is described as Rudra Kanta.

Oma is the band over the pillar just beneath the *ghata* or pot design and over it is the *manda* or *palakai*. The *manda* is equated to abacus of the western pillar. *Veerakanta* is the central tenon over which the pottika projections overflow. Potika is the corbel of the West. *Uttara* is the beam placed over the corbel.

The purpose of the pillars and walls, is to add to the stratified stability of the edifice and holds the pressures of the structural parts like entablature rafters and roof. It also elevates the structure.

In the *padavarga* several decorative elements are introduced. The *koshta panjara*, *kamba panjara*, *nala panjara* are some of the decorative features we come across in the Hindu temples.

The *prastara* or the entablature is another important ingredient in the temple architecture. It consists of *pada*, *gala*, *kapota*. The counter part in the west of architrave is the *pada*, of frieze is *gala*. The cornice is the *masuraka* of the east. It is also called *kapota* inclusive of the *yalavari* over it. The gopurams of Madurai have received unique treatments in these parts.

The gopura over the *padavarga* contains repetitions on each tier of such elements as *salai, kutas* till atop where a *stupika*-an inverted boat like structure-is placed. Crowning this element are the *kalasas* their number depending on the number of tiers in the gopura.

All these elements are seen in the Madurai Gopuras. These architectural features have been evolved through the ages. The date of an edifice could be reasonably fixed from the treatment of *upapeeta*, the arrangement of *jagati, kumudam, padma* and *pottika* in the *adhihthana*, the *corbels* of pillars, *toranas* over wall niches, florid and ornamental elements introduced in the *kumba panjara*, in the *padavarga* and the placement of structures like *salai kutas* recessed over the *kapota*. A detailed study of the gopuras will run into volumes. In this article only certain elements which help in a limited way in the recognition of the medieval and later componants in the gopuras are discussed.

Almost the first thing to be noticed in the Madurai Gopuras are the mixed styles in them. To illustrate this point the East Tower which according to inscriptions is dated to 13th century contains, Pandyan lions mixed up with Vijayanagar leonine bases. This mixing up confirms that the Gopura here, was damaged and was later repaired. History recounts that the Gopura came under the attack of the iconoclasts during the 14th century and this justifies the absence of figures in the East Gopura. Replacements were possible without affecting the gopura structure because stone was used only in the facing and the solid inner parts of the gopura have masonry structure. In later years these replacements have gone on.

A look at the inner gopuras gives us an assurance that they have been fairly intact and have not come under the attack of the iconoclasts. The earlier of these inner Gopuras are the Amman Sannathi Gopura, Kataka Gopura, Swami Sannathi Gopura, and Palaka Gopura. The Amman Sannathi Gopura contains a high *Upana* with a three edged *Kumuda* The palakai and the square corbels are of Pandya type. The entaeblature has a lotus edge and is sur-mounted by a cornice wall. An early type of *kumba panjara*, and *thorana* are found over the entaeblature of the niche.

Architecturaly the Kataka Gopura is an earlier work. The *upapeeta* with the high *upana* and the panelled *kanta* with *kapota* above is a peculiar Pandyan feature. The pilasters are octagonal and over the *veerakanta* the *Pushpa potigai* are seen in the early phase of development.

The Swami Sannathi Gopura must be the oldest of all the gopuras. Its base-*Adhishthana*-is hidden completely by super-structure and visible parts contain early Pandya elements. The corbel particularly with a pendent is an early Pandya type. It develops later into a *pushpa potikai*. The peculiarity of this gopura is that many architectural elements compare well with Chola temples, particularly in the first tier of gopura, the arches are those found in Chola temples. The *kutas* on the cornice and the pavilion over the niches are copies of Chola models.

The Palaka Gopura has Pandyan *kudus*. The figures of *gana* in the entablature and *vyalavari* above the *kodungi* are all Pandya features. It is comparable in many respects with architectural features in the Kataka Gopura. Perhaps this gopura was destroyed during Muslim invasion and later many parts have been replaced. This is one of the reasons why both Pandya elements and later elements are seen mixed up in this gopura.

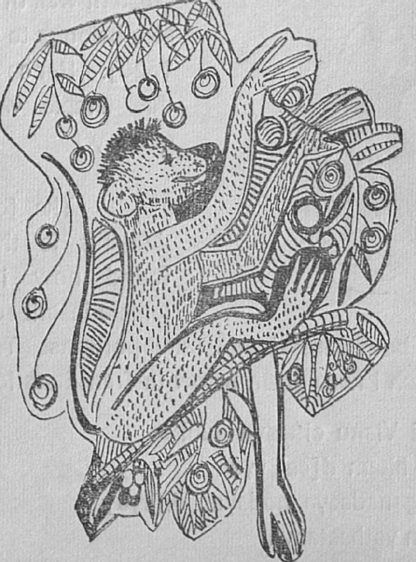
Dates of the Gopuras : A study of the style, inscriptions, reference in the Thiruppanimalai, Thiruppanivivaram, reveals that the earliest datable Gopura is Swami Sannathi Gopura built by Kulasekara in 1168 A. D. The Gopura which could be dated next chronologically is the East Gopura built by Maravarman Sundara Pandya between 1210 and and 1238 A. D. The Amman Sannathi Gopura was built by Vembattur Anandatandava Nambi in 1227 A. D.

The West tower, from an inscription is found to be the work of Parakrama Pandya. There were a number of Pandyas of the same name belonging to this period. The Gopura seems to be the work of the Pandya who ruled between 1315 and 1347 A. D. The Gopura Nayaka Gopura was built by Vasuvappan in 1372 A. D. and Palaka Gopura in 1374 A. D. by Mallappan. The Kataka Gopura of the Amman shrine has the stone structure almost of the same style of the Palaka Gopura and perhaps belongs to the 14th century. It is likely that it received additions and alteration during 1570 A. D. During the last lap of the sixteenth Century almost all the other gopuras have sprung up. The earliest in this group coming up in the 16th century may perhaps be the South Gopura built by Siramalai Sevanti Murti Chettiar in 1559 but it does not compare itself favourably with that the Nadukattu Gopura built during the same period due to difference in stylistic approach. A detailed examination of the South Gopura edifice indicates that the dating needs revision and the building as such may belong to a century later. The Chinna Mottai Gopura built by Sevanti Vellayyappa Chettiar about 1560 A. D. is the Gopura that chronologically comes next. Krishna Virappa Nayak who lived between 1564 to 1572 A. D. was responsible for the construction of the North Gopura, perhaps the Gopura was never completed and the finial was left unfinished; thus the Gopura acquired its name Mottai Gopura (unfinished Gopura). However it was finished during the last lap of the last century by Nagarathars. The last Gopura to be built was the Chitra Gopura built by Kalati Mudaliyar, son of the famous Nayak General, Ariyanatha Mudaliar in 1569.

The gopuras like human beings had their own vicissitude of fortune. It is not all of them that are in use, though in shape, size and in beauty many of them may excell the usables. In the Madurai Temple, entry through the East Gopura is considered inauspicous despite the fact it is one of the earliest and contains a rich fanfare of decorative features. The Kataka and Palaka Gopuras are also earlier edifice belonging to 14th century but they are permanently sealed for entry. The Chinna Mottai Gopuram is also not used regularly. The Mottai Gopura is used by the Sivachariars for gaining entry into the temple for their residences are in its proximity. The Madura Temple is not alone in this regard. In Chidambaram, Tiruvannamali, Tirunelveli, Srirangam, Tiruvanaikka where all the four towers are seen, only certain towers have gained auspiciousness and approval of the sentimental

devotees. Stories for such non-usages are many. An inscription in Madurai Temple speaks of a temple servant committing suicide by jumping from the East Gopura in order to bring to the attention of the King Vijayaranga Chokkanatha of certain palace misdeeds. It is likely that people ceased entering the East Gopura from then on. The Gopura Nayaka Gopura is one of the finest example of a transition from the universal Vijayanagar type to the Nayak approach to Gopura architecture, which in the architectural parlance is known as "the Madurai style". Even the gopura is not used for exit. In the inner prakara on its flanks are depicted Agora and Agni Veerabadras, and Oordhva tandava and Kali. Generally while proceeding out side *soumya* figures are sculptured. Is it because of these two agora figures that people do not prefer exit through the gates ?

Apart from these consideration it can also be examined whether the continued popularity or otherwise is due to the measurements themselves which have mystic significance. Architecture is organising space and the gopuras serve as a symbol of terrestial-cosmic link and unless the proportions (mana) are correctly set, the link never takes place. Is it due to this that the many Rajagopuras remain unfinished. The temple construction is the result of planning and laborious calculations, and application of metaphysical concepts aimed to provide the required cosmic link with the spirit that animates life and the Madurai gopuras today stand as embodiment of the great heights to which South Indian culture rose during the several millennia beginning with the early Pandyas.

A note on a Madurai Temple Inscription

G. VIJAYAVENUGOPAL, M.A., M.Litt.

Copies have been taken for six inscriptions found in Madurai Madanagopalaswami temple by the Government Epigraphist and notified in the Reports of the Epigraphical Survey of India [Southern Section] as No. 502, 504, 505, 508, 509 and 511 in the year 1907. When I visited the temple, to my dismay I could locate none of these inscriptions except the last inscriptions which is found in the Western wall of the Garbagraha. The fate of these missing inscriptions is not known. However I could obtain script of all inscriptions.[1]

It is not clear as to when Madanagopalaswami temple was built. However an inscription mentions a grant of two villages of Marudangudi and Karupuram which is also called a Madanagopalapuram to several Vaishnava brahmins issued by Venkatapati at the request of Krishnappa Nayaka in the year 1597 A. D. [S. S. 1519, Hevilambi]. Perhaps those brahmins were associated with the Madurai temple.[2] The inscription [511 of 1907] found in the Western wall of Madanagopalaswami temple also belongs to the period 1598 A. D. [S. S. 1520]. Hence one can safely conclude that this temple was built around late 16th century.

The following incomplete inscription-this is the only inscription which is found now in the Madanagopalaswami temple inscribed in the western wall of the Garbagraha. It consists of both Sanskrit and Tamil portions. The Sanskrit portion is written in grantha characters, which I have given below in Transliteration. Here is the text :

1. Svastiari Vianu cittasya duhitur
   jagatam hitam d[ee] vya
   Sri Ranganadasya godayah di[vya]
   Sasanam yathastanya
   மான மென்னடையன்ன
   ம் பரந்து விளையாடு
   வில்லிப்புத்தூரில் நம்
   விட்டில் முத்துடைத்தாம

ணிரை தாழ்ந்த
பந்தல்க் கீழ் அழகிய
மணவாளன் பள்ளி
க்கட்டில் நாமும் தம்வட

2. பெருங்கோவில் பள்ளி
க் கொண்டருளிய பரம
ஸ் ४ களும் ந ४ அடியாற்
வ
கு அழகொலக்கம் கொல
க்கம் கொடுத்துக் கொண்டி
இருக்கையில் sakaptham
ருள உயல் மேல் செல்லா
நின்ற ஏவிளம்பி ஸ வத்
ஸரத்து karttika நாயற்
று இருபத்திரண்டாம்
தேதியும்

3. saptami யும் budha வார
மும் subhayoga மும்
subha கரணமும் பெற்ற
பூச நக்ஷத்திரத்து நாள்
நங்குமாரன்.

According to the date given in inscription this should belong to the peried 1598 A. D. [—S. 1520], The exact date given is: Karttikai 22nd in the year Hevilambi. saptami [Fourth day] budavaram [Wednesday], subha yoga [auspicious time] and pusa naksatra [asterisrm "pusa"] are the other details.

Sanskrit portion :

The meaning of the Sanskrit is "Hail Prosperity ! This great inscription which is good to the world is of Goda who is the wife of Sri Ranganatha and also who is the daughter of Visnu citta. In a place like this......"

The Tamil portion :

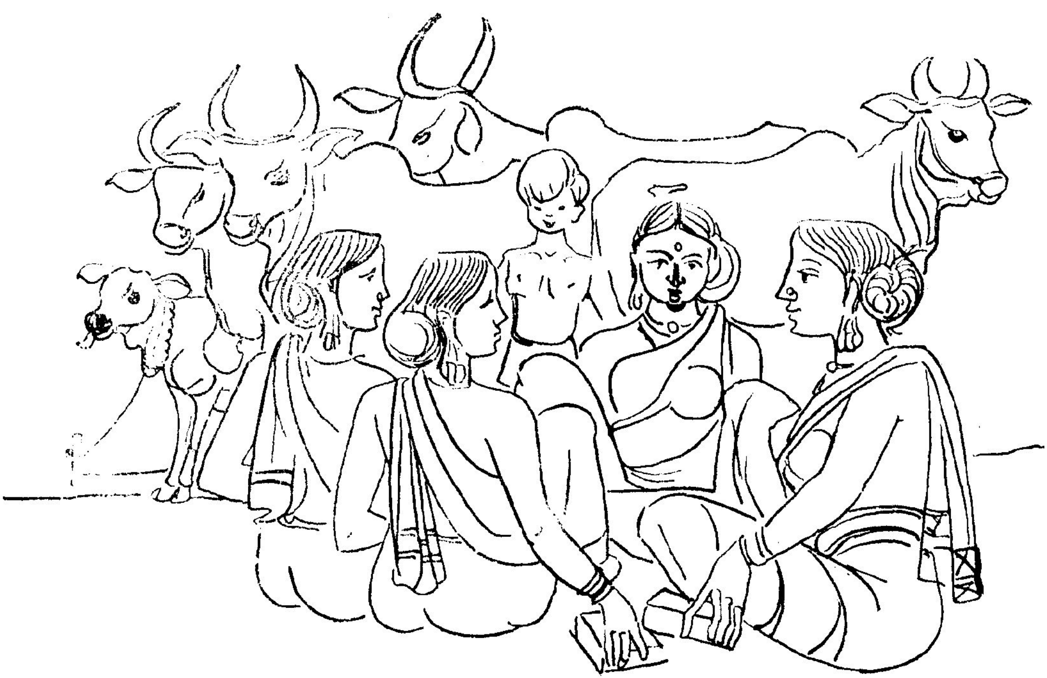
In the Tamil portion it is said that one chieftain while he was sitting in his throne called alakiya manavalam pallikkattil which was under a pandal made of rows of pearls and God Paramaswami [Visnu] by reclining in the temple called Vataperunkoyil [the north big temple] were giving audience in the town Srivilliputtur where swans play in abundance to some devotee. Since the date is 1598 A. D. one can presume that this inscription belongs to the period of Krishnappa Nayaka II [1595—1601 A. D.] Probably an officer under Krishnappa Nayaka should have been the author of this inscription. He should have been a true Vaisnava who had enjoyed and venerated the pasurams of Sri Andal, for we see a line in the Tamil portion of the inscription viz.. "முத்துடைத் தாமணிரை தாழ்ந்த பந்தல் கீழ்" quoted from the famous Nacciyar Tirumoli.

I was wondering, however, as to how an inscription which tells about a chieftain who was giving audience sitting in his throna *in Srivilliputtur* should find a place in a temple *in* Madurai. Fortunately the same inscription is found in Srivilliputtur also. According to the Descriptive catalogue of the Tamil Manuscripts [3], a copy of the full text of this inscription is found in Mackenzie collections. The catalogue does not give the full text.

It is evident from the beginning and end given in the catalogue that both the inscriptions are one and the same. Perhaps the Madurai inscription is a copy of Srivilliputtur. Further we get the whole text in Srivilliputtur whereas in Madurai it is incomplete. Still more the copy at Madurai consists of mistakes and repetitions [see the word ஒலக்கம் அழகொலக்கம் கொலக்கம்] olakkam is repeated that too wrongly as in the text published in the catalogue. We find a name given at the end as Sri Visnu citta dasan. Visnu citta is the original name of Periyalvar who is the father of Andal. The whole phrase means the servant of Visnu citta. But in the inscription found at Madurai we read as Visnu cittasya. Since I have not seen the full text of the inscription found in Srivilliputtur I could not make any statement regarding this here. Further detailed study is necessary. There is also another inscription found in Srivilliputtur which is also given in the catalogue. This also has to be studied.

---

1. I wish to thank Thiru A. V. Jeyechandrun for providing me tha copies of all these incriptions and for providing me valuable reference works.
2. See appendix D. 94 in History of Madurai Nayaks by R. Sathyanatha Iyer, 1924.
3. No. 3698, A Descriptive catalogue of the Tamil Manuscripts, Govt. of Madras. Vol. XI-D Nos. 3636 to 4065 (1960)

மதுரை வரலாறு

தேவ. நடராஜன், எம்.ஏ., டிப். ஆன்த்ரோ.

தமிழ்நாட்டின் பழம்பெரும்பகுதி மதுரை மாவட்டம். வரலாற்றுக் காலந்தொட்டு மதுரைப்பகுதி பாண்டியப் பேரரசினைச் சேர்ந்ததாயிருந்தது. 'பாண்டி நாடே பழம்பதி' யென்றார் மணிவாசகர். பாண்டிய நாடு, தொடக்கத்தில் மிகப்பரந்திருந்ததென்றும், பின்னர்க் கடல்கோளால் அதன் தென் பகுதிகள்பல அழிந்து போயின என்றும், பாண்டியப் பேரரசின் தலைநகராகவும், தலைச்சங்கத் திருநகராகவும் திகழ்ந்த தென்மதுரையும் கடல் கோளால் அழிந்தது என்றும் அறிஞர் கருதுகின்றனர். பின் வந்த பாண்டிப் பேரரசருள் குறிப்பிடத்தக்கவர் பொற்கைப் பாண்டியன், கற்புக்கரசி கண்ணகியின் காலத்தவனான ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ஆகியோராவர். இவர்களுள் பெருவீரனாக விளங்கிய தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (கி. பி. 210), சேரரையும், சோழரையும் போரில் வென்று தென்னகத்தே பாண்டியரின் பேராதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தினான். மிக இளைஞனான இப்பெரு வீரன் பண்பட்ட உள்ளத்தையும் உடையவன் என நக்கீரரின் 'நெடு நல்வாடை' நவில்கின்றது. அப்பேரரசன் போர்க்காலங்களில் இராக் காலத்தே ஓய்வு கொள்ளாது போரில் புண்பட்ட வீரர்களைத் தானே நேரில் கண்டு அவர் நலம் அறிந்து இன்சொல் சொல்லிப் பாராட்டுவானாம்.

சங்க காலத்தே, தமிழ் நாட்டினைப் பேரரசர்கள் மட்டுமின்றி, அவர் தம்மோடு சில சிற்றரசர்களும், பெருந்தலைவர்களும் அவரவர் எல்லைக்குள்ளே அரசாண்டனர் என்பது இங்கு அறியத்தக்கதாகும். எடுத்துக் காட்டாக மதுரைக் கருகேயுள்ள மோகூர் என்ற இடத்தில் பழையன் மாறன் என்ற சிற்றரசனும், பழனிக்கருகில் வேள்பேகன் என்ற சிற்றரசனும் அரசாண்டு வந்தனர்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுக்குப் பிறகு பாண்டியரின் ஆதிக்கம் வலுவிழக்கத் தொடங்கியது. பின்னர் களப்பிரர் பாண்டிய நாட்டினைக் கைப்பற்றினர். கி. பி. 400-இல் தமிழகம் முழுவதும் களப்பிரரின் ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. அவர் தம் ஆதிக்கம் கி. பி. ஆறும் நூற்றாண்டின் இறுதி வரை நீடித்தது. அவர்தம் எழுச்சியும் ஆட்சியும் பாண்டிய நாட்டில் பல மாறுதல்களைத் தோற்றுவித்தன. கடைச் சங்கம் அழிவுற்றது. பௌத்தமும்

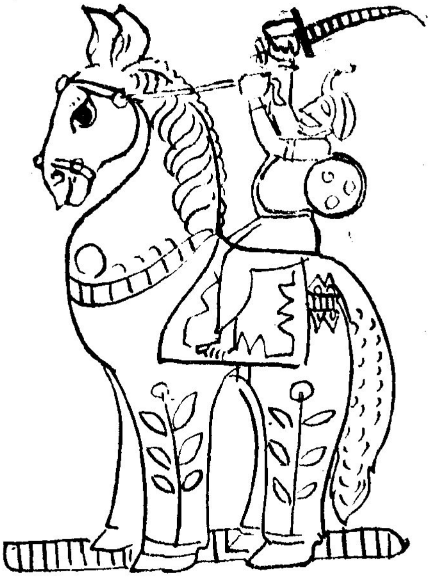
சமணமும் தமிழ் நாடெங்கும் பெரிதும் பரவின. பின்னர்ப் பாண்டியன் கடுங்கோன் (கி. பி. 590-620) களப்பிரரை வெல்லவும், பாண்டியர் ஆட்சி மீண்டும் எழுச்சியுற்றது.

கடுங்கோனுக்குப் பின்னர் வந்த பாண்டிய அரசர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவன் கூன்பாண்டியன் என்று அழைக்கப்பட்ட மாறவர்மன் அரிகேசரியே. இவன் பல்லவரை வென்று பாண்டியப் பேரரசினை விரிவடையச் செய்தான். இவனே ஞானசம்பந்தரால் சமண சமயத்தினை விடுத்துச் சைவ சமயத்தைத் தழுவியவன். இந்த இடைக்காலப் பாண்டியப் பேரரசர்களின் காலத்தேதான் சீன வழிப் போக்கன் யுவான்சுவாங் பாண்டிய நாட்டிற்கு வருகை தந்தான். இவன் பாண்டிய நாட்டு மக்கள், வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்கியதாக வருணித்துள்ளான்.

பின்னர்க் கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சோழப் பேரரசன் பராந்தகன், பாண்டி நாட்டின் மீது படையெடுத்து வெள்ளூர்ப் போரில் மாறவர்மன் இராசசிம்மபாண்டியனை வென்று, 'மதுரை கொண்டான்' என்ற பட்டம் சூட்டிக்கொண்டான். பாண்டியன் ஈழநாட்டிற்குத் தப்பி ஓடினான். பாண்டிய நாடு சிறிது காலம் சோழப் பேரரசின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. கி. பி. 1187க்குப் பிறகு விக்கிரம பாண்டியன் மதுரையில் அரசு கட்டில் ஏறினான். இது தொட்டுப் பாண்டியரின் மறுமலர்ச்சி மீண்டும் தொடங்கியது. மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியரின் (கி. பி. 1216) ஆட்சிக் காலத்தில் பாண்டியப் பேரரசின் புகழ்மிக உயர்ந்தது. இப் பேரரசனே சோழப் பேரரசன் மூன்றாம் குலோத்துங்கனை வென்று அவனை நாடு நீங்கச் செய்தவன். பின்னர்ச் சோழன் பணிந்து வரப் பாண்டியன் அவனுக்குச் சோழ நாட்டினை நல்கினான். சோழர், பாண்டியரின் சிற்றரசராயினர். இதுவே பாண்டியரது இரண்டாம் பேரரசின் தொடக்கமாகும். ஆனால் பாண்டியரின் பேராதிக்கம் நெடுங்காலம் நீடிக்கவில்லை. கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மாறவர்மன் குலசேகரபாண்டியனுடைய புதல்வர் வீரபாண்டியனும் சுந்தரபாண்டியனும் ஒருவரோடொருவர் பட்டத்திற்காகப் போரிட்டுக் கொண்டனர். நாட்டிலே குழப்பங்களும் கலகங்களும் நிலவின. இவ்வுள்நாட்டுப் போரிலே வீரபாண்டியனே வெற்றி பெறவும், கி. பி. 1310-இல் சுந்தரபாண்டியன் அலாவுதீன் கில்ஜியின் படைத்தலைவனான மாலிக்காபூரின் உதவியினை நாட முகமதியர் தமிழகத்தில் நுழைய வழி ஏற்பட்டது. மாலிக் காபூர் பாண்டிய நாட்டினைச் சூறையிட்டுச் சென்றான்.

பின்னரும் முகமதியரின் படையெடுப்புகள் தொடர்ந்தன. தில்லி சுல்தான் முகமது-பின்-துக்ளக்கின் படைத்தலைவன் ஜலாலுதீன் அசன்சா மதுரையைக் கைப்பற்றித் தில்லி மன்னனின் சார்பானனாக ஆளத் தொடங்கினான். மதுரையில் முகமதியரின் ஆட்சி நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குமேல் நடைபெற்றது. கி. பி. 1340-இல் மதுரையின் அரசனான கியாஸ்-உத்தீன் தம்கானி பல கொடுஞ்செயல்களைச் செய்தான். இவனுடைய கொடுமைகள் தமிழ்நாடு

முழுவதையுமே அச்சுறுத்தின. இவன் ஆட்சிக் காலத்தே மதுரையில் தான் கண்ட ஒரு பயங்கரக் காட்சியை இபன் பட்டுடா (கி. பி. 1342) என்ற வழிப் போக்கர் விவரித்திருக்கிறார். கியாஸ்-உத்தீன் தன்னை எதிர்த்த ஹொய்சள நாட்டு அரசனைக் கொன்று அவன் தோலை உரித்து, அதில் வைக்கோலை அடைத்து, அதனை மதுரை நகரின் மதிற்சுவரில் தொங்கவிட்டிருந்தானாம். இவன் அட்டூழியங்களை விசயநகர அரசன் முதலாம் புக்கராயனின் மகன் குமாரகம்பணன் அடக்கி, மதுரையைக் கைப்பற்றினான். இவ்வண்ணம் விசய நகரப் பேரரசின் ஆதிக்கம் தமிழ் நாட்டில் தொடங்கிற்று. முகலாயரின் ஆதிக்கமும் கி. பி. 1377-'78-ல் மதுரைப் பகுதியில் முழுவதும் ஒடுங்கியது.

மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பினால் நாடு நீங்கிய பாண்டிய அரசர் சிலர் தென்பாண்டிய நாட்டில் கொற்கை, கரிவலம்வந்தநல்லூர் முதலிய இடங்களைத் தலைநகராகக் கொண்டு சில பகுதிகளை அரசாண்டு வந்தனர். பிற்காலப் பாண்டியர்களான இவர்கள் விசய நகரப் பேரரசுக்கு அடங்கிய சிற்றரசர்களாக அரசாண்டனர். இவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவன் வெற்றி வேற்கையை வரைந்தவனும், கொற்கையைத் தலைநகராகக் கொண்டு தென்பாண்டிய நாட்டில் ஒரு சிறு பகுதியை அரசாண்டவனுமான அதிவீரராம பாண்டியன். விசய நகரப் பேரரசின் சிற்றரசர்களாக ஆண்ட இப்பிற்காலப் பாண்டியர்களின் ஆட்சியும் கி.பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் முடிவடைந்தது.

இதற்கிடையில் மதுரையில் நாயக்கர் பரம்பரை ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கியது. விசுவநாத நாயக்கனின் ஆட்சிக் காலம் கி. பி. 1529 முதல் கி. பி. 1564 வரையாகும். இவனுடைய முதல் அமைச்சராக இருந்தவரே புகழ் பெற்ற தளவாய் அரியநாத முதலியார். விசுவநாதன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியை 72 பாளையப் பட்டுகளாகப் பிரித்து அமைத்தான். இப்பாளையப் பட்டுகளில் இருந்த பாளையக்காரர்கள் தத்தம் எல்லைகளுக்குட்பட்ட பகுதிகளில் வரி வசூல் செய்துகொண்டு, ஆண்டுக்கொரு முறை மதுரை நாயக்கருக்குக் கப்பம் செலுத்தி வந்தார்கள். அவர் வேண்டும்போது அவர்க்குப் படைகளை அனுப்பியும் உதவினார்கள்.

மதுரை நாயக்கர்களின் ஆட்சி ஏறத்தாழ இருநூறு ஆண்டுகள், கி. பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை நீடித்தது. மதுரை நாயக்கர்களுள் மிகவும் புகழ் வாய்ந்தவன் திருமலை நாயக்கனே (கி. பி. 1623-'59). இவன் திருவனந்தபுரத்தையும் இராமநாதபுரத்தையும் தன் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு

வந்தான். கொங்கு நாட்டிலும் இவன் ஆட்சி வலுப்பெற்றது. முதலாம் முத்துவீரப்ப நாயக்கனின் காலத்தில் திருச்சிராப்பள்ளிக்கு மாற்றப்பட்ட தலைநகரை இவன் மறுபடியும் மதுரைக்கே மாற்றிக் கொண்டான்.

திருமலை நாயக்கனுக்குப் பின் வந்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் பெண்ணரசி மங்கம்மா. மங்கம்மாளும் தில்லி முகமதியப் பேரரசன் ஔரங்க சீப்பும் சமகாலத்தவர். இவள் ஆட்சிக் காலத்தே நாடு செழிப்புற்றது. இவள் நல்ல சாலைகளையும் நல்ல சத்திரங்களையும் உருவாக்கினாள். இவளுக்குப்பின் விசயரங்க சொக்கநாதனைத் தொடர்ந்து, அரசி மீனாட்சி (1732-'36) அரியணை ஏறினாள். ஆனால் அவள் ஆட்சி ஏறத்தாழ ஐந்தாண்டுகளே நீடித்தது. இவளுடன் நாயக்கர் ஆட்சியும் முடிவடைந்தது. ஆர்க்காட்டு நவாப் சந்தா சாகிப்பால் அரசியலில் வஞ்சிக்கப்பட்ட இவள், நஞ்சுண்டு உயிர்துறந்தாள். சந்தாசாகிப் மதுரையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான். ஆனால் நாயக்கர்கள் மராட்டியரின் உதவியினை நாட, மராட்டியர்கள் சந்தா சாகிப்பினை மதுரையி னின்றும் விரட்டி, முராரி இராவினை மதுரையின் ஆளுநர் ஆக்கினார்கள்.

மராட்டியரின் ஆட்சியும், சிலகாலம்கூட நீடிக்கவில்லை, 1742-இல் முகமதியர் மதுரையினின்றும் மராட்டியரை விரட்டி, அன்வாருதீனை மதுரைச் சுல்தான் ஆக்கினார்கள், ஆனால் மதுரைச் சுல்தானின் ஆட்சி அவ்வளவு எளிதாக இருக்க வில்லை. அவனால் சரிவர வரிவசூல் செய்ய முடியவில்லை. இக்காலத்தில் கிழக் கிந்தியக் கம்பெனியாரின் ஆதிக்கம் தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்து வந்தது.

சுல்தான் கம்பெனியாருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடன் சுமை வளர்ந்து கொண்டே போயிற்று. மதுரைப் பகுதி யூசுப்கான் என்பவனுக்கு ஆண்டுக்கு ஐந்து இலட்சம் ரூபாய்க்குக் குத்தகைக்கு விடப்பட்டது. யூசுப்கான் சதியால் உயிரிழந்தபின் மதுரைப் பகுதியின் வரிவசூல் ஆட்சி பலர் கைக்கு மாறினாலும், கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரின் இராணுவ ஆதிக்கம் அங்குத் தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. விரைவில், மதுரைப் பகுதி சிறிது சிறிதாகக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி யாரின் முழு ஆதிக்கத்தின்கீழ்வரத் தொடங்கியது. கி.பி, 1790-இல் திண்டுக்கல், பழனி, பெரியகுளம் முதலிய பகுதிகள் கம்பெனியினைச் சேர்ந்தனவாயின. திண்டுக்கல்லில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சியாளர் (கலெக்டர்) 1796-இல் நியமிக்கப்பட்டார். கி. பி. 1801-இல் மதுரையினை ஆர்க்காட்டு நவாபு கம்பெனி யாருக்கு முழுவதுமே கொடுத்துவிட்டான். கம்பெனியாரின் முதல் ஆட்சியாளர் (கலெக்டர்) கி. பி. 1804-இல் நியமிக்கப்பட்டார். ஏறத்தாழ கி. பி, பத்தொன் பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரை திண்டுக்கல்லும், மதுரையும் தனித் தனிப் பகுதிகளாகவே இருந்து வந்தன. 1947-இல் நாடு தன்னுரிமை பெறும் வரை ஆங்கிலேயர் மதுரையினை ஆண்டனர்.

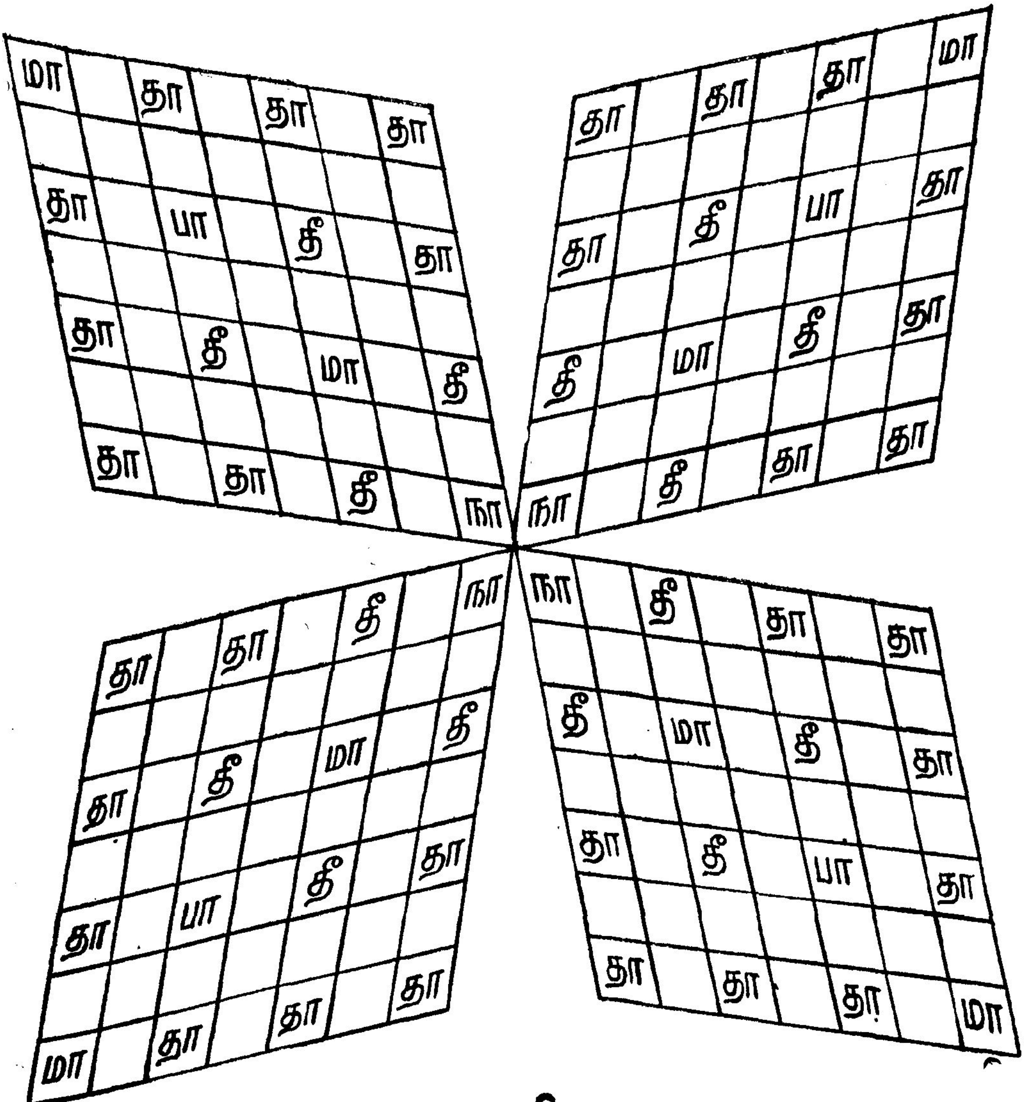
இவ்வாறு பல பேரரசர்களின் பல ஆட்சிகளையும், பல்வேறு சிறப்பான வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும் கண்ட மதுரை, தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றில் மிகச் சிறப்பான ஒரு தனியிடம் பெற்ற ஒரு தொன்மைப் பகுதியாகும்.

தோத்திரப்பா

சித்திரகவி — சர்வதோபத்திரம்

சித்திரம்

(M. பிரம்மாநந்தா)

கவி

மாதா தாதா தாதா தாமா
தாபா தீதா தாதீ பாதா
தாதீ மாதீ தீமா தீதா
தாதா தீநா நாதீ தாதா

பொருள்

மர்த்ர் த்ராதா—	மதுரை மாநகரில் வீற்றிருக்கின்ற அன்னை மீனாட்சியுடன் கூடிய தந்தையாகிய சுந்தரேசுவரனே!
தாது ஆ தாமர—	சொல்லின் மூலமாகிற காந்தியையுடையவனே!
தாப அதீதா—	துக்கங்களைக் கடந்தவனே!
தாது ஈ பாதா—	உலகப்பொருள்களெல்லாம் அருளும் திருப்பாதத்தையுடையவனே!
தீம—	சர்வக்ஞனே!
அதீதா—	மானிடர்க்கும் தேவர்க்கும் எட்டாதவனே!
தா து ஆதீநா—	64 திருவிளையாடல்கள் புரிந்த சர்வ வல்லமையும் பரிசுத்தமும், கொண்டு உலகெலாம் தன்மயத்தில் வைத்திருப்பவனே!
நாதீ—	சகல உயிர்கட்கும் பெந்துவாயும்
தாதா—	சகல விருப்பங்களையும் கொடுக்கின்ற வள்ளலே!
ஆதீ—	இறைவனே (சிவபெருமானே)!
தீம் தா —	கும்பாபிஷேகம் நடக்கின்ற நாளாகிய இன்று இனிமையைத் தருவாயாக.

குறிப்பு :

நாதீ, ஆதீ — நீட்டல் விகாரமும், தீம — குறுக்கல் விகாரமும் பெற்றன.

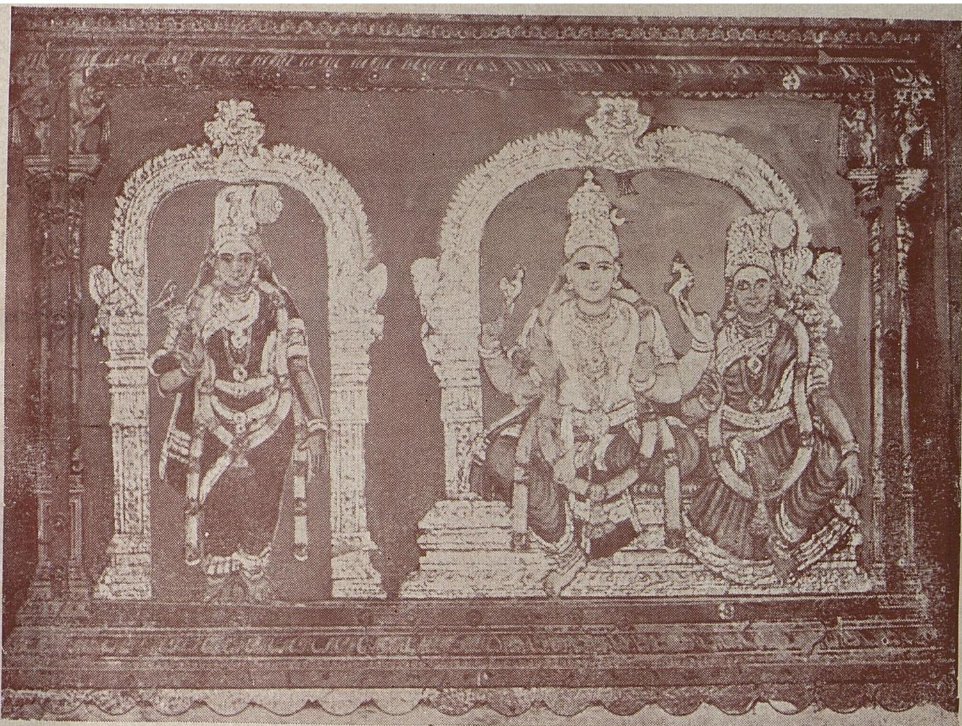
விளக்கம்

சர்வதோபத்திரம் என்பது நான்குபுறத்தும் வாயில்களுடையதாய், நினைத்த வழியிற் செல்லத்தக்கதாய்ச் சமைக்கப்படும் ஒருவகை வீடு. அதுபோல எப்பக்கத்திலே தொடங்கிப் படித்தாலும் அச்செய்யுளேயாகும்படி எவ்வெட்டு எழுத்துகளுடைய நான்கடிகளுடையதாய் 64 அறைகளிலே முதலறை தொடங்கி ஒரு முறையும், இறுதியறை தொடங்கி ஒரு முறையுமாக இருமுறை எழுதி இயையுமாறு பாடப்படும் செய்யுள்.

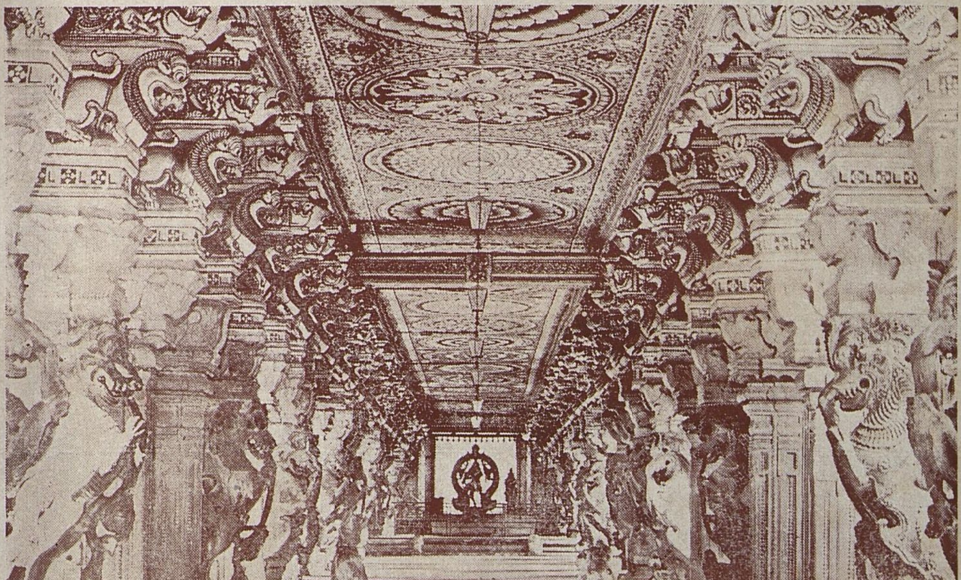
இக்கவி சர்வதோபத்திரத்தில் எட்டுவழியாகப் படிக்கத் தக்கதாய் எழுத்துக்கள் அமைந்து நிற்கும். நான்குநான்கு வரிகளாக முதலறை தொடங்கி வலப்பக்கமாக வாசித்தும், வாசித்தவாறே இறுதியினின்று முதல் வரி வாசித்தும், முதலறையினின்று கீழிழிய வாசித்தும், வாசித்தவாறே மேலேற வாசித்தும், முதல் வரியிறுதியினின்று கீழிழிய வாசித்தும், வாசித்தவாறே மேலேற வாசித்தும், இறுதியின் முதல் தொடங்கி இடப்பக்கமாக வாசித்து முடித்து நோக்குக.

சூத்திரக் குறிப்பு :

ஒவ்வோர் அடியும் 8 எழுத்தால் மாலைமாற்றாய் வருவது.

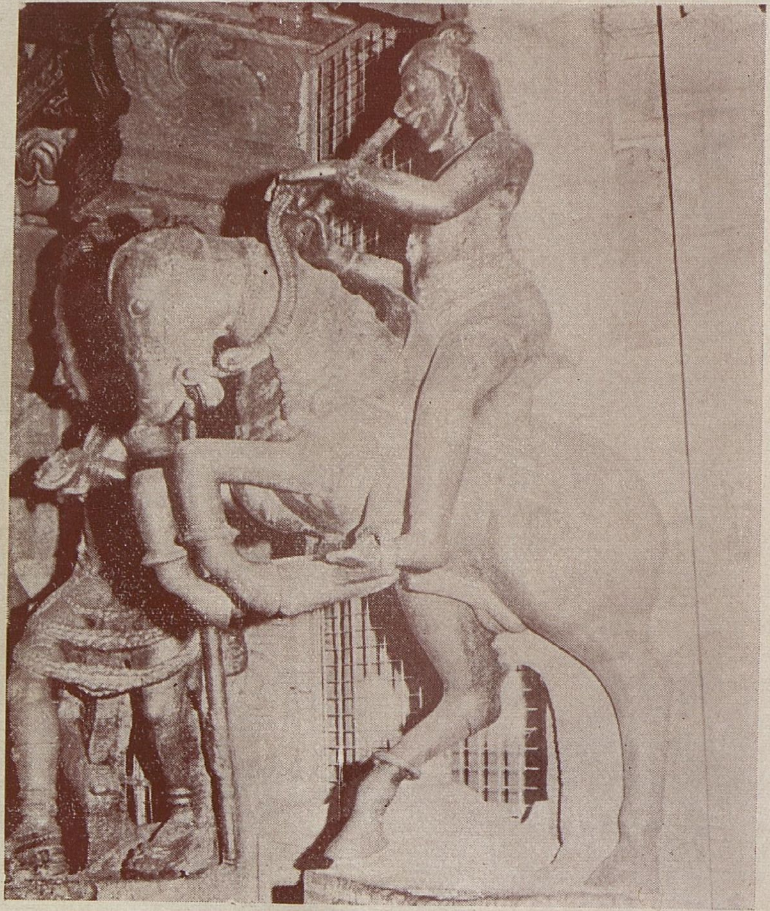
அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் ஓவியம் — கல்யாண மண்டபத்தில்
Arulmihu Meenakshi Sundaresvarar mural at Kalyanamandapam

ஆயிரங்கால் மண்டப நடராஜர்
The Central aisle in the 1000 Pillared Mantap.

ஆயிரங்கால் மண்டப முகப்புச் சிற்பங்கள்

Facade Sculptures : The 1000 pillared mantap.

சொக்க ராவுத்தர்

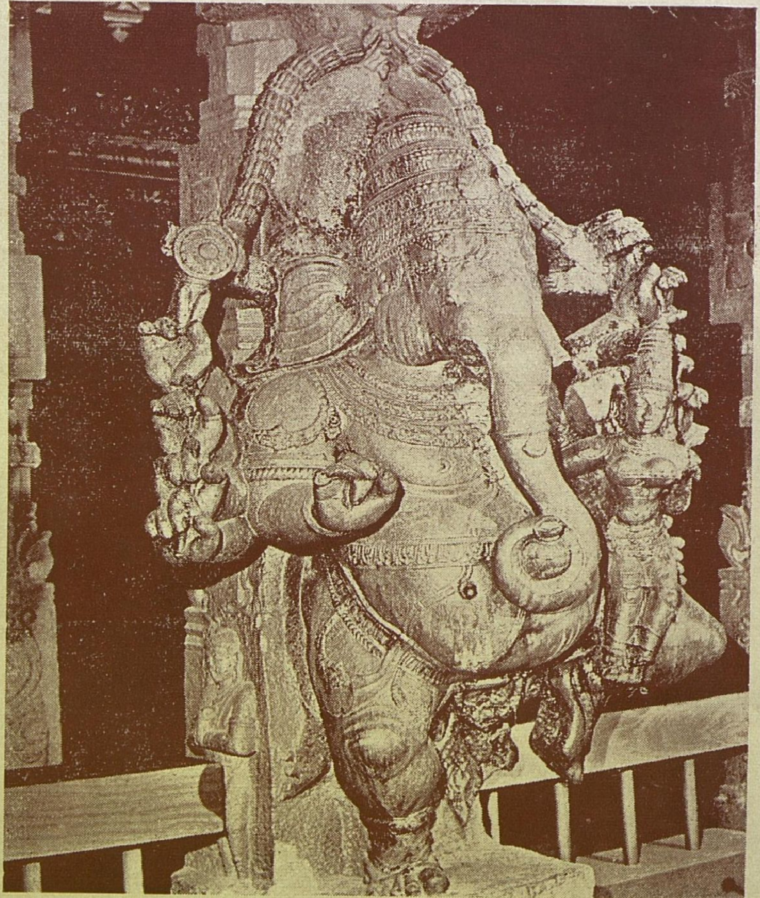
Chokkanatha as horse merchant

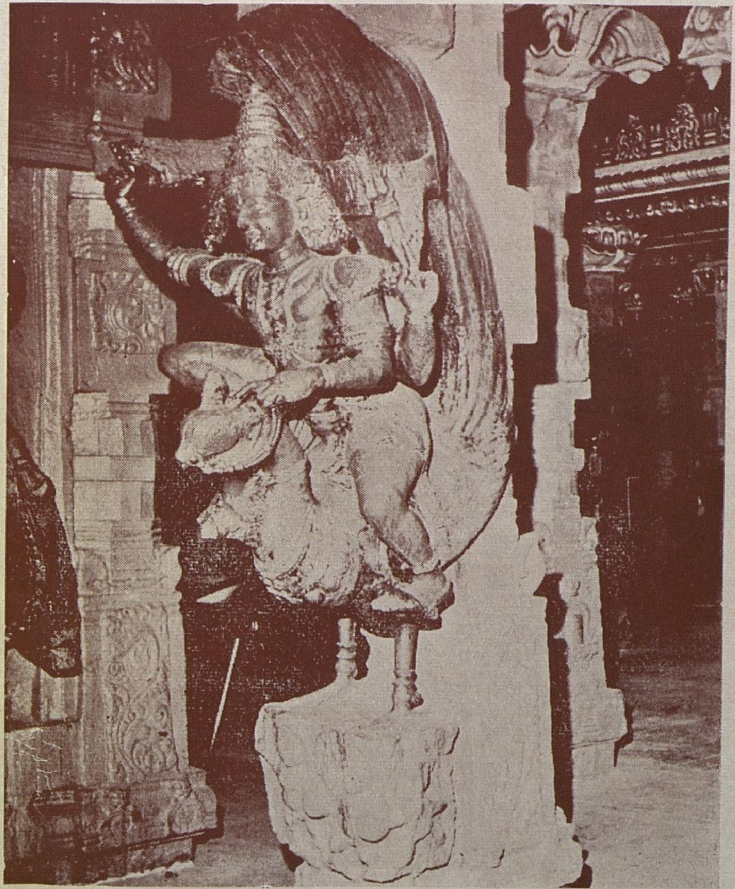
கண்ணப்பர்

Kannappan – The Hunter Saint

ஆயிரங்கால் மண்டபம்
The 1000 Pillared Mantap

நடன கணபதி
Dancing Ganesa

மயிலேறி விளையாடும் முருகன்
Muruga on peacock

ஆயிரங்கால் மண்டபம்

The 1000 Pillared Mantap

பாணன்

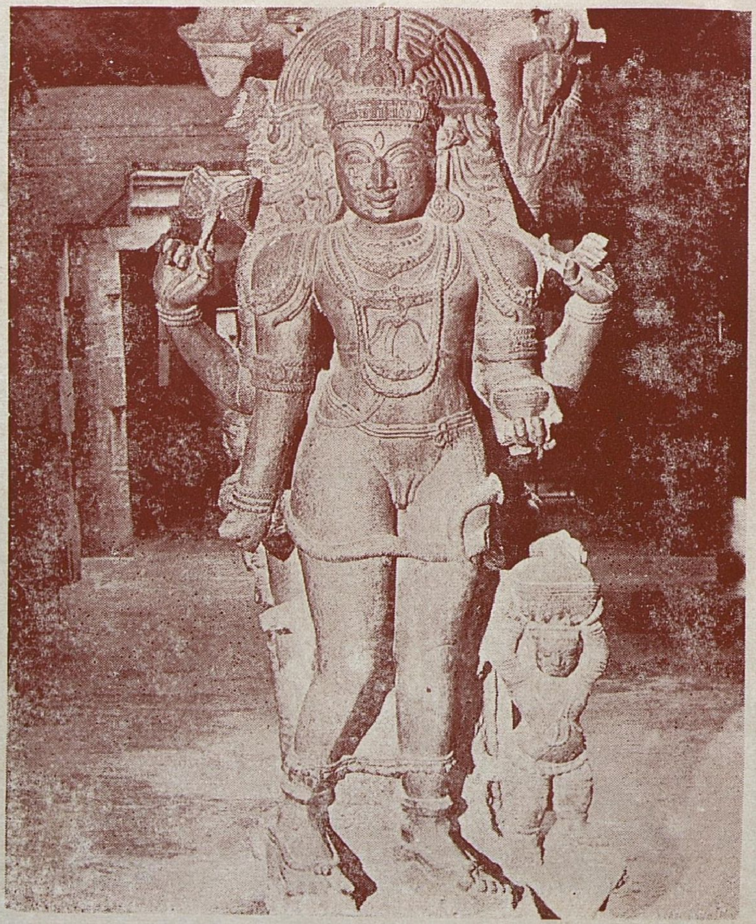
Bana

வெற்றி கொண்ட விறலி

Victorious Virali

ஆயிரங்கால் மண்டபம்
The 1000 Pillared Mantap

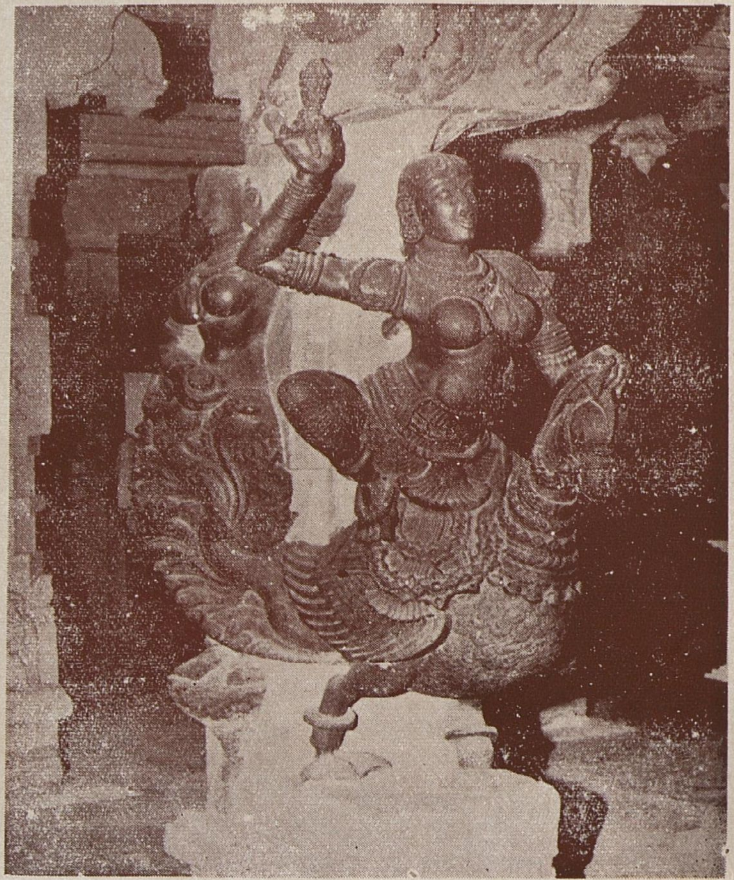
பிக்ஷாடனர்
Siva as a mendicant

கோமாளி
A Court Jestor

ஆயிரங்கால் மண்டபம்

The 1000 Pillared Mantap

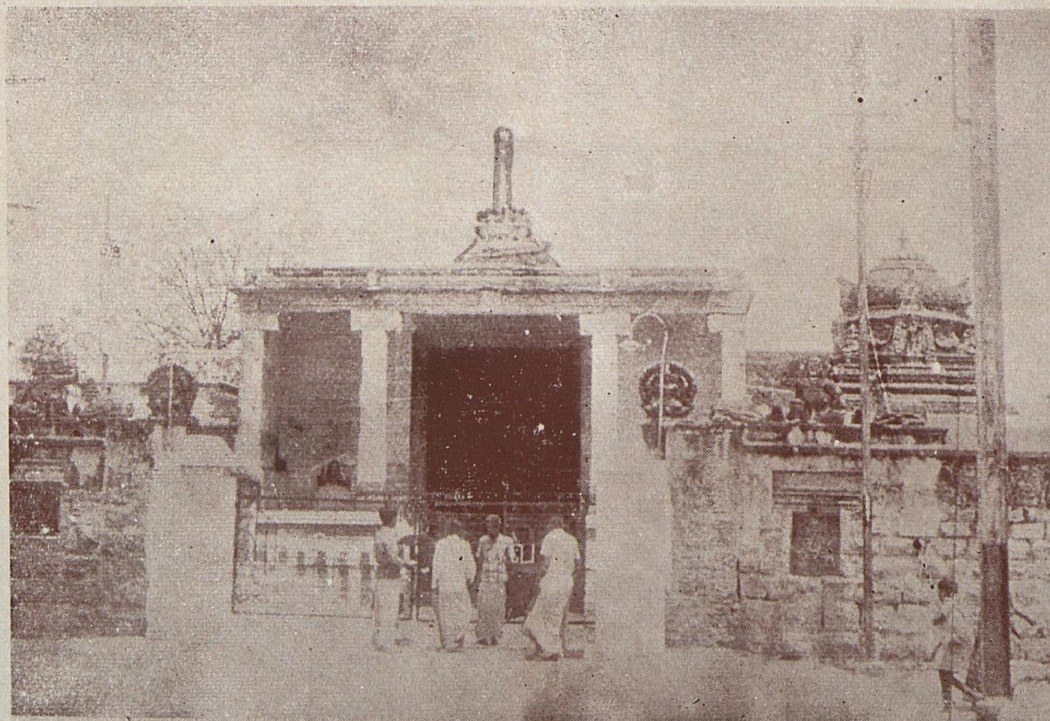
இரதி தேவி
Rati Devi

அணங்கின் அடிமை
Hen pecked Husband

அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் திருக்கோயிலுக்கு உட்பட்ட ஆலயம்

Sub-shrine of the Madurai Temple

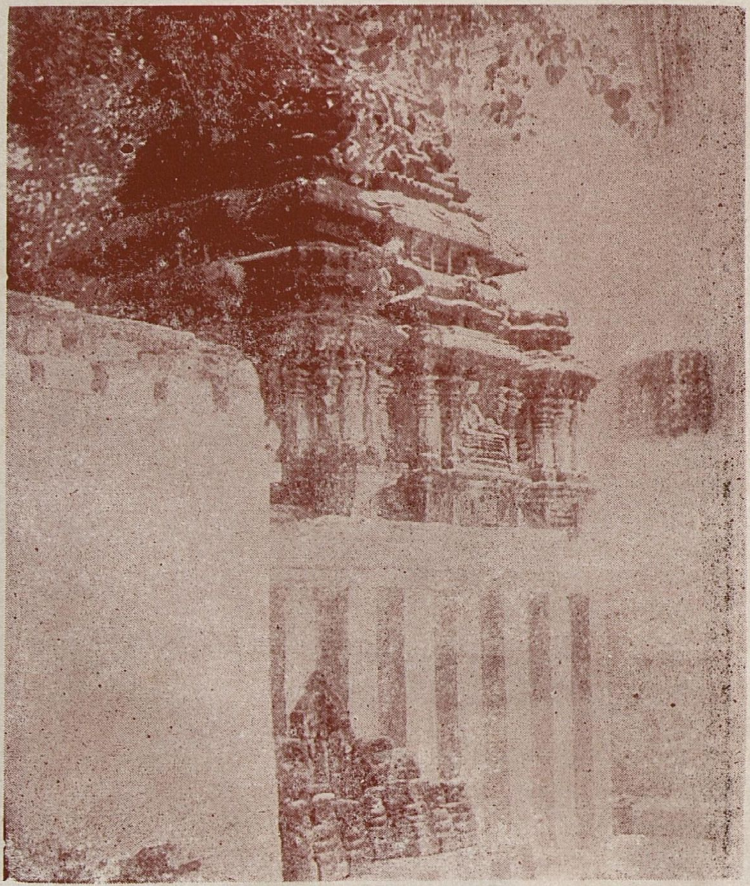

திருவாப்புடையார் கோயில், மதுரை

Tiruvappudaiyar Temple, Madurai

அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரா திருக்கோயிலுக்கு
உட்பட்ட ஆலயம்

Sub-shrines of the Madurai Temple

அநுமான் ஆலயம்

Hanuman Temple

அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேசுவரா திருக்கோயிலுக்கு
உட்பட்ட ஆலயம்

Sub-shrines of the Madurai Temple

பழைய சொக்கநாதர் ஆலயம்

Palaya Chokkanataar Temple

முற்காலப் பாண்டியர் சிற்பம்
Early Pandyan Sculpture

வராகமூர்த்தி, திருப்பரங்குன்றம்
Varaha Bas-relief, Tiruparamkundram

தூண் சிற்பம்

Door Sculpture

நாயக்கர் சிற்பம், திருப்பரங்குன்றம்

Sculpture in door Jamb, Tiruparamkundram

பாண்டியர் குகைக் கோயில்
Pandyan Cave

புவனேசுவரி — குகைக் கோயில், திருப்பரங்குன்றம்
Bhuvanesvari — Cave temple, Tiruparamkundram

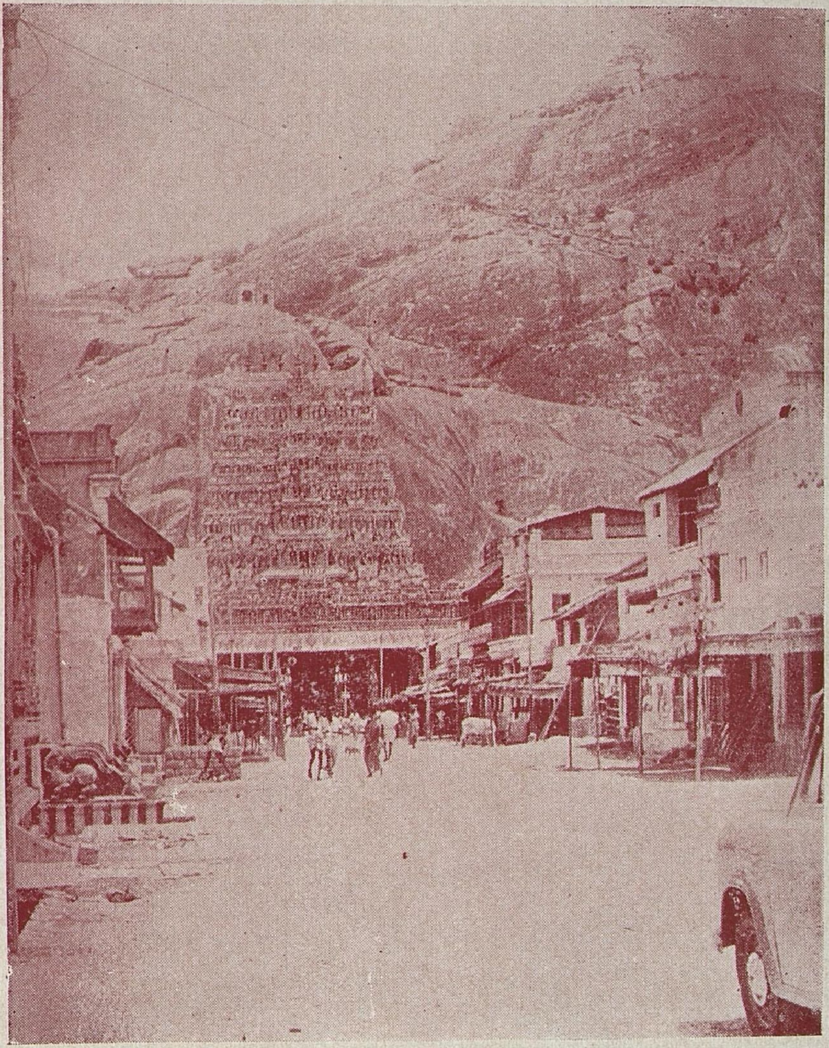
முற்காலப் பாண்டியர் சிற்பம்

Early Pandyan Sculpture

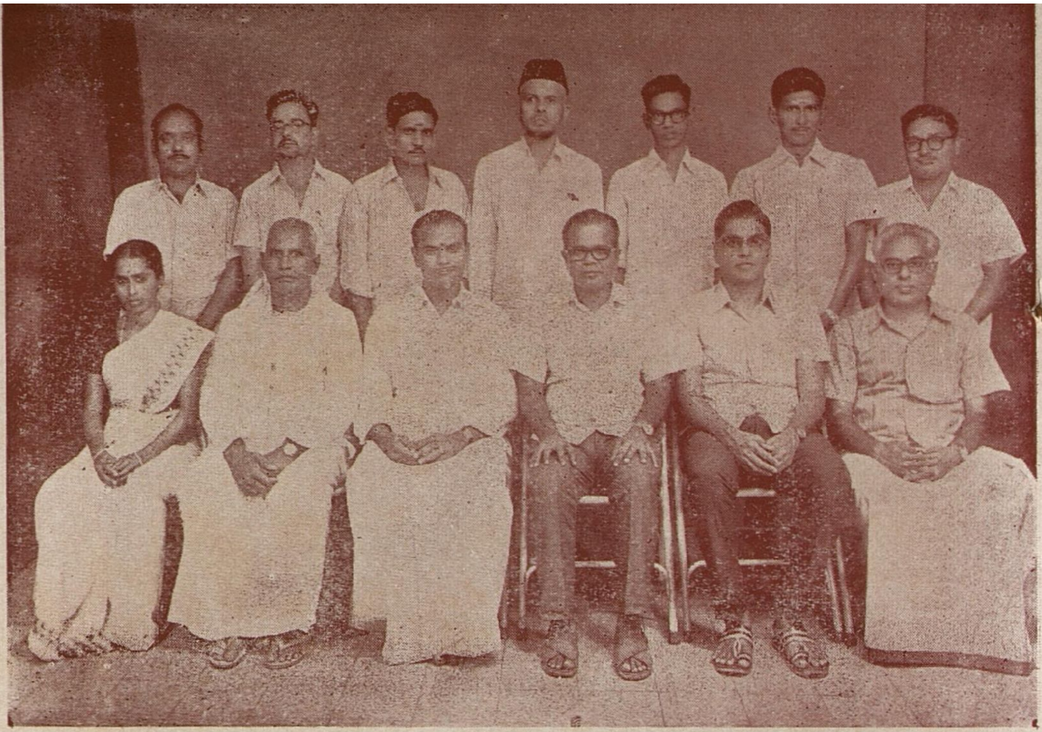

உமை — திருப்பரங்குன்றம்

Uma — bas relief, Tiruparamkundram

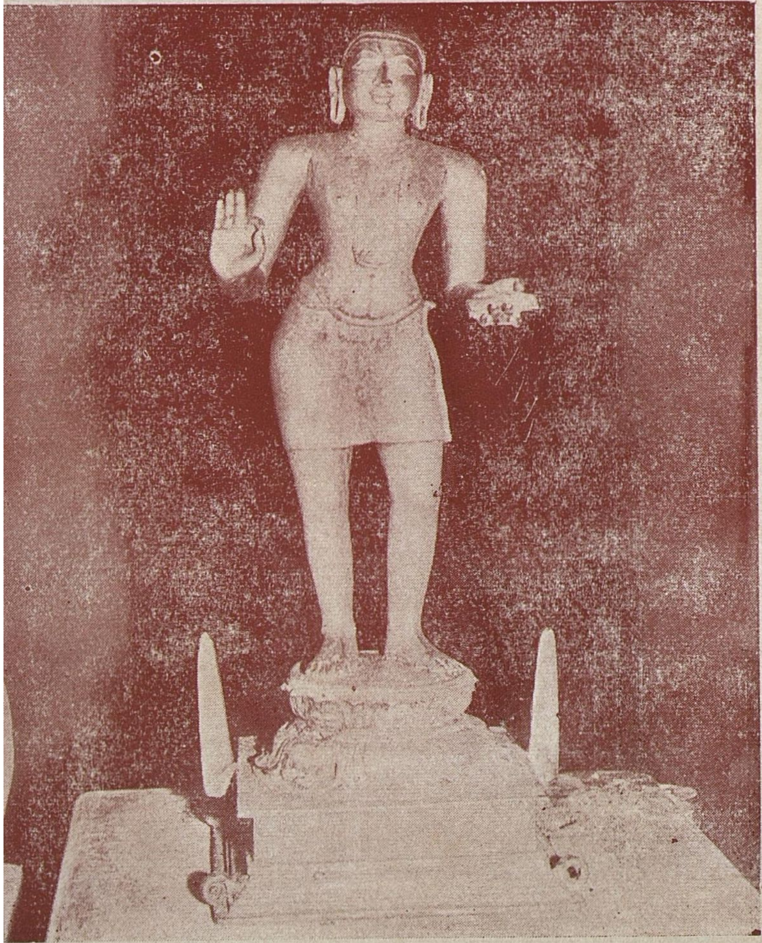
திருப்பரங்குன்றம் — மலையும் கோயிலும்
Tiruparamkundram — The hill and the temple.

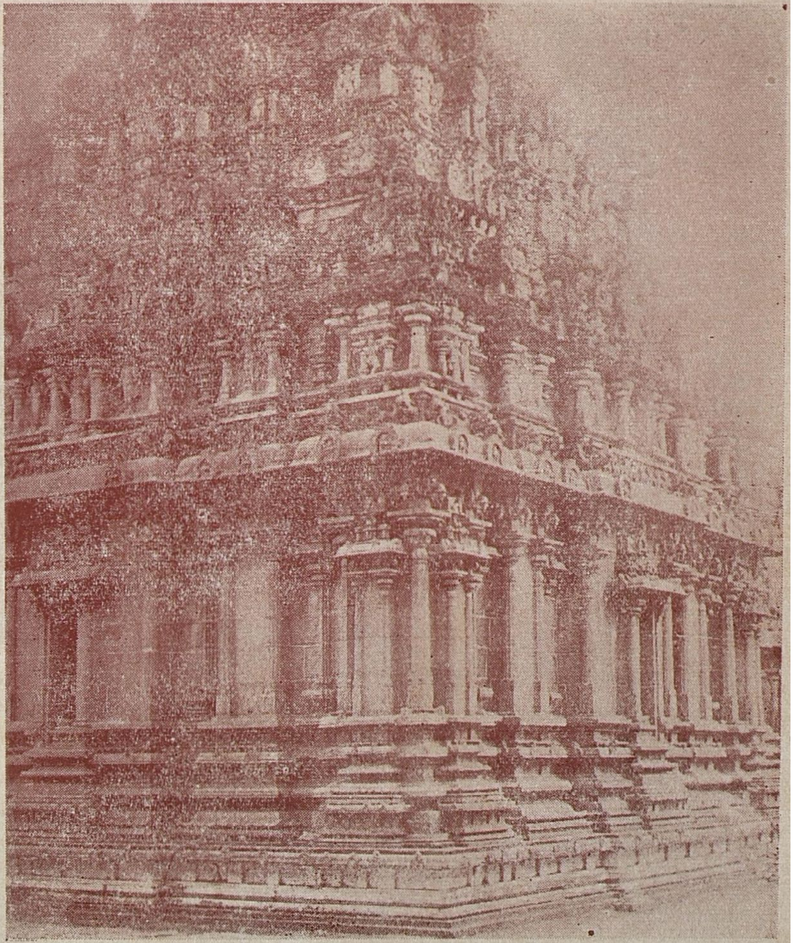
Persons who shaped the souvenir
மலரினை உருவாக்கியவர்கள்

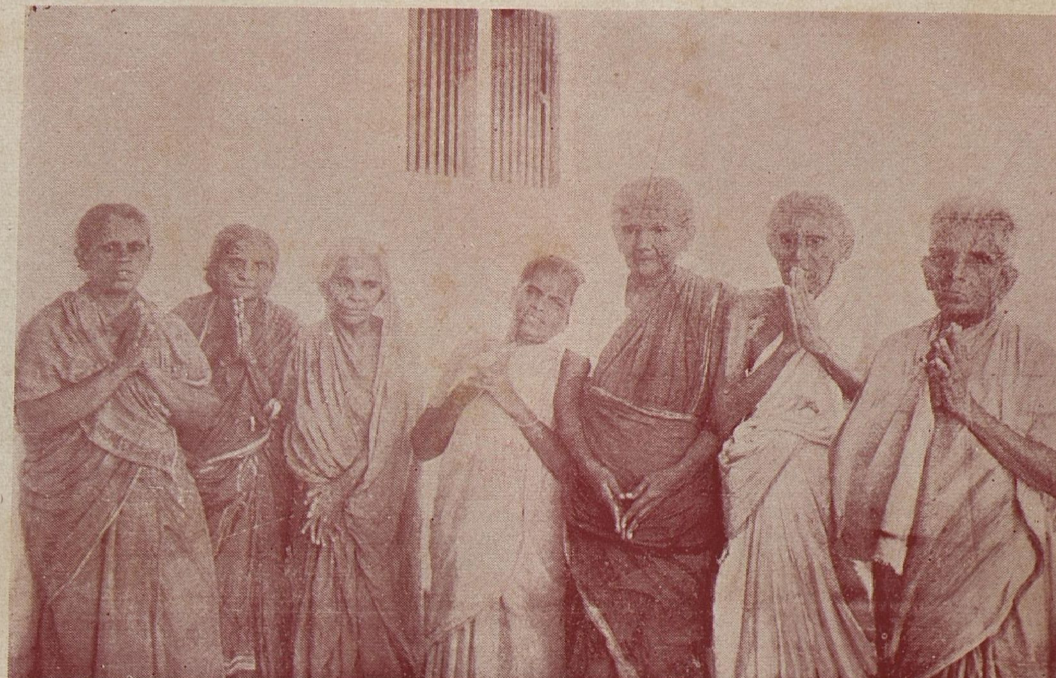
திருப்பரங்குன்றம் — திருக்கோயில் நடத்தும் சித்த வைத்தியசாலை

திருவாதவூர் — மாணிக்கவாசகர்
Tiruvadavur — Manikkavasagar.

திருவாதவூர் — கோபுர தோற்றம்
Tiruvadavur — View of tower

முதியோர் இல்லம், திருப்பரங்குன்றம்

Inmates of the Home of The Old and Infirm run by
Arulmighu Meenakshi Sundaresvarar Tirukkoil

BIO-DATA OF CONTRIBUTORS

Thiru L. NARAYANAN CHETTIAR,
Chairman, Arulmigu Meenakshi Sundaresvarar Thirukkoil, Madurai,

Is the second son of the late Rao Bahadur S. S. N. Lakshmanan Chettiar, Kandramanikam, in Ramnad District, was born on January 17, 1926. He had his early education in St. Benedict's College and St. Joseph's College Colombo and graduated in Science from St. Joseph's College, Trichy.

He was Presiden of the Rotary Club of Madurai in 1958-59 and occupied various offices in the Rotary movement and was the President of the District Conference. He was the President of the Madura-Ramnad Chamber of Commerce, Madurai from 1963 to 1966. He was the President of the Madurai Productive Council. He was Member of the Policyholders' Council of the Life Insurance Corporation of India, Madurai Dlvision. He was Member of the Local Advisory Committee of United Commercial Bank, Madurai. He was Member. Regional Export Import Advisory Committee, Madras: He was Member, Divisional & Zonal Railway Users' Consultative Committee.

He founded the Saraswathi Narayanan College for Men, Madurai.

He served as President, Society for International Development, Madurai and is a Member, Madurai District Sales Tax Advisory Committee.

He was the first to introduce Joint Management Council in 1963 (Labour Participation) in the Textile Industry in the South.

He is in the Management of a group of Textile Mills, Tea Plantations, Chemical and Paper Industries. Has his Central Office at Vilangudi, Madurai.

He visited the United Arab Republic in 1963 on a Cotton Delegation. Visited Europe, U. K. and America in 1973 for the acquisition of technical know-how for promoting a Chemical Industry at a cost of Rs. 6 crores in the joint sector.

Thiru T. Thiagiah, was born in 1923 at Avaniapuram to Thiru Thalamuthu and Thirumathi Veerammal. Early in life he sacrificed his youth in the service of the country. He was in the congress till 1948 working for that organisation amidst the harijans. As Secretary of the Avaniapuram Congress Committee he was deeply engaging himself in language, art, culture and the problems of his community. Due to difference of opinion he left congress and devoted himself for the propagation of the thoughts of Periyar and Annadurai.

A rationalist by conviction he courted arrest several times for his activities which ranged from Anti Hindi Movement to progressive social reforms, In 1962 he courted arrest during the participation in "rise of the prices campaign" and was sentenced to three months imprisonment. In 1964 he again courted arrest for the Anti-Hindi agitation. From 1967 he has been serving in various committees for the Welfare of the people. To cite a few he is in the Selection Committee for the selection of students for

technical education and harijan hostels. He is the convenor of the Sirani and was responsible for laying a number of roads, digging channels and arranging de-silting of tanks and other public works. He is a trustee of Arulmigu Meenakshi Sundaresvarar Thirukkoil from 1973.

Thiru Thiagan has devoted himself completely to the various items of work during the Kumbhabhishekam and was responsible for the acceleration of several civil works within the temple complex. Pleasant in appearance he is essentially the man of the people, ready to be in the field to defend any noble cause.

Thiru R. Gopalsamy Naicker, son of Thiru Rangappa Naicker and Lakshimi Ammal of Meenampatti, Sathur Taluk belongs to a distinguished Nayak family of Ramnad District. After disbandment of the Nayak Rule, Nayak chieftains have spread themselves throughout Madurai and Ramnad Districts and settled down in small villages and Gopalsamy Naicker belongs to one of these families.

Though orphaned in very early age, Thiru Gopalsamy Naicker and his brother Thiru Chellam were enterprising enough to build up a career for themselves by dint of industry and hard and persevering work. He joined Mahalakshimi Mills and Meenakshi Mills and later took to business. He is one of the Railway contractors of repute in Madurai District.

In 1954 Thiru Gopalsamy Naicker and Mrs. Mariammal were elected to the Panchayat Board and continued in office for 5 years. He contested as President of the Panchayat Board and by a narrow margin lost it.

He owns lorries and he is the proprietor of Parry Industries. a metal work industry manufacturing eversilver vessels. He is a keen agriculturist. Introducing in his farms latest methods of agriculture, Adoptation or scientific agricultural techniques are his forte.

He is the President of the Agro Engineering Co-operatives, Tirupparankundram. He is a social worker and always does good to a large number of people seeking his aid. He was selected as member of the Trust Board in 1973 and has done yeomon service during the recent Kumbhabhishekam.

Thiru N. Ponnappan, is the grandson of Thiru Sankaralingam Mudaliar, Director of Madurai Mills who was for a decade the Chairman and Member, Board of Trustees of Arulmigu Meenakshi Sundaresvarar Thirukkoil. His father P. Nelliappan served in the Judical bench at Thanjavur District in a most distinguished manner and his mother Thirumathi Meenakshi is a great devotee of Arulmigu Meenakshi Sundaresvarar. Born in Pappankulam, Tirunelveli District in October 27, 1928, Thiru Ponnappan studied in Setupati High School and completed his school education.

It was sports which always had an irresistable attraction for him. He has won hundreds of prizes in Badminton, Tennis and other sports events. Sports was a craze with him and he continued this interest even now. He is the Treasurer of the Bharat Scouts & Guides, Madurai, Madurai Disirict Judo & Wrestling Association, Madurai. and Vice-President of the Madurai District Volley

Ball Association; Member to the District Sports Council.

Thiru Ponnappan belongs fo Thondaimandala Vellalar family who are distinguished descendants of Ariyanathe Mudaliar who served as Chief Minister for several Naik Kings and to whose diplomatic ability and military skill, the founding of the Nayak dynasty at Madurai solely was due. Thiru Ponnappan is the proprietor of N. Ponnappan & Co., Peekay Cycle Mart, the Cycle Customeries, all at Madurai. He is a genial person, magnanimious in his actions and sportsman to the core. Thiru Ponnappan is an elite of Madurai City.

Thiru K. S. Ramakrishnan, is the serving member of the Madras Legislative Assembly and was a first citizen of Madurai as Chairman of Madurai Municipality for 5½ years. He is the son of Kupal Sitaramier a noted philonthropist and social worker of the Sourashtra community. He is very much connected with the Textile Trades and was Secretary of the South Indian Handloom Merchant's Association. He is at present the President of the Ramakrishna Handloom Weaver's Co-operarive Society. He is also the President of the Madurai Sourashtra Sabha Bank's Advisory Committee, He is a member of the Tamilnadu Housing Board. He is a fluent speaker in Tamil and Hindi as well.

Thiru Ramakrishnan is known for his altruism and nobility. Religion is the very warp and waef of his life.

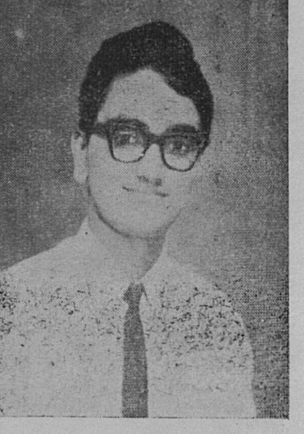
Thiru N. S. Ramachandran, Executive Officer was born in December 1935 at Salem. He had his school and college education at Salem and he graduated from the Salem Municipal College in Economics. He studied law at the law college Madras and was a member of the Salem Bar Association till 1970 when he was directly recruited by the Tamilnadu Public Service Commission as Asst. Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endownment Administration Department, Madras. He served in that post in Madras City and later at North Arcot. He is serving as Executive Officer, Madurai Meenakshi Temple from June 21, 1973.

Mylapore and graduated himself in economics and politics in 1935. He served in the editorial section of the 'Tamil Nadu' a popular daily of the Independence days and later served as news editor in The "National Times". He founded Congress a Tamil Weekly. The entered A. I. R. in 1947. He worked in a number of Radio Stations in the country. He is a pioneer in folklore in Tamilnadu and has done considerable field work in it. He is an authority on folk songs and has now founded a Folk Art Centre at Madras aimed at promoting folk arts and folk dances. He has to his credit 15 books in Tamil

He has distinguished himself in the A. I. R. as a programmist for children. His Balaramayana, Siruvar Silambu, Mohana Gandhi written mainly in Tamil, for children have earned him an indelible name in Tamil classical writting for children. Thiru Ayyasamy is a nationalist.

Siva Sri M. Aiyyamani Sivam was born in December 3, 1914. He studied af Thiruvadanai up to 7th standard and later acquired ability to speak and write in English. For seven years of his boyhood days he spent in Vedic studies, and learnt under Sivasri Soundara Gurukkal. He was guided in his agamic learning by Palani Sivasri Easanasivacharya. He learnt Tamil under Thiru Saktivel Pillai. He is a reguiar participant in the Vyasa Bharara Agama Silpa Sastra sadas organised by His Holiness Kamakoti Peetathipathi of Kanchipuram. He was conferred several titles like Sivakama Sironmani, Sivagama Ratnagaram. He has contributed several learned articles to Kumbhabhishekam souvenirs. He has written a work in Tamil entitled "Siddhanta Balab tham" He has composed poems in Tamil on the Lord of Thiruvadanai and the Devi.

Thiru C. R. Anantaraman, M. A., is a research scholar of Madurai University doing his doctoral dissertation on "Contribution of Appayya Diksita to Advaita Philosophy". He post graduated himself in Sanskrit at Vivekananda College and was working as junior lecturer Govt. Victoria College, Palghat. He is a native of Chittur, Palghat.

Thiru R. Aiyaswami, M.A., was born In October 1912 in Kallapuram, in Coimbatore Dist. He had his education in the Municipal High School, Coimbatore. Ramakrishna Residential High School,

Thiru C. Anbanandam was born in Singampunari on March 28, 1932 son of Chinnamuthu Pillai. He had his early education at Singampunari and left for Malaya on business. He is a prolific composer of Tamil poems. Stories, articles and his other contributions have enriched several Tamil journals of Malaya like Sevika, Tamilnesan, Tamilmurasu, Tamilmalar, Udayam. Tamil Murasu serialised his Kanimozhi and his critical appreciation of Kannadasan's poems. Some of his literary works have earned prizes. "Udaintha Valaiyal" a short story was adjudged the best and was awarded the first prize at Singapore. He is a recepient of Gold Medel, awarded for the best literary work of Malaya.

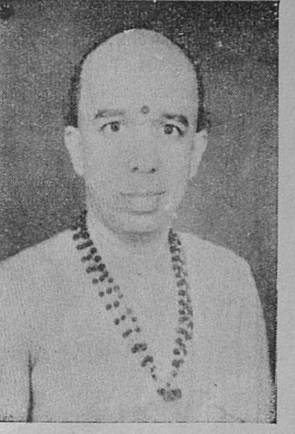
Pulavar T. Anbuvalli was born in December 23, 1947, and is a senior Tamil Pandit in Govt. Girls High School, Pattukkottai. Her pseudonym is Alli. She earned a second prize at the Porkhizhi competition held by the Madurai Temple.

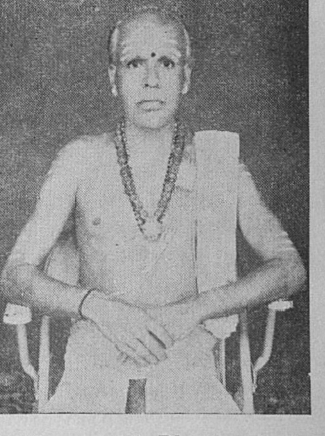
N. K. Ardhanari, B.E., Is the Electrical Engineer of the Madurai Temple.

Carol A. Breckenridge, M. A.. of the Wisconcin University is an American Student who loves to make India her home. She taught health and nutrition in Tamilnadu Basic Training and Primary Schools in 66—68. Again she returned to Tamil Nadu to study Tamil, and her interest in this country and particularly Madurai was so great that she came back for the third time for her Ph. D. dissertation on the "history and meaning of Meenakshi Sundaresvarar Temple" at Madurai. Her project is an attempt to understand the relationship between the Tamil. Social, Culture and the temple. She did her M. A. in Wisconcin University and is fairly fluent in Tamil language.

Siva Sri. Chandrasekara Bhattar is called endearingly Thanga Bhattar; not only for his complexion but also for his golden qualities. He studied up to the high school level and spent 7 years learning Vedic exegetes and Agamic lore, under his father Siva Sri Swami Bhattar and Sri Sivaramakrishna Sastri. He is one of the knowledgeble Bhattars of the Madurai Temple. In the recent Kumbhabhishekam held at Uttra Swamimalai in New Delhi he participated. He also participated in the Kumbhabhishekam of Maha Mariamman at Kualalampur, Malaysia.

Siva Sri Dakshinamurthi Bhattar is the Stanikar of Arulmigu Somasundarar Temple at

Manamadurai. He was born in Rowthri Avani 18th He passed S. S. L. C. and took to his heriditary vocation. He studied at Thirukostiyur and Kovilur, Vyakarna Sastras, Amara and other literary and Puranic works. He has mastered the Kavya works besides Agamic literature. He is well versed in Siddanta Saravali, Kamikam, Karanam, Mirukentram. Ajitam, Rouram, Kiranam, and other agamic works. His Diksha name is Esana Sivachariyar. He is in the inner circle of South Indian Sivachariyars who participate in almost all the major Kumbhabhishekam in Tamilnadu. He is also a Bhattar at Thiruparankundram temple by right. He has assisted the Director, Temple Art Museum in organising the agamic section. He has earned the title "Siva Siddhanta Sarabam."

Thiru S. Gangadaran, M.A. M.Litt., is at present Lecturer in Philosophy, Madurai University. He studied philosophy at the Madras Christian College and earned distinctions both in his graduate and post-graduate degree examinations. The subject of Research for his M. Litt. degree was Saiva Siddanta. Prior to joining the Madurai University, he was Lecturer in Philosophy at Vivekananda College. He has studied Sanskrit and holds a diploma in Sanskrit, awarded by the Madras University.

Thiru L. R. Ganesan, M.Sc,. is the Vice-Principal and Professor and Head of the department of Chemistry (post graduate) Madurai College, He was born in Lalgudi, Trichy Dt., in March 29, 1929. He hadhis early education at Lalgudi and studied intermediate at National College, and B.Sc., in St. Joseph's College, Trichy. He took his M.Sc., at Banaras University in 1951 and ever since is serving the Madurai College. He has published short papers in his subject in several foreign journals. Besides his interest in the field of chemistry, Thiru Ganesan is a Composer of soulful Tamil poems. He has participated in Kaviarangam in Gandhi Smarak Sangrahalaya and in Madurai College. He has released a private collection of his poems in Tamil entitled Tumbai Poo. Besides Tamil poems he has composed several verses in English. He is an artist, mathematician and a scientific philosopher.

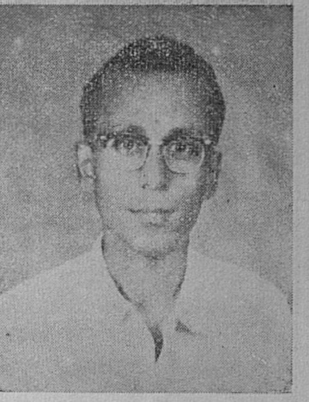
Dr. K. S. Gopalakrishnan, M. Sc., Ph. D. was born in January 28, 1945, at Vellore. He took his B. Sc., and M. Sc., Geography from the Madras University and was awarded the Ph. D. degree for his thesis 'Cauvery delta a study in Rural Settlements' by the Banaras University. He is at present Lecturer, Department of Geography, Madurai University.

Selvi K. Gowri, M.Sc., is a research scholar of the Department of Geography, Madurai University, doing her dissertation for Ph. D. on Madurai city functional morphology'. She took her M. Sc. in Geography from the Madras University.

Thiru M. P. Gurusamy, M. A., (Economics) Dip. in Gandhian Thought, Certificate in Indian Culture was born in January 15, 1936, at Paraippatti, Ramnad District. He studied at Srivilliputtur and American College and took the degree of B.A., (Hons) in Madras Christian College. Prior to joining as Director of Gandhian study and Ramalingar Philosophy in Madurai University he was serving as Professor of economics in the Aditinar College Tiruchendur. He has contributed several essays, short stories, poems and novels. He has published so far 25 books. He was awarded first prize for his book 'Parakkum Paravaikal' Published by Southern Languages Book Trust. First prize for the best economic books in Tamil was awarded by the Government of Tamilnadu.

T. Gurusamy, belonges to thet raditional odhuvar family of Madurai. He earned his oriental title from Madras University. The Head of the Madurai Mutt has conferred on him the title "Tiruneria Tamilmani." He is teaching tamil in Madurai Corporation Middle School, Khansa Medu, Madurai.

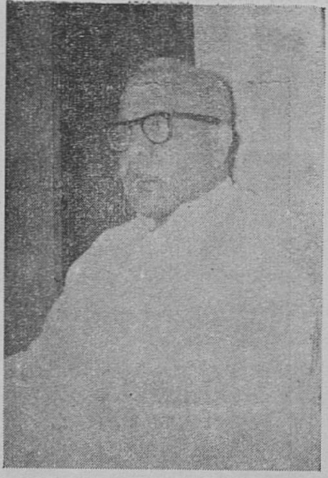
Dr. A. Irawathy, B. A., (Hons) B. Ed., Dip Anthr., Ph. D. (Lond) is the Director of Geography, Madurai University. She was born in 11th January 1912. Her publications include Geography in Tamil Nadu and AIR Photo Interpretations.

Selvi Jayasree, is a songster and her rendering of Bhakti poems over All India Radio are so well known to the listners. Her forte has been the singing of folk songs. She has been a regular participant in the Pappa Malar and rendered the Balaramayanam in melliflous voice. She has composed several small poems and set tunes to them. Her several features were broadcasted over A. I. R; the most noteworthy amongst them are Varam Tarum Annai, a dance opera and Siruvar Silambu both broadcast from Madras.

Thiru A. V. Jeyechandrun, M. A., B. L., Dip. in Politics & Public Administration, was born in Mylapore. He was in the editorial staff of the Free Press and the Bharat Devi for seven years and later joined the Department of information and Publicity Govt. of Tamilnadu and for a short while he was in the Ministry of Information and Broadcasting by Govt. of India. He also served as Exhibition officer and later as Information officer, Govt. of Tamilnadu. He set up the Temple Art Museum, Madurai and continues to be its founder Honorary Director. His interests are] Oil painting, photography, Temple art and Architecture and allied subjects.

Thiru A. Kalyanasundara Desikar, belongs to a family devoted to Saiva religion. After completing his college education he servad in the Taluk and District Boards, Ramanathapuram, Since he could not resist the spiritual call, he joined the service of Dharmapuram Mutt, where he is now the Superintendent of temples.

Thiru Desikar is one of the widely'travelled persons in India having visited all the Saivite Shrines in this country in the company of his Holiness Sri. Subramania Desika Paramacharya Swamigal the 25th head of the Dharmapuram Mutt. He has visited such places like Nepal, Kashmir, Tibet, Kailas, Amarnath, Kasi and Allahabad.

Five times he visited Kedarnath. Thiru Desikar Commands a facilepen and he has recorded his travel experiences in his travelogues published by the Dharmapuram Mutt. He has contributed several learned articles on Religion, Philosophy, and History.

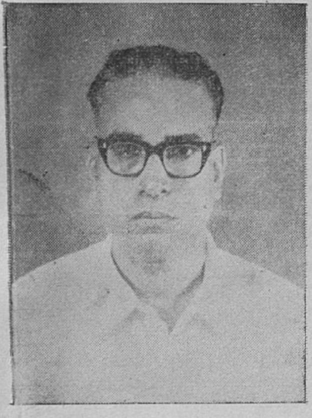

Thiru Kandasamy Pulavar, is the President of Thiruvalluvar Kalagam, North Adi Street, Madurai Temple. He is a distinguished Tamil Scholar to be reckoned with. Recently he retired as senior Tamil Pandit from St. Mary's School, Madurai. He studied at Melasevelpuri and passed his S. S. L. C. He is well versed in Hindi and Sanskrit. He is associated with Thiruvalluvar Kalagam for over 30 years and served it in various capacities like Secretary & President. He participated in a number of debates and literary activities in and around Madurai Dist. His special forte has been the conduct of marriage in the traditional Tamilian way, He has willingly co-operated with the temple authorities in correcting the proofs of this souvenir. Thiru Kandaswami Pulavar is a star shining in the Madurai Tamil firmament guiding young writers and poets.

Thiru A. Kesavan, B. E., Dip. T. & C. P. was born in 1940. He passed out of the Government

College of Technology Coimbatore in 1961 and joined the Department of Town Planning in 1963 in the School of planning and architecture, New Delhi. He was in independent charge of field investigation and survey units in connection with the preparation of masterplan for towns Thiruvannamalai, Nagapattinam, Karaikudi, Srivilliputtur and Aruppukottai. At Coimbatore he prepared the Regional Plan for Nilgris region consisting of Coimbatore. Nilgris District and Karur Taluk of Trichy Dt.

Dr. T. Kothandaramiah, M. A., Ph. D. Professor of Telugu, Madurai University, was born in Feb. 26, 1926 at Tirupati. He passed his Vidwan, B. O. L. and M. A. all in first classes and was awarded the Ph. D. by the Venkateswara University. He joined the Sir Theagaraya College, Madras. He was Professor and head of Department of Telugu in that College and latter on the Reader in Telugu of the Sri Venkatesvara University College. His published works include Annamaryoadahranamu 2. Swapnavasavadattamu (Translation of Bhasa's Sanskrit Play) 3. Kavirajasikhamani, 4. Telugu Marugulu, 5. Kalapurnodayaprasamsa. 6. Bhuvanavijayam. Ha has edited a large number of works and more than 200 articles he had contributed to several journals. He is a regular participant in the A. I. R. programmes. He is the President of the Literary Appreciation Forum, Madurai and Vice-President of Madurai Historical Society.

Thiru K. G. Krishnan, M. A., B. T., Dip. in Geography, Dip in Anthropology was born in 1923 in the illustrious family of Neelakanda Dikshitar. He studied Tamil at Annamalai University and he joined the Epigraphical branch of the Archaeological Survey of India in 1950 and is now its Superintendent. He edited South Indian Inscriptions Vol. XVII (1964 inscriptions in the year 1903-04 and several other inscriptions in the Epigraphica Indica). His learned articles have been published in a number of journals in India.

Thiru S. Lakshmanan, Senior Tamil Pandit in Singampunari Govt. High School is an epigraphist. The silent field studies he has bean making in Ramnad districts will in the near future bring out many hitherto unknown historic facts. The learned Articles he has published in Kongu, Sengol, Araichi will speak of his scholarship and the mastery of inscriptions, in the study of which he is steeped in at present. His findings on the Tisaiyayirathu Innurrurar, erstwhile merchant princes of Tamilnadu, Varapur Bommi Naikan are sure to contribute to the cultural history of Tamilnadu.

Pulavar S. Lakshmana Perumal, was born in Melaisivalpuri, a village noted for its Tamil learning and a Tamil College run there. He is the nephew of Midilaipatti Kavirayar Sri. M. Ramanathan. He took his oriental title from Madras

University. He has contributed several research articles to journals and he is at present engaged in a research project on the Porulathikaram in Tholkapiam. He is the senior Tamil Pandit in Madurai. He was born on July 27, 1931.

Dr. John Lindsay Opie, M.A., Ph. D. Professor of English and Comparative Literature, University of Genoa (Italy), is a distinguished writer and lecturer on Sacred Art. He is the author of "A Time of Gods" and "Island-Ceylon". Both his publications have appeared in nine foreign editions. His book on Island-Ceylon is a distinctive work on the sacred art of Ceylon in the context of traditional civilization. He is a regular contributor to the periodical Conoscenza Religiosa dedicated to traditional religious studies. He travelled widely in South India in 1970-71.

Thiru Mahalingam, B. A., B. Lib. Sc., was born on Jan. 16, 1936 and is a keen student of Tamil language and literature. He is serving at present as Librarian in the Information Centre, Government of Tamilnadu Madurai. He has been occasionaly contributing articles to souvenirs and takes a deep interest in literature in its linguistic aspects. He is at present engaged in the collection of scientific ideas spread in Sangam literature and is seeking a correlation of these with those found in literature of the world of the same period.

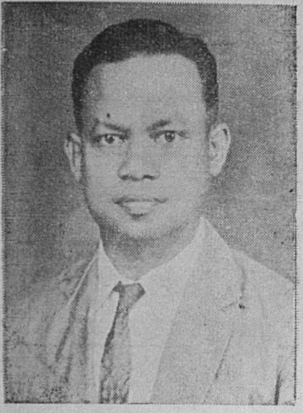
Prior to joining the Information Centre he was in the Co-operative Department and as Student Secretary of the Co-operative Institute, he has participated in debates and other literary activities. He was Librarian of the Adithanar College, Thiruchendur in 1970.

Thiru K. Mani, is a budding propogandist on Hinduism. He studied at Vivekananda College and won a gold Medal for his essay on Hindu Dharma presented by Sri Kanchi Kamakoti Peedathipathi.

Dr. T. Murugaratnam, M. A., Ph. D. was born in October, 2, 1934, at Tiruchengodu, Salem District. He took his B. A. (Hons) degree in Pachaiyappa College and M. Litt and Ph. D. from Madras University. He has writen a grammer work entitled Tamil Eluthu and also a book on economics entitled Kural Kanda Porul Valvu. He has contributed several articles on linguistics to learned journals.

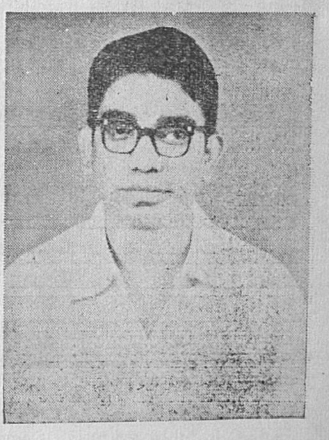
Thiru Muthurasu, M. A., B. T., was born in Puliyangudi, Tirunelveli District on June 25, 1926. He served as Mathematics Asst. From 1959 he taught Tamil in Colleges. At present he is the Principal of Sri Kumarakurupara Swamigal Arts College, Srivaikuntam. His English works are on the Life of Saint Ramalinga, Hymns of Tiruvarutpa, Life of works of Sri Kumaragurupara Swamigal and translation of Neetineri Villakkam. He has written a book in Tamil 'Ramalingar Kanda Orriyur'. He has submitted several rasearch papers at learned seminars.

Dr. T. Muthu Kannappan has dedicated his life to Tamil and Gandhism. He studied Tamil under Illakkana Puli Selvanatha Mudaliar and Prasanga Pushanam Govindasamy Pillai. By sheer dint of industry and merit, he has risen from the rank of an elementary school teacher to that of a Professor of a college. He was in politics for some time and was a member of the Legislative Council for six years from 1958 to 1964. He was associated from his boyhood days with the Scout Movement serving at present as Headquarters Commissioner. His pseudony is "Avvai dasan" and under this name he has contributed several articles on Religion, Philosophy and Literature. He joined the Madras University as research fellow under Dr. M. Varadarajanar and was awarded the Ph. D. degree for his thesis 'Sangagalathil Neithal Nilam'. He is at present Professor of Tamil under the Directorate of Collegiate Education.

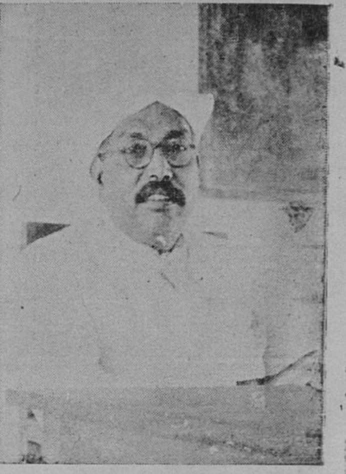

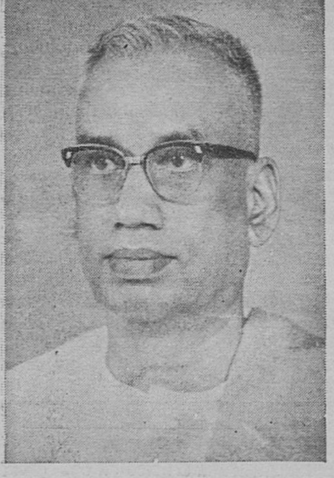
Thiru S. Muthu Konar, B,A., L,T,, was born in 1905, He was teaching English in the American College before joining the Madurai District Board, where he served as teacher, headmaster and Education Officer. He is a silent research worker in history and his serious studies have come to light rather late in his life. In 1970 in a Seminar on Archaeology submitted his paper on Thirupparankundram and later in the Pandyan. History Seminar he read a paper on 'Kampal Kovai Karumanikkan Kalam'. In the Modern History Seminar conducted in 1972, he submitted a paper on Kan Sayab Kammandan which he edited and presented it to the A. I. R. in 1972. He is the President of the Madurai Historical Society and has submitted learned research papers, He is the first son-in-law of the illustrious of Tamil Professor A, Karmega Konar. Thiru Konar is walking encadyclopedia as far as the History of Madurai is concerned and for hours together he will entertain the audience with his findings culled out from inscriptions and other historical evidence found published in articles on this great town.

Thiru A. Pandurangan was born in T. Subbula-

puram, Periakulam Taluk, Madurai Dt, He is aged 38, He took his B, A, degree in Mathematics and M,A, in Tamil language and literature from the Madras University, He commenced his career in Tagore College of Arts, Pondicherry and later was Prof, at the Bharatidasan women's college, He has completed his Doctorate thesis on 'Epic elements in Kamba Ramayanam', He has contributed several articles in the Tamilnadu, the Tamil Pozhil, and the Tamil Selvi, He participated in the Seminar on Pandyan History held under the aegis of the University Grants Commission at the "Pandyan Society in the times of the Alwars"

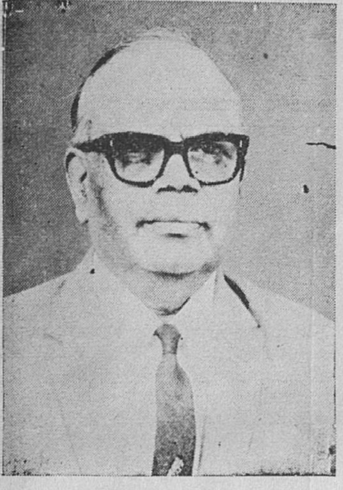
Thiru A. K. Paranthamanar, M, A.. was born 1902 at Madras. He studied at Madras Veperi School and at Pachaiyappa College. He studied history under T, R. Sesha Iyyengar and C, S. Srinivasachari. The seeds of interest planted in him by these two illustrious scholars grew with his age and enabled him ro make a distinguished contribution to Nayak history by his illustrious Tamil book on Madurai Nayaks, For 17 years he taught Tamil at Madurai Thiagarajar College, One of his works earned a prize from the Ministry of Education, Govt, of India. His books Nalla Tamil Elutha Venduma has run into several editions. His two illustrious works are Madurai Nayakar Varalaru. and Thirumalai Nayakkar Varalaru. His address isAlli Nilayam, 18, Muthu Mudali Street, Veperi, Madras-7.

Thiru K. Palaniappan was born in the year 1908. At Madurai he had his early education in Setupati High School, Early in life he took over from his father the printing press— Vivekanantha Printing Press, He was one of the founders of the Tirukkural Kalagam in North Adi Street, Madurai. He was Secretary of the Golden Jubilee Celebration Committee of Madurai Tamil Sangam till 1972, He was responsible for the construction of a Muruga shrine at Palamudircholai. He attended the first world Tamil Conference and submitted a paper. He is an artist and has drawn portraits of 80 Tamil scholars and displayed them at Kulalumpur exhibition convened in connection with the first World Tamil Conference. His works include one on Madurai and another on Palamudircholai. He served in the Editorial Committee of the Kumbhabhishekam Souvenir in the year 1963.

Thiru V. Perumal, M, A., B, T., is Professsr of Tamil in the First Grade College, Kolar Gold Field, Mysore State, He has contributed a number of research articles both in English and Tamil to several journals, He has three books to his credit, one dealing with games and the other two

on literature, He has done research on Tamil Proverbs during his younger days, He had good academic record and has won several prizes and certificates, He is a member of the Board of Studies of Mysore University and Member of the Royal Asiatic Society, Ceylon, He is also connected with the Tamil Writer's Association, Madras, All India Universities Tamil Teachers Association, He participated in the second International Tamil Conference held at Madras.

Dr. K. K. Pillay, M.A., L.T., is a doyen in Indian History, He has distinguished himself by several works and learned research papers [he has published. His works include; The Sucindram Temple, History of Local Self Government in the Madras Presidency. Early History of Nanchinad, Narrinai in its Historical Setting, South India and Ceylon. A Social History of the Tamils, Vol I. A History of South India (in print), He has also published three works in Tamil, Then India Varalaru (History of South India), Englandu-Varalaru (History of England), Hisroy and Culture of Tamilnad. He was in the Madras Education Department as Asst. Prof. in 1923 later he became Prof. in Presidency College and then joined the University 1954 as Prof, of Indian History. After retirement in 1966 he became the Prof, of Social Sciences and Area studies. Presently is the Director, Institute of Traditional Cultures, Madras. He is the Chairman of the Board of Studies in Social Sciences of Madras University. He was the President of the Indian History Congress, 1970, He is the member of Board of studies in History and Annamalai, Andhra, Bangalore, Kerala. Madurai Mysore and Venkatesvara Universities,

Dr. K. V. Raman is now the Deputy Superintending Archaeologist, Archaeological Survey of India, Southern Circle. He was awarded M. Litt and Ph. D. from University of Madras. He did excavations in several ancient sites of Tamil Nadu including Kaveripattinam, He has published two books, viz., "The Early History of the Madras Region (1959) and Some Aspects of Pandyan History (1972) besides several papers on art, architecture and archaeology of South India. Received the UNESCO Regional Award for his discoveries at Kaveripumpattinam.

Thiru M. Ramanathan belongs to an illustrious family of poets of Midilaipatti, a village in Ramnad District noted for its Tamil learning. He has got a large number of collection of poems to his credit and one includes the Andati on the Muruga of Thirupparankundram. His poems are noted for erudition and Bhaktirasa,

Thiru S. Ramanathan is the Principal and Professor of Musicology in Satguru Sangeetha Vidyasala, Music College affiliated to the Madurai University, Madurai, He had his school education

at Tirukoilur and was born at Valavanur, S. Arcot Dist. on April 8, 1917. Graduated from the Annamalai University. He has secured first class with distinction in Sangeetha Pushanam examination. He was research officer for survey of arts, Sangita Nataka Sangam and Professor of Musicology and Musical Padagogy, Central College of Karnataka Music, Madras.. He has travelled abroad as a visiting lecturer at Wesleyan, Colgate, Illinois and Washington Universities. He has submitted a thesis on Music in Silapathikaram for a Doctorate Degree in ethono-musicology by Wesleyan University. He has participated in International Tamil Conference at Kulalumpur and Ethno musicology Conference at Detroit, U. S. A. His published works include Music in Silappadikaram, Kavadi Chindu, Tyagaraja's, Prahlada Bhakti Vijayam, Divyanama Kirtanas etc.

Thiru V. V. Ramaraja, B. E. is an Assistant Engineer, Public Works Department, Govt. of Tamil Nadu, now on deputation as Civil Engineer. Arulmighu Meenakshi Sundaresvarar Temple.

Thiru V. V. Ramaraja was born in 1939, in Sourashtra Community. After his school education at Madurai, he graduated himself at the Guindy Engineering College, Madras. He joined the Public Works Department in 1961. One of his important assignment has been the unique work of folded plate roofing at the Modern Rice Mill, Kadachanendal.

Thiru P.R. P. Rangan, M. A., is the Station Director of All India Radio, Trichy. He was born in 1917 at Puvalur in Lalgudi taluk. He took his M. A. in Tamil Literature in Annamalai University and in 1941 joined the A. I. R. He is a distinguished scholar and an authority on Tamil culture. He was responsible for the programmes, with a great insight on Tamil ethos over the A. I. R. Tamil Kowthuvam, an art and literary tradition in Tamilnadu, which was languishing without patronage was discovered by him and a series of programmes were arranged over the A. I. R. at his initiative. He was responsible for the features on Tiruvarur, Ramesvaram, Srirangam, Tanjore Sarasvathi Mahal broadcast over the radio.

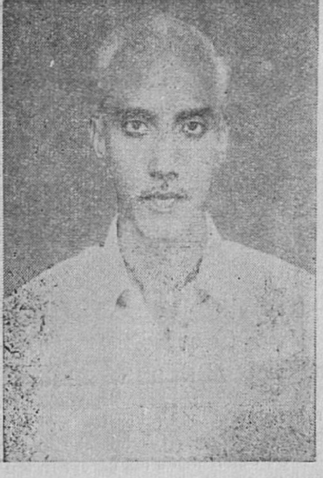
Dr. Rama Periakaruppan M. A., Ph. D., is the son of Ramasamy Chettiar and Kalyani Achi, Nerkuppai, Ramnad District. He was born in August 12, 1928. He took his Vidvan and M. A., from Madras University, The degree of Doctor of Philosophy was awarded to him by Madras University for his thesis " Sanga Illakiya Marabugal ". Before joining Madurai University as a Reader in Tamil, he taught at Karaikudi High School and Thiagaraja College. He has participated in a number of Kaviarangams organised by A. I. R. He has participated in the Sarva Basha Kavi Sammalanam (National Symposium of poets) at New Delhi in 1971. His poem ' Selvam ' submitted at that Sammalanam was translated in 14 national languages and broadcast. His poem entitled ' Meenakshi ' in 100 lines earned him the first prize at the Porkizhi competition held by the Madurai Temple. The field of his research include Sangam classics, comparative grammar, Literary criticism and folklore.

Thirumathi Sakti Perumal, M. A., was born in August 1937 and was a student of Dr. A. Chidambaranatha Chettiar. She passed and graduated herself in Tamil having secured the first rank. She has participated in a large number of seminars and conferences and as a mark of recognition she was awarded the title of 'Sentamil Thilagam' in 1971 by the Thiruppattur Tamil Sangam. She is Professor and Head of the Department of Tamil, Fatima College. She is submitting her dissertation on Tamil Dramas for her Ph. D. Degree of the Madurai University. Her husband is another distinguished Tamil scholar Thiru P. Solvilangum Perumal who has also contributed an article to this souvenir.

Vidwan S. Sambasivam, M. A., was born in September 29, 1929 at Vallalnathi in Madurai Dt. He has taken the oriental title of 'Pandit' and 'Vidwan' from Madras University. He was Secretary, Thiruvalluvar Kazhakam for a number of years and continues to be in the executive committee. He is the author of Twenty five works, including a book on Madurai. He edited two works on inscriptions and some of his books have been prescribed as text books for University classes.

Thiru N. Saktivelan, B. Sc., M. A., was born in Salem 1931. He had his early education at Salem, Trichy and Kulalumpur. He is Professor of English in Thiagaraja College. He was commissioned in the N. C. C. and was serving as officer in charge with a rank of Major till 1967. He is an accomplished Radio Engineer. His forte has been Scientific Fiction and is an authority in that subject. He has an uncanny instinct of carving himself a niche in the hearts of his students.

Thiru R. N. Sampath, M. A., was born at Karlapakkam in Chingleput District in 1927 and had his school education at Trivellore. He studied Sanskrit in the Presidency College, Madras and taught the language at the Vivekananda College. Before joining the Government Oriental Manuscript Library, where he is serving now as Curator, he was Professor and Head of Department of Sanskrit in the Presidency College, Madras. He has a large number of research articles, to his credit and has participated in a number of seminars and conferences. He is a member of the Board of Studies in Sanskrit in Madras University. He is at present engaged in editing a number of valuable manuscripts in the Oriental Manuscript Library, Madras.

⊛

Thirumathi Saraswathi Vijaya Venugopal is Lecturer in Tamil, Grant Lake College Association Programme, Madurai University. She teaches Tamil to American students who visit Madurai on exchange programmes. She has contributed several papers at the All India University Tamil teachers conference and to various journals. She taught at Sitalakshmi Ramasamy College, Trichy, and Fatima College, Madurai, and Music College, Madurai, before joining the University. She took her M. A. in Tamil language and Literature at the Annamalai University and she has submitted her thesis for her Ph. D. degree on "the cast variations in lamations on lullabies."

Thiru R. Shanmugam, M.A., M. Litt., was born on June 10, 1933. He studied at Pachaiyappa's College and Presidency Colleges. The theme for his M. Litt., thesis was Social life of the Tamils in Sangam Age. He joined the Delhi University as lecturer in Tamil and visited Cornell University at a Ford Foundation Fellowship for Linguistic Studies, He submitted for the M. A. degree in linguistics of the Cornell University a thesis on Madras Tamil phonology. At present he is the Reader in Dravidian Language, Madurai University. He has several research papers to his credit.

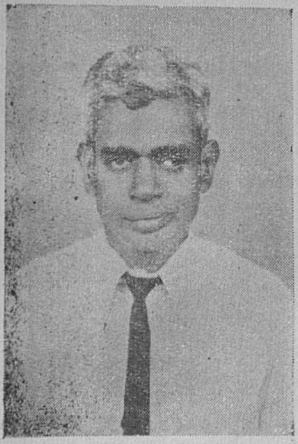

Vidwan A. K. Selvaganapathy was born in July 8, 1927 at Malavarayanenthal. He studied at Vembattur and Pasumalai and obtained the titles of Pandithar and Vidwan from Madras University. He is the Senior Tamil Pandit of the Madurai Corporation High School. He was Secretary of the Thiruvalluvar Kalagam, North Adi Street and was member of the examination board of the Madurai Tamil Sangam. He is the President of the Madurai Corporation Tamil Teacher's Association. His discourses on Kandapuranam, Tiruvilaiyadal Puranam have placed him amongst the noted Tamil scholars of Madurai. He has contributed several articles in journals published both in Madras and Ceylon.

Dr. S. Siddalingam, M. A., Ph. D., was born at Kanchipuram on December, 18, 1932. He took his M. A. degree in Tamil, Madras University and his Ph. D. from Banaras University for his thesis on Saiva Siddhanta. He commenced his career in the Pachaiyappas College as a tutor. He joined the Department of Anthropology in Calcutta University. Later served in the A. I. R. and then in the Union Public Service Commission, New Delhi as Senior Research Officer. He taught at the Banaras University in the Department of Tamil before joining Madurai University as the Director of Correspondence Courses and Continuing Education. His published works are, Vazhikatti, Namirukkum Nadu, Azhintha Piragu, Mannum Manitharum, Kannada Katturai Thirattu, Vasavanar Vakamutham.

(translations from Kannada and published by the Sahitya Academy).

Thiru Somalae is well known for his travelogues. He is a Tamil writer and has travelled widely throughout the world and some of his have been best sellers. The most important works of his are biographical work on Pandithamani Kathiresan Chettiar and two tamil works Valarum Tamil and Chettinadum Tamilum. He was the member of the Tamil Writers' Association and member of the Senate of the Madurai University. Recently the National Book trust has published his book entitled Folk Lore of Tamilnadu.

Thiru P. Solvilangum Perumal, M. A., B. Sc., B. T., Dip. in Linguistics was born in Samithoppu in March 1937. He learnt Tamil under Dr. Ilakuvanar and is a prolific writer of short stories and poems. He is one of the distinguished participant in Pattimandram and seminars organised in and around Madurai. He has published a work entitled to 'Purananooru Chintanaigal,'. He was awarded the title 'Ilaikiya Chelvan.' Besides English he is fluent in Malayalam in which he has earned a certificate of the Madurai University. The style of this writer is most distinguished as will be evidenced from his article.

Thiru K. V. Soundararajan, took his M. A., in Sanskrit from Allahabad University. He was elected to the Archaeological Survey of India as scholar by Dr. R. E. M. Wheeler. He has served in various capacities in the zonal offices of the survey, Temple Survey Project, Southern Region. He was invited as visiting Associate Professor in the University of Chicago, 1966, University of California. Los Angeles, 1971. He was a visitor, British Council in 1966 and toured U. S. A., Mexico, U. K. and the Continent, studying Museums and sites. His specialization includes Pre and Proto history excavations on Indian Art and Architecture. He has several learned dissertations and 4 books, to his credit, the latest being a book on Indian Temple styles. He was Secretary, Pre and Proto History Sections, Asian Seminar on Archaeology, New Delhi. He has participated in several Indian History Conferences and Oriental Conferences. He is interested in Classical Music and Theatre.

Mrs. Soundra Kailasam is a Toru Dutt of Tamil Literature. Composing poems, thoughtful in contentent and breath taking in its spiritual appeal is her forte. She is the wife of Thiru Justice Kailasam of the Madras High Court.

Thiru N. S. Sundararaman is teaching Tamil at Madurai Ayira Vysya Manjaputhur Mahajana High School. He is well versed in the Tamil Puranas, and Saivite Puranas. He has earned the title 'Sivamanichemmal' from Madurai Athinam. He was the editor of a monthly journal 'Tiruneria Tamil'. He has published several small poems on Saiva Religion. He is a good speaker. He is at present engaged in performing Kalatchepam on Puranic themes.

Thiru Kathi Sundaram, is Lecturer in Thiagaraja College for the past 20 years. He was born in November, 9, 1927 at Valiapatty-Pudukkottai Dt, He is a great orator who participates in Pattimandrams organised in the state, He was awarded titles like Mutamilmani, Arimamuzhakunar. His published works include Kodai Narpathu, Ponnithuraivan.

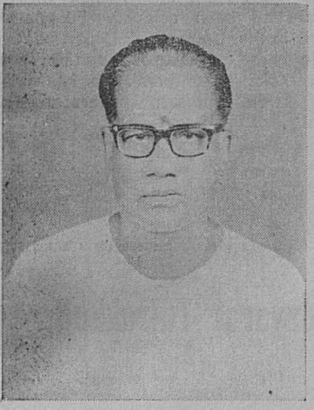
Dr. N. Subramaniam, M. A., Ph. D. was born on January, 1916 of a family of noted Tamil scholars. He was educated at Karaikudi and Chidambaram and he took his M.A., in History and Politics from the Annamalai University in 1937. He is a Vidvan in Tamil of the Madras University. His well known work "Sangam Polity" earned for him the title Doctorate of Philosophy in History (of the Annamalai University) in 1959.

He participated in an international conference on 'Indian Tradition' held in London in 1969. He served the Tamil Encyclopaedia Board as a Sub-editor and later was on the staff of the A. M. Jain College. From 1959 to 1970 he was Lecturer and then Reader in History at the Madras University. He is currently Professor of Ancient History at the Madurai University. Professor R. Sathianathier in his foreward to "The Sangam Polity" hailed him as "The Historian of the Tamils".

Siva Sri M. K. Sundaresa Bhattar is the son of Siva Sri M. Kalyanasundara Bhattar who was well versed in Sivagamas and Sastras relating to the temple. He is the agent (Asirtham) Thiruvaduthurai, Dharmapuram, Tiruppananthal mutts. Sri Kanchi Kamakoti Peetathipathi has conferred the title of Sivadharma Baskara on him. The Madurai Athinam has honoured him with a title Sivaneri Kavalar. Dharmapuram Muth conferred on him a title Sivaneri Semmal. Siva Sri Sundaresa Bhattar has participated in a number of Sadas organised by Sri Kanchi Kamakoti Peetapathi. He was president of the South Indian Archaka Association and has taken part in a number of important functions organised in the temple of Madurai and elsewhere. He officiated at the Installation ceremony of Swaminatha Swami at New Delhi. He participated in the Kumbhabhishekam of Madurai Meenakshi Temple in 1963 and 1974. He was also a member of the Renovation

Committee, Madurai temple organised for the Mahakumbhabishekam held in 1963,

Thiru Thangavel Desikar, Peishkar, Madurai Temple has grown with Meenakshi Temple and has become an inseperable integral part of it. He studied upto Intermediate and after few years of service in the Revenue Department he joined the temple.

He is the official guide for all visitors to the temple and he has developed a special skill in not only explaining the temple, but waxing eloquent on the precious jewellery of the temple, It is a great entertainment to listen to him walking along the corridors in his company and listening to his narration of the legends, extending over a vast segment of time ranging from mythical period to the present day.

Dr. T. V. Veerasamy M. A., Ph. D., was born in Dharapuram in February 1, 1931. Besides Tamil he has distinguished himself in German Language. His Doctoral thesis was on the grammar of Periapuranam. He has participated in the First and Second World Tamil Conference and also read learned papers in the Indian University Tamil Teacher's Conferences. Before joining the University he served at Coimbatore Arts College, Trivandrum University and the Agricultural College, Madurai. He has several research articles to his credit and also published four books: Ayvukathir, Tamil Novel Munnottam, Pattariyelae Bharatidasan and Ponkunju.

Thiru G. Vijayavenugopal, M. A., M. Litt., Dip. lig. Dip. Telugu is a lecturer in linguistics. Madurai University, Madurai. He has submitted a thesis for Ph. D. to the Annamalai Univesrity, 1974.

His Publications include:

A Modern Evaluation of Nannul published by Annamalai University, Annamalai nagar 1968 and Several articles to various journals.

He is the Secretary, Summer School of Linguistics, held under the auspices of Madurai University and the University Grants Commission, New Delhi, 1969.

Secretary, Seminar on Comparative Dravidian Annamalai University, Annamalainagar, 1968, Secretary to Madurai Historical Society, Madurai and Vice President, Literary Appreciation Forum, Madurai.

He has participated in several conferences like Linguistic Society of India, All India Tamil Teachers' Conference, in consultative committees on Dialectology Tamil grammatical theories.

Dr. E. Sa. Visswanathan, M. A., Ph, D, is a distinguished Tamil Scholar working as Lecturer, University of Malaya. Kulalampur. The subject of his Ph. D. thesis awarded by the National Uni-

versity of Australia. Canberra was "the Political career of E. V. Ramasamy Naicker" a study in the politics of Tamilnadu 1920 to 49. His guide was Professor A. L. Basham, a distinguished indologist, Dr. Visswanathan is a distinguished teacher of Tamil in Overseas and also an Examinar for the Overseas Examination of Cambridge University. He worked with Dr. Kamil Zvelebil, of Prague, Czechoslovakia and also Dr. John Marr of the School of Oriental and African Studies. London, He has to his credit a large number of research papers publishedin all learned journals all over the world. He has three books to his credit.

Thiru D. Natarajan (Deva Natarajan). after obtaining his Master's Degree in Economics from the University of Madras, he studied Anthropology, Geography and French in the University and had been a Ford Foundation Research Fellow in the University Department of Economics. He is a contributor to the Tamil Encyclopaedia, 'Kalai Kalanjiyam'. He has to his credit several articles, research papers, reports, poems and books.

Sub-Temples of Arulmigu Meenakshi Sundaresvarar Thirukkoil,

MADURAI.

The Temples coming under the Administration of Arulmighu Meenakshi Sundaresvarar Thirukkoil are:

1.	Arulmighu Andavar Subramania Swami Thirukkoil	—	**Thiruparankundram**
2.	Arulmighu Kasiviswanatha Swami Thirukkoil	—	**Thiruparankundram**
3.	Arulmighu Palaiya Chokkanatha Swami Thirukkoil	—	**Thiruparankundram**
4.	Arulmighu Palaniandavar Thirukkoil	—	**Thiruparankundram**
5.	Arulmighu Veyiluganda Amman Thirukkoil	—	**Thiruparankundram**
6.	Arulmighu Thirumarainadar Swami Thirukkoil	—	**Thiruvathavur**
7.	Arulmighu Chellathammal Thirukkoil	—	**Madurai**
8.	Arulmighu Palaiya Chokkanatha Swami Thirukkoil	—	**Madurai**
9.	Arulmighu Thiruvappudaiyar Thirukkoil	—	**Sellur**
10.	Arulmighu Hanuman Thirukkoil	—	**Naicker New St., Madurai**
11.	Arulmighu Bairavar Thirukkoil	—	**East Avani Moola St., Madurai**
12.	Arulmighu Kanchanamala Thirukkoil	—	**Elugadal, Madurai**
13.	Arulmighu Mariamman Thirukkoil	—	**Theppakulam, Madurai**
14.	Arulmighu Then Thiruvalavai Thirukkoil	—	**South Masi St., Madurai**
15.	Arulmighu Saptamatha Veerabadra Swamigal Thirukkoil	—	**South Masi St., Madurai**

சொல்லடைவு : Index

Printed at
The Mathurai Co-operative Printing Works Limited,
12. T. P. K. Road, Madurai-625 003.

Cover :
Design : A. V. Jeyechandrun
Printed : Kalakshetra, Adyar.
Photographs :
Printed : Vijaya Printers, Madurai.

